

Quá Môn
PRIEST

Mục lục

- Quyển 1 - Chương 1: Hành lá - gặp lại
- Quyển 1 - Chương 2: Khởi đầu không tốt
- Quyển 1 - Chương 3: Đậu tằm
- Quyển 1 - Chương 4: Xung đột
- Quyển 1 - Chương 5: Mời phụ huynh
- Quyển 1 - Chương 6: Sóng ngầm
- Quyển 1 - Chương 7: Đánh hội đồng
- Quyển 1 - Chương 8: Nghiệt duyên
- Quyển 1 - Chương 9: Lại mời phụ huynh
- Quyển 1 - Chương 10: Phá băng
- Quyển 1 - Chương 11: Con nhà người ta
- Quyển 1 - Chương 12: Gà bay chó sủa
- Quyển 1 - Chương 13: Quyết định
- Quyển 1 - Chương 14: Kỳ thi lớn
- Quyển 1 - Chương 15: Tiệc thành niên
- Quyển 1 - Chương 16: Hông trà đá
- Quyển 1 - Chương 17: Nảy mầm
- Quyển 1 - Chương 18: Đôi ngả
- Quyển 1 - Chương 19: Trưởng thành
- Quyển 1 - Chương 20: Lớp 12
- Quyển 1 - Chương 21: Quả nhân
- Quyển 2 - Chương 22: Ra đi
- Quyển 2 - Chương 23: Bùng nổ
- Quyển 2 - Chương 24: Lớn dần
- Quyển 2 - Chương 25: Phục kiện
- Quyển 2 - Chương 26: Bùng tỉnh
- Quyển 2 - Chương 27: Đức Bà muôn hoa
- Quyển 2 - Chương 28: Bùng nổ
- Quyển 2 - Chương 29: Ly tán
- Quyển 2 - Chương 30: Sai là sai
- Quyển 2 - Chương 31: Say rượu
- Quyển 2 - Chương 32: Lòng tham
- Quyển 2 - Chương 33: Lựa chọn
- Quyển 2 - Chương 34: Thi đại học
- Quyển 2 - Chương 35: Buông thả
- Quyển 2 - Chương 36: Việc nhà
- Quyển 2 - Chương 37: Công trình về nhà
- Quyển 2 - Chương 38: Tinh thần của học sinh xuất sắc
- Quyển 2 - Chương 39: Lối rẽ
- Quyển 2 - Chương 40: Bất an
- Quyển 2 - Chương 41: Buổi họp mặt không thoải mái
- Quyển 2 - Chương 42: Lần thứ hai xung đột
- Quyển 2 - Chương 43: Miễn cưỡng

Quyển 2 - Chương 44: Trọn đời trọn kiếp
Quyển 2 - Chương 45: Nỗi lo
Quyển 2 - Chương 46: Vui quá hóa buồn
Quyển 2 - Chương 47: Hiểm ác
Quyển 2 - Chương 48: Lựa chọn
Quyển 2 - Chương 49: Tuyệt cảnh
Quyển 2 - Chương 50: Mâu thuẫn
Quyển 2 - Chương 51: Chia tay
Quyển 2 - Chương 52: Đoạn tuyệt
Quyển 3 - Chương 53: Hoa Hành - Vội vã
Quyển 3 - Chương 54: Gặp ma
Quyển 3 - Chương 55: Gặp lại
Quyển 3 - Chương 56: Sợ hãi
Quyển 3 - Chương 57: Năm mới
Quyển 3 - Chương 58: Yêu đương
Quyển 3 - Chương 59: Vết nứt cũ
Quyển 3 - Chương 60: Bước đầu tiên
Quyển 3 - Chương 61: Ngả bài
Quyển 3 - Chương 62: Bắt đầu lại
Quyển 3 - Chương 63: Công khai
Quyển 3 - Chương 64: Mộng cũ sum vầy
Quyển 3 - Chương 65: Lên đường bình an
Quyển 3 - Chương 66: Sống chết
Quyển 3 - Chương 67: Tuyên bố
Quyển 3 - Chương 68: Cha mẹ
Quyển 3 - Chương 69: Kết thúc
Quyển 3 - Chương 70: Ngoại truyện 1: Nhấn
Quyển 3 - Chương 71: Ngoại truyện 2
Quyển 3 - Chương 72: Ngoại truyện 3

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 1: Hành lá - gặp lại

Gần tết, bông tuyết li ti lả tả rơi, mọi người đang vội vã về nhà bị chặn lại giữa đường.

Trong xe phát đi phát lại đúng một bài dân ca với cái giọng run run rẩy rẩy, chẳng ai lên tiếng, bầu không khí khá là xấu hổ.

Từ Tây Lâm đặt một tay trên vô-lăng, thoáng nhìn phía trước, chỉ thấy đuôi xe xếp thành hàng như đã kéo dài đến tận chân trời, đèn khi thắp xe liên tiếp sáng lên, chẳng biết phải tới mùa quýt năm nào mới có thể thoát khỏi đây. Gã lại liếc nhìn bên cạnh, Đậu Tầm tiên sinh trên ghế lái phụ một tay chống đầu ng ỡ ng ầy ra, sau nhiều năm không gặp, Đậu Tầm không hề có vẻ muốn để ý tới gã.

Từ Tây Lâm th ầm thờ dài, đột nhiên dùng đến kỹ thuật lái xe cao siêu nhờ khoảng hở nhỏ ven đường mà quay đầu xe chui vào con hẻm bên cạnh.

Đậu Tầm rốt cuộc bị quấy r ầy tới, nghiêng đầu nhìn gã một cái.

Từ Tây Lâm vẫn luôn liếc nhìn hắn, lập tức nói: “Đi đường nhỏ có lẽ sẽ nhanh hơn, tôi định...”

Đậu Tầm cười kh ẩy tiếp lời: “Mau chóng thoát khỏi tôi?”

Từ Tây Lâm: “... Tiện đường mua ít hoa.”

Hai câu trên hai người cơ hồ đồng thời mở miệng, lại đồng thời ngậm miệng. Từ Tây Lâm nhú mày, hình như định nổi giận, song vẫn nhịn.

“Vẫn là cái nết đó, tức giận với hần ta làm gì?” Từ Tây Lâm nghĩ bụng, chuyên tâm chui qua ngõ nhỏ chật hẹp.

Gió Tây Bắc và tiếng chó sủa tôn nhau lên, giọng ca sĩ thì thào thào chùng như sắp tắt thở vậy.

Từ Tây Lâm đậu xe ngay cửa tiệm hoa tên là “Ông Ngoại”, lấy di động ra bấm một số: “A lô, là tôi đây. Tôi đang ở trước cửa tiệm nhà ông, cho tôi mấy chậu lan hồ điệp quất vàng, dùng làm quà tết.”

Đầu dây bên kia có một giọng nói rõ to xuyên qua loa, bá đạo vang khắp xe: “Tiểu Lâm Tử, ông còn tâm trạng mua hoa hả! Hồi đêm xem thiên tượng, tôi có tính cho ông một quẻ, ông sắp gặp họa lớn rồi đó!”

Từ Tây Lâm: “...”

Cửa sổ tiệm hoa sát đường theo đó mở rộng, một thanh niên để chòm râu nhỏ hơi bị khác người chui ra. Chỉ thấy tay chủ tiệm hoa bại não này bỏ di động xuống, hít sâu lấy hơi, gào to: “Đậu Tâm về rồi, ông nghe tin chưa!”

Từ Tây Lâm chỉ hận tay mình không thể dài thêm hai trượng để tát đầu tên này văng vào cửa sổ ngay và luôn.

Cửa kính bên ghế lái phụ đối diện tiệm hoa từ từ hạ xuống, Đậu Tâm lộ mặt ra: “Nghe rồi.”

Mặt tay chủ tiệm y chang con gà rừng bị bóp cổ vậy.

Sau đó chủ tiệm hoa im như thóc và Đậu Tâm mặt mày sầm sì cùng giúp Từ Tây Lâm bung mấy chậu hoa bỏ vào cốp xe, trước khi đi, chủ tiệm vò đầu bứt tai rất lâu, mới dè dặt kéo Từ Tây Lâm lại: “À thì, tuần sau bọn tôi họp lớp, ông có đi không?”

Từ Tây Lâm hiện giờ chỉ muốn mau chóng thoát khỏi mấy người gây xấu hổ này, nâng mí mắt lên, lơ đãng trả lời: “Nói sau đi.”

Chủ tiệm: “Đi đi mà, ông không chịu lộ mặt nhiều năm lắm rồi.”

Từ Tây Lâm thấy hắn ta là bực, không trả lời, chỉ khoát tay, đoạn lái xe đi.

Nửa tiếng sau, Từ Tây Lâm cuối cùng đã đưa Đậu Tầm về khách sạn mà hắn đang ở, Đậu Tầm chẳng rằng chẳng nói bước xuống xe, đứng đó lẳng lặng nhìn gã.

Từ Tây Lâm thản thờ phào nhẹ nhõm: “Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi trước đây.”

Đậu Tầm thoát tiên gật đầu, kê đồ sờ túi áo, gói thuốc lá tìm được đã hết sạch, vô thức gọi người kia lại: “Này...”

Từ Tây Lâm đã chạy nửa mét thẳng xe lại: “Hửm?”

Đậu Tầm nuốt lại ba chữ “có thuốc không”, bởi vì nhớ ra là Từ Tây Lâm không hút thuốc.

Từ Tây Lâm không hút thuốc lá, không phải tiệc xã giao cần thiết thì không uống rượu, không chọc vào rắc rối mình không dẹp được, ngay cả hồi nhỏ đánh nhau cũng biết chú ý chừng mực – gã từ nhỏ đã là một người trông chẳng ổn tí nào, nhưng thực ra rất ổn thỏa, chưa từng làm gì quá giới hạn.

Từ Tây Lâm: “Còn chuyện gì à?”

Đậu Tầm cụp mắt xuống: “Cậu chưa bao giờ đi họp lớp, là vì không muốn thấy tôi à?”

Từ Tây Lâm: “...”

Tên gốc Đậu Tầm này, chỉ sợ cả đời cũng chẳng học được cách để lại lối thoát cho mình lẫn người khác.

Từ Tây Lâm gượng gạo nói: “Mấy năm trước bạn quá không đi được.”

“Thế năm nay không bận chứ?” Đâu Tâm nhìn thẳng vào gã, “Tôi cũng đi, cậu có đi không?”

Lúc Đâu Tâm nói, kéo theo một làn khói trắng mỏng, đứng giữa trời đông, tựa như một bức họa bạch miêu khuyết hồng thiếu lục, đẹp thì có đẹp, chỉ là mắt sắc như dao, đầu lưỡi sắc lẹm, là một thứ hung khí hình người đẹp đẽ mà nguy hiểm, Từ Tây Lâm suýt nữa bị hấn đâm bị thương đôi mắt, chỉ đành đáp lấy lệ: “Chưa chắc nữa, để xem có việc gì khác không.”(Bạch miêu là lối vẽ trắng đen không tô màu)

Đâu Tâm không nói gì thêm, im lặng đứng tại chỗ, nhìn Từ Tây Lâm khách sáo tạm biệt lần nữa.

“Quay đầu lại nhìn tôi một cái được không?” Hấn nghĩ thầm, “Cậu quay đầu lại nhìn tôi một cái, bây giờ bảo tôi đi nhảy lầu cũng được.”

Tiếc thay người ta chẳng biết thuật đọc tâm, Từ Tây Lâm đóng cửa kính xe dứt khoát đi mất.

Đâu Tâm nhảy lầu không thành.

Khúc dân ca khó nghe trên xe vẫn đang lặp đi lặp lại, Từ Tây Lâm xuyên qua bóng chiếu bao phủ khắp nơi, cảm thấy tâm nhìn hơi mơ hồ—hình như có sương mù.

Đây là năm thứ mười ba gã và Đâu Tâm quen biết nhau, từng mặn nồng cũng từng chia tay, từng muốn bên nhau một đời, cũng từng muốn một đời không gặp lại.

Đến bây giờ, người trở về dùng di động xin đi nhờ xe và khách qua đường vừa vặn tan ca muốn cho một người quá giang như oan gia ngõ hẹp, đột nhiên gặp lại, sau khi sửng sốt, ngoại trừ “nhìn a va hơi giống, không ngờ đúng là cậu thật”, vậy mà cũng chẳng có yêu ghét phủ bụi thời gian để trình bày.

... Di động reo một tiếng, Từ Tây Lâm mở ra xem, thấy Đâu Tâm còn viết cho mình một bình luận khen ngợi.

Lúc này trời vẫn trong, đất vẫn dày, giao thông vẫn ùn tắc, Trái Đất vẫn chưa bị hủy diệt, tháng năm còn lại cũng dư dả.

Mà trường lớp, sách vở, giấy bút năm ấy, đều đã cũ mèm.

Chỉ có người cũ đã thành mới.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 2: Khởi đầu không tốt

Mười ba năm trước, chàng thanh niên mở tiệm hoa còn chưa để chòm râu đường nào ra đường ấy, Đậu Tầm vẫn chỉ là một học sinh chuyên trường mắc căn bệnh chung của tuổi dậy thì thù hận thế giới.

Mà Từ Tây Lâm, bất kể bản thân gã có thừa nhận hay không, gã quả thật là một thằng lỏi con hàng thật giá thật-

“Xê ra xê ra.” Từ Tây Lâm dùng mũi chân đá bay con chó nhà họ, cướp được cái cặp từ miệng chó, nhét một góc gói thuốc lá bị lộ ra vào trong.

Con chó có thể đã ngửi thấy mùi gì, điên khùng nhằm vào gã mà tru lên.

Con chó này tên “Đậu Đậu”, là giống Hybrid, nhìn qua đại khái có dòng máu của nhiều giống như chó nhật, chó chăn cừu và chó cỏ Trung Hoa, là một con tiểu tạp chủng đúng như ý nghĩa.

Có câu “người chia ba bảy loại, chó có trung gian hiên ngu”, Đậu Đậu chính là hạng ma cà bông trong loài chó, nghiệt súc này tinh thông trò khinh yếu sợ mạnh và khiêu khích gây hấn, làm Từ Tây Lâm phiền vô cùng, mỗi ngày đều hận không thể lén bóp chết nó: “Ở đâu cũng có bản mặt mày, nhiều chuyện quá thế!”

Đáng tiếc, trong nhà có người làm chỗ dựa cho con chó khốn nạn này.

Nó vừa sửa thì bà ngoại ở trong nhà liền lên tiếng: “Tiểu Lâm, mày lại bắt nạt Đậu Đậu hả?”

“Cháu có dám đâu.” Từ Tây Lâm vác cặp lên lưng, “Cháu đi học đây bà.”

“Đi sớm thế à?” Một người phụ nữ trung niên theo tiếng chạy từ bếp ra, vừa thấy quần áo Từ Tây Lâm đang mặc, lập tức ngạc nhiên la lên, “Sao cháu lại không mặc áo lông, bên trong mặc cái gì hở? Mặc quần áo mùa thu à? Kéo ra đi xem nào.” Đây là dì Đổ, giúp việc nhà gã, có quan hệ bà con đại bác bản không tới với bên mẹ Từ Tây Lâm, nghe nói tính theo vai vế thì Từ Tây Lâm phải gọi dì ấy một tiếng “thím”. Gã đành phải kéo khóa áo khoác xuống, lại nhanh chóng kéo lên, quay lưng bỏ chạy: “Mặc rồi, trường cháu có việc, bái bai dì.”

Dì Đổ mắt tinh như gì, vừa thấy trong lớp áo khoác mỏng chỉ mặc cái áo phông tay ngắn, lập tức ở đằng sau quát ầm lên: “Cháu quay lại mau! Quần áo mùa thu cũng không có mặc đúng không? Trời lạnh thế mà còn bày đặt, xem lát dì có mách mẹ cháu không!”

Từ Tây Lâm chạy nhanh như gió, chớp mắt đã biến mất ngoài phạm vi quát tháo.

Thật là, có trai đẹp nhà ai mới đôi tám đã mặc quần áo mùa thu không?

Trường học hai giờ hai mươi vào lớp, yêu cầu học sinh đến trước từ hai giờ, lúc này còn chưa đến một rưỡi, Từ Tây Lâm xuống lầu đi quanh nhìn ngó, vẫy tay gọi xe, vác một cặp thuốc lá Nhuyễn Trung Hoa đến “Trăng Khuyết” biểu người ta.

“Trăng Khuyết” là một nơi ăn chơi, dù rằng kinh doanh xem như đứng đắn, nhưng vẫn lưu truyền không ít “truyền thuyết đô thị” thổi nạt ướm át, cũng thuộc về một trong các địa điểm học sinh trung học bị cấm ra vào. Từ Tây Lâm chịu đựng ánh mắt chỉ trích chực nói lại thôi của bác tài suốt dọc đường, đành phải vờ như không nhìn thấy.

Lúc Tống Liên Nguyên còn nhỏ, gia đình từng nhận ân huệ của mẹ Từ Tây Lâm, cho nên cứ đến ngày lễ ngày tết, Tống Liên Nguyên đều phải mang ít quà đến thăm nhà họ Từ, bất chấp mưa gió, coi mình là nửa anh hai của Từ Tây Lâm. Với anh hai vốn không cần khách sáo làm gì, nhưng lần này không phải một mình anh giúp đỡ, Từ Tây Lâm không thể để anh Tống vì mình mà nợ tình nghĩa người ta.

Chuyện lần này là vì đưa bạn ng ời cùng bàn.

Bạn cùng bàn với Từ Tây Lâm tên là Thái Kính, cực kỳ có tài, viết văn thường xuyên được giáo viên ngữ văn gửi làm bản thảo, tính cách cũng tốt, mỗi lần lấy được tiền nhuận bút đều không keo kiệt, toàn mua đồ uống cho mấy người bạn bình thường giúp đỡ mình – nhưng số thì chẳng được tốt lắm, cha mẹ chết sớm, gửi gắm cậu ta cho một người chú, ông chú ăn nhậu bài gái, khiến bà vợ phải dẫn con bỏ đi, Thái Kính chẳng còn chỗ nào khác để đi, chỉ có thể miễn cưỡng sống với chú, nhân ngày nghỉ đi làm thêm, hoặc là theo giáo viên ngữ văn viết vài truyện ngắn linh tinh, kiếm ít tiền sống tạm qua ngày.

Nhưng gần đây ngay cả sống tạm cũng không nổi nữa, bởi vì ông chú chó chết nợ bọn cho vay nặng lãi.

Chủ nợ không bắt được chính chủ, liền kêu mấy thằng ranh lưu manh ngày ngày chặn đường Thái Kính ở gần Lục Trung, nam sinh trong lớp dăm ba người một tổ, mỗi ngày thay phiên đi cùng cậu ta. Nhưng cứ đi theo hoài như vậy cũng không phải là cách, Thái Kính cuối tuần ngay cả cửa cũng chẳng dám bước ra, vốn vất vả lắm mới tìm được một tiệm McDonald's chịu sắp xếp ca cuối tuần cho, mà hiện giờ cũng chẳng thể đi làm.

Từ Tây Lâm suy tính qua, cảm thấy chuyện của lưu manh vẫn chỉ có thể dùng cách của lưu manh để giải quyết, thế là tự móc tiền túi mời anh Tống du côn có thâm niên.

Chạy xong một chuyến như vậy, Từ Tây Lâm đến trường thì đã bị muộn giờ.

Mới khai giảng chưa đầy hai tuần, tâm tư lũ học trò còn chìm trong kỳ nghỉ đông và tiền lì xì, học sinh ngoại trú của Lục Trung lại nhiều, trưa nào cũng có người đi trễ, thế cho nên kỷ luật của tiết đầu buổi chiều cực tệ, chẳng ra làm sao.

Vì thế mỗi trưa nhà trường đều cho giáo viên canh cổng, vào cổng sau tiếng chuông chuẩn bị lúc hai giờ đúng nhất loạt bị nhốt bên ngoài trừ

điểm viết kiểm điểm – chẳng những bắt tội đi muộn, còn bắt nam sinh ăn mặc lố lăng và nữ sinh tóc tai bù xù, rất nhiều nữ sinh đầu chuẩn bị sẵn tóc giả, trước khi vào cổng buộc đuôi ngựa, “qua cửa” đưa tay kéo một cái là hiện ra nguyên hình.

“Không cần thối lại, cảm ơn bác.” Từ Tây Lâm xách cái cặp rỗng nhảy xuống xe, nhìn kỹ lại thấy trước cổng trường đã đứng một loạt mấy đứa xúi quẩy, đang xếp hàng ghi họ tên lớp.

Lúc này chui đầu vào để bó tay chịu trời thì quá là ngu, Từ Tây Lâm nhân thầy chủ nhiệm ban bụng phê đang bận dạy dỗ, lén lút chui tới cửa Tây – bên đó không có tường, chỉ có một loạt hàng rào sắt cao hơn một người.

Thần công treo tường của Từ thiếu gia hiển nhiên đã đại thành, dễ dàng treo mình lên, thành thạo nhảy qua hàng rào, ống quần cũng chưa chạm vào mũi sắt nhọn hoắt, hạ đất nhẹ nhàng làm con mèo hoang đi dạo trong trường cũng không khỏi dừng chân tán thưởng.

Gã sửa sang lại áo khoác, ngênh ngang đi qua sân thể dục, cách xa lác còn vẫy tay với đám đang xếp hàng chờ bị trừ điểm ở ngoài cổng, ai ngờ vui quá hóa buồn, thầy chủ nhiệm ban vừa vặn quay đầu lại. Từ Tây Lâm phản ứng cực nhanh, co cẳng bỏ chạy.

Thầy giám thị hí đôi mắt ti hí nhìn bóng lưng Từ Tây Lâm, nghi hoặc hỏi: “Em đó là sao vậy?”

Mấy vị “chết đạo hữu chứ chả chết bần đạo” ngoài cổng ðồng thanh bán đứng cái thằng khoe khoang chết tiệt kia: “Leo – tường -“

Vô tổ chức vô kỷ luật! Thật quá đáng!

Thầy chủ nhiệm ban nghe thế hơi sửng sốt, rồi thầy lập tức giận sùi bọt mép, gào lên: “Em đứng lại đó cho tôi! Lớp nào hả!”

Từ Tây Lâm lao nhanh như gió, nghĩ bụng: “Ngu mới đứng lại.”

Lúc này, mé Đông lầ hai khu dạy học, Đậu Tầ đang chán ngán đút tay vào túi đi dạo, ba hấn với bà cô vẫy ba lít nước hoa kia đang tâng bốc lẫn nhau, làm hấn bực bội hết sức, không hề chờ mong gì vào cuộc sống học đường tương lai, hơn nữa rất muốn tìm một điều thuốc, thế là chu ần đi tìm WC yên tĩnh.

Khi đi qua hành lang dài lê thê, hấn nhìn thấy mấy nam sinh mặc đ ồ thể thao tụ tập ở đó, có khả năng là học sinh năng khiếu mới kết thúc buổi huấn luyện, bọn nó và Đậu Tầ tâm linh tương thông, cũng đang chia nhau thuốc trong hành lang vắng vẻ.

Một đũa trong đó chột thò đầu dòm ra bên ngoài, dùng khuỷu tay chọc đũa bên cạnh: “Ê ê, Ngô Đào, mày xem thằng kia... sao hơi giống đoàn trưởng Từ lớp mày vậy?”

Đũa đầu đình tên Ngô Đào thò đầu ra ngoài cửa sổ, thấy Từ Tây Lâm phóng như bay tới, chắc là nhận thấy ánh mắt gã, Từ Tây Lâm ngửa đầu, rõ là bạn mà còn tặng người trên lầ một nụ hôn gió, sau đó cắm đầu chạy thẳng vào dãy lầ dạy học.

Một lúc lâu, thầy chủ nhiệm ban Phương Tung tròn ửng như quả banh mới chậm chạp chạy tới, quát ầm lên: “Đứng – lại!”

Đám học sinh hứ lén chia thuốc cho nhau phá lên cười: “Giỏi vãi!”

Đậu Tầ đứng xem như một vở hài kịch, nghĩ bụng: “Nào chưa đủ để giọng tụ lại à? Ôn chết được.”

Hấn hờ hững nhét tai nghe, đẩy cửa vào nhà vệ sinh nhỏ ở cuối hành lang, đóng cửa phòng trong cùn, nghe Linkin Park mà chậm rãi lấy thuốc lá ra.

Hút xong Đậu Tầ phải sạch tàn thuốc, đang định đi, ai ngờ tay vừa đẩy hé cửa ra, li ền nghe thấy bên ngoài vọng vào tiếng bước chân lộn xộn. Sau đó chỉ nghe cái “R ầm”, một người bay ngang vào, lưng đập trúng tấm sườn ở góc nhà vệ sinh, người đó ngay cả hét lên thảm thiết cũng không thấy, chỉ “Hự” một tiếng ngán ngủi, tứ chi co rúm lại, không bò dậy nổi.

Nam sinh này mặc đ ồng phục màu trắng của Lục Trung, người xanh xao vàng vọt, chéo áo ố vàng do giặt nhiều lần không đi, tay còn ôm một cái cặp rách te tua.

Mấy nam sinh ban này lớn tiếng ồn ào ở bên ngoài đi vào, một đ ầu lĩnh, hai lâu la, đưa tên “Ngô Đào” kia khoanh tay trước ngực, dựa cửa canh chừng.

Đ ồng tử Đậu Tầm hơi co vào, hấn dừng chân lại.

Đ ầu lĩnh ng ẩ xồm xuống, nghiêng đ ầu ngắm nghĩa kẻ đang giẫy giụa dưới đất, sau đó túm tóc xách nam sinh ấy lên, lại giơ tay vỗ vỗ mặt cậu ta, hỏi: “Bọn anh đối với mày không tệ chứ?”

Nam sinh run rẩy không nói thành lời.

Đ ầu lĩnh vỗ mặt nam sinh mấy cái, phát sau mạnh hơn phát trước, cuối cùng cơ bản là bạt tai: “Chưa từng chọc mày chứ hả? Cũng chưa từng gheo mày đúng không? Mày nói đêm qua bọn anh mới đánh được hai ván bài, trước sau tổng cộng mẹ nó chưa đ ầy mười phút, là thằng chó nào gọi lão khom quản lý ký túc xá tới? Hả?”

Nam sinh bị xách lên ra sức ưỡn cổ, cố gắng muốn giảm bớt đau đớn của da đ ầu, gân cổ l ồi hết lên: “Không... Không phải tôi!”

Đ ầu lĩnh cười xì một tiếng, thỉnh lĩnh đập đ ầu cậu ta vào tấm sườn, đập bốn năm phát li ền: “Không phải mày thì ai, tao hả?”

Ngô Đào ngoài cửa đột nhiên lạnh lùng xen vào: “Sắp vào học rồi, nhanh nhẹn lên.”

Câu này như một tiếng ra lệnh, mấy đ ứa vốn đứng ngoài xem kịch nhao nhao xúm lại, mỗi đ ứa một chân hết đập lại đá nam sinh kia, đánh một lúc lại hỏi một lần “Có phải mày không”, cuối cùng nam sinh không chịu nổi, thừa nhận đại luôn, mấy hung đ ồ mới giống như làm xong việc lớn, hoàn thành cuộc thăm vấn.

“Nhận r ồi thì được, đừng gấp, v ềsau từ từ trị mảy – đi trước đây.”

Nói xong, theo tiếng chuông chuẩn bị vào lớp vang lên, đám du côn trẻ tuổi này lập tức giải tán. Nam sinh bị đánh cả buổi trời bấy giờ mới loạng choạng bò dậy, sờ máu mũi trên mặt, cúi đầu co vai đi tới trước vòi nước, mở một dòng nước nhỏ, cẩn thận chùi cổ tay áo đ ồng phục ban nãy quẹt xuống đất, tay có phần không c ầm nổi tay áo, cứ liên tục run.

Sau đó cậu ta hít mạnh một hơi – không phải khóc, mà là đang chảy máu mũi.

Cậu ta vuốt lại quần áo ướt mem, đờ đẫn đi ra ngoài.

Cho đến khi bên ngoài yên lặng rất lâu r ồi, Đậu T ầm mới im ắng ra khỏi gian phòng nhỏ, thoáng nhìn máu mũi nhỏ dưới đất, đưa chân chà giọt máu tụ thành một đốm.

“Trường trọng điểm của thành phố, miễn thi toàn quốc(1)?” Hấn nhìn vết máu hình sao chổi mà cười khẩy một tiếng, nghĩ bụng, “Cái cứt!”

— Ở Trung Quốc, học sinh khi tốt nghiệp, trừ cuộc thi tốt nghiệp của trường thì còn phải cùng các trường khác tham gia một cuộc thi do cơ quan hành chính giáo dục tổ chức, gọi là kỳ thi toàn quốc. Theo Baidu.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 3: Đậu tằm

Từ Tây Lâm lao vọt vào hành lang, nhảy lên lầu hai, đập tung cửa sau lớp 1, chui vào từ đường đó, thuận tay chôm áo khoác đờng phục không biết của người anh em nào treo trên cửa, giữ sơ bụi đất r ồi thay luôn, sau đó cuộn áo khoác của mình nhét vào cặp, ném xuống dưới bàn, một tay vén tóc, một tay tháo kính của Thái Kính đeo lên mũi – thay hình đổi dạng thành công.

Thái Kính: “... Chơi hóa trang hả?”

Từ Tây Lâm: “Đâu có – cái áo này đưa nào treo đằng sau vậy?”

Thái Kính: “Hình như là của ‘ông ngoại’ .”

“Ông ngoại” là biệt danh của người anh em bàn trên, họ Lão – chính là lão của “lão đầu tử” trong “Tiểu ngạo giang hồ” ấy, tên đầy đủ cũng rất ngắn gọn, gọi là “Lão Thành”. Lúc “Vương tri ều Khang Hi” mới bắt đầu chiếu trên kênh CCTV8, trò Lão Thành mê phim như si như cu ồng, từ đó nhiễm luôn tật xấu tự xưng là “gia”, r ồi dần dà vai vế của hắn tăng li ền hai bậc, thành “ông ngoại” của cả lớp.

“Ông ngoại” này ngoại hình xấu thấy ớn, mặt toàn mụn là mụn, nghe tiếng nói chuyện li ền quay đầu lại. Hắn căng cái da mặt “bụi đỏ cu ồng cuộn”, chớp chớp mắt nhìn Từ Tây Lâm, léo nhéo: “Đây là vật do nữ quốc vương cống, nếu là người khác thì ta tuyệt đối không chịu tặng, thỉnh nhậ gia cởi cái mình mặc ra mặc cho ta.”

Mặt Từ Tây Lâm xanh mét: “Kỳ Quan à, mớ ‘đậu thanh xuân xinh đẹp’ trên mặt ngài đã đủ rang một n ồi r ồi, có thể dùng suốt ngày rấp tâm vậy bản mỹ thiếu niên không?” (Kỳ Quan tức Tường Ngọc Hạm, một nhân vật trong H ồng lâu mộng)

Trái tim thủy tinh của Lão Thành bị lũ phàm phu tục tử chỉ biết nhìn mặt này chọc thủng lỗ chỗ, “oa oa oa” ôm ngực quay mặt lên bảng chữa thương.

Đuổi người ngoài đi rồi, lúc này Từ Tây Lâm mới hạ giọng nói với Thái Kính: “Chuyện của mày xong rồi, sau này tụi đòi nợ sẽ tìm chú mày chứ không làm phiền mày nữa đâu. Hay là hôm nay tan học mày lại quay về tiệm McDonald’s kia thương lượng đi, xem còn có thể đi làm không, không được thì bảo họ xếp ca tối cho, tao tìm mấy đĩa luân phiên đi thay mày.”

Thái Kính bị Từ Tây Lâm tháo mất kính, đôi mắt nhất thời không đúng tiêu cự, có vẻ hơi mơ màng: “Cảm ơn!”

Cậu ta dừng một lát, hình như cảm thấy chỉ nói hai chữ “cảm ơn” thôi thì không khỏi quá đơn giản, liền gõ cán bút nói: “Tây Lâm, sau này nếu ông...”

“Dừng lại,” Từ Tây Lâm cười tít mắt cắt ngang, “Tuyệt đối đừng lấy thân báo đáp, tao còn trong sạch đó.”

Thái Kính cứng cười, nhưng mày không giãn ra, lại cẩn thận hỏi: “Có mất tiền không?”

Từ Tây Lâm chẳng những mất tiền, còn gần như táng gia bại sản.

Bình thường tiền tiêu vặt của gã tuy nhiều, nhưng ăn xài phung phí quen rồi, không có ý thức để dành, mà tiền lì xì mới được nhận đều gửi hết vào ngân hàng, mặc dù có thể rút, song không dám tùy tiện rút – bởi vì cái thẻ đó lúc trước làm bằng chứng minh thư của mẹ gã, trên di động có nhắc nhở số dư, thoáng cái tiêu một mớ, trong vòng năm phút sẽ bị thái hậu lão phật gia thẩm vấn.

Lúc này trên người gã còn lại tổng cộng hai mươi sáu đồng rưỡi – buổi chiều còn phải thêm mười sáu đồng tiền in ấn, đúng là nghèo rớt mồng tơi luôn.

Song Từ Tây Lâm môi trên vừa chạm môi dưới đã xóa sạch quần cảnh của mình.

Gã nói: “Mất ba đồng mời anh tao ăn kem, mà đừng lo nghĩ vớ vẩn.”

Không phải gã làm việc tốt không để lại tên, việc này nếu là người khác thì thôi, riêng Thái Kính độ này thật sự quá nghèo túng, tiền học cũng có thể nộp một đồng xu lẻ, nếu thoáng cái để cậu ta biết nợ một khoản tình nghĩa lớn như vậy, tuy lúc này sẽ cảm kích, nhưng sau đó không tránh khỏi khó chơi chung.

Trong lòng Thái Kính nhất thời không biết là mùi vị gì, đặt tay lên vai Từ Tây Lâm: “Người anh em...”

Không đợi cậu ta phát biểu cảm tưởng, chủ nhiệm khoa nổi giận đùng đùng đã tông cửa xông vào, cắt ngang một bầu tâm tư của Thái Kính.

Cả lớp nháy mắt lặng ngắt như tờ, chủ nhiệm khoa rượt nãy giờ muốn truy tìm, nhìn quanh một vòng, lại không nhận ra Từ Tây Lâm đã cải trang, đành phải tức bốc khói mà gầm lên gây sự: “Sắp vào học rồi, chỉ có lớp các trò là ồn ào nhất! Sang năm là lên năm 3 rồi, muốn làm gì? Hả? Các trò có vẻ gì của lớp thực nghiệm không! Tiết sau là môn gì, sao giáo viên bây giờ còn chưa đến? Đi đâu thai rồi hả?”

Giáo viên tiếng anh mới cấp giáo án đi tới cửa bị một phát đạn nã ngay vào đầu.

Chủ nhiệm ban hưng tợn trừng cô giáo vô tội một cái: “Một số đồng chí trẻ tuổi cũng phải chú ý thái độ công tác đi, bản thân mình chả ra làm sao, thì quản lý học sinh thế nào được!”

Nói xong phát tay tập tễnh đi ra ngoài.

Cô tiếng anh tự dưng bị vạ lây, lập tức hất chàm tóc đuôi ngựa, cần phấn quay người viết lên bảng: “Menopause.”

“Trước khi vào học chúng ta sẽ mở rộng từ ngoài yêu cầu đại cương,” Cô tiếng anh nâng kính, “‘Menopause’ – thời kỳ mãn kinh, có thể áp dụng ‘menopause symptoms’ ...”

Cả lớp cười ò lên.

Nửa tiết đầu, cô tiếng anh và tụi học trò cùng chung mối thù, rất vui vẻ, nhưng sự đồng tâm hiệp lực giữa cô trò chẳng diễn ra được bao lâu, cô giáo nhanh chóng bộc lộ bản tính của kẻ địch giai cấp, cô phát một bộ “luyện tập đi ền vào chỗ trống” tổng cộng mười bài, bài nào cũng dài kinh khủng, coi như là bài tập anh văn hôm nay.

Hết tiết ngoại trừ đi vệ sinh thì trong lớp cơ bản không ai nhúc nhích, đầu muốn tranh thủ làm xong một bài trước khi vào tiết sau.

Đậu Tầm theo giáo viên chủ nhiệm đi vào ngay lúc này.

Ba lô hai dây bị hấn đeo một bên, trong áo jacket màu xám lộ ra cổ áo sơ mi không dính một hạt bụi, lúc đi đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên.

Có người thì thào một câu: “Cấp ba mà còn chuyển trường?”

Cô chủ nhiệm phía trên gõ bàn giáo viên, cười tươi rói vỗ lưng nam sinh kia: “Tất cả trật tự, hôm nay lớp 1 chúng ta có thêm một thành viên gia đình mới.”

Cô chủ nhiệm biệt danh “Thơm Bảy Dặm”, còn gọi là “Tam Bộ Tất Sát”, rất mê mùi nước hoa nồng nặc, mùa hè bình thường muỗi không dám tới gần, nói chuyện ưa dùng câu bài tử, còn thích các loại xúp gà cho tâm hồn đã hết “đát”, tâm trạng dường như luôn sục sôi. (Câu bài tử là kết hợp ba hoặc hơn ba từ hay câu ý nghĩa liên quan hoặc gần nhau, kết cấu tương đồng hoặc tương tự, giọng điệu tương đồng thành một câu. Súp gà cho tâm hồn là Chicken Soup for the Soul)

Không biết một người dạy vật lý vì sao luôn thiếu ổn định như vậy.

Nhưng hôm nay, không ai nổi da gà với cái câu “thành viên gia đình” của cô, ánh mắt mọi người đều tập trung vào nam sinh mới tới, các thiếu nam thiếu nữ đương độ thanh xuân chỉ chớp mắt đã chung một suy nghĩ, nam sinh này đẹp trai quá – chẳng những có hai hàng mày rậm ngay ngắn và đôi mắt đen trắng rõ ràng, còn trưng lên mặt sự lạnh nhạt vừa bảnh vừa ngầu!

Cô chủ nhiệm hiên từ vỗ tay một cái: “Nào, Đậu Tâm, tự giới thiệu một chút cho mọi người biết đi.”

Cả lớp nể mặt im lặng, chờ nghe trai đẹp phát biểu ý kiến.

Ai ngờ trai đẹp chẳng thềm nể nang, nâng mí mắt lên đảo qua một vòng, đổi kẹo cao su từ hàm bên trái sang bên phải: “Cô, em ng ỡ đâu?”

“Thơm Bảy Dặm” bị bỏ lơ trên bục giảng xấu hổ đỏ bừng như quả cà chua, khựng lại một lúc, muốn trị tên nhãi này một trận, đáng tiếc thẻ mua sắm trong túi mới thêm “khoản hiên từ” ba ngàn đồng, nhất thời không thể trở mặt.

“Thơm Bảy Dặm” tiến thoái lưỡng nan một lúc, không còn cách nào khác, đành phải làm bộ như mình không hề bị xúc phạm, tự bắc thang cho bản thân xuống: “Sao nam sinh mà cũng xấu hổ vậy? Thế này đi, cuối lớp có bàn trống, em đi khiêng một cái đến trước, nếu không cận thị thì cứ ng ỡ tạm hàng cuối, về sau lại...”

Cô còn chưa dứt lời, chỉ thấy thằng nhãi họ Đậu kia chả thềm đếm xỉa, tự động đi xuống cuối lớp.

Thơm Bảy Dặm: “...”

Bà cô nghiêng răng nghiêng lợi vỗ túi, cảm thấy “khoản hiên từ” l ần tới phải sáu ngàn mới đủ.

Mặt Đậu Tâm rất trắng, mắt mi vì thế càng đậm nét, hấn cụp mắt xuống, đôi mắt hai mí ngang rất bằng và dọc rất thẳng hất thẳng lên tóc

mai, mũi và môi “trời cao đất không dày”, lộ ra vài phần hờ hững không thích nói cười.

Nếu có một cô nàng xinh đẹp đi ngoài đường, số phụ nữ nhìn chăm chăm chắc chắn nhiều hơn đàn ông. Kỳ thực ngược lại cũng thế, đa số nữ sinh trung học còn chưa luyện được da mặt đủ dày để nhìn đàn ông chảy nước miếng ngay giữa đường giữa chợ, ngấm vài lần là xấu hổ, đám nam sinh lại bắt đầu thì thào bàn luận.

Lão Thành quay đầu lại dùng ngòi bút chọc chọc bàn Từ Tây Lâm, nhỏ giọng nói: “Anh bạn này lai lịch thế nào nhỉ? Vừa tới đã lấn lướt ‘Hương Hương’ của chúng ta?”

Từ Tây Lâm cảm thấy Đậu Tâm này rất ưa nhìn, bèn không hề kiêng dè nhìn chăm chăm người ta, lơ đãng lắc đầu.

Lão Thành nhanh chóng dời đi sự chú ý: “Mau đưa ‘sách vàng’ vật lý của hai đứa bay cho tao xem một chút.”

“Sách vàng” không phải loại sách đố trí tuệ, mà là sách bài tập do tổ vật lý Lục Trung tự soạn, nhà trường ép mua, mỗi em một quyển, dày hơn bốn trăm trang, một dấu chấm câu thừa cũng không có, toàn đề là đề, sau đề còn chẳng có đáp án.

Năm hai lớp 1 là lớp thực nghiệm khoa học tự nhiên, tiến độ chương trình học hơi nhanh hơn so với lớp khác. Cho nên sở thích mỗi ngày của Lão Thành cùng hung cực ác này là tập hợp đáp án trong phạm vi một vòng, so sánh chỉnh sửa biên soạn ra một bộ đáp án tự in, đem đi bán cho lớp bình thường và lớp văn chờ đối phó cuộc thi kết khóa.

Từ Tây Lâm rút đại một quyển sách trong học bàn cho hắn ta, từ trạng thái lơ đãng hoàn hồn lại, dịch cái ghế cách bàn cả mét đến vị trí bình thường, chừa chỗ cho Đậu Tâm.

Lão Thành ồn ào mãi không thôi: “Đây là sách vàng số học! Môn số học kỳ này đã xong rồi, tao cần vật lý cơ!” Song “ông ngoại” đã thất sủng

– Từ Tây Lâm lúc này chẳng rảnh để ý hấn ta, thấy Đậu T`âm chọn đại một cái bàn, Từ Tây Lâm lập tức định chủ động đứng dậy giúp đỡ.

Song bàn tay vui vẻ giúp người còn chưa giơ ra, Đậu T`âm đã xong xuôi động bàn xuống cái “R`âm”, cách Từ Tây Lâm bàn trước ít nhất phải một mét, giữa hai người còn có thể vẽ ra hẳn một con sông ngân.

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu T`âm đã gặp qua là không quên được, vừa nhìn đã nhận ra Từ Tây Lâm chính là cái đĩa buổi trưa chạy qua dưới l`âu, hơn nữa từ thái độ của đám học sinh năng khiếu bám đít kia mà phán đoán, thì tụi này là một bọn.

Hấn như kẻ ở trên cao nhìn xuống mà nhìn Từ Tây Lâm một cái, trung một chữ “cút” rõ to trên mũi.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 4: Xung đột

Từ Tây Lâm là bí thư của lớp 1, còn nằm trong đội bóng rổ của trường, bình thường rất nghĩa khí, thường xuyên lợi dụng thân phận để giúp bạn bè chiếm sân bóng rổ, chỉ cần là người gã muốn, bất kể nam nữ, không ai là không thể kết bạn, gã cơ hồ là nhân vật trung tâm trong tiêu đoàn thể ba kẻ to xác ở cuối lớp, vẫn là lần đầu gặp phải sắc mặt kỳ lạ thế này.

“Thần kinh!” Từ Tây Lâm nghĩ bụng.

Các mối quan hệ tốt của gã không phải kiếm bằng thiếu tự trọng, gã không có sở thích dùng mặt nóng dán lên mông lạnh, chút thiện cảm với Đậu Tâm ban đầu tức thì tiêu tan sạch sẽ.

Từ Tây Lâm thoáng cái đã vạch tay họ Đậu vào hạng “quái thai không biết đi đâu”.

Mà Đậu Tâm, chỉ sợ hấn quả thật cũng là một quái thai không hơn không kém.

Nếu sự lẫm li của người khác là “không hợp quần”, vậy sự lẫm li của trò Đậu Tâm khả năng là thuộc về “không hợp giống loài”.

Suốt một tuần, ngoại trừ bị chỉ đích danh trả lời câu hỏi trong lớp, thì chưa từng thấy Đậu Tâm nói chuyện bình thường với một sinh vật sống nào. Đậu Tâm mỗi ngày chỉ ngồi ngay trong một góc vắng nhất lớp, đi sớm về muộn, luôn luôn một mình, ngoại trừ thỉnh thoảng ra cửa sau đi WC, cơ bản không đi lại trong lớp.

Lúc đi hấn vĩnh viễn không ngẩng đầu lên, cũng không nhìn thẳng ai, ngoại trừ vào học thì trên tai luôn đeo headphone để ngăn tạp âm xung quanh. Mới đầu có người gặp hấn ở sân trường hoặc hành lang, còn thân

thiện chào hỏi, song mỗi lần đều khó lòng lọt vào mắt ông cụ này, nên dần dà cũng chẳng ai thèm để ý đến hẳn nữa.

Nam sinh cả lớp, lấy Từ Tây Lâm làm đầu, không ai thuận mắt với Đậu Tâm.

Tiết cuối chiêu thứ Năm là tiết tự học, Từ Tây Lâm ở dưới gầm bàn gửi tin nhắn cho huấn luyện viên, hẹn trước sân bóng rổ, gã cố ý chọn hôm nay, bởi vì tối thứ Năm Thái Kính không phải đi học.

Lúc này điện thoại thông minh còn nằm trong bụng mẹ chưa đẻ ra, loại không thông minh cũng chưa kịp thông dụng trong học sinh trung học, cách trao đổi chủ yếu giữa tụi học trò vẫn là truyền giấy.

Từ Tây Lâm ném cục giấy nhỏ đã vo lại cho Ngô Đào ủy viên thể dục lớp họ: “Mày có mang bóng không?”

Ngô Đào là đứa giỏi thể thao nhất trong học sinh bình thường, giỏi môn văn hóa nhất trong học sinh năng khiếu, do thành tích thi vào cấp ba rất tốt, mà thành học sinh năng khiếu duy nhất trong lớp thực nghiệm. Nhưng vì hẳn thích chơi không thích học, mỗi ngày lại phải ứng phó huấn luyện nặng nề học trong lớp thực nghiệm rất không hợp, chỉ có lúc dẫn đầu đi chơi mới ngu tưng tưng mã tưng mã tưng với bọn Từ Tây Lâm.

Mẫu giấy của Ngô Đào nhanh chóng chuyề n lại: “Không, hình như Y Nhiên có mang.”

Y Nhiên tên đầy đủ là “Dư Y Nhiên”, là con gái trăm phần trăm, chẳng qua cô nàng này cao một mét bảy tám, nặng bảy mươi tám kí – vừa vặn gấp đôi nữ sinh gầy nhất trong lớp, đồng phục nữ không có loại nào cô nàng mặc nổi, đành phải mặc kiêu của nam, mỗi ngày không rõ trai gái mà chơi bóng với bọn Từ Tây Lâm.

Thái Kính buộc phải giúp hai người chuyề n giấy một vòng, quay đầu lại chỉ quyền vở sinh trắng bóc của Từ Tây Lâm: “Hết giờ phải thu đấy, mau làm đi!”

Năm ba phải tự học buổi tối, thế nên đây là học kỳ cuối cùng họ có thể chơi bóng sau giờ tan trường. Tâm tư Từ Tây Lâm sớm đã bay về phía sân bóng rổ, lơ đãng chọn vài đũa về đi truyền để làm, cơ bản là mấy câu hỏi về tổ hợp sắp xếp đàn độn. Gã tính không cần dùng não, làm xong mới thấy mấy cái thiết kế thực nghiệm đó thật sự vừa dài vừa đại, ngay cả trọng điểm gã cũng chẳng tìm ra.

Từ Tây Lâm vô công rồi nghề quay bút một lúc, lại nhấp nhòm xé một mẫu giấy, viết: “Lão Thái và ông ngoại đầu đi, mày kêu thêm một người, chúng ta chơi nửa sân ba chọi ba.”

Viết xong phát hiện Thái Kính chính trực đang nghiêm túc nhìn mình, Từ Tây Lâm vội vàng nhe răng cười, cam đoan: “Tờ cuối.”

Lúc này gã ngại không dùng Thái Kính nữa, trực tiếp ném cuộn giấy trúng ngay đầu Ngô Đào.

Ngô Đào quay lại giờ ngón giữa, cúi đầu viết câu gì đó, ăn miếng trả miếng ném lại, tiếc là không chuẩn, cục giấy nhẹ tênh bay đi, khéo thế nào lại lệch khỏi quỹ đạo định trước, vừa vắn rơi lên bàn Đậu Tâm trong góc.

Từ Tây Lâm: “...”

“Hai ông yên một lúc đi,” Thái Kính thờ dãi, bất đắc dĩ ném bút xuống, quay đầu lại nhỏ giọng gọi Đậu Tâm, “Đậu Tâm... bạn kia ơi, đưa cục giấy trên bàn bạn cho tôi được không?”

Thẳng lời Đậu Tâm đó nhất định nghe thấy, nhưng cố ý phớt lờ người ta.

Từ Tây Lâm khó chịu nhíu mày, trong tính tình gã có một mặt rất nghĩa khí, ai thích gã thì gã thích người đó, nhưng cũng có một mặt bị chiều hư – ai ghét gã đầu là hạng ngu xuẩn hết.

Thái Kính vừa thấy gã như vậy, liền biết thiếu gia sắp nổi giận, hấp tấp ngăn lại: “Thôi, để tôi đi lấy.”

Thái Kính nhìn lướt qua xung quanh, thấy không có dấu hiệu giáo viên nhìn lén, thế là hơi dịch ghế, khách sáo nói một câu “ngại quá”, giơ tay với cục giấy trên bàn Đậu Tầm.

Đậu Tầm lại đột nhiên chụp cục giấy kia, ném vào thùng rác ở góc lớp.

Tính Thái Kính vừa chậm vừa hiên, nhất thời ngây người không kịp phản ứng, lửa giận của Từ Tây Lâm lại thoáng cái bùng lên, gã đứng bật dậy.

Ai ngờ Thơm Bảy Dặm vừa vặn từ ngoài cửa tiến vào, đôi mắt cá chết trợn muốn lòi ra: “Từ Tây Lâm, em đứng dậy làm gì?”

Thái Kính vội túm cổ tay Từ Tây Lâm.

Đậu Tầm mặt không cảm xúc ngẩng đầu lên, nhìn Từ Tây Lâm một cái, trong một ánh mắt chứa đựng rất nhiều điếu, vừa như chế giễu vừa như khiêu khích.

“Không có gì đâu cô, em làm rơi bút, bạn ấy tìm giúp thôi ạ.” Thái Kính nói xong lại vội vàng lòi Từ Tây Lâm, “Mau ng ồi xuống.”

Từ Tây Lâm âm trầm liếc Đậu Tầm một cái, không tình nguyện bị Thái Kính kéo về.

Thơm Bảy Dặm hồ nghi đi vài vòng quanh họ, thấy lũ nhãi con không ồn ào nữa, lúc này mới nhấc đôi giày cao gót “cộp cộp” đi ra sau bàn giáo viên ngồi viết giáo án.

Lát sau, Thái Kính cẩn thận chuy ển tới một mẫu giấy, huých tay Từ Tây Lâm: “Đào ca viết lại tờ khác cho ông, được rồi, trời lạnh mà sao lửa mạnh quá vậy?”

Từ Tây Lâm không lên tiếng, nhận mẫu giấy của Ngô Đào, nghĩ bụng: “Có cơ hội phải trị nó một trận.”

Đậu T`ân rút ra một tờ khăn giấy, nhúng nước, lau ba lần chỗ mầu giấy ban nãy rơi, “tư thế oai hùng” dựa cửa toilet của Ngô Đào ngày ấy còn m`n một trước mắt.

“Rác rưởi.” Đậu T`ân nghĩ thầm, sau đó hần khoát tay, cục giấy hơi ướt bay một đường parabol trên không, chuẩn xác rơi vào sọt đựng giấy trong góc lớp.

Tiếng động rất nhỏ này quấy r`y tới Thơm B`y D`m trên bục giảng, Thơm B`y D`m đảo mắt qua li`n nhìn thấy Đậu T`ân một l`n nữa nhét headphone vào tai, không coi ai ra gì mà cúi đ`i, tức thì hơi nhức đ`i.

Thơm B`y D`m bắt người tay ngắn, đã nhận thẻ mua sắm của Đậu Tuấn Lương ba Đậu T`ân, mấy ngày nay vì Đậu T`ân này cũng phi`n lòng vô cùng, âm thầm tìm hết các giáo viên bộ môn và cán sự lớp, nhưng Đậu T`ân chẳng thèm nể ai, như một con nhím không bạo lực cũng chẳng hợp tác.

Thơm B`y D`m dừng bút, gọi một nữ sinh ng`i bàn trên: “La Băng, theo cô ra ngoài một chuyến.”

Qu`n thể ủy viên lớp 1 thành phần phức tạp, có ủy viên thể dục Ngô Đào học hành chẳng bằng ai, có bí thư đoàn Từ Tây Lâm sau lưng không coi giáo viên ra gì, cũng có lớp trưởng ngoan giáo viên đánh rắm cũng lấy làm tiêu chuẩn như La Băng.

Hôm sau thể dục giữa giờ giải tán, La Băng li`n đi tìm Từ Tây Lâm: “Bạn giúp mình một việc được không?”

Từ Tây Lâm còn chưa kịp nói gì, hai thằng khốn nạn Ngô Đào và Lão Thành một trái một phải mỗi đưa giơ một tay đẩy gã v`e phía trước, Từ Tây Lâm bị bất ngờ không đứng vững, suýt nữa ngã vào người La Băng.

Từ Tây Lâm: “Đậu má, hai đứa mày bị bệnh hả?”

Ngô Đào và Lão Thành cười “khùng khục” như một đôi vịt hoang cổ dài, chuyện La Băng thầm mến Từ Tây Lâm cả lớp đ`u biết, làm mặt cô

nàng thoáng cái đỏ bừng lên.

Từ Tây Lâm kỳ thực không có suy nghĩ gì với La Băng, song đối với một thiếu niên đương độ thanh xuân mà nói, bản thân ý nghĩ “em này thích mình” đã đủ kích thích rồi, La Băng đỏ mặt, ngay lập tức gã cũng tự dưng bối rối hẳn: “Được... có việc gì, bạn nói đi.”

Thơm Bảy Dặm giao một nhiệm vụ cho La Băng, bảo cô nàng đi nói chuyện với Đạu Tầm, mau chóng giúp hắn hòa nhập vào tập thể.

Lão Thành nghe xong nhíu mày: “Nào bà Thơm Bảy Dặm đó chẳng lẽ từng bị Đào ca ngửi lên? Việc này sao lại để nữ sinh làm chứ?”

Thơm Bảy Dặm đương nhiên không đặc biệt tìm nữ sinh, kỳ thực bà cô này nói việc này với mỗi một cán sự lớp, kể cả Từ Tây Lâm và Ngô Đào, nhưng trừ La Băng ra thì không ai thêm để ý tới cả.

“Phấn đi!” Ngô Đào trước tiên nạt Lão Thành, rồi lại quay sang La Băng, “Bạn cứ mặc xác Thơm Bảy Dặm đi, mình cũng phải hoài nghi thằng nhãi đó là con riêng của bà đó.”

La Băng mặt lộ vẻ khó xử, nhìn Từ Tây Lâm một cái như cầu cứu. Từ Tây Lâm chung một ý nghĩa với Ngô Đào, đang định mở miệng, thì Thái Kính bên cạnh chợt kéo gã.

Từ Tây Lâm thoát tiên chưa hiểu gì hết, sau đó nhanh chóng nhớ ra – đúng rồi, lớp họ mỗi năm có một khoản học bổng, tổng cộng một ngàn rưỡi, với người khác thì chẳng thấm vào đâu, nhưng với La Băng thì khác, La Băng là học sinh nhà nghèo. Cô là một cô bé nhỏ xíu ốm tong teo, trong nhà có một người mẹ bệnh nặng phải chăm sóc, còn không thể đêm hôm khuya khoắt đi làm thêm như Thái Kính, mà khoản học bổng này là do giáo viên chủ nhiệm báo lên.

Cô không dám không coi lời dặn dò của Thơm Bảy Dặm ra gì.

“Thôi được,” Từ Tây Lâm bĩm bụng quyết định, “Bọn này đi với bạn.”

Thế dục giữa giờ của Lục Trung phải tập hai bài, một bài là “Thời đại đang vẫy gọi” thông dụng, một bài là do đội thể thao trong trường tự soạn, bài sau Đậu Tâm không biết, cũng không định học, hấn mỗi ngày như cái cọc gỗ cắm vào đuôi đội, cắm đến khi tập xong giải tán, liền im lặng bỏ đi một mình.

Lúc La Băng gọi hấn lại, Đậu Tâm không dừng bước, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái.

La Băng đành phải vừa chạy chần chệm theo hấn, vừa mau chóng nói ra những lời đã nghĩ sẵn trong đầu: “Trường ta mỗi tuần có một lần kiểm tra thế dục giữa giờ, không đâu là trừ điểm, tôi thấy bạn hình như còn chưa thuộc bài thế dục tự soạn lắm, tối nay vừa vặn có hoạt động thế dục, có thể dành ra hai mươi phút để bí thư lớp ta dạy bạn một chút không?”

Đoàn trưởng Từ năm không cũng trúng đạn, chùi mắt một cái như đau răng.

Lão Thành dùng tay kẹp cổ Từ Tây Lâm, léo nhéo rỉ tai gã: “Có thể để bí thư lớp ta dạy bạn một chút không?”

Từ Tây Lâm khẽ mắng một câu không rõ lắm, không tình nguyện tẹo nào, nhưng vì biết La Băng thích mình, nên cũng không làm mất mặt cô nàng, coi như nể mặt cô nàng mà miễn cưỡng đồng ý.

Ai ngờ Đậu Tâm kia lại không cảm kích, lập tức dừng bước, nhú mày.

La Băng nói: “Rất đơn giản, học qua là biết, bạn...”

“Thứ hai kiểm tra phải không?” Đậu Tâm khô khốc cắt ngang, “Thế thứ hai tôi đến phòng y tế xin giấy nghỉ, không làm mất điểm của mấy người.”

Nói xong, hấn dứt tay vào túi quần, quay người đi ngay.

La Băng thoáng sửng sốt, bị thất bại, hơi đỏ mặt, lại vẫn chưa chịu bỏ cuộc, cất bước đuổi theo: “Từ từ...” Đậu Tâm không hề ngoảnh lại, giơ tay lên, vốn định xua tay bảo cô đừng quấy rầy, nhưng La Băng chỉ cao

hơn mét rưỡi, thật sự quá lùn so với Đậu Tằm, nhất thời không dừng chân kịp, vừa vắn đập trúng khuỷu tay hắn giờ ra sau.

Đậu Tằm không cố ý, nhưng vào mắt người khác, lại như là hắn không kiên nhẫn nói chuyện nên thụi cho cô nữ sinh một phát.

Khuỷu tay người thiếu niên cứng ngắc, La Băng bị đập nổ đom đóm mắt, nhất thời choáng váng.

Đậu Tằm cũng rất bất ngờ, hơi mất tự nhiên cựa cựa tay, cảm thấy mình nên tỏ vẻ gì, nhưng lời xin lỗi lại không biết nói, hắn hơi khó xử, nhú mày cúi đầu nhìn La Băng, chần chừ cân nhắc xem mình phải mở lời thế nào.

Không đợi hắn nghĩ ra, bọn Từ Tây Lâm bám đuôi cách đó không xa đã chạy tới.

Từ Tây Lâm vừa thấy thế liền nghĩ bụng, được lắm – lần trước là Thái Kính, lần này rõ ràng là một cô nữ sinh nhỏ, quái thai họ Đậu thật đúng là biết tìm hèn mền để bóp.

Gã nổi trận lôi đình kéo La Băng ra đằng sau, đẩy Đậu Tằm một phát: “Mày biết nói tiếng người không? Biết làm việc của con người không?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 5: Mời phụ huynh

Trong buổi học ngày thứ Sáu, Từ Tây Lâm và Đậu Tầm do đánh nhau sau tiết học mà cùng bị mời lên văn phòng của Thơm Bảy Dặm.

Thật sự là rất nhiều năm rồi Từ Tây Lâm chưa làm chuyện mất mặt như vậy, gã cẩn thận tự xét lại mình, cảm thấy trên việc này mình chẳng có lỗi gì hết, xét đến cùng vẫn là do Đậu Tầm quá khốn nạn.

Kể từ ngày đầu tiên hẳn chuyển trường tới đây, Từ Tây Lâm liền cảm thấy bất tự của thằng này không hợp với mình, sau đó hết Thái Kính đến La Bằng, thậm chí thù hận tích lũy đến bây giờ đã biến chất, từ đấu võ mồm biến thành thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Thơm Bảy Dặm giận không kiên nhẫn: “Nói đi! Từ Tây Lâm, em làm bí thư đoàn kiểu gì thế! Tại sao lại đánh nhau?”

Cầm Từ Tây Lâm hơi đau, lúc đánh nhau không cẩn thận cắn trúng lưỡi, nên giờ miệng toàn là mùi máu tươi. Gã liếc qua Đậu Tầm thảm hại hơn, phán đoán thằng này khả năng là một tay già đời trong nghề đánh lộn kiếm cơm, nhưng chỉ xét từ kết quả, vẫn là mình hồi cấp hai học đánh tự do hai năm chiếm thế thượng phong.

Trước mặt cô chủ nhiệm, Từ Tây Lâm là hảo hán không so đo việc trước mắt, nhưng lại không tiếc phí miệng lưỡi giải thích, thế là đơn giản cúi đầu nhận lỗi: “Nhất thời kích động, lần sau em nhất định sẽ thay đổi.”

Đậu Tầm nghe câu nói ngọt xớt không thành ý này, lập tức cười xì một tiếng, môi nứt hơi bất tiện, hẳn liền dùng mỗi một cơ trên mặt để thể hiện sự trào phúng.

Thơm Bảy Dặm: “...”

Cô đã hiểu vì sao hai thằng ranh này đánh nhau, nhìn thấy cái vết này của Đậu Tầm, cô suýt nữa xắn tay áo tự mình ra tay.

Thơm Bảy Dặm hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh lại, đập bàn quát: “Nhất thời kích động là lý do à? Bây giờ kích động liền ra tay đánh bạn, về sau kích động còn không dùng dao giết người luôn?”

Từ Tây Lâm ngoan ngoãn cúi đầu: “Cô ơi em sai rồi, không thì giờ em về viết bản kiểm điểm nhé? Em cam đoan không có lần sau đâu ạ.”

Chưa dứt lời, Đậu Tầm đã liếc một cái theo.

Vở hài kẻ tung người hứng chỉ sợ cũng chẳng chặt chẽ như hai tên này.

Thơm Bảy Dặm liếc thấy, chỉ muốn uống một liều thuốc trợ tim hiệu quả tức thì.

Cô chủ nhiệm lớp này từ hồi năm nhất, sớm biết Từ Tây Lâm là đứa bằng mặt không bằng lòng, dạy mãi không sửa, lúc nhận sai thì xoén xoét cái mồm, nhưng lần tới vẫn tiếp tục làm trò khốn nạn, mấy bản kiểm điểm lời lẽ hoa mỹ kia đều là Thái Kính viết thay.

Nếu là bình thường, Thơm Bảy Dặm nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho gã, nhưng có so sánh mới cảm nhận được, so với Đậu Tầm mặt mày khinh khỉnh bên cạnh, Từ Tây Lâm khỏi phải nói đáng yêu cỡ nào, quá thực rất dịu dàng và biết quan tâm.

Thơm Bảy Dặm dứt khoát cho mỗi đứa năm mươi roi, cảnh cáo một trận, rồi cho cả hai về lớp.

Ngoài mặt, cô răn Từ Tây Lâm nhiều hơn, chờ hai học sinh vừa đi, cô liền mở danh bạ ra bấm số điện thoại của Đậu Tuấn Lương phụ huynh Đậu Tầm.

Thơm Bảy Dặm vừa “A lô” một tiếng, còn chưa nói rõ mục đích, bên phía Đậu Tuấn Lương đã tự động mở lời trước: “Cô Trương... Ôi, cô Trương, chào cô chào cô, cô xem, còn phiền cô gọi điện thoại, thật là ngại

quá! Thằng lỏi Đậu Tằm kia lại gây chuyện à? Tôi bảo này, cô tuyệt đối khỏi phải nỡ nang tôi, cứ thẳng tay đánh nó, cây nhỏ không uốn không thẳng đúng chứ? À thì, lát nữa tôi gọi lại cho cô được không? Ôi ở đây hơi bận...”

Cô giáo quanh năm ở trong trường, không biết ngoài xã hội có một số kẻ chuyên nói tào lao, Đậu Tuấn Lương vừa nói thế, cô liền cực kỳ nghiêm túc chờ phụ huynh Đậu Tằm gọi lại, nhưng chờ nguyên ngày mà ngay cả tiếng mèo kêu cũng không thấy.

Bấy giờ cô mới hiểu, thì ra “Lúc nữa tôi gọi lại cho cô” và “Hôm nào mời cô ăn cơm” là như nhau, đều có nghĩa là “Tạm biệt, bái bai, mau cút đi”!

Mãi đến gần chập tối, mới có một cô gái trẻ lạ hoắc tới trường tìm cô.

Cô này xưng là thư ký của ba Đậu Tằm, trước khi gặp mặt dúi cho Thơm Bảy Dặm một hộp nữ trang, giọng nhót nhọt nói: “Ông chủ tôi nói, nhờ cô nhất định phải trông nom con chúng tôi nhiều hơn.”

Ba chữ “con chúng tôi” không hề che đậy để lộ ra chí hướng vĩ đại muốn làm mẹ kế của cô thư ký này.

Thơm Bảy Dặm: “Tôi thấy việc này... tốt nhất là để phụ huynh Đậu Tằm tự mình đến trường một chuyến thì thích hợp hơn, cô xem, hôm nay em ấy còn đánh nhau với bạn...”

Cô nàng thư ký còn khuya mới thềm quan tâm Đậu Tằm đánh nhau hay đấm nhau, chán ngán cạy móng tay nghe Thơm Bảy Dặm cáo tội, nâng mí mắt lên nói lấy lệ: “Vâng, đều biết, cho nên không phải mới nhờ cô trông nom nhiều hơn sao?”

Thơm Bảy Dặm: “...”

“Đúng rồi cô giáo à, trong hộp là dây chuyền, sau này cô có thể cầm ra tiệm để họ rửa miễn phí cho,” Nữ thư ký vẻ mặt thềm nhỏ dãi, giống như

chỉ hận không thể giấu làm của riêng, “Hàng hiệu, giảm sáu mươi phần trăm mà còn tới gần mười vạn, phục vụ cũng rất đẳng cấp đó!”

Hàng có đẳng cấp hay không, người dân bình thường không biết được, song con người thật sự rất khó đến nơi thanh nhã.

Thơm Bảy Dặm nói đến khô cả miệng, nghe thế thật chỉ muốn ném “giảm sáu mươi phần trăm” vào mặt cô nàng kia.

Cô tuy nhận quà, nhưng không phải cái gì cũng nhận, thẻ mua sắm khoảng một ngàn thỉnh thoảng lấy hai tấm rồi thôi, chứ chút lòng tham nhỏ này thật sự không nhận nổi dây chuyền hàng hiệu. Thơm Bảy Dặm nhét hộp lại vào tay thư ký: “Tôi một năm cả lương lẫn thưởng còn chưa đến mười vạn, không dám nhận đâu, cô cần về mời phụ huynh em ấy dời gót ngà đến trường một chuyến, được không?”

Thư ký căn bản không nhận thấy sự châm chọc, dày mặt nũng nịu nói: “Tôi chính là phụ huynh đây mà.”

Thơm Bảy Dặm thật sự không cách nào trao đổi với cô nàng thư ký ngu ngốc của Đậu Tuấn Lương, mệt mỏi đuổi cô ta đi, nhìn đồng hồ thấy đã là giờ tự học buổi chiều – Lục Trung cường điệu khả năng tự chủ trong học tập của học sinh, buổi chiều chỉ sắp hai tiết học chính, hai tiết còn lại cơ bản là tự học hoặc là hoạt động thể dục.

Cô đi đến cửa sau phòng học, xuyên qua cửa nhìn vào lớp, thấy đại biểu môn toán và môn tiếng anh mỗi người chiếm nửa bảng đen, đang chép bài tập cuối tuần, đại biểu môn ngữ văn thì đang thu nhật ký trong tuần – đám quen viết đầu cúi đầu múa bút thành văn.

Từ Tây Lâm chính là một trong số đó, nhưng gã chẳng lo lắng gì, bởi vì đã có chỗ dựa là Thái Kính.

Thái Kính tài hoa hơn người, có thể xuất khẩu thành thơ, ngẫu hứng đọc một đoạn ghi chép đọc sách trích dẫn kinh điển cho gã chép.

Thái Kính: “Lỗ Ai Công từng nói với Khổng Tử, ‘Quả nhân sinh ra trong thâm cung, lớn lên trên tay phụ nhân, quả nhân chưa từng biết buồn, chưa từng biết lo, chưa từng biết khổ, chưa từng...’”

Từ Tây Lâm lại là một nam sinh khoa học tự nhiên điển hình, thi ngữ văn chỉ biết lệ thuộc sách vở – giáo viên dạy thì học, không dạy thì viết bậy viết bạ – đọc thêm không phải huyềnh huyền thì là võ hiệp, nghe mà căng cả đầu: “Chờ chút chờ chút! ‘Quả’ trong ‘quả nhân’ viết thế nào?”

Đại biểu môn ngữ văn ở bên cạnh giậm chân: “Không biết viết thì viết ghép âm, bí thư Từ có thể nhanh lên không, chỉ có ông là chép thời thượng nhất, còn là nghe viết!”

Thơm Bắp Dặm đang định từ cửa sau đi vào bắt một điển hình không nghiêm túc với bài tập, nhưng vừa đặt tay lên cửa, lại vô tình trông thấy Đậu Tâm ng ồi trong một góc.

Đậu Tâm cầm một cây bút máy, trên bàn chất đầy giấy nháp ngoại trừ chính hắn ra thì chẳng ai hiểu, mà hắn lại không tập trung vào việc của mình như bình thường, ngược lại nhìn chăm chăm bàn trên ần ào.

Mặt hắn còn bị thương chưa khỏi, biểu cảm hơi kỳ lạ, thoạt nhìn là khinh bỉ, nhưng tựa hồ lại thấp thoáng có chút hâm mộ.

Dĩ nhiên không phải hâm mộ cái đĩa buổi sáng mới đánh hắn, mà là... cả lớp đều náo nhiệt, chỉ mình hắn quạnh quẽ.

Nhưng chút hâm mộ này chỉ thoáng qua, có thể là hồ thẹn vì chút yếu đuối của mình, Đậu Tâm nhanh chóng định thần lại, thần sắc lạnh nhạt, càng hồ hững hơn mà cúi đầu xuống, lại lần nữa đeo tai nghe lên.

Thơm Bắp Dặm thở dài, không vào lớp, mà im lặng quay về văn phòng.

Cô nắm trong tay bảng thành tích của Đậu Tâm, thành tích không phải không tốt, mà là quá tốt, hồi nhỏ từng nhảy lớp một lần, sau đó lại muốn nhảy tiếp, song giáo viên chủ nhiệm lúc ấy không cho, bởi vì Đậu Tâm tuy thông minh, nhưng không phải thiên tài trong một lĩnh vực nào, đi đâu này có

nghĩa là IQ cao của hắn trừ để khoe khoang ra thì không có tác dụng gì thực tế.

Mà tính hắn vốn đã lằng lộn, với bạn cùng lứa cũng chẳng chơi nổi, tiếp tục nhảy lớp không thôi, thì đời này còn học được cách tiếp xúc với người khác không?

Lúc nhỏ mang danh “thần đồng” tất nhiên dễ nghe, nhưng rồi có một ngày hắn phải lớn lên, đến lúc đó hắn không “đồng” cũng chẳng “thần”, lại vẫn chưa học được cách làm người, thì còn ai thêm để ý tới hắn?

Đáng tiếc, luôn có phụ huynh vô tri và dư luận xã hội ngu xuẩn thích sùng bái IQ, lời nói thật từ tận đáy lòng người giáo viên ấy không ai thêm nghe.

Lúc này Đậu Tầm từ vùng khác chuyển tới Lục Trung, cũng là vì Lục Trung có một chính sách, học sinh năm hai qua nhà trường đề cử, có thể tham gia thi đại học, lúc chuyển trường tới phụ huynh đã nói rõ, người ta chính là vì chính sách này mà đến.

Tính đâu ra đấy, có thể Đậu Tầm cũng chỉ nán lại lớp này một học kỳ, đây chỉ là một điểm dừng chân, chỉ cần không gây rắc rối lớn, thì giáo viên chẳng cần nhọc lòng để ý.

Mà nhìn Đậu Tuấn Lương, Thơm Bảy Dặm cảm thấy ông ta khá tự đắc về đứa con thông minh này, chưa biết chừng còn cảm thấy bà cô chủ nhiệm này khi không gây sự, tặng thẻ mua sắm một lần vậy mà còn chưa đuổi đi được.

Loại phụ huynh này đều nghĩ như vậy – chỉ cần học giỏi là được sao?

Thơm Bảy Dặm bóp trán, cảm thấy tuấn sau bất kể thế nào cũng phải mời phụ huynh Đậu Tầm đến nói chuyện một chút, ba hắn tới không được thì kêu mẹ hắn, người làm mẹ không thể không quan tâm đến tương lai của con.

Chập tối thứ Sáu là thời khắc thoải mái nhất ở trường – cho dù bài tập nhiều đến mức không đậy cặp nổi.

Bọn Ngô Đào tụ tập bên cạnh Từ Tây Lâm, đua nhau bàn bạc xem cuối tuần đi đâu chơi, âm thanh ồn ào đến mức ngay cả tai nghe nóng lên cũng chẳng ngăn nổi.

Đậu Tầm u ám liếc bóng lưng Từ Tây Lâm một cái, xách ba lô đi ra từ cửa sau, khớp miệng bị rách đau như kim châm.

Cửa sau bị hắt đóng cái “Rầm”, Ngô Đào liếc bàn của Đậu Tầm, nhỏ giọng rỉ tai Từ Tây Lâm: “Tiểu Lâm Tử, mày nói sao? Trị thẳng đó không?”

Từ Tây Lâm cau mày, biết cái gọi là “trị” của Ngô Đào không phải trị bình thường.

Ngô Đào là học sinh nội trú – Lục Trung không phải trường nội trú, ký túc xá hoàn cảnh rất tệ, phần lớn học sinh xa nhà chỉ cần có đi đâu kiện thì đâu ở trọ quanh đây.

Do số học sinh nữ ở lại quá ít, để an toàn hơn, nhà trường liềch cho tập thể nữ sinh dọn đến khu ký túc xá công nhân viên chức. Cứ thế, ký túc xá thành tòa nhà nam sinh thuần túy, quản lý cũng không nghiêm lắm, bên trong dần dần hình thành một “vòng sinh thái” cực kỳ đặc biệt.

Lục Trung là trường trọng điểm số một địa phương, muốn sống tốt trong lớp, ngoại trừ quan hệ tốt có nghĩa khí, thành tích cũng phải tạm được, hơn nữa mọi người chơi thì chơi, đâu có chùng mực, cho dù có khúc mắc với ai, tối đa là kết bè cô lập người này, sẽ không gây ra chuyện lớn.

Nhưng tình hình trong khu ký túc xá thì hoàn toàn khác.

Ở trong ký túc xá có học sinh năng khiếu mỗi sáng tối cần huấn luyện, học sinh nghèo đến từ khu vực ngoại thành, và học sinh ở lại lớp từ trường khác tới, tự nhiên chia thành mấy nhóm, giữa các nhóm có kết bạn cũng có

đụng chạm, quan hệ cực kỳ rắc rối phức tạp, mâu thuẫn cũng sinh ra khắp nơi, dần dần hình thành cảnh kéo bè kéo cánh.

Mấy chuyện như nhốt người ta trong toilet một đêm đã là rất bình thường, hầu hết nạn nhân đều không dám lên tiếng, dù sao thì chỉ cần không gọi xe cấp cứu tới, giáo viên đều chẳng hay biết gì.

Ngô Đào chống một tay lên ghế Từ Tây Lâm, trên mặt hiện ra một chút hung ác của tuổi trẻ nông cu ờng: “Loại người này nếu nhốt trong phòng tụi tao, chỉ ba ngày là ngoan ngoãn, bắt sủa như chó thì không dám kêu meo, mà y tin không?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 6: Sóng ngầm

Ngô Đào ban ngày ở trong lớp hay chơi với tụi Từ Tây Lâm, quan hệ không tệ lắm. Nhà hắn khá xa nên thỉnh thoảng Từ Tây Lâm sẽ mang ít thức ăn đến phòng cho hắn cải thiện cuộc sống, dần dà đều nhắm mắt đám học sinh năng khiếu đó. Đám đó đối với Từ Tây Lâm đều rất khách sáo, gặp mặt chào hỏi, lúc không phải huấn luyện, thi thoảng sẽ bị Ngô Đào kéo tới chơi bóng cho đủ số, cũng từng cùng ra ngoài ăn uống.

Nhưng nhìn chung thì Từ Tây Lâm không thân thiết cũng chẳng có xung đột với tụi nó, nước giếng không phạm nước sông.

Gã quả thật từng nghe nói bên phía khu ký túc xá truyền ra một số tin đồn, nhưng dù sao vẫn chưa tận mắt chứng kiến, cũng không tiện lo chuyện bao đồng đi hỏi Ngô Đào.

Từ Tây Lâm quay đầu lại nhìn bàn Đậu Tâm một cái. Do đồ đạc quá nhiều quá nặng, thế nên chỉ cần không phải nghỉ đông, nghỉ hè hoặc thi cử, mọi người đều chỉ chọn thứ cần dùng mang về nhà, còn phần lớn sách vở vật phẩm vẫn bỏ lại lớp, riêng mỗi bàn Đậu Tâm là trống trơn, đến cả một mẫu giấy cũng chẳng để lại, như chưa từng có ai dùng vậy.

Mỗi ngày vác cái cặp hơn năm kí... đúng là bệnh ra ý tưởng rồi.

Chẳng lẽ còn ai thêm động tới cái đồng phế phẩm của hắn?

Từ Tây Lâm thuận miệng hỏi: “Trị thế nào? Đánh nó một trận à?”

Ngô Đào cười nhẹ, như một siêu nhân che giấu bí mật. Hắn bình thường ở bên rìa lớp học quen rồi, mà giờ phút này, những “bên rìa” đó giống như đầu tự động tìm được nguyên do hợp tình hợp lý, hết thấy được mỹ hóa thành “hơn người”.

“Đánh một trận thì quá hời cho nó.” Ngô Đào hơn người bâng quơ nói.

Từ Tây Lâm bỗng hơi ghét vẻ mặt này của Ngô Đào, nhất thời không lên tiếng, nghĩ bụng: “Mày lợi hại như vậy, mà lúc trước tụi cho vay nặng lãi chặn đường Thái Kính, cũng không thấy mày ra mặt.”

Nhưng nghĩ thì nghĩ, Từ Tây Lâm cũng không làm mất mặt Ngô Đào, chỉ nói: “Tao thấy thôi đi, mày không biết đâu, hôm nay ở văn phòng trên lầu ba, Thơm Bảy Dặm chuyên môn nhằm vào mình tao – tao thấy thẳng chó đó bây giờ là cục cưng của bà r ồi, đừng gây chuyện nữa.”

Ngô Đào không cam lòng, liếc mắt cố ý khích bác Từ Tây Lâm: “Thơm Bảy Dặm? Bà đó là cái đêch gì – không phải tao nói chứ, anh em, nếu việc này mà mày cũng nhịn được, thì mày cũng tốt tính thật đấy.”

Sắc mặt Từ Tây Lâm s ầm đi.

Gã đã nhận ra, Ngô Đào đơn giản là muốn gây chuyện, song không tiện vô cớ sinh sự, nên mới lấy gã làm lý do. Gã quả thật rất ghét Đậu T ầm, nhưng việc nào ra việc đó, Từ Tây Lâm không muốn làm sủng cho cái đám ở trọ ăn no rủng mỡ đi khắp nơi kiếm chuyện. Hơn nữa, cho dù muốn trị Đậu T ầm thật, gã có cần kẻ khác trút giận giúp không?

“Tao không tự trị được nó, phải khóc lóc nhờ người khác giúp đỡ chắc?” Từ Tây Lâm như cười như không mà nhìn Ngô Đào một cái, “Đào ca, bình thường tao tốt với mày như vậy, mà mày khi không đi tranh phần tao hả?”

Gã nói với giọng điệu đùa giỡn, nhưng ẩn giấu một cây đinh không cứng không mềm, tuy chừa lại đường lui cho cả hai, song vẫn để người ta nhận ra là gã hơi giận r ồi.

Ngô Đào biến sắc, mấy nam sinh khác xung quanh cũng nhìn nhau mà yên lặng.

Nhưng Từ Tây Lâm kể đó lại đứng dậy, đi êm nhiên như không ôm cổ Ngô Đào, tự làm điệu b ầu không khí: “Cuối tuần vui vẻ, tự đừng cứ nhắc tới

đưa gậy mất hứng làm gì – mẹ tao tu ần này đi công tác ở phương Nam quay về, có mang về ít trái cây, mày muốn ăn xoài hay măng cụt?”

Trong lòng Ngô Đào cực kỳ khó chịu, nhưng Từ Tây Lâm đã bắc sẵn thang cho, hấn hơi cân nhắc qua, cảm thấy vì chút khó chịu tẹo tẹo này mà mâu thuẫn với Từ Tây Lâm thì không đáng, thế là nhăn nhó bước xuống: “... Xoài đi, măng cụt phi ền lắm.”

“Được, thế thứ Hai tao mang một va li tới ký túc xá cho tụi bay,” Từ Tây Lâm sờ tóc Ngô Đào, “Tắm sạch nằm trên giường chờ tao.”

Ngô Đào chửi nhỏ một tiếng: “Đậu má, kiêu tóc của tao!”

Hai người xem như bỏ qua chuyện này.

Dù rằng ban ngày đánh nhau, buổi tối lại có chút va chạm với Ngô Đào, nhưng Từ Tây Lâm thứ Sáu về nhà tâm trạng vẫn rất tốt, bởi vì mẹ gã đi công tác đã về.

Từ Tây Lâm kỳ thực theo họ mẹ, nhà có một mẹ, một bà ngoại, một dì Đỗ và một con chó tên Đậu Đậu, ngoại trừ bản thân gã thuộc giống đực thì cả nhà đến chó cũng là cái.

Cha mẹ gã chia tay lâu lắm rồi, vì sao mà chia, thì mẹ chưa từng nói rõ cho gã biết, chỉ hỏi hột bảo là “Ba con không muốn sống với chúng ta”.

Trước khi Từ Tây Lâm có trí nhớ rõ nét, “cha” đã biến mất khỏi cuộc đời gã.

Hồi đó “ly dị” còn là một việc khá kinh động xóm làng, Từ Tây Lâm nhớ lúc ấy trong tiểu khu có rất nhiều bà tám cấp chuyên gia, khi không cứ thích vượt cái đầu chó của gã, phun ra một tràng châm chọc tràn đầy “cảm thông” cho nhà họ – đây đều là chuyện từ hồi gã ba bốn tuổi, trẻ con tuổi ấy ký ức không trọn vẹn, nên kỳ thực ngay cả cha ruột mặt ngang mũi dọc ra sao Từ Tây Lâm cũng chẳng nhớ, nhưng kỳ lạ là gã lại nhớ rõ mặt mũi và những lời mà mấy người đó nói.

Những lời đó lúc ấy quả thật gã không hiểu nội dung, nhưng ác ý trong đó không cần dùng não để hiểu, mũi đã ngửi thấy trước.

Có một lần mấy lời nói xấu sau lưng bị mẹ Từ Tây Lâm nghe thấy, bà lập tức giẫm đôi guốc tám centimet xông lên, không chửi tục cũng chẳng lặp lại mà khẩu chiến với đám bà tám, trở thành một đoạn truyền kỳ đấu võ mồm lấy ít thắng nhiều.

Mẹ Từ Tây Lâm vốn tên “Từ Hiếu Huệ”, sau khi ly dị tự đổi thành “Từ Tiến”, ngày trước là một luật sư.

Bà có vóc người trung bình, tính mạnh mẽ, sau trận võ mồm giành được toàn thắng, liền dứt khoát ném thẳng con cục nợ cho mẹ nuôi, bản thân xin nghỉ ở sở luật, xắn tay áo đi phấn đấu.

Phu nhân Từ Tiến sớm nhìn thấu, con không cha không bị coi thường, con có cha nghèo mới bị.

Sau khi nghỉ việc, bà nhờ vào các mối quan hệ tích lũy dần qua nhiều năm, tập hợp một nhóm người chuyên nghiệp trong các lĩnh vực, tự mình mở một công ty, chuyên cung cấp tư vấn pháp vụ và thiết kế phương án liên quan cho việc xuất nhập khẩu, suốt ngày đi khắp các nơi trên thế giới.

Mà theo công ty làm ăn tốt hơn, đi đâu kiện trong nhà cũng không ngừng được cải thiện, dọn khỏi tiểu khu cũ nát ba con chuột bốn con mắt ngày trước. Hiện giờ hoàn cảnh nhà họ rất tốt, hàng xóm đều rất lịch sự, hơn nữa biết giữ khoảng cách, Từ Tây Lâm không còn bị ai chỉ trích nữa.

Đối với Từ Tây Lâm mà nói, bà ngoại nuôi nấng gã từ nhỏ là người thân thiết nhất, chiều gã nhất, thế nhưng thiếu niên nhi đồng trời sinh biết hâm mộ cái mạnh, Từ Tiến mạnh mẽ có ảnh hưởng sâu hơn với gã.

Từ Tây Lâm về đến nhà thì Từ Tiến vừa gọi điện thoại xong, vẫy tay kêu gã tới.

Từ Tây Lâm: “Gì vậy người đẹp?”

“Nói với mày chuyện này...” Từ Tiến thấy rõ mặt gã liền dừng lại, nâng cằm gã lên hỏi, “Cái này là sao đây, đánh nhau hả?”

“Ồi mẹ, móng tay mẹ nhọn quá!” Từ Tây Lâm cắn nhả, “Yên tâm đi, con giải quyết xong rồi, Thơm Bảy Dặm sẽ không làm phiền mẹ đâu... Á!”

Từ Tiến bóp mạnh vết bầm trên cằm gã: “Còn nghe mày đặt biệt danh cho giáo viên, là mẹ sẽ...”

Từ Tây Lâm vẩy đuôi cười đều: “Đánh con ạ?”

Từ Tiến ngẩng thẳng ôn con cao to này, cảm thấy đánh gã chỉ tổ đau tay, thế là nói: “Mẹ sẽ ghi âm lại cho cô chủ nhiệm của mày nghe.”

Từ Tây Lâm: “...”

Không hổ là xuất thân làm luật sư.

Từ Tiến nói: “Chanh Tử mẹ nuôi của mày về nước rồi, gần đây đang đòi ly dị chồng, nhà lúc nào cũng om sòm, nên muốn đưa con đến ở nhà ta vài ngày, được không?”

“Cứ ở đi, tội nghiệp thật.” Từ Tây Lâm bỏ cặp xuống, đờng ý luôn, không ý kiến gì.

“Chanh Tử” là nữ danh, tên thật là “Chúc Tiểu Trình”, là con gái nuôi của bà Từ, mẹ nuôi của Từ Tây Lâm.

Hai gia đình thân nhau từ đời ông nội, ngày trước quan hệ rất tốt – lúc Chúc Tiểu Trình còn nhỏ, cha mẹ do công việc mà không tiện nuôi, đã trực tiếp cho con đến ở nhà Từ Tiến hơn một năm.

Sau đó hai gia đình mỗi bên một đường, hai vùng xa cách, thêm ngày xưa giao thông không tiện lắm, nên dần dần ít liên lạc, mãi đến ba bốn năm gần đây mới thân nhau lại.

Chúc Tiểu Trình là một đại mỹ nhân, xinh đẹp như hoa, qua tuổi bốn mươi rưỡi, mà tỉ lệ ngoạn nhìn không kém năm đó.

Chỉ tiếc người này bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa, trừ nững nịu với đóm dáng ra thì chẳng còn sở trường nào khác, ngay cả số cũng chẳng ra sao, gả cho một tay nhà giàu, mà tay nhà giàu này lại là hạng cận bã.

Chúc Tiểu Trình không bỏ được thân phận phu nhân, đành phải duy trì cuộc hôn nhân ngắc ngoải, duy trì đến khi thật sự không sống nổi nữa, li hôn làm một việc rất kỳ khôi – đờng chí Chúc Tiểu Trình bỏ lại nhà cửa công việc, cần thẻ tín dụng của ông chờng cận bã, chạy sang Mỹ lễ Phật, không nhìn thấy cho nhẹ lòng!

... Nói tới việc này, bất luận thời gian địa điểm hay nhân vật đờu rất hài và ly kỳ, trừ Chúc Tiểu Trình ra thì chẳng người bình thường nào làm được.

Bà ta đã qua trung niên, vậy mà không quan tâm sự nghiệp, cũng chẳng thích chăm sóc gia đình, dần dần mất đi tiếng nói chung với bạn bè cùng lứa tuổi xung quanh, không khỏi cô độc buồn khổ, thành thử càng coi Từ Tiến là cái hốc cây (1) độc nhất của mình – bởi vì tự nhận là thất bại về mặt hôn nhân, bà với Từ Tiến cùng bệnh thương nhau.

Mỗi lần Chúc Tiểu Trình về nước, cho dù không về nhà mình, cũng phải túm Từ Tiến mà thổ lộ sự cô khổ trong lòng trước.

Từ Tiến thêm vào cùng bệnh thương nhau với bà này, kỳ thực từ nhỏ bà đã rất phi hôn Chúc Tiểu Trình, mỗi lần tiếp người này, phu nhân Từ Tiến bình thường giỏi ăn nói đờu biến thành cái hồ lô không miệng, không phải “ừ ừ ừ” thì là “được được được”, hơn nữa bình quân ba giây là đổi tư thế ng ỡ một lần, như là mót tè vậy.

Tiếc thay, bản thân bà phi hôn cũng chẳng ích chi, vì mẹ ruột và con ruột đờu thích Chúc Tiểu Trình cả.

Chúc Tiểu Trình h ỡ nhỏ ngọt ngào ngoan ngoãn, so với Từ Tiến thời kỳ nổi loạn đặc biệt dài, là một “tấm áo bông tri kỷ” chân chính, bà Từ

từng nuôi Chúc Tiểu Trình hơn một năm, coi như con ruột, thương yêu vô cùng.

Về phần Từ Tây Lâm, nguyên nhân gã thích Chúc Tiểu Trình rất đơn giản: thứ nhất, bà là một đại mỹ nhân, thứ hai, đại mỹ nhân chưa lần nào đến tay không, giầy thể thao số lượng giới hạn, đồng hồ, sản phẩm điện tử... thích cái gì là mua cho cái đấy.

Làm mẹ ruột người ta, Chúc Tiểu Trình chẳng ra gì, nhưng làm mẹ nuôi lại lên đến một trăm hai mươi phần trăm – dù sao thì Từ Tây Lâm cần quà chạy luôn, ở lại nghe khóc lóc tụng kinh chính là Từ Tiến mẹ gã.

“Đúng rồi, mẹ,” Từ Tây Lâm thuận miệng hỏi, “Đứa trẻ nhà Chanh Tử bao lớn rồi? Trai hay gái?”

Từ Tiến nhất thời không trả lời được: “... Đúng vậy, mẹ thế mà không biết, mà cũng tại cô chưa từng đề cập cơ.”

Hóa ra Chúc Tiểu Trình mỗi lần khóc lóc kể lể cả tràng, lại có thể từ đầu đến cuối không lạc đề, không chịu hơi rời sự cô khổ của bản thân, chưa từng nhắc một câu tới đứa con!

Từ Tây Lâm lắc đầu, cảm thấy đứa nào đầu thai làm con Chúc Tiểu Trình, nhất định đời trước phải tội ác tày trời, nên đời này mới xui tận mạng như vậy.

Đang nghĩ thì di động đổ chuông, là số bàn vùng này.

Từ Tây Lâm nghe máy: “A lô?”

“Tôi đây,” Giọng Thái Kính vang lên ở bên kia, hạ rất thấp, “Tôi gọi bằng điện thoại công cộng, tôi có chuyện này muốn nói với ông.”

Từ Tây Lâm nghe thấy giọng Thái Kính liền rất vui, nét cười hiện rõ trên mắt, hỏi: “Sao hôm nay cũng muốn nói ‘chuyện’ với tao, chuyện gì vậy?”

Thái Kính: “Lão Hoàng kêu tôi lúc rảnh đến giúp sắp xếp vài thứ, ông biết chứ?”

“Lão Hoàng” là giáo viên ngữ văn lớp họ, là một cụ ông đã nghỉ hưu được mời lại, cực kỳ hiên từ, rất quý tài hoa của Thái Kính, sau khi biết tình hình nhà cậu ta, liền luôn nghĩ cách giúp tìm chút việc kiếm được tiền, thường xuyên kêu Thái Kính hỗ trợ mình sửa bản thảo xếp sách vở, nhiệm vụ đều không nặng nhưng tiền công rất hậu hĩnh.

Từ Tây Lâm: “Ừ, sao vậy?”

“Tôi ở trong phòng làm việc của Lão Hoàng một lúc, trước khi đi lại nhớ ra có quyển sách toán để quên trong lớp, bèn quay lại một chuyến,” Thái Kính nói, “Đi tới hành lang thì nghe thấy Đào ca và cái đứa to con lớp Sáu...”

“Lý Bác Chí của đội đi ền kinh?” Bước chân Từ Tây Lâm đang lên lầu khựng lại, Lý Bác Chí này có tiếng xấu, học kỳ trước còn nảy sinh xung đột với đứa ở lại lớp, đánh nhau ngoài trường rồi bị phạt, “Nói gì?”

“Hình như là muốn trị Đậu Tâm, còn nhắc tới ông nữa.” Thái Kính nhỏ giọng nói, “Tôi thấy hôm nay lúc nó đề cập việc này ông rất không vui, bèn nói một tiếng cho ông biết.”

— Hốc cây là tiếng lóng, bắt nguồn từ câu chuyện cổ tích “Hoàng đế có tai lừa”. Câu chuyện kể về một ông vua mọc đôi tai lừa, mỗi một người cắt tóc cho ông ta đều không nhận được nói với người khác, do đó mà bị chém đầu. Có một ông thợ cắt tóc nọ giấu bí mật này quá vất vả, rốt cuộc khi sắp hết nhận nổi, đã quay vào một hốc cây trên núi nói ra bí mật này. Kết quả là từ đó về sau chỉ cần để lên môi thôi thì lá trên cây này sẽ phát ra câu “quốc vương có tai lừa”. Từ này đại khái ám chỉ một bí mật không thể cho ai biết, song nó lại khiến người ta rất rất muốn nói ra, giữ trong lòng như có lửa đốt, bức bối khó chịu. Tương tự như câu chuyện kia, mọi người ai cũng cần một hốc cây, một nơi để trút hết ra.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 7: Đánh hội đồng

Ngô Đào có ân oán cá nhân với ai thì Từ Tây Lâm không thềm xen vào, nhưng lấy danh nghĩa gã thì không phải là bạn bè nữa.

Sáng thứ Hai vốn nên là Từ Tây Lâm trực nhật, gã xách một bịch trái cây một bịch đồ ăn vặt đưa cho tổ viên chia, lấy cớ nói “đồng hồ báo thức hỏng không dậy được”, lại cọt nhả xin lỗi, dỗ dành các bạn vui vẻ, đầu không so đo chuyện gã làm biếng.

Xong xuôi, gã lơ đãng mở sách giáo khoa tiếng anh ra, tìm đại một tờ, gia nhập đội quân bình thường “o o o” như tụng kinh, đồng thời trong bụng tính toán bọn Ngô Đào định thế nào – vì thằng Đậu Tâm này mà gã hết như gốc lan điều thành tinh trên cửa sổ sau lớp học, chân như cắm rễ, cơ bản mọc luôn trong lớp, không chịu dễ dàng chuyển dời.

Mà Lý Bác Chí với Ngô Đào đầu thế cả, tụi lưu manh oắt con này kỳ thực chỉ biết bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, dù thế nào cũng không dám trước mắt bao người, ngay trong tâm mắt Thơm Bảy Dặm, đi bắt nạt cục cưng của cô.

Từ Tây Lâm vừa suy tính vừa quay đầu lại nhìn Đậu Tâm, không ngờ lại bị Đậu Tâm nhạy cảm phát hiện ra! Từ Tây Lâm còn chưa kịp xấu hổ thì Đậu Tâm đã hung tợn dùng ánh mắt công kích gã.

“Đạch,” Từ Tây Lâm tự dưng trúng một nhát dao bằng mắt, nổi trận lôi đình quay đầu đi, nghĩ bụng, “Ai mà thềm quan tâm, mà thích chết thì tùy.”

Thế là Từ Tây Lâm nhanh chóng ném Đậu Tâm ra sau đầu, tâm tư bị tiết thể dục buổi chiều chiếm hết – mỗi buổi chiều thứ Hai và thứ Sáu mới có một tiết thể dục, tiết ngày thứ Sáu chỉ sợ phải bị trưng dụng cho kỳ thi

tháng, cứ như vậy, thời gian hoạt động ngày thứ Hai hôm nay sẽ càng quý giá hơn.

Trong giờ học, Từ Tây Lâm chạy ba chuyến quanh đội muốn teo cả chân, mới chặn được huấn luyện viên lại, mặt dày mày dạn đặt trước sân bóng rổ, ai ngờ sau tiết thứ hai vừa ra khỏi cửa, lại gặp Thơm Bảy Dặm xách một quyển giáo án xuống lầu, rất có vẻ như muốn bất chấp đạo nghĩa chiếm hoạt động thể dục cho riêng mình!

Từ Tây Lâm quay đầu chạy luôn, hốt hải lao vào lớp: “La Băng La Băng!”

La Băng đang vui đùa trong đồng bài tập hóa học, đoán mấy cái lọ nhỏ, công thức hóa học vừa viết được một nửa, bị Từ Tây Lâm dọa giật bắn người.

“Thơm Bảy Dặm xuống núi rồi,” Từ Tây Lâm chống một tay lên bàn của cô bạn, nhanh chóng nói, “Quần chúng nhân dân cần sự bảo vệ của bạn, lớp trưởng, thời điểm thể hiện ý thức trách nhiệm cán bộ lớp của bạn tới rồi... Địch, chị hai, sao còn chơi ám toán, lau không sạch thì làm thế nào!”

Nữ sinh ngẩng cùng bàn La Băng nhân lúc gã nói chuyện lấy ra một lọ sơn móng tay nhỏ, vẽ một trái tim đào be bé trên ngón cái gã đặt trên bàn, ngẩng đầu cười nói: “Hi hi, thử màu.”

Từ Tây Lâm không rảnh chấp nhật với cô nàng, bởi vì cảm giác đã ngửi thấy mùi “nhang muối” trên người Thơm Bảy Dặm: “Mau mau mau, mau lên, dựa vào các bạn cả đấy!”

Thơm Bảy Dặm vừa vào lớp, đã bị mấy học sinh bình thường chăm chỉ học hành lấy La Băng làm đầu bao vây, mỗi người cầm một quyển sách ôn tập vật lý, tự phát xếp thành một đội hỏi bài.

Thường thì các tiết tự học, giáo viên toán và lý vào lớp đầu được đối xử như vậy, nên họ cơ bản đã quen với cảnh như họp fan này. Thơm Bảy

Dạ cũng không để ý lắm, chờ trả lời xong cả đống câu hỏi về bài tập, ngẩng đầu lên mới thấy – quá nửa lớp đã chạy mất tiêu!

Với sự nghi hoặc của cô giáo, La Băng ngây thơ trả lời: “Không phải đi học thể dục rồi ạ?”

Thơm Bảy Dặm: “...”

Từ Tây Lâm gọi bạn kéo bè chiếm sân bóng rổ, tâm trạng rất vui – ngoại trừ mỗi một người gặp gã đầu phải hỏi một câu: “Bí thư, trên móng tay ông vẽ cái gì vậy?”

Ở bên ngoài sân thể dục vừa vặn gặp Ngô Đào và Lý Bác Chí đang nói chuyện, hai tên này còn trao đổi điều thuốc như điệp viên tình báo vậy.

Từ Tây Lâm ôm một quả bóng rổ, tay còn xách một quả moi ra từ phòng chứa dụng cụ để dự bị. Gã dùng bóng rổ đụng lưng Ngô Đào, gật đầu chào Lý Bác Chí: “Hôm nay mọi người đến đủ hết, đánh cả sân không?”

Ngô Đào nhìn gã, lắc đầu: “Tụi mày chơi đi, hôm nay tao có việc.”

Từ Tây Lâm tức thì sinh ra nghi hoặc. Họ vất vả lắm mới giành được một tiết hoạt động quý giá này khỏi tay Thơm Bảy Dặm, nói không chơi là không chơi? Người khác không chơi cũng bình thường, dù sao thì sắp thi rồi, cần phải ôn tập, nhưng Ngô Đào trước nay đầu là đưa dẫn đầu mà! Khác nào thùng cơm không ăn sơn trôn đưa đến miệng, sắc lang đầy mỹ nữ muốn lao vào lòng ra?

“A, vậy được rồi.” Từ Tây Lâm cấn bóng đi vài bước, nhưng bỗng nhiên nghĩ kiểu nào cũng thấy bất thường, thế là gã đỡ bóng vào tay, quay đầu lại nhìn Ngô Đào.

Vừa vặn Ngô Đào cũng đang lén lút nhìn gã, hai ánh mắt chạm nhau, Ngô Đào né tránh như có tật giật mình vậy.

Cực kỳ bất thường!

Từ Tây Lâm nghĩ mãi đến sân bóng rổ, chợt nhớ ra, lúc gã ôm bóng chạy khỏi chỗ ngồi, hình như Đậu Tầm không có ở đó.

Lão Thành vắt áo khoác lên giá đỡ rổ, í ới chạy tới: “Hôm nay tao chỉ có thể đánh nửa tiết thôi, sách vàng đáp án toán học kỳ này còn chưa ra đâu.”

Từ Tây Lâm ném một quả bóng cho hắn: “Tụi bay chơi trước đi, tao... tao đau bụng.”

“Hả?” Lão Thành ù ù cạc cạc nhận bóng, “Trên móng tay mày phong ấn yêu quái gì vậy? Với cả mày ngồi trong WC thì ôm bóng làm gì, để dễ rặn hả? Ê!”

Từ Tây Lâm phớt lờ hắn, rảo bước đi.

Từ Tây Lâm từ bên phía sân bóng rổ vòng về đường cũ, xa xa đã nhắc thấy Ngô Đào và Lý Bác Chí dẫn mấy đứa đi về hướng tòa nhà dạy học thứ hai.

Tòa nhà này là tổng hợp trung tâm hoạt động, tầng một lớp âm nhạc xếp theo hình bậc thang, tầng hai lớp mỹ thuật tạo hình, tầng ba là phòng máy khóa quanh năm – xét trên nội dung chương trình học, có thể thấy cả tòa nhà đều là bài trí, thường niên ít ai lui tới.

Từ Tây Lâm thường xuyên đến muộn, mỗi lần muộn toàn phải leo tường trèo rào, chui qua các con đường nhỏ, mức độ quen thuộc với các góc ngách trong trường, có thể đấu một trận cao thấp với lũ chồn mèo hoang tạm trú nơi đây chứ chẳng đùa.

Bên cạnh tòa nhà đa phương tiện của năm nhất đối diện có một lối nhỏ chỉ một người qua lọt, Từ Tây Lâm quen đường chui vào, nhìn thấy một nam sinh loắt cha loắt choắt căng thẳng đi qua đi lại ở cửa tòa nhà thứ hai.

Không đợi gã nhớ ra nam sinh này là ai, chỉ thấy khi tụi Ngô Đào đi qua, nam sinh kia theo đó cứng đờ thành một người gỗ cùng tay cùng chân, mặt không biểu cảm đứng đực ra đó. Cái vẻ ngu đần này không biết trêu

chọc gù Lý Bác Chí, mà hấn ta chẳng rằng chẳng nói xông tới giờ chân đạp bụng người ta.

Nam sinh kia li ền ng ỗ phịch mông xuống bậc thang phía sau, ôm bụng co người lại.

Từ Tây Lâm thoát đầu giạt mình, theo bản năng cất bước tiến lên, song cũng chỉ một bước.

Gã không quen kẻ bị đánh, ngược lại quen kẻ đánh người, không biết đây là ân thù giữa đám học sinh ở trọ nào, dĩ nhiên giúp thân không giúp lý – lựa chọn làm kẻ bàng quan.

Bên dưới tòa nhà thứ hai, Ngô Đào kéo Lý Bác Chí ra, dòm chừng bốn phía một phen, sau đó dùng mũi chân giẫm nhẹ lên người nam sinh bị đánh, khom lưng hỏi: “Mày thấy thằng đó đi lên đây?”

Nam sinh bị đánh run rẩy gật đầu, sau đó giờ một bàn tay trắng bệch, chỉ lên l ầu.

Trên l ầu có cái gì? Từ Tây Lâm ở đằng xa cau mày nhìn lên theo hướng tay gã kia chỉ, đứng quá xa nên gã không nghe thấy tụi nó nói gì.

Ngô Đào đưa mắt ra hiệu cho Lý Bác Chí, hai tay đút túi dẫn đầu sải bước lên tầng hai, tụi lâu la nối đuôi đi theo, khi vào cửa đầu chào hỏi nam sinh cuộn mình dưới đất một chút, hoặc một đấm, hoặc một đá, y như nộp vé vào cửa vậy.

Sau đó Lý Bác Chí đi cuối cùng lấy một thứ trong túi, ném ngay vào mặt nam sinh kia, gã ta nức nở một tiếng, bụm mặt khom lưng.

Ám khí rơi xuống đất, là một chùm chìa khóa bằng đồng thau.

Lý Bác Chí cười đều cáng: “Hôm nay mày có thể cút về ở, l ần sau biết phải làm người như thế nào rồi chứ? Đừng bắt người ta dạy nữa.”

Nam sinh ôm mặt không nói nên lời.

Lý Bác Chí cười gằn: “Thằng ngu!”

Sau đó hắn vươn vai, đuôi theo đám kia.

Đậu T`ân đang hút thuốc trong WC đặc biệt yên tĩnh của tòa nhà thứ hai.

Trong tòa nhà bình thường đi học kia, có một giáo viên lúc sử dụng toilet học sinh phát hiện tàn thuốc trong sọt rác, thế là bảo nhà trường gắn thiết bị cảnh báo khói ở đó, chuyên môn bắt học sinh nam hút thuốc. Đậu T`ân mới đến, quan hệ với bạn bè rất tệ, thành thử chẳng ai thêm nói cho hắn biết, nhiều lần nếu không phải chạy nhanh thì đã bị tóm r`ồi.

Sau vài lần thí nghiệm, hắn phát hiện chỉ có thiết bị báo động khói ở WC bên tòa nhà này là hỏng, do ít ai lui tới, cũng chẳng ai thêm sửa, có thể yên tâm lớn mật làm mưa làm gió ở đây.

Sau khi thả lỏng như thường lệ, Đậu T`ân rửa tay, nhét một cục kẹo cao su vào miệng, đang định v`ê l`ốp, bỗng nhiên từ trong gương nhìn thấy Ngô Đào dẫn một đám xông vào.

Đậu T`ân dứt tay vào túi, tắt MP3, chậm rãi quay người lại, nhìn thẳng vào Ngô Đào c`ầm đ`ài, không lên tiếng.

Đôi mắt hắn thẳng thừng mà sắc bén, tựa có một loại khí chất không dễ chọc, hoàn toàn khác với cái thể loại bị người ta đập một phát chỉ biết rên ư ử dưới l`ầu, trong nháy mắt Ngô Đào hơi trù trù.

Cũng may lúc này, Lý Bác Chí phía sau chợt lên tiếng: “Chính là thằng lỏi này?”

Hắn vừa dứt câu, tựa như một tín hiệu, mấy kẻ đứng thành hình quạt, khóa kín cửa, chặn Đậu T`ân ở giữa nhà vệ sinh.

Ngô Đào theo tiếng quay đầu nhìn lại, cả băng đ`ầu có mặt, tức thì cảm thấy lưng cứng h`ắn: “Chính là nó.”

Đậu T`ân không chút sợ hãi cười khẩy.

“Biết hôm nay tui tao tìm mày vì việc gì không?” Để tỏ ra là mình không cố tình gây sự, Ngô Đào mở miệng kể ra tội trạng cho Đậu T`ân biết, “Mày đánh anh em tao là đánh suông vậy đó hả?”

Đậu T`ân mở miệng vàng ngọc, trả lời một cách nhanh nhẹn dứt khoát: “Không đánh suông, bao nhiêu tiền?”

Ngô Đào: “...”

Đậu T`ân luôn tỏ ra tr`ân mặc kiệm lời, Ngô Đào không ngờ h`ân còn độc miệng như vậy, nhất thời chưa nghĩ ra phải tiếp lời thế nào thì có khí thế, vậy là đứng đực ra đó.

“Thằng chảnh chó, từ vùng rừng rú nào chuyển tới hả? Người toàn lông lá, chưa học được cách làm người à?” Lý Bác Chí hạ mí mắt, “Chúng ta chịu vất vả, dạy nó một chút thôi.”

“Tao sợ là học không được đâu,” Đậu T`ân mặt không cảm xúc nói, “Nếu có thể thì hãy dạy cách sửa là được.”

H`ân chưa dứt lời, kẻ trong góc khuất nhất đã “mẹ mày” một tiếng lao tới, chụp cây lau nhà trong xó mà đập thẳng xuống đầu Đậu T`ân. Đậu T`ân giơ tay che trước mặt, dùng tay chịu một đòn, sau đó trở tay túm một góc cây lau nhà, nhân lúc đối phương giăng lại mà túm tóc h`ân ta.

Lúc bị đánh hội đồng tiêu sái ném bay một đám, muốn vậy thì phải có khả năng của cao thủ võ lâm và đặc công võ trang, Đậu T`ân đương nhiên không có bản lĩnh này, nhưng kinh nghiệm đối phó hội đồng của h`ân rất phong phú – h`ân vừa túm tóc tiêu đệ cây lau nhà, vừa lòi đối phương lui vào góc phòng, nhanh chóng lui đến một chỗ tương đối chật hẹp, tránh để hai mặt thụ địch, sau đó cơ toàn thân căng lên, li`âu mạng chịu đòn, chỉ tập trung đánh đũa bị túm trong tay, đánh bằng chết thì thôi.

Nam sinh trung học đánh nhau làm địch gì có kỹ xảo, đũa nào ác và li`âu thì thắng.

Đứa nào sợ hãi trước, chùn chân trước, vậy thì toi đời.

Đầu tiên để cây lau nhà bị Đậu Tâm kéo rướm máu, đau phát khóc, Đậu Tâm ra tay còn hiểm, cứ lựa chỗ đau chỗ mềm mà đánh, trong WC thường niên không ai tới thăm tức thì vang lên tiếng quỷ khóc sói gào.

“Bắt nó! Nhìn gì hả!” Lý Bác Chí gân xanh lĩ lên mà la lối om sòm, Đậu Tâm đập đổ một sọt rác trong góc, một rổ giấy vệ sinh tang thương lăn ra, tranh nhau bay lên đôi giày chơi bóng trắng tinh của Lý Bác Chí.

Lý Bác Chí: “Đù má mày!”

Hắn bực bội nhặt cây lau nhà mới ném đi, đập nùi giẻ gãy khỏi cán gỗ, sau đó nện Đậu Tâm một phát. Đậu Tâm dùng cánh tay đỡ, cán gỗ trượt khỏi tay, sượt qua đầu, trong đầu “Ong” một tiếng, không tự chủ được buông tay.

Trúng một gậy này, Đậu Tâm tức khắc nổi khùng lên, nghĩ bụng: “Tao giết nó!”

Lúc ấy, hắn cũng chẳng màng nguyên tắc đánh hội đồng gì, chỉ muốn lao tới liều mạng với Lý Bác Chí.

Tên xui xẻo mới bị đánh ngã lăn xuống đất, nức nở nói: “Đánh nó đánh nó!”

Ngô Đào lập tức định thần lại, chỉ huy đám tay sai xông lên, muốn đè Đậu Tâm xuống.

Đúng lúc này, cánh cửa đóng kín bị đập từ bên ngoài, một phát đập chưa bung, ngay sau đó lại phát nữa.

Then cửa là mảnh sắt bé tí, ốc vít rỉ hết, bị người bên ngoài dùng bạo lực đập hai ba phát liên nhăm mắt xuôi tay, cánh cửa mở rộng, một quả bóng rổ cũ lăn vào.

Từ Tây Lâm s ầm mặt đứng ở cửa, lò tịt mấy đũa khác, chỉ nhìn Ngô Đào mà nói: “Ngô Đào, mày làm vậy coi được không?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 8: Nghiệt duyên

Ngô Đào kéo cờ làm da hổ, kéo giữa chừng thì phát hiện con hổ đang im lặng ng ỡ bên xem, lập tức xấu hổ vô cùng, cứng họng không nói được gì.

B ầu không khí trong WC hơi cương lại, mấy đ ứa đánh người nhìn nhau, Ngô Đào phất tay bảo bọn nó chờ, bản thân thì tiến lên bá vai Từ Tây Lâm, nhún nhường nói: “Hai ta ra ngoài nói.”

Từ Tây Lâm khoanh tay trước ngực: “Không c ần, nói ngay đây đi.”

Lý Bác Chí ở phía sau xen m ồm: “Anh em, bọn này đang giúp mày trút một hơi, mày làm thế có thích hợp không?”

“Mũi tao không có lỗ hay sao mà c ần mày trút hơi ra giúp tao?” Từ Tây Lâm nâng mí mắt nhìn hấn một cái, “Tao đang nói chuyện với mày hả?”

Lý Bác Chí không ngờ gã lại chẳng thềm n ẽ mặt như vậy, lập tức biến sắc, suýt nữa quay họng pháo ra cửa, may mà đ ược đ ứa bên cạnh kéo lại.

Nếu quyết thắng bại ngay tại đây, tụi nó người đ ồng thế mạnh, Từ Tây Lâm đ ơn thương đ ộc mã – Đậ T ần với gã khắ định còn không phải một lòng. Phần thắng của ai lớn hơn vừa nhìn đã biết.

Song mọi người đ ầu không định ra tay, bởi vì nhất thời đánh nhau có lẽ sướng tay, nhưng sau đó làm sao kết thúc đây?

Từ Tây Lâm không phải loại đáng thương chẳng đ ược ai ưa, gã quay về nói một câu thì hơn một nửa nam sinh trong lớp đ ầu có thể đi theo gã, Lý Bác Chí có lẽ không thềm đ ể ý, song Ngô Đào về sau còn c ần ở trong lớp.

Từ Tây Lâm nói với Ngô Đào: “Dù sao thì mày xem mà làm.”

Ngô Đào sắc mặt thoát xanh thoát đỏ trù trù tại chỗ chốc lát, quả nhiên xem mà làm, quay đầu lại vẫy tay gọi tụi Lý Bác Chí: “Đi.”

Lý Bác Chí cứng cổ: “Mày...”

Ngô Đào cao giọng: “Quay về nói sau! Đi thôi!”

Lý Bác Chí thở hồng hộc, hung tợn trừng Đậ Tầm một cái, đoạn cả bọn xô xô đẩy đẩy mà đi.

Trong WC chỉ còn lại mình Đậ Tầm, sắc mặt không rõ buồn vui nhìn Từ Tây Lâm vừa phá cửa vào, Từ Tây Lâm khom lưng nhặt quả bóng rổ, liếc nhìn hắn, nghĩ bụng: “Bản mặt gọi đòn, đáng kiếp!”

Sau đó không nói một từ đập bóng bỏ đi.

Vì vụ việc xen ngang này mà không thể đánh bóng rổ, Từ Tây Lâm sờ túi, bên trong có năm trăm đồng mẹ mới cho. Từ Tây Lâm lại có tiền tiêu vặt trong tay quay người đi vào căng tin trường, mua một bịch MẠCH ĐỘNG ướp lạnh xách đến sân bóng rổ, chia cho đám bạn bè, còn để lại một chai cho Thái Kính – Thái Kính tiết thể dục ngày thứ Hai không đi chơi với họ, do buổi tối có ca làm, phải tranh thủ thời gian làm cho xong bài tập. (MẠCH ĐỘNG là một loại thức uống bổ sung vitamin dùng cho người hoạt động nhiều)

Đậ Tầm đã sớm về lớp, tay bị gậy gỗ đánh bầm, cử động cũng đau.

Sau tiếng chuông tan học, hắn nhìn thấy bọn Từ Tây Lâm hùng dũng từ bên ngoài tiến vào, đứng ngay phải Thơm Bảy Dặm đang không vui, bị cô chủ nhiệm không chỉ đích danh mà răn dạy một phen: “Sắp lên năm ba rồi mà một số em còn không biết tự giác học hành, chỉ biết chơi! Chơi bóng rổ ích gì không? Có thể trở thành Jordan không...” (Michael Jordan là một cầu thủ bóng rổ nổi tiếng)

Một đám học trò đầu mướt mồ hôi im như thóc quay về chỗ ngồi, làm bộ làm tịch lấy sách vở ra, giả vờ chăm chỉ học hành.

Trong lớp vẫn chưa tắt thiết bị sưởi ấm, Từ Tây Lâm cởi áo khoác vắt lên lưng ghế, bên trong chỉ mặc áo polo tay ngắn, từ góc độ của Đậu Tầm, có thể nhìn thấy dấu vết của đôi xương bả vai gồ lên sau lưng gã.

Đậu Tầm nghĩ, trong nhà Từ Tây Lâm nhất định có người phụ nữ rất quan tâm đến gã, có thể là mẹ hay bà nội bà ngoại gì đó, gã bình thường ăn mặc trông tùy ý, nhưng cũng rất nổi bật, có vẻ vừa một vừa có khí chất... Chỉ cần bản thân gã không lăn trên sân bóng đến nhể nhại mồ hôi lấm lem đất cát, hoặc là xoay tới xoay lui tại chỗ như con khỉ đột.

Đậu Tầm nhìn thấy gã khi thì xoay bút, khi thì cào tóc, khi thì tô đen tất cả các chữ cái có vòng tròn trong sách tiếng anh, khi lại dùng dao rọc giấy khắc củ cải lên cục tẩy...

Tóm lại, linh hồn của họ Từ nào đó còn đang mãi chơi đùa, nhưng nhục thể lại bị giam cầm giữa bàn ghế. Gã không dám gây tiếng động quá to ngay trong tầm mắt Thơm Bảy Dặm, cũng không dám quấy rầy Thái Kính đang múa bút thành văn, chỉ có thể tự chơi một mình, hì hục hơn mười phút, cuối cùng mới chịu ngoan ngoãn, dùng khoảng thời gian tự học còn lại không nhiều để làm bài tập toán.

Đậu Tầm cúi đầu xem đồng hồ, phát hiện mình vậy mà đã quan trắc toàn bộ quá trình “đạo đầu” trước khi trò Từ Tây Lâm làm bài tập toán, cơ hồ có thể đặt bút viết hẳn một bài báo cáo quan trắc. (Cái từ đạo đầu – tên hí này vốn để chỉ những màn vượt ve kích thích trước khi abc xyz)

“Mình ăn no rửng mỡ hả?” Đậu Tầm nghĩ bụng, đoạn hẳn cúi đầu nhanh chóng nhìn lướt qua bộ đề Thơm Bảy Dặm mới phát, phát hiện toàn là đề đã từng gặp, thế là mất hứng cuộn nó lại ném qua một bên, lại nhìn Từ Tây Lâm một cái, liếc thấy quả tim đào buổi sáng chưa cạy được của bí thư Từ.

“Sở thích kỳ lạ thật.” Đậu Tầm nghĩ.

Đậu Tầm đặt một nửa tâm tư vào môn học trên tay, một nửa tâm tư còn lại thì đặt trên chuyện trong WC ban này – hẳn không biết vì sao Từ Tây Lâm đột nhiên đập cửa xông vào ngăn tụi Ngô Đào, nhưng chỉ xét kết quả, Đậu Tầm cảm thấy có thể là mình đã nợ Từ Tây Lâm một khoản tình nghĩa.

Hắn rất thành thạo trong ứng đối ác ý, nhưng không giỏi ứng phó “tình nghĩa” lắm.

Đậu Tầm suy nghĩ suốt một tiết tự học, quyết định tan học phải đến nói một câu với Từ Tây Lâm, không cần thân thiện lắm, chỉ tỏ vẻ một chút “chuyện hôm nay tao nhớ, lần sau trả mày” là được.

Nhưng tan học, ngay khi Đậu Tầm còn lè mề sấp xếp lại ngôn ngữ, hẳn nhìn thấy Từ Tây Lâm phải ở lại trực nhật mặc áo khoác chặn Ngô Đào ngay cửa.

“Hử này tao hơi nặng lời,” Từ Tây Lâm vỗ lưng Ngô Đào, “Không để bụng chứ?”

Hơn một tiếng, đã đủ để lửa giận phùng phùng trong Ngô Đào xẹp xuống, tự hỏi phải kết thúc thế nào. Từ Tây Lâm đã đưa càn ô liu trước, hẳn đương nhiên đón ngay: “Không.”

“Sắp năm ba rồi,” Từ Tây Lâm nói, “Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hiểu chứ?”

Ngô Đào im lặng gật đầu: “Tuần sau đến phiên lớp ta kéo cờ, mày tính một người đi?”

Từ Tây Lâm nói: “Ừ, được.”

Hai người cứ thế bỏ qua chuyện xảy ra vào tiết thể dục, hòa nhau.

Đậu Tầm thấy họ chỉ dăm ba câu lại quay về một giuộc, sắc mặt tức khắc lạnh đi, ném hết mấy lời chuẩn bị suốt tiết ra sau đầu, u ám quay người đi.

Từ Tây Lâm vừa đùa vừa giỡn mà trực nhật, trực xong vốn định đến tiệm McDonald's Thái Kính làm chơi, ai ngờ nhận được điện thoại của thái hậu thông báo là buổi tối Chúc Tiểu Trình dẫn con tới, kêu gã hỏa tốc về nhà chuẩn bị tiếp khách, thế là gã đành phải tạm biệt đám hồ bằng cầu hữu để về sớm.

Do khách muốn tới ăn cơm, dì Đỗ từ sớm đã bắt đầu bận bịu trong bếp, con chó Đậu Đậu thì bị nhốt vào tầng hầm trước.

Từ Tây Lâm cố ý chạy xuống tầng hầm, nhảy nhót làm mặt quỷ ghẹo Đậu Đậu bị xích lại, làm Đậu Đậu tức quá nghẽn cổ tru lên, chỉ hận không thể nghiền răng hút máu.

“Mẹ, Chanh Tử tụng kinh ở Mỹ không phải rất tốt à, sao đột nhiên lại muốn về ỉy dị?”

Từ Tiến vốn vào bếp giúp dì Đỗ gọt khoai tây, nhưng tay chân vụng về làm khoai tây lăn long lóc khắp nơi, thế là bị đuổi ra ngoài chơi với thằng con vô công rồi nghề, thằng thán trả lời: “À, tay nhà giàu mới nổi đó thích một con hồ ly tinh, nhà cũ cháy phừng phừng, nhất định đòi cho bõnh một danh phận, bức cổ thoái vị nhường hiên. Mẹ nuôi của mày tụng kinh đã nhiều năm, tụng đến tứ đại giai không, nói là sớm nhìn thấu hồng trần, đối với tay đó cũng không còn lưu luyến gì nữa, lần này về nước tập trung vào chiến đấu, muốn bắt tay đó để lại tiền rồi rút đi.”

Từ Tây Lâm: “Nghĩ thông thật đó.”

“Đặc biệt thông.” Từ Tiến nói, “Ôi mày xem kìa, con chó này tính tình ghê gớm thật, ghẹo cũng vui nữa, mày ghẹo nó thêm đi.”

Hai mẹ con một trước một sau ng ỉ trên cầu thang xuống hầm chọc chó, trong tiếng tru của Đậu Đậu xấu hổ và giận dữ muốn chết, Từ Tây Lâm hỏi: “Thế con họ về sau sống với ai?”

Từ Tiến nói: “Bình thường đầu là với mẹ, nhưng với cái nết của Chúc Tiểu Trình... thì rất khó nói – nhưng mẹ nghe nói ba nó cũng chẳng ra gì.”

Dựa theo những lời Chúc Tiểu Trình khóc lóc kể lể qua điện thoại, Từ Tiến đã nắm sơ sơ tình hình.

Thì ra Chúc Tiểu Trình không về nhà, tay nhà giàu mới nổi nuôi con không tiện chơi bời lắm, liền ném đứa nhỏ cho cha mẹ ở quê, sau đó ông bà nội lần lượt mất, tay đó cũng chẳng nhớ đón con về, vẫn để nó ở lại trường trung học nội trú dưới quê, mỗi năm tặng quà một lần cho giáo viên, hàng tháng cho đứa nhỏ ít tiền, coi như hết nghĩa vụ của người làm cha.

Tận đến lần này muốn ly dị, họ mới không hẹn mà cùng nhớ tới đứa trẻ bị bỏ quên.

Tay nhà giàu mới nổi muốn dùng con làm vũ khí, lên án Chúc Tiểu Trình nhiều năm không hoàn thành trách nhiệm của người vợ và người mẹ, Chúc Tiểu Trình cũng muốn dùng con làm lợi thế, moi thêm tiền từ tay này.

Hai người đầu ôm ý đồ xấu, ăn nhip với nhau, đón đứa con một bị bỏ quên dưới quê về.

Nhìn từ điểm này, có thể nói đôi này là một đôi kỳ cục hiếm thấy do trời đất tạo nên.

Từ Tiến mặt không biểu cảm vỗ lưng Từ Tây Lâm: “Ôi, phiên chết được, trong nhà có thằng lỏi con là mày còn chưa đủ, lại tới thêm một đứa nữa.”

Từ Tiến không thích thiếu niên nhõng nhẽo lắm, chính mình đẻ thì cũng miễn cưỡng nhận, vậy mà Chúc Tiểu Trình còn muốn nhét thêm cho một đứa.

Từ Tây Lâm: “Thế mắc gì mẹ còn đồng ý?”

“Mẹ căn bản không phát biểu ý kiến!” Từ Tiến hạ giọng phàn nàn, “Đầu do bà ngoại mày mau miệng, Chúc Chanh Tử gào khóc một trận thì chuyện gì bà mày cũng đồng ý, chẳng biết bà là mẹ ruột của ai đây.”

Nhắc bà ngoại, bà ngoại tới, chỉ nghe phía sau vang lên tiếng bước chân nhỏ nhỏ, bà Từ nhẹ nhàng cất tiếng với một chút khẩu âm phương Nam: “Ôi trời, hai đứa này làm gì vậy, rồi việc li ền hòa nhau bắt nạt con chó nhỏ, Tiểu Huệ, con còn đáng vẻ của người làm mẹ không hả...”(chỗ này bà ngoại có dùng từ địa phương của Thượng Hải)

“Tiểu Huệ” và “Tiểu Lâm” thấy bà ngoại tới lập tức giải tán luôn.

Từ Tây Lâm lười nhác ở trong phòng mở bài luyện nghe tiếng Anh làm BGM, không thể hiểu được sự bực bội của Từ phu nhân sợ phi ền toái. (BGM: background music, nhạc nền)

Gã suốt ngày làm bạn với phụ nữ trung lão niên, mỗi ngày vừa mở mắt là phải nghe đây một tai tiếng bà ngoại ê a luyện giọng, đi một vòng từ phòng ngủ ra phòng khách, một tai khác còn bị trút đây những lời cảm ràm của dì Đỗ, đi đâu này khiến Từ Tây Lâm hết sức chờ mong trong nhà có thể thêm một đ ồng bọn nhỏ cùng tuổi, trai là tốt nhất, mà gái cũng không sao – chỉ cần ngoại hình xinh xắn, kêu gã chơi nhảy dây cùng cũng được.

Trong sự chờ mong của Từ Tây Lâm, Chúc Tiểu Trình thông thả đến muộn.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Từ Tây Lâm ném bài luyện nghe tiếng anh lên giường, lao vút ra cửa phòng chuẩn bị đón khách: “Chanh Tử!”

Ngoài cửa một mỹ nữ trung niên lộ đầu ra, thân thiết vẫy gọi gã: “Nhóc đẹp trai lại đây mẹ nuôi xem nào.”

Từ Tây Lâm rảo bước chạy xuống cầu thang, t ần mắt vô tình dừng lại ở nam sinh cao ráo đằng sau Chúc Tiểu Trình.

Sau đó nụ cười trên mặt gã tức thì như bị khí nitơ lỏng âm một trăm chín mươi lăm phẩy tám độ quét qua một lần, lạnh cóng người, tim bay vút lên –

Từ Tây Lâm và Đậu T ần ở trước cửa trừng mắt nhìn nhau một lát, hai trái tim bay lên đầu tự va một cái, rớt xuống thành tiếng lòng chung “đù

má”, rồi chia nhau lao vào hai lờng ngực, rơi cái keng.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 9: Lại mời phụ huynh

Một bữa cơm gia đình, kể từ lúc ng ồi vào bàn, Chúc Tiểu Trình li ền bắt đầu trút b ầu tâm sự như thường lệ.

Bà Từ thở dài thở ngắn như hát tu ồng, di Đ ỗ phụ trách khóc cùng, Từ Tây Lâm và Đậu T ầm đôi “thù địch” làm bộ không quen nhau này thì đầu trung bản mặt liệt như cha mẹ chết vậy.

Từ Tiến thì bị l ải nh ải l ập đi l ập lại của Chúc Tiểu Trình làm phi ền muốn nổi điên, bà chung hội với hai thằng ôn con kia, tạo ra áp suất thấp theo thế chân vạc, con Đậu Đậu bị nhốt dưới h ầm thỉnh thoảng lại tru lên thảm thiết như sói hoang.

Đậu T ầm biết Chúc Tiểu Trình muốn đưa h ắn đi ở nhờ vài ngày, để nhường sân khấu cho hai vợ ch ồng thỏa sức diễn. Thật lòng mà nói, sự ngọt ngào trong nhà họ cũng chẳng có gì để lưu luyến, dù sao thì những năm qua h ắn ăn nhờ ở đậu cũng quen r ồi.

H ắn chẳng có của n ả gì, chỉ có thể theo sự an bài của Chúc Tiểu Trình và Đậu Tuấn Lương người trả sinh hoạt phí cho h ắn, sự chờ mong không thực tế với cha mẹ lúc nhỏ đã chết dần theo sự thất bại l ập lại r ồi, Đậu T ầm vốn định ở tạm Lục Trung mấy tháng, vững chân r ồi thì mau chóng thi đại học, để ông cha kỳ cục kia thích yêu ai thì yêu.

Ai ngờ Chúc Tiểu Trình lại đưa h ắn đến nhà Từ Tây Lâm!

Đậu T ầm vừa thấy cái bản mặt không cảm xúc của Từ Tây Lâm, li ền biết xét từ góc độ “ghét lẫn nhau” này, hai người đã đạt thành nhất trí.

Mà h ắn học ở Lục Trung không đến một học kỳ, g ần trường chỉ sợ chẳng ai cho h ắn thuê ngắn hạn, lại mới gây nhau với tụi Ngô Đào, ở ký

túc xá cũng cả đóng chuyện phiền toái. Trong nhạc nền lái nhải của Chúc Tiểu Trình, Đậu Tâm suy trước tính sau, cuối cùng quyết định, thàn nghĩ: “Thôi, mình cứ tìm một khách sạn gần trường mà ở cho r ấ.”

Muốn ở bao lâu thì ở, có người quét dọn vệ sinh, còn có thể thuận tiện giải quyết ba bữa cơm – hoàn hảo.

Lúc bà Từ dịu dàng nói Đậu Tâm yên tâm ở lại, Đậu Tâm rất cuộc tìm được cơ hội mở miệng: “Cháu...”

Nhưng hấn chỉ kịp nói một chữ, bà Từ đột nhiên giơ tay, sờ đầu và má hấn.

Tay bà hơi khô g ầy, người già r ấ, thành thử da thịt cũng không đủ, nhưng nhờ chăm sóc tốt nên thoát nhìn vẫn trắng ng ần.

Trên cổ tay trắng ng ần đeo vòng tay lóng lánh, tay áo có mùi xà phòng, còn thoảng theo một chút mùi của sản phẩm chăm sóc da nội địa kiểu cũ, là loại mười mấy năm trước phụ nữ hay dùng – Đậu Tâm hít khẽ một chút – bà nội hấn lúc còn sống chính là mùi này.

“Là kem dưỡng da tên Bách Tước Linh? Úc Mỹ Tịnh? Hay là Dạ Lai Hương?” Mạch suy nghĩ mới kín kẽ của Đậu Tâm đột nhiên tách rời ra.

“Tội nghiệp quá!” Bà Từ nói, “Mẹ cháu nói cháu học rất giỏi, cháu bao nhiêu tuổi r ấ?”

Đậu Tâm đang nghĩ ngợi vẫn vơ cở kim nội ngoại, đột nhiên nghe hỏi, môi hấn hơi mấp máy, còn chưa kịp phản ứng, nhưng mặt đã đỏ lên trước.

Cứ thế, hấn bỏ lỡ cơ hội phát biểu ý kiến, lơ mơ để người lớn quyết định nơi ở cho hấn trong khoảng thời gian sắp tới.

Chờ mẹ con Đậu Tâm về r ấ, Từ Tây Lâm mới hộc tốc chạy vào phòng đọc sách của Từ Tiến.

Từ Tây Lâm: “Đừng chỉ Từ Tiến, con phải nói cho mẹ biết, con không đồng ý.”

Từ Tiến im lặng móc ví, rút ra một xấp tiền mặt đỏ chóc: “Cần mà xài, đừng làm phiền mẹ.”

Từ Tây Lâm giữ vững nguyên tắc: “Đừng dùng trò này, con là loại dùng tiền mua được à? Cho dù mẹ nhận nuôi cả một cô nhi viện cũng không có vấn đề gì, nhưng để thằng... họ Đậu đến thì không được!”

Từ Tiến ngẩng đầu nhìn gã: “Sao, mày biết nó à?”

Từ Tây Lâm: “... Đứa hôm bữa đánh nhau với con chính là nó đó.”

Từ Tiến nghe vậy, hơi nhú mày, bình tĩnh trả lời: “Thế thì đúng là có nghiệt duyên thật.”

Từ Tây Lâm: “Mẹ!”

“Trò Từ Tây Lâm, mày bây giờ thả ngựa sau pháo có ích gì? Bữa trước mẹ hỏi mày, mày không thêm nghĩ ngợi đồng ý luôn, khiến mẹ ở trước mặt bà ngoại tứ cố vô thân, cực kỳ bị động, chỉ có thể khuất phục.” Từ Tiến thở dài, “Ờ, hiện giờ mày không chịu, cũng muộn rồi!”

Từ Tây Lâm: “Lúc đó mẹ đâu nói sẽ đưa cái loại như vậy vào nhà!”

“Đừng làm phiền mẹ,” Từ Tiến nói, “Bảo mày bao nhiêu lần rồi, với người với mình phải nói một không hai, đây là nguyên tắc làm người tối thiểu, sáng nắng chiều mưa thì còn ra thể thống gì?”

Từ Tây Lâm: “Con không phải người, không cần thể diện, con là chó được không, gâu gâu gâu!”

Từ Tiến giật mình vì thằng con cứng không biết xấu hổ, nhưng rồi nhanh chóng khôi phục sức chiến đấu: “Mày nói với mẹ cũng vô ích, đây là do mẹ của mẹ bà ngoại của mày quyết định, mày có thể thuyết phục được bà ngoại không?”

Từ Tây Lâm: “...”

“Nếu mày có thể, thì mày lên thuyết phục bà ngoại mày, bắt đầu từ ngày mai, mẹ sẽ gọi mày là ba.” Phu nhân Từ Tiến nhún vai, cũng bất chấp thể diện luôn, “Không thì mày cứ ra đó hóng mát đi, về sau phải ngoan ngoãn sống chung với bạn, không được đánh nhau nữa – lớn tướng rồi mà không sợ mất mặt!”

Từ Tây Lâm và Từ Tiến ở trước mặt bà ngoại luôn là hạng hèn nhất kế thừa nhau, cả hai nhìn nhau một cái, đều giận mà không dám nói gì.

Cứ thế, Đậu Tâm sắp xếp sơ qua hành lý, dọn tới nhà Từ Tây Lâm.

Đêm ấy, để bày tỏ sự phản đối, Từ Tây Lâm không về nhà ăn cơm, mà chạy tới tiệm McDonald’s chỗ Thái Kính làm thêm.

“Nhịn được thì còn gì không thể nhịn chứ!” Từ Tây Lâm nói.

Thái Kính biết Từ Tây Lâm chỉ thuận miệng than phiền chứ không cần bình luận.

Từ Tây Lâm vừa nghĩ đến về sau mình suốt ngày phải đụng mặt Đậu Tâm, trong lòng liền như chứa một ngọn núi lửa rục rịch, chỉ muốn nhảy dựng lên phun trào, nhưng trước mặt Thái Kính, gã chẳng làm nổi – Từ Tây Lâm chưa bao giờ cởi giày khoe cái chân thối trước mặt nữ sinh nào ngoài Dư Y Nhiên, tương tự thế, gã cũng không quen chửi bới thô lỗ trước mặt Thái Kính.

Không phải gã coi Thái Kính như nữ sinh, nhưng gã cũng rất khó coi Thái Kính và tụi Ngô Đào Lão Thành là một loại.

Từ Tây Lâm luôn vô thức che chở Thái Kính, mấy đứa bình thường hay đánh bóng rổ cùng đâu biết, đừng thấy Thái Kính bốn mắt đi bóng cũng chẳng xong mà coi thường, bảo canh chừng Từ Tây Lâm, cậu ta luôn có thể làm chơi ăn thật – Từ Tây Lâm luyện với đám lưu manh trong đội bóng rổ ra kỹ thuật va chạm hợp lý, nhưng chưa bao giờ nỡ dùng với Thái Kính.

Từ Tây Lâm mắng không được, bực bội bốp mốp ly h ồng trà đã uống hết: “Chẳng trách...”

Gã vốn định nói, “Chẳng trách được cái về gọi đòn của thằng Đậu T ầm đó, thì ra là từ nhỏ đã không được ai thương”, nhưng còn chưa dứt lời đã nhận ra – lời này không thích hợp để nói trước mặt Thái Kính, thế là vội vàng nuốt lại nửa câu sau.

Thái Kính đợi cả buổi chẳng thấy gã nói tiếp, nghi hoặc hỏi: “Chẳng trách cái gì?”

Từ Tây Lâm thở dài thở ngắn nói: “... Chẳng trách mấy bữa trước mí mắt tao cứ giật hoài.”

Đáp lấy lệ xong, Từ Tây Lâm cảm thấy ngực càng khó chịu, hơi hồi hận vì đã đi tìm Thái Kính – còn không bằng cùng tụi Lão Thành đi chơi một ván CS.(CS là viết tắt game Counter-Strike)

Đêm đó Từ Tây Lâm vừa về nhà, liền nhìn thấy Đậu T ầm đang cùng bà Từ ngồi trong phòng khách, trên bàn trà bỏ cái radio r ẻ của bà Từ, radio bị mở banh ra, Đậu T ầm đang cầm một cây tăm bông chấm c ần chùi linh kiện đóng bụi bên trong.

Đậu T ầm và Từ Tây Lâm nhìn nhau một cái, đều không thuận mắt, thế là lại đ ồng thời lãnh đạm nhìn đi chỗ khác.

Bà ngoại dồng dài nói: “Chạy cả buổi tối đến bóng cũng chẳng thấy, vào nhà chào cũng không thèm chào, đúng là càng lớn càng hiểu chuyện.”

Từ Tây Lâm vờ như không nghe thấy, hỏi: “Làm gì vậy bà?”

Bà ngoại phàn nàn: “Radio dùng không được, nói với chúng mày lâu thế mà chẳng đưa nào sửa cho bà.”

Từ Tây Lâm: “Không phải đã mua cái mới cho bà r ồi à?”

“Cái mới đó trông quái dị thế nào ấy, bà chẳng dùng được...”

Dự cảm thấy bà lại sắp đông dài không dứt, Từ Tây Lâm vội vàng chạy lên lầu.

Bà Từ hằm hừ quay sang Đậu Tâm: “Cháu xem nó mất kiên nhẫn rồi kìa.”

Đậu Tâm không biết nên trả lời thế nào, gượng gạo gật đầu, lát sau lại cảm thấy có lẽ mình cũng nên cười một cái, nhưng chuyện đã xảy ra, không có đạo lý lúc ấy không cười sau đó cười bù, thế là hẳn đành phải tập trung vào việc trên tay, cẩn thận tân trang lại cái radio lâu năm không sửa, thay pin mới, rồi đưa cho bà Từ: “Xong rồi.”

Người già đầu trọng cái cũ, bà Từ phấn khởi vô cùng, kéo Đậu Tâm tới hỏi nọ hỏi kia.

Từ Tây Lâm vốn lo lắng thảng thốt nạn lộc thân không nhận Đậu Tâm này trước mặt bà ngoại nói năng lỗ mãng, mượn cơ hội ra tủ lạnh lấy nước, đồng tai nghe một lúc, kết quả phát hiện Đậu Tâm thế mà ngoan ngoãn góm, hỏi một câu nói một câu, không có ý định cắn người.

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.” Từ Tây Lâm yên tâm, cảm thấy bà ngoại chính là bà ngoại, hoành tảo vũ nội, bình định tứ hải, thiên hạ vô địch.

Đậu Tâm ở Từ gia cực kỳ im lặng, không ai kêu thì sẽ không ra khỏi phòng.

Mỗi sáng sớm, Từ Tây Lâm vừa dậy thì Đậu Tâm đã đi học, đến lớp, hai người làm như không thấy nhau, tan học Từ Tây Lâm có rất nhiều hoạt động, Đậu Tâm thì phải lập tức thu dọn sách vở về nhà, đóng cửa lại, không ra nữa.

Hai người chẳng ai ngó ngang tới ai, khó khăn duy trì sự bình an quái dị.

Ba ngày sau, kỳ thi tháng đầu tiên kết thúc.

Bất kể thi học kỳ hay thi tháng, thi xong tiết tự học buổi chiều cùng ngày luôn là kỷ luật lỏng lẻo nhất, cả lớp có một nửa đang so đáp án, một nửa huyền thuyên trên trời dưới đất.

Đang lộn xộn thì Thơm Bảy Dặm không biết lại mắc chứng thời mẫn kinh gì, xông vào mắng: “Xem đám các em kia! Bài tập hôm qua phát, hôm nay chỉ thu được ba mươi sáu bản, có ba em đến bây giờ cũng chưa nộp, ai bảo các em là thi tháng có thể không nộp bài tập? Môn của tôi mà các em cũng dám ứng phó như vậy, nói gì tới môn khác? Các em định làm gì hả?”

Thơm Bảy Dặm dõn khí xuống đan đi ền, đột nhiên đập bàn cái r ền: “Ai hôm nay không nộp bài tập đứng lên hết cho tôi!”

Yên tĩnh chốc lát, r ồi vài đứa chậm chạp đứng dậy.

Thơm Bảy Dặm thở h ồng học l ần lượt tra hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Đứa đầu tiên nói: “Cô ời em có làm r ồi, mà sáng nay đi vội, quên mang theo.”

Thơm Bảy Dặm: “Bài tập cũng quên, thế ăn cơm em có quên không? Cút v ềlấy mau lên!”

Đứa thứ hai tương đối giao hoạt, nhân lúc Thơm Bảy Dặm mắng đứa đầu tiên, lén lút lật bài tập vật lý mới viết một nửa ra, d ềcũng không thèm xem, đi ền đại một mớ, cam đoan dưới mỗi đ ềbài đ ều có chữ, v ờ như làm xong quên nộp.

Chờ Thơm Bảy Dặm đi đến trước mặt, tên này vội giao ra trước một bước: “Cô ời em xin lỗi, sáng nay em quên nộp.”

Thơm Bảy Dặm giật lấy, đảo qua những dòng chữ như gà bới, li ền biết chuyện gì xảy ra, tiếp tục g ầm lên: “Em lừa ai hả! Ra đằng sau đứng!”

Lúc này, Thái Kính ở dưới bàn chọc nhẹ Từ Tây Lâm, chỉ ra sau.

Từ Tây Lâm nhìn lại, lập tức vui phơi phới, chỉ thấy trong góc lớp, Đậu Tầm một mình một cõi đứng thẳng như cán bút, vẻ mặt thờ ơ.

Thơm Bảy Dặm giẫm đôi guốc tám centimet đi tới: “Còn em thì sao?”

Đậu Tầm chẳng thèm tìm có thể thấp hèn, bình tĩnh nhìn lại cô: “Em không làm.”

Thơm Bảy Dặm không ngờ có đứa dám chống đối mình, hít sâu một hơi: “Em... em nói cái gì?”

“Em không làm.” Đậu Tầm ngắt từng chữ lặp lại một lần.

Thơm Bảy Dặm không thể tin nổi, hỏi: “Tại sao em không làm?”

Đậu Tầm: “Bởi vì phần lớn đề đầu đã gặp trên sách luyện tập khác.”

Trong lớp khoa học tự nhiên trung học không tránh khỏi “chiến thuật biến đề”, một đề đầu chỉ phải gặp một lần, gặp mỗi ngày còn có người không biết làm cơ mà. Thơm Bảy Dặm chưa từng nghe có ai dùng lý do đại nghịch bất đạo như vậy để chống đối làm bài tập, tức giận đến cỡ này nói lắp: “Lặp lại là... Lặp lại là một phương pháp học tập! Là củng cố cho em, là để em bổ khuyết tránh sót...”

Đậu Tầm phun ra một câu càng đại nghịch bất đạo hơn, thông thả cắt ngang cô.

“Cô à,” Hấn nói, “Lặp lại không phải phương pháp học tập, mà là phương pháp dạy chó.”

Cả lớp hơn ba mươi con chó săn to cùng lặng im giây lát, sau đó cả bọn nghe thấy tiếng gầm như tiếng sấm của “người chăn nuôi”: “Gọi phụ huynh em đến một chuyến, ngay lập tức! Ba em không đến thì gọi mẹ em!”

Đậu Tầm dừng dừng nói: “Mẹ em qua Mỹ xuất gia làm ni cô rồi.”

Thơm Bảy Dặm: “Em ra ngoài đứng cho tôi!”

Đậu Tầm nhìn Thơm Bảy Dặm một cái, đoạn hấn dọn dẹp sách vở, xách ba lô từ cửa sau đi thẳng ra ngoài, trước khi đi còn rất lịch sự đóng cửa lại.

Thơm Bảy Dặm tức giận ở tại chỗ run run một phút đờng hờ, rồi lửa giận phừng phừng đuổi theo.

Lão Thành quay đầu lại nói với Từ Tây Lâm: “Đúng là đàn ông đích thực mà!”

Từ Tây Lâm ngó lơ hấn, trốn dưới bàn gọi điện thoại cho Từ Tiến.

Từ Tiến: “Mày mà còn dùng di động linh tinh trong giờ học, thì hôm sau cứ mang thẻ IC đến trường đi.”(Thẻ IC: Integrated Circuit Card)

“Lão phật gia, nô tài có một việc muốn bẩm báo người.” Từ Tây Lâm như phờng trộm cắp nhìn một vòng quanh lớp, “Đậu Tầm Đậu đại nhân do không nộp bài tập, chống đối giáo viên, vừa mới bị lôi ra Ngọ môn, sắp sửa rơi đầu xuống đất rồi, người xem phải chăng nên đến nhật xác?”

Từ Tiến bên kia im lặng hai giây, rồi thở dài thườn thọt: “Biết rồi.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 10: Phá băng

Đậu Tầm là một học sinh có vấn đề thành tích xuất sắc, từng bị giáo viên mời phụ huynh không chỉ một lần.

Các giáo viên mới đầu không biết tình hình nhà hắn, thấy cái nết của đứa trẻ này, luôn hận không thể gọi cả nhà đến trường để cùng nghiên cứu vấn đề khỏe mạnh tâm lý thanh thiếu niên, sau đó biết sơ sơ rồi, hơn một nửa cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở mà mặc kệ luôn.

Đậu Tầm lúc ở trường trước bị mời phụ huynh, là vì đánh nhau với bạn.

Ngôi trường nội trú ban đầu cũng có nhân vật thiên hô hậu ủng như Từ Tây Lâm, và cũng rất ngửa mắt với Đậu Tầm, chẳng qua “Từ Tây Lâm” bên kia không chịu nhường cho khỏi phiến như bên này, suốt ngày muốn dẫn đám chó săn tới cho Đậu Tầm biết thế nào là lợi hại.

Đậu Tầm trời sinh không phải loại người bị động chịu đòn, tâm cao khí ngạo, không chấp nhận hết thảy “lợi hại” trình độ thấp, mâu thuẫn giữa hai bên không ngừng tăng lên, rốt cuộc vào một đêm vắng vẻ, tập thể trèo tường ra khỏi ký túc xá đánh nhau.

Đậu Tầm trù tính hai ngày, lợi dụng các loại thiên thời địa lợi, một mình đánh ngã năm tên bên đối phương, lại dẫn giáo viên quản lý ký túc xá tới trước khi viện binh của đối phương đến, phòng vệ chính đáng, chiến tích nổi bật... Đáng tiếc không được nhà trường đồng tình, sau đó vẫn bị mời phụ huynh.

Lúc ấy giáo viên gọi điện thoại cho Đậu Tuấn Lương, Đậu Tuấn Lương không kiên nhẫn đẩy cho ông nội Đậu Tầm, ông nội vốn bị bệnh tim, nghe

việc này li ền vôi vĩa muốn đến trường, kết quả là bị phát bệnh ở ngay cửa nhà.

Bà nội Đậu T`ân đi trước một bước, ông cụ đưa thẳng cháu trai vào trường nội trú, từ chối thuê người trông nom, lủi thủi một mình, do thân thể nhìn vẫn còn khỏe mạnh, nên con cái cũng chẳng để ý lắm, nào ngờ nói phát bệnh là phát bệnh luôn, thì thể cũng lạnh r ồi mới bị phát hiện.

Từ đó v ềsau, người giáo viên kia rốt cuộc không dám tìm phụ huynh hấn nữa.

Trong hành lang dài lê thê của Lục Trung, Đậu T`ân đeo ba lô, tr`âm mặc theo sau Từ Tiến. Lúc này đã qua giờ tan học, dãy lớp học im ắng, tà dương phai màu chỉ còn lại một đường, Đậu T`ân im lặng đi, trên hành lang chỉ nghe thấy tiếng guốc cao gót của phu nhân Từ Tiến.

Từ Tiến không phải là loại phụ nữ ôn nhu dễ thân, ngay cả đầu óc cũng nhì ều ý tưởng hơn người ta, Đậu T`ân ở trước mặt bà không thoải mái như trước mặt bà Từ... nhưng cũng tạm được, dù sao vẫn tốt hơn chán Chúc Tiểu Trình ni cô nước Mỹ.

Từ Tiến đột nhiên đọc một dãy số điện thoại, quay đầu lại hỏi hấn: “Nhớ chưa?”

Đậu T`ân sững sốt, mù mờ gật đầu.

“Đây là số điện thoại của dì, mở máy suốt hai tư tiếng,” Từ Tiến nói, “L ần sau nếu lại có việc gì, cứ bảo giáo viên trực tiếp gọi vào số này là được. Mẹ cháu có đánh cháu bao giờ chưa?”

Đậu T`ân: “...”

Từ nhỏ đến lớn ngay cả được gặp Chúc Tiểu Trình một l`ần cũng khó, hấn thật sự chưa từng vinh dự được đánh.

“C`ần lấy.” Từ Tiến đưa túi xách của mình cho Đậu T`ân.

Đậu Tầm mới vừa không rõ nguyên do nhận lấy, Từ Tiến liền cầm cặp tài liệu mang từ công ty ra đập mông hắn.

Không đau lắm, Đậu Tầm cũng không biết có nên trốn hay không, thế là hắn hoang mang đứng đực ra đó, cầm túi xách chịu vài phát đòn, hơi trợn mắt, như là đã giật mình đần ra rồi.

Từ Tiến: “Cô giáo bảo cháu làm bài tập có phải là cố ý muốn hại cháu hay không? Có phải là tốt cho cháu hay không?”

Đậu Tầm im lặng lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Từ Tiến: “Nếu cháu cảm thấy bài tập không thích hợp với mình, tại sao không gặp riêng nói chuyện với cô? Cô giáo đã lớn tuổi như vậy, bị cháu chống đối làm mất mặt trước lớp, về sau nếu có học sinh khác học theo, thì cô còn dạy dỗ thế nào được? Người lớn đi làm đâu phải nuôi gia đình, chẳng ai dễ dàng gì, lũ con nít quý tụi cháu thì hay, cầm tiền tiêu vật đi khắp nơi gây chuyện, cố ý cản trở công việc của người ta, còn cảm thấy mình rất ngầu đúng không?”

Đậu Tầm lại lần nữa không thể đáp nổi – có ai lúc chống đối giáo viên sẽ suy nghĩ nhiều vậy không?

“Giáo viên đối với cháu là xuất phát từ lòng tốt, cháu chẳng những không cảm kích, còn kiếm chuyện với người ta.” Từ Tiến một lời xác định tính chất của sự việc này, “Cháu nói cháu có phải là đứ đờ nạn không?”

Bà nói hợp tình hợp lý, Đậu Tầm im lặng cúi đầu, không thể không thừa nhận mình quả thật là thằng khốn nạn.

“Tức chết đi rồi.” Từ Tiến lấy túi xách từ tay hắn, “Hợp mới được một nửa đã bị lôi đến trường cháu nghe máng – về nhà cháu giúp dì Đỗ rửa bát một tuần cho dì.”

Nghe hai chữ “về nhà”, Đậu Tầm rất miễn cưỡng gật đầu lên nhìn Từ Tiến, phát hiện lớp trang điểm đã hơi phai, mà bà chưa kịp dặm lại, đột nhiên liền cảm thấy hết sức áy náy.

Từ Tiến rất bận, hẳn hay nghe bà Từ cảm ràm, nói đôi khi một tuần bà ấy phải làm việc đến hơn một trăm giờ, đi công tác một chuyến trở về thì chớ cũng chẳng nhận ra, lại phải đặc biệt vì chút chuyện vợ vẫn của hẳn mà cất công đi một chuyến – đi đâu này đi ngược lại với suy nghĩ “im lặng trú chân, không gây phiền toái cho người ta” lúc ban đầu.

Đậu Tâm cảm thấy mình phải nói một câu “Cảm ơn dì”, nhưng chỉ nói câu này hình như hơi ít ỏi, ít ỏi đến xấu hổ, chẳng bằng không nói còn hơn.

Hắn nghĩ: “Có phải nên thêm một câu kiểu như ‘đã gây phiền toái cho dì’ hay không?”

Hình như cũng không ổn, so với câu Từ Tiến phạt hẳn rửa bát vừa rồi, như vậy tựa hồ quá khách sáo, không thích hợp lắm.

Đang do dự thì Đậu Tâm nhìn thấy Từ Tiến phất tay với phía trước, là Từ Tây Lâm đến.

Vừa không lưu ý... thì hẳn lại bỏ lỡ thời cơ tiếp lời.

Đậu Tâm cảm thấy có thể là mình có tật bệnh gì, sự cay độc trong bụng kêu là đến, mở miệng là có thể làm người ta ngã ngựa, nhưng thi thoảng muốn nói hai câu lời hay, lại luôn phải lẩn tránh, trù trừ tới lui, thật sự là ăn cút cũng chẳng kịp nóng.

Từ Tây Lâm chạy tới, nịnh nọt xách túi giúp Từ Tiến: “Mẹ, để con cầm cho.”

Từ Tiến đập văng tay gã: “Cút đi, nghe thấy chữ ‘mẹ’ là tao nổi da gà – tao thấy mày thì rớt rã chứ gì?”

Từ Tây Lâm thực sự thì rớt, bởi vậy nịnh nọt rất vội vã, vô tình quay đầu lại nhìn Đậu Tâm một cái.

Đậu Tâm khựng lại, hẳn biết Từ Tiến sẽ không vô duyên vô cớ đến trường, nhất định là Từ Tây Lâm thông báo, việc lần này lại thêm việc

trong nhà vệ sinh lần trước, Đậu Tầm nhất thời không biết nên tính thế nào.

Nhưng may là Từ Tây Lâm mau chóng nhìn đi chỗ khác, cũng không muốn để ý tới hắn.

Gọi Từ Tiến tới, đối với Từ Tây Lâm thì chỉ là nhấc tay nhấc chân, không phải vì Đậu Tầm, mà là vì Chúc Chanh Tử mẹ hắn. Ni cô nước Mỹ kia tuy chẳng ra gì, nhưng luôn rất tốt với Từ Tây Lâm, bà ta đã gửi gắm con cho nhà họ, bất kể thế nào, làm việc không thể quá thiếu chu đáo.

Việc nào ra việc nấy – đây là đi đầu Từ Tiến từ nhỏ đã dạy gã.

Ra khỏi cổng trường, Từ Tiến nhìn đồng hồ, phát hiện đã đến giờ cơm tối. Bà gọi cho thư ký, bảo gửi biên bản họp cho mình, sau đó quay đầu nói với hai thằng ôn con không thèm nhìn nhau: “Tối nay mẹ còn phải về tăng ca, như vậy đi, mẹ dẫn hai đứa đi ăn cơm, sau đó hai đứa tự bắt xe về nhà – việc rửa bát bắt đầu từ ngày mai, hoãn lại một ngày.”

Từ Tây Lâm nghe thế, lập tức ném chuyện kỳ thi tháng bị điểm thấp ra sau đầu – hai mẹ con thích ăn thực phẩm bỏ đi y như nhau, đáng tiếc tổng chỉ huy bếp núc ở nhà là bà Từ, bà ngoại lúc trẻ đóng vai áo xanh(1), đến nay ăn cái gì cũng vừa chú ý dưỡng sinh vừa tinh tế, nhạt miệng chết đi được.

Từ Tây Lâm: “Ăn gì đây mẹ?”

Từ Tiến: “Pizza Hut!”

Từ Tây Lâm dõng lòng từ chối: “Không được đâu... Bà ngoại luôn nói mẹ béo, không cho mẹ ăn mấy món này.”

“Mẹ béo h ồi nào, đây gọi là phúc hậu!” Phu nhân Từ Tiến dựng mày lên, “Bà ngoại mày chính là dư nghiệt phong kiến, đến nay vẫn cho là vòng eo phụ nữ vượt qua hai thước đầu không thể gọi là ‘eo’, chỉ có thể gọi là ‘trung gian’, tư tưởng kiêu gì thế? Nên phê phán!”

Phu nhân Từ Tiến chính đáng phê phán xong, lại gọi Đậu Tâm đang ngây ra ở đằng sau tới: “Về nhà không được nói với bà ngoại, nghe chưa? Nếu dám làm phản, di cho cháu rửa bát nguyên một tháng luôn.”

Đậu Tâm lần đầu bị bắt gia nhập tiểu phân đội phản động kiểu này, cùng Từ Tiến trở mắt nhìn nhau một lúc lâu, hẳn mới chậm chậm có phản ứng, gật đầu rất mất tự nhiên.

“Đứa trẻ này vừa ương vừa lì thì thôi, sao còn ngốc quá vậy?” Từ Tiến nghĩ, “Thật đáng lo.”

Từ Tiến lái xe đưa hai đứa trẻ đến một tiệm pizza, ở cửa liền bắt cả hai cởi áo khoác nhét vào cặp, để tránh dính mùi về nhà bị chó người ra. Sau đó Từ Tây Lâm dẫn đầu xông vào, tuyên bố ngay tại đây: “Con phải chắt một bát salad ba mét ba.”

Nhân viên phục vụ ở cửa nghe thế, mặt cũng tím lại.

Đậu Tâm đeo cái ba lô nhét áo khoác chặt cứng kéo khóa không nổi, không biểu cảm nghĩ: “Mất mặt quá!”

Nhận ra Từ Tây Lâm và Đậu Tâm không muốn hợp tác với đối phương lắm, Từ Tiến cũng không nóng vội ép cả hai chung sống hòa bình, bà mua hai bát salad tự phục vụ, rồi cho hai đứa đi chơi: “Đi đi, xem ai đắt cao hơn.”

Đậu Tâm cầm cái bát nhỏ, cảm thấy mình đã quay lại nhà trẻ.

Lại nhìn Từ Tây Lâm, gã thế mà không hề có chương ngại tâm lý chui vào giữa một đám con nít, chiều cao của tụi con nít xếp thành một hàm số sin, bí thư Từ là 90 độ dày mặt kia.

“Mất mặt quá!” Trong lòng Đậu Tâm chỉ còn lại đúng một câu như cái bánh xe, vừa quay vừa nhích bước đi.

Sáng thứ Hai, Đậu Tâm không như thường lệ đến trường tự học từ sớm, mà trước tiên học từ vựng trong “như hoa mỹ quyến, tự thủy lưu

niên(2)” của bà Từ dưới lầu. Từ vựng chưa được một lúc đã học xong, Đậu Tầm thật sự không có việc gì để làm, lại bắt đầu lượm lặt các bài không nhằm chán lẩm trên sách giáo khoa để học – chờ sắp mất hết kiên nhẫn, trong phòng Từ Tây Lâm cách vách mới vọng sang một chút động tĩnh.

“Chút động tĩnh này” là bản hòa tấu do sáu cái đồng hồ báo thức đồng thời nguyền cổ tru lên mà sinh ra, ồn ào vô cùng, tường cách âm của KTV cũng có thể xuyên thấu.

Đậu Tầm lúc này mới thu dọn sách vở xuống lầu, đồng thời hối hận vì quyết định đợi Từ Tây Lâm: “Cái đầu nó sinh ra không phải là để làm khay đỡ cho mặt sao, một cái khay cũng cần nghỉ ngơi thời gian dài như vậy à?”

Năm phút sau, Từ Tây Lâm vội vàng chạy xuống lầu, nhìn thấy Đậu Tầm trong phòng ăn, cũng giật mình không nhẹ, nghĩ bụng: “Sao nó còn chưa cút đi? Uống lộn thuốc à?”

Hai người ngồi vào cùng một bàn, trước tiên dùng cách trăn mặc để mắng nhau một trận, khiến bầu không khí bữa điểm tâm trở nên là lạ.

Ăn xong điểm tâm, không tránh khỏi lại phải đối mặt với sự xấu hổ khi cùng đi học.

Đậu Tầm không được tự nhiên chuẩn bị tâm lý, nghĩ thầm: “Thôi cứ coi như dắt chó đi dạo đi.”

Từ Tây Lâm thì sầm mặt, thầm nghĩ: “Đạch, Tang Môn tinh đi theo, hôm nay nhất định xui lắm đây.”

Hai người một trước một sau ra cửa, cách nhau hơn một mét, kẻ đằng trước không quay đầu lại, kẻ đằng sau cũng chẳng đuổi theo, cứ thế như không hề quen biết mà cùng đi học.

Đọc đường, Đậu Tầm luôn cảm thấy hình như mình đã quên chuyện gì, cho đến khi ngồi vào chỗ của mình, nhìn thấy Từ Tây Lâm lần lượt chào hỏi đám to xác xếp sau, hẳn mới chợt nhớ ra.

Đậu Tầm nghĩ: “Đúng rồi, phải nói ‘chào buổi sáng’.”

Song lúc này đã chẳng còn sáng sửa gì, một tiếng chào buổi sáng này hẳn chưa kịp nói ra, thì lại quá thời gian mất...

— Vai áo xanh là xưng hô cho vai nữ chính trong hí kịch, bình thường đều là nhân vật chính phái đoàn trang nghiêm túc, đại đa số là hiên thế lương mẫu, hoặc là liệt nữ trung trinh trong xã hội xưa. Theo Baidu. Như hoa mỹ quyền, tự thủy lưu niên là câu thơ trong bài Mẫu đơn đình.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 11: Con nhà người ta

Chớp mắt, thành tích kỳ thi tháng đầu tiên tựa như sấm sét quy mô lớn, triển khai không kích liên hoàn đối với tụi học sinh, tập kích dài đến cả ngày. Tiếng kêu than dậy khắp trời đất thì chưa đến mức, chỉ là cả lũ ôn con đầu ỉu xiu – cảnh hết giờ rượt nhau đùa giỡn trong lớp tạm thời tuyệt tích, nội tâm của tụi thi rớt đang gào thét om sòm, mấy đứa làm không tệ cũng không tiện tỏ ra không sợ hãi gì vào lúc thế này.

Tóm lại, cả lớp đầu rất khiêm tốn cúi đầu mặc niệm, đón tiết Thanh minh sớm.

Từ Tây Lâm quả nhiên không ngoài dự kiến – thi chẳng ra làm sao, ngay cả môn toán thành tích tốt nhất cũng bị mất mười điểm.

Nhưng gã cũng không có áp lực quá lớn, vì dù sao thì đây là quy luật của cá nhân gã – mỗi học kỳ cuộc thi tháng đầu tiên đều rớt, do vẫn chưa thoát khỏi dư âm của kỳ nghỉ, sau đó sẽ từ từ tốt hơn, đến cuối kỳ thì có thể đạt tới thành tích cao nhất của học kỳ này.

Sau đó một kỳ nghỉ trở về lại bị đánh văng nguyên hình, cứ thế lặp lại.

Bản thân gã cảm thấy quy luật như vậy không có gì là không tốt, dẫu sao thì trước kỳ thi đại học không cho nghỉ hè.

Dư Y Nhiên phía trên chọi xuống một cục giấy đằng đằng sát khí, Từ Tây Lâm ngửa ra sau đón được.

Dư Y Nhiên quay đầu lại, giơ tay làm động tác chém đầu, trên mẫu giấy viết: “Đại biểu môn nói có một đứa được trọn điểm môn toán, có phải là con rùa nhà ông hay không?”

Từ Tây Lâm giờ bài thi môn toán của mình lên cho cô nàng xem, ử dột nhún vai.

Dư Y Nhiên hơi suy tư nhúu mày, quay người lại hỏi La Băng.

Môn toán trong lớp có “tam kiểm khách”, chính là La Băng, Từ Tây Lâm và Dư Y Nhiên, đây là mấy người mà giáo viên toán khi đi dạy bất hạnh bị kẹt có thể kêu dậy “cứu giá” bất cứ lúc nào, điểm thi môn toán cao nhất cơ bản là ba người thay phiên chiếm lấy.

Từ Tây Lâm nghiêng đầu nhìn thấy Thái Kính gấp góc ghi điểm trên bài thi, liền biết cậu ta lại thi không tốt.

Thái Kính học hơi lệch, toán và lý vẫn rất trầy trật, luôn luôn chăm chỉ, nhưng thành tích vẫn tằm tằm, đặc biệt là học kỳ này, việc làm thêm đã phân tán rất nhiều tinh lực, khiến thành tích hai môn này ngày càng đi xuống.

Đến cả Thơm Bảy Dặm cũng cảm thấy Thái Kính nên đi học văn, song cậu ta không chịu.

Lý do Thái Kính nói với bên ngoài là, cậu ta cho rằng môn văn tương đối ít lựa chọn, nhưng Từ Tây Lâm biết cậu ta chỉ nói vớ vẩn thôi.

Lý do thực sự là, Lục Trung thiên về khoa học tự nhiên, khoa văn không có lớp trọng điểm, chọn môn văn nghĩa là phải từ lớp trọng điểm “hạ thấp” xuống lớp bình thường cách vách.

Người ta lời ong tiếng ve, sẽ không cho rằng đây là do giáo viên môn văn trong trường phân phối không tốt, mà chỉ cảm thấy học sinh ở lớp trọng điểm “không theo kịp”, mới viện cớ chạy trốn qua lớp bình thường.

Dĩ nhiên, đại đa số cuộc sống của bản thân cũng chẳng xong, sẽ chẳng rồi việc đi quan tâm người ta là chuyên khoa hay sa sút. Nhưng dù có một kẻ rảnh rỗi chú ý tới, nói như vậy, đối với lòng tự tôn nhạy cảm của Thái Kính, vẫn chẳng khác nào là bị phủ định toàn bộ, cậu ta không chịu nổi.

Trong nháy mắt Từ Tây Lâm thật muốn nói “mày mỗi tuần tốn bao nhiêu thời gian làm thêm, cứ thế sẽ không tiếp tục được đâu”, nhưng lời ra đến môi, lại cảm thấy chỉ là đứng nói chuyện không đau lưng, hoàn toàn là muốn ăn đòn, vì thế lại nuốt xuống. Bản thân gã gia cảnh tốt, vậy mà thỉnh thoảng còn có chút phiền não cực nhàm chán, cảm thấy cuộc sống khó khăn, gã quả thực không tài nào tưởng tượng được Thái Kính sống ra sao.

Từ Tây Lâm im lặng sửa bài thi môn toán, đặt sang một bên – như vậy chờ đến tối tan học rồi, Thái Kính có thể tự mình đi so sánh.

Sau khi tiếng chuông hết giờ vang lên, Từ Tây Lâm không quấy rầy Thái Kính đang vui đùa vào học, thu dọn cặp vở đứng dậy: “Đào ca, đi chưa?”

Ngô Đào uể oải xoa tay nói: “Tối nay huấn luyện thêm.”

Mỗi lần thi xong, Ngô Đào sẽ “huấn luyện thêm”, dường như là hẳn không hòa vào được bầu không khí chính trong lớp, nên đành phải tìm lối tắt khác, trở về “nghề chính” của mình.

Bà diên Dư Y Nhiên kia ở phía trước diên cụ ùng gào lên: “Rốt cuộc là đứa nào? Rốt cuộc là đứa nào! Không được, nhất định phải để bà chết minh bạch, bà đây rốt cuộc bại dưới tay đứa trâu bò nào!”

Mái tóc như cục lông của cô nàng rối tung lên, trông như Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn tẩu hỏa nhập ma, Từ Tây Lâm và Lão Thành nhìn nhau một cái, đồng thời cảm như hén, nép tường lui lại.

Cả lớp thường ngày rộn ràng nhộn nhạo chỉ còn lại đúng hai đứa.

“Tiền bán sách vàng đáp án môn toán kỳ này có rồi, buổi tối đi ăn đồ nướng không? Tao mời...” Lão Thành còn chưa dứt lời, liền đột nhiên sững sốt, đẩy Từ Tây Lâm một cái, “Ê, mày xem kia là Đậu Tâm à?”

Từ Tây Lâm ngẩng đầu lên, thấy Đậu Tâm mỗi ngày tan học đều đi đầu tiên vậy mà đang vô công rồi nghề đứng ở cửa sau của lớp học, y hệt như một ông thần giữ cửa.

Lão Thành: “Nó làm gì thế, canh gác hả?”

“Chờ người... chẳng?” Từ Tây Lâm không chắc lắm, “Chắc là chờ tao?”

Lão Thành sửng sốt: “Mày đang dùng câu hỏi?”

Từ Tây Lâm: “Mày chờ chút, để tao thử xem.”

Lão Thành: “...”

“Thử xem” là ý gì?

Chỉ thấy Từ Tây Lâm đi êm nhiên như không đi qua trước mặt Đậu Tằm, Đậu Tằm nâng mí mắt nhìn gã một cái, như một con mèo bự ng ỡ chờ cho ăn, dáng đi cao ngạo mà im lặng bám theo.

Lão Thành há hốc m ồm nhìn.

Từ Tây Lâm bất đắc dĩ quay đầu lại phất tay với hắn – “Hành lý” này thể tích quá lớn, mang theo rất bất tiện, đ ờnướng chỉ có thể hẹn hôm khác.

Gã với Đậu Tằm là thế nào đây?

Kỳ thực Từ Tây Lâm cũng có hiểu gì đâu.

Gặp lại nở nụ cười xóa hết ân thù hả?

Song không hề có ai cười.

Nhưng gã cũng không tiện mở miệng hỏi, bởi vì tuy đánh nhau, song theo lửa giận nguôi đi, nguyên nhân đánh nhau lúc ấy có vẻ thật sự quá nhỏ nhất, lải nhải nhắc suốt, trái lại giống như là gã bụng dạ hẹp hòi ghi thù vậy.

Từ Tây Lâm chợt dừng chân, gã dừng lại, Đậu Tằm cũng dừng theo.

Từ Tây Lâm mở miệng thăm dò, nói ra câu tiếng người đầu tiên suốt mấy ngày qua với Đậu Tằm: “Uống trà sữa không?”

Đậu Tằm cúi đầu, dùng mũi giày di di hòn đá nhỏ dưới đất: “... Uống.”

Năm phút sau, mỗi người ngậm một ly trà sữa đi về nhà, miệng bị chiếm không nói lời nào lại có vẻ không xấu hổ lắm.

Lúc đi ngang qua một tiệm hoa, Đậu Tằm bỗng dừng lại, chỉ cây trầu bà chân vịt thủy sinh trong tiệm nói: “Lấy chậu này.”

Từ Tây Lâm quay đầu nhìn lại, tức thì nhớ ra – chậu trầu bà chân vịt bà ngoại từng đã chết rồi, ngày nào bà cũng nói muốn đổi chậu mới, Từ Tiến với Từ Tây Lâm đầu rất hay quên, mãi chẳng nhớ mua cho bà.

Từ Tây Lâm xấu hổ: “Đề tao đề tao, tao trả tiền cho.”

Đậu Tằm im lặng lui ra không tranh, dù sao thì đó là bà ngoại ruột của người ta, không phải của hắn.

Trở về nhà, Từ Tây Lâm vừa cởi giày liền ôm chậu cây lao vào phòng bà ngoại... còn giẫm trúng Đậu Đậu.

Đậu Đậu tru lên một tiếng thê lương, quay đầu lại cắn ống quần Từ Tây Lâm một phát, như con rùa lông rậm bị gã kéo vào phòng.

Bà Từ: “Sao có thể lóng ngóng chân tay... Ôi!”

Từ Tây Lâm: “Bà ngoại, xem này! Hoa Đậu Tằm mua cho bà đấy.”

Đậu Tằm đang thay giày phút chốc dừng động tác.

Tiếng bà Từ cản hẳn từ trong phòng vọng ra: “Bà nhờ cháu bao nhiêu lần, mà chẳng khi nào chịu nghe, sao Tiểu Tằm người ta có thể nói một lần là nhớ ngay? Người ta còn giúp dì Đỗ rửa bát làm việc nhà, cháu thì sao? Ôi, cháu nhìn người ta, rồi nhìn lại mình xem!”

Từ Tây Lâm cười hì hì.

Bà Từ lại chậm rãi từ trong phòng đi ra: “Cảm ơn Tiêu Tâm, bà ngoại vui lắm, mau đến xem bà ngoại để lại món ngon gì cho cháu này.”

Từ Tây Lâm: “Cháu thì sao?”

Bà Từ trừng gã một cái.

Từ Tây Lâm cúi đầu cùng Đậu Đậu nhìn nhau: “Ôi, thất sủng rồi.”

Đậu Đậu hần thù nhe răng dọa gã, hung hăng kéo ống quần gã.

“Sút chỉ rồi, con chó chết tiệt!”

Bà già Thơm Bảy Dặm thất đức kia phát cho mỗi người một bảng thành tích, trên đó viết cụ thể điểm số, xếp hạng trong lớp và trong ban, phải cầm về nhà cho phụ huynh ký tên.

Mười giờ rưỡi đêm, Từ Tiến tăng ca trở về ngáp dài ngáp ngắn nhận bảng thành tích Từ Tây Lâm đưa, xem lướt qua, vừa ký tên vừa chế giễu: “Ôi, con trai, học kỳ trước mày xếp thứ năm, học kỳ này xếp thứ mười, tăng gấp đôi, có vẻ khả quan, giỏi thật!”

Từ Tây Lâm nhăn nhó làm nũng – biết Từ Tiến không giận.

Từ Tiến chưa bao giờ đòi hỏi thành tích của gã quá xuất sắc, trong lòng nắm chắc là đủ rồi, đối với bà thì xếp thứ nhất trăm lần cũng chẳng quan trọng bằng trong lòng nắm được.

... Đương nhiên, đây là trong tình huống không có đối tượng so sánh.

Sau khi nhận phiếu điểm của Đậu Tâm, dù là phụ nhân Từ Tiến rộng lượng, cũng ghen một chút vì chênh lệch khổng lồ.

Từ Tây Lâm nhìn lên một cái – thì ra tên “trâu bò” Dư Y Nhiên nói chính là Đậu Tâm! Kỳ thi tháng lần này tổng cộng sáu môn, mà Đậu Tâm cao hơn gã tới hơn tám mươi điểm!

Từ Tiến khó chịu nhớ tới rất nhiều việc nhỏ nhặt, bà phát hiện so với Đâu Tâm thức khuya dậy sớm, thì thằng con mình quả thực là một con heo chỉ biết ăn uống chơi bời. Đâu Tâm người ta tuy không thích làm bài tập, nhưng học tập rất tự giác, toàn tự động xem thêm tài liệu khác, hơn nữa bất kể là học hành hay làm việc, hẳn đâu không làm cho có lệ – ngay cả rửa bát cũng sạch hơn Từ Tây Lâm!

Quả thật là người so với người... tức chết mẹ người.

Từ Tiến nhìn ba giây, thật sự không nhìn nổi, quay đầu bắn ra câu thoại kinh điển kia: “Mày nhìn người ta, rồi nhìn lại mình xem!”

Từ Tây Lâm: “...”

Từ Tiến đang định dõn khí xuống đan đi ền, phát huy miệng lưỡi, tiến hành một lần “mẹ rửa tội” với Từ Tây Lâm, thì bà Từ nghe tiếng đi ra, mở miệng nói ngay một câu: “Sao giờ này mới về, đã ăn cơm chưa? Ăn cái gì rồi? Lại ăn lung tung ở bên ngoài? Ôi, con nói mình xem, ăn không ăn đàng hoàng, ngủ cũng không ngủ đàng hoàng, mỗi ngày chỉ biết trát phấn lên mặt, có tác dụng gì không...”

Từ Tiến muốn nổ cả não, vừa định “mẹ” một lúc, liền “bị mẹ” luôn, vội vàng đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngậm miệng, tính toán chu ền êm.

Lúc này, Từ Tây Lâm thấy Từ Tiến xách một gói bưu kiện trong tay, lướt qua trước mắt gã, gã loáng thoáng nhìn thấy hình như trên đó viết tên mình.

“Ồ, mẹ...”

Từ Tiến một tay vịn cửa, ngạc nhiên nhìn gã.

Từ Tây Lâm: “Đó là cái gì vậy mẹ?”

Từ Tiến đi ền nhiên trả lời: “Giấy tờ ký với đối tác, sao thế?”

Từ Tây Lâm chớp chớp mắt, “À” một tiếng, cảm thấy chắc là mình nhìn lầm rồi – dù sao thì gã với mẹ đầu họ Từ, có lẽ là trông nhầm thôi. Từ Tiến sẽ không tùy tiện động vào đờ của gã.

Gã mau chóng dời đi sự chú ý, quay đầu hỏi Đậu Tâm: “À... mà có mang bài thi tiếng anh về nhà không?”

Đậu Tâm: “Ừm.”

Từ Tây Lâm hơi căng thẳng nhìn hắn, Đậu Tâm càng căng thẳng nhìn lại, căng thẳng đến mức tựa hồ chạm vào là nổ, giống như hai người không phải đang nói chuyện, mà là đang ném bom nhau vậy!

Từ Tây Lâm đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, thế là bật cười thành tiếng.

Đậu Tâm hoàn toàn không biết gã đang cười gì, nhưng có ý lấy lòng, cũng chỉ đành mù tịt mà cười theo một chút.

Lần này đại khái là thật sự gặp lại nở nụ cười xóa hết ân thù rồi.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 12: Gà bay chó sủa

Từ đó về sau, Đậu Tầm mỗi ngày đều chờ Từ Tây Lâm đi học.

Quần chúng cả lớp trước sau giật mình hai lần.

Lần thứ nhất là từ sau kỳ thi tháng, vị trí “Trạng nguyên” mà Hoàng đế lớp họ thay phiên làm liên tiếp trở thành lãnh địa cá nhân của con trâu nào đó, bất kể thi lớn thi bé, trâu ta luôn một thốt rã bụi, bóng lưng thối khỏi cần phải nói – đến móng còn chẳng thấy nữa là.

Từ đó Đậu Tầm có thêm một biệt danh, gọi là “Đậu tiên nhi”... Dương nhiên, sau đó gọi thời gian dài, kính xưng này dần dần bị bẻ cong thành “Đậu hạm nhi”, đây là chuyện về sau. (Tiên và hạm đọc gần giống nhau, hạm nhi là nhân bánh, đậu hạm nhi là nhân đậu)

Lần thứ hai, là biết được Đậu đại tiên đang ở nhà Từ Tây Lâm.

Mọi người nhao nhao bày tỏ sự tán dương cao độ với Mặt Dày thần công vũ nội vô địch của Từ Tây Lâm – loại hoa cao lãnh như Đậu tiên nhi cũng có thể bị gã hái!

Đặc biệt là gã còn chẳng rõ mình đã hái như thế nào.

Ngay cả Ngô Đào nghe nói, cũng chua chát biểu đạt sự bội phục với Từ Tây Lâm.

Mới đầu, Từ Tây Lâm rất nở mặt nở mày vì việc này, sau đó gã nhanh chóng phát hiện ra là mặt mày này hơi nặng nề

Đầu tiên là không ngủ nướng được nữa.

Một ngày nọ, phu nhân Từ Tiến tình cờ do sự cố mà đi muộn phát hiện, trò Đậu Tầm mỗi sáng sớm đều lấy một quyển sổ nhỏ ra nghe viết tin tức quốc tế bằng tiếng anh, viết xong một bài liên hoan ngoạn đi giúp đi Đỗ tưới hoa. Chờ hẳn nghe viết xong một bài dài, lại tưới hoa hết một lượt, tên Từ Tây Lâm kia mới sắp ngửa lăn xuống lầu.

Từ Tiến tức khắc nổi trận lôi đình, lôi bí thư Từ đi mắng một trận: “Mày lười chảy thây, mẹ cũng chẳng thềm cạo nhốt, nhưng mày để người ta chờ hơn nửa tiếng có được không? Đến gái hạng sang với bô dự bị cũng chẳng chờ được thời gian dài như vậy!”

Từ Tây Lâm khổ mà không thể nói ra, kỳ thực gã đã sớm bảo Đậu Tầm, buổi sáng nếu dậy sớm thì cứ đi trước đi, khỏi cần chờ gã làm gì, nhưng Đậu Tầm về mặt này đặc biệt dính người, nhất định muốn chờ, như thế cũng có thể trách gã?

Thế là hôm sau phu nhân Từ Tiến liên đặt ra gia quy: nhà ăn thời gian vào bàn bữa sáng muộn nhất là sáu giờ bốn mươi lăm phút, dậy muộn cho nhịn luôn.

Lại còn ở trường, Từ Tây Lâm tự xưng thành người đại diện của Đậu đại tiên.

Từ sáng đến tối phụ trách tiếp nhận các lời mời đến từ bát phương.

“Ông mượn vở vật lý của Đậu Tầm giúp tôi được không?”

Đây là Thái Kính, Từ Tây Lâm đành phải nhẫn nhục đi mượn.

“Báo bảng kỳ này có thể kêu Đậu tiên nhi chép một đoạn ngắn giúp tôi không?”

Đây là Dư Y Nhiên, Từ Tây Lâm sợ bị cào nát mặt, cũng chỉ đành nghe theo phân phó.

“Tiểu Lâm Tử Tiểu Lâm Tử,” Lão Thành ra vẻ thần bí chạy tới, “Giúp tao mượn tôn chưởng của Đậu tiên nhi dùng một chút đi, tao muốn xem tay

tiên trưởng có gì khác với phàm nhân chúng ta.”

Từ Tây Lâm: “Cút!”

“Đoàn trưởng Từ, giúp tôi hỏi nhật ký tuần của Đậu tiên nhi đi.”

“Câu cuối cùng của đề thứ tư trong sách vàng toán học hôm nay sao Đậu tiên nhi làm không giống với đáp án của tụi bay? Tiểu Lâm Tử mà mau đi hỏi thử xem.”

“Đại hội thể dục thể thao đi diễn hành thiếu một người cần cò, phải là nam và cao, tốt nhất là chưa có việc gì, lớp ta còn ai? Lão Từ, mà đi nói một tiếng với Đậu Tầm đi!”

Mấy việc như thế không phải là ít... A, còn có một cô nàng lớp bên nhờ gã đưa thư tình cho Đậu Tầm nữa chứ.

Thư tình Đậu Tầm chẳng buồn mở ra, vo tròn ném luôn vào thùng rác trong góc, thẳng thắn cho Từ Tây Lâm biết quan điểm của mình: “Có một số người IQ sinh ra đã chẳng bằng ai, chỉ có một tạo như vậy, còn phân phối khắp nơi, chẳng trách lần nào thi cũng xơi trúng ngỗng.”

... Mặc dù hần hình như đang nói cô nàng viết thư tình, nhưng Từ Tây Lâm luôn cảm thấy hần chỉ chó máng mèo.

Sau khi ở chung một thời gian, lớp da thần bí khó lường trên người Đậu Tầm dần dần bong ra, Từ Tây Lâm phát hiện Đậu đại tiên này thật sự đặc biệt “giỏi” tán dóc.

Việc hằng ngày của hai người sau khi về nhà chính là: Ăn xong cơm tối, Từ Tây Lâm ôm bài thi môn sinh vào phòng Đậu Tầm – lần này gã thi đặc biệt thâm, tổng điểm một trăm, cả lớp trung bình tám mươi ba điểm, mà gã được mỗi bảy mươi chín, bị giáo viên môn sinh chỉ đích danh phê bình, còn tiện thể đi mách Thơm Bảy Dặm.

Từ Tây Lâm quen thuộc lục cặp Đậu Tầm sửa bài thi, lật đến trang mình muốn tìm, bắt đầu đối chiếu sửa chữa các bài sai.

Đậu Tầm thò đầu dòm thử, nói: “Bộ đề này... mà làm lúc chuẩn bị bài à?”

Mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng Từ Tây Lâm đã bước đầu quen với phong cách nói chuyện của hắn, rộng lượng không thêm chấp.

Gã không lên tiếng, Đậu Tầm vẫn chẳng buông tha mà truy kích: “Đề này tao từng thấy trên quyển ghi chép đề sai của mày rồi...”

Từ Tây Lâm không thêm ngẩng đầu lên nói: “Thế thì có gì không bình thường?”

“... Hai lần.” Đậu Tầm chậm rì rì nói nốt nửa câu sau, “Thêm lần này nữa là ba, quyển tập đề sai của mày thật thích hợp để luyện chữ.”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã lục được một hộp kẹo cao su trong túi của Đậu Tầm, lấy ra hai cục, coi kẹo như Đậu Tầm mà nhai, nghĩ bụng: “Bây giờ cầm miệng thì tao không đánh mày.”

Song không như mong đợi.

Đậu Tầm rề rà nhiều chuyện: “Đề kiểu này cũng có thể sai ba lần liên, nếu mày là động vật họ chó, với trí khôn như vậy chắc rạp xiếc cũng chẳng vào nổi đâu.”

Từ Tây Lâm chửi thề: “Bà mẹ mày!”

Gã ném bút, quay đầu đi, đóng liềm hai cánh cửa, kêu cái rầm.

Đậu Tầm bị cơn gió khi cửa đóng hất vào mặt, lúc này mới muộn màng phát hiện ra là có thể Từ Tây Lâm đã giận rồi.

Hắn hơi lưỡng cuống ngửi tại chỗ một lúc, sau đó lạng lẽ đứng dậy, đi hai vòng trước cửa phòng đóng chặt của Từ Tây Lâm. Con Đậu Đậu hí hửng chạy lên lầu hai, gửi một vòng bàn chân hắn, Đậu Tầm liềm lấy một miếng khô bò trong túi đút cho nó.

Thấy Đậu Đậu vẩy đuôi thành cái quạt máy, Đậu Tằm tìm được một chút linh cảm, quay về phòng cầm cả bịch chà bông chưa bóc, thô lỗ treo lên tay nắm cửa phòng ngủ của Từ Tây Lâm.

Hai mươi phút sau, Từ Tây Lâm vừa mở cửa, thì bịch chà bông bụi chẳng hơn ba cân rơi bịch xuống ngón chân lòi ra.

Từ Tây Lâm nén lại tiếng “Á”, đau muốn chết mà vịn cửa, bụng nghĩ: “Tao phải bắt cộng đái thiên với thằng chó Đậu Tằm này!”

Thằng chó Đậu Tằm kia nghe thấy âm thanh rón rén đi ra, tay cầm bài thi của Từ Tây Lâm, lúng ta lúng túng nói: “Đều sửa cho mày rỗi đây.”

Từ Tây Lâm nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Đậu Tằm đưa bài thi đến dưới mũi gã, bên trên viết những dòng chữ nhỏ nhắn nét cẩn thận. Đậu Tằm người không bằng chữ, người là mèo ghét chó chê không ai ưa, nhưng chữ viết cực kỳ đẹp mắt, chỗ trống còn chép nguyên văn trích dẫn trong sách giáo khoa, ghi cả số trang luôn.

Từ Tây Lâm luôn cảm thấy sau lưng Đậu Tằm có một cái đuôi to căng thẳng dựng lên, thế là đột nhiên nguôi giận, quyết định tha thứ cho hắn.

Hai người hòa nhau xong, đại khái có thể bình yên ở cạnh nhau hơn hai mươi phút, liền lại bắt đầu có người tông cửa.

Với việc này, cả nhà đã từ giạt mình tập thể “tiến hóa” đến thấy lạ mà không lạ.

Đầu xuân gần ngủi, chớp mắt đã sắp đến mừng một tháng Năm.

Ngày đó vừa vặn nhà trường tổ chức khám sức khỏe tập thể. Lão Thành ngực bụi tới tám mươi centimet, khinh hết phân nửa nữ sinh trong lớp, đi khắp nơi khoe khoang, bị mấy cô nàng gầy gò đuôi vắt giò lên cổ trốn chui trốn nhủi trong đại sảnh kiểm tra sức khỏe.

Từ Tây Lâm đã lấy máu, đang đi một vòng thò đầu dòm khắp nơi, thấy ngoại trừ bác sĩ cá biệt dùng con dấu, còn lại rất nhiều đầu là đơn giản ký

một chữ. Gã liền giản đơn kiểm tra mục cần con dấu, sau đó gian manh tìm một góc, bịa các số liệu khác, dựa theo chữ ký của đám bạn đã kiểm tra xong mà ngoáy bừa mấy cái tên, nhanh chóng hoàn thành tờ giấy khám sức khỏe trong khi người khác còn đang xếp hàng.

Đậu Tầm: “Mày đang làm gì thế?”

Từ Tây Lâm còn chưa kịp trả lời, liền nghe đằng xa truyền đến một tiếng huýt sáo, Ngô Đào nhanh tay hơn đã nộp kết quả luôn rồi.

“Có gì mà kiểm tra? Tiết kiệm thời gian, ra ngoài chơi.” Từ Tây Lâm phất tay với Ngô Đào, nhanh chóng nói với Đậu Tầm, “Học theo mẹ tao, lúc công ty kiểm tra sức khỏe, mẹ tao luôn thừa cơ trốn đi spa làm tóc – mày có đi không?”

“Đi spa?” Đậu Tầm nghiêm túc lắc đầu, “Tao không đi đâu.”

Từ Tây Lâm suýt nữa ngã ngửa: “Ai đi spa chứ! Tụi tao muốn ra tiệm net chơi CS.”

Đậu Tầm chần chừ nhướng một bên mày, với hắn thì ra tiệm net chơi game chẳng cao cấp gì hơn đi spa, nghe đầu vớ vẩn cả.

Từ Tây Lâm: “Chẳng lẽ mày chưa bao giờ ra tiệm net?”

Đậu Tầm khó mà hiểu nổi: “Không phải mày có máy tính riêng à?”

“Đâu thể giống nhau?” Thấy Lão Thành cũng thoát khỏi tụi con gái đui giết, nộp giấy khám sức khỏe, Từ Tây Lâm nhảy vọt lên, “Tao đi đây, mày rớt cuộc có đi không?”

Đậu Tầm suy tư một giây đồng hồ, rồi cúi đầu nhanh chóng đi đến hết tờ giấy khám sức khỏe của mình, cũng đi theo.

Hắn vừa đi vừa tự xét lại mình, cảm thấy mình sắp hoàn toàn bị mấy đứa này làm hư rồi. Nhưng hiếm khi “hư” một lần cũng rất mới lạ, bởi vì

với Đậ Tầ mà nói, trước kia muốn “hư” cũng chẳng ai chịu lôi kéo, ngay đến hút thuốc cũng là hẳn tự học thành tài.

Nhưng hôm nay, hẳn rớt cuộc vẫn hư không thành, hai người đang tính đi nộp giấy khám sức khỏe, thành linh trong đám đông vang lên tiếng xôn xao.

Từ Tây Lâm: “Chuyện gì thế?”

Một nam sinh chạy tới: “Hình như là có đũa té xỉu!”

Từ Tây Lâm: “Cái gì? Lớp nào?”

“Lớp 1!”

“Hả?” Từ Tây Lâm lập tức bỏ luôn CS, nhét giấy khám sức khỏe vào tay Đậ Tầ rồi chạy qua đó.

Đã có học sinh gọi bác sĩ và giáo viên tới, Từ Tây Lâm gạt đám đông ra: “Ai thế?”

Phía trước có người quay đầu lại: “Thái Kính, khả năng là vì khám sức khỏe chưa ăn sáng, nên bị tụt huyết áp – ai giúp một tay đi.”

Từ Tây Lâm vội chui vào đám đông, cùng một thầy của phòng y tế đỡ Thái Kính dậy, bọn Lão Thành ban nãy đã chuẩn bị chu ồn đi cũng lữ lượt trở về.

Đậ Tầ cầm hai tờ giấy khám sức khỏe làm giả, chẳng có việc gì, đành im lặng đi theo.

“Học sinh bây giờ có chuyện gì vậy?” Thầy y tế nói, “Nam sinh cũng bày đặt giảm cân à?”

Lão Thành và Từ Tây Lâm nhìn nhau một cái – do năm ba phải tự học thêm sáng và tối, tụi học sinh ngoài giờ học trên cơ bản sẽ bị rút bớt chỉ còn lại thời gian ăn ngủ, ngay cả thứ Bảy cũng phải tự học nửa ngày. Thái Kính muốn sớm kiếm sinh hoạt phí cho năm ba, hiện tại mỗi tuần chỉ có

tối thứ Năm là cậu ta không đi làm, mỗi tối sau khi tan ca còn phải học đến sau nửa đêm, áp lực kinh tế và áp lực học tập đều có thể đè chết người.

Dư Y Nhiên xin một thỏi chocolate từ đám nữ sinh, cho Thái Kính ăn với nước ấm, thầy y tế ở bên cạnh trông chừng, để cậu ta nằm một lúc trước.

Game online không chơi được, Lão Thành ở bên cạnh đưa ra chủ ý tệ lậu: “Hay là chúng ta cũng tổ chức quyên tiền một lần đi?”

Từ Tây Lâm: “Lão Thái quýnh lên đây.”

Lão Thành: “Thế phải làm sao?”

Từ Tây Lâm nghĩ một chút: “Hay là... hay là về sau mỗi tuần tao trực giúp nó một buổi tối.”

“Làm nhân viên phục vụ à?” Lão Thành hơi sửng sốt, sau đó mau chóng định thần lại, tiếp lời, “Tao cũng một ngày.”

“Tụi tao bình thường phải huấn luyện,” Ngô Đào nói, “Nhưng Chủ Nhật chắc là được.”

“Mẹ tôi tối thứ Sáu đi trực,” Dư Y Nhiên nói, “Thứ Sáu tôi đi được.”

Nói xong, ánh mắt cô dừng ở Đậu Tâm một chút, muốn nói gì đó, song lại nuốt xuống – mặc dù do mối quan hệ với Từ Tây Lâm, Đậu Tâm thỉnh thoảng sẽ đi cùng họ, nhưng vẫn chẳng hòa đồng, trừ Từ Tây Lâm ra, hẳn cơ bản không thích để ý tới những người khác lắm, đặc biệt là còn rất không hợp với Ngô Đào.

“Đậu Tâm thì đừng đi,” Từ Tây Lâm nói, “Năm nay nó phải thi đại học.”

Mọi người lần đầu nghe tin tức này cùng “Wao” một tiếng, nhao nhao dùng ánh mắt như đi thắp hương mà chiêm ngưỡng Đậu đại tiên.

Trong lòng Đậu Tậ̀n bỗng hơi mất tự nhiên, hặ́n từng gặ́p rút muộ́n thi đạ̣i học xong r ậ́i xa chạy cao bay, chỉ hận không thể rút gặ́n hết mức học kỳ cuối cùng, nhưng lúc này tự dưng lại không muộ́n thi nữa. Hặ́n tự khó chịu với chính mình một lúc, r ậ́i mở miệng: “Thi không tốt còn có thể quay về tiếp tục học cấp ba, không sao.”

“Nhớ ngay nhớ ngay,” Từ Tây Lâm nói, “Sao lại đi trừ mình thi không tốt, mau nhớ một phát cho hết xui đi.”

Đậu Tậ̀n: “...”

Hặ́n tự dưng hiểu được tâm tình của Từ Tây Lâm bình thường khi tông cửa bỏ đi trước mặt hặ́n.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 13: Quyết định

Đậu Tầm ghét trường học.

Bất luận là tiến độ giảng dạy khiến người ta cảm thấy lãng phí cuộc đời trên lớp, hay bọn ngu xuẩn cùng tuổi chẳng cách nào trao đổi xung quanh, đều khiến hắn không lưu luyến cũng chẳng chờ mong gì vào cuộc sống học đường.

Từ nhỏ đến lớn, hắn khinh thường người khác, người khác cũng chẳng thích chơi với hắn, môi trường thiện lương thì cô lập, lạnh nhạt với hắn, chỗ hơi loạn còn suốt ngày gây chiến.

Cứ vừa đến một hoàn cảnh mới là Đậu Tầm lại hận không thể lập tức thoát khỏi đó, giống như hoàn cảnh kế tiếp có thể tốt hơn vậy. Cho đến khi cuộc sống trung học chỉ còn lại một cái đuôi ngắn ngủn, hắn mới được ném thử một chút mùi vị mà học sinh nên có.

Cũng chỉ là “ném thử” mà thôi, tuy Từ Tây Lâm đi đâu cũng dẫn hắn theo, song game ghiếc và tụi con gái trong các cuộc thảo luận hắn đều không tham gia nổi – game hắn không khoái chơi, con gái... trừ mấy cô nàng thi thoảng đi chung, hắn cơ bản đều không biết. Người ta hình như cũng biết hắn không hiểu, nên chưa từng chủ động nói với hắn.

Nhưng dù là cảm thụ cạn hời như thế, cũng sắp phải kết thúc rồi.

Trong lòng Đậu Tầm hoang mang mất mát, lại không đường dốc bầu tâm sự, sinh ra một chút ỷ lại khó diễn tả với Từ Tây Lâm, hận không thể thi xong là đóng gói gã ta mang đi luôn, nhưng tên kia chẳng những bẩm sinh đại não chậm phát triển, còn suốt ngày lông bông rong chơi, hơn một nửa tâm tư đều không nằm trên học hành, căn bản không có nguyện vọng tiến tới.

Đậu Tằm càng nghĩ càng hận rèn sắt không thành thép, thế là hôm ấy lại gây hấn, kiếm chuyện cãi nhau một trận với Từ Tây Lâm.

Cãi xong, hấn im lặng về phòng xé một bịch thịt khô, vừa ăn vừa suy ngẫm về cuộc đời, không cần thận ăn hết luôn, và cũng ngẫm ra kết quả, hấn nghĩ: “Mình phải học cấp ba thêm một năm nữa.”

Từ Tây Lâm tính nết công tử, thường xuyên bị Đậu Tằm chọc giận đến mức phải phất áo bỏ đi. Nhưng cãi thì cãi, chờ nguôi giận rồi, gã cũng không hay chấp nhặt với Đậu Tằm, bởi vì Đậu Tằm là một con vật không rõ giống thuộc bộ linh trưởng có vú, là một con thú cứng xấn hình người, có bộ não khác người, không thể đánh giá theo đạo lý của loài người được.

Vài ngày sau đó, bọn Lão Thành Từ Tây Lâm thay phiên ra trận, một ngày quấy rầy ba lượt, ép Thái Kính đồng ý để cả bọn đi làm thay.

Quốc tế lao động nghỉ xong trở về, Từ Tây Lâm liền dắt theo trò Đậu Tằm vút không đi, bắt đầu “công việc” thứ nhất từ lúc chào đời tới nay.

Thái Kính thứ Ba và thứ Bảy làm ở McDonald's, không thể tùy tiện thay, thời gian khác thì không sao cả, cậu ta làm nhân viên phục vụ trong một tiệm thức ăn nhanh rất nhỏ, quán nhỏ quản lý thoải mái, nói với ông chủ là được – dù sao thì chỉ phải trả một phần tiền công, ông chủ không quan tâm có phải một người lính hay không.

Ngày đầu tiên đi làm còn rất mới mẻ, Từ Tây Lâm làm rất vui vẻ.

Chập tối hôm ấy, có một người đàn ông trung niên ăn vận nổi bật đi vào tiệm thức ăn nhanh. Ông ta quần áo phẳng phiu chỉnh chu, trông rất phong độ, không có cái bụng phệ “phúc hậu” của người trung niên bình thường, tóc thậm chí có thể thấy đã được chải vuốt, so với nhân viên và học sinh nghèo trong tiệm, có vẻ cực kỳ không hợp nhau.

Người đàn ông ấy vào cửa, lặng lẽ đánh giá bốn phía một phen, sau đó chọn một bàn trong góc, dùng khăn ăn lau bàn ghế một lần trước, rồi mới hơi kéo ống quần ngồi xuống.

Tư thế ng ỡ rất là tao nhã, giống như người này không phải đến uống d ầu thừa, mà là đến thưởng thức Lafite vậy.

Đậu T ầm mặt không cảm xúc đi tới, nhớ Từ Tây Lâm từng dặn phải mỉm cười với khách, vì thế lại cố gắng gượng ra biểu cảm ngoài cười trong không cười, gượng gạo hỏi: “Ăn gì?”

Từ Tây Lâm ở sau qu ầy che mặt.

Ông khách từ xa nhìn Từ Tây Lâm một cái, gọi vài món.

Ông khách này chắc là một người l ắm chuyện, tổng cộng được hai món, mà món này không cho bỏ rau thơm, món kia không cho bỏ hành, lúc thì yêu c ầu bỏ ít nước tương, lúc lại yêu c ầu lấy cho một đĩa gi ấm nhỏ, Đậu T ầm một tay đút túi, ngay cả bút cũng không c ầm, đứng nghe khách dặn l ắt nhất một ch ập, hơi g ật đ ầu, đoạn quay người đi ngay.

Ông khách gọi h ản lại: “Cậu học trò, có nhớ không?”

Đậu T ầm: “Không thì tôi l ặp lại một l ần cho ông nghe?”

Ông khách kia tính tình không t ệ, nở nụ cười, không chấp n ặt.

Trong lòng Đậu T ầm lại cảm thấy hết sức bất thường, bởi vì nhân viên trong quán nhỏ ki ểu này, cơ bản ở độ tuổi sinh viên, hai người đứng trong đây không h ề n ổi bật, ông khách lạ kia mở miệng nói “cậu học trò”, làm sao ông ta biết h ản là học sinh chứ?

Đậu T ầm vòng ra sau qu ầy, báo thực đ ơn cho nhà bếp, quay đ ầu hỏi Từ Tây Lâm: “Mày có biết người đó không?”

“Ừm... Vâng, được, biết r ồi, cảm ơn ông, đưa đến ngay đây ạ.” Từ Tây Lâm mới ghi xong một cuộc điện thoại đặt cơm, ném cho Đậu T ầm một ánh mắt nghi hoặc, “Ai?”

Đậu T ầm dùng ánh mắt ra hiệu chỉ ông khách kỳ lạ trong góc quán.

Từ Tây Lâm ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt hắn, thấy vị khách lạ lưng kia chống khuỷu tay trên bàn, để lộ chiếc đồng hồ hàng hiệu không nổi lắm trên cổ tay, đang nhìn mình, bị bắt được cũng không xấu hổ lắm, ngược lại rất thân thiết nở nụ cười với hắn.

Từ Tây Lâm lễ phép gật đầu chào đối phương, quay đầu lại nói với Đậu Tâm: “Không biết, người tao quen biết đầu đàn hoàng không làm trò mèo.”

Ông khách kỳ quái tuy gọi đồ ăn, nhưng chẳng ăn mấy miếng, chạm đĩa rồi đi luôn.

Chờ hết ca, Từ Tây Lâm và Đậu Tâm bàn giao công việc trong tiệm, ký tên thay Thái Kính, rồi mới cùng đi về nhà. Từ Tây Lâm đứng nguyên buổi tối mỗi cả lưng, bước đầu hiểu sự cần thiết của “chăm chỉ học hành”, đang định nói chuyện với Đậu Tâm, thì bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông trung niên kỳ lạ ban nãy vào tiệm đang đứng cạnh một chiếc xe chỗ giao lộ.

Nhìn thấy bọn Từ Tây Lâm, ông kia khom lưng nói câu gì đó với người trong xe, sau đó sải bước tới, hỏi Từ Tây Lâm: “Ta có thể nói vài câu với con không?”

Thái độ của ông ta quá tha thiết, hơi có vẻ “không lừa thì gạt”. Từ Tây Lâm vô thức hơi nghiêng người, ngăn Đậu Tâm hết sức đề phòng người lạ: “Ông biết tôi à?”

Người đàn ông đó bật cười, không trả lời thẳng, chỉ hỏi: “Các con học hành bận như vậy, tiền tiêu vặt mẹ cho không đủ dùng à? Sao lại để con đi làm việc thế này?”

Giọng điệu thân thuộc này khiến Từ Tây Lâm hơi nhú mày.

Gã từng này tuổi, không thể nào bị lừa đem bán như con nít, bình thường hai gã trai choai choai đi trên đường, bất kể là lừa đảo hay ăn cướp, đầu né xa họ, chưa từng gặp ai bắt chuyện ngay giữa đường thế này.

Trong lòng Từ Tây Lâm lờ mờ sinh ra một phỏng đoán.

Gã không kiên nhẫn lắm, nói: “Không ảnh hưởng gì tới ông chứ?”

Người đàn ông hơi căng thẳng, bởi vì theo ông ta quan sát, cậu bé Từ Tây Lâm này là người rất hướng ngoại, rất dễ tiếp xúc, với khách nhìn thuận mắt trong tiệm đều có thể tán gẫu vài câu, không liệu được mình hình như không hợp nhãn gã.

Ông ta gần như lấy lòng nhìn Từ Tây Lâm hỏi: “Con còn nhớ ta không?”

“Không nhớ,” Từ Tây Lâm mặt không biểu cảm kéo Đậu Tâm, “Đi.”

Ông kia sửng sốt, vội gọi Từ Tây Lâm lại: “Chờ đã, Tiểu Lâm, kỳ thực con còn nhớ ba đúng không?”

Từ Tây Lâm giật mình, không ngờ phỏng đoán mơ hồ của mình lại thành sự thật.

Người đàn ông kia tiến lên một bước, sốt ruột nói: “Lúc ba đi con mới bằng này, hiện giờ cũng cao thế rồi. Ngần ấy năm qua tuy ba luôn ở nước ngoài, nhưng thật sự không phải là không quan tâm gì tới con, trong lòng ba vẫn rất nhớ con. Trước đây ba cũng từng gửi rất nhiều quà cho con... song có thể con đều không nhận được, mẹ con bà ấy... không muốn để con tiếp xúc với ba lắm.”

Từ Tây Lâm không có ấn tượng gì với cha mình, cũng không thể nói tới yêu ghét, Từ Tiến cũng không giống với phụ nữ ly hôn bình thường, để con “đứng bên mình”, cả ngày bơm vào đầu nó những tin tức thù hận bên kia – bà căn bản không hay nhắc tới chồng cũ.

Mới đầu, Từ Tây Lâm còn chẳng coi là gì, nếu ông này có thể chứng minh mình thật sự là cha gã, thế nói chuyện chút cũng chẳng sao, dù gì cũng là cha ruột mà.

Nhưng nghe đến đoạn sau, gã cảm thấy không thích hợp.

Vị tiên sinh này và Từ Tây Lâm “có lẽ là bà con, song không thân thuộc”. Có câu sơ bất gián thân, ngay cả Từ phu nhân xuất thân thày cãi cũng chẳng nói xấu gì chằng cũ, ông ta thì ngược lại, mới vừa gặp mặt, còn chưa chứng minh được thân phận, đã đi cáo tội Từ Tiên.(Sơ bất gián thân: gián tức ly gián, nghĩa của câu này là người không thân không tham dự vào việc của người quan hệ thân cận.)

Gã nhìn lại, thấy ông này ăn mặc cũng đàng hoàng, nói là đi nước ngoài, thế từng ấy năm qua chẳng lẽ không mua nổi một tấm vé máy bay về nước thăm gã?

Từ Tây Lâm vác cặp lên vai: “Ông họ gì?”

“Họ Trịnh, con hũ nhỏ cũng là...”

“Trịnh tiên sinh,” Từ Tây Lâm nghĩ một chút, quyết định trước tiên dùng cách của người lớn trả lời, “Ông là một cổ đông, đã bán hết cổ phần mình nắm giữ trong công ty, bán hơn mười năm rồi, còn muốn giữ quyền lợi chia hoa hồng và kiểm tra sổ sách, nào có lý ấy, ông nói đúng chứ?”

Ông kia tức thì sững ra.

Sau đó Từ Tây Lâm nhanh chóng lộ ra nguyên hình, trở về kiểu thanh thiếu niên, phát tay: “Thêm nữa, lần sau còn để tôi nghe thấy ông nói xấu mẹ tôi, tôi đập que cẳng ông, không tin thì cứ thử xem.”

Nói xong, Từ Tây Lâm liền nghênh ngang bỏ đi.

Đậu Tầm thay gã quay đầu lại trừng视 “Trịnh tiên sinh” này một cái, rồi mau chóng đuổi theo.

Lúc này đã sắp vào hạ, hoa hòe nhú ra một chút màu trắng, trong gió đêm khô hanh thoảng mùi hoa mông lung.

Đậu Tầm im lặng theo sau Từ Tây Lâm một lúc, nhớ lại bọn Lão Thành gặp phải tình huống tương tự thường trao đổi với Từ Tây Lâm thế nào –

hình như là đi tới, dùng bả vai đùng nhẹ gã, ném cho một ánh mắt hoặc là bá vai vỗ một phát, coi như an ủi.

Thế là Đậu Tâm vụng vè tiến lại, học theo động tác của bọn Lão Thành, dùng bả vai huých “nhẹ” Từ Tây Lâm... Song hẳn học chẳng ra sao, đùng hơi mạnh quá, làm Từ Tây Lâm loạng choạng nửa bước, còn giật nảy mình.

Từ Tây Lâm hoang mang hỏi: “Mày làm gì thế?”

Đậu Tâm: “...”

Đậu Tâm vô cùng thất bại, đành phải vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, lăm lăm bước đi.

Từ Tây Lâm mất ba giây để phản ứng, rốt cuộc hơi ngộ ra hình như là Đậu Tâm muốn an ủi gã, tức thì bật cười vì thằng hề này, “Thằng tiên sinh” “Méo tiên sinh” gì cũng ném hết qua một bên. (Trịnh và chính – thằng đọc hơi giống nhau)

Gã chạy chầm chậm vài bước, lao lên lưng Đậu Tâm, dùng cánh tay quặc cổ hắn ghì xuống: “Sao mày dễ ghẹo vậy Đậu hạm nhi.”

Đậu Tâm bị gã thít đỏ cả mặt, xù lông giẫy giữa, sau đó cả hai kẻ xô người đẩy rượt nhau về nhà.

Về đến cửa nhà, Từ Tây Lâm mới thở hển hển dừng lại, dặn dò Đậu Tâm: “Chuyện hôm nay đừng cho ai biết, đặc biệt là mẹ và bà ngoại tao.”

Đậu Tâm nghiêm túc gật đầu, Từ Tây Lâm nhìn hắn một cái, không biết có làm sao mà lại không nín được, vịn cửa cười ngặt nghẽo.

“Cười cái đếch gì,” Đậu Tâm tai đỏ ửng, sắc mặt xanh xám đẩy gã ra mà vào nhà, hung tợn nói, “Đồ đần độn!”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 14: Kỳ thi lớn

Trịnh tiên sinh tự xưng là ba Từ Tây Lâm sau đó loanh quanh trước cửa trường Lục Trung vài lần, nhưng bên cạnh Từ Tây Lâm lần nào cũng tùm năm tùm bảy đi theo cả một đội bóng rổ, đi ngang qua mà làm như không thấy ông ta, Trịnh tiên sinh căn bản chẳng tìm được cơ hội nói chuyện.

Qua một thời gian, Trịnh tiên sinh không biết lại kiếm từ đâu ra số điện thoại của Từ Tây Lâm, mỗi ngày cẩn thận bấm tay tính thời gian gã tan học để gửi tin nhắn, thế là Từ Tây Lâm liền cho ông ta vào danh sách đen luôn.

Một tháng sau, Trịnh tiên sinh gửi một bưu kiện đến trường Từ Tây Lâm, mở ra thì thấy bên trong là một đôi giày chơi bóng số lượng giới hạn, còn kẹp một tờ giấy, viết là do công việc nên Trịnh tiên sinh lại sắp sửa phải ra nước ngoài, muốn để lại cho gã một chút kỷ niệm, hi vọng gã thỉnh thoảng cũng có thể nhớ tới ba vân vân.

Đáng tiếc, Từ Tây Lâm không mắc lừa.

Gã dùng tay đo thử cỡ giày, khá tùy ý nhét xuống dưới bàn, sang hôm sau bán rẻ cho một đàn em năm nhất trong đội bóng rổ, cẩn thận mời đám hồ bằng cầu hữu ăn một bữa buffet, một đám trai gái choai choai xông vào quán buffet, chẳng ai sợ lỗ vốn, suýt chút nữa làm chủ quán bật khóc.

Đậu Tầm là một người biết rõ tiền căn hậu quả, đứng ngoài chứng kiến đầu đuôi việc này, phát hiện Từ Tây Lâm không giống với mình.

Gã không thiếu giày, không thiếu người yêu thương, cũng không thiếu cha.

Từ Tây Lâm ở đâu cũng có bạn, mỗi năm vào dịp sinh nhật, các cô bé thích gã có thể dùng quà tặng giấu tên chất đầy bàn gã, gã muốn tốt với ai

thì tốt, thích ai thì chơi với người đó. Dù rằng tính tình cũng hiền hòa cởi mở, thường xuyên có thể tự phát hiện chỗ đáng yêu của người ta, nhưng nếu nhận định đối phương không đáng yêu, thì đừng hòng dùng thứ gì lay chuyển được gã.

Gã chẳng thiếu cái gì, cho nên “không cần lại được”.

Trịnh tiên sinh do ban đầu xui xẻo chọc trúng vảy ngược của gã, bị gã vạch vào loại người “không đáng yêu”, bởi vậy “tình thương của cha đến muộn”, “tấm lòng hèn mọn”, hay “quà tặng đắt tiền” đều thế cả, Từ Tây Lâm nhất loạt chẳng ham.

Tạm biệt đám bạn vịn tường ra khỏi quán buffet, Đậu Tâm bỗng nhiên không nhịn được mở miệng hỏi gã: “Mày không nhận một chút tình cảm nào của ông à?”

Từ Tây Lâm biết “ông” này là ai, dừng dừng nói: “Một đôi giày rách đã muốn mua một đứa con trai, thế ‘con trai’ rẻ mạt quá, hôm khác tao cũng mua vài đứa mới được.”

Đậu Tâm không lảng nhãng trên vấn đề logic trong câu nói khốn nạn này, lại hỏi: “Vậy mày định phải thế nào mới nhận ông?”

“Chắc chừng hai ba trăm vạn, tao cũng đâu có đắt,” Từ Tây Lâm bấm tay tính sơ sơ, rất có đầu óc kinh tế nói, “Mặc dù mẹ tao nuôi tao lớn lên không tốn nhiều tiền như vậy, nhưng tiền hồi xưa có giá hơn bây giờ, điếm này cũng phải tính tới chứ.”

Ngay cả lạm phát gã cũng muốn tính vào, chi li thật!

Song Đậu Tâm lại chỉ cảm thấy mình nghe được một chút lý trí vô tình. Bởi vì hắn tự thấy mình không đáng yêu chút nào, nên dù thỉnh thoảng nhận được một chút thân cận từ người khác, hắn cũng nơm nớp lo sợ, luôn lo lắng sau khi thấy rõ “bộ mặt thật” của hắn, người ta sẽ lấy lại sạch sẽ chút thân mật này.

Đậu Tầm không mấy may nghĩ đến, có lẽ Từ Tây Lâm chỉ là đang tức giận vì Trịnh tiên sinh nói xấu phu nhân Từ Tiến mà thôi.

Hắn đã quen kinh hồn táng đảm mà treo tấm thẻ “chết chậ” trên cổ mình trước, để lỡ như ngày nào đó bị “lập tức hành quyết”, phản ứng của hắn cũng không đến mức quá kinh ngạc, như vậy có vẻ thể diện hơn.

Đậu Tầm nghĩ: “Mình nhất định phải học thêm một năm nữa.”

Ý nghĩ này mỗi ngày một mãnh liệt hơn, bởi vì hắn luôn cảm thấy niềm hạnh phúc ngắn ngủi này ngày càng ít đi.

Thế là chỉ chớp mắt, học kỳ cuối cùng của năm hai ần ào theo thời tiết nóng lên mà dần kết thúc. Vụ ly hôn của Chúc Tiểu Trình và Đậu Tuấn Lương không hề thuận lợi, hai vợ chồng gặt ra một chút tình cảm cuối cùng, bên trong còn lại toàn là lợi ích rối rắm, đặc biệt là còn dính dáng đến một cô b ồnhí chuẩn bị lên chức.

Nếu không có sinh hoạt phí hàng tháng gửi tới, Đậu Tầm cơ hồ có ảo giác mình trời sinh không cha không mẹ.

Hắn dần quen với cuộc sống ở nhà họ Từ, chút câu nệ không dễ phát hiện ban đầu cũng biến mất hết, trong lớp cũng từ từ có một chút cảm giác t ần tại.

Đậu Tầm với bản thân nói một không hai, đã đ ồng ý để mình học cấp ba thêm một năm nữa, thì thật sự phải bỏ thi đại học.

Hôm đó vừa vặn phải làm “nghỉ thức trưởng thành”, cả dãy năm hai toàn là thanh thiếu niên ăn mặc rất đàng hoàng – đây là một truyền thống đặc thù của Lục Trung, nghe nói ở rất nhiều trường khác, “nghỉ thức trưởng thành” đều cử hành chung với “đại hội tuyên thệ trước kỳ thi đại học”, chỉ có Lục Trung chọn cuối năm hai, khi học sinh khóa trên sắp thi đại học, tổ chức khá là long trọng.

Lúc này đại đa số học sinh trên ý nghĩa pháp luật còn chưa “trưởng thành”, nhưng nhà trường yêu cầu thay đ ồng phục sớm, diện trang phục

chính thức một ngày, nếu muốn thì nữ sinh còn có thể trang điểm nhẹ, cha mẹ rảnh rỗi cũng có thể đến dự lễ. Thế có nghĩa là “kỳ nghỉ thi đại học” vừa qua, đám học sinh này sẽ dùng phương thức tự mình phụ trách để bước vào lớp tốt nghiệp chân chính.

Nghi thức trưởng thành kết thúc, Thơm Bảy Dặm quả thực mệt phờ râu, Đậu Tằm mặc sơ mi trắng tinh gõ cửa thông báo tin xấu chính vào lúc này.

Thơm Bảy Dặm thật chỉ muốn phát điên. Đậu Tằm một thời gian dài không gây phiền toái cho cô, thoát nhìn ngay cả bệnh trạng không hòa đồng cũng được cải thiện, Thơm Bảy Dặm còn tưởng là thành ý của mình đã cảm động ông trời, rốt cuộc cảm hóa được tên nhóc con đặc biệt cứng đầu này, ai ngờ hóa ra đầu là yên tĩnh trước giông bão, người ta đang chuẩn bị để làm một phen lớn hơn!

Thi đại học đã sớm ghi danh, chính sách học sinh năm hai thi đại học của Lục Trung là thi đảo thật thương thật, không phải loại “luyện binh” làm giả học tịch. Việc này tương đương với cho phép học sinh tốt nghiệp sớm, mà đã “tốt nghiệp”, thì năm nay Đậu Tằm không thi hay thi rớt không đi cũng được, bất luận thế nào, nếu hắn còn định tham gia kỳ thi đại học năm sau, sẽ không thể tính là học sinh khóa này.

Tự dung biến mình thành “ở lại lớp”, không phải ăn no rủng mỡ à?

Thơm Bảy Dặm chỉ rõ những lợi hại trong việc này cho Đậu Tằm: “Em biết trong đây vô hình trung sai khác bao nhiêu chuyện không? Một số trường và chuyên ngành chiêu sinh sẽ có hạn chế với thí sinh tự do, đương nhiên, hạn chế không nhiều, nếu em không có chí hướng phương diện này cũng không ảnh hưởng gì, nhưng điểm cộng từ các cuộc thi em tham gia trước đây sẽ bị xóa hết! Thi đại học chênh một điểm khác bao nhiêu đấy Đậu Tằm à, em rốt cuộc có hiểu chuyện không vậy!”

Đậu Tằm nghe xong, bình tĩnh trả lời: “Điểm chỉ cần thi đủ cao, thì thêm bớt vài điểm cũng không có ảnh hưởng lớn.”

Thơm Bảy Dặm tức phát ngất vì lời nói khoác lác này.

Thơm Bảy Dặm mệt mỏi: “Rốt cuộc là vì sao?”

Lý do “muốn học cấp ba thêm một năm” thật sự không thể nói ra, thế là Đậu T`âm nghĩ một chút rồi trả lời: “Năm nay chưa muốn thi.”

Thơm Bảy Dặm phát hiện mình không cách nào trao đổi với đứa trẻ cứng đầu này, đành phải khẩn cấp gọi điện thoại cho Đậu Tuấn Lương.

Đậu Tuấn Lương đang bị bà vợ đòi li dị và đám tiểu hồ ly tinh hành đến sứt đầu mẻ trán, nhưng nghe nói là chuyện thi đại học, rốt cuộc vẫn bớt thời gian đến trường một chuyến.

Ai ngờ Thơm Bảy Dặm do kinh nghiệm mời phụ huynh không được lần trước, gọi Đậu Tuấn Lương xong lại gọi cho Từ Tiến, phu nhân Từ Tiến đang ở quần đảo Cayman, thật sự ngoài tầm tay với, đành phải báo lại cho Chúc Tiểu Trình.

Sau đó... Đậu Tuấn Lương và Chúc Tiểu Trình đôi oán ngẫu trời đất tạo nên này, oan gia ngõ hẹp ngay trong văn phòng của Thơm Bảy Dặm.

Thơm Bảy Dặm còn chưa trình bày rõ ràng đầu đuôi sự việc, Chúc Tiểu Trình đã triển khai Gào Khóc đại pháp trước.

Đại mỹ nhân kia với biểu cảm chực khóc, ôm chặt lấy Đậu T`âm, chỉ Đậu Tuấn Lương mà nói: “Con ơi, hãy nói cho mẹ biết, có phải là do lão cả ngày đi cùng đám người không đứng đắn, ảnh hưởng đến tâm trạng thi cử của con? Đậu Tuấn Lương tôi nói cho ông biết, con bây giờ đang trong thời kỳ quan trọng, nếu vì ông mà làm lỡ việc của con, tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu!”

Đậu Tuấn Lương cảm thấy bà này thật quá vô lý: “Ồ, còn dám trách cả tôi cơ đấy. Ai vắng nhà suốt mười năm? Là tôi hả? Bà hỏi Đậu T`âm xem, đi trên đường gặp bà, nó còn nhận ra được bà mẹ này không? Bây giờ còn kiếm chuyện với tôi! Tôi nói cho bà biết, bà không làm gì được tôi đâu!”

Thơm Bảy Dặm đau hết cả đầu: “Hai vị, bình tĩnh, bình tĩnh một chút...”

Đậu Tuấn Lương vung tay lên: “Cô giáo hãy nghe tôi nói, trước khi mẹ này về, cha con tôi sống rất tốt, phải chứ Đậu Tằm? Cô cũng biết đấy! Thành tích của thằng bé không tệ mà? Năm nay thi đại học cũng là nó tự yêu cầu tự giành lấy – hừ, bà làm tôi bức đấy, sao bà vừa về thì cái gì cũng rối hết lên thế Chúc Tiểu Trình?”

Chưa dứt lời, Chúc Tiểu Trình đã rít lên: “Đậu Tuấn Lương, rõ ràng là ông bỏ mặc con ở cái khe núi thối hoắc quê ông!”

Đậu Tuấn Lương lập tức nổi trận lôi đình: “Đúng, quê tôi là khe núi thối hoắc, bà là dân thành phố! Cả nhà tôi đều là bần trung nông, bà là đại tiểu thư ăn phân phối trong thành phố! Bà khinh thường tôi thế, ngày xưa cần chi cố sống cố chết bám lấy đòi tôi cưới?”

Chúc Tiểu Trình nhõ vào mặt chùng: “Đồ không biết xấu hổ!”

Thơm Bảy Dặm: “...”

Trong lòng Chúc Tiểu Trình có mùi nước hoa nhàn nhạt, không nồng nặc lắm, nhưng không biết bên trong có thành phần quý dị gì, mà hít từng đợt vào mũi Đậu Tằm, khiến hắn hơi buồn nôn.

Một giọt nước miếng hùng hồn của Chúc Tiểu Trình rơi lên mu bàn tay, Đậu Tằm đột nhiên cảm thấy mình chịu đủ rồi. Hắn đẩy Chúc Tiểu Trình ra, chạy khỏi văn phòng của Thơm Bảy Dặm.

Sau đó hắn nhìn thấy Từ Tây Lâm ở cuối hành lang chỗ văn phòng giáo viên.

Đậu Tằm suốt ngày bám lấy gã đột nhiên chẳng rằng chẳng nói một mình vào văn phòng của giáo viên, hơn nữa cả buổi cũng chưa thấy về, Từ Tây Lâm không yên tâm lắm, bèn bỏ học chạy đến văn phòng Thơm Bảy Dặm. Gã không sợ Thơm Bảy Dặm, nếu là bình thường cũng sẽ nghênh ngang gõ cửa đi vào, ai ngờ Từ Tây Lâm chưa kịp gõ cửa, cách cánh cửa đã nghe thấy tiếng gào khóc chửi rủa om sòm, còn tưởng mình đã đến phòng hòa giải mâu thuẫn gia đình ở ủy ban chứ.

Từ Tây Lâm xấu hổ đi vài vòng trước cửa văn phòng, rồi cánh cửa gỗ kia chợt mở toang, một người lao ra như lốc xoáy.

Từ Tây Lâm sửng sốt: “Đậu hạm nhi!”

Đậu Tâm mắt điếc tai ngơ, chỉ lo cắm đầu chạy xuống lầu, Từ Tây Lâm vút cặp lên vai, vội vàng đuổi theo. Hai người dùng tốc độ chạy một trăm mét đuổi nhau ra tòa nhà văn phòng của tổ bộ môn, cuối cùng Từ Tây Lâm tóm được Đậu Tâm ở cửa tòa lầu dạy học thứ hai, dè dặt hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đậu Tâm không bị di truyền chứng bệnh tâm thần của Chúc Tiểu Trình, sự phẫn nộ của hắn không hiện ra mặt, đau khổ cũng rất yên lặng. Lòng ngực gầy của người thiếu niên im lặng phập phồng mạnh. Mặt và áo sơ mi cơ hồ biến thành một màu.

Từ Tây Lâm thử vỗ vỗ tay hắn, Đậu Tâm bỗng nhiên quay người lại, ôm ghì lấy gã.

Trên một vai Từ Tây Lâm còn đeo cặp sách nặng trĩu, hai tay chỉ có thể lơ lửng không đối xứng, chẳng biết đặt ở đâu. Gã không khỏi hơi xấu hổ, bởi vì cảm thấy ý tứ trong cái ôm này tựa hồ bất đồng với tiếp xúc tứ chi không kiêng dè gì bình thường của bọn con trai.

“Không đúng...” Từ Tây Lâm nhỏ giọng nói thềm một câu, “Rốt cuộc sao vậy?”

Đậu Tâm không lên tiếng, khẽ nhắm mắt, cảm giác nơi có thể dừng chân trên thế gian này, với hắn... chỉ còn lại mỗi một góc như vậy.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 15: Tiệc thành niên

Từ Tây Lâm mua một bịch cá khô ép miếng trong siêu thị của trường treo lên xà đơn, chống hai tay nhảy lên ng ưỡ, hỏi: “Mày tới văn phòng Thơm Bảy Dặm làm gì vậy?”

Đậu T ầm do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra quyết định vớ vẩn của mình.

Từ Tây Lâm: “Sao mày không thi?”

Cảm xúc kịch liệt bi phần lẫn lộn ban nãy đã hơi qua, Đậu T ầm có phần muốn dùng cá khô bịt miệng Từ Tây Lâm, bởi vì thật sự không đủ kiên nhẫn nghe gã lặp lại lần nữa những lời Thơm Bảy Dặm đã nói. Nhưng Thơm Bảy Dặm sẽ không tùy tiện ra tay cào hấn, Từ Tây Lâm thì chưa chắc, Đậu T ầm không còn sức lực đánh nhau, thế nên không biến suy nghĩ thành hành động.

Hắn cũng nhảy lên xà đơn bên cạnh, ăn không biết ngon mà nhai miếng cá khô bỏ nhiều bột ngọt, khá lãnh đạm trả lời: “Không muốn thi.”

Từ Tây Lâm hai tay chống hai bên, cảm thấy áo sơ mi nghiêm chỉnh mặc trên người thật sự chẳng thoải mái tẹo nào, có chút cảm giác gò bó hành động không tiện. Gã nghĩ bụng: “Không muốn thi thì mày ghi danh làm đêch gì?”

Song Từ Tây Lâm biết, ban nãy nhất định Đậu T ầm đã bị giáo viên và cha mẹ cảm ràm đủ r ồi, lúc này trong tai không thiếu khuyên bảo và giáo dục, thẳng chó Đậu T ầm này rất ương, nếu bản thân hắn không muốn thi, dù trói hấn đến trường thi, hắn cũng dám nộp giấy trắng luôn. Thế là Từ Tây Lâm dẫn đo một chút, nửa an ủi nửa chân tình thật ý nói: “Việc đó cũng bình thường thôi, ngay cả tao cũng chẳng muốn thi lắm.”

Đậu Tầm: “...”

Từ Tây Lâm nói xong cảm thấy chưa thỏa mãn, lại thuận miệng phàn nàn: “Thực ra tao còn không muốn lên năm ba cơ, năm ba ngày nào cũng tự học đến hơn tám giờ, buổi tối còn phải ăn ở nhà ăn – nghe nói trong rau xào của nhà ăn trường mình thường xuyên trộn lá địa phu tử, rầu thật.”

Đậu Tầm cảm thấy sự rầu rĩ của gã thật sự quá nông cạn, nghiêng đầu đi chẳng muốn để ý tới gã.

Ai ngờ Từ Tây Lâm lại nói: “Nhưng nếu mà có thể chơi với tụi tao thêm một năm cũng rất tốt.”

Gã nói hai câu thừa thãi, đến đây thì cuối cùng tự dưng đã gãi trúng chỗ ngứa của Đậu Tầm, móng lông mới xù lên từ từ xẹp xuống, hấn gằn như trăn trăn “ừm” một tiếng, tâm trạng dần dần khá hơn.

Tà dương dần tắt, một chút gió se lạnh tìm khe chui lên khỏi mặt đất bị nắng chiếu cả một ngày, gã thiếu niên buông đôi chân dài từ trên xà đơn xuống, chốc chốc đưa qua đưa lại. Đậu Tầm nhìn ánh đèn sáng lên trên tòa nhà dạy học, nói với Từ Tây Lâm: “Cô Trương hỏi tao tương lai muốn làm gì, nhưng thực ra chính tao cũng chẳng biết mình muốn làm gì.”

Phải mất một lúc Từ Tây Lâm mới nhớ ra “cô Trương” là “Thơm Bảy Dặm”, gã nghĩ một chút về lời Đậu Tầm nói, phát hiện mình lực bất tòng tâm, bởi vì chính gã cũng chẳng biết tương lai mình muốn làm gì – Từ Tây Lâm hết sức hoang mang, trong cuộc đời gần mười bảy năm quá khứ, những hỉ nộ ai lạc tẹo teo của gã đại để chỉ xoay quanh mấy chuyện lông gà vỏ tỏi như “hôm nay có thể đi đâu chơi”, hoặc là “giáo viên lại kéo dài tiết học”, không rảnh đi tự hỏi mấy chuyện xa xôi như là “tương lai”.

Từ Tây Lâm đã đến cái tuổi khá khó hiểu: một mặt, gã bắt đầu ngại ngùng tay lấy tiền tiêu vặt từ bà ngoại mái tóc bạc phơ, bắt đầu bắt chước cách đối nhân xử thế của người lớn, thậm chí đôi khi nhìn Từ Tiến thấp hơn mình hơn một cái đầu, gã sẽ có một cảm giác tự bành trướng “mình đã trưởng thành, có thể bảo vệ mẹ rồi”.

Nhưng mặt khác, gã còn chưa học được cách tư duy của người lớn, trong lòng không có tính toán lớn, bởi vì trong tiềm thức không sợ hãi gì, biết đã có phu nhân Từ Tiến vạn năng che chở cho mình.

Vì thế gã đưa ra một chủ ý cùi bắp cho Đậu Tâm.

Từ Tây Lâm: “Không biết thì thôi, dù sao thì mày định sang năm mới thi đại học mà, sang năm nghĩ cũng kịp.”

Đậu Tâm không thể đáp nổi, hoài nghi lòng Từ Tây Lâm rộng như Thái Bình Dương vậy.

Lúc này, Từ Tây Lâm đột nhiên như con khỉ nhảy xuống xà đơn, nói với Đậu Tâm: “Tao thấy ba mẹ mày ra rã, mau đi thôi.”

Hai người vác cặp, cầm cá khô, nép vào một loạt cây ngân hạnh ở chân tường đông, ngay trong tầm mắt người lớn đang căng thẳng tìm kiếm họ, như tiềm long nhập hải chạy mất tăm.

“Chúng ta không về nhà,” Vừa ra khỏi cổng trường, Từ Tây Lâm liền lôi Đậu Tâm lên một chiếc taxi, “Dù sao ngày mai cũng không phải đi học, tối nay có một hoạt động, tao đã nói với dì Đỗ rã, đi thôi.”

Đậu Tâm kỳ thực không muốn tham gia “hoạt động” của tụi kia, trong mắt hắn, khả năng tụi Từ Tây Lâm tụ tập chỉ để tụ tập, bất kể là KTV, tiệm net hay quán game, đều tràn ngập cảm giác phản trí, hắn thật sự chẳng cảm nhận được lạc thú gì.

Lời từ chối mới ra đến miệng, thì Từ Tây Lâm quay đầu lại nói: “Lớp ta đi đông lắm, ngay cả Lão Thái hôm nay cũng xin nghỉ làm, chỉ thiếu hai ta thôi, nhanh lên!”

Thế là Đậu Tâm lại nuốt lời vừa rã xuống. Từ Tây Lâm mỗi lần đi chung với đám đó đều không dẫn hắn theo, làm Đậu Tâm luôn có cảm giác lo sợ bị vứt bỏ, mà gần đây có xu hướng ngày càng nghiêm trọng hơn, hắn cân nhắc một chút, vẫn miễn cưỡng lên taxi, tiện thể chêm chọc một câu: “Lẽ trưởng thành cũng là cái cớ để đi chơi, tụi bay thật là...”

Hắn còn chưa dứt lời, Từ Tây Lâm đã làm một việc ban nãy Đậ T`ân muốn nhưng không dám – bốc một nắm cá khô nhét vào miệng Đậ T`ân.

“Bác tài, Trăng Khuyết!”

Đến Trăng Khuyết, hai người gặp mấy đứa mặc âu phục quái dị, hết như ở cuộc họp hằng năm của điếm buôn bán bảo hiểm lớn nhất thành phố này.

Từ Tây Lâm có một tấm thẻ VIP của Trăng Khuyết do anh Tống tặng, một lũ ranh con lấy thẻ của gã đặt căn phòng lớn xa hoa, mới vừa đẩy cửa thì tiếng quỷ khóc sói gào bên trong liên tranh nhau ầm lên trong tai.

Đậ T`ân cơ hồ bị tiếng la hét “tao kêu ba mày, mày đánh mẹ tao” đập thẳng vào mặt làm ngã ngửa, hồi hận đến tím ruột, suýt nữa quay đầu đi luôn, kết quả là bên trong vang lên tiếng rú của Lão Thành: “Nhân tài lớp ta đến rồi!”

Từ Tây Lâm từ phía sau đẩy mạnh Đậ T`ân một cái, trực tiếp đẩy hắn vào phòng, âm hưởng mạnh làm tức ngực, Từ Tây Lâm phải hét lên mới tạo được một chút cảm giác tồn tại: “Mẹ kiếp thằng nào gọi rượu, tụi mày điên rồi hả?”

Trên bàn trà nhỏ đặt một đồng chai rượu, trước khi họ đến đã có đứa uống, chưa đến mức say, nhưng cả đám đều hưng phấn quá độ, mấy đứa bình thường không thân với Đậ T`ân, không dám nói chuyện với hắn lắm đâu lên cơn điên, ba chân bốn cẳng lao tới chộp Đậ T`ân.

“Đậ tiên nhi hát một bài đi!”

“Hát một bài đi!”

“Mau mau mau, mau chọn cho tiên nhi một bài.”

Cũng không biết đứa nào thất đức tới vậy, chọn ngay bài “Xin hỏi đường ở nơi đâu(1)”, nhạc dạo vừa ra thì tất cả phá lên cười.

Thường ngày, Đậu Tầm không hòa đồng lắm luôn có thể tìm được một góc yên tĩnh mà một mình một cõi, còn chưa bao giờ lọt vào vòng vây như vậy, thực sự không chịu nổi giày vò, quay người muốn chạy lên gác lửng trong phòng.

Lão Thành: “Các anh em, ‘giặc cỏ’ muốn chạy!”

Mấy nam sinh kết hội lôi Đậu Tầm lại: “Bên kia toàn là nữ sinh, Đậu tiên nhi, chạy qua bên đó làm gì hả?”

Đám nữ sinh cầm bàn tay nhựa và các vật tạo tiếng ồn của KTV vút lung tung trên gác: “Bọn này không cần-“

“Được rồi được rồi, đừng gheo nó, nó nóng lên bây giờ.” Từ Tây Lâm vừa ngăn cản vừa kéo mic lại, “Nào, để tao hát thay nó, trật tự trật tự.”

Lũ ôn con rất nề mặt im lặng chốc lát, Từ Tây Lâm hắng giọng, dùng giọng điệu như chương trình phát thanh trong trường mà lên tiếng: “Xin các bạn chú ý, các bạn tối nay không định chơi thâu đêm vui lòng không uống rượu bia, nếu không về nhà để ba mẹ ngủi được thì chết chắc...”

Cả đám bắt đầu giễu cợt gã.

Từ Tây Lâm quay đầu vẫy tay với nữ sinh bên trên: “Tôi sẽ coi là vỗ tay.”

Gã là kẻ chuyên ôm mic, chỉ cần không ai cướp mic, thì gã có thể hát tới sáng, nhưng hôm nay, Từ Tây Lâm chỉ hát một bài rồi bỏ mic quay lại đám đông – gã phải trông chừng Đậu Tầm.

Mọi người chơi cùng chính là như vậy, phải tự mình quyết định không gia nhập, nếu không trừ khi có người trông chừng, bằng không tự nhiên sẽ bị lơ đi, dần dần, kẻ bị gạt ra ngoài đương nhiên sẽ cảm thấy rất buồn chán. Đậu Tầm không thể nào chủ động gia nhập, vì hắn căn bản không biết cách, gốc muốn chết mà còn đặc biệt sĩ diện, nhất định cần người ta ba giục bốn mời, cho nên đành phải luôn làm người vô hình. Nhưng Từ

Tây Lâm muốn dẫn hắn đến giải sầu, dĩ nhiên không thể bỏ mặc người ta, thế là chịu khó làm “cầu” cho Đậu Tâm và những người khác.

Gã phải sắp xếp vai diễn cho Đậu Tâm trước khi triệu tập mọi người chơi trò chơi, cách một lúc lại chọc hắn nói vài câu, còn phải cứu bồ trước khi người khác đùa giỡn quá trớn, Đậu Tâm không nhịn được nữa, bận đến bù đầu bù cổ.

Ban đầu trò chơi tương đối bình yên, mọi người làm thành một vòng đánh bài, thua thì ra hát, chơi mấy ván không đã, bắt đầu phạt uống “đồ uống”, thua có thể phạt một ly rượu, cũng có thể phạt một ly Sprite pha thêm tiêu, ớt và nước tương.

Chờ qua mười giờ, các bé ngoan gia đình quản nghiêm đều rút hết, còn lại một đám không ai quản và đặc biệt lì lợm.

Ngô Đào uống rượu có chút men rồi cuộc ném bộ bài trong tay, nghĩ ra một trò quây: “Tụi bé cưng về hết rồi, tao coi như còn lại đều là người lớn – chúng ta tiến vào trò trưởng thành, tụi mày thấy sao?”

Đậu Tâm vốn định ra ngoài hút điếu thuốc giải lao, sau đó lúi cúi từ Tây Lâm về ngủ, kết quả là nghe thấy một câu như vậy, chẳng biết có phải ảo giác của hắn hay không, ánh mắt Ngô Đào quét qua người hắn một chút, có vẻ đặc biệt kỳ quái, giống như ai muốn đi là tự thừa nhận mình là “bé cưng” vậy.

Căn bệnh tuổi dậy thì của Đậu Tâm quyết đoán phát tác, hắn bình tĩnh ngửi xuống lại.

Ngô Đào đếm số người, rút mấy lá bài, lại kẹp hai quân vương vào: “Chúng ta chơi một trò khá mạnh, phải nói rõ từ trước, muốn chơi thì chơi đàng hoàng, không được nóng, lát đưa nào nóng là chó.”

Học sinh cấp ba kiến thức có hạn, cái gọi là “trò mạnh”, thực ra chỉ là “trò chơi quốc vương” mà Ngô Đào học được khi xem lên phim sex trên mạng – mọi người rút bài, rút được tiểu vương tùy ý kêu hai số, rút được đại vương(2) chỉ định hai người này làm một việc.

Mới đầu chơi rất hòa bình, đại tiểu vương đều chưa vào quỹ đạo, nói phần lớn là “A công B đi một vòng trong phòng”, “C với D đổi tất”.

Chưa quá hai vòng, tên lưu manh oắt con Ngô Đào này lại bắt đầu làm ồn: “Tụi mày cũng nhàm quá đó? Vào vương, vào vương cho tao...”

Hắn vừa lải nhải vừa mò trong đồng bài, nghiêng răng nghiêng lợi rút một tấm, mở ra xem, “Wao” một tiếng nhảy vọt lên, quân đại vương nằm trên bàn.

Ngô Đào lấy chai bia uống một ngụm, xấu xa nói: “Xem lần này đĩa nào rơi vào tay tao.”

— Xin hỏi đường ở nơi đâu là bài hát cuối phim Tây du ký. Tiểu vương là quân Joker đen, đại vương là Joker màu.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 16: Hồng trà đá

Người rút được tiểu vương bịt mắt lại, chỉ đại một hướng nói: “Hai bích và năm bích.”

Từ Tây Lâm trợn mắt, dự cảm không tốt lắm: “Tao là hai bích.”

Bình thường gặp trường hợp này, gã đều là chủ lực bị chơi, bởi vì mọi người đều cảm thấy rất thân với gã, mà đối với người quen thì luôn có thể thoải mái hơn.

Ngô Đào: “Năm bích đâu? Ai là năm bích, mau đứng dậy!”

Trong tiếng ồn ào của mọi người, La Băng trong một góc đứng dậy. Cô nhanh chóng nhìn Từ Tây Lâm một cái, sau đó cúi gằm đầu đi ra.

Lão Thành chỉ sợ thiên hạ chưa loạn, lập tức vỗ vai “tiểu vương” mà “ồ ồ”, Ngô Đào cầm mic đứng trên sofa, ho một tiếng: “E hèm, im lặng nào, trăm phải bắt đầu ra lệnh đây.”

Từ Tây Lâm đập hấn một phát.

Ngô Đào nghiêng người, chịu cú đập này: “Trai xinh gái đẹp, tụi mày nói phải làm sao đây?”

Lão Thành dẫn đầu la lên: “Hôn một cái!”

Ngô Đào: “Hôn ở đâu?”

Cả lũ ôn con cùng rú lên: “Hôn môi!”

Từ Tây Lâm: “Bà nội mày Lão Thành!”

La Băng đỏ bừng mặt, ngượng phát khóc.

Ngô Đào giơ mic: “Bí thư đừng hèn thế được chứ? Chúng ta đã nói rồi, ng ồi lại chơi bốc bài, đ ừa nào trốn là ch ố.”

Từ Tây Lâm hết sức khó xử nhìn La Băng một cái, chơi h ắn, h ắn cũng chẳng coi là gì, nhưng dính tới La Băng dù sao cũng không ổn lắm.

Cây gậy chọc c ứt Lão Thành kia mắt xoay l áo liên, xúi b ầy đ ám nữ sinh cùng la lên: “L ớp trưởng xấu h ỗ à?”

“L ớp trưởng không dám, là choáng vì sự đ ẹp trai lai láng của bí thư h ả?”

Ngô Đào c ột nh ả nhìn Từ Tây Lâm, hết như quy công dẫn m ối: “Bí thư, nếu mà không hôn, cũng có thể tìm một người hôn thay mà.” (Quy công là mấy gã làm tạp d ịch trong kỹ viện)

Từ Tây Lâm: “...”

Gã bị đ ám này qu ấy phá đến hết cách, vốn định trông ch ờ La Băng ra mặt quyết nợ, ai ngờ La Băng bị câu “đ ẹp trai lai láng” kia phủ đ ầu, quyết không đ ược, không quyết cũng chẳng xong, đ ờ ra đó như khúc gỗ. Nữ sinh đã không tỏ vẻ gì, nếu gã thà chết không ph ối hợp, La Băng sẽ không dễ xuống đ ài.

Từ Tây Lâm do dự một chút, đành phải im lặng đi tới.

La Băng nhìn thẳng phía trước không dám ng ược lên, mắt chăm chăm vào cúc áo sơ mi ở ngực Từ Tây Lâm, hàng mi run run, cũng không biết là căng thẳng hay ch ờ mong.

Ngô Đào: “Mày nhanh lên đ ược không? Chuẩn bị cảm xúc gì mà lâu quá vậy?”

Từ Tây Lâm giơ ngón giữa với h ắn, sau đó giơ h ờ tay, như là ôm vai La Băng, kỳ thực rất cẩn thận không đ ụng tới cô, nhờ đ ầy che chắn, cúi đ ầu

dựa vào vị trí, chỉ làm tư thế rồi mau chóng lui đi, trong phòng ánh đèn tù mù, thành thử người ở xa cũng không phát hiện ra.

La Băng định thẩn lại, nhất thời không biết là thất vọng hay nhẹ nhõm, cô mau chóng quay về chỗ ngồi, hơi nổi giận mà cấu hết các nữ sinh ban nãy trêu chọc mình.

Người ở xa không thấy rõ, ở gần đương nhiên biết tổng. Ngô Đào vừa tính cao giọng vạch trần chuyện Từ Tây Lâm gian dối, đã bị ánh mắt cảnh cáo của Từ Tây Lâm trừng cho, lúc này mới hơi định thẩn lại thoát khỏi cơn hưng phấn vì men bia, nhớ ra La Băng da mặt mỏng, quá đáng cũng không ổn, thế là câm miệng, tính tiếp trò xấu xa khác.

Từ Tây Lâm túm áo Lão Thành, đề đầu hẳn xuống sofa, dấm mạnh mấy phát: “Mày cẩn thận đừng để rơi vào tay tao.”

Lão Thành không sợ mất mặt rú lên thảm thiết, Thái Kính thì ngồi bên cười, cười rất là lấy lệ, chắc ngay cả da cũng chẳng nhúc nhích.

Học kỳ này, mọi người liên tục trực giúp cậu ta, lại thêm chút đỉnh tiền nhuận bút thi thoảng nhận được và khoản tiết kiệm ăn mặc, Thái Kính tổng cộng gom được hơn hai ngàn đồng, khoản tiền này đã đủ để cậu ta học hết năm ba. Tâm tình hiếm khi thoải mái, thế là cậu ta phá lệ xin nghỉ để tham gia hoạt động của lớp, nhưng lúc này lại bỗng nhiên cảm thấy chán phèo.

Bởi vì với Thái Kính mà nói, La Băng không như những người khác.

Bạn học trong lớp phần lớn điều kiện gia đình đều không tệ, chỉ có La Băng cùng bệnh thương nhau, có sức hấp dẫn bản năng với cậu ta. Nhưng Thái Kính không thừa nhận mình thích La Băng, cũng chưa từng mảy may biểu lộ, bởi vì La Băng thông minh xinh đẹp, trong giai đoạn thiếu niên còn chưa biết giai cấp giàu nghèo là gì, cô thích Từ Tây Lâm không tính là trào cao.

Nhưng Thái Kính thì khác, dù văn chương cậu ta có thể viết ra một vở Trạng nguyên hoa xuất sắc, thi đại học tối đa cũng chỉ có thể lấy trọn sáu

mười điểm môn văn, đỡ cho tổng hợp khoa học tự nhiên và toán học bung bét kia cũng là lực bất tòng tâm.

Tiền đề của người khác là “xin hỏi đường ở nơi đâu, đường ở dưới chân”, tiền đề của cậu ta lại là tấp ván di động trong Super Mario, nhất định phải liều mạng nhảy qua.

Cho nên thích ai cũng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, không nên chút nào.

Chỉ là vào những lúc người khác trêu Từ Tây Lâm và La Băng, trong lòng cậu ta thường “thịch” một phát.

Hôm nay “thịch” mạnh, làm ngực Thái Kính hơi đau.

Từ Tây Lâm không để ý, xấu hổ quay lại ngồi bên cạnh Đậu Tâm, chợt nghe Đậu Tâm bỗng nhiên mở miệng: “Mệt rồi, về thôi?”

Từ Tây Lâm không biết hẳn lại chán gì, song đề nghị này giải đúng chỗ ngứa, gã nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp mười hai giờ rồi, bèn nói: “Được, để tao uống ly nước rồi về luôn.”

Đậu Tâm nghe thế, lập tức cầm một bình hồng trà đá, mở nắp đưa cho gã, trông như gã mà chậm chạp là sẽ dốc luôn vào họng gã vậy.

Từ Tây Lâm đành phải nhận lấy, Đậu Tâm đã nóng lòng về nhà, đứng dậy đi lấy cặp của cả hai.

Lão Thành xáp tới thì thào hỏi: “Đậu tiên nhi sao vậy?”

“Biết thế nào được.” Từ Tây Lâm nghĩ bụng.

Đồng thời thuận miệng bịa đại một câu: “Buồn ngủ, muốn về.”

Ngô Đào lúc nào cũng phải kiếm chuyện để người ta ghét: “Xem đi, đầu là tụi bay chơi không hết mình, làm thiên tài của chúng ta buồn ngủ – mau rút lượt nữa đi.”

Ngô Đào đêm nay đặc biệt hăng sức, không biết “nghi thức trưởng thành” kích thích gì đến hắn, hắn muốn tiêu sần vớ vẩn gì, mà nhanh chóng rút lãn nữa cho mọi người. Từ Tây Lâm cầm đại một lá, Ngô Đào thì úp lá cuối cùng trên bàn, nói với Đậu Tâm: “Tao để lá này cho mày!”

Đậu Tâm cầm cặp ở bên cạnh chờ Từ Tây Lâm, không để ý đến hắn.

Sắc mặt Ngô Đào sần xuống.

Lúc này, đưa rút được tiểu vương đã lật bài, thuận miệng nói: “Ba và bảy.”

Ngô Đào chậm chạp lật lá bài đại vương của mình, vẻ mặt đều cẳng hận không thể khoe với cả thế giới, nói: “Tụi mày đừng báo số điện thoại hoài, chọn cả ‘người dẫn dắt’, để bản vương nói chuyện có chút sức mạnh đi.”

Tiểu vương ngoan ngoãn sửa lại: “Vậy thì con ba và con K?”

Kêu quân K ba lần mà không ai đáp, Ngô Đào vội vã tiến lên một bước, lật lá bài đặt trên bàn, sau đó liếc mắt nhìn Đậu Tâm: “Đại tiên nhi, mày trúng một con hay ho rồi, chơi nốt ván này hăng đi.”

Từ Tây Lâm hoài nghi Ngô Đào căn bản là lúc chia bài nhìn thấy lá của Đậu Tâm, mới cố ý dụ tiểu vương chọn.

“Ba là ai?”

Mọi người không ai lên tiếng, đưa mắt nhìn nhau một lúc, Từ Tây Lâm nghĩ thầm: “Không phải chứ?”

Gã mở lá bài ban nãy nhận đại, thấy quả nhiên lại trúng chiêu, Ngô Đào cũng hơi sửng sốt: “Sao lại là mày nữa?”

Từ Tây Lâm không nói hai lời nhảy vọt dậy: “Hôm nay chơi tới đây thôi, tụi tao về trước.”

Ngô Đào nhanh chóng kịp phản ứng lại: “Chặn cửa, không cho nó đi!”

Một đám xem náo nhiệt không chê việc lớn thềm vào quan tâm sóng ng ần mãnh liệt, lập tức ùa lên chặn kín cửa, Lão Thành và Ngô Đào một trái một phải giữ Từ Tây Lâm.

Ngô Đào: “Muốn qua đường này phải để lại tiền mãi lộ, chơi xong ván này sẽ cho tụi mày về”

Lão Thành: “Nói đúng lắm, thánh chỉ đâu?”

Từ Tây Lâm thật chỉ muốn đấm vỡ cái mặt đ ần đụt của Lão Thành, chẳng hiểu cái chó gì, lừa gì cũng nghe.

Ngô Đào nói: “Quân K ng ữ ở đó, ba bích để di động thành chế độ rung, nhét vào ống qu ần trái của K, r ữ lấy ra từ ống qu ần phải, phải đi đường đ ằng trước, giữa chừng dừng lại ba mươi giây, ông ngoại phụ trách liên tục gọi điện thoại.”

Từ Tây Lâm: “...”

Rõ là cố ý chơi người ta mà. Gã nhìn Đậu T ần một cái, cũng không biết Đậu T ần đã tức phát điên, hay căn bản chưa hiểu cách chơi, mặt không biểu cảm c ần hai cái cặp đứng đó.

Từ Tây Lâm: “Đào ca, chơi gì cũng phải một vừa hai phải thôi.”

Ngô Đào vẫn rất ghét việc Từ Tây Lâm che chở Đậu T ần, ở trong lòng hấn, khúc mắc với Đậu T ần căn bản chưa từng giờ qua trang, chỉ là bình thường không tiện quang minh chính đại phục thù, nay cuối cùng đã tìm được cơ hội mượn công trả thù riêng: “Giờ mày muốn sao? Bí thư, hôm nay chỉ chơi một lúc, mà mày chơi lấy lệ tới hai lần – nếu mày thiên vị nó như vậy, không chơi ‘qua c ần’ cũng được, hai đ ứa mày cứ thay bằng ‘cách tiêu chuẩn’ bốn mươi giây, dùng đ ồng hồ tính giờ.”

Từ Tây Lâm cũng hơi nóng máu. Đùa giỡn thì gã không để ý, nhưng ác ý nhắm vào thì rất vô nghĩa.

Ngô Đào đắc ý dương dương: “Lần này không được ăn gian, tội tao đâu đang nhìn, mày tự chọn đi.”

Lão Thành có thể đã quá chén, chẳng mấy may biết xem sắc mặt người ta, hăm hờ cười ngu: “Chọn đi chọn đi!”

Từ Tây Lâm: “... Đù má!”

Đậu Tầm thộn mặt đứng bên cạnh, Từ Tây Lâm hoài nghi chắc hẳn cũng chưa hiểu ‘cách tiêu chuẩn’ là gì – Đậu Tầm bình thường giải trí bằng cách ra ngoài chạy bộ hoặc ru rú trong nhà xem các loại sách khó hiểu, thỉnh thoảng lên mạng chơi cờ với người ta, ngay cả TV cũng không xem.

Từ Tây Lâm ném cho Đậu Tầm một ánh mắt bất đắc dĩ, Đậu Tầm về mặt mù tịt.

Từ Tây Lâm: “Hôn xong là đi, nói rồi đấy.”

Ngô Đào khoanh tay trước ngực, nhướng mày rõ cao.

Từ Tây Lâm lôi Đậu Tầm tới, phớt qua môi hắn như chuồn chuồn lướt nước: “Được rồi chứ? Đi.”

Đậu Tầm: “...”

Hắn duy trì khuôn mặt không biểu cảm mà giật nảy mình, tứ chi cứng ngắc, cặp trong tay suýt nữa rơi xuống đất.

“Khoan đã!” Ngô Đào cực kỳ bất mãn với sự thiên vị của Từ Tây Lâm, “Cách tiêu chuẩn đâu? Bốn mươi giây đâu? Lão Từ mẹ kiếp mày đừng làm bộ ngây thơ được không, lúc xem phim trên mạng chỉ có mày thuần khiết bị mất hả?”

Một nữ sinh cười khe khẽ: “Ồ? Xem phim?”

Nhanh chóng bị người bạn chú ý tới bầu không khí khác thường kéo một cái.

Ngô Đào hung hăng cầm mic lớn tiếng nói: “Ai cho tao mượn đồng hồ?”

Lão Thành vốn định tháo đồng hồ đưa hắn, thì bị Dư Y Nhiên lặng lẽ ngăn lại.

Đậu Tầm căn bản không nghe thấy người khác nói gì, hắn vẫn chưa hoàn hồn khỏi trạng thái đóng băng vừa rồi.

Từ Tây Lâm thình lình giơ tay nắm cằm hắn, mắt Đậu Tầm chớp nhẹ, sau đó trong đầu hắn “Uỳnh” một tiếng, đôi mắt tích tắc to lên gấp ba, một thứ ấm áp và mềm mại chui vào miệng, khiến hắn sợ tới mức không dám nhúc nhích, mùi hương trà dần dần lan ra, từ miệng đến mũi, làm khừu giác và vị giác xuyên suốt một đoạn đường ngắn.

Từ Tây Lâm lấy cặp khỏi tay hắn khi nào, kéo hắn ra khỏi phòng khi nào, khi nào lên taxi, khi nào về đến nhà, nhất loạt ấn tượng mơ hồ.

Tận đến nửa đêm, đã an toàn về đến nhà nằm trên giường, Đậu Tầm đột nhiên như xác chết vùng dậy, chui xuống bếp, mở tủ lạnh, lôi một bình hương trà ra uống.

Thức uống bốc sương trắng làm từ cỏ đến dạ dày đều lạnh ngắt, ngoại trừ lạnh ra thì vị gì cũng chẳng cảm nhận được.

Đậu Tầm rùng mình, chép miệng một cái, nghĩ thầm: “Mình bị bệnh à?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 17: Nảy mầm

Mặc dù đêm hôm trước quây điên cu ồng, nhưng Đậu Tâm vẫn dậy sớm do sự thúc giục của đ ồng h ồ sinh học. Thễ xác đã dậy, song ba h ần bảy vía còn treo trên thấ khiếu, lơ lửng bay xuống l ầu, gặp ngay một trận cảm rằm của bà Từ.

Bà Từ mà cảm rằm thì tuyệt đối không làm người ta thấy phi ền, giọng bà không nhanh không chậm, âm điệu như độc thoại trong kịch, chẳng giống người phàm tục chút nào: “Mẹ cháu đêm qua gọi hai cuộc điện thoại, trời ơi, khóc muốn ngất luôn, bà cũng không nghe rõ là chuyện gì nữa. Cháu nói đi, sao có thể chạy đi mà không nói một lời với mẹ chứ? Ôi, bà cũng không biết hai đứa cháu v ề lúc nào, bây giờ xã hội lộn xộn như vậy, trẻ con các cháu đi chơi nửa đêm chưa v ề, gặp phải kẻ xấu thì phải làm sao? R ồi cả Tiểu Lâm này nữa... Cháu nhìn nó xem, thật chẳng ra gì, sang năm lên năm ba r ồi, mà ngủ tới bây giờ cũng chưa thềm dậy...”

Đậu Tâm đáp đại vài tiếng, tâm tư lơ lửng tạm thời dừng lại giây lát trên Chúc Tiểu Trình, hỏi: “Thế mẹ cháu hôm nay sẽ đến chứ?”

Bà Từ hơi ngó ra.

Vừa thấy vẻ mặt bà thì Đậu Tâm li ền hiểu ngay, không có biểu cảm gì mà gật đầu: “À, cháu hiểu r ồi.”

Chúc Tiểu Trình xuất ngoại mười năm, làm bạn với sự cô khổ “h ồng nhan bạc mệnh” của mình, hằng ngày nhìn thân thương phận đã đủ bạn lắm r ồi, còn thời gian đâu đi để ý tới con?

Mười năm ấy cũng chẳng bu ồn để ý tới, huống chi hấn bây giờ đã không còn nhỏ dại gì nữa.

Hôm qua xảy ra chuyện như vậy, chắc Chúc Tiểu Trình còn đang bận đùn đẩy trách nhiệm với Đậu Tuấn Lương, chẳng có thời gian chạy tới thảo luận vấn đề thi đại học với hắn.

Hướng chi, e là Chúc Tiểu Trình cũng biết, chuyện của Đậu T`ân, trước kia mình chưa từng quản, hiện giờ chỉ sợ cũng chẳng quản được, bởi vậy không dám can thiệp.

Đậu T`ân như nhai rơm xơi xong bữa điếm tâm, đi lên lầu trong ánh mắt hơi lo lắng của bà Từ: “Thích đến hay không thì tùy. Thôi cháu đi gọi Từ Tây Lâm đây.”

Hắn khẽ khàng đẩy cửa phòng Từ Tây Lâm ra một khe, hơi lạnh giá ngắt lập tức phả ra. Đậu T`ân có cảm giác như mình vừa mở cửa tủ lạnh vậy – Từ Tây Lâm đây nhóc tật xấu, chưa bao giờ biết “tiết kiệm” là gì, mùa hè đi điều hòa trong phòng vĩnh viễn mở mười sáu độ, bản thân gã mặc áo ngủ dài tay mùa xuân thu, cuộn tròn trong chăn bông, chỉ lộ ra một mớ lông bù xù trên đầu, chắc là muốn tu luyện thành chim cánh cụt đây.

Đậu T`ân rón ra rón rén vào phòng, đứng cạnh giường Từ Tây Lâm, cúi đầu ngắm nghía gã một lát.

Nửa khuôn mặt Từ Tây Lâm rúc trong chăn, mặt hơi đỏ lên, chắc động đất cũng chẳng tỉnh. Đậu T`ân rất ít chăm chú ngắm Từ Tây Lâm như vậy, hắn phát hiện khuôn mặt người này dường như trời sinh để được ưa thích, nhắm mắt cũng hàm chứa nét cười, mái tóc xõa tung trên gối, mềm mượt cực kỳ.

Thật lạ lùng, Đậu T`ân bỗng nhiên rất muốn đưa tay sờ thử.

Hắn là một người theo chủ nghĩa hành động, nghĩ là làm, cẩn thận luồn tay vào tóc Từ Tây Lâm.

Mớ lông ngắn của Từ Tây Lâm bị đi điều hòa thổi suốt đêm, sờ không có độ ấm, lạnh ngắt như sa tanh, xúc cảm rất đã. Đáng tiếc chỉ có một đoạn rất ngắn, hơi cử động là chúng liền mềm mại trượt khỏi kẽ tay Đậu T`ân.

Từ Tây Lâm bị tóc cọ hơi ngứa, liền vùi mặt vào gối, chóp mũi còn cọ nhẹ gối.

Đậu T`âm ngậy ra nhìn bóng nghiêng của mũi gã chừng nửa phút, mới ý thức được mình đang ngẩn người, liền hơi bối rối.

Ngón tay hấn co lại bên người vài lần, rớt cuộc vẫn không lay gã ta dậy. Đậu T`âm chần chừ ở đầu giường một lúc, im lặng c`ần đi ầu khiến đi ầu hòa, tăng nhiệt độ trong phòng lên ba mươi độ, hết như lúc đến, cảnh giác và im ắng bỏ đi.

Hai mươi phút sau, Từ Tây Lâm ngủ trong một đống bông tỉnh dậy vì nóng.

Gã bò dậy với ánh mắt dại ra, rất cáu khi bị phá giấc ngủ, trước tiên tự nổi giận với chính mình một lúc. Đoạn gã cởi áo ngủ ném lên giường, cởi tr`ần bực bội cào đ`ầu, cả buổi mới nhận ra kẻ thủ ác đánh thức mình là nhiệt độ. Từ Tây Lâm chộp đi ầu khiến đi ầu hòa, vừa nhìn đã tức sùi bọt mép.

Khỏi c`ần phải nói, chuyện thất đức như vậy trừ Đậu T`âm ra thì còn ai làm được!

Từ Tây Lâm chộp cái áo ngủ vừa cởi ra, lau qua loa mồ hôi trên người, vắt lên vai chuẩn bị lao ra tính sổ với Đậu T`âm, nhưng vừa đặt tay lên tay nắm cửa, gã thành linh dừng bước.

Ký ức đêm hôm trước chậm rãi quay lại, Từ Tây Lâm khẽ chóp mắt một cái.

Sau đó gã không hề thoả mái ho khan một tiếng, khóa trái cửa, một mình im lặng đánh răng tắm rửa thay quần áo, người ngòm sạch sẽ rồi, mới đi ềm nhiên ra khỏi phòng.

Cái radio cổ lỗ sĩ của bà Từ r`è r`è hát gì đó, đ`ầu là tu`ồng Côn Sơn từ ngày xưa, năm ấy nhạc cao ít người họa không chịu hạ thấp, dẫu sau đó uốn mình, dựa vào mọi người sửa tới sửa lui, thì vẫn chẳng giải quyết

được gì, hiện giờ chỉ có thể lộ ra chân dung trong cái radio cũ kỹ của một bà cụ.

Từ Tây Lâm nhồi lên lan can nghe một lúc, chẳng hiểu nổi ý nghĩa gì, thế là xuống lầu ăn đại vài miếng, lại bốc một nắm thức ăn của chó cho Đậu Đậu. Cuối tuần mọi khi Từ Tây Lâm đã sớm ngậm điếu tâm chạy về trên lầu rỗ – dưới lầu chỉ có dì Đổ, bà ngoại và chó, chẳng ai chơi với gã, nhưng hôm nay gã lại rồi việc đi quanh bà Từ, cứ nghĩ đến lên lầu đối mặt với Đậu Tâm là hơi sợ hãi.

“Không phải chỉ hôn một cái thôi sao?” Từ Tây Lâm im lặng chuẩn bị tâm lý, “Nó nào phải nữ sinh, có gì ghê gớm đâu.”

Từ Tây Lâm càng nghĩ càng cảm thấy rất có lý, song hai chân lại làm trái lý trí, thà chết không chịu nhúc nhích. Như kẻ nhát sâu khâu vậy, dù mỗi lần trước khi lên sâu khâu đều rất lý trí tự phân tích một chặp “không có gì đáng sợ”, nhưng lên đó vẫn run lẩy bẩy.

Gã từng học hỏi rất nhiều giáo trình động tác trong phim sex, đã nắm rất rõ quá trình, song chỉ có thể dựa vào óc tưởng tượng bay bổng để trải nghiệm, lần đầu thực hành, lại là với Đậu Tâm.

Từ Tây Lâm tay chân không run nhưng lòng lại run lẩy bẩy, hèn nhát loanh quanh dưới lầu một lúc, một mình rầu rĩ đập bóng rổ.

Gã đập quá ồn ào, còn bị bà ngoại mắng: “Tiểu Lâm, cháu muốn chơi bóng thì ra ngoài chơi với Tiểu Tâm, không được đập ồn ào trong nhà!”

Từ Tây Lâm lờ đờ quay bóng trên ngón trỏ, bắt chước giọng địa phương của bà ngoại trả lời: “Cháu biết rỗ-“

Dứt lời ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa vắn đụng phải Đậu Tâm trên cầu thang lên tầng hai.

Từ Tây Lâm giật nảy mình, vô thức hơi trốn tránh, rỗ lập tức lại bực bội nghĩ: “Mình trốn cái quái gì?”

Đậu Tầm hơi khô cổ, giơ tay lên, nhưng ho không được, thế là lại buông xuống, nói khô khốc: “Cho tao mượn sách đáp án bài tập toán của tụi mày tuần này xem một chút.”

Từ Tây Lâm “À” một tiếng, ôm bóng cắm đầu chạy lên lầu.

Chính giữa hai căn phòng trên lầu hai có một không gian nhỏ mở rộng tương tự phòng khách, kê một bộ sofa và mấy giá sách, biến thành không gian chung để hai người về nhà cùng làm bài tập, trong đó có một góc là “phong thủy bảo địa”, bên cạnh không chỉ có cái đôn be bé gác chân được, còn có thể giơ tay với tới cái tủ lạnh nhỏ dưới giá sách, trực tiếp lấy nước ra uống.

Mọi ngày, Từ Tây Lâm và Đậu Tầm luôn choảng nhau để tranh phong thủy bảo địa, ai tới trước thì được.

Nhưng hôm nay Đậu Tầm chẳng biết uống lộn thuốc gì mà đứng đực ra cạnh “ngai vàng”, như bệnh đần phát tác cảm quyền đáp án bài tập Từ Tây Lâm đưa rỗi ngoan ngoãn lui qua một bên.

Từ Tây Lâm chưa bao giờ biết trong từ điển của tên này còn có hai chữ “khiêm nhường”, thấy hấn như thế cũng ngại chẳng dám ngửi xuống.

Thế là mấy phút sau, cả hai bỏ trống “ngai vàng” cô quạnh, mỗi người chiếm một góc sofa, không chuyện trò, cũng chẳng lên tiếng, trong sự hòa bình quỷ dị im lặng làm hết bài tập, hiệu suất vậy mà còn rất cao.

Đậu Đậu bị bầu không khí yên tĩnh hiếm thấy trên lầu thu hút, dạo bước lên tuần tra một vòng, nằm dưới bàn học ngủ khò khò, đám lông trắng toàn thân cùng nhấp nhô lên xuống, rõ ràng là một con ma cà bông đánh đá, song nhìn lâu, vậy mà cũng có thể thấy một chút đáng yêu.

Từ Tây Lâm vô tình ngẩng đầu lên, phát hiện Đậu Tầm cũng đang nhìn mình, nghĩ ngợi một chút rỗi cảm một bịch chocolate bên cạnh lên ném cho hấn.

Từ Tây Lâm phun ra câu nói đã chuẩn bị cả buổi: “Hôm qua thằng ôn Ngô Đào kia thật khốn nạn, mày đừng để bụng làm gì.”

Đậu Tâm hết sức tốt tính lắc đầu, sau đó rốt cuộc đã có một lần phản ứng theo kịp, thử nở nụ cười với Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm quen biết hắn hơn nửa năm, rất ít khi được vài lần mặt hắn để nhìn, tức thì sợ hết hồn, nhai chocolate sao cắn luôn vào lưỡi, đau muốn chảy nước mắt.

Đậu Tâm cảm thấy tâm trạng mình vốn nên giảm sút, hắn vừa từ bỏ một cuộc thi đại học, sắp gặp phải cả đồng chất vấn của giáo viên phụ huynh, mà Chúc Tiểu Trình và Đậu Tuấn Lương cũng một lần nữa dùng hành động chứng minh, trong mắt họ hắn chẳng là gì hết.

Hắn có thành tích xuất sắc, nhưng không biết xuất sắc thì có ích lợi gì, bởi vì bản thân chẳng có mục tiêu, cũng chẳng có ai chờ mong bất cứ thành tích nào của hắn.

Nhưng một cách thần kỳ, Đậu Tâm không cảm thấy chán chường, mạch suy nghĩ của hắn dừng lại một thoáng ngắn ngủi trên những phiến phức và cô độc đó, rồi mau chóng nhẹ nhàng trượt ra. Cảm giác này hơi giống khi hắn lén hút thuốc đầu tiên – có một luồng ngoại lực không rõ lai lịch kéo hắn khỏi cảm xúc sa sút, đổ vào lòng hắn một sự chờ mong phi logic, không hề có sự thật chống đỡ, như là có chuyện gì rất tốt sắp xảy ra vậy.

Mặc dù lý trí bảo hắn rằng đây chỉ là một cuối tuần bình thường đến không thể bình thường hơn.

Cảm giác chờ mong là liều thuốc phiện cho tinh thần, Đậu Tâm lơ lửng trên mây suốt cả ngày. Chập tối, phu nhân Từ Tiến kéo một cái va li tổ chẳng quay về, nghỉ ngơi chốc lát, rồi bắt đầu nhin thời gian đối phó hai thằng lỏi con “một cộng một lớn hơn hai” của nhà mình.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 18: Đôi ngả

Phòng đọc sách của phu nhân Từ Tiến gọn gàng sạch sẽ đến gần như nghiêm túc, không hợp lắm với tính tình ưa nói chuyện lung tung. Tất cả văn kiện và tài liệu bằng giấy từng dùng, bà đều phân loại cất đi, sách với các loại điển tịch luật học chỉnh tề trên giá sách, cách sắp xếp hơi có vẻ như bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Từ Tiến ng ồi sau bàn giấy, cách Đậu Tâm một cái bàn gỗ rộng, như là tiếp khách làm ăn vậy.

“Ng ồi đi,” Từ Tiến đeo kính độ nhẹ, xuyên qua thấu kính mỏng đánh giá thiếu niên này. Bà không tài nào hiểu nổi gen của hai kẻ Chúc Tiêu Trình với Đậu Tuấn Lương kia va chạm xảy ra đi ều bất ngờ gì, mà lại sinh ra đ ứa con như vậy, “Chuyện ngày hôm qua, dì đã nghe cô giáo và mẹ cháu nói r ồi.”

Đậu Tâm thấy bà lại muốn nhắc đến chuyện không thể nhảm hơn, tức thì bu ồm tẻ cúi đ ầu, trưng ra dáng vẻ “cháu đã quyết định” mà giả chết.

Ai ngờ Từ Tiến dừng dưng nói: “Chuyện lùi lại cuộc thi đại học, xét trên tổng thể không nghiêm trọng như họ nghĩ, dì cũng hiểu sơ sơ về tình hình r ồi, điểm cộng không thể dùng quả thật hơi đáng tiếc, nhưng mấy kẻ cho rằng trong kỳ thi đại học đ ược cộng mười điểm là có thể thay đổi số mệnh, chắc cả đời cũng chẳng khá lên đ ược.”

Đậu Tâm nghe bình luận khác hẳn lẽ thường này, nhìn bà một cái, vẫn chưa thả lỏng cảnh giác – “muốn dim phải nâng” cũng là cách biểu đạt mà giáo viên phụ huynh hay dùng.

“Dì cũng nghe cô Trương cáo tội r ồi, cô bảo cháu bỏ thi đại học chỉ là tùy hứng chứ chẳng có lý do gì chính đáng.” Từ Tiến thông thả nói,

“Nhưng dì cảm thấy mỗi người đều có logic nội tại của mình, đặc biệt là người tuổi cháu, suy nghĩ càng nhiều, chỉ là cháu không muốn nói cho chúng ta biết mà thôi, đúng không?”

“Cháu đã không muốn cho người khác biết, có lẽ cũng chẳng muốn nói với dì, dì sẽ không hỏi nhiều nữa.” Từ Tiến rất thản nhiên nói, “Lúc trước là cháu tự mình ghi danh, hiện giờ cũng là chính cháu quyết định bỏ thi – Đậu Tâm, biết tự làm chủ mình là chuyện tốt, cho thấy cháu trưởng thành sớm, thắng người ta ở xuất phát điểm, nhưng dì là người lớn, vẫn phải nhắc nhở cháu một việc, cháu đã muốn tự làm chủ, thì phải tự chịu trách nhiệm. Vì sao cô giáo cảm thấy cháu bốc đồng, vì sao cô hốt hải gọi điện thoại mách hết mọi người, là do cô cảm thấy cháu không thể chịu trách nhiệm, cháu hiểu ý này chứ?”

Phu nhân Từ Tiến không giống Từ Tây Lâm lắm, lúc không đeo kính bà có vẻ rất khôn khéo, đeo lên lại tựa hồ hơi nghiêm khắc, thoạt nhìn cả người có sự lạnh băng cực kỳ chuyên nghiệp hóa, chẳng biết làm sao sinh ra đứa con hoạt bát quá mức như Từ Tây Lâm được.

“Cháu cũng không còn nhỏ nữa, trong nhà nghèo ngày xưa, tuổi cháu đã có thể cáng đáng gia đình rồi, nhưng cháu chưa trưởng thành, đây là nguyên nhân người lớn không cho cháu tự chủ trương,” Từ Tiến nói.

Không một người trẻ tuổi nào nghe thấy câu này sẽ không chút để bụng, Đậu Tâm mở miệng toan phản bác.

Từ Tiến: “Giáo viên chính trị hẳn đã dạy rồi? ‘Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng’, cháu có độc lập về kinh tế chưa? Đương nhiên, cháu còn đang học cấp ba, đi đâu kiện khách quan không cho phép, thế trên chủ quan thì sao? Cháu có nghĩ đến phương diện này chưa? Các cháu từng giúp bạn làm ở quán thức ăn nhanh, nên biết một ngày công được bao nhiêu tiền. Cháu hãy tự ngẫm lại, dám công tử quen sống an nhàn sung sướng các cháu có thể sống dựa vào chút tiền lương còm cõi này không? Nếu một ngày kia Đậu Tuấn Lương triệt để bị chó ăn sạch lương tâm, không cho cháu sinh hoạt phí nữa, cháu định làm thế nào, có từng suy nghĩ chưa?”

Đậu Tầm không thể phản bác.

“Kinh tế độc lập rồi, còn có vấn đề độc lập về tinh thần,” Từ Tiến nói, “Cháu muốn trở thành người như thế nào, muốn sống cuộc sống thế nào, muốn đi con đường ra sao, những đi đâu này đã nghĩ tới chưa? Chưa nghĩ cũng không sao, bình thường, sẽ không ai nói gì cháu, bởi vì cháu còn nhỏ, giáo viên và phụ huynh còn trách nhiệm trông nom cháu. Trong phạm vi nhận thức và khả năng của mình, chúng ta sẽ giúp cháu tính toán sẵn tương lai, hồng bảo đảm quá trình này thuận lợi, chúng ta yêu cầu cháu nghe lời và phối hợp, không được hết lần này đến lần khác khiêu chiến khả năng giải quyết vấn đề của người lớn tầm thường chúng ta, đi đâu này cháu cũng lý giải được chứ?”

Đậu Tầm chần chừ chốc lát, rồi chậm rãi gật đầu.

Từ Tiến: “Còn một tuần nữa là thi rồi, nếu cháu quả thật biết mình có mục tiêu gì, có lý do bỏ thi rõ ràng, cũng có thể gánh vác hậu quả xảy ra, vậy từ giờ trở đi cháu có thể tự làm chủ. Nếu cháu nghĩ chưa rõ, chỉ thích làm theo ý mình, thì không được. Quy tắc này đơn giản quá đúng không? Muốn có quyền lên tiếng như người lớn, thì cháu phải có dáng vẻ của người lớn, vừa không nhẽo vừa bốc đồng là không được. Cháu hãy quay về suy nghĩ kỹ càng đi.”

Đậu Tầm từ nhỏ đến lớn chưa từng được nhận sự giáo dục đảng hoàng, bị Từ Tiến nói một phen làm rung rinh, tức giận và áy náy lẫn lộn, tâm sự nặng nề đứng dậy đi về, ra cửa gặp Từ Tây Lâm đang rót trà hoa thảo cho thái hậu.

Từ Tây Lâm nhỏ giọng hỏi Đậu Tầm: “Sao thế, ai nói vậy?”

Gã mới uống trộm một ngụm trà của Từ Tiến, môi còn dính nước, Đậu Tầm liếc thấy, tức khắc như hơi giạt mình mà chớp mắt thật mạnh mấy cái, cuống quýt lắc đầu.

Sau đó Đậu Tầm vòng qua Từ Tây Lâm, đến tủ lạnh cầm một chai hồng trà, đi suy tư về cuộc đời.

Từ Tiên: “Tiểu Lâm Tử, mày vào đây cho mẹ!”

“Tiểu Lâm Tử” thò đầu vào hỏi: “Mẹ, gọi con có chuyện gì ạ? Thơm Bảy Dặm... A không, cô Trương – mua một tặng một mách cả chuyện của con ạ?”

“Nói mày bộ chộp, không thể tập trung học hành.” Từ Tiên đập bàn, “Tối qua mày dẫn Đậu Tâm đi đâu?”

Từ Tây Lâm ngó đông liếc tây, ấp úng lí nhí: “... Đi chơi với bạn.”

“Đi chơi với bạn” mà cũng chột dạ như vậy, nhất định là không làm chuyện tốt, Từ Tiên giơ tay trở gã một cái: “Cứ cẩn thận đấy, đừng để mẹ túm được đuôi – mà mày đã gặp Trịnh Thạc rồi à?”

Từ Tây Lâm: “Trịnh Thạc? Ai cơ?”

Từ Tiên nhìn vẻ ngu ngốc của gã, thở dài thườn thượt.

“A!” Từ Tây Lâm cuối cùng đã nhớ ra, “Con biết rồi, là chồng cũ của mẹ?”

Từ Tiên: “...”

Từ Tây Lâm nhảy tót lên ghế như con khỉ đột, nhào người lên bàn của Từ Tiên, đầu gối quỳ trên cái ghế xoay vặn tới vẹo lui: “Là ông chạy tới tìm con, có Ngọc Hoàng đại đế và ông Mao làm chứng, con không có phản quốc thông địch với địch, ngay cả viên đạn bọc đường của kẻ địch cũng chẳng thèm ăn luôn!”(Ông Mao tức Mao Trạch Đông)

Từ Tiên ngả ra sau, cau mày nhìn thẳng con cưng. Từ Tây Lâm đã gặp Trịnh Thạc, thì nhất định biết chuyện nhiều năm qua bà cố ý ngăn cản Trịnh Thạc liên lạc với gã, kết quả là một chữ cũng chẳng nhắc tới. Mỗi một sợi tóc tên nhóc này đều là một đám khôn vặt, gã rất giỏi ra vẻ thông minh, đầu óc toàn không để vào chỗ đứng đắn, y hệt Trịnh Thạc lúc trẻ.

“Ba mày gửi một khoản quỹ giáo dục, cho mày sang năm thi đại học có cái dùng.” Từ Tiến nói, “Ông còn nói nếu mai một mày muốn đi du học, ông có thể chăm sóc mày.”

Từ Tây Lâm nương mày: “Con đâu có thiếu... Khụ, là mẹ đâu có thiếu tiền, ai cần ông lắm chuyện?”

Từ Tiến mặt không biểu cảm hỏi lại: “Thế nếu mẹ thiếu tiền thì sao?”

Từ Tây Lâm mắt cũng không chớp mà sửa miệng: “Tiền là cái gì? Thiên kim dễ được, mỹ nhân khó cầu, ai lại bỏ đại mỹ nữ để đi sống với một lão già khú đê? Hơn nữa chúng ta đâu chỉ có một mỹ nữ, bà ngoại con vung tay áo một cái là đủ bằng hai căn biệt thự lớn.”

“Mày...” Từ Tiến vốn định đanh mặt nói gì đó, giữa chừng không nén được bật cười.

Bà không khỏi nhớ lại Trịnh Thạc năm ấy.

Đó là một kẻ đa tình trời sinh, anh tuấn, ngọt miệng, lắm trò vô cùng, dù túng thiếu hơn cũng đầy phong độ, có thể thỏa mãn hết thảy ảo tưởng của nữ giới, trời sinh biết làm thế nào để người khác bất chấp tất cả mà yêu thương.

Đáng tiếc, chai lưu ly không phải để đựng nước tương, kẻ ăn chơi không phải để lập gia đình.

Thứ mà bướm bướm lưu luyến chính là sắc màu rực rỡ, bạn chẳng qua là một đóa hoa trong đó, qua quý thì nó sẽ đi tìm mùi thơm đợt tiếp theo, níu giữ không được.

“Trước kia mẹ không thích để mày tiếp xúc nhiều với ông ta, là bởi vì...” Từ Tiến không tự chủ được dừng một chút, bà thừa nhận, mọi người có quyền lựa chọn cách sống của mình, nhưng dù khoan dung hơn, là một người mẹ, bà dẫu sao cũng có tư tâm.

Bà không hy vọng tay ăn chơi vô trách nhiệm Trịnh Thạc ảnh hưởng xấu đến Từ Tây Lâm, dù rằng đứa con bị bà rèn giũa nhiều năm vẫn có xu thế phát triển theo hướng đó.

“Con hiếu.” Từ Tây Lâm cắt ngang bà.

Từ Tiến ngạc nhiên: “Mày hiếu cái gì?”

Từ Tây Lâm cọt nhả nói: “Hể là quyết sách của đại tiên nữ nhà ta, đâu là anh minh, phạm nhân tui con kiên quyết ủng hộ.”

Trò nịnh đầm này chẳng cần học cũng biết, hoàn toàn tự nhiên.

Nếu từ nhỏ lớn lên bên Trịnh Thạc, không biết còn biến thành thế nào.

Từ Tiến: “Cái gì thế chứ, càng lớn càng giống họ Trịnh kia... Ôi, mày nên mau quỳ an đi.”

Từ Tây Lâm rất không thích đánh giá này, ấn tượng của gã với Trịnh Thạc còn dừng lại trên “làm bộ làm tịch” và “vô trách nhiệm”, cảm giác như mình bị Từ Tiến mắng, nhưng lại không tiện công khai phản đối, chính Từ Tiến cũng chưa nói Trịnh Thạc không tốt, gã làm con, không có đạo lý làm thay người lớn trên việc này, đành phải khó chịu chạy đi.

Đậu Tằm nghe tiếng bước chân Từ Tây Lâm, không tự chủ được thoáng cứng đờ lưng, lông tơ đang dựng ngược, thì Từ Tây Lâm đẩy cửa vào.

Trong phòng Đậu Tằm có hai cái ghế, một cái hẵn ng ỡ, cái còn lại chất rất nhiều đồ. Từ Tây Lâm liếc cái giường gọn gàng đến không có tí tẹo nếp nhăn kia, biết Đậu Tằm không thích người ta làm lộn xộn đồ đạc hẵn đã sắp xếp trật tự, định trực tiếp ng ỡ lên luôn.

Ai ngờ gã mới vừa kéo ống quần, Đậu Tằm như đoán trước hành động của gã, lên tiếng nói: “Không sao, mày ng ỡ trên giường đi.”

Từ Tây Lâm nghi hoặc nhìn hẩn một cái, cảm thấy Đậu Tâm đôi tính thật chóng vánh.

Đậu Tâm giấu đầu hở đuôi liếc nhìn về phía chân giường, vờ như mình không nhìn chăm chăm đối phương liên tục.

“Lão phật gia nói thế nào với mày,” Từ Tây Lâm ng ồi trên mép giường hỏi, “Tuần sau mày có định đi thi không?”

Đậu Tâm: “Chắc có.”

Ý tứ trên mặt chữ của phu nhân Từ Tiến là bảo hẩn “nghĩ kỹ lại”, ý ngoài lời là “không được vô cớ gây chuyện”.

Đậu Tâm qua cơn kích động, chính bản thân cũng thừa nhận, hành vi bỏ thi chỉ là vô cớ gây sự, lưu luyến là một nguyên nhân, mặt khác, hẩn cũng không hẩn là không muốn tạo chút cảm giác t ần tại trước Đậu Tuấn Lương và Chúc Tiểu Trình.

Từ Tây Lâm ng ồi một lúc li ền quên bếng đây là giường người ta, khôi phục thói quen lẫn lộn khắp nơi, chổng vó nằm ngửa trên giường, tự dưng phì ền muộn nói: “Vậy nếu mày thi lên đại học, có phải là phải dọn đến trường, không thể ở nhà tao nữa không?”

Phòng Đậu Tâm quanh năm kéo màn, chỉ mở ngọn đèn bàn nhỏ oát không cao, luôn khó phân biệt sáng chi ều. Ánh sáng khắp phòng tụ lại, tổng cộng chẳng qua một dùm, nhìn từ góc độ của Đậu Tâm, chút ánh sáng này tựa hồ đều bị Từ Tây Lâm gom hết tới, chứa vào trong mắt.

Đôi mắt gã tựa hồ có thể tụ ánh lửa, trong ngực Đậu Tâm bỗng cháy bùng lên, suýt nữa mất sạch sự bình tĩnh ban nãy.

Ai ngờ Từ Tây Lâm nghiêng người, lại làu bầu một câu: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù sang năm mày mới thi, hai ta chắc cũng chẳng vào một trường, vẫn phải chia tay thôi.”

Đốm lửa be bé đột nhiên tắt ngấm.

Đậu T ần chăm chú nhìn gã mà ngây ra một lúc, trong lòng thình lình
bừng tỉnh ngộ, thứ mình lưu luyến không hề là cuộc sống trung học chẳng
lấy gì làm vui vẻ, mà là Từ Tây Lâm.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 19: Trưởng thành

Một tuần sau, Đậu Tâm như mong muốn của giáo viên và phụ huynh, ngoan ngoãn chuẩn bị cho cuộc thi, đến địa điểm thi đại học năm nay.

Lục Trung là một điểm thi đại học, cả trường nghỉ sớm nửa ngày. Dì Đỗ dốc hết hỏa lực tiến vào trạng thái thần kinh, lái nhái suốt như một cây súng máy, lạnh không cho ăn, nóng không cho ăn, ngay cả con Đậu Đậu cục cưng của bà ngoại sữa vài tiếng cũng bị đánh thê thảm.

Chập tối trước ngày thi, dì Đỗ còn cố ý làm bộ thần bí ra ngoài một chuyến, lúc về cầm theo một lá bùa giấy màu vàng, cho Đậu Tâm bỏ dưới gối, bảo là do dì nghe xe nửa tiếng lên miếu cầu cho.

Từ Tây Lâm nghĩ một chút, đoạn buồn bực nói: “Cháu nghe nói chỗ đó còn gọi là ‘miếu hồng nương’, người ta toàn đến cầu duyên. Dì à, dì vào lộn cửa phục vụ hả?” (Hồng nương tức bà mai)

Từ Tây Lâm do nhiều chuyện mà cũng bị ăn đòn, phương tiện đánh gã và Đậu Đậu chính là cùng một cây chổi to... Còn bị yêu cầu đứng ở cửa niệm mười tiếng “A di đà Phật”.

Từ Tây Lâm lắc lư đầu niệm “A di đà Phật” ra giọng “một dòng sông lớn”, Đậu Tâm nghe xong ngay trên cầu thang nhìn gã cười, bất cẩn bị Từ Tây Lâm phát hiện, thế là nhảy lên đùa giỡn.

Dì Đỗ chuyện bé xé to chạy ra kêu: “Trời ơi, không được giỡn không được giỡn! Tiểu Lâm! Cháu chú ý một chút! Đừng đụng vào tay nó!”

Toàn thân Đậu Tâm có “tính tro” như khí tro vậy, chỉ trong điều kiện cực đoan đặc biệt mới có thể xảy ra phản ứng hóa học – thí dụ như cả thế giới chỉ có mình Từ Tây Lâm khiến hắn nhột được.

Nhiệt độ cơ thể Từ Tây Lâm hơi cao, đặc biệt là vào mùa hè, như một chiếc hỏa lò hình người, dưới áo phông ngắn tay lộ ra hai cánh tay như hai cái túi làm ấm tay hình que, cách rất xa cũng có thể cảm giác được nhiệt lượng phát ra từ đó, chúng như gió thổi cỏ rạp xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng, in dấu lên lưng Đậu Tâm.

Đậu Tâm đỏ bừng mặt co tròn người, vừa né vừa chạy lên lầu, Từ Tây Lâm gặp yếu liền hóa mạnh, thừa thắng xông lên, hai người cản đường vướng lối rượt nhau lên lầu, cuối cùng, Từ Tây Lâm đè Đậu Tâm xuống sofa: “Còn chưa chịu cười?”

Đậu Tâm bị gã vò xù tóc, thở không nổi, khó khăn cầm lấy bàn tay tác quái của Từ Tây Lâm, lòng bàn tay bết mồ hôi.

Từ Tây Lâm giơ chân đè trên người hắn, chợt cảm thấy tư thế này rất giống với mấy cảnh trong phim, thế là không nghĩ ngợi gì cười gằn một tiếng nói: “Hừ hừ, tiểu nương tử, lần này có kêu rất hòng cũng không ai cứu người đâu, hãy ngoan ngoãn đi theo bọn đại gia, về sau đại gia cho người sung sướng an nhàn!”

Đậu Tâm: “...”

Từ Tây Lâm và hắn nhìn nhau chốc lát, đột nhiên từ biểu cảm của Đậu Tâm, muện màng nhận ra lời thoại và tư thế này hơi xấu hổ.

Cách sự tiếp xúc ngoài ý muốn ở Trăng Khuyết hôm đó đã hơn một tuần, thời gian trôi qua, đủ để Từ Tây Lâm giờ việc này sang trang, nhưng hiển nhiên, Đậu Tâm không lật qua được, sự xấu hổ mờ ám thường xuyên lộ đầu ra bất kể đang ở nơi nào.

Đã thế Từ Tây Lâm còn cực kỳ nhạy bén với cảm xúc của người khác, và cũng rất dễ bị ảnh hưởng, một khi gã nhận thấy sự mất tự nhiên của Đậu Tâm, bản thân cũng sẽ cảm thấy ngứa ngáy theo.

Mặt Đậu Tâm càng lúc càng đỏ lựng lên, rồi dần dần, từ khuôn mặt đến cằm cổ trắng nõn y hệt như con tôm luộc. Từ Tây Lâm đột nhiên cảm giác được cái gì, bật khỏi người hắn như giẫm phải công tắc điện vậy.

Đậu Tồn hết sức chật vật thay đổi tư thế ngồi, khép chân lại, giấu đầu hở đuôi kéo một cái gối ôm che trước người, cúi gằm đầu chẳng dám nhìn đối phương.

Từ Tây Lâm buột miệng nói: “Xin... xin lỗi, tao... tao tao ơ... không cố ý đâu.”

Đậu Tồn cong lưng như đau bụng, cầm gác trên gối, nín một lúc lâu: “... Không sao.”

Hai người hần vĩa lên mây tiến hành một đoạn đối thoại như “nhập môn từ ngữ thường dùng trong tiếng Hán”, đầu cảm thấy mình là thằng ngốc.

Đậu Tồn đứng bật dậy, ném lại một câu “Tao về phòng đọc sách.”

Hắn nói nhanh đến mức nghe không rõ, hóa thành một cái bóng, biến mất tăm như chớp giạt... Đương nhiên, là ôm gối biến mất.

Lúc này dì Đỗ mới đuổi tới, lải nhải triển khai Đường Tăng đại pháp: “Tụi con nít các cháu mà giống là chẳng biết nặng nhẹ gì hết, Đậu Tồn ngày mai phải thi đại học, lỡ làm què tay nó thì phải xử lý thế nào... Ơ mà thằng bé đâu rồi?”

“Nó...” Từ Tây Lâm hơi mơ hồ khựng lại, trả lời bậy bạ, “Chắc là Tào Tháo rượt rồi?”

“Hả?” Dì Đỗ sợ tái mặt, “Ôi trời, cháu thấy có nặng lắm không? Nói bao nhiêu lần không được uống nước đá trong tủ lạnh, mà nhất định không nghe... Ôi, để dì đi xem nhà còn thuốc không, Tiểu Lâm, cháu nói cho nó uống chút Hoắc Hương Chính Khí Thủy có được không?”

Từ Tây Lâm cười khan, nhân lúc dì Đỗ chưa chuẩn bị, cũng đào tẩu luôn.

“Đầu do thằng ngu Ngô Đào kia.” Từ Tây Lâm nghĩ bụng.

Đậu Tầm cực kỳ không rành nghề chui vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ tự xử lý, toát hết mồ hôi hột, lúc này mới thở phào một hơi.

Hắn hứng nước lạnh rửa mặt, trên mặt còn đỏ ửng.

Đậu Tầm trở lại phòng ngủ, ngửa mặt nằm dài trên giường, tứ chi mỏi nhừ, nhưng tinh thần lại có chút phấn khích lâng lâng.

Hắn lấy lá bùa di Đỗ cầu cho, nhón trong tay lật qua lật lại xem vài lần, loáng thoáng người thấy mùi nhang đèn trên tờ giấy ấy. Nghe nói cái miếu di Đỗ đi bái còn gọi là miếu hồng nương – những người tìm đối tượng không đến trung tâm môi giới mà đi tìm Phật tử nhờ mai mối này, cũng thật thú vị ghê.

Đậu Tầm ném lá bùa lên rồi lại đón lấy. Hắn đi thi không cần phù hộ, thi rớt thì cùng lắm là quay về trường học tiếp lớp 12, còn có thể sớm chiêu ở bên Từ Tây Lâm thêm một năm, trúng ngay mong muốn còn gì. Hắn cũng không đến mức cố ý thi rớt, thi đậu thì đi, dù sao nguyện vọng một của hắn không rời khỏi thành phố này, đến lúc đó rồi rã có thể trở về dạy kèm cho Từ Tây Lâm.

Tóm lại, thi đậu thì là như vậy, mà thi không đậu thì càng vui.

Đổi mắt khắp Lạc Trung, chắc chẳng còn ai đi thi mà tâm trạng thoải mái hơn hắn.

Đậu Tầm dựa lên gối nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, đầu óc để không, chẳng nghĩ suy gì, sau đó chưa được bao lâu, hắn liền nở nụ cười một cách tự nhiên.

Không nguyên không do, chỉ cười ngây ngô mà thôi.

Hắn nghĩ, đây là năm vui vẻ nhất từ lúc lọt lòng tới giờ.

Cứ thế, mặc dù trước kỳ thi hơi trắc trở, nhưng trong tâm tình bình thản lạ thường, Đậu Tầm làm bài rất tốt, vững vàng đậu vào nguyện vọng một.

Mùa hè năm này, không khí nóng ẩm từ phía Đông Nam ùn ùn kéo tới, tiếng ve ra rả muốn tắt cả điện, một bộ phận giàu trước túy sinh mộng tử trong phòng đi đều hòa, một bộ phận khác còn chưa giàu đều cố gắng thè lưỡi hết cỡ, để tránh nóng chết trên con đường giàu đều trắng chí chưa toại.

Chúc Tiểu Trình và Đậu Tuấn Lương qua một phen chó cắn chó một mất một còn, rốt cuộc chia đôi gia sản, ai đi đường nấy.

Đội ngũ luật sư của Chúc Tiểu Trình thắng với một chút ưu thế, không chỉ lột một lớp da Đậu Tuấn Lương, còn bắt ngờ đạt được một quyên lợi nho nhỏ – quyên giám hộ con.

Chúc Tiểu Trình mới nhậm chức rốt cuộc nhín thời gian, đại giá quang lâm đến nhà họ Từ đón con trai. Ai ngờ con trai ở nhà họ Từ một học kỳ, học sự đơn giản thô lỗ của Từ Tiến, giáp mặt vạch hai con đường cho Chúc Tiểu Trình.

“Tôi không thiếu người giám hộ, và biết bà cũng chẳng thiếu con. Bà yên tâm, về sau tôi nhất định sẽ không quấy rầy bà tụng kinh.” Đậu Tấn nói, “Tôi sắp lên đại học rồi, nếu bà định kỳ cung cấp học phí và sinh hoạt phí tương ứng cho tôi, tôi sẽ cực kỳ cảm ơn bà, khoản tiền này tôi hứa trong vòng năm năm sau khi tốt nghiệp sẽ trả lại gấp đôi – cao hơn lãi suất cho vay của ngân hàng không ít, đưa ra để bà cân nhắc, ngoài ra nếu tương lai bà cần, tôi có thể phụ trách dưỡng lão tang ma. Nếu bà mặc kệ tôi, tôi cũng không có ý kiến, tôi tự đi xin nhà trường khoản hỗ trợ học tập và học bổng, sau này hai ta không ai nợ ai.”

Cứ thế, thiếu niên non nớt mà sắc bén này cất bước chân đầu tiên ra xã hội loài người.

Chúc Tiểu Trình nghe xong, gào khóc một trận với bà Từ, như đã nhìn thấy đi lên báo trước cho cảnh chiêu thê lương vậy.

Bà cụ mặc dù chuyên ra về tiểu thư khuê các, kỳ thực cũng là một nhân vật “cắm đuôi là thành khi”, hiên lành vuốt ve cái đầu chó của cô con gái nuôi, nghiêm trang giả hồ đồ “Chao ôi, có tử thân thì nói với mẹ nuôi...”

Ôi, nhưng mà con xem, mẹ cũng lớn tuổi rồi, lời vừa nói, một lúc là quên hết, sự thể nghe xong cũng chẳng rõ lắm.”

Chiều gào khóc ầm ỹ mất tác dụng, Chúc Tiểu Trình vô kế khả thi rời khỏi nhà họ Từ. Sau đó có thể là nghĩ thông suốt rồi, trừ hàng tháng gửi tiền cho Đậu Tâm, bà cũng không xuất hiện nữa.

Đậu Tâm trải qua kỳ nghỉ hè dài nhất ở nhà họ Từ.

Hắn không như lúc ấy thịnh hành, dùng kỳ nghỉ lễ thế này để đi du lịch giải sầu, bởi vì Từ Tây Lâm học sinh lớp 12 chính hiệu không thể đi chơi với hắn, thế Đậu Tâm thà ru rú ở nhà dạy Từ Tây Lâm học từ còn hơn.

Ngày sinh viên mới nhập học, dì Đỗ giúp hắn đóng gói hành lý, phu nhân Từ Tiến cùng công việc xin nghỉ hai tiếng về nhà chỉ huy: “Chị Đỗ, không cần mang chăn gối... Trời, mấy thứ lắt nhắt đó ở trường thiếu gì, đến đó mua một bộ là được rồi, con trai không cần kỹ quá – bỏ hết ở nhà đi, học quân sự xong thằng bé nó còn về mà.”

Sau đó bà lại dặn Đậu Tâm: “Cuối tuần rồi việc thì về nhà ở, còn có thể dạy kèm cho thằng nhóc kia, sau đó bảo nó lập chứng từ, tăng thêm 10% so với giá thị trường, trừ tiền học kèm vào tiền tiêu vặt của nó.”

Từ Tây Lâm tai bay vạ gió kinh hoàng ngẩng đầu lên: “Sao cơ?”

Từ Tiến: “Mỗi tuần chỉ ít nhìn nó học ba tiếng, nó dám không phối hợp, cháu cứ nói với dì, dì trừ tiền tiêu vặt gấp đôi.”

Từ Tây Lâm bi phẫn nói: “Mẹ, mẹ gài con ruột không cần nháp!”

“Nói thừa,” Từ Tiến nhìn gã một cái khó hiểu, “Gài mày mà còn cần nháp trước cơ à? Mẹ mày đâu có bị thiếu năng.”

Từ Tây Lâm: “...”

“Không được, mẹ phải quay về công ty rồi,” Từ Tiến nhìn đồng hồ, nói với Từ Tây Lâm, “Mẹ đã thuê xe chờ ở dưới lầu, tiền cũng trả rồi, không

cần quan tâm, Tiêu Lâm Tử, tiến thây Đậ của mà đi.”

Vẻ mặt Từ Tây Lâm thật y hệt như vừa phải ăn cả đống cứt chó vậy.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 20: Lớp 12

Đối với Từ Tây Lâm mà nói, thay đổi lớn nhất trong sinh hoạt chính là, sáng sớm đột nhiên không còn ai chờ gã đi học nữa.

Kỳ thực buổi sáng trên đường hai người rất ít nói chuyện, bởi vì trò Đậu Tâm là đảng dậy sớm mất hết tính người, Từ Tây Lâm ngày nào cũng gật gà gật gù theo sau hắn mà bay tới trường.

Nhưng có hẳn và không hẳn thực sự rất khác nhau.

Ngày khai giảng, Từ Tây Lâm mơ mơ màng màng xỏ giày, nhắm hờ mắt đợi trước cửa năm phút, cho đến khi con Đậu Đậu hiểu lầm gã muốn dẫn mình đi dạo, vui vẻ chạy tới cọ chân gã, Từ Tây Lâm mới định thần lại, mở mắt ngỡ ngàng ngáp một cái, rồi một mình đến trường.

Tập thể cả khối dọn đến “tòa nhà bảo vệ động vật” của lớp 12, hoàn cảnh lớp học qua kỳ nghỉ mới sửa sang lại cao hơn một bậc so với trước kia, riêng dãy ghế thừa cô đơn ở cuối cùng là không ai ngồi.

Lúc chủ nhiệm ban rình mò sau cửa sổ, không còn ai ho nhẹ một tiếng nhắc nhở đám quỷ gây sự phía trước... Từ Tây Lâm do thích ứng không tốt, trong vòng một ngày sơ ý bị bắt hai lần tội chuyền giấy và dùng di động, suýt nữa khó giữ được quy ền giám hộ di động.

Mà cuộc sống lớp 12 tầm tối cũng đề xuống theo việc khai giảng sớm của lớp cuối cấp, cơ h ồ mỗi tiết đều có đề thi thử mới phát xuống, lũ học trò lúc chuyền nhau đề thi phát ra tiếng “sột soạt” nghiêm túc, trang giấy hoặc trắng tinh hoặc hơi ố vàng thay nhau tung bay khắp lớp, rất giống lời một bài hát –

Nước H ồ H ồ, sóng ôi sóng đánh sóng. (1)

Tiết thể dục mỗi tuần cũng thành hoa trong gương trắng đáy nước, tuy không tuyên bố hủy bỏ, nhưng cứ đến giờ là Thơm Bảy Dặm sẽ dẫn một hai giáo viên bộ môn đến, canh ở cửa trước và cửa sau, ai ra ngoài là trừng kẻ đó – kẻ cả đi vệ sinh.

Khó thích ứng nhất còn có tiết tự học tối mới đến, lũ học trò cơm chiều ăn uống no nê rồi, chút nội lực trong đan đi đến đồ hết vào tràng vị, nào còn sức chú ý cả đại não? Vừa qua bảy giờ thì đọc chữ trong sách tiếng Anh cũng có bóng chông, bình quân ba chữ phải ghép hai lần, hận không thể gục lên bàn đánh một giấc say sưa, thế mà còn có một Thơm Bảy Dặm đi giày cao gót tuần tra bên cạnh, quả tình khổ không để đâu cho hết.

Từ Tây Lâm lên lớp 12 liên tục tự động rút khỏi đội bóng rổ, cảnh hàng đàn nữ sinh rần rộ xếp hàng đưa nước cho gã không còn, đôi khi trong giờ tự học tối nghe thấy tiếng reo hò dưới lầu, Từ Tây Lâm đâu thích nhìn ra ngoài một cái, phát hiện đám nữ sinh đưa nước đã thay đổi, cầu thủ giả ngầu cũng đổi khác, sân bóng bằng sắt con người thì như nước chảy, đâu chỉ bên nhau được một hai năm mà thôi.

Còn có bạn học quan hệ khi xa khi gần – kể từ “tiệc trưởng thành” học kỳ trước gây nhau với Ngô Đào, Từ Tây Lâm ở trường một dạo chẳng buồn để ý đến hắn, quan hệ cũng dần xa cách. Từ sau khi lớp 12 khai giảng, Ngô Đào càng ít xuất hiện trong mắt lớp 12/1, nhiệm vụ huấn luyện của hắn ngày càng nặng nề, thi thoảng đến lớp ngửi một lúc, cũng mệt như chó chết nằm trong góc gục đầu ngủ luôn.

Người khác đâu đang tính toán nâng cao thành tích môn học tụt lại, hắn thì liên tục nâng cao thành tích thể dục, tuy đâu là “thành tích”, nhưng phương hướng cố gắng không giống nhau, cho dù cố gắng trong một lớp, mỗi ngày vẫn ngược đường mấy dặm, càng lúc càng xa nhau.

Duyên phận giữa người với người rất thần kỳ, có người bạch thủ như tân, có người khuyển cái như cố, có người nhiều năm cửu biệt trùng phùng, vẫn ôm niềm nhớ mong trong phạm vi mười kilomet, có người thì một mai không thể dính lấy nhau mỗi ngày, tình cảm liên nhanh chóng nhạt phai.

Ngô Đào dần dần thành một đứa bạn học bình thường của Từ Tây Lâm.

Cuộc sống học đường rập theo một khuôn, đề thi phải làm vĩnh viễn như từng quen biết, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có chút bất ngờ nhỏ.

“Báo tiếng Anh đặt đâu lấy – đủ – r ã – chứ? Còn ai chưa nhận được báo tiếng Anh kỳ này không?”

Giữa tiết thứ nhất trưa thứ Hai là thời gian hòm thư của lớp tập trung phát, đại biểu môn tiếng Anh hai tay hợp lại, khàn cả giọng đếm số người đặt báo, đánh thức luôn Từ Tây Lâm đang nhân thời gian giữa tiết để ngủ gật. Gã g ãn đây bị cảm nhẹ, còn đang ngơ ngậy chưa bò dậy được, Thái Kính ở ngay bên cạnh vỗ vỗ gã: “Có một lá thư của mày này.”

Từ Tây Lâm không lòi thôi, chỉ hơi hay quên trước quên sau thôi, đề thi lớp 12 phát nhiều, thường xuyên ném đây một xấp kia một tập, không phải tìm không ra thì là quên làm – đương nhiên, vụ sau có khả năng là cố ý.

Sau đó Thái Kính nhìn hết nôi, hễ có thời gian là lại dọn dẹp bàn giúp gã.

Từ Tây Lâm: “... Hả? Của tao?”

Gã ngái ngủ nhận phong thư, vừa mơ màng vừa bực dọc, bởi vì gã không có thói quen kết bạn qua thư từ.

Từ Tây Lâm lật phong thư lại xem, thấy trên đó nắn nót viết địa chỉ và tên người nhận, còn dán tem, nhưng trên tem không có dấu bưu điện.

Từ Tây Lâm dụi mắt, tỉnh táo lại, cho rằng thứ này là do người trong trường – thậm chí rất có thể là người trong lớp nhét vào. Gã theo bản năng ngẩng đầu lia mắt một vòng, thấy mọi người ai làm việc nấy, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít có vẻ cáu kỉnh khi không được ngủ trưa, tựa hồ không có mục tiêu khả nghi, thế là nhú mày, cúi đầu mở phong thư lạ lùng kia.

Trong bao thư trước tiên rơi ra một hộp thuốc cảm, sau đó là một lá thư xếp thành hình lá cây.

Trong nữ sinh hình như chuộng mấy trò xếp xếp gấp gấp, Từ Tây Lâm mất bao công sức mới mở ra hoàn chỉnh, thấy nét chữ cực kỳ thanh tú nắn nót, viết hết sức nhẹ nhàng, chỉ là đặc trưng không rõ, nhất thời không nhận ra là ai viết. Đại thể có ba ý, mới đầu là một đoạn thương xuân bi thu từ ngữ ưu mỹ, khúc giữa rất hàm súc viết một chút tâm tình vụn vặt của mình, đoạn cuối hơi dài, dụi dàng quan tâm bệnh vật chẳng đáng nhắc tới của Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm lần đầu xem như lọt vào sương mù, giây lát sau, lật lại lý giải cẩn thận một chút, ánh mắt dừng chốc lát trên câu cuối cùng “hi vọng có thể thi vào cùng một trường với bạn”, phát hiện thứ này hết sức mờ ám, có thể nói là thư tình.

Cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Từ Tây Lâm như phùng trộm cắp cất thuốc cảm vào học bàn, tùy tay gấp lá thư này lại, nhét đại vào đống giấy nháp.

Gã lờ mờ đoán được phong thư này do ai viết, lén lút liếc La Băng một cái.

La Băng cột tóc đuôi ngựa, đoạn đuôi chui vào áo đồng phục rộng thùng thình, ngẩng ngay ngắn, dáng vẻ “không để ý chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền”.

Từ Tây Lâm không ghét La Băng, nhưng cũng chẳng thích lắm, cảm giác sẽ thế nào khi có bạn gái là lớp trưởng? Từ Tây Lâm dựa theo tính tình La Băng mà tưởng tượng thử, cảm thấy hai người trừ nhìn nhau mà cùng đi tự học, hình như cũng chẳng có việc gì để làm.

Nếu yêu đương cũng chán ngắt như vậy, chẳng thà đóng cửa lại một mình xem porn còn hơn.

Vả lại phu nhân Từ Tiến từng nói rõ, xét thấy không ít cô nhân mười ba mười bốn tuổi đã kết hôn, bản thân khái niệm “yêu sớm” hết sức vớ vẩn, ở tuổi Từ Tây Lâm, nếu có thể biết dừng đúng chỗ mà yêu đương, cũng là đại sự trong đời, bà sẽ không can thiệp, nhưng có một điếu, nếu gã dám bỏ mặc việc chính, yêu đương để tiêu khiển như tụi du thủ du thực, phu nhân

Từ Tiến nhất định thay trời hành đạo, đánh gãy cái chân chó của gã trước, rồi tống vào trường nội trú vùng khác, tránh cho gã cả ngày vô công rồi nghề.

Từ Tây Lâm cân nhắc sơ qua rồi nghĩ bụng: “Thôi vậy.”

Gã không khoe ra, cũng không hời âm – dù sao đối phương cũng chẳng ký tên, cứ giả bộ hờ hững cho rồi.

Từ Tây Lâm không nhìn thấy, khi gã lật qua lật lại bức thư tình kia, Thái Kính lặng lẽ liếc một cái.

Khác với Từ Tây Lâm, Thái Kính vừa nhìn đã nhận ra nét chữ của La Băng, nhìn xong, ánh mắt như bị phỏng, vội vàng thu lại, cúi gằm đầu xuống, cảm thấy đê vật lý không quen trên tay làm mình thở không nổi.

Sự việc nhỏ nhỏ xen ngang này chớp mắt bị Từ Tây Lâm ném ra sau đầu.

Cuối tuần, Đậu Tâm xa nhà hơn một tháng rốt cuộc đã về.

Lớp 12 mỗi thứ Bảy thêm sáu tiết tự học, tiếng chuông tiết tự học cuối cùng vừa reo, thì Đậu Tâm liền im ắng chui vào từ cửa sau. Từ Tây Lâm vô tình quay đầu lại, suýt nữa nhảy dựng lên.

Đậu Tâm cũng không báo trước, khoác một cái ba lô, từ trường trở về liền chạy thẳng đến Lục Trung.

Không biết là vì cuộc sống đại học một tháng, hay do rốt cuộc thoát khỏi Đậu Tuấn Lương và Chúc Tiểu Trình, hẳn cơ hồ hơi thoát thai hoá cốt.

Đầu năm này, hẳn vừa chuyển tới Lục Trung, cũng im lặng đứng đó, khi ấy vẻ mặt hẳn hung dữ, dáng vẻ như có thù với thế giới. Mà lúc này, Đậu Tâm mặc vừa vắn vắn là sơ mi trắng và jacket xám lúc ấy, trên cổ đeo hồ tai nghe quen thuộc, lại chỉ tạo cảm giác rất điềm tĩnh.

Hắn tuy vẫn không giỏi ăn nói, nhưng thái độ rất tốt chào các bạn học đi ngang qua, còn chủ động chào Thơm Bảy Dặm một tiếng, sau đó giống như chưa từng rời khỏi lớp này, cực kỳ tự nhiên hỏi Từ Tây Lâm: “Giờ về chưa?”

Từ Tây Lâm cuối tuần vốn hẹn đi chơi bóng rổ, lập tức quyết đoán lờ hẹn, xách cặp nhảy lên: “Về! Tao mời mày ăn xiên que!”

Đậu Tầm nói: “Nên là tao mời mày, tao là thầy giáo mà.”

Tự dưng đi nhắc chuyện gì đâu.

Từ Tây Lâm: “... Mày chết đi!”

Cả hai quen đường quen lối đến quán xiên que ở cổng trường, “thầy Đậu” giờ một xiên thịt hỗn hợp, chọc chọc Từ Tây Lâm: “Có cà rốt.”

Từ Tây Lâm: “Tao còn chưa khỏi cảm.”

Đậu Tầm: “Không sao, năm nay tao tiêm vắc-xin rổ, không sợ lây bệnh.”

Thế là Từ Tây Lâm ngay trên tay hắn, ngoạm miếng cà rốt màu sắc tươi tắn đi: “Ồi, sao mày lảm chuyện vậy? Được rổ, ăn đi.”

Đậu Tầm lúc này mới cúi đầu gặm thịt, gặm một hồi, hắn lại cảm thấy mình chỉ lo cắm cúi ăn thật sự không ra gì hết, y như cái thùng cơm nặng nề vậy.

Hắn trộm liếc Từ Tây Lâm một cái, vắt hết óc thử tìm đề tài: “Nghe lớp trên nói, khoa tao có mấy phòng thí nghiệm đặc biệt dư thừa, sinh viên chưa tốt nghiệp cũng có thể quanh năm nuôi chuột làm thí nghiệm.”

Từ Tây Lâm suýt nữa mắc nghẹn, đang ăn mà nói tới chuột, thầy Đậu cũng thật sáng ý ghê.

Nhưng lâu lắm rồi không gặp, Từ Tây Lâm nghe Đậu Tầm khó khăn tìm chuyện để nói như vậy, bỗng nhiên hơi mềm lòng, thế là rất phối hợp

tiếp lời hỏi: “Chuột đất lắm à?”

“Đất lắm.” Gã vừa tiếp lời, Đậu Tâm liền hưng phấn như gặp một đề khó, nghiêm túc trả lời, “Nghe nói để cam đoan thân thể chúng khỏe mạnh, phải dày công nuôi nấng, bảo đảm ăn uống, lúc cần thiết còn phải cho nghe nhạc, hướng dẫn chúng rèn luyện thân thể, nuôi mấy tháng mới giết được.”

“...” Từ Tây Lâm nuốt thức ăn một cách khó khăn, “Vậy phòng thí nghiệm đẫm máu của tụi bay là do ai dọn dẹp?”

“Có thể trải bao ni-lông.” Đậu Tâm nói, “Làm thí nghiệm xong cuộn lại là dọn sạch xác.”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tâm: “Sau đó cân ký bán cho quán xiên que ở cổng trường.”

Tên này vẫn giỏi nói chuyện như thế.

— “Hồng Hồ thủy lãng đã lãng”, ca khúc chủ đề trong Hồng Hồ xích vệ đội.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 1 - Chương 21: Quả nhân

Đậu Tằm gặp sự hoan nghênh như máy bay oanh tạc của dì Đỗ và bà Từ, cả hai vừa gặp thức ăn vừa hỏi han không ngớt miệng.

Các câu hỏi dày đặc như vây tiếu của hai người phụ nữ trung lão niên làm Đậu Tằm cơ hồ khó lòng ứng phó, cả buổi tối bị bắt nói hết lượng ngôn ngữ tồn kho hơn một tháng, mới được thả đi.

Đậu Tằm nghĩ lại còn sợ, trốn về phòng mình, mở cửa ra, phát hiện phòng ngủ trên lầu hai vẫn như khi hắn đi. Dì Đỗ giúp hắn quét dọn rất sạch sẽ, ga giường những ngày hắn đi vắng cũng được giặt sạch, Đậu Tằm lao lên giường, hỗn hợp mùi bột giặt và thuốc khử trùng chui vào mũi.

Trên giá sách còn có mấy hộp chocolate đủ mọi màu sắc, nhìn là biết do Từ Tiến đi công tác nước ngoài mang về, chắc hẳn đều là mỗi loại hai hộp, Từ Tây Lâm cũng không ăn vụng, để lại đầy đủ cho hắn.

Đậu Tằm lăn hai vòng trên giường như xác nhận địa bàn, có cảm giác an toàn thoải mái như động vật lang thang rốt cuộc quay về hang vậy.

Hắn thỏa mãn cọ một hồi, sau đó nhảy lên, đi “tuần tra” một “lãnh địa” khác của mình.

“Lãnh địa” tiên sinh Từ Tây Lâm đang đấu tranh cho quyền được mở điếu hòa khí ngủ của mình với dì Đỗ.

Dì Đỗ nói có sách mách có chứng: “Cách ngôn nói, ‘dương thu âm trưởng, thu qua bụng xấu’, sau mùa thu là phải dưỡng sinh, bây giờ là ngày nào rồi, mà cháu còn muốn mở điếu hòa lúc ngủ? Phí điện chưa nói, bệnh cảm cũng do vậy mà ra đấy!”

Từ Tây Lâm ồm ồm phản bác: “Cách ngôn còn nói ‘xuân kín thu lạnh’, và ‘gió đang thét, ngựa đang kêu, hổ thu đang gầm’ mà! Hơn nữa cháu bị cảm nắng chứ bộ!”(hổ thu tức nắng gắt cuối thu)

Gã tiếp lời quá nhanh, dì Đỗ nghẹn họng trố mắt đứng trên cầu thang, nhất thời quên lời, đành phải dùng đòn sát thủ: “Dì sẽ mách mẹ cháu!”

Từ Tây Lâm chẳng có tạo áp lực nào: “Mẹ cháu đi bận đi ứng phó khách hàng lớn rồi, tháng sau mới về cơ.”

Dì Đỗ lửa giận ngùn ngụt, mỗi bước hẳn một hố lửa mà chạy xuống bếp, tuyên bố nước lê tối nay nấu không có phần Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm chẳng hề để ý quay sang Đậu Tâm đứng hóng, đang tính nói gì, thì bỗng nhiên hắt xì một cái kinh thiên động địa, suýt nữa bay cả đầu khỏi cổ, huyết thái dương kêu thành thịch.

Gã mỗi lần bị cảm đầu như vậy, ban ngày không sao, riêng sáng tối sẽ nặng hơn.

Đậu Tâm nhú mày, đẩy gã vào phòng, cứng nhắc hạ lệnh: “Nằm xuống.”

Từ Tây Lâm đầu vầng não căng nằm trên cái giường đơn nhỏ, còn chưa quên giải trí tinh thần, thều thào nói với Đậu Tâm: “Sau khi về nước... bảo với ‘thịt băm sợi’ là ta yêu nàng... nhớ lấy, chỉ yêu nàng xào tương, không yêu hương cá...”

Gã còn chưa nói xong, Đậu Tâm không hề báo trước, thành linh khom lưng kèm môi lên trán gã.

Từ Tây Lâm: “...”

Thịt sợi xào tương và thịt sợi hương cá như sao Hỏa đụng Trái Đất trong đầu gã, thành một nĩa cháo thịt.

Đậu Tầm ánh mắt lóe lên một chút, cẩn thận lui ra một tẹo, giấu đầu hở đuôi giải thích với Từ Tây Lâm: “Tao thử xem mày còn sốt không.”

Môi Từ Tây Lâm hơi mấp máy, không thể phát biểu ý kiến gì.

Đậu Tầm rót một ly nước ấm cho gã, cẩn thận đi ầu chỉnh độ ấm, còn nhỏ thử vài giọt lên tay mình, y như làm thí nghiệm, sau đó chạy xuống l ầu lấy thuốc, tỉ mỉ dùng giấy trắng gấp một hộp thuốc nhỏ, bỏ mấy viên thuốc đã chọn tới lựa lui vào, để lên cái tủ ở đầu giường Từ Tây Lâm.

Hắn lần đầu chăm sóc người ta, có vẻ rất mới lạ, làm xong tất cả, Đậu Tầm đứng tại chỗ, cẩn thận nghĩ lại xem mình có quên gì không, so với nuôi con chuột bạch đất tiền còn chu đáo hơn... Đồng thời từ mấy việc lắt nhắt cảm nhận được chút ít niềm vui khó nói với người ngoài.

Từ Tây Lâm nghe tiếng Đậu Tầm lép kẹp đi xa dần, mới khẽ thở phào.

Gã nằm trên giường bất an trở mình mấy lần, nghĩ kiểu nào cũng thấy không bình thường, nguyên do cụ thể thì chính bản thân cũng chẳng rõ lắm, chỉ cảm thấy sự thân mật giữa gã với Đậu Tầm tựa hồ hơi khác lạ, không phải thân bình thường.

Gã khẽ lau trán một cái, xúc cảm của môi Đậu Tầm như còn nằm trên mặt, mềm mại tựa một chiếc lông vũ vậy. Từ Tây Lâm giật mình, phản ứng chậm chạp mà phát giác sự ngứa ngáy khi lông chim trượt qua.

Lúc này, cửa phòng ngủ lại mở “két” một tiếng, Từ Tây Lâm cố gắng đầu lên, phát hiện Đậu Tầm lại quay về, trên tay còn cầm một cái túi giấy đã gói kỹ.

Đậu Tầm như sợ kinh động tới cái gì, đi tới trước mặt gã, nín thở tập trung tinh thần nhét cái túi vào tay Từ Tây Lâm: “Mua cho mày này.”

Từ Tây Lâm bất ngờ chớp mắt một cái.

Đậu Tầm làm bộ như thuận miệng nhắc tới, cố ý hời hợt nói: “Tao giúp người ta phiên dịch một chút, tiền thù lao không có chỗ xài, liền mua đại ít

đồ”

Từ Tây Lâm cảm giác có thể là mình thật sự sốt r ồi, miệng thỉnh thoảng hơi khô, thấy Đậu T ầm như một cây gậy cắm bên cạnh, b ần ch ần liếc trộm mình, gã li ền cảm thấy tên chày gỗ này đáng yêu lạ lùng.

Gã khụt khịt mũi, cảm động mở cái túi giấy gói hơi kín kia...

Sau đó bên trong rơi ra một quyển “Tổng hợp vấn tắt các điểm chính trong kỳ thi đại học (sinh vật)” dày cộp.

Từ Tây Lâm: “...”

Hừ, đáng yêu cái đêch!

Thằng khùng!

Th ầy Đậu tương đối tiến vào trạng thái, nhận lời Từ Tiến r ồi, hấn li ền nghiêm trang quán triệt đến cùng lời hứa mỗi Chủ Nhật kèm Từ Tây Lâm học hành.

Bởi vì trù hứa hẹn ra thì hấn cũng có một chút tư tâm – Đậu T ầm luôn canh cánh trong lòng câu “không vào được cùng một đại học”, nếu có thể, hấn hi vọng mãi mãi ở bên Từ Tây Lâm, mỗi ngày chiếm lấy thời gian rỗi rãi của gã.

Dương nhiên, Từ Tây Lâm không nghĩ như vậy.

Vốn lên lớp 12, Từ Tây Lâm đã có cảm giác “một tu ần học bảy ngày, một ngày học hai mươi bốn giờ”, nhìn thấy đề thi là bu ần nôn, vất vả lắm mới có một ngày nghỉ ngơi mỗi một tu ần, vậy mà còn phải ứng phó Đậu T ầm!

Hơn nữa, đi học có thể lơ đãng, tiết tự học thỉnh thoảng cũng có thể lén ngủ gật, còn trước mặt th ầy Đậu tinh mắt thì chẳng làm được gì – Từ Tây Lâm hoài nghi, một sợi lông tơ trên người mình rung nhẹ, Đậu T ầm cũng

có thể nhận thấy, mà một khi phát hiện gã lơ đãng, Đậu Tầm sẽ tắt đèn hồ tính giờ, trừ thời gian lơ đãng vào “ba tiếng”.

Mới đầu, Từ Tây Lâm ngỡ hẳn có ý tốt, đầu im lặng nín nhịn, nhịn hơn một tháng, từ khi không khí còn nóng ẩm đến khi ngân hạnh vàng rực cành, cuộc thi giữa kỳ đến.

Từ Tây Lâm trong lớp xếp thứ tư, trong khối xếp mười tám, đối với thành tích này, bản thân gã cảm thấy tương đối không tồi, nếu tiếp tục duy trì được, thì có thể vững vàng đậu vào trường đại học trong top mười toàn quốc, vượt qua mong đợi, ngay đến Từ Tiến cũng phải thưởng thêm cho gã.

Lúc cầm phiếu điểm, Từ Tây Lâm còn hăm hở muốn lấy phiếu điểm này làm lý do, trở về cảm ơn Đậu Tầm cho đảng hoàng, tiện thể mời hẳn một bữa ngon lành.

Trên đường về nhà vốn đã đặt sẵn quán rồi, nhưng còn chưa kịp mời, thì Đậu Tầm đã hút cho một chậu nước lạnh.

“Thành tích không tốt,” Đậu Tầm không nóng không lạnh nói, “Bắt đầu từ tuần này, mỗi tuần thêm nửa tiếng đi.”

Vậy mà còn không tốt thì thế nào mới là tốt? Phải đậu Trạng nguyên luôn hả? Tên này đúng là bất chấp lý lẽ mà!

Từ Tây Lâm cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, muốn nói phải quấy với hẳn: “Kỳ thực tao cảm thấy rất tốt rồi mà, mà xem, so với năm ngoái...”

Đậu Tầm ngắt lời gã: “Tiêu chuẩn trúng tuyển đại học là xem mày cao hơn năm ngoái bao nhiêu à?”

Từ Tây Lâm ném bút, rất muốn mắng hẳn, nhưng đầu lưỡi cuốn một vòng trong miệng, lại nhịn xuống.

Gã thoát đầu hít sâu một hơi, kiên nhẫn nói với Đậu Tâm: “Tam quan của người với người không giống nhau. Mà xem, trên thế giới có học sinh siêu xuất sắc như mày, có người cũng công tác như mẹ tao, thì cũng phải có người qua đường như tao đây. Tao cảm thấy thế giới nhiều màu sắc như vậy, cần gì treo cổ chết trên một gốc cây, thế là được rồi, không cần theo đuổi đỉnh cao đó, học đại học nào chẳng như nhau...”

Đậu Tâm đã hiểu, bản thân hẳn một lòng muốn học cùng đại học với Từ Tây Lâm, thì ra chỉ là quang gánh cạo đầu một đầu nóng, tự mình đa tình thôi.

Hắn tự động xoáy vào bế tắc, ngữ điệu rất kìm nén hỏi: “Mày cảm thấy không cần thiết?”

Từ Tây Lâm còn cho là hắn đang thảo luận vấn đề “theo đuổi đỉnh cao”, thân nhiên trả lời: “Cả đời tuổi mười bảy mười tám chỉ được một hai năm, bị sách vở và thi cử lấp kín hết, thì có ý nghĩa gì không? Không đáng đâu.”

Gã là người nói vô tâm, Đậu Tâm người nghe hữu ý. Hai chữ “không đáng” như một cây kim vừa mảnh vừa dài, chuẩn xác cắm vào tình cảm thiếu niên yếu ớt trong lòng Đậu Tâm.

Đậu Tâm đứng bật dậy, vừa thất vọng vừa phẫn nộ trừng mắt nhìn Từ Tây Lâm một lúc, rồi chẳng nói một lời quay người tung cửa bỏ đi.

Từ Tây Lâm chẳng hiểu gì, hết sức bức bối nghĩ bụng: “Tao còn chưa nổi giận mà mày đã bày đặt giận.”

Gã khom lưng bế con Đậu Đậu chạy vào chơi, gái cố nó: “Ông anh nhân bánh của mày còn hỉ nộ vô thường hơn cả mày.”

Đậu Đậu mới đầu nhu mì cọt tay gã làm nũng, được một lúc chẳng biết làm sao mà lại mất kiên nhẫn, quay đầu lại tát gã một cái, nghe răng “gâu” hai tiếng, hống hách nhẩy khỏi đầu gối gã, bỏ đi một nước.

Từ Tây Lâm: “...”

Phường khốn nạn, Đại Đậ và Tiểu Đậ rặt một nết cả.

Đậ Tâm thật sự giận r ấ.

Bình thường rồi r ấ h ấ hay gửi m ấ câu chuyện cười chẳng có gì buồn cười cho Từ Tây Lâm, lần này nguyên một tu ần chẳng thềm để ý tới gã, cuối tu ần cũng không nói sẽ về

Thứ Bảy tự học, Từ Tây Lâm đợi đến hết tiết cuối, cũng chẳng nhận được tin nhắn “tao chờ mày ở cổng trường” của Đậ Tâm.

Gã đang l ấ b ấ trong bụng, đột nhiên trán lạnh ngắt, Lão Thành nói: “Bí thư, nhìn đây, ng ấng đ ầ!”

Từ Tây Lâm ng ấng đ ầ lên, chỉ thấy một cây thước m ềm đỏ đen đan xen nằm ngang trước mặt, Lão Thành làm bộ th ầ bí vừa l ấ nh ấ vừa đo trái đo phải mặt gã.

Từ Tây Lâm: “Cái qu ấ gì vậy?”

“Thước L ấ Ban,” Lão Thành làm bộ làm tịch nói, “Đừng nhúc nhích, nó có thể bói hung cát đó!”

Từ Tây Lâm cứng cổ, l ồng m ầ một cao một thấp: “Mày bình thường đoán số không phải đ ầ dùng ba đ ầ trình à, sao bữa nay súng hơi đ ầ đ ầ r ấ?”

“Đó gọi là ‘lục hào’! Lại còn ba đ ầ trình... Mày có văn hóa không hả?” Lão Thành hí hoáy đo, đo ầ nhìn Từ Tây Lâm mà l ấ đ ầ, “Hung, hung thật.”

Dùng thước của thợ mộc để xem tướng, còn mặt mũi nói người ta vô văn hóa.

Từ Tây Lâm tâm tình không tốt hỏi: “Đo ra cái gì r ấ?”

Lão Thành khoác l ấ không ngưng: “Việc lớn không tốt, nhà sắp sập, cào cào mang b ầ m ầ chạy đi đ ầ!”

Từ Tây Lâm đấm Lão Thành miệng quạ đen một trận, bực bội thu dọn cặp sách về nhà. Gã một mặt nhớ Đậ T ần đang giận nhau với mình, mặt khác cũng hơi phi ền – Đậ T ần mỗi lần vô cớ gây sự đầu c ần gã đi d ỗ, đến bạn gái cũng không thể lớn lối như vậy.

Gã bực dọc trở về nhà, phát hiện phu nhân Từ Tiến vắng nhà hai tháng đã quay về, vali hành lý còn ném dưới đất chưa dọn, bà thì vẻ mặt mệt mỏi gọi điện thoại nói chuyện công việc, thấy gã bước vào, Từ Tiến kiễng chân sờ đầu gã, đoạn chỉ lên lầu bảo đi xem quà.

Từ Tiến mỗi lần đi công tác lâu đầu mang quà về, Từ Tây Lâm vội vàng chạy lên lầu, thấy Từ Tiến bỏ một đồng túi lớn túi bé trong phòng khách lầu hai, hầu hết là đồ ăn, còn mang về cho gã và Đậ T ần mỗi đứa một cái đồng hồ nữa.

Từ Tiến miệng lưỡi khô khốc gọi xong một đồng điện thoại, lấy một chai nước trong tủ lạnh, nằm bẹp xuống “phong thủy bảo tọa” của bọn Từ Tây Lâm: “Mệt chết mẹ mày rồi – Tiểu Đậ hạm nhi tuần này không về à?”

“A... ơ.” Từ Tây Lâm hơi chột dạ, sau đó ngoan ngoãn sán lại đấm lưng bóp vai cho phu nhân Từ Tiến, “Sếp Từ, làm sếp không phải là chỉ huy lính lác làm việc à, ngài tự mình vất vả như vậy làm gì?”

Từ Tiến không ngại nói chuyện công việc của mình với gã: “Đối phó hạng mục nhỏ, đương nhiên phái lính lác đi, đối phó khách vừa, phải phái trung tầng, lần này không phải hạng mục của ba khách hàng lớn hợp lại à? Mỗi người đều phải tự mình hầu hạ, đi lại mệt muốn chết, ôi, mày mau mau học hành cho giỏi, sớm tốt nghiệp kiếm tiền cho mẹ mày đi.”

Từ Tây Lâm miệng đầy lời ngon tiếng ngọt không cần trả ti ền: “Không thành vấn đề, đến lúc đó con mua cho mẹ một hòn đảo, chuyên dùng để đậ du thủy ền, thuê hơn hai trăm tôi xinh t ốt đẹp, năm mươi người nuôi chó, năm mươi người khiêng mẹ đi khắp nơi, còn một trăm chuyên môn phụ trách sớm chiều thăm hỏi, mỗi ngày xếp hàng trước cửa thỉnh an.”

Từ Tiến: “...”

Bà hơi mệt, cũng hơi r ầu, cảm thấy đứa trẻ này giống như mãi chẳng chịu lớn.

“Nếu Tiểu Đậu hạm nhi không v ề, lát mày đem ít đ ồ ăn đến trường cho nó đi, lúc ở nội trú ngay cả tường cũng hận không thể bóc xuống gặm, đáng thương lắm.” Từ Tiến nói, “Được r ồi được r ồi, đừng dấm nữa, tay ngh ề mày cùi quá, làm mẹ đau cả đ ầu.”

Từ Tây Lâm tưởng tượng thử cảnh Đậu T ầm gặm tường, lửa giận tích trong lòng li ền tan mất một nửa.

“Được r ồi,” Gã th ần nghĩ, “Chỉ ều nó một l ần nữa vậy.”

Đang nói chuyện thì di động của sếp Từ trăm công nghìn việc lại đổ chuông.

“Có thôi đi không!” Từ Tiến thở dài một hơi, vừa lấy di động, vừa cúi đ ầu liếc qua bài ngữ văn trong kỳ thi toàn quốc mới viết một nửa con trai để bên cạnh, “Trò Từ Tây Lâm, chữ ‘quả’ trong ‘bất hoạn quả nhi hoạn bất quân’ viết sai r ồi!”(không lo ít mà lo không đ ầu – Luận ngữ)

Tiếng Từ Tây Lâm từ cửa vọng vào: “Lát v ề con sửa...”

Đây là l ần cuối cùng trong đời gã viết sai chữ “quả”.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 22: Ra đi

Hôm ấy Từ Tây Lâm vừa mới đi, Từ Tiến đã bị một cú điện thoại gọi ra ngoài.

Có một khách hàng lớn mù luật rất nhiều năm trước lập công ty mục đích đặc thù ở nước ngoài, thủ tục trong nước không đầy đủ, vấn đề lịch sử sót lại này không biết làm sao mà bị người đầu tư ngoại cảnh lật lại, bên kia đang âm ỉ chất vấn tính hợp pháp của nó, tất cả những người đầu tư chiến lược có nguy cơ ra tòa, mấy đội ngũ phụ trách chúi đít đang bận tối mày tối mắt.

Từ Tiến xa nhà hơn hai tháng sofa còn chưa kịp nguội nóng, dán hai miếng băng cá nhân lên chân, lê đôi giày cao mười centimet như cà kheo chạy đến công ty chủ trì đại cục.

Bà đến công ty, trước tiên mở một cuộc họp qua điện thoại trực tuyến hình, chắc chắn phải đưa ra phương án ngay trong đêm, không còn cách nào, Từ Tiến đành phải day huyệt thái dương càng lúc càng đau đi đến gian uống trà gọi điện thoại cho dì Đỗ.

Điện thoại còn chưa gọi đi, cú đầu liền phát hiện dây guốc bị đứt.

Từ Tiến thở dài, ng ửi xồm xuống xem thử chỗ đứt, nghĩ bụng: “Thời vận không tốt.”

Bà vừa định đứng dậy kêu trợ lý đi mua giúp đôi giày, mới đứng lên thì trước mắt chợt tối sầm...

Thời gian thành linh dừng lại ở đây.

Kinh nghiệm đi bệnh viện của Từ Tây Lâm đời này không vượt qua mười lăm, cơ bản đều tập trung ở trước mười tuổi. Khi gã hoang mang và hoảng loạn chạy tới bệnh viện, đêm đã khuya, gió thu chớ hê có lòng trắc ẩn đâm xuyên qua áo khoác, Từ Tây Lâm đứng ở cổng bệnh viện, rùng mình, phát hiện kẻ không có thường thức là mình căn bản chẳng biết nên đi đâu tìm người.

Đậu Tâm im lặng giữ chặt tay gã.

Lúc này, một người đàn ông vẫn loanh quanh ở cổng bệnh viện nhìn thấy họ liền rảo bước tới, chớp mũi đỏ lên, không biết có phải là do ở bên ngoài bị lạnh hay không.

“Cháu là Tiểu Lâm à?” Người ấy nói, “Chú là chú Triệu mới gọi điện thoại cho cháu đây.”

“Chào chú.” Từ Tây Lâm lúc này vẫn không quên lễ phép, “Mẹ cháu đang ở đâu? Mẹ thế nào rồi?”

Luật sư Triệu mím môi một cách khó khăn, như là bị hỏi không đáp được, nhìn chằm chằm Từ Tây Lâm nửa phút.

“Cháu à,” Ông run rẩy thở dài, nói năng hơi lộn xộn, “Cháu à...”

Đậu Tâm trước một bước cảm nhận được đi đâu gì đó, bàn tay nắm tay Từ Tây Lâm đột nhiên siết chặt.

Nếu nói ngày hôm ấy có cảm giác gì, kỳ thực Từ Tây Lâm chẳng nhớ rõ lắm, đặc biệt như nằm mơ vậy, ngay cả đặc điểm những người xung quanh gương mặt đều mơ hồ cũng giống hệt trong mơ, cốt cán Từ Tiến nhiều năm gom lại đều đến đủ, họ bảo làm gì thì gã làm thế, Đậu Tâm dẫn đi đâu thì gã đi đó, vênh vênh đầu đuôi sự việc là thế nào, tất cả đều chẳng đẽ vào lòng.

Ban đầu, có nữ đồng sự của Từ Tiến khóc nức nở muốn ôm gã, đầu bị Đậu Tâm từ chối một cách lễ phép mà không giải thích. Đậu Tâm nhờ sự nhạy bén hơn hẳn người khác cảm nhận được “giấc mơ ban ngày” đang

trùm lên Từ Tây Lâm, hơn nữa theo bản năng bảo vệ gã, vươn xúc giác không giỏi xã giao một cách lơ mơ và khó khăn, thay Từ Tây Lâm ứng phó mọi người lui tới.

Xử lý xong chuyện ở bệnh viện, hai luật sư trẻ tuổi đưa họ về nhà.

Ánh đèn đường đêm khuya trong sương mù ngó đứt tơ vương, xếp đội bay vút qua. Từ Tây Lâm xuyên qua cửa kính xe thoáng nhìn ra bên ngoài, trống ngực bỗng nhiên đập dồn, bấy giờ mới có một chút cảm giác, gã thẩn nghĩ: “Vừa rồi mình đã đi làm gì?”

Đậu Tâm choàng tay qua vai ông gã, ấn gã vào lòng mình.

Nhà họ Từ đèn đuốc sáng trưng suốt đêm, dì Đỗ hai mắt đỏ hoe chờ ở cổng, chớp mắt nhìn thấy Từ Tây Lâm liền òa khóc nức nở. Tiếng khóc của người phụ nữ ấy làm thần kinh chết lặng của Từ Tây Lâm đau nhói, sự khủng hoảng không lồ và sự phẫn nộ gần như bất lực quay lại hết, Từ Tây Lâm hét mạnh Đậu Tâm ra, sải bước chạy vào nhà.

Bà ngoại mái tóc bạc phơ nhưng bất cứ lúc nào nơi nào dáng vẻ đều đoan trang nghiêm nghị ngay ngắn trong phòng khách, chớp mắt khi Từ Tây Lâm đối diện với bà, linh hồn chỉ mới mười bảy tuổi kia giây thoát hết thảy trói buộc của sự tự bảo vệ.

Gã theo bản năng muốn làm ồn lên với bà Từ để trút hết ra. Gã muốn hoảng loạn gào to lên rằng “họ nói mẹ cháu mất rồi, họ chỉ đánh rắm thôi”, lại muốn như một đứa bé, hốt hoảng trốn sau lưng bà ngoại, chờ người lớn xử lý mọi chuyện.

Thế nhưng gã còn chưa kịp làm gì, đã nghe thấy bà ngoại yếu ớt thở dài.

Bà Từ nghe Chúc Tiểu Trình khóc lóc kể về cuộc hôn nhân nhiều khó khăn sẽ rơi nước mắt, nghe Bạch nương tử và Hứa tướng công sinh ly tử biệt sẽ rơi nước mắt, xem Đại Thánh ba lần đánh Bạch Cốt Tinh bị sư phụ đuổi đi cũng rơi nước mắt... Bà từng diễn rất nhiều vai, đã khóc cả đời trong câu chuyện của người khác, lúc này, lại chẳng rơi lấy một giọt lệ, chỉ

chậm rãi đỡ nhẹ thái dương thoáng cái bạc trắng như tuyết, nói với Từ Tây Lâm: “Lúc cháu còn chưa ra đời, ông ngoại cháu cũng đi như vậy. Ông ấy cảm thấy thân thể mình quá tốt, một ngày kia nghĩ xuống muốn đứng dậy, thì đột nhiên ngã quỵ, để lại mẹ góa con cô. Bà đã bảo bao nhiêu lần, không được quá béo, không thể ăn nhiều dầu mỡ...”

Mà bây giờ, sau mấy chục năm, lại một người ngã xuống, còn lại vẫn là mẹ góa con cô.

“Tiểu Huệ này,” Bà Từ nói đến đây thì thở hển hển một hơi như không tiếp tục được, giống một con hát lão luyện lên sân khấu lại quên lời, trăn trăn mãi rất rất lâu, mới bắt lực nói tiếp, “Sao có thể mọi chuyện đều theo ba nó chứ?”

Hai câu này như một bàn tay kéo màn non cao lên, dịu dàng lướt qua tai gã, sau đó hung ác túm lấy hõn phách của gã trai mười bảy tuổi, chớp mắt kéo gã dài lên, tôi luyện thành hai mươi bảy... ba mươi bảy.

Từ Tây Lâm thở ra một hơi cuối cùng của người thiếu niên, kéo lưng mình thành kích cỡ trưởng thành sớm, bước đến đỡ bà Từ dậy, nói: “Trẻ quá rồi, bà đi nghỉ ngơi trước đi, còn có cháu mà, không sao đâu.”

Bà Từ phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thấy mặt thẳng cháu.

Từ Tây Lâm liền khom lưng ôm bà một cái, chạm đến xương cốt thì tụy già nua, sờ như khung cửa cũ bị một đục rỗng vậy. Gã khẽ thì thào bên tai bà: “Tiểu Huệ không còn, cháu cũng chăm sóc được bà mà?”

Mỗi một chữ đều dùng âm lượng thì thầm, nhưng mỗi một chữ đều là một cây đinh sắt, Từ Tây Lâm nói xong, liền đóng thiết giáp lên đầu người mình.

Rồi gã không giải thích gì đẩy bà Từ vào phòng ngủ, giúp bà cởi giày và áo ngoài, đắp chăn, sau đó đi ra nghe khách khứa trong nhà mỗi người khuyên một lần nên bi thương, gọi dì Đỗ bưng trà rót nước cho khách, đến rạng sáng mới tiễn mọi người ra cửa.

“Mẹ em để lại rất nhiều việc, em chưa từng tiếp xúc, cũng không hiểu lắm, mấy hôm nữa có thể còn phải phiền các anh chị giúp đỡ, em xin cảm ơn mọi người trước.” Từ Tây Lâm tự động nâng vai vế cho mình, biến hết loạt “chú dì” thành “anh chị”, dừng một chút, lại bổ sung, “Về sau mọi người đều để lại cách liên lạc cho em đi, đừng vì mẹ em mất mà cắt đứt liên lạc, có chỗ nào cần đến em, thì cứ việc gọi.”

Mấy ngày sau, chính là lo liệu hậu sự, xử lý tài sản và cổ phần trong công ty của Từ Tiến, tổ chức tang lễ, tiếp đãi từng đợt khách không biết có quan hệ gì với Từ Tiến, cho dù có các đồng sự lúc bà còn sống giúp đỡ, vẫn lắm việc lắt nhắt đến mệt lử. Từ Tây Lâm không dám để bà ngoại hao tâm tổn sức nhiều, dì Đỗ thì cái gì cũng chẳng biết, may là bên cạnh có Đậu Tâm, mọi việc đều có thể thương lượng, chưa hoàn toàn không ai giúp đỡ.

Đậu Tâm xin nghỉ học, ban ngày giúp gã chạy qua chạy lại, ứng phó các công việc, ban đêm cùng Từ Tây Lâm chen chúc trên cái giường đơn của gã – hai người vậy mà cũng có thể chịu nổi, bởi vì Từ Tây Lâm cơ bản không ngủ được, cả đêm ngoan ngoãn nằm im đó, chỉ chiếm một góc nhỏ.

Chúc Tiểu Trình cả ngày thẩn long kiến thủ bất kiến vĩ đến thăm, Đậu Tuấn Lương cũng lộ diện, Tống Liên Nguyên... đủ mọi hạng người trước kia Từ Tiến từng tiếp xúc đều tới, Trịnh Thạc đặc biệt từ nước ngoài chạy về – ông ta chỉ có thể ở tạm khách sạn, do bà Từ thật sự không muốn gặp chút nào.

Từ Tây Lâm tiếp đãi hết mấy người này, khước từ lời mời “muốn nói chuyện một chút” của Trịnh Thạc – cũng may Trịnh Thạc không bức ép gã, cực kỳ thấu hiểu mà tiếp nhận câu trả lời lấy lệ “để nói sau đi” của gã, sau đó cùng mọi người đưa tiễn Từ Tiến.

Từ Tây Lâm lần đầu tiên biết “tử vong” là gì. Lúc còn rất nhỏ cùng bà ngoại nghe bình thư “Tiết gia tướng”, đưa trẻ ba bốn tuổi không hiểu lắm, phần lớn nhân vật cũng đều không biết ai là ai, chỉ thích tam gia Bạch Văn Báo, bởi vì “Bát quái mai hoa lượng ngân chùy” nghe đặc biệt ngầu. (Bạch

Văn Báo là một viên đại tướng thủ hạ của Tiết Cương trong Tiết Cương phản Đường, Bát quái mai hoa lượng ngân chùy là tên một loại vũ khí)

Đến đoạn Bạch Văn Báo chết trên tay Tiết Bình, Từ Tây Lâm bé con không hiểu, nghe thấy bà ngoại sụt sùi, liền gặng hỏi: “Ông bị sao vậy bà?”

Bà ngoại nói: “Chết rồi.”

Từ Tây Lâm hỏi: “Chết là gì ạ?”

Bà ngoại trả lời: “Chính là về sau không đến nữa.”

Chính là về sau không đến nữa.

Bi hận hoan hỉ trên trần thế, từ nay về sau, đâu chẳng còn liên quan.

Giữa người với người, như lục bình và cỏ bồng, duyên tụ duyên tan, duyên khởi duyên diệt, đều là chuyện vô thường, cha mẹ anh em, người yêu bạn bè đều thế cả, nói tới “thiên trường địa cửu”, kỳ thực chẳng qua là hư ảo giả dối mà thôi.

Thời gian đến, thời gian tụ, thêm một ngày là được một ngày, có thể cắt đứt bất cứ lúc nào... Chỉ là đại đa phàm nhân không thể chấp nhận sự thật này, họ luôn cảm thấy mình đã “mất đi” cái gì.

Mọi việc xong xuôi, Từ Tây Lâm mệt rã rời, ngửa mặt nằm trên sofa phòng khách, ngoài cửa sổ ánh dương rực rỡ, trời cao đất rộng, sắc thu tươi tắn, Đậu Đậu ủ rũ nằm trên cửa sổ thêm thiếp ngủ.

“Có phải mấy hôm không ai để ý nên con chó này bị bệnh rồi hay không?” Từ Tây Lâm tìm chuyện để nói với bà ngoại, “Hay là cháu đưa nó đi thú y khám thử nhé?”

“Không cần khám, nó không bị bệnh.” Bà ngoại nói, “Nó già rồi.”

Từ Tây Lâm hơi ngớ người. Đậu Đậu có từ lúc gã còn rất nhỏ, khi đó Từ Tiến vạn sự khởi đầu nan, bận đến sứt đầu mẻ trán, tiền bạc cũng rất túng thiếu, nghe nói con trai muốn một con chó, bà cũng chẳng mua nổi

chó thuần chủng loại đi thi được, chỉ có thể dậy thật sớm, dẫn con đến chợ chó lợn xộn, mua về con tiểu tạp chủng càng lớn càng khó ưa này.

“Lũ chó mèo, chính là như vậy.” Bà ngoại thì thào rất khẽ, “Cháu là trẻ con, nó là chó con, nó lớn lên cùng cháu, chờ tới khi cháu trưởng thành, thì nó cũng chỉ một tiếng ‘ra đi’ thôi.”(Chỗ này bà ngoại dùng tiếng địa phương)

Xin hỏi linh sơn bao nhiêu đường? Đáp rằng mười vạn tám ngàn có lẽ.
(1)

Đáng buồn lắm thay, đáng buồn lắm thay.

Từ Tây Lâm cho rằng mình đã mỗi một chết lặng tốt cùng rồi đột nhiên lại không nhận được, chẳng rằng chẳng nói, chạy thẳng lên lầu, cầm đầu chui vào phòng ngủ của mình.

Đậu Tâm đang dọn dẹp phòng giúp gã ngẩng đầu lên, Từ Tây Lâm bị hấn nhìn một cái, chỉ kịp đóng cánh cửa sau lưng, nước mắt kìm nén nhiều ngày rốt cuộc rơi xuống.

— Câu này trích từ Tư phàm, một vở tuồng Côn.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 23: Bùng nổ

Cuộc sống trong nhà không cần phải lo, cỗ phàn của Từ Tiến được cộng sự mua lại với giá rất hữu nghị, tài sản bà để lại khỏi cần tính cần thận, kiểm tra sơ qua đã thấy hết sức khả quan, chỉ cần Từ Tây Lâm về sau đừng cò bạc hút chích, thì dù ăn không ngửi rửi cũng có thể thoải mái hết đời.

Nhưng chờ Từ Tây Lâm trở lại trường, gã bỗng nhiên không biết mình nên làm gì.

Gã cũng chẳng biết mình là nhìn thấu hay không thấu, chỉ biết là mình không để ý thành tích học tập lắm. Sống chết có số, giàu sang do trời, thành tích tốt hay tệ đều thế cả, tiền đồ cũng thật sự chẳng có gì đáng để liều mạng, chẳng bằng cứ tùy tiện qua ngày cho rồi.

Mọi người xung quanh nghe nói chuyện nhà gã, ai nấy đều dè dặt hẳn.

Thái Kính một dạo không dám nói chuyện với gã, mỗi ngày có việc đều viết ra giấy.

Lão Thành thì vì câu nói đùa “việc lớn không tốt nhà sắp sập” kia mà áy náy vô cùng, hằng ngày im lặng làm người hầu cho gã, vừa hết giờ liền rót đầy nước vào ly của gã, giờ cơm tối mỗi ngày lên ra cổng trường, đổi đủ các món mua cho Từ Tây Lâm ăn, còn vì vậy mà vào muện mấy lần.

Ngay cả Thơm Bảy Dặm cũng không dám phê bình gã quá nặng, sợ có câu nào không đúng kích thích tới gã.

Từ Tây Lâm xin phép Thơm Bảy Dặm, bày tỏ rằng buổi tối mình muốn về nhà với bà ngoại, không muốn tự học.

Thơm Bảy Dặm lúc ấy tuy đấu tranh một chút, song vẫn ký tên cho gã, sau đó lại rất không yên tâm mà căn dặn: “Em có tình huống đặc biệt, giờ tự học buổi tối có thể không đến trường, nhưng về nhà không thể bỏ bê việc học, nếu... lãng phí thời gian, sẽ chỉ làm lỡ việc của em.”

Sau chữ “nếu”, Thơm Bảy Dặm vốn muốn nói “Nếu mẹ em biết em vì mình mà để lỡ việc học hành, nhất định cũng sẽ không yên tâm”, nhưng ra đến môi lại cảm thấy câu này quá tàn khốc với một đứa trẻ, đành phải thay bằng một câu cảnh báo chẳng đau chẳng ngứa.

Dứt lời, quả nhiên không đau cũng không ngứa, Từ Tây Lâm nghe xong đáp một tiếng lầy lẹ, căn bản chẳng thêm để tâm.

Từ Tây Lâm vốn đã không có hứng thú gì với việc học hành, ngày trước chịu kiên nhẫn chăm chỉ một chút, chẳng qua là do ý thức trách nhiệm – gã cảm thấy mình nên có thành tích tạm được, đăng tương lai đậu vào một trường đại học tốt, có thể dung nhập tốt hơn vào giá trị quan của xã hội chủ lưu, cũng để người nhà bớt lo lắng, có thể kiêu ngạo vì gã hay không thì khó mà nói, nhưng nếu gã ít nhiều có triển vọng, sắp Từ nhà họ cũng có thể về hưu sớm.

... Thế nhưng hiện giờ những đi đầu này đâu chẳng còn nghĩa lý gì.

Từ Tây Lâm nghỉ tự học, về nhà cơ bản chỉ ăn không ngủ nghỉ.

Mới đầu là ôm quả bóng rổ cũ chơi ném rổ trong cái sân thể dục nhỏ của tiểu khu, sau đó trời trở lạnh, ở bên ngoài trừ ăn không khí thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì khác, gã liền bắt đầu về nhà lên mạng chơi game, chưa được hai hôm cũng chán, thế là gã lại bắt đầu uể oải xem phim, sách giải trí và truyện tranh – đầu là thuê từ quây nhỏ ở công trường, tiền thuê một ngày từ năm hào đến một đồng rưỡi.

Từ Tây Lâm không hiểu nổi tiểu thuyết ngôn tình, lại vì tinh thần mệt mỏi mà cũng chẳng thông nổi dã tâm tranh bá thiên hạ của vô số nhân vật chính, đa phần sách giải trí đầu nuốt không trôi, bèn chọn chọn lựa lựa mà gỡ thử mấy bộ võ hiệp của Kim Cổ Lương Ôn thêm cả Ngọa Long Sinh tiên sinh, sau đó bắt đầu mê truyện kinh dị. (Kim Cổ Lương Ôn là Kim

Dung, Cỗ Long, Lương Vũ Sinh, Ôn Thụy An, các tác giả võ hiệp nổi tiếng)

Gã sưu tập hàng đống truyện ma quỷ hàng rong, phim điện ảnh kinh dị các nước và băng Trương Chấn kể chuyện ma, mỗi tối về nhà đóng cửa, liền bắt đầu cuộc sống về đêm quỷ khóc sói gào, thỉnh thoảng sợ hết hồn, miễn cưỡng có thể coi là kích thích.

Người nhà đâu chẳng dám nói gì gã, lần nào cũng nhắc nhở vài câu không nhẹ không nặng, gã ngoài miệng thì đồng ý, nhưng nhất loạt chẳng thèm để tâm.

Cứ thế sống mơ mơ màng màng hơn một tháng, rốt cuộc Đậu Tâm hết nhìn nổi, xông vào ngay trong lúc Từ Tây Lâm đang xem phim ma.

Trên màn hình máy tính vừa vặn có một con quỷ mặt xanh nanh vàng đột nhiên nhảy ra, Từ Tây Lâm bị hai tầng chấn động trong ngoài màn hình dọa giật bắn người, máu trên mặt cấp tốc rút về tứ chi, mặt mày trắng bệch quay đầu lại.

Đậu Tâm hơi nhíu mày, suýt nữa thì mềm lòng.

Song Từ Tây Lâm sau khi giật mình, biểu cảm khoảnh khắc liền đơ lại, ánh mắt hồ hững đảo qua mặt Đậu Tâm, đoạn gã quay đầu tạm dừng phim, uể oải hỏi: “Mày làm gì vậy, dọa tao hết hồn rồi.”

Đậu Tâm hít sâu một hơi, lấy một xấp đề từ trong cặp gã ra, để dùng kẹp nhựa kẹp lại chỉnh tề, bên trên còn có mấy tờ giấy nhỏ, có chữ của Thái Kính, của Lão Thành... thậm chí chữ của Dư Y Nhiên, nhắc nhở gã đề nào phải làm xong vào lúc nào.

Giấy mới đề lên giấy cũ, thời gian trôi qua hơn một nửa, mà đề nên làm so với mặt còn sạch sẽ hơn.

Từ Tây Lâm không tự chủ được giận tái mặt: “Tụi bay rồi hơi lục cặp tao làm gì?”

Gã tức giận đoạt lấy xấp đờ, thô bạo cuộn tròn chúng lại, nhét đại vào cặp.

Đậu T`âm: “Lúc trước không phải mày nói với bọn tao, muốn dùng cái gì, muốn ăn cái gì, có thể trực tiếp lục cặp mày à?”

“Tao bảo tụi bay tùy tiện lấy, có bảo tụi bay tùy tiện nhét vào đâu?” Từ Tây Lâm mặt không cảm xúc ném cặp lên giường, “Hèn chi nặng thấy sợ.”

Nói xong Từ Tây Lâm quay lại ngồi trên ghế, đang định thò tay với con chuột, Đậu T`âm bỗng nhiên xông lên một bước tắt màn hình.

Từ Tây Lâm tức giận thét lên: “Mày uống lộn thuốc, hay bị Đậu Đậu cắn hả?”

Đậu T`âm gằn từng chữ: “Mày mau đứng dậy, đi làm bài tập.”

“Không biết lý lẽ.” Từ Tây Lâm nghĩ bụng.

Gã nhướng cao một bên lông mày, không bạo lực cũng chẳng hợp tác nói: “Lo chuyện của mày đi, hôm nay tao không muốn làm, đừng ồn ào.”

Gã một lần nữa mở màn hình, tiếp tục thưởng thức tiếng quỳ kêu âm thanh nổi trong đĩa.

Đậu T`âm đứng bên cạnh im lặng một hồi, sau đó quyết định “quân tử có thể động thủ thì bớt nói thừa”.

Hắn kéo ghế của Từ Tây Lâm ra sau, nhân lúc trọng tâm gã bất ổn, hai tay ôm lấy người Từ Tây Lâm, dùng sức mạnh trực tiếp lôi gã khỏi ghế.

Nhưng Từ Tây Lâm dù sao cũng không phải là một tấm chăn, đâu có dễ xách lên. Gã bị Đậu T`âm lôi lảo đảo, định th`ân lại liền tức giận nhảy dựng lên, dùng bả vai xô tay Đậu T`âm ra: “Mày làm gì thế hả? Ăn no rửng mỡ à!”

Trường đại học đầu ở ngoại thành, mà Đậu T`âm thì chi`âu nào cũng có tiết, hẳn từ trường chạy về cũng phải mất hai tiếng đ`ông hồ, bầu bạn với

Từ Tây Lâm một đêm, sáng còn phải hấp tấp đón chuyển xe sớm nhất quay lại trường, nếu tiết đầu tiên buổi sáng phải học, hẳn cơ bản điễm tâm cũng chẳng kịp ăn đã đến thẳng lớp, mỗi ngày mệt mỏi đi sớm về khuya, chẳng lẽ đầu là “ăn no rủng mỗ”?

Huyết thái dương của Đậu Tâm đập thành thạch chốc lát, hẳn cố gắng kiên chế, lặp lại một lần như máy đọc lại: “Mày mau đi làm bài tập đi.”

Từ Tây Lâm bực bội sầm mặt: “Liên quan quái gì tới mày?”

Giữa họ, kỳ thực là Từ Tây Lâm liên tục hoặc ngậm hoặc công khai nhường Đậu Tâm, cho dù thỉnh thoảng nóng lên, cũng chỉ phất áo bỏ đi, qua một lúc là lại hết. Ngoại trừ hiểu lầm nhỏ lúc đầu, Từ Tây Lâm còn chưa bao giờ sừng sộ nạt hấn như vậy, Đậu Tâm nhất thời quên cả nỗi giận, hơi ngớ ra.

Từ Tây Lâm nặng nề thở hển hển mấy hơi, mơ hồ nhận thấy mình đã quá khích, liền nhanh chóng nói: “Cảm ơn ý tốt của mày, nhưng về sau nếu không có việc gì, thì mày cũng đừng thức khuya dậy sớm mỗi ngày chạy qua chạy lại hai nơi nữa, tao không có ý định thi cử gì hết, khỏi cần phí sức vì tao.”

Đậu Tâm lẩm bẩm: “Là dì Từ bảo tao đến dạy kèm mày.”

Ngày ấy ngày qua, không ai dám nhắc đến Từ Tiến trước mặt Từ Tây Lâm, họ đều nơm nớp lo sợ tránh né đề tài này, chỉ sợ khiến gã nhớ tới. Chỉ có tên gốc Đậu Tâm này không hiểu nhân tình thế thái, buột miệng nói ra.

Câu này quả thực như nước nhỏ vào dầu sôi, thoáng cái chọc trúng nỗi đau của Từ Tây Lâm.

“Bây giờ tao là chủ nhà, tao quyết định, lời mẹ tao nói hết tác dụng rồi,” Sắc mặt Từ Tây Lâm thoáng cái lạnh tanh, gã nói, “Trả tiền dạy kèm gấp đôi cho mày được chưa? Bớt tới làm phiền tao đi!”

Đậu T`ân: “Nếu dì biết mày hoang phí thời gian mà dì không còn, dì sẽ đánh chết mày.”

Từ Tây Lâm bị câu này làm á khẩu giây lát chưa phản ứng được, kế đó lập tức đổi giọng: “Cút đi!”

“Nếu mày như vậy, thì chỉ còn lại hai tác dụng làm người sống đau lòng và phụ nguyện vọng của người chết,” Đậu T`ân không cần suy nghĩ, mở miệng là lời lẽ sắc như dao, “Chờ người sống đau lòng vì mày rồi, cái nết này của mày còn có thể trưng cho ai xem? Làm nũng với mẹ mày có ích gì, dì không nhìn thấy đâu!”

Từ Tây Lâm túm cổ áo Đậu T`ân.

Đậu T`ân lưng đập vào tường mà còn chưa chịu câm miệng: “Mất chính là mất, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu, não mày úng nước à?”

Hai người cãi nhau không khống chế âm lượng, bà Từ và dì Đỗ đều nghe thấy, bà ngoại chân không tiện lên lầu, vội vàng sai dì Đỗ chạy lên can ngăn.

Dì Đỗ đứng ở cửa không biết phải làm gì: “Trời ơi... làm sao mà... làm sao mà...”

Từ Tây Lâm u ám liếc dì một cái, ít nhiều kiềm chế, đẩy Đậu T`ân ra ngoài, đóng sầm cửa lại, khóa trái từ bên trong.

Dì Đỗ thở dài, nhỏ giọng nói với Đậu T`ân: “Trong lòng nó khó chịu mới thế, chứ bình thường đâu có khốn nạn như vậy...”

“Cháu biết,” Đậu T`ân nhìn như bình tĩnh nói, “Dì lui ra đi.”

Hất phất tay bảo dì Đỗ tránh đi, tự mình tiến tới gõ cửa: “Từ Tây Lâm, mở cửa.”

Từ Tây Lâm không phản ứng, Đậu Tầm gõ bốn năm lần không sợ phiền người ta, sau đó lui hai bước, bay lên đập vào cánh cửa đóng chặt.

Tiếng vang lớn ấy làm con Đậu Đậu dưới lầu giật mình tỉnh khỏi giấc mơ, hoảng hốt sửa ần lên, dì Đỗ suất thì đứng tim, liên tục “A di đà Phật” mà ôm ngực.

Cửa gỗ không chịu nổi sức mạnh lung lay chốc lát, một chút bụi tường cũng run rẩy rơi xuống.

Thái dương l ỡ gân xanh, Đậu Tầm cựa cái chân bị đau, đổi chân khác, lại đập thêm phát nữa. Không biết hẳn luyện được Đoạt mệnh liên hoàn cước từ phương nào, dì Đỗ căn bản chưa kịp nói gì, hẳn đã giận dữ đập liên mấy phát. Cửa phòng ngủ vốn không chắc chắn, căn bản không chịu nổi phá hoại bạo lực như kiểu chưa đập sập tường chưa từ bỏ ý định này, khóa cửa kẻo kẹt một tiếng thảm thương mà bỏ mạng.

Cửa phòng mở rộng, ngay sau đó, Từ Tây Lâm ném cặp ra, cặp sách bay thẳng qua phòng khách, lăn xuống giữa cầu thang, chốt khóa nhắm mắt xuôi tay, sách vở giấy bút bên trong văng tứ tung, từ lầu hai lăn thẳng xuống lầu một.

Từ Tây Lâm: “Đù má mày Đậu Tầm, mày muốn chết hả!”

“Không,” Đậu Tầm nói, “Là mày muốn chết thì có.”

Từ Tây Lâm trong cơn thịnh nộ suất nữa c ần ghé choảng lỗ đầu Đậu Tầm, bị dì Đỗ la lên ngăn lại: “Cháu làm gì thế! Tiểu Lâm! Cháu cháu cháu mau bỏ xuống!”

Các đốt ngón tay Từ Tây Lâm trắng bệch, giằng co giây lát, rồi gã vung tay đập ghé lên tường phòng ngủ như để hả giận, không nói một lời quay người bỏ đi. Gã cầm đầu lao xuống lầu, chạy đến cửa, giày cũng chưa thay đã muốn đi.

Từ Tây Lâm kéo mạnh cửa, vừa vặn đụng mặt người đàn ông đang định ấn chuông.

Trịnh Thạc hơi sững sốt, đoạn ôn hòa nở nụ cười với gã: “Sao vậy, muốn ra ngoài à?”

“Ông...” Từ Tây Lâm đang lao ra ngoài thắng lại cái kết, lý trí sụp đổ dưới sự kích thích của người ngoài và gió đêm đầu đông, trong nháy mắt khơi lại đống tro tàn.

Từ Tây Lâm háng giọng một cách khó khăn, hỏi: “Muộn thế này ông mới đến, có việc gì à?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 24: Lớn dần

Từ Tây Lâm gặp Trịnh Thạc lần đầu tiên trong tiệm thức ăn nhanh, từng chẳng chút nề mặt cho ông ta đụng phải một cây đinh không mềm không cứng, nhưng mà sự bốc đồng khi ấy giờ đã héo rũ cả rồi.

Nửa năm sau gặp lại, Từ Tây Lâm đã hiểu chuyện hơn, và cũng biết lễ phép rồi.

Gã nghiêng người để Trịnh Thạc vào, lại quay đầu nhỏ giọng cho bà ngoại biết là ai đến; thấy dì Đỗ đang im lặng thu dọn mấy thứ ban nãy gã ném không rảnh tay, Từ Tây Lâm liền tự mình đi pha trà rót nước, lại bưng cả đĩa trái cây tới: “Mời ông ngồi.”

Trịnh Thạc đặt quà ở cửa, ngắm nghía Từ Tây Lâm một phen với vài phần cảm khái, đoạn nói với bà Từ: “Vốn dĩ con nên đến thăm bà sớm hơn, nhưng lại sợ thời gian này tâm trạng bà không tốt, nên không dám quấy rầy.”

“Tiểu Trịnh có lòng.” Bà Từ là kiểu người thích hay ghét đều không để lộ, với ai cũng chu đáo ôn hòa, mới nhìn cũng không nhận ra bà thích ai, ghét ai.

Hai người hòa nhã hàn huyên vài câu, cụ bà là một cụ bà tinh tế nhã nhặn, người trung niên là một người trung niên đầy phong độ, thoát nhìn rất vui tai vui mắt, tùy ý tâm sự vài câu mà cũng khéo léo êm tai, Từ Tây Lâm im lặng ngồi bên cạnh, phụ trách châm trà rót nước, hơi thất thần.

Gã cảm thấy so với Từ Tiến hấp tấp và phóng khoáng, hình như hai vị này mới là một loại.

Trịnh Thạc với bà ngoại hàn huyên một lúc trong bầu không khí hòa thuận, đột nhiên chuyển hướng sang Từ Tây Lâm, hỏi gã: “Gần đây ở trường thế nào? Việc học không bị ảnh hưởng chứ?”

Từ Tây Lâm theo bản năng không thích thái độ bề trên của ông ta, nhưng cũng không tiện ngậm miệng làm thinh, thế là nhàn nhạt đáp một câu: “Cũng tạm tạm.”

Trịnh Thạc đổi tư thế ngồi, với một chút lấy lòng trịnh trọng, cẩn thận cân nhắc qua ngôn từ, mới hỏi: “Năm nay là lớp 12 rồi, tương lai muốn phát triển theo hướng nào, con có ý tưởng gì chưa?”

Từ Tây Lâm liếc xéo, nghĩ bụng: “Dính dáng xu nào tới ông không?”

Nhưng Trịnh tiên sinh không phải là Đậ Tầm đã đánh nhau thành quen, Từ Tây Lâm dừng một lát, đoạn khách sáo đáp lấy lệ: “Tôi không học lệch môn, học gì cũng được, gần đây còn đang cân nhắc, còn phải xem tình hình cụ thể đã.”

Trịnh tiên sinh “À” một tiếng, ẩn ý quay đầu sang cảm khái một câu với bà Từ: “Bọn trẻ con trong nước ta thật sự không dễ dàng gì, bé tí đã phải trải qua kỳ thi đại học như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc.”

Bà Từ không tiếp lời, bàn tay gầy đét chậm rãi vuốt ve chiếc vòng phi thúy trên cổ tay, đôi mắt hơi mờ chớp một chút.

Ngay sau đó, Trịnh Thạc hỏi Từ Tây Lâm: “Tiếng Anh của con thế nào?”

Ông ta vừa nói ra câu này, Từ Tây Lâm tiếp khách trên sofa cũng vậy, dì Đỗ đang dọn dẹp cũng vậy, thậm chí là Đậ Tầm trên lầu vẫn đồng tai nghe cuộc nói chuyện bên dưới... tất cả miễn cảm hẳn, hiểu được ý tại ngôn ngoại của Trịnh Thạc, bầu không khí tức khắc cương lại.

Trịnh Thạc ý thức được rằng mình hơi nóng vội, nhưng gương cung không thể quay đầu lại, đã đến nước này thì chỉ có thể tiếp tục thôi.

Trịnh Thạc nở nụ cười vài phần trấn an, trước mặt Từ Tây Lâm không dám tùy tiện dùng dáng vẻ của “người cha”, giọng điệu cố hết sức chân thành: “Con xem, hiện giờ trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, bà ngoại cũng cao tuổi rồi, không còn sức nhọc lòng nhiều vì con, dì Đổ thì mỗi ngày phải chăm sóc người già, còn phải lo liệu bao nhiêu việc nhà, cũng rất vất vả, con mấy năm nay lại là thời kỳ tương đối then chốt, có rất nhiều thứ phải học, còn phải xác định hướng phát triển tương lai, bên cạnh không thể không có ai trông nom. Ta bỏ mặc con nhiều năm, giờ cũng rất muốn dốc chút sức – đương nhiên, tiền đề là con bằng lòng... Ừm, thực ra thì du học cũng là một lựa chọn không tồi...”

Ông ta còn chưa dứt lời thì Từ Tây Lâm đã đứng bật dậy.

Gã nghĩ, người này ngày trước đã đi đâu?

Hồi nhỏ bị người ta hỏi tới cha mẹ, gã cúi đầu trả lời “Mẹ cháu tên Từ Hiểu Huệ, ba cháu tên Từ Tiến”, ông ta đã đi đâu?

Khi Từ Tiến trên có mẹ già dưới có con thơ, tay trắng dựng nghiệp đi mấy tháng liên tục không về nhà, ông ta ở đâu?

Bây giờ chạy tới lấy lòng, gặt lúa của người ta trong mảnh ruộng mình bỏ không nhiều năm, trên đời còn có chuyện bỏ thế cơ à?

Đúng là không biết xấu hổ mà!

Trịnh Thạc nhận thấy sắc mặt gã không tốt, vội nói: “Ba chỉ đưa ra một đề nghị, chứ không có ý gì khác, con xem... ngần ấy năm qua, ba không thể làm hết trách nhiệm, trong lòng cũng rất áy náy, hiện giờ dày mặt muốn đến xin con một cơ hội sửa sai, đương nhiên, cho hay không là do con...”

Lửa giận Từ Tây Lâm mới dần xuống cơ hồ đốt cháy tóc, mở miệng là khạc ra lửa được.

Mà đúng lúc này, bà ngoại lên tiếng.

Bà Từ như người côi khác xen vào một câu: “Đi ra ngoài thăm thú, nhìn thử cảnh đời, cũng rất tốt, suốt ngày đi theo bà già chẳng có tác dụng này, sẽ lỡ việc của cháu đấy.”

Từ Tây Lâm sững sờ nhìn bà ngoại với vẻ khó tin.

Bà ngoại hơi cúi đầu, tóc trên đỉnh đầu bạc trắng như tuyết, tai đeo đôi khuyên kiều cũ, không gió mà tự đu đưa.

Từ Tây Lâm thành linh phát hiện, bà ngoại hôm nay ở nhà không đi đâu, mà mặc lại không phải là quần áo ở nhà bình thường. Bà ngoại vẫn luôn chú trọng, chỉ cần nhà có khách, bất kể thế nào, bà đều mặc quần áo đẹp để gặp khách, tuyệt đối không chịu đi dép lê, trang sức đầu tóc cũng nhất định phải đồng bộ, mấy năm trước khi tóc chưa bạc, bà thậm chí còn vẽ mày...

Tại sao hôm nay bà lại ăn vận như vậy? Là vì đã sớm biết Trịnh Thạc sẽ tới?

Từ Tây Lâm chớp mắt xâu chuỗi tỉ mỉ căn hậu quả lại – đúng rồi, trong lễ tang Từ Tiến, Trịnh Thạc biết bà không muốn gặp mình, nên chỉ ở khách sạn chứ không dám tới nhà.

Thế hôm nay làm sao ông ta lại dám đến?

Từ Tây Lâm cảm thấy họng như bị mắc nghẹn thứ gì, khó khăn nói: “Bà, bà muốn để cháu đi ạ?”

Bà Từ nhìn gã một cái, Từ Tây Lâm cảm thấy trong mắt bà tựa hồ nên ngấn lệ, nhưng chỉ thoáng qua, gã không hề thấy rõ.

“Lùi lại ba mươi năm, bà còn có thể nhìn một cái, quản cháu một chút,” Bà Từ nói khẽ, “Bây giờ chẳng còn sức, đi với ba cháu đi, thiếu niên sao có thể không để ý tương lai?”

Từ Tây Lâm đảo mắt qua bà, lại nhìn Trịnh Thạc đang hơi thấp thỏm, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ.

Gã tự cho là có thể đội trời đạp đất, có thể “định đoạt” rồi, nhưng kỳ thực trong mắt bà ngoại và mọi người, gã vẫn là một đứa trẻ ranh chàng biết cái gì, luôn cần người ta coi chừng, phỏng đoán ác ý với Trịnh Thạc vừa nãy, chỉ là tự cho là đúng thêm tự mình đa tình – Trịnh Thạc đến gánh vác nghĩa vụ chứ không phải tranh giành quyền lợi, ông ta là lương tâm lên tiếng, không phải đến cướp con.

Bởi vì gã chỉ xứng làm một “nghĩa vụ”, còn chưa có tư chất làm “quyền lợi”.

Châm chọc nhất là, Từ Tây Lâm không tài nào phản bác nổi, bởi vì nửa tiếng trước, cái đứa giậm chân khóc lóc om sòm trong phòng không phải ai khác, mà là chính gã.

Mũi Từ Tây Lâm đột nhiên nóng lên, kể đó, gã nhìn thấy Trịnh Thạc hơi hoảng loạn đứng dậy, dường như là muốn chạm gã nhưng không dám.

Từ Tây Lâm mù mờ giờ tay chùi, thấy toàn máu là máu.

Dì Đỗ vốn đến bên cạnh lau chùi mà nghe câu được câu không hấp tấp chạy tới: “Trời ơi! Ngãng đầu! Mau ngãng đầu lên, không được hít lại!”

Cả nhà tức thì nhốn nháo, mũi Từ Tây Lâm chẳng hiểu là bị bệnh gì, không đau cũng không ngứa, chỉ chảy máu ròng ròng, vừa chùi vừa chườm lạnh mà cả buổi vẫn chưa cấn.

Gã xua tay với dì Đỗ, tự mình vào nhà vệ sinh rửa, rửa giữa chừng, Từ Tây Lâm ngãng đầu lên nhìn gương, thấy rõ mặt mình – hai má hóp vào, dưới mắt có quầng thâm, trong mắt có tơ máu, dáng vẻ suy thận mà truyện đời truy cổ đại hay viết, trên vạt áo trước lấm chấm máu, nếu nhét gã vào màn hình, khỏi cần hóa trang cũng dư sức đóng quý sống.

Vớ vẫn nhất chính là, người khác suy bởi bài bạc gái gú, gã thì lại là do xem phim ma!

Quả thực là suy thận thuần khiết nhất trong lịch sử.

Từ Tây Lâm chống hai tay lên b ờn rửa mặt, nước lạnh và mất máu làm đ ầu óc hơi đ ờ đ ẫn, gã cúi đ ầu thở sâu mấy hơi, th ần nghĩ: “Mình thật có tương lai.”

Trịnh Thạc sợ kích thích con mình thành cao huyết áp, như ng ỗ trên chông mà đ ợi một h ỗ, r ỗ chào bà Từ ra về. Máu mũi lúc c ần lúc chảy, Từ Tây Lâm bèn khóa trái luôn cửa toilet, ôm một hộp khăn giấy, h ể chảy là lau, lau xong li ền giặt nước.

Chờ gã c ần h ả máu, đã là chuyện của hơn mười phút sau, Từ Tây Lâm vừa mở cửa, li ền nhìn thấy Đậ T ần im lặng đứng chờ bên ngoài.

Con mèo c ỗ bực bình thường với ai cũng hờ hững này, nhìn như một cao nhân lánh đời không nghe việc ngoài cửa sổ, kỳ thực mắt nhìn lục l ộ, tai nghe bát phương, thi thoảng im lặng chui ra trộm chú ý bạn một chút, một khi bị phát hiện, li ền làm bộ đi ền nhiên như không mà bỏ đi.

Hai người mới n ảy cãi c ọ om sòm trên l ầu không lên tiếng nhìn nhau một lát, Từ Tây Lâm biết, trông đ ợi Đậ hạm nhi mở miệng trước là không thực tế, thế là quay đ ầu đi lấy hai chai bia trong tủ lạnh dưới bếp – còn là rất lâu trước kia Từ Tiến bỏ vào ướp lạnh.

Suy nghĩ một chút, Từ Tây Lâm lại cất một chai đi, đ ổi thức uống bình thường đưa cho Đậ T ần: “... Ban n ảy tao không có ý đó đâu.”

Đậ T ần thoáng nhìn sơ mi loang l ổ vết máu của gã, không đ ầu không đ ươi hỏi: “Mày phải đi với ông ta à?”

“Không đi.” Từ Tây Lâm nói không chút do dự, sau đó ngậm miệng, chẳng giải thích gì thêm.

Đậ T ần nhìn gã nốc bia, hoài nghi gã muốn mượn rượu giải s ầu, mở miệng toan ngăn cản, nhưng nhớ tới tình cảnh suýt nữa đánh nhau ban n ảy, lại phi ền não nuốt vào.

May mà Từ Tây Lâm không có ý định say rượu, chỉ uống một chai r ỗ chậm chạp lên l ầu.

Gã quay về phòng, lấy đĩa ra, cất vào hộp kẹp giấy thuê đĩa vào, sau đó mở cái cặp không biết được ai sắp xếp lại, lấy ra tập đề thi kẹp đầy mấy mẫu giấy nhỏ, xem một lần những lời mọi người viết cho gã.

Cuối cùng, gã phát hiện trong đó có một tờ giấy trắng, mới nhìn còn tưởng là bị lẫn vào, đưa tay sờ lại có thể cảm giác được lỗ lõm rõ ràng, Từ Tây Lâm nảy ý, cầm bút chì nhẹ nhàng đò lại trên giấy.

Quả nhiên, một hàng chữ dùng “bút ẩn hình” bấy giờ rất thịnh hành dần dần hiện ra.

Gã vừa nhìn đã biết là Đậu Tâm viết, nét chữ của Đậu Tâm khá đặc biệt, không thể nói là đẹp hay xấu, xét trong nam sinh thì tương đối nổi nót, chỉ là hạ bút rất mạnh, ngòi bút vẽ trên giấy cực kỳ mạnh mẽ, bút ẩn hình hoàn toàn che không được sự sắc bén của nét chữ cứng cáp ấy, để dàng giấu đầu hở đuôi lộ ra dấu vết.

Đậu Tâm ban nãy đập bay khóa cửa và còn chỉ mũi máng gã viết rằng: “Nắm tay cậu, không sao, đừng khóc.”

Từ Tây Lâm ngậy ra một hỗi, mũi đau đau, gã còn tưởng là lại chảy máu, vội vã rút khăn giấy bịt lại.

Song bịt cả buổi mà chẳng có gì hết.

Từ Tây Lâm dựa ghế, ngẩng đầu lên, hơi nhắm mắt lại, cảm thấy chắc là Đậu hạm nhi nhà họ gần đây xem “Hồng nham” bị lạm rỗi.

—

Chú: Trong “Hồng nham”, Lưu Tư Dương bí mật hỗi âm cho Thành Cương là: “Nắm chặt tay cậu.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 25: Phục kiện

Sau đó Từ Tây Lâm một mình mời Trịnh Thạc ăn cơm – đương nhiên, dù tề thế nào thì Trịnh Thạc cũng không thể để gã móc túi được – Từ Tây Lâm lý lẽ trình bày sự thật là mình không cần người giám hộ, thế rồi để thể hiện mình “thành thực đúng mực”, không có ý giận hờn oán trách, gã bịt mũi trao đổi cách liên lạc với Trịnh Thạc.

Tiếp đó Từ Tây Lâm vui đầu vào núi sách bị lơ là đã lâu.

Việc ôn tập lớp 12 của Lục Trung tiến hành theo ba vòng, vòng thứ nhất là giáo viên các môn giảng một lần từng câu từ đầu đến cuối tất cả nội dung, là giai đoạn ôn tập quan trọng nhất, đặc biệt nhằm vào loại học sinh cần tinh con chuột “rút chân là quên” như Từ Tây Lâm. (Chuột bị mắc bẫy thoát ra hôm sau gặp bẫy vẫn tiếp tục thò chân vào, chẳng nhớ chuyện bị kẹp chân)

Nhưng Từ Tây Lâm bận rộn xong việc nhà mình, lại chán chường một thời gian rất dài, thoát cái mà thu qua đông tới, tuyết sắp rơi luôn rồi.

Đề ôn tập Từ Tây Lâm dãn lại không làm có thể chất đầy một cái thùng to một mét khối, nhất thời thật sự là muốn bù cũng chẳng biết phải bù từ đâu.

Cùng lúc đó, di chứng khi đắm chìm trong mớ phim tạp nham và sách truyện giải trí cũng đều hiển lộ ra.

Để đại chúng và dễ hiểu, lượng tin tức trong những tiểu thuyết đó đều rất ít, có thể xem lướt qua, lúc đọc Từ Tây Lâm cũng chẳng để ý mấy, lướt qua cảm thấy không hay, lập tức liền ném đi đổi quyển khác, nhưng đây kỳ thực là một thói quen rất hại đến sự chú ý.

Chờ gã định thẩn lại, mới phát hiện ng ỡ làm việc thời gian dài trở nên khó khăn lạ thường, đặc biệt là mấy cái điểm chính của mấy môn tự nhiên lằng nhằng và tiếng Anh khó đọc, Từ Tây Lâm cơ bản xem hai hàng là bực bội, chưa được non nửa đã bỏ sang một bên, lật đật tiếp theo... Thường là lật tới lật lui, lật hết cả bộ đ ề ỡ, mà ngay cả một đ ề có thể xem hết cũng không có.

Võ công ph ế hết chưa nói, còn phải nối lại kinh mạch nữa chứ.

Song “Hắc ngọc đoạn tục cao” đâu phải dễ dùng.(Hắc ngọc đoạn tục cao trong Ý Thiên Đ ờ Long ký, dùng nối xương cốt)

Từ Tây Lâm cứ ng ỡ một tẹo là ngứa ngáy muốn bay lên, hận không thể đ ụng một vòng hết mỗi một góc tường trên l ầu dưới l ầu, mà ý thức được hiệu suất của mình giảm xuống, thì càng tăng thêm nỗi lo âu này, chán ch ờng lên chán thành tu ần hoàn ác tính.

Nhưng dù chán hơn, gã cũng không đứng dậy đi long nhong, bởi vì có một Đ ậu T ầm mắt tinh như gì ng ỡ ngay cạnh bên, một khi Từ Tây Lâm có động tĩnh lớn, dẫu chỉ là thở dài nặng nề, Đ ậu T ầm đ ầu ng ẩng đ ầu nhìn gã. Đi ều này luôn khiến Từ Tây Lâm nhớ tới dáng vẻ hấn khi chờ mình ở cửa toilet hôm ấy, mọi sự bảo vệ của người khác, tựa hồ đ ều đang nhắc nhở sự yếu đuối của bản thân gã.

Tụi nít ranh có lẽ sẵn lòng lấy “khốn nạn” làm vinh, nhưng không một thiếu niên nào chịu chấp nhận mình “yếu đuối”.

Dần dần, số thời gian không cách nào nhẫn nại đ ều biến thành cái giũa, như nạo xương trừ độc mà hung tợn mài đi sự xốc nổi trên người gã.

Từ Tây Lâm photo vở của bạn bè, bổ sung bài tập chuyên đ ề các môn khổ không đ ể đâu cho hết, so đáp án đến sống không bằng chết, thành công từ “Thận Hư công tử” trở thành “Cương Thi nguyên soái”.

Mỗi sớm, trời còn chưa sáng thì gã đã uể oải bò dậy, cả nhà đ ều tắt đèn, chỉ mỗi phòng bếp dưới l ầu có tí tẹo ánh sáng mờ nhạt, trong n ỡ là bữa sáng dì Đ ỗ dậy sớm chuẩn bị cho họ.

Có một lần, Từ Tây Lâm mới vừa đi một bước, đột nhiên liền chóng mặt buồn nôn, gã vịn lan can cầu thang, cảm thấy bậc thang bình thường nhảy hai ba bước là hết quả thực chẳng nhìn thấy cuối, giá mà tròn thành một cục trơn nhẵn để lăn xuống thì tốt.

Đột nhiên, có người đỡ lấy gã từ sau lưng, khoe môi bị chạm nhẹ, Từ Tây Lâm nghiêng đầu liền nhìn thấy Đậu Tâm, Đậu Tâm ôm hờ gã, giờ một cục kẹo đến trước miệng.

Đậu Tâm đứng quá sát, ánh mắt thấp hơn bình thường, vừa vặn tránh khỏi tầm nhìn của Từ Tây Lâm, dừng trên môi gã, Từ Tây Lâm nghĩ thấy trên người hắn có mùi bạc hà mát lạnh, dường như là kem đánh răng mới đổi.

Cầu thang không bật đèn, lan can và vật trang trí đều chỉ còn lại hình dáng, riêng mình Đậu Tâm gần ngay trước mắt mặt mày thanh tú, như một bức tranh bóng rất đậm. Từ Tây Lâm không biết có phải là mình quá mệt hay không, mà bỗng hơi hồi hộp, mơ màng để Đậu Tâm đút kẹo vào miệng, vị giác ngủ say cả buổi chưa nếm được mùi vị gì.

“Tụt huyết áp à?” Đậu Tâm trộm lau mồ hôi trong bàn tay, thoáng cái sát rạt như vậy, kỳ thực hắn cũng rất căng thẳng, “Đề... đề tao điu mày xuống.”

“...” Từ Tây Lâm dừng lại nghỉ ngơi đỡ hơn, liền ôm ngực nói, “Tao trúng độc đã sâu, chỉ sợ mạng không còn dài, mày nhất định phải giúp tao báo... thù...”

Đậu Tâm nghĩ rằng đầu đất này tạm thời chưa chết ngay được, thế là đỡ bưng tai hất gã ra, một mình xuống lầu.

Đi Đỗ về phòng ngủ tiếp, hai người cũng không mất công dọn mâm làm gì, tốc chiến tốc thắng đứng trong bếp giải quyết bữa sáng luôn.

Từ Tây Lâm phải chịu sự tra tấn của việc thức khuya dậy sớm không nhìn được nói với Đậu Tâm: “Trường mày xa quá, không thì về sau đừng

chạy qua chạy lại nữa, cuối tuần rảnh thì về bạn mà muốn ăn món gì thì cứ gọi điện thoại, Chủ Nhật tao mang tới cho.”

Đậu Tầm ngậm quả trứng gà luộc, cắn một miếng hết nửa quả, má phồng lên, không rảnh nói chuyện, chỉ lắc đầu không giải thích gì.

Từ Tây Lâm ăn uống no nê, đầy máu sống lại cũng nhanh, cảm thấy hẳn như vậy rất thú vị, đột nhiên giờ tay chọc bên má phồng lên của Đậu Tầm... Bao nhiêu năm qua, gã với con Đậu Đậu như nước với lửa, rất có thể là bởi vì chó quá hạ tiện, người quá gọi đòn.

Đậu Tầm phản ứng cũng nhanh, đề bàn tay tác quái kia lại.

Bàn tay hẳn được lò sưởi trong nhà ủ một đêm, nóng hần hập, trứng vẫn chưa nuốt, không mở miệng được, liền giữ nguyên tư thế quỳ dị cần tay Từ Tây Lâm không buông.

Từ Tây Lâm: “Ha ha ha tao sai rồi.”

Gã vừa nói vừa toan rút tay về, nhưng Đậu Tầm không biết uống lộn thuốc gì mà nắm càng chặt hơn, Từ Tây Lâm rút tay không ra, nhiệt độ từ cơ thể ấy lại như lây nhiễm, dưới ánh đèn lò mờ trong căn bếp nhỏ, nó thốc vào mặt, Từ Tây Lâm cười hết nổi, nhận thấy sự mờ ám khó mà tả được.

May mà Đậu Tầm mau chóng định thần lại, buông phắt tay như điện giật, hẳn không dám nhìn mặt Từ Tây Lâm, ngậm một cái bánh mì, cầm đầu chạy một mạch: “Tao đi đón xe.”

Từ Tây Lâm ở đằng sau dặn dò: “Tối đừng về, mày tính ném tiền nhà trọ qua cửa sổ à?”

Đậu Tầm không lên tiếng, xách ba lô đi – tối hôm ấy trời đổ một trận tuyết đầu đông to hiếm thấy, Đậu Tầm vẫn quay về không quản ngại mưa gió.

Hắn thật là cố chấp, chuyện đã nghiêm túc, dù đụng tường cũng không quay đầu lại.

Trong khi Từ Tây Lâm còn đang vắt giò lên cổ đuổi theo tiến độ, cuộc thi cuối kỳ đã không hề thương xót đến đúng hạn.

Giữa kỳ Từ Tây Lâm xếp thứ tư, cuối kỳ bỗng chốc rơi xuống hai mươi ba – xếp hạng trong khối càng khỏi cần nói, cơ bản đã ở tít ngoài ngàn dặm.

Kết quả này đối với Thơm Bảy Dặm, có thể nói là “trong dự kiến, ngoài tình lý”, cô cần phiếu điểm ở trong văn phòng thở dài thở ngắn cả buổi, lần lượt hẹn nói chuyện với các giáo viên bộ môn, rồi vô cùng, hận không thể nửa đêm canh ba mơ thấy Từ Tiến hồng mách tội.

Từ Tây Lâm không hề để lộ sự tồn tại của Trịnh Thạc, bà ngoại già thì đã cao tuổi, Thơm Bảy Dặm cũng không tiện bắt bà lóc cóc đến trường, cô suy tới tính lui, thật sự chẳng còn cách chi, đành phải giảm đôi giày cao gót bay về lớp, đi hẹn gặp Từ Tây Lâm.

Học sinh Lục Trung lên lớp 12, cơ bản cũng chẳng còn riêng tư gì để nói.

Mỗi lần thi xong, phiếu điểm và xếp hạng cả khối đều lập tức dán lên, bảng vinh dự và cột sỉ nhục liếc qua là thấy ngay. Nhiêu khi giáo viên sợ có ai không nhìn thấy, còn tự mình đọc một lượt.

Lão Thành chưa kịp than thở nghỉ đông chỉ có mười ba ngày, vô tình liếc thấy xếp hạng của Từ Tây Lâm, nhất thời còn tưởng mình hoa mắt nhìn lầm, vội vàng dụi mắt thật mạnh.

Thình lình bị đụng nhẹ một phát, Lão Thành cúi đầu, thấy La Băng vội vã đi qua mình.

La Băng rảo bước chạy đến trước mặt Từ Tây Lâm, da mặt cô xưa nay rất mỏng, với nam sinh khác còn khó có thể chạm rã mà nói, vừa thấy Từ Tây Lâm ngẩng đầu thì lập tức đỏ bừng mặt.

Từ Tây Lâm sau khi khôi phục lại khỏi trạng thái dở chết dở sống, cũng chậm rãi tìm về thái độ với ai cũng tốt lúc đầu, rất đổi ôn hòa cười hỏi: “Lớp trưởng có việc gì à?”

La Băng trộm nhìn gã một cái, âm thầm lấy hết dũng khí, nhưng cô vừa mở miệng, còn chưa kịp phát ra tiếng, thì đã có người đến phá rối.

Thơm Bảy Dặm gõ cửa sổ sau: “Từ Tây Lâm, đi theo cô.”

Từ Tây Lâm biết Thơm Bảy Dặm sẽ không bỏ qua cho mình, sớm có chuẩn bị tâm lý, gật đầu nói với La Băng: “Tôi đi nghe thăm vấn đây, bái bai, nghỉ lễ vui vẻ nha.”

Nói xong gã chạy vút đi như một làn khói. Còn lại một mình La Băng đứng đó, vẻ mặt không rõ ràng, rốt cuộc vẫn nặng nề tâm sự mà đi.

Cô rất muốn tìm cơ hội nói mấy câu với Từ Tây Lâm, suốt một học kỳ, cô đã trộm khóc vì gã mấy lần, viết bảy tám lá thư cho gã, sợ gã cầu thả không biết là ai viết, đôi khi còn cố ý ám chỉ thân phận bản thân, thế nhưng chưa từng nhận được hồi âm.

Nếu chỉ là không hồi âm thì thôi, La Băng cũng có thể từ bỏ.

Nhưng vấn đề là, mỗi lần cô viết thư xong, một tuần sau liền nhận được một gói nhỏ cũng chỉ dán tem không dấu bưu điện trong thùng thư, bên trong là các loại quà linh tinh, khi thì một bịch kẹo, khi thì một cây bút, thậm chí có một dạo cô lười dùng giấy nháp, tính nháp lên mặt trái đề thi, tuần sau liền nhận được một quyển giấy trắng “B5”.

La Băng vẫn luôn muốn hỏi rõ Từ Tây Lâm có ý gì, nhưng gã lúc nào cũng bận bịu, chưa cho cô cơ hội.

Cô đi rồi quay về Thái Kính từ đầu đến cuối chỉ cầm túi dọn dẹp đồ đạc của mình, chào cũng chẳng chào, lãnh đạm vô cùng.

Cho đến khi cô chạy xa rồi, Thái Kính mới kiềm chế mà ngẩng đầu nhìn bóng lưng La Băng bọc kín như quả bóng một cái.

Bạn học trong lớp nhanh chóng đi hết, Thái Kính lấy một phong thư trong học bàn mình, lần này La Băng gấp lá thư thành hình trái tim, bên trong là nét chữ thanh tú quen thuộc, ngòi bút có mùi – Thái Kính biết cô dùng cây bút nào, bởi vì cây đó là do cậu ta mua.

Đạo trước Từ Tây Lâm liên tục như trên mây, đẽ và sách luyện tập để lên bàn gã đều do bạn bè xung quanh sắp xếp cho – chủ yếu là Thái Kính.

Mà thư của La Băng cũng kẹp trong đó.

Số thư ấy một phong Từ Tây Lâm cũng chưa nhìn thấy, đều bị Thái Kính sau khi mở ra cẩn thận ép phẳng, rồi trân trọng cất đi.

Cậu ta biết mình làm vậy là hơi biến thái, nhưng bắt đầu từ khoảng thời gian Từ Tây Lâm không tới trường, Thái Kính như ma xui quỷ khiến giấu phong thư thứ nhất, việc này liên giống như thành nghiện vậy, dừng không được.

Thái Kính không dám hời âm thay Từ Tây Lâm, sau mỗi lần nhận được thư của La Băng, chỉ có thể tỉ mỉ chọn mấy vật linh tinh vừa rẻ vừa thực dụng cho cô.

Cậu ta thậm chí đã nghĩ được một lý do cho mình – dù sao Từ Tây Lâm cũng sẽ không hời âm, mà nhà gã xảy ra chuyện như vậy, có lẽ cũng không hi vọng bị ai quấy rầy.

Cậu ta mỗi ngày dùng lý do này thôi miên mình một lần, dần dà, vậy mà lại thật sự hơi tin, còn tìm được từ đây niềm vui bí ẩn gần như dâng hiến vậy.

Cậu ta cảm thấy mình như một thánh nhân đứng ngoài quan sát, không cần báo đáp cũng chẳng để lại tên mà im lặng bảo vệ hai người.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 26: Bừng tỉnh

Nhưng có hai đại thần luôn có thể làm nhạt bớt tất cả tình cảm trong lòng thiếu niên, một là “thi cử”, hai là “kỳ nghỉ”.

Đậu Tầm nghĩ đông sớm hơn Từ Tây Lâm chục ngày, rốt cuộc có thể không cần chạy tới chạy lui nữa. Hắn từ sáng đến tối chỉ ở trong phòng làm chuyện của mình, đôi khi ra giúp dì Đỗ chút việc, ngoại trừ sáng tối hỗ trợ dắt chó đi dạo, không có việc sẽ không ra ngoài, là một đứa “con nhà người ta” chuẩn không cần chỉnh.

Từ Tây Lâm mang theo thành tích cuối kỳ phá kỉ lục, cố gắng về nhà cho thầy Đậu xem, lần này hai người không cãi nhau – lần trước cãi cọ chủ yếu là vì ý kiến bất đồng, Từ Tây Lâm cảm thấy không ổn, Đậu Tầm cảm thấy rất tệ – lần này cả hai nhất trí ý kiến, đều cảm thấy trên phiếu điểm của bí thư Từ vẽ nguyên một đồng cứt.

Thế nên lúc Đậu Tầm bắt đầu khắc lửa, Từ Tây Lâm đơn phương giơ cờ trắng, cúi đầu nghe.

“Nói thật, tao thực sự không hiểu lắm.” Tên Đậu Tầm bình thường lần đầu này, chỉ cần bắt đầu châm chọc khiêu khích, thì lập tức có thể thêm một kỹ năng lái nhai đặc biệt, “Dạo trước bạn bè chăm chỉ học hành, mà thì không làm gì, cho nên bị vượt qua một chút cũng rất bình thường – tao không thể hiểu nổi là, tại sao mấy cái mày vốn biết bây giờ cũng chẳng còn luôn?”

Từ Tây Lâm thấy hắn trưng ra vẻ mặt nghi hoặc nghiêm trang, giống như hơi ngạc nhiên với việc loài người vậy mà còn có chức năng “quên”.

Để hắn bớt phải nói nhiều, Từ Tây Lâm đành phải tự chửi mình trước: “Việc này ấy à, rất bình thường mà, lúc nhỏ tao dạy Đậu Đậu ngửi và bắt

tay hơn một tháng, vừa dạy xong thì sửa nhà, bèn gửi nó cho người ta nuôi một tháng, xong rồi trở về lại chẳng biết cái chó gì nữa.”

Đậu Tầm: “...”

Từ Tây Lâm đã tự giác đứng vào cùng một hội với Đậu Đậu, thì hẳn quả thật cũng không còn gì để nói.

“Trung học môn tự nhiên đơn giản hơn môn xã hội rất nhiều,” Thầy Đậu ngẫ xuống, từ móc máy chế giễu đổi thành khinh bỉ một cách nghiêm túc đứng đắn, “Chỉ dạy một số định lý và phương thức tư duy cực kỳ đơn giản, đề bài sắp xếp rất logic, ý chính cũng rất rõ ràng, rốt cuộc thì bọn mày có khó khăn gì?”

Từ Tây Lâm không biết đáp làm sao, đành phải “ha ha”, bụng nghĩ: “Đúng vậy, phàm nhân bọn tao ngu dốt thật xấu hổ.”

Đậu Tầm nghĩ một chút, lại nói: “Nhưng dựa theo kinh nghiệm tao học một học kỳ trong lớp mày, tao cảm thấy tám mươi phần trăm vấn đề của bọn mày đều có thể dùng hai phương pháp ‘đọc sách đảng hoàng, đừng làm bài lung tung như ruồi nhặng không đầu’ và ‘đọc đề đảng hoàng, đừng nói vớ nói vẩn’ để giải quyết.”

Từ Tây Lâm khiêm tốn xin chỉ dạy: “Thế hai mươi phần trăm còn lại thì sao?”

Đậu Tầm cười khẩy: “Đến bệnh viện chữa đầu óc.”

“Đậu hạm nhi,” Từ Tây Lâm thở dài, chân thành nói, “Tao khuyên mày, hoặc là về sau bớt nói chuyện với người ta, hoặc là nhân ngày nghỉ, đến võ quán trước cửa đăng ký học võ tự do đi.”

Bằng không, chưa biết chừng ngày nào đó sẽ bị người ta đập chết tươi.

Đậu Tầm không cảm kích chút nào: “Nên bớt nói chính là mày ấy, chút óc của mày biến hết thành nước miếng rồi.”

Từ Tây Lâm: “...”

Song dù sao thì Đậu Tâm không phải chỉ biết nói mồm, chờ hấn phun một hơi thoải mái rồi, liền về phòng ôm một thứ đến ném trước mặt Từ Tây Lâm: “Cần xem đi, không hiểu thì hỏi.”

Đó là một tập giấy “A3” dày cộp, dùng chỉ đôi khâu lại, bên trong đều viết bằng tay, toán lý hóa sinh mỗi môn một quyển, trang đầu tiên đều là vấn tắt bối cảnh và lịch sử môn học, sau đó dùng bút dạ quang gạch một đoạn, bên cạnh ghi chú “mục tiêu học tập giai đoạn này”.

Trang thứ hai là mở rộng và tách rời phần mới lấy ra, làm mạch lạc môn học theo tính đại cương, giữa điểm và điểm dùng những đường đứt và liền nối lại, vẽ ra kết cấu logic trong đó, nét liền là những điều cần nắm giữ trong phạm vi đại cương, nét đứt là nội dung bên ngoài, chỉ để giúp hiểu thêm.

Sau đó dựa theo quan hệ logic của trang thứ hai để lấy ra mỗi một phần tri thức, bên cạnh dùng chữ rất nhỏ viết mỗi một số trang tương ứng trong sách giáo khoa, logic nội tại của sách và dụng ý sắp xếp, hết như một quyển giáo án của giáo viên vậy.

Ngoài ra, Đậu Tâm còn ghi chú mỗi một điểm tri thức có thể khai thác từ mấy góc độ, thậm chí sau mỗi một góc độ viết rõ số trang ví dụ mẫu tương ứng trên “sách vàng” luyện tập.

Từ Tây Lâm sửng sốt hỏi: “Mày viết à?”

Đậu Tâm không trả lời câu hỏi thừa thãi này, chỉ nói: “Điểm tối đa là một trăm, mày nghe hiểu ví dụ mẫu, có thể lấy sáu mươi điểm, làm nhìn mặt từ đầu đến cuối sách bài tập, có thể lấy bảy mươi điểm, hiểu rõ trong sách nói gì, làm theo logic trong đó, lấy được tám mươi điểm, có thể thành hệ thống, giảng cho người khác theo hệ thống, thì lấy được chín mươi điểm.”

Từ Tây Lâm: “Điểm tối đa thì sao?”

Đậu Tầm nhìn một phút đờng hồ, thật sự không nhìn nổi, rốt cuộc vẫn đọc miệng: “Có thể giảng rõ cho đũa ngu đần, để nó đi thi đại học, thì có thể đạt điểm tối đa.”

Nói xong, chính bản thân Đậu Tầm cũng cảm thấy hơi quá đáng, thế là ngậm chặt miệng, chờ Từ Tây Lâm phản kích.

Nhưng Từ Tây Lâm không nói gì, chỉ trợn mắt nhìn hắn, khoan dung hắn như khoan dung Đậu Đậu dùng giày của mình để mài răng, thậm chí thoáng nét cười và sự cứng chiêng không rõ lắm.

Gã và Đậu Tầm từng ngồi bàn trước bàn sau, biết trò Đậu Tầm trong hầu hết tình huống đều lười viết, hướng chỉ nếu là viết cho mình xem, hắn cũng chẳng cần giảng giải từng chữ một. Giấy photo trắng tinh, chỉ sạch sẽ như vậy, một chút vết bẩn cũng không có, nhìn là biết mới viết xong khâu lại, còn chưa có ai lật.

Đây là đặc biệt chuẩn bị cho gã.

Đậu Tầm tỉ mỉ tụy đi nhiều, mấy ngày này so với lúc chính hắn chuẩn bị thi đại học còn mệt hơn, thành thử dễ nóng giận là hoàn toàn có thể hiểu được. Vì tấm lòng im lặng làm bạn này, Từ Tây Lâm có thể nuông chiều hắn nói năng lỗ mãng. Gã nhân lúc Đậu Tầm đứng lên rót nước, đột nhiên từ phía sau sấn tới, bế bổng Đậu Tầm lên chưa tính, còn quay một vòng nữa chứ.

Đậu Tầm giật mình đần ra, nước đổ đầy tay, trở mắt nhìn Từ Tây Lâm.

“Gậy quá.” Từ Tây Lâm nói xong liền thả hắn xuống, cầm xấp “Bí kíp thánh học” quý giá đi về phòng mình.

Qua chừng hai phút, cung phản xạ như thả bước trên vũ trụ của Đậu Tầm mới khó khăn chạy hết toàn trường, hắn rã đông, toàn thân trên dưới một trăm quả địa lôi đờng thời nổ thành muôn hàng nghìn tia xuân khắp chốn.

Sinh viên đại học yêu đương có cả tá, cuộc sống học đường chia năm tháng lớn dần vốn nên liên tục của thanh thiếu niên thành mấy giai đoạn, khiến mỗi người đều như qua quan chém tướng, chỉ có đánh đến bản đồ mới, mới có thể nhặt được kỹ năng mới. Lũ nhóc con vất mũi chưa sạch cả trai lẫn gái đã lên đại học nhanh chóng quen với việc tìm lớp khắp trường, cũng quen với việc yêu đương hẹn hò. “Yêu sớm” trước một kỳ nghỉ hè còn có vài phần cấm kỵ nay lắt mình biến thành chuyện thường ngày ở huyện.

Có nam sinh nhìn thấy cô nàng thuận mắt, trở về sẽ nôn nao, nếu vừa vặn rồi rã thì sẽ theo đuổi một chuyến, cũng giống mua vé số vậy, thỉnh thoảng gặp may “cua” được, là có thể áo gấm về ký túc xá mời ăn cơm.

Đậu Tầm cảm thấy khó lòng hiểu nổi, bởi vì rất nhiều người theo đuổi đều là những cô nàng mình căn bản không quen, mà không quen thì làm sao nói tới thích hay không?

Nhị ca trong phòng ngủ như một lẽ đương nhiên bảo với hắn: “Tại sao không thể thích? Con gái thôi mà, cần chi quen biết, nhìn thấy thích thì không quen cũng không sao, chờ cua được rồi thì sẽ quen thôi. Lỡ như tính cách không hợp thì chia tay, cưới rồi còn ly dị được, huống chi chúng ta chỉ trong giai đoạn yêu thử, được mấy mối tình đâu có thể thành đôi? Thoải mái đi, chỉ cần bản thân mày đủ trình độ, thì cả thế giới đều là lớp dự bị.”

Phát biểu xong luận điệu hoang đường này, nhị ca tự xưng là “thánh tình ái” còn chưa đã nghiền, lại tiếp tục “bình loạn”: “Theo tao phân tích thì tình huống của mày, khả năng tám mươi phần trăm là có người trong lòng rồi, phỏng chừng không phải thanh mai trúc mã thì cũng chẳng khác mấy, dù sao thì nhất định là người rất thân quen, đúng không?”

Tim Đậu Tầm “thịch” một phát, xuất phát từ sự tò mò ngu xuẩn như Từ Tây Lâm, hắn hỏi: “Hai mươi phần trăm còn lại thì sao?”

Nhị ca nói: “Không thì là mày bị bệnh, căn bản không thích con gái ha ha ha.”

Đậu T`ân nghe thế, thu dọn xong đồ đạc liền trốn về nhà, bởi vì nhị ca mèo mù vớ chuột chết, nói trúng ngay tâm sự cả đời hắn từ thuở lọt lòng tới giờ.

Đậu T`ân từ nhỏ l`âm lì, nhìn ai cũng thấy ngu xuẩn, chưa bao giờ có tí`ên lệ thích ai.

Ban đầu, hắn chỉ hơi ỷ lại Từ Tây Lâm, bởi vì người khác đều phân biệt rõ ràng với hắn, Từ Tây Lâm là hòn đá duy nhất bất ngờ lăn qua “Sở hà Hán giới”, tựa như một cánh cửa sổ, mở trên bức tường ngăn cách với đời của Đậu T`ân, từng chút một kéo Đậu T`ân khỏi cái vòng nhỏ hẹp bó buộc phạm vi hoạt động.

Tiếp đó, sự ỷ lại này dần dần tăng lên, Đậu T`ân luôn không nhin được chia sự chú ý lên Từ Tây Lâm, chốc chốc lại muốn quan sát xem gã đang làm gì, một thời gian không nhìn thấy sẽ bất an, nếu không khéo biết gã đi chơi với người khác, trong lòng sẽ rất khó chịu.

Sau đó... Đậu T`ân phát hiện sự tình hơi bất thường.

Hắn thường xuyên muốn chạm vào Từ Tây Lâm, nhưng một khi đối phương chủ động tới gần, hắn lại sẽ căng thẳng run rẩy.

Đậu T`ân như ma xui quỷ khiến đi vào phòng ngủ của Từ Tây Lâm, tay nắm mới thay sáng bóng, c`ân vào lạnh ngắt. Hắn dựa cửa, không đầu không đuôi nói với Từ Tây Lâm: “Tao hi vọng mày có thể đậu vào trường tao.”

Từ Tây Lâm cho rằng hắn đùa giỡn, đầu cũng chẳng ngẩng lên đáp: “Em thi không nổi đâu thầy Đậu à.”

Đậu T`ân im lặng ngậm miệng, sự khát khao nôn nóng trào lên trong lòng, đóng đinh hắn tại chỗ, chỗ ban nãy bị Từ Tây Lâm cách qu`ần áo chạm qua râm ran nóng lên, hắn mù mờ chăm chăm nhìn Từ Tây Lâm một lúc, đột nhiên không đầu vào đầu mà nghĩ: “Mình muốn hôn nó.”

Ý nghĩ này khiến chính hắn giật nảy mình, Đậu Tâm chậm chạp phát hiện ra mình hơi biến thái.

Từ Tây Lâm đang muốn tìm một bài hát thích hợp để nghe lúc học, phát hiện Đậu Tâm còn đứng đực ra đó, nghi hoặc quay đầu lại nhìn hắn: “Đậu hạm nhi, mà làm gì vậy?”

Đậu Tâm có tật giật mình, hốt hải thu ánh mắt về, nhìn chằm chằm mũi chân mình: “Tao nghiêm túc đấy.”

Trong lòng hắn kỳ thực còn một câu, “Tao muốn mãi ở bên cạnh mày, trường lớp không có mày chẳng còn ý nghĩa gì”, nhưng câu này thật sự nói chẳng được, hắn chỉ có thể mặc cho câu bày tỏ sơ sài vừa nãy cô độc bay.

Từ Tây Lâm nhíu mày: “Đậu hạm nhi, mà muốn nói gì?”

Đậu Tâm như mê muội nhìn thẳng vào mắt Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm tự dưng giật mình, tay cầm chuột vô tình nhấp trúng cái gì, quảng cáo trang phim sex thừa cơ nhảy vào màn hình máy tính, tiếng thờ dốc cao vút bất thành linh xen vào giữa hai người đang ngơ ngác nhìn nhau.

Từ Tây Lâm vội vàng luống cuống tay chân tắt đi.

Nhìn lại thì Đậu Tâm đã chạy mất tiêu.

Từ Tây Lâm nhìn cửa phòng mở hé, nghĩ bụng: “Nhưng tao thực sự thì không nổi mà.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 27: Đức Bà muôn hoa

Đậu Tầm quay về phòng như chạy trốn, cả người đều không ổn lắm.

Hắn cách áo sơ mi, sờ soạng lưng tung không hề có mục đích trên hông mình, giống như muốn xóa đi mấy dấu vân tay Từ Tây Lâm để lại, đúng thời, đoạn phim vừa bị Từ Tây Lâm mở nhãn lặp đi lặp lại quanh quẩn trong tai trước mắt; trên cơ sở “thiên thời địa lợi nhân hòa”, sự chấn động bị tăng lên vô hạn, tác dụng của nhiều tầng cảm quan tụ tập lại, hắn trần trọc trên giường mất ngủ nửa đêm, hôm sau lại làm bản cả ga giường.

Đậu Tầm dậy từ tinh mơ, lén lút xử lý chứng cứ phạm tội, không dám phơi bên ngoài, gột cục bộ xong lấy máy sấy làm khô, sau đó nhân Từ Tây Lâm còn chưa dậy, tìm đại một cái cốc mà trốn về trường.

Hắn theo bản năng cảm thấy mình nên có một ngày để bình tĩnh.

Trường học trong kỳ nghỉ đông rất tiêu điều, im ắng, thư viện mở đến ngày hai mươi bảy tháng Chạp, mấy hôm nay còn chưa đóng cửa.

Đậu Tầm ngồi trong thư viện một lúc, sách nghiêm túc đọc không nổi, đọc ra một hồi, đột nhiên đứng dậy đi tới giá sách xã hội học, lựa ra tất cả nghiên cứu liên quan đến “đồng tính luyến ái”, lật xem nhanh chóng.

Hắn ngồi cả ngày liền, gần đến chập tối, thư viện muốn đuổi người, Đậu Tầm mới đóng gói mấy quyển chưa đọc xong mượn đi.

Trút đầy một bụng tâm lý học, luân lý học và lý luận xã hội học lộn xộn, nhưng hắn vẫn không thể phân tích ra nguyên do vấn đề của mình.

Đậu Tầm hai tay dứt túi, hoang mang đi ra ngoài, tự hỏi lòng mình: “Tức là mình là người đồng tính à?”

Lúc này văn hóa hủ trên internet và ti vi còn chưa kịp phổ biến, mọi người còn tin rằng giữa đàn ông với đàn ông có tình hữu nghị thuần khiết, y học mới tách vấn đề xu hướng tình dục khỏi phạm trù “bệnh hoạn” chưa được mấy năm, đám nam sinh tự nhiên ngốc nghếch mít đặc văn sử, mấy từ như “đoạn tụ” rồi “Long Dương” còn chỉ là chú giải cho danh từ lạ.

Bốn chữ “đồng tính luyện ái” nghiêm túc đến mức làm máu trong tim chảy ngược.

Đậu Tầm có một chút sợ hãi, song không nhiều lắm, vì dù sao thì hắn đâu phải mới ngày đầu tiên lạc loài. Và lại hắn chẳng khác nào trên không cha mẹ, dưới không anh em, chỉ một thân một mình, thật sự không có gì đáng sợ... thành ra mù mờ nhiều hơn.

Vì cuộc đời tương lai không thể bắt chước, vì nguyện vọng ngày càng rõ nét hơn.

Thi được bao nhiêu điểm có thể tự quyết định, nhưng thích một người, lại phải xem người ta có chịu phối hợp hay không.

Đậu Tầm không biết Từ Tây Lâm sẽ nhìn nhận chuyện này thế nào, nhưng bản năng cảm thấy kết quả có thể sẽ không như ý lắm.

Đột nhiên, có người gọi hắn lại: “Đậu Tầm?”

Đậu Tầm hồn vía lên mây, vẻ mặt mù mờ quay đầu lại, nhìn cả buổi mới nhận ra là nhị ca trong phòng ngủ – Chịu thôi, hắn vốn đã không dễ thân với ai, ở trường chưa được mấy hôm lại bắt đầu “học ngoại trú”, nhị ca lại nhân tháng Chạp cạo đầu, khiến hắn suýt nữa không nhận ra.

Nhà nhị ca ở vùng khác, cha mẹ tết âm đi du lịch không dẫn theo con kỳ đà này, hắn bèn ở lại trường coi thư viện, còn có thể kiếm ít tiền tiêu vặt. Hắn vẫy tay gọi Đậu Tầm, hỏi: “Sao mày lại đến trường?”

Đậu Tầm ấp a ấp úng, thuận miệng đáp lấy lệ.

Hắn chỉ thiếu viết bốn chữ “hồn vía lên mây” trên mặt, nhị ca thấy hắn như vậy cũng không tiện hỏi nhiều, đơn giản hàn huyên vài câu rồi cáo từ, Đậu Tâm lại bỗng nhiên nhớ tới tay này từng bốc phét mình là “thánh tình ái”, nhất thời nhũn não mở miệng gọi hắn lại.

“Muốn thỉnh giáo mày một việc.” Đậu Tâm cố gắng sắp xếp từ ngữ, ngắc ngứ hỏi, “Người... người lần trước mày nói... thanh mai trúc mã, đúng là có một người như vậy, nhưng tao không biết nên làm thế nào...”

Nhị ca chẳng hiểu gì hết, cùng Đậu Tâm trở mắt nhìn nhau một hồi, rồi khổ não giơ tay vò cái đầu đã gần thành ông sư: “Đậu Tâm, mày có thể dùng tiếng người phiên dịch lại đoạn vừa rồi không?”

Mười lăm phút sau, Đậu Tâm ra tay giúp nhị ca dọn dẹp sạch sẽ phòng đọc sách.

Nhị ca rốt cuộc cũng đỡ khóc đỡ cười hiểu được nổi nghi hoặc cuộc đời hắn, đương nhiên, Đậu Tâm còn chưa đầu lắm, hắn tỉnh lược mấu chốt về giới tính của thanh mai trúc mã.

“Mày đó... tao phải nói gì mày đây.” Nhị ca khóa cửa phòng đọc sách, “Mày thích ai đâu có phạm pháp, chúng ta cũng chẳng xấu hơn ai, cho dù người ta không có ý đó với mày, cũng không thể vì mày thích mình mà có thành kiến! Cứ suy tính tới lui như mày, thì loài người đã sớm tuyệt chủng rồi! Mày nghe tao đi, mày theo đuổi trước, không được thì bám riết lấy, vẫn không được thì đổi người, ‘chân trời nào chẳng có cỏ thơm, đỉnh núi bên cạnh cũng rất tốt’ mà!”

Đậu Tâm ngậm miệng, cảm thấy hỏi hắn là một sai lầm, thay vì khoe khoang mình là “thánh tình ái” gì đó, tay này càng giống làm nghề “không biết xấu hổ” cách vách hơn.

“Nếu sợ về sau gặp mặt xấu hổ, thì mày thử vài lần trước, xem cô nàng có thái độ thế nào,” Nhị ca vừa nói tới việc này, liền khá hăng hái, bày đặt chỉ vẽ cho Đậu Tâm: “Nếu cô nàng không lảng tránh, thì tương đương với ngầm đồng ý, mày trở về thử xem, nếu có hi vọng lại đến tìm tao, tao dạy cho bước tiếp theo.”

Đậu Tầm đã học được kỹ năng trao đổi cơ bản miệng thì nói: “À, được, cảm ơn.”

Bụng lại nghĩ: “Cái rắm, thẳng ngu.”

Đậu Tầm vô công rỗi nghề ở trường một ngày, chỉ thu hoạch được mấy quyển sách lý luận và một chú ý cùi mía.

Trong khi hẩn đương trần trở, mỗi ngày phân ra càng nhiều thời gian đi rình mò Từ Tây Lâm, thì năm mới đến.

Từ Tây Lâm hoàn thành nhiệm vụ học tập của một ngày, bị dì Đỗ sai đi siêu thị mua đồ tết, Đậu Tầm không cần ai sai cũng tự giác đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, sự thoải mái vui vẻ của Từ Tây Lâm lúc ở nhà liền biến mất.

Đây không phải lần đầu tiên Từ Tiến không trở về nhà vào dịp Tết, nhưng là lần đầu tiên bà không bao giờ về nhà nữa.

Gã đã chấp nhận hiện thực này, cũng biết vết thương nát lòng hơn trong cuộc sống tầm thường ngày qua ngày rồi cuộc cũng sẽ lành dần, chỉ là lúc này, vết thương còn rỉ máu, gã biết chỗ đó chưa khép miệng, chỉ có thể mượn sự bận rộn mà cẩn thận tránh đi.

Bình thường có thể tránh được, chỉ có mỗi khi gặp lễ tết nhớ người thân gặp bội không trốn tránh được, ở nhà còn cố gắng tươi cười – bởi vì dì Đỗ và bà Từ cũng làm như vậy.

Gã không lên tiếng, Đậu Tầm cũng không gợi chuyện, cứ thế im lặng đi theo. Khi đi Từ Tây Lâm dứt hai tay vào túi, khi trở về xách quá nhiều thứ, nên mấy ngón tay chưa được một lúc đã đỏ lên vì lạnh.

Đậu Tầm cởi một cái găng tay ném cho gã: “Mỗi người một cái.”

Từ Tây Lâm cũng không khách sáo, chụp lấy đeo vào, sau đó đổi bịch ni-lông sang tay đeo găng, tay kia đang định dứt túi, giữa chừng lại bị Đậu

Tầm nắm lấy.

Đậu Tầm dùng bàn tay mới tháo găng hã còn ấm nắm mấy ngón tay gã, độ ấm của bàn tay ấy một công đôi việc, chia nhiệt độ trong ngoài lên hai tay Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm không thích lắm, muốn rút ra: “Ôi trời tao đi đây, kỳ quá, bộ tao với mày là trẻ mần non mới tan học hả?”

Đậu Tầm nắm chặt không cho gã rút, hai người đọ sức một lúc, lòng bàn tay rịn mồ hôi, Từ Tây Lâm rút cuộc từ bỏ chẳng muốn cãi cọ nữa, Đậu Tầm thở nhẹ ra một hơi khói trắng, hoa trong lòng lặng lẽ nở một nửa.

Hắn bỗng cảm thấy chủ ý của nhị ca tuy rất cù nhưng không phải là không có lý.

Chỉ là Đậu Tầm không có sự tiêu sái lớp dự bị khắp thế giới, hắn chỉ thích một gốc cỏ trên một đỉnh núi, cho nên càng phải thận trọng hơn.

Đêm ấy về nhà, Đậu Tầm liền dùng sức hành động mạnh mẽ mà thức suốt đêm, tra tư liệu lại thêm suy nghĩ của bản thân, làm một bản kế hoạch tiến độ thời gian kín kẽ, mục tiêu chiến lược ngắn hạn là sau khi Từ Tây Lâm kết thúc cuộc thi đại học mùa hè, thông qua trải đường giai đoạn trước, thuận lợi thổ lộ.

Bản kế hoạch cực kỳ chính xác, thậm chí đối với mỗi một bước thăm dò của mình và phản ứng có thể có của Từ Tây Lâm cũng tưởng tượng trước.

Đây là lần đầu tiên trong đời Đậu Tầm chọn thế chủ động trên mối quan hệ với người khác, mà không phải bị động nhận người ta đối tốt hay tệ, mới đầu có chút thấp thỏm, song vừa đưa ra phương án này, hắn giống như có lý luận mạnh mẽ chống đỡ, những điếu kỳ diệu không thể nắm bắt giữa người với người như điếu có quy tắc định trước, có thể làm theo!

Tiếc thay, Đậu Tầm hoàn toàn là luận binh trên giấy.

Ngày đầu tiên hấn trưng vành mắt đen sì, thần thái sáng láng bắt đầu thi hành bản kế hoạch hoang đường vô cùng này, Từ Tây Lâm liền hoài nghi Đâu Tầm uống lộn thuốc...

Từ Tây Lâm sáng sớm dậy thần trí còn chưa tỉnh táo, mơ mơ màng màng làm hết mớ bài tập đi lên vào chỗ trống, ý chính còn chưa xem xong cơ bản đã ng ã ngủ gục, làm xong so đáp án, hai mươi câu sai hết mười bốn.

Thầy Đâu xem qua, biểu cảm rõ ràng báo trước rằng hấn muốn lấy ly nước hắt vào mặt Từ Tây Lâm.

Thầy Đâu không phụ sự mong đợi của mọi người, quả thực giờ tay về hướng ly nước, ai ngờ giờ lên r ã không biết nhớ tới cái gì, về mặt vắn vẹo một lúc lâu, vậy mà cúi đầu uống nước luôn, kế đó cố gắng kìm nén cơn giận, nghiêng răng nghiêng lợi nở nụ cười, rút bút khỏi tay Từ Tây Lâm: “Tao nói lại từ đầu.”

Từ Tây Lâm không cần hắt nước lạnh, đã bị nụ cười hằn thù kia dọa tỉnh hấn.

Kỳ nghỉ đông này, Đâu Tầm trong mắt Từ Tây Lâm ngày càng không bình thường – “Không tỏ ra vẻ” mà hấn hiểu chỉ sợ không giống hành vi thực tế của chính hấn.

Đâu Tầm càng lúc càng dính Từ Tây Lâm lâu hơn, mỗi ngày từ tờ mờ sáng gọi gã dậy, đến tận trước khi ngủ đóng cửa tiễn khách, hấn không thể ngay cả đi vệ sinh cũng bám theo, Từ Tây Lâm sắp sửa phát điên r ã, mà bản thân hấn không mấy may nhận thấy. Đâu Tầm còn ngày ngày cầm một quyển sách ng ã bên cạnh Từ Tây Lâm, làm bộ như tập trung tinh thần đọc sách, kỳ thực cả buổi không lật một trang, chốc chốc lại trộm nhìn Từ Tây Lâm một cái.

Từ Tây Lâm sau khi phát hiện không làm to chuyện, chỉ một mình buồn bực trong lòng – cũng không biết mình là bị bệnh nan y sắp chết, hay trên mặt nở một đóa hoa to.

Thế là một ngày nọ, nhân lúc Đậ T`ân xuống l`ai nhận chuyển phát nhanh, Từ Tây Lâm rớt cuộc không nhìn được trộm mở quyển “Phân tích thính lực cấp sáu” mà Đậ T`ân xem đã hơn một tháng.

“Phân tích thính lực cấp sáu” chỉ là bìa ngoài, bao bên trong một quyển sách cũ bìa đã ố vàng cả – “Đức Bà muôn hoa(1)”, tác giả là Jean Genet.

Từ Tây Lâm kiến thức hạn hẹp chưa từng nghe nói đến nó, không biết thứ gì khiến Đậ T`ân lén la lén lút như vậy, vừa vụng máy tính bên cạnh đang mở, gã bèn nhanh tay tra Baidu thử.

... Sau đó mặt gã ngớ ra một lát, r`ồi lại bỏ sách bỏ xuống nguyên dạng.

— Đức Bà muôn hoa – Notre Dame des Fleurs, được Jean Genet sáng tác trong tù, đề cập đến các vấn đề bị kiêng kị nhất như đồng tính luyến ái và cuộc sống trong nhà tù... Bản thân tác giả trong thời gian làm lính lê dương cũng từng có quan hệ đồng tính với các binh lính khác dẫn đến bị trục xuất.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 28: Bùng nổ

Sự nhạy bén của Từ Tây Lâm, cung phản xạ dài ngoằng của Đậu Tầm đầu thế đo lường được – cho dù gã đi ền vào chỗ trống sai tới mười bốn câu.

Đậu Tầm đang đọc một quyển sách miêu tả dĩ nam trong tù và đ ờng tính luyện ái, đi ều này thì không hề có vấn đề gì, trong văn chương đề tài gì chẳng có, vốn không xem là tìm kiếm cái lạ.

Có vấn đề là, Đậu Tầm đang giấu giếm xem trộm.

Chúng tỏ hấn không coi đây là sách giải trí bình thường.

Vốn Từ Tây Lâm đã cảm thấy dạo này hấn có vấn đề, lại phát giác thêm chuyện này, khiến thần kinh không tự chủ được hơi căng thẳng. Gã phát hiện mỗi lần về nhà Đậu Tầm đều mang theo một quyển như kiểu “Từ vựng TOEFL”, “Bài mẫu IELTS”, mở ra xem không phải tiểu thuyết nam nam thì là các nghiên cứu về đ ờng tính, đề tài rất rộng, khiến Từ Tây Lâm ngay cả lừa mình dối người cũng không thể.

Mới đ ầu, tâm tình Từ Tây Lâm chẳng khác mấy với vô tình lật phải “báo cáo chẩn đoán bệnh nan y” của bạn bè người thân, nỗi lo lắng làm ngược gã hơi chết lạng. Mà chờ sự kinh ngạc này qua đi, gã bắt đ ầu nhận ra – Đậu Tầm dính người khác thường, thần sắc lúc nhìn gã, cố tự kiềm chế cơn giận, và thỉnh thoảng đùa giỡn dễ dàng bị “ngoài ý muốn”...

Một kết luận không chân thật lắm tựa hồ sống động trước mắt.

Từ Tây Lâm chưa kịp hoảng loạn hay phẫn nộ, giống như phát hiện một cái hộp Pandora, phản ứng đ ầu tiên là bối rối lấy mảnh gỗ dán lên, tuyệt không để nó lộ ra một tẹo khe hở.

Bởi vì việc này quá vớ vẩn.

Lui một vạn bước mà nói, dù Đậu Tâm là con gái, Từ Tây Lâm cũng phải thận trọng nghĩ tới nghĩ lui, bởi vì Đậu Tâm không phải là bạn học bình thường bèo nước gặp nhau, tương lai chia tay mỗi người một ngã, sau này chân trời góc biển, gặp lại còn có thể cùng ăn bữa cơm.

Hai người thân xui quẻ khiến ở dưới cùng một mái nhà, từ xa cách nhau đến cả ngày bên nhau, thậm chí gia đình gặp biến cố lớn, nương tựa lẫn nhau, tình cảm đâu thể so được.

Gã coi Đậu Tâm như người nhà, đến thỏ còn chẳng ăn cỏ gần hang cơ mà.

Huống chi Đậu Tâm là con trai.

Bốn chữ “đồng tính luyện ái” đối với Từ Tây Lâm mà nói, chẳng khác lắm với “Trăng Khuyết” có kẻ dùng thuốc lắc, đều là truyền thuyết đô thị xa lắc xa lơ, gã chưa bao giờ nghĩ tới sẽ liên can chi đến mình.

Từ Tây Lâm mấy ngày không ngủ ngon, suy tính cách xử lý chuyện này, chỉ cần gã không giở trò khốn nạn, vẫn có thể xử sự, biết lớp “giấy dán cửa sô” chính giữa kia tuyệt đối không thể rách, chỉ cần chưa rách, thì còn đường xoay chuyển.

Từ Tây Lâm kinh hồn táng đảm lảng tránh sự mờ ám khi có khi không của Đậu Tâm, trốn hơn một tháng, phát hiện Đậu Tâm ấy vậy mà không hề nhận ra, thái độ vẫn như cũ, cũng phục lẫn ra.

Thế là nhân khi Lục Trung đặc biệt mở “Tập huấn nguyện vọng đại học” cho phụ huynh, gã vòng vo hạ một liều thuốc nặng cho Đậu Tâm.

“Chắc là sắp nộp nguyện vọng rồi.” Từ Tây Lâm vờ như vô tình nói một câu, họ lần này là nộp nguyện vọng trước thi sau, thành tích đều cần dựa theo số liệu lịch sử để suy đoán.

Mắt Đậu Tằm thoát cái sáng lên, chỉ thiếu đeo biểu ngữ tuyên truyền “đến trường tao đi” ở trên đầu.

“Tao chưa nghĩ ra là ở lại bản địa hay đến thành phố khác,” Từ Tây Lâm không nhìn hắn, tiếp tục, “Trường vùng khác tỷ lệ tính năng trên giá cả hơi cao, có thể đăng ký một trường hơi tốt hơn, bản địa thì khả năng phải giảm yêu cầu, có đi đâu tao còn phải trông nom bà ngoại, đương nhiên càng gần càng tốt...”

Đậu Tằm không ngờ gã không hề muốn “trèo cao”, sững sờ ra đó.

Từ Tây Lâm lúc này mới nhìn hắn nở nụ cười: “Không phải mày còn muốn thuyết phục tao đăng ký trường mày chứ? Không thực tế đâu.”

Đậu Tằm: “Sao lại không thực tế?”

Học kỳ cuối của lớp 12 khai học, Từ Tây Lâm qua một kỳ nghỉ thành quả hiển hiện, cuộc thi đầu tiên lại lần nữa quay về top 10, môn toán xuất sắc giành điểm tối đa, dù bị tiếng Anh kéo chân, vẫn giành được thành tích tốt nhất từ lúc lên cấp ba, đứng thứ ba trong lớp.

“Theo thành tích này, tiếng Anh của mày chỉ cần thêm mười điểm là có hi vọng.” Đậu Tằm nhanh chóng nói, “Nâng cao tiếng Anh trình độ mày còn không dễ à? Đâu có bắt mày từ một trăm tư lên một trăm rưỡi, chỉ cần mày chịu cố gắng, có thể vào top 3 là được, còn mấy tháng nữa mới thi đại học mà.”

Từ Tây Lâm: “Đó cũng chỉ là ‘có hi vọng’, không chừng lần này là tao gặp vận may, về sau thi không được cao điểm như vậy thì sao? Thơm... cô Trương cũng sẽ không đồng ý đâu. Hơn nữa, mày muốn tao mạo hiểm thi rớt để chuẩn bị lên lớp 13 à?”

Đậu Tằm: “...”

“Nếu mày thật sự nói thế, thì tao sẽ đăng ký, sau này sống hay chết tao cũng chấp nhận,” Từ Tây Lâm dùng lời nói ép hắn, “Mày nói một câu đi.”

Đậu Tầm mở miệng, á khẩu.

“Đậu hạm nhi,” Từ Tây Lâm dùng một cách thông thả mà ý tứ sâu xa, nói ra những lời mình đắn đo đã rất lâu, “Rất nhiều lúc nguyện vọng tốt đẹp nhưng hiện thực tàn khốc, hiểu ý tao chứ? Suy nghĩ nhất thời, dục vọng chốc lát qua đi, sau đó phải kết thúc thế nào? Mà muốn mùa hè năm nay tao thuận lợi kết thúc, hay chuẩn bị nhật xác cho tao?”

Đậu Tầm không thể phản bác.

Từ Tây Lâm lần đầu xử lý chuyện học búa như vậy, cũng không biết hẳn có hiểu hay không, nói đến vãn mồi hôi lạnh đầy lưng, âm thầm thấp thỏm chốc lát, đoạn buông tay thả liêu thuốc cuối cùng: “Đúng rồi, hôm trước Dư Y Nhiên mang đến mấy tờ bookmark gân lá đẹp lắm, tao xin nó thêm một tờ, kẹp trong sách mà rỗi.”

Đậu Tầm cực kỳ thất vọng, không còn tâm trạng tán gẫu, quay lưng bỏ đi.

Hắn đã lờ mờ nhận ra Từ Tây Lâm tựa hồ có ẩn ý, nhưng chưa phản ứng được.

Cho đến nửa đêm hôm ấy, không biết dây nào nối vào, hắn mới đột nhiên như xác chết vùng dậy khỏi giường, bật đèn mở quyển “Long Dương sử” treo đầu dê bán thịt chó trên bàn.

Thấy bìa trong rơi xuống tờ bookmark gân lá.

Tim Đậu Tầm phút chốc lạnh ngắt, hắn ngậy ra như phồng ngồng giữa cảnh tĩnh lặng hời hợt. Cảm giác sương sớm ngoài cửa sổ hóa hết thành yêu khí, thấm vào từ song cửa, ngưng tụ trên người hắn thành màn sương dày.

Hắn tự cho là thăm dò bí mật, tự cho là tiếp cận không lộ dấu vết, thì ra đầu bị người ta nhìn thấy hết.

Hắn với thế giới này trước giờ toàn ác ý lẫn nhau, chưa từng chung sống hòa bình, một chút dịu dàng nổi lên với máu trong tim mới ra đời, còn chưa kịp mở rộng, đã bị hắt nước đá ngay đầu.

Đậu Tâm chờ đến gần hết nửa đêm, đến tảng sáng mới lên xe nát bản kế hoạch nực cười kia.

Từ sau hôm ấy, Từ Tây Lâm phát hiện Đậu Tâm như là đã nghe lọt lời gã nói, không vượt ranh giới nữa, cũng giảm bớt số lần về nhà, quay lại thành một tuấn về thăm một lần, rốt cuộc không nhìn được thở phào nhẹ nhõm.

Hai người an toàn vô sự một thời gian, Từ Tây Lâm còn cho là việc này đã qua.

Ai ngờ lại xảy ra điều ngoài ý muốn.

Hôm ấy vừa vặn là thứ Bảy, Đậu Tâm sáng sớm nhận được điện thoại của dì Đỗ, biết dì phải đưa bà Từ đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, buổi tối không ở nhà.

Hắn sờ túi, phát hiện mình không mang chìa khóa, đành phải đến Lục Trung trước, tìm Từ Tây Lâm để cùng tan trường.

Sách vở Từ Tây Lâm bày đầy trên bàn, người không biết đã chạy đi đằng nào rồi.

Lão Thành đã quá quen với việc gặp Đậu Tâm ở trường, lẩm mẩm nói: “Hai đứa bay đúng là liên thế. Nè, Đậu tiên nhi, mày cứ chạy về trường cũ hoài, làm tao luôn cảm thấy mày còn chưa tốt nghiệp đó. Tới tìm bí thư hả?”

Đậu Tâm gật đầu.

Lão Thành: “Nó bị Thơm Bảy Dặm tha đi rồi, mày lên lầu xem đi.”

Lịch đếm ngược kỳ thi đại học để trắng chữ đỏ, như bao thuốc nổ hện giờ, thông thường mà nói, giáo viên sẽ không vô duyên vô cớ quấy rầy học sinh vào thời điểm thế này.

Đậu Tâm không biết gã lại chọc phải chuyện gì, hơi lo lắng đi lên văn phòng giáo viên trên lầu.

Nhà trường quy định, giáo viên tìm học sinh nói chuyện, nếu trong văn phòng không có đồng sự khác, thì phải mở rộng cửa, nữ giáo viên cũng cần tuân thủ.

Cuối tuần, trong văn phòng của Thơm Bảy Dặm không còn ai, cửa mở một nửa, Đậu Tâm đứng ngay cửa, vừa vặn nghe thấy Thơm Bảy Dặm nói: “Chuyện này cô hi vọng em có thể cân nhắc thật trọng, cô cũng quay về nghĩ kỹ lại, xem đến lúc đó phải phân thế nào cho công bằng. Hiện giờ nguyện vọng còn chưa đăng ký, điểm cộng này tuy chẳng đáng là bao, nhưng có thể cho em nắm chắc để đăng ký trường cao hơn.”

Đậu Tâm khựng lại – đúng rồi, hẳn quên mất, lớp 12/1 nên có suất cho cán bộ ưu tú.

Mấy năm trước có rất nhiều suất cộng điểm thi đại học, như dân tộc thiểu số, con liệt sĩ, thi đấu, vận động viên... Thậm chí học sinh ba giỏi cấp thành phố, cán bộ học sinh ưu tú vân vân, đều được cộng điểm. Phần lớn là đường do phụ huynh tìm cho, ngoài ra còn có một số ít do trường đề cử. Ví dụ lớp trọng điểm như lớp 12/1, nếu năm đó không tìm được suất cử đi học, ít nhất có thể kiếm suất cộng điểm.

Đã là “cán bộ học sinh ưu tú”, thông thường không phải cho lớp trưởng thì là cho bí thư.

Tim Đậu Tâm đập như điên – nghĩa là Từ Tây Lâm có thể có cơ hội đăng ký vào trường họ!

Lúc này, hẳn nghe thấy Từ Tây Lâm hỏi: “Sao năm nay lớp ta chỉ được một người?”

Thơm Bảy Dặm thở dài: “Nghe nói là có phụ huynh viết thư phản ánh, được một là tốt lắm rồi. Thành tích cuối kỳ học kỳ trước của em quá kém, bỏ lỡ đề cử chiêu sinh độc lập, rất đáng tiếc, lần này cũng coi như là một cơ hội.”

Từ Tây Lâm gật đầu.

Gã hỏi thêm câu này, không phải là ý thức tập thể trỗi lên, mà là nghĩ tới La Băng.

Trong lớp 12, La Băng làm bao nhiêu việc, còn gã làm gì, chẳng cần người khác nói Từ Tây Lâm cũng biết – nói tóm lại, lớp trưởng im lặng làm việc, bí thư gã đây thì dẫn dắt mọi người gây sự.

Từ Tây Lâm nhận ra cô giáo hơi do dự, nhưng đi đâu này không liên quan đến lúc Từ Tiến còn sống từng tặng Thơm Bảy Dặm bao nhiêu quà. Cô Trương mặc dù phần lớn thời gian đều thông đồng làm bậy với thế tục, nhưng ít nhất công bằng là có thể giữ được – nếu không phải vì nhà gã xảy ra chuyện, cô thấy gã tội nghiệp, suất này chắc chắn là của La Băng, Thơm Bảy Dặm căn bản sẽ không hỏi gã.

Từ Tây Lâm trầm ngâm chốc lát: “Cô đã nói với La Băng chưa?”

Thơm Bảy Dặm không giấu giếm, thản nhiên nói: “Nói rồi, cô nói với hai em như nhau, em trở về cân nhắc kỹ càng, chúng ta xem nên cho lớp bỏ phiếu hay là thế nào.”

Kết quả bỏ phiếu Từ Tây Lâm chẳng cần phải nghĩ – mọi người sẽ nghiêng về người phát ngôn của giáo viên hay đồng bọn của mình?

“Không cần đâu cô,” Từ Tây Lâm nói, “Nên cho lớp trưởng đi, em nhận mà xấu hổ lắm.”

Đậu Tầm ngoài cửa nín thở.

Thơm Bảy Dặm: “Không cần bàn với người nhà à?”

“Em phải bàn với ai?” Từ Tây Lâm cười khở, “Việc này em tự làm chủ được.”

Đậu Tâm sắc mặt xanh xám, miễn cưỡng kiềm chế giãy lất, rốt cuộc không nhịn được, quay đầu bỏ đi.

Cũng không nghe thấy câu kế tiếp của Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm nói với Thơm Bả Dặm: “Cô, em biết cô muốn nói tới ai, mẹ em... lúc mẹ em còn, cái gì cũng sắp xếp sẵn cho em, cô xem, khiến em già đầu rồi còn như vậy, hiện giờ mẹ em mất rồi, nếu em còn dựa hơi mẹ kiếm điểm, thì thật không biết xấu hổ, hơn nữa cũng không công bằng với các bạn khác.”

Đậu Tâm không đợi Từ Tây Lâm, cầm đầu về nhà luôn. Hấn thoát tiên nóng lên, như lửa rừng quét qua ngực. Sau đó Đậu Tâm lại nhắm ngay một ngõ cụt mà chui vào, thầm nghĩ: “Ngay cả điểm cộng mà mày cũng bỏ được, mày không muốn ở bên cạnh tao đến thế à?”

Đến nhà phát hiện không vào cửa được, Đậu Tâm mới nhớ ra là mình tới trường kiếm Từ Tây Lâm để lấy chìa khóa.

Hấn lòng vòng trước cửa như con thú bị nhốt, rõ ràng thời tiết còn se lạnh, mà không khí ra vào khí quản lại đầu thiêu tim đốt phổi.

Đậu Tâm phần nộ sút bay một hòn đá, rồi ngay lập tức, hấn nhớ tới mấy việc khác – đáng vẻ ấp a ấp úng của La Băng mỗi lần nói chuyện với Từ Tây Lâm, chuyện hai người họ bị trêu chọc trong KTV vào lễ trưởng thành.

Đúng rồi – hai người lần đầu tiên đánh nhau chính là vì La Băng!

Đậu Tâm nghĩ: “Sao mình không thấy nó cao thượng như vậy với người khác?”

Ý nghĩ này vừa sinh ra, ngũ tạng lục phủ liền nổ tung, khói lửa qua đi, tro bụi mịt mù.

Đậu Tầm trong sự nản lòng vô cùng, ném được vị ghen tị dữ dội.

Chờ Từ Tây Lâm chậm rì rì đi về, đã là nửa tiếng sau. Gã biết Đậu Tầm sắp về, bèn đặc biệt đi siêu thị một chuyến, mua một đồng thịt khô làm đồ ăn vặt. Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy tên kia lẻ loi ngẩn ngơ đứng trước cửa nhà, như một động vật nhỏ không ai nhận nuôi, đáng thương vô cùng.

“Mày thiếu não à, không mang chìa khóa sao không đến trường tìm tao?” Từ Tây Lâm trách một câu, nhét bịch ni-lông của siêu thị vào tay Đậu Tầm, mò tìm chìa khóa mở cửa trong cái cặp lộn xộn, “Tối nay không ai nấu cơm, hai ta kêu món gì đây?”

Gã chẳng may may để ý ánh mắt càng lúc càng bất thường của Đậu Tầm phía sau.

Từ Tây Lâm đẩy cửa vào nhà, nửa quỳ dưới đất đổi giày, đã từ vấn đề cơm chiều chuyển sang “tối ai dắt chó đi dạo”, cả buổi mới chú ý tới Đậu Tầm không tiếp lời.

Từ Tây Lâm sững sốt quay đầu lại nhìn hắn: “Sao...”

Đậu Tầm hung ác túm cổ áo gã, dùng sức mạnh đẩy về hướng kệ để giày dép.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 29: Ly tán

Từ Tây Lâm nổi giận: “Mày bị bại não hả Đậu Tầm!”

Lý trí của Đậu Tầm sắp bị sự ghen tị chưa từng có đốt rụi, hắn nhìn chằm chằm Từ Tây Lâm, vừa muốn đấm gã một phát, lại muốn làm việc khác. Hắn tủi thân vô cùng, nghĩ thầm: “Dựa vào đâu mà toàn là mày quyết định? Dựa vào đâu mà mày vừa ám chỉ thì tao phải cút?”

Từ Tây Lâm ở trước cửa nơi ngọn đèn tù mù thấy rõ ánh mắt Đậu Tầm, giật nảy mình vì sự tuyệt vọng và phần nộ khổng lồ trong đó, còn chưa kịp nói gì, thì Đậu Tầm đã đẩy gã ra mà bỏ lên lầu.

Bịch ni-lông vung vãi khắp nơi, Từ Tây Lâm chửi nhỏ một tiếng, khó khăn giơ tay ra sau, bóp cái lưng bị đập đau điếng, sau đó gã hít sâu một hơi, dần cơn giận một lúc, bấy giờ mới thu dọn cặp sách bị Đậu Tầm ném.

Gã một tay xách đồ ăn, một tay xách cặp, chạy lên lầu “giải quyết vấn đề”. Đây cũng là Từ Tiến năm đó đã dạy gã – vấn đề nhỏ phải kịp thời giải quyết, để tránh biến thành vấn đề lớn, vấn đề lớn cũng phải kịp thời giải quyết, để tránh bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Từ Tây Lâm lên lầu, gõ một cái lên cánh cửa khép hờ của Đậu Tầm.

Đậu Tầm ngẩng quay mặt ra cửa, ánh mắt sâu thẳm, mặt sầm sì dòm gã lom lom không lên tiếng.

Từ Tây Lâm: “Tao vào đây.”

Gã vào phòng bỏ đồ đạc xuống, khoanh tay trước ngực, cũng không thèm ngẩng, hãy còn vài phần tức giận, đứng nói với Đậu Tầm: “Nói đi, tao đã chọc ghẹo gì mày?”

Đậu Tầm bị gã làm á khẩu, trong lòng càng tức hơn, bởi vì cảm thấy Từ Tây Lâm hiểu rõ còn giả bộ hồ đồ, giả mù sa mưa chạy tới hỏi, đúng là muốn ăn đòn mà.

Hiện giờ hẳn cực kỳ hối hận vì đã thích Từ Tây Lâm, cảm thấy mình lúc này mới xem như nhìn rõ bản chất của tên này, không đáng để thích.

Tiếc thay nước đổ khó hốt, hối hận đã muộn.

Vừa thấy vẻ mặt hẳn thì Từ Tây Lâm liền biết mình giận quá lỗ lòi. Gã bắt đầu cảm thấy mình đã chọn một thời cơ sai lầm, đành phải im lặng đi vài vòng trong phòng, sau đó đâm lao phải theo lao đập bàn Đậu Tầm: “Mày nói một câu bộp chết chắc?”

Đậu Tầm lạnh lùng nói: “Mày muốn nghe gì? Nghe tao thích đàn ông, hay là nghe tao thích mày?”

Từ Tây Lâm nhận được thổ lộ gây hẳn nhất trong lịch sử, không ngờ tờ giấy dán cửa sổ mình trăm phương nghìn kế bảo vệ cứ thế bị Đậu Tầm xé rách, tim đập như điên, đứng đực ra đó.

Không đợi gã có phản ứng, Đậu Tầm đã hất cằm lên mà kiêu căng phân phó: “Bây giờ không thích nữa, cút đi!”

Từ Tây Lâm trời sinh mồm mép tép nhảy vẫn chưa tiến hóa hẳn nhất thời đỡ không được hỉ nộ vô thường mức độ này, không biết nên nói gì cho phải, sững sốt rất lâu, đoạn quay người chẳng nói một câu bỏ đi luôn.

Đậu Tầm cứng cổ đến khi Từ Tây Lâm rời khỏi, liền sụp đổ.

Thế giới cô độc của hẳn có ranh giới vô biên, mà hẳn đầu đội vương miện, đứng ở tận cùng, hai bên đều là thị vệ giấy, thần dân làm bằng sắt, nặng nề chết chóc vây quanh sinh vật sống duy nhất này, để chính hẳn và hẳn đăng cơ lên ngôi, tự mình giới hạn phạm vi hoạt động của mình.

Trong lòng hẳn có một mầm tử thân nho nhỏ, nhưng lâu ngày không chỗ trút ra, mầm non bé bé ấy đã tự cắm rễ đâm chồi, ngày qua ngày sinh

trường tốt tươi, thành rừng rậm bát ngát, xa xa phối hợp với vương quốc cô độc.

Mũi Đậu Tâm đột nhiên cay cay, suýt nữa thì bật khóc, nhưng là chính hắn làm mình làm mẩy, người ta cũng do hắn đuổi đi, khóc vì việc này thì không khỏi quá mất mặt, thế là hắn đành phải cắn răng chịu đựng, cho đến khi ngũ tạng cháy hết, Từ Tây Lâm xuất hiện ở cửa, lại quay về.

Từ Tây Lâm kéo một cái ghế mây từ phòng chung sang, đẩy vào phòng Đậu Tâm, đặt mông ngồi xuống, cũng không lên tiếng, so luyện bẻ khâu thì ền với Đậu Tâm. lát sau gã bực dọc thay đổi tư thế, giơ chân đạp cẳng Đậu Tâm một phát: “Ê, nói tiếng người xem, mày rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?”

Đậu Tâm đỏ hoe mắt trừng gã.

Từ Tây Lâm vừa thấy hắn như vậy, liền biết hắn chỉ sợ cũng chưa từng nghĩ tới.

Đậu Tâm ngoài mặt trông rất ngầu, nhưng thực ra bản chất không phải người bình tĩnh lắm, căn bệnh tuổi dậy thì đã di căn, mang tư tưởng “người lớn mật bao nhiêu, đất đẻ ra bấy nhiêu”, làm gì cũng chẳng tính tới hậu quả, thi đại học cũng dám nói bỏ là bỏ – thích mắng cứ mắng, hắn phải sáng khoái trước rồi nói sau.

Từ Tây Lâm thở dài, ngẩng thẳng lên, hơi nghiêng về phía trước, đặt tay trên đầu gối.

Mặc dù trong nhà không có ai, gã vẫn không cần được lòng hạ thấp giọng: “Mày đối với người khác... cũng từng có cảm giác này sao?”

Đậu Tâm chỉ tay ra cửa, không muốn thảo luận tình sử có lẽ có của mình với gã, vẫn đuổi gã cút xéo.

“Được, tức là không có.” Từ Tây Lâm bất đắc dĩ phiên dịch cho mình ngôn ngữ tứ chi của hắn.

Bảo gã đến thảo luận đề tài này với Đậu T`ân, bản thân Từ Tây Lâm cũng xấu hổ nhấp nhồm như ng ửi trên chông, vậy mà tên kia còn không phối hợp tẹo nào, gã cố gắng ng ửi trên ghế, mỗi một giây đều muốn bật dậy quay đầu đi luôn.

Từ Tây Lâm cúi đầu suy nghĩ cả buổi, vắt hết óc tính toán xem mình phải nói gì.

Gã nghĩ: “Nếu Từ Tiến đến, bà sẽ nói thế nào?”

Song Từ Tiến không bao giờ còn dạy gã được nữa.

Nam và nam là không thể? Bởi vì pháp luật quy định, nam chỉ có thể kết hôn với nữ – thừa lời, mẹ kiếp đi ầu này ai chẳng biết.

Nói không chừng đều là ảo giác, mà quá ít bạn bè, tình cảm phân chia hơi quá – đây là muốn bị đập mà.

Tao không chấp nhận, mà từ bỏ ý định đi – đây... đây là cách nói chuyện của Đậu T`ân.

Từ Tây Lâm sẽ không bao giờ đập cửa xông vào nói ầu nói tả lúc người ta đang đau lòng, nguyên tắc xử sự của gã vĩnh viễn là không khiến ai đau lòng, trong tình huống không ảnh hưởng tình cảm, cố hết sức tìm cái chung, việc lớn hóa nhỏ, v`esau mọi người còn có thể chơi với nhau.

Song hiển nhiên, Đậu T`ân vừa vặn ngược lại, hẳn chưa bao giờ “cố tìm cái chung, gác lại cái bất đ`ồng” với người khác.

Nguyên tắc của Đậu T`ân cũng rất đơn giản: hoặc là nghe tao, hoặc là xéo.

Từ Tây Lâm im lặng quá lâu, đến mức Đậu T`ân vậy mà tự mình chậm rãi bình tĩnh lại.

Trong căn phòng tối om không bật đèn, Đậu T`ân ngắmg nghĩa khuôn mặt Từ Tây Lâm, nhìn một lúc, sự bức dọc trong lòng giảm bớt như kỳ

tích, chỉ là tủi thân vẫn còn đó. Đậ T`ân li ền lấy hộp thuốc trong túi, thồ lổ ngậm một điếu, đở hết mây thứ trong ống đựng bút ra bàn, kéo tới làm gạt tàn.

Một ý nghĩ xa lạ đột nhiên lướt qua đáy lòng Đậ T`ân: “Mình đã làm nó khó xử ư?”

“Quên đi,” Trong khói thuốc lảng vảng, Đậ T`ân khoát tay, cô đơn mà nói với Từ Tây Lâm, “Xin lỗi, v ềsau tao sẽ không rồi việc đến làm mây chướng mắt nữa. Chúc Tiểu Trình với Đậ Tuấn Lương hiện tại đ ầu rất tốt, mây cũng...”

Trong lòng căng thẳng, Từ Tây Lâm buột miệng cắt ngang hẳn: “Tao làm sao giống hai người đó đ ược? Tao đã nói gì à? Mây có thể đ ừng cực đoan như vậy không?”

Đậ T`ân hờ hững nhìn gã.

Từ Tây Lâm r ầu muốn chết, ánh mắt đảo qua hộp thuốc của Đậ T`ân, giơ tay ra: “Cho tao một điếu.”

Đậ T`ân hơi ch ần chừ, một tay c ần gói thuốc, rút một điếu đ ưa gã, Từ Tây Lâm nhận điếu thuốc ấy, lấy bật lửa giơ từ đ ầu đến cuối, rớt cuộc vẫn không đút vào miệng, nặng nề đặt xuống, nội tâm rất tang thương mà mở miệng: “Mây chưa từng yêu đ ương bình thường với con gái, làm sao có thể xác định mình phải đi con đ ường này, mây không cảm thấy mình quá qua loa sao?”

Đậ T`ân sắc bén nói: “Tao c ần tìm một cô nàng đ ể yêu đ ương, sau đó đá cô ta, thì mới có thể chứng minh tao thích mây?”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậ T`ân bực dọc dựa lên lưng ghế, cảm thấy Từ Tây Lâm mà còn nói thêm mây lần những lời ngu xuẩn không hề có logic này, khéo mình có thể thay lòng đổi dạ thật luôn.

Từ Tây Lâm mệt mỏi nói: “Mày rốt cuộc là thật sự không hiểu chuyện hay là thế nào, mày có từng cân nhắc vấn đề hiện thực chưa? Ba mẹ mày sẽ nghĩ sao...”

Đậu Tâm cười khẩy một tiếng.

Từ Tây Lâm: “... Được, mặc kệ họ – vậy bà ngoại biết rồi sẽ nghĩ thế nào? Giáo viên kỳ vọng cao vào mày, bạn học hiện tại của mày, đồng nghiệp tương lai của mày, họ sẽ nhìn mày thế nào? Mày không thể cả đời làm đại tiên không qua lại với người khác chứ?”

Chỉ nhìn bề ngoài, Đậu Tâm là một đứa “con nhà người ta” không thể xoi mói, phù hợp với tất cả kỳ vọng của xã hội dành cho những người tuổi trẻ như hắn, ưu tú đến nổi trời, nếu chính hắn không tự tìm đường chết mà đi gây rắc rối, lại có thể bớt bớt sự khác người thi thoảng chui ra... liên quan đến tiền đồ, tương lai vợ chồng Đậu Tuấn Lương không thể thật sự hoàn toàn bỏ mặc hắn được.

Thiên phú, tài hoa và gia thế, hắn đều không thiếu, hắn đời này định sẵn là thuận buồm xuôi gió hơn người khác, nhìn một cái là có thể thấy ngay điểm cuối xa tít.

Từ Tây Lâm thờ dãi nói: “Không phải đùa giỡn đâu, mày đừng bốc đồng.”

Đậu Tâm nghe gã tam chỉ vô lư mà nói nhảm, mãi chẳng vào chủ đề, liền bực bội: “Đây đều là chuyện vè sau, tao chỉ hỏi mày bây giờ nghĩ thế nào.”

“...” Từ Tây Lâm phát hiện mình và hắn chẳng cách nào trao đổi với nhau, cũng nóng máu, ngữ khí không tự chủ được nặng hơn, “Tao bây giờ nghĩ thế nào có quan trọng không? Mày suy nghĩ chuyện gì cũng chỉ nhìn trước mắt không nhìn hậu quả hả? Vậy sao mày không đi giết người, sao mày không đi hút chích? Mẹ kiếp làm thế mới sướng đấy! Mày...”

Đậu Tâm bất ngờ nhảy lên, đè Từ Tây Lâm xuống ghế, biểu diễn ngay tại đây cho Từ Tây Lâm xem thế nào là “sướng nhất thời” – hắn chặn

miệng Từ Tây Lâm lại.

Lần trước ở KTV, là bất đắc dĩ trước trò chơi nhảm chán, một kẻ trong lòng suy tính làm sao phân rõ giới hạn với Ngô Đào, một kẻ căn bản hiền vĩa đi vắng.

Lần này thì hoàn toàn là cưỡng hôn.

Đậu Tầm dùng bàn tay bóp cổ gã, ngón cái bẻ cằm gã, sức tay mạnh đến ngạt thở, làm ầu làm tả, chẳng hề có ý định “láng giềng thân thiện”, hoàn toàn là hành vi xâm lược.

Từ Tây Lâm thật sự sợ hết hồn, không biết là tức giận hay thế nào, mà cảm giác run rẩy không nói nên lời từ sống lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu, gã nhất thời quên cả đẩy Đậu Tầm ra, cho đến khi Đậu Tầm không biết nặng nhẹ dùng răng nanh cắn rách môi gã.

Từ Tây Lâm chợt định thần lại, đẩy phắt Đậu Tầm ra, ghé theo đó sập xuống, Từ Tây Lâm lão đảo lui hai bước, vô thức đưa tay chùi miệng – quả nhiên thấy máu.

Bốn chữ “mày biến thái à” ra đến đầu lưỡi, suýt nữa bị Từ Tây Lâm phun ra, nhưng trong lúc chỉ mảnh treo chuông, nhìn ánh mắt hoảng sợ quật cường, vừa cao ngạo vừa luống cuống của Đậu Tầm, Từ Tây Lâm kịp thời nuốt lại lời nói tổn thương người, máu chảy vào miệng, hằm hằm phẩy tay áo bỏ đi.

Hai người chẳng ai có tâm trạng ăn cơm, cách một gian phòng chung, đầu đóng chặt cửa không ra, Từ Tây Lâm càng nghĩ càng hối hận – đồ ăn vặt gã mua còn ném hết trong phòng Đậu Tầm, thật đáng ghét!

Đậu Đậu lảng vảng dưới lầu, chốc chốc găm gừ vài tiếng không vui, muốn khiến người nhà chú ý dẫn nó đi dạo, nhưng kêu cả buổi chẳng ai để ý, con chó già đó cũng mệt, cụp tai rúc vào một góc, gừ gừ chửi người.

Từ Tây Lâm lấy ảnh Từ Tiến trên giá sách xuống.

Gã không thích bày di ảnh, đây là ảnh chụp tại một địa điểm du lịch khi bà còn sống, lúc ấy bà mới ngoài ba mươi, còn béo, trẻ tuổi lại thời thượng, nhìn vào ống kính cười rạng rỡ.

Từ Tây Lâm lau hết khung ảnh, nhớ tới một câu thoại phim rất kinh điển.

“Cuộc sống luôn khó khăn thế ư, vậy cứ chờ lớn lên là được?”

Đúng lúc này, có tiếng mở cửa, dì Đỗ và bà Từ đã về.

Từ Tây Lâm lờ đờ lờ đờ lướt ra chào: “Bà với dì về rồi ă?”

“Tới đây,” Bà Từ vẫy tay gọi gã, lại hỏi, “Tiểu Tâm đâu?”

Từ Tây Lâm hơi sần mặt, khô khốc nói: “Bế quan tham thiền rỗi.”

“Ôi trời, lớn tướng rồi còn cãi nhau từ sáng đến tối.” Bà ngoại vừa nhìn liền biết lại đánh nhau, bảo Từ Tây Lâm, “Bà có mấy câu muốn nói với cháu.”

Từ Tây Lâm đi không nhắc chân, lẹp kẹp xuống lầu.

Bà Từ: “Ba cháu...”

Đậu Tâm trên lầu im ắng hé cửa ra, Từ Tây Lâm dưới lầu nổi trận lôi đình: “Cháu nói không đi theo ông là không đi, nói bao nhiêu lần rồi, mà bà còn nhắc tới ông!”

“Kêu la cái gì thế?” Bà ngoại giơ tay đập đầu gã một phát, “Ba cháu gần đây đang nghĩ cách về nước làm việc, hi vọng sau này yên ổn rồi, mỗi tuần có thể đến thăm cháu một lần.”

Nỗi lo lắng của Từ Tây Lâm như sông lớn hợp thành Bắc Đẩu, nghe nói Trịnh Thạc còn muốn đến thêm phiên, liền hần hừ nằm dài xuống sofa: “Thích tới thì tới.”

“Và...” Bà ngoại dừng một chút, nhìn dì Đỗ vẻ như muốn nói lại thôi.

Dì Đổ mọi ngày về đến nhà sẽ đi làm việc nhà hôm nay khác thường ng ỡ đó không nhúc nhích, thấy bà ngoại nhìn qua, mới ấp a ấp úng nói: “... Là thế này, ở quê dì giải tỏa di dời, mỗi nhà được phân vài phòng chung cư, con dâu dì lại mới đẻ...”

Từ Tây Lâm câu đầu tiên đã nghe ra ngôn ngoại chi ý, thoát cái đã từ ngày hè rục nắng ng ả thẳng vào mùa đông giá buốt.

Dì Đổ cúi đầu, hầu như không dám nhìn gã: “Con dì nói bây giờ đi đâu kiện trong nhà cũng tốt r ỡ, muốn đón dì về dưỡng già, thằng cháu nhỏ như vậy, cũng c ần người trông...”

Từ Tây Lâm nhẹ nhàng hỏi: “Dì à, dì phải đi ạ?”

Dì Đổ môi kh ẽ mấp má, ngập ngừng một lúc lâu: “Dì đâu thể đi vào lúc quan trọng thế này? Yên tâm đi, chờ cháu thi xong đã.”

Dì Đổ ở nhà họ Từ mười năm, nghiêm nhiên đã thành một phần của nhà này, trong nhà ai đi xa mang quà về, đều không quên dì, rất nhiều lúc, Từ Tây Lâm thậm chí quên dì là mẹ người khác.

Gã biết trên đời chẳng có buổi tiệc nào là không tan, biết mình nên nói thật hay, lại chuẩn bị cho dì Đổ một khoản tiền thưởng, cảm ơn dì nhiều năm vất vả ở nhà gã, nói cho dì biết bên này còn có một đứa “con trai” như gã, mai kia có chuyện gì có thể đến tìm.

Nhưng tất thảy đều không nói nên lời.

Từ Tiến mất r ỡ, dì Đổ đi r ỡ, bà ngoại già r ỡ.

Còn có Đậu Tâm... Ôi, Đậu Tâm không đề cập cũng thế.

Gia đình không lo không s ầu như ảo tưởng của gã tựa một lâu đài nhỏ nhỏ trên bờ cát, trong gió nhẹ sóng kh ẽ d ần d ần tóe lại, từ từ sụp đổ, để lộ gã trên bờ biển mênh mông vô biên, lênh đênh giữa sóng biển tanh mặn.

Từ Tây Lâm đáp một tiếng, không nói gì, quay đi.

Qua hơn một tháng nữa, Từ Tây Lâm vừa tan buổi tự học, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Đâu Tâm.

Đâu Tâm nhiều ngày không ngó ngang tới gã, bình thường theo lệ về thăm bà ngoại, đến nhà liền chui vào phòng mình, tránh không gặp Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm mở tin nhắn ra xem, thấy Đâu Tâm lời ít ý nhiều gửi một địa chỉ, gã mất một lát để phản ứng, nhớ ra đó là phòng khám thú y của tiểu khu họ ở.

Gã lơ mơ hiểu được đi đâu gì, đứng ngây ra một lúc giữa gió xuân phương Bắc khô hanh và đường đột, nghe thấy mùi vô thường phức tạp khó phân.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 30: Sai là sai

Con chó già Đậu Đậu om sòm đáng ghét chết vào một ngày mùa xuân, không bệnh tật gì hết, hưởng dương mười bốn tuổi.

Di Đỗ mới đầu lo lắng bảo không cho Từ Tây Lâm biết, sau đó nghĩ kỹ lại, gã đâu có mù, một con vật sống to đùng trong nhà không còn sẽ không phát hiện sao? Lúc này mới kêu Đậu Tâm vừa vặn về nhà báo cho gã hay.

Từ Tây Lâm đào cái hố ở sau vườn chôn Đậu Đậu, cảm xúc tựa hồ không bị ảnh hưởng lắm.

“Chó ấy à,” Gã nói với mình, “Chỉ sống được lâu thế thôi, đành vậy.”

Người thì, tuy sống đủ lâu để có thể làm bạn với nhau, nhưng cũng có phân chia già trẻ, cũng có thiên tai nhân họa, đều không nói chắc được. Từ Tây Lâm đã rất thản nhiên, gã phát hiện rất nhiều nỗi đau đớn của con người, đều đến từ hoài niệm quá nhiều. Nếu không có chấp niệm với “quá khứ”, hiểu đạo lý “quá khứ là quá khứ”, thì không quá sợ hãi cuộc sống sẽ hoàn toàn thay đổi.

Cũng giống với năm nay qua mười bảy tuổi, đời này sẽ không còn tuổi mười bảy thứ hai nữa, mặc dù tiếc nuối song rất bình thường, chẳng ai sẽ vì qua sinh nhật mà tìm cái chết.

Chỉ là bà ngoại cực kỳ không quen, trong nhà thiếu con chó, thiếu hơn một nửa não động, có mấy lần Từ Tây Lâm nhìn thấy bà kịch cũng chẳng nghe nữa, hát cũng thôi hẳn, ng ồi ở cửa sân ngăn ra, li ền biết bà cô đơn.

Nhân di Đỗ đi mua đồ ăn, Từ Tây Lâm lặng lẽ nói với bà ngoại: “Nếu di Đỗ đi rồi, chúng ta đến trung tâm quản lý gia đình thuê người khác về nói chuyện với bà được không?”

Bà Từ nghĩ một chút rồi lắc đầu.

Từ Tây Lâm cho rằng bà lo người lạ thuê bên ngoài không dễ sống chung, liền nói: “Không sao, chúng ta cũng không nhiều việc lắm, đến lúc đó cùng lắm thì bỏ thêm ít tiền, thuê một người tính được biết nói chuyện, nếu vẫn không được thì nhờ dì Đỗ giới thiệu đồng hương, biết rõ gốc gác, đầu xem như là bà con.”

Kết quả là bà ngoại khẽ nói: “Thuê người sẽ tốn tiền.”

Từ Tây Lâm ngậy ra tại chỗ.

Bà ngoại già, nói hơi khó nghe, thì không giống người cõi trần lắm, lúc trẻ dựa vào chồng, sau đó chồng mất, con gái lại có thể gánh được cả nhà, hai đời người ăn ý hợp sức duy trì mệnh mỹ nhân được cứng như trứng mỏng cho bà, đến nay ra ngoài cũng đầy thể diện, các cụ ông chơi cờ đi dạo đầu tranh nhau chào hỏi bà.

Bà cả đời chưa từng nhọc lòng vì củi gạo mắm muối, đến nay ngay cả lửa cũng không biết nhóm, từ sáng đến tối chỉ biết làm đẹp và chú trọng, ra ngoài mua đồ chưa bao giờ chủ động hỏi giá cả, phải gật đầu nói “lấy” trước, rồi mới để người bán cười nịnh báo giá.

Bắt đầu từ khi có trí nhớ, Từ Tây Lâm chưa từng nghe thấy bà nhắc tới mấy thứ như tiền bạc, giống như sẽ ô uế miệng bà vậy.

Về mặt già quá khó tin, bà ngoại hơi sần lo thờ dài: “Cháu bây giờ phải học, mai một lớn lên, còn phải kết hôn, phải nuôi gia đình, đầu cần tiền mặt, trước kia những việc này cháu đầu không hiểu, nhưng về sau phải biết.”

Từ Tây Lâm líu lười: “Bà ngoại, chúng... chúng ta có đủ tiền mà.”

Bà ngoại: “Bao nhiêu tiền là đủ? Bây giờ tích góp nhiều vào, tương lai gặp phải chuyện cần dùng tiền, cháu sẽ bớt khó xử một phần...”

Bà đã cao tuổi, hẳn nói là dùng không được, kéo gã lại dặn dò gần xa cả buổi trời.

Từ Tây Lâm đáp đại vài tiếng, mất hồn mất vía mà đi. Gã đương nhiên chưa đến mức cần bà dạy cách sống, chỉ ngạc nhiên mà thôi. Bởi vì lúc Từ Tiến còn, có thể bà ngoại cũng không biết chữ “sống” viết thế nào, giờ gần đến cổ lai hi, vậy mà bà lại lặng lẽ học được kỹ năng này!

Từ Tây Lâm đi vài bước, đứng trên cầu thang quay đầu lại: “Bà ngoại, dì Đỗ rất cuộc...”

Gã vốn muốn hỏi “Dì Đỗ rất cuộc thật sự là tự mình không muốn làm nữa, hay là bà muốn cho dì nghỉ”, lời ra đến miệng, lại cảm thấy không có ý nghĩa.

Gã nghĩ, bà biết thịt trứng bao nhiêu tiền một ký không? Biết Từ Tiến để lại bao nhiêu tiền không? Cho bà chừng một ngàn đồng tiền mặt, chưa chắc bà đã đếm được, thì bà biết được cái gì. Xét đến cùng, là trụ cột trong nhà đổ, bà không cảm thấy Từ Tây Lâm có thể gánh được, cho nên mới bất an, lo lắng muốn để lại cho gã thêm một ít.

Bà không tin tưởng thằng cháu được cưng chiều từ bé này.

Bà Từ cười tủm tỉm hỏi: “Dì Đỗ thế nào?”

Từ Tây Lâm im lặng lắc đầu, nuốt câu hỏi không hợp lúc kia xuống, đồng thời cũng nuốt cả bịch bạch “Bà cứ yên tâm dựa vào cháu, cháu cũng có thể kiếm tiền, cũng có thể chăm lo cho bà thoải mái”, lời tương tự gã từng nói một lần, hơn nữa cơ bản không làm được, còn nói nữa thì mất mặt lắm, chẳng bằng ghi nhớ trong lòng thì hơn.

Từ đó, tâm sự của Từ Tây Lâm lại thêm một mối, và sự xốc nổi cũng tiêu tan gần hết. Gã bắt đầu không giống một thiếu niên coi hô bê kéobạn làm vinh nữa, cũng có thể ngửi được, mỗi ngày bớt mấy xe lời thừa thãi, chắt vào một chỗ, giữ lại về nhà nói với bà.

Đậu Tầm tuy trốn tránh Từ Tây Lâm, nhưng lời nên nghe hẳn đầu nghe thấy. Sau khi Đậu Đậu chôn một tuần, một ngày nọ hẳn đột nhiên xách một con vật sống về nhà.

Đó là con vẹt xám xịt, cũng chẳng biết Đậu Tầm kiếm đâu ra, trông lấm la lấm lét, khả năng là chim non, người ngợm xấu hết biết, đến nơi xa lạ hơi sợ hãi, chốc chốc xù lông lên, hoặc bất an đi hai vòng trên giá.

Con chim này đại khái bất tự không hợp với Đậu Tầm lắm, dọc đường kêu inh ỏi vào tai hẳn, rú đến đau cả đầu, về tới nhà thấy bà ngoại ngược lại ngậm miệng, làm bộ ngoan ngoãn im lặng.

“Nó có thể nói được, nhưng phải dạy từ từ, dạy xong có thể nói chuyện phiếm với bà. Nghe người ta bảo trí khôn cũng tầm tạm, chỉ không biết tính nết thế nào thôi.” Đậu Tầm hơi thận trọng nói với bà ngoại, sau đó lại cố ý bổ sung, “Tuổi thọ cao lắm, có thể đến năm sáu mươi năm cơ.”

Bà Từ thích lắm, kéo Đậu Tầm lại hỏi nọ hỏi kia, đang nói thì Từ Tây Lâm về Đậu Tầm vẻ mặt phức tạp nhìn gã một cái, thừa cơ thoát khỏi “giày vò yêu thương” của bà ngoại, nhanh chóng lên lầu.

Từ Tây Lâm lơ đãng cùng bà ngoại nhìn chim một lúc. Cái con rậm lông mỏ đẹp này chắc không thích nam, chẳng những có thái độ tởn tợ với Đậu Tầm, còn nhân lúc bà ngoại không chú ý mở Từ Tây Lâm một phát, gã thấy bà ngoại vui, bèn không để lộ, cảm thấy đời này chắc mình hữu duyên vô phận với lũ thú cưng.

Sau đó gã lè mè lên lầu, mới đặt tay lên tay nắm cửa phòng Đậu Tầm, cánh cửa liền mở “Két” một tiếng, ấy thế mà chỉ hờ khẹp, Từ Tây Lâm giật mình, muốn lui lại đã muộn.

Hai người chiến tranh lạnh hơn một tháng, trong lúc này Đậu Tầm trừ gửi cho gã một tin nhắn theo yêu cầu của dì Đỗ, thì không hề nói một chữ nào với gã. Ánh mắt Đậu Tầm ở dưới lầu ban nãy, làm Từ Tây Lâm cảm thấy có thể là hẳn muốn nói gì với mình, nhưng không thể xuống nước, bấy giờ mới do dự lên lầu.

Cửa phòng mở quấy rầy đến Đậu Tâm, hắn im lặng quay đầu lại.

Từ Tây Lâm hơi căng thẳng hỏi: “Tiếng con chim đó kêu có to không?”

Đậu Tâm dừng một chút, thái độ bình thản nhận thàng gã bắc cho, nói: “Lớn lên sẽ không thích kêu nữa.”

Từ Tây Lâm thở phào nhẹ nhõm – đây giống như một nghi thức, qua một cửa này thì hai người coi như đã làm hòa.

Từ Tây Lâm: “Hỏi mày bài tập được không?”

Đậu Tâm “À” một tiếng, đứng dậy cùng gã đến gian phòng chung.

Phần nộ đến nhanh đi cũng nhanh, từ khi nguôi giận, kỳ thực mỗi một giây Đậu Tâm đều đang hối hận, nhưng bảo hắn chủ động xin lỗi là không thể – hắn không biết nói, phải nói thế nào đây? Hôm ấy không nên hôn mày à?

Đành phải lãng phí thời gian.

Tình cảm và sự dịu dàng hắn tích suốt một tháng, vất vả lắm mới có một đường trút ra, làm hắn nhất thời tốt đến độ không giống hắn. Giảng bài xong, Đậu Tâm liếc nhìn im lặng ngồi bên cạnh, mở quyển sách nâng cao kỹ năng tiếng Anh phẩm thương của Từ Tây Lâm, cúi đầu dùng bút dạ quang tô nguyên văn mỗi một đề sai tương ứng, rất tốt tính.

Con vẹt xám dưới lầu không nhìn thấy tụi con trai đáng ghét liếc nhìn im lặng, chỉ thỉnh thoảng kêu một tiếng, không ồn ào chút nào.

Đậu Tâm cúi đầu, chuyên tâm cặm thước nhựa và bút dạ quang, tay áo trắng tinh không dính một hạt bụi, xương cổ tay gồ lên, bàn tay có vẻ hơi gầy, mặt mày an tĩnh, ngũ quan đẹp đẽ, là một mỹ thiếu niên vui tai vui mắt.

Mỹ thiếu niên bình thường tính nết thối không người được, khiến người ta tức đến mức chỉ cảm thấy mặt mày hắn đáng ghét chứ chẳng thấy đẹp

tạo nào, giờ vừa đổi tính thì những cái giấu rất sâu ấy như thể “nước trôi đá lộ”. Đậu Tầm không biết vòng vo, không biết lời ngon tiếng ngọt, cũng không biết làm bộ làm tịch, sau hai mươi phần dụ dàng quan tâm tặng thêm một trăm hai mươi phần chân thành thật lòng, trong mắt có ai thì lúc nào cũng nghĩ đến người đó, khiến người ta đặc biệt cảm động.

Từ Tây Lâm nhìn hẩn một cái, hãy còn thất thần một lúc, nhớ tới sự bất đồng tạm thời bị dẫn xuống giữa hai người và vấn đề Đậu Tầm bám riết không bỏ, không tự chủ được tưởng tượng một chút theo suy nghĩ méo mó ấy, hóa thân vào vài cảnh xem trên ti vi, tưởng tượng mình bước đến ôm Đậu Tầm, kéo đôi tay gã nhìn đã rất lâu tới... Cầm tay cùng xem đoạn đấm lệ thì tạm thời không cấn – sau đó dính lấy hẩn mà hết sờ chỗ này lại mó chỗ kia, hôn hẩn một cái...

Tiếp nữa thì gã không dám nghĩ, bởi vì yêu đương là xem từ trên ti vi và tình nhân ven đường, thuộc về chiêu số “danh môn chính phái”, đi sâu hơn chính là xem trên mạng với bọn Ngô Đào, mặc dù có sức hấp dẫn tự nhiên, nhưng chỉ xét trước mắt, còn thuộc về tà thuật “ma giáo”, bản thân ở trong phòng lén suy nghĩ một chút thì thôi, chứ ban ngày ban mặt trước người khác, không thể thiếu đứng đắn như vậy.

Từ Tây Lâm chọn chọn lựa lựa mà tưởng tượng đã đời, trong một lúc, gã hơi động lòng: “Thực ra thì thử một lần cũng...”

Đang nghĩ như vậy thì Đậu Tầm vô tình phát hiện gã mất tập trung, liền hỏi: “Mày mệt hả?”

Từ Tây Lâm: “A... Khụ, hơi hơi.”

Không đợi gã có phản ứng, Đậu Tầm chẳng rằng chẳng nói xuống lầu cấn để uống lên.

Từ Tây Lâm nhìn thấy là hai chai hồng trà ướp lạnh.

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tầm giấu đầu hờ đuôi giải thích: “Trong tủ lạnh chỉ còn thứ này thôi.”

Từ Tây Lâm định cầm, Đậu Tầm cũng vừa vặn giờ tay ra, đầu ngón tay hai người chạm nhẹ một cách xấu hổ, Từ Tây Lâm khựng lại.

Đậu Tầm định thối lại, trong lòng khó tin nổi mà mắng mình: “Mày bệnh hả? Nó không tự mở được nắp chai chắc?”

Nhưng tay đã giờ ra, lấy vè càng xấu hổ hơn. Thế là Đậu Tầm cắn răng liều một phen, nhanh chóng cầm chai nước lên, vặn nắp, lại lật đặt xuống như ăn cắp, một loạt động tác hết như trộm mìn. Sau đó hẩn bất an nhìn Từ Tây Lâm, hô hấp cũng không tự chủ được dừng lại, giống như bị hành vi ngu xuẩn của chính mình dọa ngây ra.

Từ Tây Lâm muốn cười, nhưng suy nghĩ đến hai người mới làm hòa, sợ Đậu Tầm quê quá hóa giận, đành nín lại.

Sau đó Từ Tây Lâm uống một bụng hồng trà, nhờ hiệu quả trấn định của nước đá, phát giác sự yếu đuối và thỏa hiệp bí ẩn của mình, vội vàng nhủ thầm một lần từng câu từng chữ ngày đó khuyên Đậu Tầm, dẫn nỗi lòng thấp thỏm lại.

Thời tiết nóng dần, kỳ thi đại học ngày càng tới gần, mọi người trong nhà bắt đầu căng thẳng, bởi vì Từ Tây Lâm hể trời nóng là dễ bị bệnh, năm nào cũng thế, hơn nữa vừa bị cảm là sẽ sốt, thể chất như con nít, song năm nay không biết là ai phù hộ mà gã vẫn khỏe như vâm.

Sau khi làm lành với Đậu Tầm, cả hai cẩn thận tránh né chuyện trước đó. Đậu Tầm chậm rãi tiếp nhận sự thật Từ Tây Lâm đăng ký vào một trường khác an toàn hơn. Hẩn bắt đầu hiểu được, mọi sự không có khả năng đều như ý hẩn, người khác không thể đều đi theo kế hoạch của hẩn.

Đậu Tầm gập ghềnh học được thoái nhượng –

Ngô Đào thành tích thể dục xuất sắc, nghe nói đến lúc đó tham gia cuộc thi văn hóa một chút, là cơ bản sẽ không có vấn đề gì. Hẩn học ba năm

trong lớp tự nhiên, thành tích tuy liên tục nằm chót, nhưng so với học sinh năng khiếu bên ngoài thì vẫn rất tốt, thậm chí đã định trước quá nửa, còn trống kìm nén một năm rồi cuộc tung bừng, quay về lớp muốn đãi bạn.

Mời tới chỗ Từ Tây Lâm, hắn đặc biệt nói: “Cuối tuần Đâu Tâm có rảnh không? Kêu nó đến luôn đi, tụi tao hồi trước có chút khúc mắc, tao muốn xin lỗi nó.”

Người vừa tốt nghiệp, thì ân oán tình thù gì đâu phai nhạt cả, cũng biết giữ các mối quan hệ cho mình.

Đâu Tâm vốn không muốn đi, nhưng Từ Tây Lâm bảo hắn: “Trên thế giới loại người nào cũng có, ai cũng có tác dụng của mình, thêm một bạn học đáng ghét hay thêm một kẻ thù đáng ghét tốt hơn?”

Đâu Tâm cân nhắc một chút, nghe lọt lời này.

Thế là cuối tuần, một đám người từng chơi chung, sau đó ngày càng xa nhau, một lần nữa tập hợp ở trường, đón Ngô Đào nội trú và Thái Kính cả Chủ Nhật cũng tự học, náo nhiệt đến Trăng Khuyết thăm lại chốn xưa.

Trong ký túc xá, Lý Bác Chí mặc áo ba lỗ, ánh mắt âm trầm nhìn Ngô Đào rời khỏi – thành tích chuyên ngành của hắn không lý tưởng, trong nhà cơ bản không ai quản, còn chưa biết tốt nghiệp xong đi đâu, mỗi ngày ở trong trường chỉ bắt nạt bạn cùng phòng, loại biết chăm chỉ tiến tới như Ngô Đào, trước kia còn có thể chơi với hắn, lên lớp 12 phải lo cho tương lai, dĩ nhiên không làm bạn với hắn nữa.

Một thẳng tay sai của Lý Bác Chí nhào lên cửa sổ, chỉ bóng lưng Đâu Tâm nói với hắn: “Đào ca có ý gì vậy, lúc trước kêu chúng ta đi đánh thẳng kia, bây giờ lại chơi với nó là sao?”

Lý Bác Chí bóp móp cái ly giấy trong tay, thỉnh linh cất bước đi.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 31: Say rượu

Lần trước là cả lớp cùng đến Trăng Khuyết tụ hội, lần này lại là Ngô Đào mời riêng, mời toàn mấy người trước kia chơi thân, bầu không khí cũng thoải mái hơn bình thường, khỏi cần cố ý dùng mấy trò chơi nhàm chán hâm nóng. Mọi người tuy sau khi lên lớp 12 xa cách nhau rất nhiều, nhưng cũng chưa đến mức không có chuyện để nói.

Dư Y Nhiên bức bối vì kỳ thi đại học, vừa vào phòng liền ôm mic không buông, y như quỷ khóc sói gào, chẳng câu nào vào nhịp, bị mọi người đũa xuống. Từ Tây Lâm nảy sinh ý tưởng, không biết nào bị chập chỗ nào, chọn mấy bài Đạu Tâm “cuồng tai nghe” thường mở đi mở lại, nhét mic vào tay hắn: “Hát đi.”

Nhất thời, cả phòng đều im lặng.

Lần trước họ đùa giỡn ép Đạu Tâm hát, còn suýt nữa làm người ta nóng máu. Lão Thành hoảng sợ nhìn Từ Tây Lâm, giống như gã ta là con thỏ ú bút râu hổ vậy!

Ngô Đào nhớ mình lần này dẫn đầu mời khách hồng hòa giải, vội ho một tiếng: “A, việc này...”

Hắn vừa mới mở miệng thì Đạu Tâm liền nhận mic.

Ngô Đào: “...”

Đạu Tâm chưa bao giờ hát hò ở nơi đông người, ngay cả thứ hai kéo cờ cũng chỉ nép theo. Hắn tắt rồi lại mở mic, còn chưa kịp nghiên cứu rõ thì lời ca đã sắp đến, liền hoảng hốt cầm mic lên, cũng không biết nên dùng âm lượng thế nào, mò mẫm hừ hừ theo vài câu, quay đầu lại phát hiện Từ Tây Lâm đang nhìn mình, lập tức căng thẳng vã mồ hôi nóng đầy lưng, vội

thu t ầm mắt v ề, mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm phụ đ ề trên màn hình, hệt như đang “đọc hiểu ca từ” vậy.

Nửa đ ầu bài hát, Đ ậu T ầm không theo kịp nhịp lắm, vào điệp khúc, hẳn rõ ràng hát ổn hơn nhi ều.

Từ Tây Lâm sợ hẳn không nói chuyện đ ược với người khác sẽ xấu hổ, bèn chọn cho mấy bài, một lát sau, Đ ậu T ầm li ền nhanh chóng nắm đ ược kỹ xảo hát Karaoke, hơn nữa tìm đ ược ni ềm vui, bắt đ ầu tự chọn bài hát, không uổng công làm kẻ cu ồng tai nghe, bài nào cũng biết hát vài câu, mặc dù không thể nói là có nhi ều kỹ xảo, nhưng với tiêu chuẩn KTV mà nói, h ể không lạc điệu thì đ ều xem là hát hay, thỉnh thoảng còn có người vỗ tay khen.

Ngô Đ ào thở phào nhẹ nh ỡm, thả lỏng dựa lưng lên sofa, quay đ ầu sang nói với Từ Tây Lâm: “Nó bây giờ hình như dễ nói chuyện hơn nhi ều.”

Từ Tây Lâm từ chối điều thuốc hẳn đ ưa, cười cười.

Trong ánh đèn lò m ờ, Ngô Đ ào ng ắm nghĩa g ã, phát hiện Từ Tây Lâm cũng thay đ ổi không ít, tóc một thời gian không màng cắt, bây giờ g ần thi đại học, cũng chẳng ai quản việc nhỏ nhất này, người g ầy đi nhi ều, nói không nhi ều lắm, trong đôi mắt bị ánh đèn phòng KTV bao trùm tựa h ồ chất chứa tâm sự.

Từ Tây Lâm: “Chúc mừng, tụi tao còn đang kh ỗ sở ôn tập, mà mày cơ bản đã mười phần chắc chín r ồi.”

“Có gì đáng chúc mừng đ ầu.” Ngô Đ ào thảo luận giữa bài hát tiếng Anh khá phổ biến của Đ ậu T ầm, “Trình độ như tao, làm vận đ ộng viên chuyên nghiệp là không thực tế, nhà tao muốn đ ể tao học sư phạm, mai kia có thể trở v ề làm th ầy thể dục, v ề sau sẽ thành người như Lão Chu, nghĩ thôi cũng thấy chán.”

Lão Chu là th ầy hoạt đ ộng thể dục của họ, một người đàn ông trung niên ngoài năm mươi, bà vợ ch ê lão chẳng có bản lĩnh, bỏ lão mà đi, lão

một năm bốn mùa mặc đ ò thể thao, không ai chăm sóc, qu ần giống như cũng chẳng bao giờ giặt sạch vậy.

Do lão quá thiếu uy tín, không cách nào làm giáo viên thể dục đảng hoàng, nhà trường đành phải để lão dẫn một đám nhóc con đi chơi vào tiết hoạt động. Nam sinh đã sớm ủa hết đến sân thể dục, nữ sinh ngoan ngoãn không chạy lung tung, ở lại đó chơi đánh bao cát, bao lủng li ền tìm Lão Chu, lão đứng bên cạnh, vừa căng dây thun cho người ta vừa khâu.

Ngô Đào cười khở: “Tao đây ngay cả bao cát cũng chẳng biết khâu.”

“Mắc gì mà nhất định phải làm thầy thể dục?” Từ Tây Lâm dòi ánh mắt khỏi bóng lưng Đậu Tâm, nghiêng đầu nhìn Ngô Đào, “Tương lai làm trong ngành sản xuất đ ò dùng thể thao không tốt à? Hoặc là dứt khoát tìm một phòng tập thể thao, trung tâm hoạt động thể dục nọ kia dạy tư cũng được, vừa kiếm nhiều vừa thoải mái, quen biết cũng nhiều.”

“Đó không phải công việc đảng hoàng, còn giáo viên thể dục thì có biên chế.” Ngô Đào bật cười, “Mày không hiểu đâu, vả lại dạy thể dục ở trung tâm tư nhân thì kiếm được mấy xu? Không phải chẳng khác lắm với làm đ ầu làm mặt à?”

Từ Tây Lâm muốn nói, huấn luyện viên giỏi trong tiểu khu nhà họ phải hơn hai trăm một giờ, sau đó nghĩ lại, thấy nói ra cũng chẳng được gì, chỉ giống như khoe khoang mình biết nhiều lắm vậy – vả lại dù một giờ hai ngàn, cũng không có biên chế.

Thế là gã khách sáo nói lấy lệ: “Cũng phải, làm giáo viên ổn định.”

Thời điểm trung học, mọi người ng ồi học trong một lớp, có người học giỏi, có kẻ rớt lại sau, nhưng bất kể thành tích thế nào, hết giờ vẫn đi quây phá chung, giống như chẳng ai có gì khác biệt. Đến lúc này, Từ Tây Lâm đột nhiên cảm giác được một sức mạnh nói không rõ, khiến suy nghĩ của người và người chênh lệch ngày càng lớn, tương lai sẽ khiến họ đi ngược lối, càng lúc càng xa, trải qua cuộc sống hoàn toàn bất đ ồng.

Ngô Đào đứng dậy, một lát sau gọi rệu quay lại.

Từ Tây Lâm: “...”

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Ngô Đào vẫn chẳng ra gì.

Lão Thành oang oác giơ tay, bị Từ Tây Lâm đập văng: “Muốn chết hả? Buổi tối còn phải tự học, để Thơm Bảy Dặm ngủi thấy bả lột da mày.”

Ngô Đào ném một chai nước suối cho Lão Thành: “Tụi bay đừng uống, tao thì tuần sau mới bắt đầu tự học, tối nay không cần đi, đây là gọi cho Đậu Tâm.”

Từ Tây Lâm: “Không...”

Ngô Đào quay đầu lại hỏi gã: “Xin hỏi bí thư, tao kính Đậu đại tiên một ly được không?”

Giờ thì Từ Tây Lâm cũng không thể nói gì. Gã mới cảm thấy Ngô Đào hơi trưởng thành, nhưng hiện tại xem ra hắn ta vẫn rất đáng ghét.

Cho dù đã nói là không uống, cuối cùng mọi người vẫn không tránh khỏi nhấp một chút.

Đậu Tâm chẳng biết là tâm trạng tốt hay xấu, mà tối nay đặc biệt dễ nói chuyện, Ngô Đào cần rượu tới, hắn liền nhận luôn, nhận hết ly này tới ly khác. Người này không biết nói chuyện, càng không biết dùng mách khéo, hoàn toàn để Ngô Đào nắm giữ tiết tấu, Ngô Đào nói vài câu liền cụng ly với hắn, tên gốc Đậu Tâm kia cứ cụng là tự giác uống một ngụm, không cần ai nói.

Từ Tây Lâm che mặt, cảm thấy e rằng lát nữa mình sẽ phải khiêng Đậu Tâm về.

Sau đó quả nhiên liền say.

Gần chập tối, Ngô Đào uống đến chỉ biết cười, cười không dừng được, Đậu Tâm thì mặt thộn ra, khiến Từ Tây Lâm hết cách: “Chúng ta tan đi, tụi bay về trường trước, tiện thể đưa Đào ca về ký túc xá, tao đưa thằng kia về

nhà trước.... không sao, tao có đi tự học hay không Thơm Bảy Dặm cũng không nói gì đâu.”

Đậu T`ân say rượu rất ngoan, không ồn ào không quậy phá, chỉ hơi ngốc – mà thực ra thường ngày hắn cũng chẳng thông minh đến đâu. Từ Tây Lâm tiễn hết mọi người, dẫn Đậu T`ân vào nhà vệ sinh nôn một trận, đưa cho hắn một chai nước sôi súc miệng, muốn mắng vài câu, sau đó thấy hắn mất cả phương hướng, cảm giác nói cũng bằng thừa, thế là ngậm miệng, im lặng ngồi đó với hắn.

Đậu T`ân uống rượu lên mặt, ngay cả chớp mũi hốc mắt cũng đỏ theo, giống như mới khóc một trận vậy, trông hơi đáng thương, đi theo Từ Tây Lâm vài bước, thỉnh thoảng cầm lấy tay gã.

Ngón tay Từ Tây Lâm không thoải mái co lại.

Đậu T`ân: “Tao khó chịu.”

Từ Tây Lâm: “Chưa ới hết?”

Đậu T`ân lắc đầu, sau đó giữ nguyên động tác nắm tay gã, vậy mà ngón ới xồm xuống tại chỗ không chịu đi nữa!

Từ Tây Lâm khom lưng nhìn sắc mặt hắn: “Mày khó chịu chỗ nào? Bao tử à?”

Đậu T`ân lắc đầu.

Từ Tây Lâm: “Chóng mặt?”

Đậu T`ân vẫn lắc đầu, vẻ mặt như trẻ con giận lẫy, hỏi gì cũng lắc đầu, không nhúc nhích.

Khách trong Trăng Khuyết bắt đầu đông lên, đi ra đi vào đầu ngõ hai người một cái.

Từ Tây Lâm tức thì cảm thấy mình như dẫn theo một đứa bé thiếu năng, nói với Đậu T`ân: “Đứng dậy trước đi, tao với mày đang cản đường người

ta kìa.”

Đậu T`âm vẫn lắc đầu, Từ Tây Lâm hết cách, đành phải tự mình đứng dậy đi sang một bên, Đậu T`âm túm tay gã, vẫn không đứng dậy, ng`õ xồm dưới đất mặc gã lôi – may mà sàn nhà ở Trăng Khuyết bóng loáng.

Từ Tây Lâm lòi một lúc, cảm thấy tư thế của hai người y như chó trượt tuyết kéo xe vậy, đành dừng lại: “Mày rốt cuộc muốn gì đây?”

Đậu T`âm bằng tư thế ng`õ xồm dưới đất, ng`ang đầu nhìn gã, trong mắt như thực sự ngấn lệ. Sau đó h`ấn giống như rình mò bị phát hiện, chột dạ cúi đầu, lí nhí nói: “Lòng tao... khó chịu.”

Từ Tây Lâm: “...”

Từ Tây Lâm luống cuống quay mặt vào tường s`ám hối chốc lát, r`ồi lại nhìn Đậu T`âm, nhưng chỉ có thể thấy mỗi cái xoáy, hàng mi dài của Đậu T`âm sụp xuống, dường như là bất an mà hơi run run, đáng thương vô cùng.

Từ Tây Lâm nhìn thấy li`ền không chịu nổi, ý nghĩ ngày đó bị gã dẫn xuống lại li`ền nữa chui ra thăm dò, cào tim gã một cái. Từ Tây Lâm cảm thấy mình không uống nhi`ều, nhưng bước chân hơi l`ang l`ang, có một ý nghĩ phá tan biên giới của vùng suy nghĩ mà xông qua.

Gã nghĩ: “Mình thích Đậu T`âm sao?”

Với gã mà nói, Đậu T`âm và những người khác là không giống nhau.

Thời điểm xuân phong đặc ý, mọi người đều là bạn gã – Lão Thành thiếu đầu óc, Thái Kính đi`ều kiện gia đình không tốt, Ngô Đào luôn đi chung với tụi không đàng hoàng, Đậu T`âm ba câu không hợp là muốn đánh nhau, ngay cả Dư Y Nhiên nữ trung hào kiệt từ nhỏ đã biết c`ần gạch đập lỗ đầu người ta, mỗi lần đi chơi, Từ Tây Lâm đều dặn cô nàng về tới nhà phải gửi tin nhắn báo an toàn cho mình – gã đều quan tâm như nhau.

Nhưng khi gã trải qua nỗi đau lớn nhất trong sinh mệnh gần mười tám năm, những người khác đều bị gã ngăn lại ở bên ngoài hủ nội ai lạc, gã không tìm ai để nói, thậm chí ở trường không để lộ mảy may... Vì xét cho cùng họ đều là người ngoài.

Chỉ có Đậu Tâm là khác.

Từ Tây Lâm thở dài, cảm thấy mình đang giẫm một chân ở một nơi tương đối nguy hiểm. Gã khom lưng, hai tay đỡ dưới nách Đậu Tâm, miễn cưỡng lôi hắn dậy, túm cổ áo hắn, trầy trật dẫn con ma men tử thân này về nhà.

Trong nhà vệ sinh Đậu Tâm mới nôn, Lý Bác Chí chậm rãi đẩy cánh cửa phòng bên ra.

Hắn cũng uống rượu, mới ban nãy, lúc Ngô Đào được đám bạn “học giỏi” đỡ ra, Lý Bác Chí ở ngay phòng bên cạnh mà nhìn.

Gia đình Lý Bác Chí hơi giống Thái Kính, có đi đâu ba là ba ruột, mẹ thì bỏ đi theo người khác. Hồi đó mới thi vào Lục Trung, ba hắn cũng từng khoe khoang mấy ngày, còn tự mình vác hành lý đưa hắn đến trường, đạo đó, Lý Bác Chí thật lòng muốn học hành nên trò nên trởng.

Đáng tiếc nguyện vọng tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc, hắn nhanh chóng phát hiện, đừng nói “nên trò nên trởng” là nằm mơ ban ngày, ngay cả nên trò trởng trong đội cũng trùng trùng khó khăn. Ba hắn qua cơn mới mẻ, vẫn càng nhìn càng không vừa mắt với hắn, thấy hắn không có thành tựu gì khác, cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

Lý Bác Chí sau khi chán nản, quyết định bắt đầu làm lưu manh, lưu manh một ngày uy phong một ngày, uy phong sáng khoái rồi, có thể tạm thời giúp hắn quên đi nỗi sợ hãi và cô độc lẻ loi, chỉ biết đến trước mắt. Lúc này, Lý Bác Chí cảm thấy mình bị đưa bạn tốt nhất phản bội.

Chúng ta không phải cùng nhau làm lưu manh sao? Không phải cùng nhau không tiền đồ, sưởi ấm cho nhau coi khinh các loại quý tộc sao? Hôm

nay cùng đánh nhau, ngày mai cùng ngồi trong nhà tù cách vách mới là nghĩa khí – sao mà có thể một mình cải tà quy chính được?

Trước kia do mối quan hệ với Ngô Đào, Lý Bác Chí thỉnh thoảng cũng đi chơi với lớp đó, lúc ấy ngoại trừ tụi lớp trọng điểm chơi bóng quá yếu chán ngắt, hẳn không cảm thấy có vấn đề gì. Nhưng ngày tốt nghiệp cận kề, Lý Bác Chí ngày càng lo âu, theo đó hẳn bắt đầu càng lúc càng không thể chịu được Ngô Đào đi chung với lớp đó. Lo âu thêm vào ghen tị, hẳn như ma xui quỷ khiến dẫn một đám theo tụi Ngô Đào đến Trăng Khuyết, mượn rượu giải sầu một buổi trưa.

“Sao vậy, Lý ca, có khúc mắc à?” Một gã thanh niên tóc vàng hoe đi tới hỏi – đầu là lưu manh hẳn gặp gỡ lúc trèo tường trốn học.

Ánh mắt Lý Bác Chí đảo qua mặt gã ta, nhất thời kích động: “Phiền tụi bay giúp tao một việc, hôm khác tao mời tụi bay uống rượu.”

Từ Tây Lâm dắt một “con” Đậu Tằm ra khỏi Trăng Khuyết. Lúc này bên ngoài đang náo nhiệt, quàn ma loạn vũ loại người nào cũng có, đi một vòng không gọi được xe, Từ Tây Lâm do dự một chút, định ra cửa sau thử vận may, gã vừa ngược dòng người xuyên qua ngõ nhỏ, vừa nói với Đậu Tằm: “Muốn ói thì nói.”

Đậu Tằm không lên tiếng, ầu tả bẻ tay Từ Tây Lâm ra, nhất định phải xuyên ngón tay mình vào, làm tư thế mười ngón bện vào nhau. Kẽ tay bị hẳn cọ rất nhột, Từ Tây Lâm muốn rút ra, thế là hai người bắt đầu lôi lôi kéo kéo ngay trong không gian chẳng rộng mấy.

Từ Tây Lâm sắp mất sạch kiên nhẫn, thì đột nhiên phía trước có mấy đứa lưu manh không quen đi tới, Từ Tây Lâm vốn định lôi Đậu Tằm né đi, ai ngờ tên kia cố ý đụng vào.

Từ Tây Lâm lui nửa bước, cau mày, thấy tay lưu manh nhìn mình khiêu khích, liền biết chúng cố ý đến gây sự. Gã nghiêng người kéo Đậu Tằm, liếc qua hướng sau lưng, quả nhiên thấy có mấy đứa đi theo. Thứ nhất uống chút rượu lại bị Đậu Tằm hành vãi mồ hôi, thứ hai gã bình thường cũng chưa từng đắc tội ai, cho nên nhất thời không chú ý.

Từ Tây Lâm: “Có việc gì à?”

Tên lưu manh kia ngấm gã từ trên xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở đôi giày thể thao, “chặc chặc” hai tiếng, một tay đút túi, tay ở trong túi nhích tới nhích lui đây uy hiếp.

“Không có việc gì,” Lưu manh nói, “Đạo này hơi kẹt, nhìn mày cảm thấy có duyên, muốn làm quen, mượn ít tiền thôi.”

Nếu là một năm trước, phỏng chừng đối phương chưa nói xong câu này thì Từ thiếu gia đã động thủ rồi. Nhưng bây giờ đã khác, gã nghĩ đầu tiên chính là thêm một chuyện không bằng một chuyện, không thể để bà ngoại nhọc lòng, lại thêm bên cạnh còn có con mèo say khướt cần trông chừng.

“Được thôi,” Từ Tây Lâm móc ví ra, hỏi, “Người anh em muốn bao nhiêu?”

Tay lưu manh ngoài cười trong không cười nhìn gã: “Không cần nhiều lắm, cứ đưa một hai vạn xài đỡ trước.”

Đây là hạ quyết tâm muốn gây sự rồi.

Từ Tây Lâm bật cười, nhìn bốn phía: “Các vị chặn tôi trong ngõ nhỏ phía Tây này, là từ lúc ra đã bám theo à? Nói đi, tôi đã đắc tội ai?”

Tay lưu manh cợt nhả nói: “Không ai hết, thấy mày hợp nhãn nên muốn tâm sự thôi.”

Nói xong, hắn rút tay khỏi túi, lấy ra một con dao gấp dài bằng bàn tay, hết bật ra lại đập vào, hất cằm: “Ở đây nói chuyện không tiện, vào trong uống vài chén đi, thấy sao?”

Hắn chưa dứt lời, một bàn tay chi chít hình xăm đã từ phía sau đặt lên vai Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm âm thầm thở ra một hơi, nhin không quay đầu lại đập một phát, ai ngờ gã còn chưa kịp nói gì, Đậu Tầm vẫn ngoan ngoãn đi theo đột nhiên xông lên một bước túm cái tay trên vai gã, ném vào mặt tên xăm trổ.

Bọn ma men đều sức trâu, tay xăm mình bất ngờ bị chính mình tát một phát, lập tức nóng lên: “Rượu mời không thích!”

Từ Tây Lâm: “...”

Thật giỏi gây rắc rối!

Thấy tình thế không ổn, đành phải động thủ, Từ Tây Lâm xách cặp trong tay, bỏ một cú đá cho tay xăm trổ kia, vừa vịn đập trúng hông hấn. Hông không có xương sườn, là một trong những chỗ chết người, tên kia đau đến mức không rên nổi, ngã phịch xuống đất. Từ Tây Lâm quay đầu lại đẩy Đậu Tầm: “Đi trước!”

Nhưng Đậu hạm nhi không phối hợp chút nào, chẳng những không đi, còn lao tới ôm Từ Tây Lâm như bạch tuộc tám vòi vậy.

Từ Tây Lâm bị hấn bất ngờ lao tới xô lui ba bước, đập trúng tường, quả thực phát điên lên, chỉ hận không thể dốc ngược Đậu Tầm lại cho c òn trong đầu chảy hết ra, hỏi xem thằng lỏi này rốt cuộc theo phe nào.

Đậu Tầm đẩy gã lên tường, không hé răng một tiếng quay người đưa lưng về phía Từ Tây Lâm, dang hai tay che chở gã, thuần túy là động tác của diều hâu bắt gà con.

Từ Tây Lâm: “...”

Có thể là Đậu Tầm còn muốn nói gì, nhưng mở miệng ra lại quên thoại, thế là con ma men này cắm rễ trong ngõ nhỏ, duy trì động tác bảo vệ ngốc nghếch, giằng co với một đám lưu manh.

“Thằng ngu này từ đây tới? Đánh chết mẹ nó đi!”

Từ Tây Lâm vừa cảm động vừa sứt đầu mẻ trán, đúng lúc này, cuối ngõ nhỏ vọng đến một tiếng vang lớn, một người thân hình cao to đi tới, tay cầm một cây gậy, gõ thùng rác ở giao lộ.

Cả đám trong ngõ cùng nhìn tới, có kẻ nhỏ giọng nói: “Tổng Liên Nguyên.”

Lưu manh các kẻ gặp lưu manh trùm, kẻ cầm dao bắt đầu căng thẳng. Tổng Liên Nguyên châm thuốc, chậm rãi mở miệng: “Đầu là bạn bè, uống vài ly cũng không sao, có đi đâu em tao năm nay học 12, về muộn nhà không yên tâm, tụi bay đầu hiểu chứ?”

Đám lưu manh các kẻ không dám không hiểu.

Tổng Liên Nguyên nở nụ cười, vẫy tay gọi Từ Tây Lâm: “Tiểu Lâm lại đây, anh kêu xe đưa em về nhà.”

Tên côn đồ chặn đường nhường đường một cách miễn cưỡng, Từ Tây Lâm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ban nãy cất ví gã liền gọi cho Tổng Liên Nguyên, Tổng Liên Nguyên làm việc ngay ở Trăng Khuyết, gọi anh ta còn hữu dụng hơn báo cảnh sát nữa.

Tổng Liên Nguyên đưa hai người lên taxi, giờ tay búng đầu Từ Tây Lâm một cái: “Từ khi đi mất, không ai quản em nữa hả? Mấy giờ rồi mà còn chạy tới đây chơi?”

Từ Tây Lâm từ nhỏ coi anh ta như anh hai, không dám hó hé gì.

Đậu Tâm lại nổi nóng, gương nanh múa vuốt kéo vai Từ Tây Lâm lại, giờ tay che trán gã, hằm hè nhìn Tổng Liên Nguyên.

Tổng Liên Nguyên bật cười: “Con nít con nôi uống rượu làm gì? Chính mình họ gì cũng không biết, mà còn rất biết che chở em.”

Từ Tây Lâm xấu hổ đỏ bừng mặt, vội vàng tạm biệt anh ta, nhét Đậu Tâm vào taxi.

Hì hục vã hết mồ hôi hột, gã mới lôi được Đậu Tâm vào nhà, vừa mở cửa liền đung mắt con vẹt xám trong phòng khách tầng trệt.

Con vẹt vừa tỉnh dậy, mở mắt liền nhìn thấy hai thằng “đàn ông thối” nòng nặc mùi rượu, tức không để đâu cho hết, hét âm lên bằng giọng “bắt lưu manh”.

Đậu Tâm đang mơ màng giật nảy mình, chưa thấy rõ kẻ địch đến từ đâu, đã hoảng hốt ôm lấy Từ Tây Lâm trước, vừa chuẩn bị sẵn sàng choảng nhau một trận với con chim, vừa không biết nặng nhẹ ấn cổ Từ Tây Lâm, giống như muốn vo tròn gã ta lại nhét vào lòng vậy.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 32: Lòng tham

Lớp 12 cuối tuần ra ngoài với đám hồ bằng cầu hữu thì cũng được, nhưng uống rượu thì hơi khó nói, cho nên Từ Tây Lâm vốn định “lặng lẽ vào thôn, không cần bắn súng”, nào ngờ bị con chim tổ tông trong nhà và Đậu Tâm chung tay tiết lộ tung tích. Đành phải bị dì Đỗ và bà ngoại một trái một phải cầm rơm, toát mồ hôi hột kéo Đậu Tâm lên lầu.

Dì Đỗ: “Cẩn thận, đừng để nó ngã.”

Từ Tây Lâm vội quay đầu lại xua tay: “Không sao, dì không cần để ý.”

Con vẹt xám thấy có người làm chỗ dựa, rất dè dặt ngậm miệng lại, thế mà Đậu Tâm còn chưa chịu bỏ qua, tập tễnh lên lầu, giữa chừng trình trọng quay đầu lại, giờ hai ngón tay làm hình khẩu súng, chỉ con vẹt trên giá mà tuyên bố: “Tao giết mày.”

Nói xong hấn liền “bóp cò”, cân nhắc đến vấn đề sức giật, múa may nổ súng xong, hấn còn giờ “họng” lên trên, sau đó vừa kiêu căng vừa lạnh lùng mà đi lên lầu.

Từ Tây Lâm: “...”

Phục r ồi.

Đậu Tâm lên lầu thế mà còn nhận được cửa, mắt nhắm mắt mở tự mình vào phòng. Hấn đi đến bên giường, như ván quan tài thẳng đờ úp xuống, Từ Tây Lâm hoài nghi hấn bị đập đầu, vội vã lao vào kiểm tra một lần, thấy sắc đỏ ửng do say trên mặt đã rút đi, Đậu Tâm khuôn mặt trắng bệch nằm ngửa trên giường, “võ trang” trên tay phải vẫn chưa tháo, nhìn chằm chằm tr ần nhà, nã từng phát súng lên đó.

Người quá chén, Từ Tây Lâm từng thấy khóc, thấy cười, thấy mượn rượu làm càn đáng ghét... Nhưng không hề rằng một tiếng nã súng khắp nơi thì đúng là lần đầu gặp.

Từ Tây Lâm xử lý hấn xong toát hết mồ hôi, ngã xuống cái ghế bên cạnh, cầm một quyển vở mỏng quạt hùng hục một lúc, đợi ba phút, thấy Đậu Tâm còn chưa có ý định dừng lại, rất buồn cười, liền hèn hạ chọc ghẹo: “Đậu hạm nhi, bắn chết ai thế?”

Đồng chí Đậu Tâm ý chí cách mạng kiên định, dù đã quá chén câu thành thân thiện xạ Zorro thì miệng vẫn rất kín, không dễ dàng moi được tin.

Từ Tây Lâm liền kéo ghế sát tới, lấy vở quạt cho Đậu Tâm, tạm thời thu hút đôi mắt đờ đẫn ấy.

Từ Tây Lâm: “Còn nhận ra tao không?”

Đậu Tâm không lên tiếng.

Từ Tây Lâm nảy ý xấu, thuận miệng chiếm lợi: “Tao là anh mày, kêu tiếng ‘anh’ nghe coi.”

Đậu Tâm thần sắc hơi hoang mang lom lom nhìn gã một lúc, giống như đang nhớ lại xem mình có thêm đũa anh từ khi nào, có vẻ không muốn gọi lắm. Từ Tây Lâm liền được voi đòi tiên: “Không gọi anh cũng được, gọi ba đi.”

Đậu Tâm nghe thế liền biến sắc, giơ tay chỉ vào đầu Từ Tây Lâm: “Giết mày.”

Từ Tây Lâm thoát đầu cười sáng sủa đập giường, cười một hồi, gã chậm rãi nghiệm được cảm giác trong phát súng này, liền cười không nổi nữa.

Từ Tây Lâm: “Ba và mẹ mày...”

Đậu Tầm mặt không biểu cảm, chuẩn xác cho gã hai phát súng – thì ra hẳn không hề bản tùy ý, mà là bắn đầu người. Từ Tây Lâm chống cằm nhìn hẳn một hồi, không biết trong lòng hẳn có bao nhiêu phần nộ, hằm hằm như vậy cả buổi mà vẫn chưa giết xong.

Trước đây Từ Tây Lâm luôn cảm thấy Đậu Tầm nóng nảy bốc đồng, lúc này mới biết đó đầu là kết quả đã qua khắc chế.

Hắn căm thù xã hội như vậy, nếu không khắc chế, chưa biết chừng đã đi tổ chức một vụ đấu súng trong trường rồi.

Từ Tây Lâm liền nhẹ nhàng hỏi: “Từ Tây Lâm thì sao? Cũng giết luôn à?”

Đậu Tầm nghe xong, chọc ngón trỏ lên đầu gã, nhìn gã không chớp mắt, nhưng chậm chạp không làm động tác nổ súng xong chĩa “nòng” lên. Mùi rượu nhàn nhạt bay ra, Từ Tây Lâm ngửi một lúc, cảm thấy chính mình cũng hơi chóng mặt.

Giảng co không biết bao lâu, trên mặt Đậu Tầm đột nhiên xuất hiện thần sắc thống khổ. Đoạn hẳn thành linh buông tay xuống, như giận dữ mà nặng nề trở mình, giãy giụa trên giường một lúc, chẳng biết chỗ nào đau, hết đề ngực lại đề dạ dày, sau đó nằm nghiêng đưa lưng về phía Từ Tây Lâm, cuộn thành một con tôm bự.

Từ Tây Lâm lẳng lặng ngồi cạnh một lúc, hiểu được ngôn ngữ tứ chi này – mà khiến tao rất đau đớn, nhưng tao vẫn không nổ giết mày như những đau đớn khác, đành phải thoi thóp chịu đựng.

Trong lòng Từ Tây Lâm đột nhiên rất khó chịu, gã như bị ma quỷ ám ảnh mà bỏ quyền võ làm quạt xuống, chậm rãi giơ tay nắm lấy tay Đậu Tầm. Người con ma men nóng hằm hập, gã kéo nhẹ, Đậu Tầm ban nãy không sao khống chế được vậy mà rất ngoan ngoãn để gã kéo quay lại.

Từ Tây Lâm giơ tay kia lên hồi lâu, sau đó cẩn thận đặt trên cổ Đậu Tầm, lại nhẹ nhàng sờ mặt hẳn một chút, Đậu Tầm lập tức miễn cảm híp mắt, theo bản năng cọ cọ tay gã.

Từ Tây Lâm không biết làm sao lại nhớ tới chuyện Đậu Tầm lần trước “thử xem gã sốt hay không”, hơi mím môi, hỏi Đậu Tầm: “Mày hơi sốt rồi phải không?”

Đậu Tầm dùng chút sức cằm ngược tay gã.

Từ Tây Lâm hơi do dự, tìm cho mình một “lý do chính đáng”: “Tao chỉ là sợ nó sốt thôi.”

Gã nghĩ thế, dùng môi dán lên trán Đậu Tầm. Kỹ năng thử nhiệt độ duy nhất mà đời này Từ Tây Lâm biết chính là sử dụng nhiệt kế, đối với độ ẩm cao thấp căn bản chẳng có khái niệm gì, tay không dùng được, miệng dĩ nhiên cũng chẳng trí năng đến đâu, hiển nhiên chẳng thử được gì, nhưng bằng tư thế này, gã cảm nhận được sự thân mật khác thường.

Tim Từ Tây Lâm bỗng đập nhanh hơn, thấp thỏm loạn nhịp.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân.

Cầu thang bằng gỗ, vừa giẫm lên liền có tiếng “kéo kẹt”, Từ Tây Lâm giật mình ngẩng đầu lên.

Dì Đỗ cố kỵ con trai đã lớn, ít nhiều không tiện, không có việc sẽ không đến phòng hai người, muốn quét dọn cũng gọi trước, lúc này dì chỉ gõ cửa, đứng bên ngoài nói: “Uống rượu không thể nằm xuống luôn đâu, dì đã pha ít nước mật ong nóng với sữa chua, để trên cái bàn nhỏ ngoài này, xem dùng món nào dễ chịu thì tự lấy nhé.”

Từ Tây Lâm vội vàng đáp một tiếng, muốn ra ngoài lấy, vừa đứng lên, lại phát hiện Đậu Tầm còn nắm tay mình.

Từ Tây Lâm không thoải mái lắm, thấp giọng nói: “Tao đi lấy đồ.”

Đậu Tầm chẳng biết có hiểu hay không, vẫn cằm tay gã không buông, song các ngón tay hơi lỏng bớt. Từ Tây Lâm liền rút tay ra, sau đó thẫn thẫn sắc Đậu Tầm thoáng cái tối đi.

Từ Tây Lâm ho khan một tiếng, không dám nhìn hấn nữa, nhanh chóng ra ngoài lấy đại một ly, nhét vào tay Đậu Tâm: “Uống đi.”

Sau đó đầu cũng chẳng quay lại mà về phòng mình.

Sau lưng Từ Tây Lâm bị mồ hôi ngấm sũng một mảng, trên cổ có một gân không biết xảy ra vấn đề gì mà cứ giật lộn xộn. Gã chớp mắt, một giọt mồ hôi trên thái dương liền rơi xuống, trượt xuôi theo mũi.

Từ Tây Lâm ngậy ra một lúc, tắm chiến đấu không lạnh không nóng, sau đó trở lại bàn học, cảm khung ảnh của Từ Tiến lên, hoang mang nghĩ: “Con phải làm thế nào đây?”

Lát sau, gã lại cảm thấy mình hơi buồn cười, việc thế này, dù mẹ còn sống, gã cũng chẳng dám thẳng thắn hỏi bà, hiện giờ mẹ mất rồi, gã lại muộn màng dựa dẫm vào bà.

Từ Tây Lâm quyết định không đến trường, trước tiên tự động làm mấy đề để bình tĩnh lại, làm xong ngẩng đầu lên thấy đã hơn mười một giờ, dì Đỗ đã gọt trái cây, không dám quấy rầy gã, nên đầu đặt ở cửa căn phòng chung, đã ô-xy hóa đến hơi ngả vàng. Khác biệt giữa dì và mẹ gã chính là, mẹ sẽ không hề kiên dè dặt cửa vào phòng bỏ trái cây.

Từ Tây Lâm chỉ ăn qua loa vài miếng. Tửu lượng gã không tồi, có đi đâu hề uống rượu là dễ mất ngủ, rõ ràng đã mệt muốn chết, mà nằm trên giường lăn qua lộn lại, rốt cuộc vẫn không ngủ được. Gã khẽ khàng bò dậy, chui vào phòng Đậu Tâm ngó thử, thấy hấn đã ngoan ngoãn ngủ, cái ly không bỏ bên cạnh, còn biết tự đắp chăn, sắc mặt cũng bình thường, bấy giờ mới yên tâm, sau đó tâm sự càng nặng nề mà về phòng.

Chính gã không cách nào lừa mình dối người, trần trọc nửa đêm, luôn chột dạ vì hành vi của mình ban nãy, suy trước tính sau không biết bao lâu, ngay cả bà ngoại lỡ như biết mấy chuyện vợ vẫn này sẽ có biểu cảm gì, gã cũng cân nhắc tới.

Cách ngôn nói cha mẹ không thể ở bên con cái cả đời, ông bà đương nhiên càng không cần trông chờ, sinh ly tử biệt là chuyện sớm muộn. Có

một số việc giấu được một lúc, không giấu được một đời, nhưng với bà ngoại mà nói, một lúc đó cũng đủ dùng rồi... Mà tương lai nếu bà ngoại cũng mất, gã thật sự chỉ còn lại một mình cô đơn, sẽ còn ai để ý xu hướng tình dục của gã?

Nghĩ đến đây, trong lòng Từ Tây Lâm lại từ bút rứt bất an chuyển thành hoang vắng.

Mỗi người đều có chút dối trá, loại lành làm gạo vỡ làm muối như Đậu Tằm, cũng chẳng qua là sự lạnh lùng do nhiều năm thất vọng sinh ra, chứ trong lòng chắc gì đã thoải mái.

Sự dối trá của Từ Tây Lâm thì phức tạp hơn. Gã sống những ngày muốn gì có đó quá lâu rồi, tạo thành lòng tham mặc dù chưa đến mức háo thắng, nhưng cái gì cũng muốn bỏ túi, gã vừa muốn chơi với bạn, vừa chú ý giữ vững thành tích, ý vào vài phần khôn vặt, thành tích mặc dù không nổi trội, nhưng cũng còn tạm được... Dần dà, gã cảm thấy mọi chuyện trên thế giới đều có thể như vậy.

Từ Tây Lâm từng muốn sống tùy tâm tiêu sái, không muốn ép uổng mình, nhưng lại không dám hoàn toàn khác người, bởi vì quen làm học sinh xuất sắc không cần ai nhọc lòng, gã như một con thú cưng nuôi nhốt, dẫu không bị xích, cũng sẽ không tự mình trốn vào rừng. Từ Tây Lâm muốn vẹn cả đôi đường, muốn đại đoàn viên mặt nào cũng được, song đến hôm nay, gã phát hiện mình không đủ sức – gã muốn Đậu Tằm, nhưng không muốn thành đống tính.

Gã muốn thiếu niên kia cùng gã đi qua căn nhà tụ tụ tan tan này, không muốn bị người ta chỉ trở sau lưng chửi biến thái.

Từ Tây Lâm nghĩ ngợi lung tung rất lâu, mới mơ màng ngủ thiếp đi, còn mơ giấc mơ lộn xộn, thức dậy đã quên sạch tình tiết, song không khỏi buồn bã.

Hôm đó tuy Đậu Tằm say thật, nhưng ký ức có gián đoạn hay không thì thật sự khó mà nói. Từ Tây Lâm hoài nghi chuyện ngày ấy Đậu Tằm đều

nhớ rõ, bởi vì hắn tăng tần suất về nhà mỗi tuần lên ba lần – hắn đã tới quầy quán trong phòng tập thể thao tổng hợp của tiểu khu để ghi danh.

Phòng tập thể thao làm thẻ cả năm, phần lớn đám coi tiền như rác đều là nhất thời kích động vào đăng ký, sau đó mặt huấn luyện viên còn chưa quen đã bỏ xó, chỉ có Đậu Tâm, một tuần hai lần Thái quầy một lần đánh võ tự do, gió mặc gió mưa mặc mưa chưa từng nghỉ buổi nào. Hắn lại còn ra tay DIY một thiết bị trong nhà mình – hắn lấy thiết bông, hai đầu dùng mút buộc cho dễ cầm, chính giữa cột dây thừng, dưới sợi dây treo vật nặng, thường là chai nước đổ đầy.

Khi Từ Tây Lâm tiến vào giai đoạn nước rút của kỳ thi đại học, thầy Đậu rồi việc rèn luyện ngay bên cạnh. Hắn duỗi thẳng hai tay, nắm lấy hai đầu gậy, hai tay quay thiết bông, thả từ từ sợi dây thừng treo vật nặng, lại quay lên từng vòng, làm một trăm hai mươi vòng, nghỉ năm phút rồi tiếp tục lần nữa, nghe nói là có thể rèn luyện cơ bắp lẫn lực cánh tay... Song Từ Tây Lâm cầm chơi một hồi, chỉ cảm thấy thứ này dễ gây viêm gân.

Đậu Tâm không phải người yêu thích vận động, Từ Tây Lâm hoài nghi hắn bị chuyện ở cửa Trăng Khuyết hôm ấy kích thích, nhưng mãi không dám hỏi.

Sau ngày đó, Từ Tây Lâm và Đậu Tâm ở bên nhau có chút thay đổi rất nhỏ. Hai người đều hơi dè dặt, tiếp xúc tứ chi quá khích và đấu võ mồm đều thu lại, tiến tới giảm bớt tần suất cãi nhau trên diện rộng, hòa bình hơn không ít. Hai người đều thò đầu lăm lét dòm chừng “trận địa quân địch”, không biết bước tiếp theo phải hòa hay chiến.

Đồng hồ đếm ngược kỳ thi đại học sau bảng đen hết còn nhanh hơn giấy vệ sinh, thoáng cái đã thấy đáy, mấy ngày này hết thi lớn lại tới thi bé, đến cuối cùng, đám học sinh cơ bản đã mất cảm giác với cuộc thi, lòng người dần dần thấp thỏm.

Thái Kính mỗi ngày đến sớm nhất, về muộn nhất, cơ bản mở khóa cửa đầu thành việc của cậu ta.

Bình thường đã rất sớm, mà thứ Hai còn sớm hơn bình thường – cậu ta phải nhân lúc trong trường chưa có ai để nhét quà vào hộp thư cho La Băng.

Đây cơ hồ đã thành gửi gắm tâm lý của Thái Kính. Chú cậu ta ngày càng không giống người, mỗi ngày hoặc không thấy bóng đâu, hoặc khiến nhà n ồng nặc mùi rượu, Thái Kính trốn tránh ông ta, chỉ hận không thể trải chiếu ngủ luôn trong lớp.

Lúc Từ Tây Lâm sa sút tinh thần rõ ràng, người khác đều sợ kích thích gã, chỉ có Thái Kính không đ ồng ý, bởi vì nhà Từ Tây Lâm dấu sao vẫn còn bà ngoại, cho dù mẹ mất, nhà họ cũng dùng được người giúp việc, gã ta cũng vẫn thích cái gì mua cái đó, chẳng c ần s ầu lo vì học phí, chẳng c ần tính xem ăn món gì ở căng tin cho tiết kiệm.

Thái Kính như một đứa trẻ lớn lên trong gió tuyết ngoài trời, da thịt hết nứt lại nẻ, sinh ra từng t ầng sẹo thô ráp và da chết, đã mất đi một phần khả năng cảm giác với đau đớn.

Thái Kính nhìn cánh cửa sắt loang lỗ rỉ sét của hộp thư mà thở dài, nghĩ bụng: “Sống qua đoạn thời gian này là được.”

Có thể thi lên đại học, coi như cứng cánh, có thể tự lo cho tương lai, thoát khỏi cuộc sống hiện tại.

Sau khi Thái Kính đi r ồi, một nam sinh nhỏ thó từ ký túc xá bên cạnh lén lút chui ra – nếu Đậu Tâm ở đây, chắc có thể nhận ra gã chính là nam sinh từng bị bọn Lý Bác Chí đánh trong toilet.

Gã như con chuột nhắt rón ra rón rén đi đến trước hộp thư của lớp 12/1, tay c ần que kềm, căng thẳng chọc khóa một lúc.

Hộp thư quanh năm bị gió thổi nắng chiếu, khóa chỉ trưng cho có, phòng quân tử không phòng tiểu nhân, bị nam sinh kia chọc vài cái mở ra. Gã lén lút nhìn quanh bốn phía, đoạn lấy phong thư Thái Kính mới nhét vào, quay người bỏ chạy.

Ngô Đào do đã có kết quả bài chuyên ngành, không cần huấn luyện mỗi ngày, lại vì gần đến kỳ thi đại học, gia đình cuối cùng nén đau lấy ra ít tiền, thuê một phòng trước cổng trường cho hắn, nên đã dọn ra ngoài. Ác bá ký túc xá Lý Bác Chí gần đây tâm trạng cực tệ, bắt được đưa nào là đưa đó xui, loại người nằm cuối chuỗi thức ăn như gã, không thể phản kháng, chỉ có thể vòng vèo tự cứu mình.

Bình thường bọn Lý Bác Chí dậy sớm để huấn luyện, mỗi ngày sẽ dựng gã dậy bắt gấp chăn mua đồ ăn sáng, và nam sinh ấy đã sớm chú ý tới Thái Kính mỗi thứ Hai đầu đến nhét đồ. Gã từng nghe người ta nói về tên bốn mắt này, học lớp Ngô Đào, đặc biệt giỏi kiếm tiền, làm thêm khắp nơi, bản thân không lo hết được, còn nhờ người thay ca.

Học kỳ hai lớp 11, bọn Ngô Đào thay phiên trực giúp cậu ta gần một học kỳ, Lý Bác Chí từng cười sau lưng, nói Ngô Đào trượng nghĩa đến độ ngu ngốc.

“Nhất định là nó có tiền.” Nam sinh trộm cắp nghĩ.

Buổi tự học tối hôm sau, Thái Kính như thường lệ một mình học thêm, gần mười giờ mới về. Cả tòa nhà đều vắng tanh, các lớp đều tắt đèn, cậu ta một mình từ trong hành lang vắng vẻ đi ra ngoài, vừa ra khỏi đó, liếc nhìn thấy mấy người tụ tập ở cửa.

Thái Kính nhìn lại, thấy là tụi Lý Bác Chí. Không có bọn Từ Tây Lâm và Ngô Đào ở đây, Thái Kính không muốn dính dáng gì tới đám này, cúi đầu làm như không nhìn thấy, đi vòng qua tụi nó, ai ngờ mới đi vài bước, sau lưng đột nhiên “Ôi” một tiếng, một thứ từ trên trời rơi xuống ngay trước mặt.

Chính là lá thư không tên Thái Kính gửi La Băng.

Lý Bác Chí nghênh ngang dẫn người đi tới: “Một người anh em của tao nhất được thứ này, là của mày hả?”

Trong đầu Thái Kính “Uỳnh” một tiếng, không tự chủ được nắm chặt quai cặp.

Lý Bác Chí đá đá phong thư dưới đất, như cười như không nói với Thái Kính: “Người khác không nhặt của rơi, mà làm rớt đồ dù sao cũng phải tỏ vẻ một chút chứ? Nhưng mà tao cũng nghe người ta nói, mà không dư dả gì... vậy phải làm sao đây?”

Lý Bác Chí làm bộ làm tịch suy nghĩ một lúc, đoạn giơ tay vỗ mạnh vai Thái Kính: “Không thì phiền mà giúp một việc nhỏ đi, rồi chúng ta hết nợ, thấy sao?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 33: Lựa chọn

Lý Bác Chí đầu óc ngu si tứ chi phát triển, đương nhiên chẳng nghĩ ra nổi âm mưu quỷ kế gì khiến thiên địa kinh quỷ thần khiếp, chỉ là lần trước ở Trăng Khuyết bị Tống Liên Nguyên phá rối khiến hắn rất không cam tâm, hắn lúc ấy vốn chỉ muốn thuận tiện xả giận thôi, sau khi không có kết quả trở về tức giận vài ngày, ngược lại ngày càng không nguôi, định không buông tha.

Lục Trung đã phát bằng tốt nghiệp, hắn sắp dứt khỏi nơi này, đến lúc đó từng con đường lớn thênh thang, không có đường nào cho hắn đi.

Lý Bác Chí nghĩ cũng thoáng, đã thế thì không bằng nhân trước khi đi có oan báo oan có thù báo thù, trị hết đám người không vừa mắt, chỉ hồng thông khoái thôi chứ cũng không có tác dụng gì cả.

Con người sống trên đời chẳng phải vì hồng thông khoái sao?

Lý Bác Chí biết Đậu Tầm thường đến Lục Trung, muốn Thái Kính tìm cơ hội giữ lại, sau đó tạo một cơ hội tách riêng – hắn định bắt đầu từ kẻ phản bội Ngô Đào, trị một lần cả Từ Tây Lâm trước kia từng khiến hắn mất mặt, Đậu Tầm “thù oán cũ” chưa giải quyết, lần đám người không vừa mắt, dù sao thì người ta có tiền đồ, hắn thì chẳng có, người ta phải thi đại học, hắn thi đại học chỉ cho đủ số, có đi hay không đều thế cả.

Đầu trọc sợ gì bị nắm tóc.

“Nếu mày không muốn làm cũng được, Lý ca bội phục mày nghĩa khí, không miễn cưỡng mày,” Lý Bác Chí nói, “Tuần sau tụi tao vẫn chờ mày ở đây, cũng không cần nhiều lắm, một ngàn đồng là được, ý hay không?”

Thái Kính hồi lớp 11 làm thêm một năm, tích góp được hơn hai ngàn đồng, học kỳ trước một xu tiền bẻ tám mà xài, ép sinh hoạt phí mỗi tháng xuống trong vòng hai trăm – giá cả trong căng tin Lục Trung cao hơn trường khác, bình thường nữ sinh ăn một bữa đơn giản cũng mất bốn năm đồng. Có một lần Thơm Bảy Dặm đến một trường trung học cấp huyện học tập, trở về nhắc mãi về tình thân gian khổ mộc mạc, cả lớp đều hận không thể nút tai lại, chắc chỉ mình Thái Kính nghe lọt, cậu ta hâm mộ giá cả trong huyện.

Trừ tiết kiệm, Thái Kính còn nhân kỳ nghỉ đông giúp giáo viên ngữ văn tập hợp một bộ sách suốt một ngày một đêm, được ít tiền nhuận bút, đến bây giờ, trong tay tổng cộng chỉ còn hơn một ngàn, nhịn ăn nhịn mặc dành dụm, vừa muốn mấy ngày thi đại học có thể hơi bổ sung dinh dưỡng, vừa muốn để dành được nhiều hơn, ít nhất đủ lộ phí đi học ở thành phố khác.

Lục Trung tác phong nghiêm túc, ba năm qua Từ Tây Lâm lại luôn trông chừng cậu ta, thêm nữa ai cũng biết Thái Kính được ai che chở, thế nên chẳng ai vô duyên vô cớ cố ý trêu chọc. Bởi vậy, Thái Kính chưa từng gặp phải loại vô lại thế này, nhất thời tức đến lú lỏi lại.

“Mày nên tỉnh táo một chút,” Lý Bác Chí giẫm một chân lên phong thư dưới đất, “La – Băng – ôi, La Băng là con nào nhỉ?”

Mấy đứa bên cạnh hần hèn hạ phá lên cười.

Thái Kính tái mặt: “Mày đừng quên đây là trường học, đừng nói mày không chứng cứ nói thứ này là của tao, cho dù tao viết thư tình cho nữ sinh thì có thể thế nào? Mày đang trấn lột đấy!”

Lý Bác Chí ngoáy tai: “Giảng đạo cho anh mày hả? Ha ha – tao cứ trấn lột đó, bằng tốt nghiệp cũng phát rỗi, đuổi tao hả, ai quản được tao? Mày cứ cứng đầu đi, về sau mỗi ngày anh dẫn người đến chào mày, chúc mày thi đậu Trạng nguyên!”

Nói xong, Lý Bác Chí dẫn đám chó săn chửi rửa đi qua Thái Kính, trước khi đi, có một đứa mặt như khỉ đột còn quay đầu lại cợt nhả với Thái Kính:

“ Tao biết mày làm nhân viên phục vụ ở đâu, lần tới ăn cơm tao sẽ đi tìm mày!”

Sáng sớm hôm sau thời tiết không tốt, mới đến trường chưa bao lâu đã đổ mưa, thế dục giữa tiết chỉ có thể hủy bỏ, đám học sinh sắp thi đại học được thêm giờ học vội vàng làm tiếp bài, khí sắc Thái Kính cũng nặng nề như ông trời vậy.

Ngay cả Lão Thành ngu ngốc cả ngày làm thầy tướng số cũng nhận ra.

Lão Thành cho rằng cậu ta gần thi đại học nên căng thẳng, cố ý chọc ghẹo, lấy hai tờ giấy dán hai chòm râu, giờ ống đựng bút, nhét xăm cuốn bằng giấy vào, quay người lại nhào lên bàn Thái Kính: “Nào nào, Lão Thái, rút một quẻ giải xui đi. Sắc mặt mày sao lại thế này, bộ đêm qua mơ thấy Thơm Bảy Dặm hả?”

Thái Kính cười miễn cưỡng, đang tính giờ tay thì nghe Từ Tây Lâm ho khan một tiếng, Lão Thành quay đầu lại, đụng ngay mặt Thơm Bảy Dặm “xui xẻo”, sợ hết hồn, hoảng hốt quay đầu lại, một quẻ xăm rơi xuống bàn Thái Kính, bị cậu ta dùng đũa che lại.

Chờ Thơm Bảy Dặm nổi giận đùng đùng đi qua rồi, Thái Kính mới trộm lấy tờ giấy kia ra, vừa xem liền run tay – trên đó viết “Quẻ hạ (hôm nay tao mời mày ăn cơm)”.

“Kệ xác nó đi,” Từ Tây Lâm ở bên cạnh phát hiện sắc mặt Thái Kính khác thường, nhỏ giọng nói, “Cái hộp của ông ngoại toàn là quẻ thượng, ai rút được phải mời nó uống trà sữa, Y Nhiên thấy nó đều quá, mới nhét quẻ hạ vào, hòng khiến nó mất tiền, rút trúng chính là trúng thượng, bắt nó tối nay mời mày ăn mì thịt bò đi.”

Thái Kính nở nụ cười gượng gạo, không nghe lọt khuyên giải của gã.

Người khi đắc ý, gặp hung cũng có thể hóa cát, khi thất ý thì chim khách cũng báo tang.

Thái Kính ng ồi đờ ra rất lâu, tựa hồ lấy hết dũng khí, mở miệng nói với Từ Tây Lâm: “Có một việc...”

Từ Tây Lâm: “Ừ... Đù má!”

Điện thoại trong túi đồ chuông – khởi c ần xem cũng biết là Đậu T ần gọi, hẳn một tu ần v ề nhà ba ngày còn chưa chịu thỏa mãn, chỉ c ần thời tiết không tốt là sẽ bắt lấy thời gian giữa tiết gọi điện thoại cho gã, Từ Tây Lâm hoài nghi lời nói cả đời Đậu T ần, một nửa giữ để tổn thương người ta, một nửa còn lại có thể đầu nói với mình.

Từ Tây Lâm chỉ có thể trốn dưới bàn nghe trộm, bởi vì Thơm Bảy Dặm có quy định thiết huyết, lớp 12 hết tiết ngoại trừ đi vệ sinh và nhỏ giọng giảng đề, thì không được làm chuyện dư thừa.

Quy củ này lập ra một thời gian r ồi, nhưng Từ Tây Lâm chưa từng nói với Đậu T ần, nếu không Đậu T ần cũng chẳng quấy r ầy làm gì.

Vì thế Đậu T ần vẫn gọi, Từ Tây Lâm vẫn lén nghe máy, đôi khi Thơm Bảy Dặm tu ần tra ngay bên cạnh thật sự nghe không được, bèn gửi tin nhắn nói giáo viên chiếm tiết.

Từ Tây Lâm như người làm công tác bí mật chụm đầu nghe điện thoại xong, lúc này mới rảnh quay đầu hỏi Thái Kính: “Sao vậy?”

Dũng khí Thái Kính vất vả lắm mới tụ được bị phá ngang như vậy, sớm đã tiêu tan vô hình, cậu ta lắc đầu, chỉ nói: “Muốn mượn vở ông thôi.”

Từ Tây Lâm không để ý chút nào: “Tự lấy đi.”

Thái Kính lơ đãng giở ra, xem cả buổi chẳng vào một chữ, người ng ồi ngay ngắn trong lớp, mà lòng như thiêu như đốt.

Năm ngoái bị bọn cho vay nặng lãi chặn đường, cậu ta còn có thể không hềkiêng dè nói với bạn, lúc ấy Từ Tây Lâm nhẹ nhàng giải quyết thay, tuy đến nay chưa từng nói là làm bằng cách nào nào, nhưng Từ Tây Lâm đã có

thể giải quyết tội cho vay nặng lãi, đương nhiên cũng giải quyết được Lý Bác Chí.

Chỉ cần cậu ta dám nói.

Nhưng Thái Kính không dám.

Lý Bác Chí đòi tiền, uy hiếp không trả tiền sẽ chặn đường mỗi ngày, hoặc là đến chỗ làm phá phách, những việc này đều có thể nói, song không thể nói chuyện La Băng, chết cũng không thể.

Lý Bác Chí tuy não nhun, lại mèo mù vớ chuột chết chọc ngay vào tử huyệt của Thái Kính – trong lòng Thái Kính biết rõ, Từ Tây Lâm có thể sẽ mất vui, nhưng cùng lắm là khó chịu một lúc, chưa chắc sẽ thật sự so đo đến cùng.

Cậu ta không sợ Từ Tây Lâm, mà sợ chính mình. Cậu ta âm thầm làm “thánh nhân” ý nghĩ hảo huyền của mình, làm toàn mấy chuyện không thể công khai, lúc chỉ có bản thân biết, cậu ta có thể dùng mảnh thủy tinh mờ lừa mình dối người che lại, để mình “ngắm hoa trong sương”, cái gì cũng đẹp. Nhưng chuyện này một khi có người thứ hai biết, thì lớp “thủy tinh mờ” sẽ vỡ nát, “cột trụ tinh thần” sẽ đổ, cậu ta sẽ phải đối mặt với sự xấu xa và vô sỉ của mình.

Thái Kính chưa chắc đã nghĩ rõ như vậy, mà chỉ theo bản năng không cách nào mở miệng với Từ Tây Lâm, thậm chí cả ngày lúc nói với gã cũng hết sức căng thẳng. Cậu ta mỗi ngày nơm nớp lo sợ, nhanh chóng có một tâm bệnh như khối u, mà Thái Kính bình thường tâm sự đã nhiều, thành ra khi cuộc thi thử lần thứ ba sắp đến, nhất thời cũng chẳng ai phát hiện.

Thái Kính mất ngủ mấy ngày, hi vọng Lý Bác Chí rảnh rỗi quên mình đi.

Suốt một tuần, cậu ta thậm chí thà quay về căn “nhà” nòng nặc mùi rượu, cũng không dám nán lại trường nhiều, Thái Kính hơi thấp thòm mà nghĩ một cách ngây thơ: “Chỉ cần mình đừng đi riêng, thì tội nó cũng chẳng dám làm gì mình, ở đây vẫn là Lục Trung mà.”

Cho đến tuần thứ hai, đến phiên Thái Kính làm vệ sinh bên ngoài, cậu ta c ãn chõ, cùng bạn trong tổ đến g ãn vườn hoa nhỏ sau dãy lớp học, nhìn thấy Lý Bác Chí dựa lên hộp thư lớp họ, tay c ãn một bức thư, nhìn họ như cười như không.

“Lớp 12/6,” Thái Kính nghe thấy có cậu bạn tràn đ ãy cảm giác vượt trội nhỏ giọng nói, “Lớp tụi nó không biết sao mà tuyền rất nhi ều học sinh ngu ngốc kiêu này, điểm trung bình trong lớp thường cũng xếp áp chót, thậm thật – mà tụi nó đứng ở hộp thư lớp mình làm chi vậy?”

Một người khác nói: “Kệ đi, tụi tâm th ãn giết người đ ãu không phải đ ãn mạng, tránh xa nó ra, nó dĩ nhiên chẳng lo gì, thi đại học cho đ ã số thôi.”

Trong lòng Thái Kính lặp lại h ãi tưởng câu “tụi tâm th ãn giết người không phải đ ãn mạng”, vô thức nhìn Lý Bác Chí một cái, Lý Bác Chí nở nụ cười, c ãn bức thư vẫ vẫ với cậu ta, đoạn làm bộ muốn nhét vào hộp thư lớp họ.

Thái Kính cứng đờ người, lại thấy Lý Bác Chí c ãn một góc thư kéo ra, ý tứ sâu xa làm động tác đếm ti ền cho Thái Kính thấy, lại làm động tác chém đ ãi, điên điên khùng khùng quay người bỏ đi.

Máu toàn thân Thái Kính ùa v ề tứ chi, tim nặng nề đập vài nhịp, mãi cho đến khi mơ h ồ vung chõ hai phát quét xong, ngực vẫn tê dại, như một cái xác không h ãn trở v ề lớp.

Buõ tợ học sáng giáo viên không tới, La Băng ở trên bục giảng dẫn dắt cả lớp tợ học, thấy họ kết thúc công việc trở v ề rất tợ nhiên gặt đ ãi cười với họ. Thái Kính chật vật né tránh ánh mắt cô, đ ãi cũng không ngẩng lên mà trở v ề chỗ ng ỗ, La Băng tợ đứng bị lạnh nhạt hoang mang nhìn cô bạn cùng bàn một cái, chắc đến bây giờ cũng chưa hiểu vì sao Thái Kính đặc biệt “không ưa” mình.

Tim Thái Kính đang đập điên cu ồng, như muốn kéo cả người lên, Từ Tây Lâm bên cạnh chắc dậy quá sớm, hơi bu ồm ngủ, miễn cưỡng dùng một tay chống cằm đọc theo, người thi thoảng sẽ gục sang một bên.

Thái Kính chợt mở miệng: “Cuộc thi thử thứ ba tuần này xong, ông gọi tụi Đậu Tầm Đào ca...”

Chúng ta đến “rừng cây nhỏ” nướng thịt ăn.

Câu sau mắc trong cổ họng Thái Kính, dù chết dù sống cũng không ra được.

“Rừng cây nhỏ” là một nơi sau tòa nhà dạy học thứ hai, còn hẻo lánh hơn cả tòa nhà kia, lưu truyền rất nhiều câu chuyện ma học đường, “đến rừng cây nhỏ ăn đồ nướng” thành mục giải trí hạng nhất của tụi ranh con buôn chán tụi tập chơi đùa.

Nhưng nếu xảy ra chuyện gì trong rừng, cũng chẳng ai nhìn thấy.

Từ Tây Lâm ngọ nguậy tỉnh táo hơn: “Làm gì?”

Thái Kính nghe thấy tiếng động mạch mình nổ ran, không sao thốt ra được lời mời không có ý tốt kia, bị lời sắp sửa nói ra chèn ngạt thở. Bỗng nhiên, mu bàn tay đặt trên bàn nóng nóng, Thái Kính cúi đầu, thấy Từ Tây Lâm không biết lấy từ đâu ra một cái bánh trứng để lên đó.

Từ Tây Lâm: “Nhân nóng ăn lẹ đi, La Băng không quản, để lát nữa giáo viên đến thì khỏi ăn luôn.”

Thái Kính: “...”

Từ Tây Lâm ngáp một cái, mặt mũi vờn vai: “Mày vừa bảo tao gọi Đậu hạm nhi với Đào ca rồi cuộc làm gì?”

“Kêu bọn nó tan học tiện đường đi theo ông một đoạn,” Thái Kính mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm cái bánh bốc khói mà nói, “Lý Bác Chí lớp 12/6 hình như muốn trị ông.”

Từ Tây Lâm tức thì tỉnh táo hẳn, vừa liên quan đến những việc này, đầu óc bị tiếng Anh khuấy thành tương tức khắc nhạy bén vô cùng. Vừa liên hệ

tiền căn hậu quả, liền biết kẻ cướp gã ở bên ngoài Trăng Khuyết lần đó là ai.

“Mẹ kiếp đời trước cãi vài câu mà có thể nhớ đến bây giờ,” Từ Tây Lâm nổi giận nghĩ thầm, “Tao còn muốn trị nó đây, hiện giờ chưa rảnh, chờ thi xong, nhất định bắt nó quỳ xuống gọi ba.”

Sau đó gã lại nghĩ tới đi đâu, nhíu mày hỏi Thái Kính: “Sẽ không gây phiền toái cho mày chứ?”

Thái Kính cúi đầu, ngón tay cuốn một góc sách tiếng Anh, nói nhỏ: “Không.”

Từ Tây Lâm chưa yên tâm: “Nếu thằng lưu manh các ké đó dám gây phiền toái cho mày, không cần sợ nó, cứ nói với tao, tao cho nó biết tay.”

Thái Kính mí mắt cũng không nâng lên, thản nhiên nói: “Thực sự không có mà.”

Thái Kính tuy lòng tự tôn mạnh lại nhạy cảm, nhưng thực sự không phải loại tính tình cứng rắn gặp chuyện đâu tự gánh, Từ Tây Lâm suy tính qua, cảm thấy cậu ta không cần thiết che giấu, vả lại, chút xung đột giữa Lý Bác Chí với gã quả thật cũng chẳng liên can gì đến Thái Kính, muốn gây sự cũng không tìm đến cậu ta, thế là tin lời.

Nhớ tới vụ việc lúc trước, Từ Tây Lâm hơi buồn cười, lại hơi hoài niệm, gã ngó bốn phía đánh giá “tình hình quân địch” của chủ nhiệm ban, ở dưới bàn gửi tin nhắn cho Đậu Tâm: “Tao nhớ tao từng có ơn cứu mạng với mày ở tòa nhà dạy học thứ hai, sao mày chưa bao giờ nghĩ chuyện báo đáp vậy?”

Hình lá thư nhỏ biểu hiện tin được gửi đi vừa bay ra, Đậu Tâm liền trả lời ngay.

Đậu Tâm: “Không có tiền, có mạng, lấy gì báo đáp đây?”

Từ Tây Lâm đọc tin nhắn, thấy không thể để hấn đến mạng, cũng không thể để hấn lấy thân báo đáp, trả lời thế nào cũng không thích hợp, cảm thấy trò đùa này không tiếp tục được, đành phải im lặng gập điện thoại lại, lát sau lại không nhìn được mở ra xem, đánh dấu tin nhắn này, để tránh lúc dọn dẹp xóa nhầm.

Hai người ngồi cùng bàn, đắm chìm trong buồn vui của riêng mình, lúc này còn cách kỳ thi đại học chưa đầy một tháng.

Cuộc thi thử thứ ba đúng hạn tới, cứ đến lúc này, nhà trường cũng không đưa ra xếp hạng thành tích, giáo viên các môn thu bài đi tùy tiện phê một chút, một số ngay cả điểm cũng chẳng chấm, đã phát về cho mọi người sửa bài, cả khối đều bắt đầu đi đầu chính “hưng phấn một thời gian”, phải cam đoan thời điểm thi đại học trạng thái tinh thần tốt nhất.

Có hữu dụng hay không thì chưa biết, nhưng dù sao mọi người đều tin tưởng huyênhọc này.

Hành trình gian nan nhất đã kết thúc, ngược lại càng gần đến cuối cùng thoải mái.

Chỉ có Từ Tây Lâm không dám thoải mái – gã sợ buông lỏng sẽ mất luôn biên giới, vừa làm dần từng bước nên đọc sách thì đọc sách, vừa cần nhắc vấn đề đi Đổ đi rồi về sau ai trông nom gia đình. Việc khác chưa nói, chỉ riêng nhà họ to như vậy, không thuê người thì làm sao dọn dẹp hết? Tương lai một ngày ba bữa cơm ai nấu đây?

Những phiền não vụn vặt trong cuộc sống này cũng chẳng phải việc to tát gì cho cam, nhưng thực sự gặp phải là sần, Từ Tây Lâm không nơi thổ lộ, đầu dốc hết cho Đậu Tầm.

Đậu Tầm cũng thẳng thắn, nghe xong đáp lại hai chữ: “Tao làm.”

Từ Tây Lâm vẫn nằm trong sự kinh ngạc khi “Đậu tiên nhi ấy thế mà biết làm việc của phàm nhân”, nhưng chờ đến thứ Bảy tự học xong về nhà, mới biết tên kia quả nhiên chỉ chém gió – Đậu Tầm đang cầm sách hướng

dẫn của máy hút khói dầu và lò than, một mặt cao thâm khó lường lắng nghe dì Đỗ phổ cập khoa học thứ gì nên dùng thế nào.

Từ Tây Lâm vịn khung cửa cười sáng sặc, Đậu Tâm phần nộ đưa lưng lại.

“Dì nghỉ ngơi đi,” Từ Tây Lâm xua dì Đỗ ra ngoài, ném cặp xuống, xắn tay áo chui vào bếp, đẩy Đậu Tâm qua một bên, “Không biết thì nói sớm đi, đờngốc.”

Đậu Tâm nghe được sự cứng chầu khác thường từ câu này, huyết sắc tức khắc chảy ngược lên mặt.

Từ Tây Lâm thành thạo cầm chảo lên, trông như vào bếp đã rất rành, nói với Đậu Tâm: “Dì mua mì sợi, chỉ cần luộc sơ qua, thêm nước sốt và rau là được.”

Đậu Tâm nghe mà sửng sốt, ngay cả dì Đỗ cũng rất bất ngờ, không biết Từ Tây Lâm có được kỹ năng này từ khi nào.

Sau đó liền nghe gã chỉ huy Đậu Tâm: “Mày đi thái rau củ, dưa leo cắt sợi, rau cần và đậu đũa rửa sạch cắt hạt lựu.”

Dì Đỗ: “...”

Quả nhiên chỉ là rất giỏi làm bộ thôi.

Dì vừa định vào bếp chỉ đạo liền bị đuổi ra, đành phải cầm một đĩa bánh cho bà Từ lót dạ trước, để tránh buổi tối không kịp ăn cơm.

Dưới thái độ hết thảy nghe chỉ huy của Đậu Tâm, Từ Tây Lâm tràn trề tự tin, cảm thấy như mình đã lấy được học vị của Tân Đông Phương. Gã đổ dầu, tư thái ưu nhã đập thẳng trứng gà vào chảo, nhất thời, dầu nóng bắn lên và vỏ trứng trong anh có tôi trong tôi có anh nhấp nhô lên xuống. Từ Tây Lâm thò tay dài hết cỡ, lấy đôi đũa dài dùng để chiên đờnặt vỏ trứng ra, trong cảnh hỗn loạn lên giọng sai Đậu Tâm: “Máy hút khói dầu!”

Đậu T`ân hoảng hốt mở hết các loại đèn trong bếp.

Không hề có gì bất ngờ, cà chua trứng gà khét lẹt, mới sứt đầu mẻ trán múc ra, Đậu T`ân: “Mày chưa bỏ muối.”

Từ Tây Lâm bình tĩnh như thường cầm một lọ tương xịt vào.

Đậu T`ân: “...”

Hai tên đầu nấu mì thành cháo, tr`ây trật múc ra, Từ Tây Lâm ném một miếng đậu đũa bị Đậu T`ân bằm nát như tương, lại phun ra – vị không đúng.

Hai người bàn bạc qua, đổ cả cháo tạp phí lù vào n`õ nấu lại.

Từ Tây Lâm: “Vớt sao đây?”

Đậu T`ân rất chuyên nghiệp cầm vớt: “Cái này lỗ hơi to.”

Từ Tây Lâm: “Ha ha ha ha!”

Đi Đổ ban đầu thấy hai người làm trò, đứng ngoài bếp cười, được một lúc lại chẳng cười nổi nữa, trộm quay về phòng quệt nước mắt.

Khi họ nhân sự thoải mái ngắn ngủi mà chơi trò gia đình, Thái Kính về tới nhà mình. Cậu ta giấu một hộp bánh quy nhỏ ở dưới cùng tủ quần áo, bên trong là toàn bộ số tiền tích góp được.

Thái Kính không gheo được lưu manh, cũng không giải quyết được vấn đề, muốn nén đau mua sự im lặng, hết thầy chờ thi đại học kết thúc rồi tính sau.

Cậu ta sờ trong tủ quần áo, thành linh biến sắc.

Hộp bánh quy bị mở, số tiền bên trong không cánh mà bay.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 34: Thi đại học

Thái Kính từ nhỏ đã không được ai quan tâm, không ai chú ý cậu ta nên chuẩn bị cái gì, không ai dẫn cậu ta đi du lịch đường dài, cũng không ai nghĩ chuyện đi làm giấy chứng minh cho cậu ta. Năm nay do đăng ký thi đại học, cậu ta mới vừa có tấm thẻ nhỏ kia. Lúc ấy đi tàu hỏa còn chưa có quy chế dùng tên thật, máy bay càng không có bất cứ quan hệ gì với cậu ta, thành thử Thái Kính không biết tấm giấy chứng minh be bé này trừ thi đại học ra thì còn có thể dùng làm gì, và cũng chẳng biết cửa ngân hàng mở ra bên nào.

Tiền tiêu vật hoặc số tiền mừng tuổi lớn xưa nay chưa từng dính dáng gì đến Thái Kính, cậu ta cũng chẳng có tiền để giữ, trong ấn tượng của Thái Kính, mấy thứ như “tài khoản ngân hàng”, phải là con nhà giàu như Từ Tây Lâm mới có.

Cậu ta chỉ có thể như mấy bà cụ chân bó, dành dụm một đồng tiền giấy tiền xu có lẻ có chẵn, sau đó giấu toàn bộ gia sản vào một cái hộp nhỏ, mỗi lần lấy ra cất vào đều phải thật chú ý, phải đặc biệt chọn lúc ông chú căn bã vắng nhà, xong xuôi còn cẩn thận dùng mấy thứ đồ khác chặn lên.

Nhưng dù lo trước tính sau, cậu ta rốt cuộc vẫn không thể giữ lại chút tài sản còm cõi kia.

Thái Kính như bị sét đánh ngay người tại chỗ chốc lát, đoạn lao ra ngoài, vừa vận dụng trúng ông chú ngay cửa, lão ma men đó đang ngâm nga hát, mùi hôi thối thốc tới, trông thật hèn hạ, quả tình chẳng xứng gọi là người.

Lão ma men ấy chê Thái Kính vương vếu, giơ tay đẩy cậu ta lão đảo, thuận miệng mắng: “Ranh con tốn tiền.”

Thái Kính rất nhanh siết tay thành nắm đấm, giọng hơi run run: “Chú Ba, là chú động vào hộp bánh quy trong tủ qu àn áo của cháu à?”

Lão ma men híp mắt, mặt đỏ gay vì men, liếc cậu ta một cái: “Tao động vào thứ gì của mày hả cái thằng gánh nặng kia?”

“Tì ền,” Thái Kính đổi cả giọng, miễn cưỡng kìm nén, hơi run rẩy như nghẹn ngào, “Tì ền cháu cất trong tủ, không phải cháu không hiểu kính chú, nhưng khoản tì ền đó là dùng để đi học, tháng sau cháu...”

“Đi học?” Lão ma men cười khẩy một tiếng, giơ tay chỉ Thái Kính, “Cưng à, mày đi học có ích lợi gì? Mày là vật liệu hả?”

Ác ý trong lời nói ấy xông lên đầu, Thái Kính cắn chặt răng, khống chế mình không tiếp lời, chỉ nói: “Chú Ba, cháu thi lên đại học, tương lai có thể kiếm một công việc đàng hoàng, đến lúc đó cũng có thể hiểu kính chú, chẳng tốt sao? C àu xin chú trả cho cháu trước, chờ thi đại học xong cháu lại nghĩ cách kiếm cho chú, số tì ền này là... là dùng vào việc nghiêm túc.”

Lão ma men cười khanh khách giơ bàn tay hôi rình, dùng mu bàn tay gõ đầu Thái Kính: “Quân hạ tiện, hôm nay tao phải dạy dỗ mày. Học... là cho cái tội nhân mô cầu dạng đó, chứ hạng như mày, học cái cút! Mẹ kiếp thế đạo chó chết gì mà sinh viên còn nhiều hơn lá cây, mày lên đại học thì làm được gì? Mày không có tì ền, không có người, công việc tốt không liên quan đến mày, mẹ kiếp đừng nằm mơ ban ngày nữa, mau làm chút thức ăn cho bố mày đi.”

Thái Kính quỳnh đến rơi nước mắt, tiến tới kéo tay ông chú ma men, c àu xin: “Chú Ba, cháu van chú... cháu van chú... tì ền đó là cháu li ền mạng dành dụm, cháu...”

Lão ma men bực bội giáng cho cậu ta một bạt tai: “Cút!”

Người uống rượu, cảm xúc lên xuống càng nhanh hơn. Lão ma men kia tát một cái còn chưa đã, giống như dùng không được, lại xông lên đập Thái Kính mấy cú, trúng bụng cậu ta một phát. Thái Kính ôm đầu ng ồi xồm trong góc tường loang lỗ ố vàng, nghe ông chú ma bạc ma rượu chửi bới,

chửi từ bà vợ chê nghèo yêu giàu đến Thái Kính, chửi cậu ta trời sinh hèn hạ, sau đó vẫn chưa thỏa mãn, lại lôi cả cha mẹ Thái Kính vào, chửi một hơi hơn mười phút, mấy lần chửi người chết phải ra khỏi mộ, rốt cuộc dừng lại thở hổn hển.

Thái Kính ôm đầu, từ khe hở cánh tay nhìn người đàn ông bên cạnh, lão ta râu tóc dựng ngược, mắt muốn lọt ra, tơ máu chẳng chịt từ trên mặt và cổ bò vào tròng trắng.

Như là muốn ăn thịt người vậy.

Lão ma men chửi đã rồi, mệt mỏi nghiền cổ đi, chẳng buồn nhìn thẳng cháu yếu đuối đánh không đánh trả chửi không chửi lại.

Nguyên nhân gây ra chuyện này, chẳng qua là Lý Bác Chí muốn đánh kẻ thù một trận, đánh không được thì trấn ít tiên tiêu vật.

Mà cái gọi là “thóp” của Thái Kính, cũng chẳng qua là do một ý nghĩ sai lầm đi giấu một lá thư.

Cậu ta chỉ cần thẳng thắn mình đã làm gì, nói một tiếng với bạn bè, sẽ có người trị được mấy thằng côn đồ đó, mà chút tiên bị ông chú khốn nạn ăn trộm, cũng thật sự là số lượng chẳng đáng nhắc tới, tạm thời hơi khó khăn, về sau còn ai thiếu cậu ta một miếng ăn sao?

Giải quyết chuyện này là đơn giản biết mấy.

Mà vốn dĩ sự tình quả thật cũng nên như thế, bởi vì Thái Kính trời sinh yếu đuối, dũng khí như kíp nổ của pháo, chỉ có một đoạn ngắn tũn, vài phút là có thể hóa thành tro tàn, nếu để cậu ta bình tĩnh mười phút, e là ngay cả dũng khí chết vẫn lão ma men đó một tiếng cũng không có.

Như vậy, có lẽ cậu ta sẽ bị ép rơi vào đường cùng, sẽ lựa chọn lý trí mà thẳng thắn tìm bọn Từ Tây Lâm và Ngô Đào giải quyết việc này.

Hoặc cậu ta sẽ yếu đuối hơn, rốt cuộc không nói ra được, “phản bội” bạn bè một lần, để Lý Bác Chí được như mong muốn...

Vậy thì, có thể cậu ta sẽ mất đi mấy người bạn, bị lương tâm khiến trách một thời gian, nhưng mười năm, hai mươi năm sau, chờ bọn con trai thanh xuân phơi phới đâu biến thành những ông chú trung niên bụng phệ hói đầu, mọi người gặp lại, sẽ hỏi thăm đôi phương sống thế nào, sẽ cùng ng ồi tâm sự vấn đề quốc kế dân sinh to tát mà sáo rỗng, nhắc tới vợ con già trẻ lại là nợ n ần... Khi ấy, còn ai để ý lục đục nhỏ thời thiếu niên ngu xuẩn lại ư a gây chuyện?

Có thể mỗi một màn trời sập xuống, lúc quay đầu nhìn lại, đầu đã biến thành tấm màn cũ bám bụi – chỉ cần cậu ta còn có thể quay đầu lại.

Chỉ cần ông chú ma men không trở về lúc này.

Thái Kính toàn thân run rẩy bò lên, dưới sườn bị lão ma men đá một phát, chẳng biết có phải xương sườn nứt ra rồi hay không, mà đau đến không nhồm dấy nổi. Sắc mặt cậu ta trắng bệch, mà đôi mắt lại sáng đến hãi người.

Sau đó cậu ta nhìn thấy dao gọt trái cây trên bàn.

Hôm sau Thái Kính không đến trường, Từ Tây Lâm đợi đến tan buổi tự học sáng vẫn chẳng thấy người đâu, hỏi hết một vòng cũng không nghe thấy nửa câu tin được. Thái Kính không có điện thoại, tình hình nhà họ, người khác cũng không tiện đi xem lắm.

Từ Tây Lâm ng ồi cùng bàn với Thái Kính ba năm, chưa từng thấy xảy ra tình huống này, dù sốt cao bốn mươi độ thì cậu ta cũng đi học. Gã hơi muốn hỏi Thơm Bảy Dặm, nhưng cả ngày chẳng thấy bóng cô chủ nhiệm, ngay đến tiết tự học môn lý cũng trả cho giáo viên toán.

Ngày đầu tiên Thái Kính nghỉ, khả năng là gặp phải chuyện gì, nhưng liên tiếp nghỉ ba ngày, thì rất bất thường... Đặc biệt là vào thời điểm thế này.

Sắp thi đại học, tiết tự học tối của lớp 12 từ tuần này bắt đầu đầu dừng lại, lúc ra cổng trường Từ Tây Lâm còn đang suy nghĩ chuyện này, vừa

ngẩng đầu lên nhìn thấy Đậu Tâm vóc ba lô đựng quần áo học võ đứng chờ.

Học sinh mặc đồng phục 12 đột nhiên nhiều hơn, có thể là do bình thường bận học, lười thay, cũng có thể là trước khi đi sinh ra lưu luyến với trường lớp, tan trường cổng chính vừa mở, thì một đoàn nam sinh nữ sinh mặc đồng phục như nhau ùa ra, Đậu Tâm đứng trên vỉa hè phía Tây cổng trường, lại luôn có thể nhìn thấy Từ Tây Lâm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Hắn lập tức nhảy xuống vỉa hè, chờ gã tự đi tới.

Thời điểm tốt đẹp nhất trong ngày là chạng vạng khi mặt trời lặn, và ngày tốt đẹp nhất trong tuần là thứ Sáu – đều là khi thời gian nghỉ ngơi sắp đến, làm người ta tràn đầy chờ mong.

Đậu Tâm không tự chủ được mỉm cười, giật mình nhận ra là quá ngốc, lên vội vàng cúi đầu dằn lại.

Từ Tây Lâm còn chưa kịp chào hắn, đột nhiên có người gọi, gã ngoảnh đầu lại, thấy là Ngô Đào và Lão Thành chạy tới.

Vừa thấy những người ngoài dư thừa này thì Đậu Tâm lên liền khôi phục dáng vẻ không nói cười tùy tiện, cực kỳ không vui khi tụi nó chạy tới phá đám.

Thế mà còn có đứa mắt mù, Ngô Đào vừa tới lại ngửa tay ôm cổ Từ Tây Lâm, đeo lên người gã.

Đậu Tâm tức khắc như có ve chó bò trên người, toàn thân khó chịu cựa nhẹ, hận không thể lôi Ngô Đào xuống giẫm vài phát.

Nhưng đúng lúc này, hắn nghe thấy Ngô Đào thì thào với Từ Tây Lâm: “Thái Kính đã xảy ra chuyện rồi, mày biết chưa?”

Từ Tây Lâm: “Cái...”

“Suyt,” Ngô Đào liếc nhìn xung quanh, hạ giọng thấp hơn, “Tao không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng trong trường tin tức bị giấu nhem, Thơm Bảy Dặm mấy ngày không tới, đã nhận ra chưa?”

Cả bọn trao đổi xong chút ít tin tức cần cỗi, lâm thời đổi tuyến đường, chạy tới nhà Thái Kính như đi ăn trộm – lúc Thái Kính bị tui cho vay nặng lãi chặn đường, họ từng thay phiên đưa cậu ta về nhà.

Nhà Thái Kính ở một khu ổ chuột cũ nát, vài năm trước đã đòi giải tỏa, mà đến giờ vẫn chưa có động tĩnh, trước cửa bị hàng quán vỉa hè chiếm hết, còn phải băng qua một ngõ nhỏ khai rình mùi nước đáí chó. Bọn Từ Tây Lâm không tìm được Thái Kính, hàng xóm xung quanh giống như cũng chết hết rồi.

Lúc mấy nam sinh lên lầu, một bé gái ở lầu một vừa vặn ném quả bóng ra khỏi nhà, cô nhỏ mới vừa bước ra cửa muốn nhặt, liền bị người lớn lao ra bế về, người kia cảnh giác nhìn mấy gã trai choai choai này, khóa trái cửa lại.

Cách một cánh cửa cũng nghe thấy tiếng đứa trẻ gào khóc đòi bóng.

Quả bóng da màu sắc rực rỡ lăn hai vòng một cách phí công trong hành lang rồi nằm im.

Không đến xem còn đỡ, đến một chuyến, trong lòng Từ Tây Lâm càng thấp thỏm hơn.

Nhà trường và giáo viên không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của học sinh 12, mới đầu chung tay giấu giếm, nhưng đám học sinh đâu phải không ra khỏi cổng trường, đâu phải không xem tivi không lên mạng, giấy chung quy chẳng gói được lửa, bình yên được chừng một tuần, một tin tức liền lan truyền ra như một vụ nổ – đầu nói Thái Kính đâm ông chú vô liêm sỉ một nhát.

Lời đồn đại có mắt có mũi, nói lúc ấy Thái Kính thất hồn lạc phách cầm dao gọt trái cây, người đâm máu chạy ra ngoài, bị hàng xóm nhìn thấy

báo cảnh sát, nạn nhân được đưa đến bệnh viện cấp cứu một ngày, rốt cuộc thì chết.

Tất cả những người biết Thái Kính đều không tin.

Thái Kính là loại người đi trên đường đột nhiên có kẻ xông lên tát một cái cũng không đánh trả, ngay cả gà còn chẳng dám giết, mà lại đi giết người? Làm sao có thể?

Nhất thời nói gì cũng có. Thơm Bảy Dặm rốt cuộc về trường lộ diện, Từ Tây Lâm buổi tự học sáng mạo hiểm bị mắng chạy tới văn phòng chủ nhiệm, Thơm Bảy Dặm về mặt mệt mỏi, không nói gì với việc trái nội quy của gã, ngược lại tiết lộ đôi chút về tình tiết.

Huyệt thái dương Từ Tây Lâm giạt liên hồi: “Đó... Đó là sự thật ạ?”

Lòng gã rối như tơ vò, muốn hỏi phải làm thế nào? Với tình hình này cậu ta sẽ có kết cục gì? Phải đền mạng ư? Hay là về sau còn có thể được thả không?

Thơm Bảy Dặm gật đầu, lại dặn gã không được vì vậy mà mất tập trung, và cố gắng đừng nói chuyện này với ai.

Từ Tây Lâm tất cả đều không nghe, lỗ măng cắt ngang: “Cô Trương, cô có nghe nói là vì sao không?”

Thơm Bảy Dặm có thể là không biết, hoặc là không tiện cho gã biết, chỉ lắc đầu: “Đừng để bị ảnh hưởng.”

Từ Tây Lâm sững sốt một lúc: “Thế... Thế Thái Kính đang ở đâu? Em có thể đi thăm nó không?”

Thơm Bảy Dặm thở dài, lại lắc đầu, chẳng rõ là không thể, hay không biết.

Từ khi chuyện này lộ ra, khách đến thăm lớp 12/1 bỗng nhiên nhiều hơn hẳn.

Lục Trung gần mười năm qua đầu rất yên bình, nghe nói chỉ từng có một học sinh tự sát do trầm cảm, còn lại cá biệt chết non, cơ bản không phải do tai nạn giao thông thì là bệnh nặng, thế mà hiện giờ lớp trọng điểm lại có hẳn một “tội phạm giết người”! Quả thực từ khi dựng trường đến nay chưa có bao giờ.

Không riêng trong trường, ngoài xã hội cũng rùm beng đưa tin. Mà truyệ̀n thông thì chẳng bao giờ chịu nói rõ đã xảy ra chuyện gì, nhất định phải moi móc ra một “vấn đề xã hội” to tát đằng sau đó, mới chịu thôi.

Mấy lời đàm tiếu vớ va vớ vẩn như “giáo dục thi cử xem nhẹ nuôi dưỡng nhân cách học sinh” om sòm lên, phóng viên bên ngoài đầu bị phía nhà trường từ chối khéo, mà trong trường cũng không chịu yên, mỗi ngày đầu có người đi một vòng trước cửa lớp 12/1, muốn nghe ngóng đôi chút tin tức hàng hiếm, hồng giảm bớt căng thẳng do học tập cường độ cao.

Thứ như màn thầu không dầu không muối, chẳng có mùi vị gì, nếu không dính máu người, chắc cũng nhạt thếch thôi.

Thơm Bảy Dặm biết chuyện nổi cơn tam bành, om sòm một trận với chủ nhiệm lớp bên trong văn phòng lãnh đạo trường, ngày hôm sau, nhà trường liền khẩn cấp ra mặt cấm học sinh khối khác không có lý do mà quanh quẩn ở hành lang lớp 12. Nghe hơi kỳ lạ, nhưng may mà kỳ thi đại học cũng không còn mấy ngày nữa.

Không ai có tin tức chính xác về Thái Kính, lịch đếm ngược cứ xé dần, biến thành số hàng đơn vị... Cuối cùng đứng ở “ba” – sau đó mọi người chẳng màng xé nữa.

Lũ học sinh đặc biệt nhiều tai nạn này hốt hoảng bị đưa vào trường thi.

Nghe nói thời điểm các bậc đàn anh đàn chị tốt nghiệp, họ vừa chào tạm biệt vừa ném sách đây trường, làm các cô dọn vệ sinh mệt phát điên lên được.

Thế nhưng Từ Tây Lâm lại không cảm thấy bất cứ sự giải thoát gì, gã làm đề thi đại học như lần thi thử thứ hai thứ ba và vô số bài ôn tập khác,

thi xong không có cảm giác gì, giống như thi đại học chẳng phải chuyện to tát vậy.

Năm ngoái thời điểm tiệc trưởng thành lớp 11, rất nhiều người đua nhau nói thi đại học xong tập hợp ở cổng Tây của trường, để đi ăn mừng lần nữa, không ai được phép trốn, nhưng thực sự thi xong rồi, ngược lại chẳng ai nhắc việc này nữa, đều đi theo phụ huynh đứng đón ngoài cổng, tình cờ gặp bạn cùng lớp, cũng đều từ đằng xa chào một câu... hơi có vẻ như chán nản rời sân.

Từ Tây Lâm không có phụ huynh, bà ngoại thì ở nhà giúp dì Đỗ chuẩn bị hành lý, chỉ có Đậu Tâm tới đón gã.

Nhà La Băng chỉ có một người mẹ đau bệnh, thành thử cũng không ai đi đón. Sau khi kết thúc cuộc thi nửa tiếng là thời gian giám thị thu bài, để phòng tránh có sai sót, thí sinh đều bị nhốt trong trường không cho đi, La Băng tìm khắp trường hơn nửa tiếng, cuối cùng chặn được Từ Tây Lâm ở cổng.

Cô biết Từ Tây Lâm không đăng ký cùng một trường với mình, và trước cuộc thi đại học xảy ra chuyện Thái Kính, chắc trong kỳ nghỉ mọi người cũng chẳng còn hứng thú tụ tập nữa, thế nên một số lời nếu vẫn không nói thì sẽ không còn cơ hội.

Nhìn thấy Đậu Tâm, La Băng cũng chẳng để tâm lắm – dù sao thì hai người luôn đi cùng nhau.

Đậu Tâm không phải phụ huynh, cũng không cần quá xấu hổ, La Băng nở nụ cười xin lỗi hẳn, quay đầu lại nói với Từ Tây Lâm: “Mình có thể nói mấy câu với bạn không?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 35: Buông thả

Từ Tây Lâm vô thức nhìn Đậu Tầm một cái, phát hiện Đậu Tầm cách gã ba bước không có biểu cảm gì, thậm chí né tránh ánh mắt gã trước một bước. Sau đó Đậu Tầm đứng thẳng đờ một lúc, rồi im lặng tránh đi.

Đậu Tầm không thể không đi. Hắn bình thường vô cùng bốc đồng, nhưng vừa rồi khi La Băng cười với hắn, hắn bỗng nhiên ý thức được rằng dẫu không vui hơn thì mình cũng phải chịu đựng, tỏ vẻ tí tẹo đâu là “cố tình gây sự”.

Hắn xưa nay cao ngạo, rất tự ngã, rất ít cảm nhận được sự tồn tại của “ánh mắt người khác”.

Sau đó, hắn đã nhìn thấy trong mắt La Băng.

Trong mắt người khác, hắn là một người bạn tốt, một người bạn nói đến chuyện riêng tư, thì phải chủ động tránh đi.

Từ Tây Lâm chiểu hắn sắp thành thói quen, rất khó thích ứng khi hắn đột nhiên “hiểu chuyện” như vậy, suýt nữa vô thức đuổi theo.

Gã không để ý, thế là sự mất tự nhiên và căng thẳng của La Băng chẳng cách nào ảnh hưởng đến gã nữa. Từ Tây Lâm không kiên nhẫn lắm, miễn cưỡng duy trì lễ phép hỏi: “À, chuyện gì vậy?”

Câu này nghe không có vấn đề gì, nhưng thái độ của người nói chuyện lạnh lùng hay không, thì người ta có thể cảm nhận được, La Băng tức thì càng căng thẳng, nói năng lộn xộn: “Mình chỉ định... ừm... chuyện công điếm, cô đã nói với mình, cảm ơn bạn. Và cả mấy món quà nhỏ trước đây bạn từng tặng mình, vẫn chưa trực tiếp... thật sự là...”

Từ Tây Lâm chỉ hiểu nửa câu: “Không cần cảm ơn, chuyện nên làm mà... nhưng quà gì?”

Nữ sinh bình thường thân với La Băng tính cách đều chẳng khác cô là mấy, toàn dịu dàng hiên lành, không chủ động nói chuyện với nam sinh, đều chỉ có kinh nghiệm được tỏ tình, đến trường hợp La Băng, là người duy nhất theo đuổi ngược, thành thử chẳng có lấy tí tẹo kinh nghiệm để tham khảo. La Băng vừa xấu hổ vừa không biết phải làm sao, lúc này trong cái đầu cạn kiệt vì cuộc thi đại học hoàn toàn là một đồng hồ, khó khăn duy trì khả năng bộc bạch, không thể chú ý cả phần trao đổi.

La Băng không chú ý tới vẻ mù tịt hàng thật giá thật trên mặt Từ Tây Lâm, chỉ lo nói: “Mình từng viết rất nhiều thư, ban đầu sợ quấy rầy bạn, không ngờ bạn đều trả lời... trong lòng mình cực kỳ cảm ơn... Không phải, không phải cảm ơn, mình không biết phải nói thế nào...”

Từ Tây Lâm khẽ nhú mày, suýt nữa buột ra một câu “bạn viết rất nhiều thư cho tôi khi nào, tôi trả lời khi nào”, nhưng trực giác mách rằng trong đây ắt hẳn có chuyện gì, bèn kiên nhẫn nghe tiếp.

Tiếng La Băng càng lúc càng nhỏ hơn: “Khi nhà bạn xảy ra chuyện, mình cũng rất buồn, đã nói rất nhiều với bạn, không biết có an ủi bạn chút nào không...”

Tim Từ Tây Lâm chợt nhảy dựng – quãng thời gian ấy gã sống mơ màng chẳng lòng dạ nào đọc sách, để trong lớp phát, báo các môn gửi tới hộp thư, hình như hầu hết đều là Thái Kính sắp xếp cho.

La Băng: “... Nhưng bạn mỗi lần hồi âm đều chỉ có một món quà nhỏ, chưa từng viết một câu nào, mình muốn hỏi bạn rốt cuộc...”

Cô không nói tiếp được nữa, bạo gan ngẩng đầu nhìn Từ Tây Lâm, lại phát hiện biểu cảm của Từ Tây Lâm rất kỳ lạ.

Từ Tây Lâm cảm thấy ngực mình như bị tảng đá đè lên, thở không nổi.

Bình thường động vào đồ đạc của gã, trừ Thái Kính ra chính là Dư Y Nhiên và Lão Thành. Dư Y Nhiên là nữ sinh, hơn nữa thân với La Băng đến mức cho nhau mượn cả băng vệ sinh, không cần thiết nặc danh hời hợt. Lão Thành... Lão Thành bình sinh thích nhất ồn ào và xem náo nhiệt, không gió cũng dậy sóng, nếu phát hiện La Băng viết thư, thì đã sớm làm ồn lên rồi.

Chỉ có Thái Kính mới thích dùng “quà nhỏ” để bày tỏ quan tâm hoặc cảm ơn, bởi vì cậu ta túng thiếu, không mua nổi đồ đắt tiền, chỉ có thể dày công vào tâm tư, mỗi lần đều có thể làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Từ Tây Lâm nhìn La Băng bằng ánh mắt phức tạp khôn kể, kể đó chậm rãi nhớ lại một số chuyện vặt vãnh – Thái Kính không thích giỡn với nữ sinh, nhưng cũng không phải hoàn toàn không nói chuyện cùng nữ sinh, song cậu ta đối với người khác đều bình thường, chỉ riêng La Băng là rất ít nhìn thẳng, mỗi lần cô có chuyện gì bước lại, cậu ta không phải tránh đi thì là cúi đầu chẳng để ý.

Nhưng cậu ta lại nhớ rõ cô là học sinh nghèo, mỗi lần cô có khó khăn gì, cậu ta đều ám chỉ một chút.

Từ Tây Lâm ngẫm nghĩ cùng bàn với Thái Kính ba năm, thế mà không biết Thái Kính thích La Băng.

Tình cảm của cậu ta như rêu bám trong góc tường, âm thầm sinh ra, chỉ chút đa sầu, vĩnh viễn chẳng nở hoa, nắng vừa chiếu liền chết lụi.

Trong cỗ Từ Tây Lâm như bị thứ gì đó chặn kín, gã dùng hết sức lực toàn thân mới nở được nụ cười, có thể là cười quá khó coi, gã cảm thấy La Băng hoảng sợ.

“Tôi chỉ muốn cảm ơn thôi.” Từ Tây Lâm nhẹ nhàng nói, “Cảm ơn bạn đối tốt với tôi như vậy.”

La Băng thoát đầu sững sốt, sau đó từ từ nhận ra ý gã, ánh mắt phút chốc tối đi.

Từ Tây Lâm lại nhìn thật sâu vào mắt cô, nói: “Bạn nhất định có thể đậu vào nguyện vọng một, tương lai phú quý, chớ có quên nhau, lớp trưởng à.”

Sắc mặt La Băng trước đó sau trắng, kể đó mắt ngấn lệ, miễn cưỡng giữ thể diện, đờ đẫn gật đầu: “Cảm ơn, bạn nhất định cũng có thể đậu nguyện vọng một.”

Từ Tây Lâm gật đầu chào cô, mang theo túi đựng hồ sơ bằng nhựa trong dùng trong cuộc thi, gần như mất hồn mất vía mà đi.

La Băng rút cuộc không nhịn được lau nước mắt, đưa lưng về phía Từ Tây Lâm nói: “Lần sau gặp người mình thích, đừng trì hoãn, trì hoãn lâu quá sẽ mất. Nếu có người đáng ghét bám dính lấy bạn mà bạn không thích, cũng đừng để ý tới cô ta, không cần chú ý cảm thụ của tất cả, tự đa tình không dễ chịu chút nào đâu.”

“Ừm.” Từ Tây Lâm trả lời, “Lần sau sẽ nhớ.”

Sau đó gã dừng một chút, lại nói: “Xin lỗi.”

Cổng trường nhộn nháo, tiếng huyền não dần dần tan đi, dây cách ly chuyên dụng cho kỳ thi đại học rải rác dưới đất, mấy cảnh sát nhân dân vừa tán dóc vừa dọn dẹp.

Kể từ khi nhập học, Từ Tây Lâm đã ngồi cùng bàn với Thái Kính rồi. Gã nhớ rõ ngày đầu tiên mình đi học muộn, lúc tìm được lớp 10/1, mọi người đã bắt đầu xếp hàng ở cửa lớp, dựa theo chiều cao để sắp xếp chỗ ngồi.

Thái Kính lúc đó mặc đồng phục cấp hai, giặt đến bạc màu, cổ tay áo rách một chút, im lặng đứng cuối cùng, chẳng tranh với ai, có người muốn chen ngang liền lặng lẽ tránh ra.

Từ Tây Lâm còn nhớ rõ, Thái Kính quay đầu lại nhìn thấy gã, câu đầu tiên chính là: “Bạn cũng học lớp này à? Có muốn đứng trước không?”

Như là chuyện mới ngày hôm qua thôi.

Nếu Từ Tiên còn sống, may ra có thể nhờ vào các mối quan hệ năm xưa, tốt xấu gì cũng mời được luật sư giỏi cho Thái Kính, nhưng mà bà đã làm tư vấn xuất nhập khẩu hơn mười năm, sau đó tiếp xúc toàn là các ông bà chủ và tư vấn tài chính, Từ Tây Lâm dù muốn dày mặt dựa bóng một lần cũng chẳng thể – hưởng chi, lúc gã biết Thái Kính xảy ra chuyện thì đã muộn rồi.

Hiện tại, phán quyết treo lơ lửng, gã ngay cả gặp Thái Kính một lần cũng không được. Rốt cuộc là chuyện gì khiến thiếu niên kia hung hãn dùng tóe dao, nguyên do đã không thể tìm ra, chỉ để lại cho gã một mâu manh mối, và tất cả phỏng đoán, đều chỉ là phỏng đoán.

Đậu Tầm vẫn đi theo sau gã, không rõ vì sao gã nói mấy câu với La Băng mà sắc mặt khó coi đến thế, vốn hơi mất vui, kết quả là thấy bản mặt như gặp ma ấy thì dọc đường cũng chẳng dám hỏi gì.

Chập tối về nhà, dì Đỗ liền đến chào từ biệt.

Dì Đỗ vốn ở trong phòng bà ngoại, giờ vừa thu dọn hành lý, thì phòng ngủ của bà ngoại liền trống hoác. Vé tàu về quê đã đặt rồi, vẫn để dưới bàn trà trong phòng khách. Sở dĩ đi gấp như vậy, là vì học sinh sắp nghỉ hè, vé tàu đã bắt đầu khó mua.

Bà ngoại kêu Từ Tây Lâm cho dì một bao lì xì, như con gái đi xa, kéo tay nói mãi, từ trên tàu phải chú ý coi chừng hành lý, cẩn thận móc túi, đến sau khi về nhà phải bảo con cháu kiểm lấy cái nghề, không thể sống dựa vào tiền tiền bù cả đời được... Chỉ hận không thể dặn dò hết nửa đời sau của dì.

Làm khó một bà lão không nghe việc ngoài cửa sổ như bà, vậy mà có thể căn dặn nhiều đến thế.

Dì Đỗ nói: “Thím ơi, cháu trở về, sẽ phải xem sắc mặt người ta mà sống.”

Sau đó dì liền bật khóc.

Dì Đỗ đi kiếm ăn từ khi còn rất nhỏ, chưa từng được nhận sự giáo dục nào, theo bà ngoại bao nhiêu năm, mà chẳng học được gì, lúc khóc vẫn gào trời gào đất, nước mắt nước mũi cùng chảy dài, cực kỳ khó coi, nắm tay bà ngoại hằn thành dấu.

Chào rất nhiều lần, cuối cùng cũng phải một lần từ biệt. Dì vừa đi vừa khóc, Từ Tây Lâm kêu taxi, cùng Đậu Tâm giúp khiêng hành lý, đưa dì ra ga. Dì Đỗ dọc đường lúc khóc lúc nín, chuyện gẫu vài câu với Từ Tây Lâm, nhưng không biết lại dính đến đoạn hồi ức nào, nhớ tới đoạn tiền đề nào chưa biết, mà buồn bã, tiếp tục mở van.

Đến ga, Đậu Tâm chờ trên sân ga, Từ Tây Lâm giúp khiêng hành lý lên tàu để ngay ngắn, lấy chiếc khăn cuối cùng trên người lau mặt cho dì Đỗ. Loa bắt đầu nhắc nhở những người đi tiễn xuống tàu, nhưng dì Đỗ níu tay không cho gã về.

Từ Tây Lâm không muốn để dì đi, cũng nhận ra là dì Đỗ không muốn rời khỏi nhà gã.

Dì ở thành phố bán sức mình, cuộc sống của gia đình đều do dì an bài, làm việc nhận lương, lưng cũng thẳng. Trở về nhà, dì liền thành bà cụ nhà quê vô công rồi nghề, còn phải hắt hủ gia đình, chẳng những không có lương, không khéo còn phải phụ thuộc. Bởi vì gia đình nếu như tốt số thì vô giá, không tốt số lại thành vô giá trị, phải tùy theo tình huống, không dễ nói được.

Nhưng để dì ở lại, gã lại không thể làm chủ được.

Từ Tây Lâm: “Dì à, tàu sắp chạy rồi, cháu phải xuống đây.”

Dì Đỗ lắc tay gã nói: “Cháu ơi, cháu tội nghiệp quá!”

Từ Tây Lâm từ đầu năm đến cuối năm đã trải qua đủ các tai nạn, dẫu dẫu không cảm thấy mình tội nghiệp nữa, mà chỉ cảm thấy mình rất nhỏ yếu. Bên cạnh gã như có một cơn lốc xoáy, cuốn hết người thân lẫn bạn bè vào, mà gã lại bất lực, chỉ có thể bó tay đứng nhìn.

Gã rút tay ra, cuối cùng nhảy xuống trước khi nhân viên trên tàu đóng cửa, còn bị nhân viên tàu vội vàng đẩy một cái: “Loa thông báo bao nhiêu lần mà không nghe thấy à?”

Từ Tây Lâm ở trên sân ga loạng choạng vài bước mới đứng vững, cảm giác hai chân mình mới vừa chạm đất thì tàu hỏa liền hự còi, ì ạch lăn bánh.

Suốt ngày hôm nay, Từ Tây Lâm trước là thi tự nhiên và tiếng Anh, buổi tối lại đi tiền đi Đổ, quay như chong chóng, cơ bản chẳng có tâm trạng ăn tối. Trên taxi quay về, gã liền bắt đầu dựa cửa sổ ngủ gật.

Đậu Tâm do biết mình không giỏi ăn nói, sợ nói nhiều sai nhiều, cả buổi tối không dám lên tiếng. Lúc này thấy gã ngủ, Đậu Tâm bèn giơ một tay, năm lần bảy lượt muốn ôm Từ Tây Lâm, nhưng giơ tới giơ lui cả buổi, vẫn chưa tìm được điểm dừng, thì họ đã về đến nhà.

Từ Tây Lâm ở trên xe chợp mắt một giấc, về nhà ngược lại không buồn ngủ nữa, theo thói quen muốn đi lên căn phòng chung trên tầng hai lấy cặp ra làm bài tập, kết quả là phát hiện cặp treo trên tường, trên cái bàn nhỏ chỉ có túi nhựa trong cất giấy báo thi, lúc này mới nhớ ra, chẳng có bài tập để làm.

Thời điểm mới lên 12 bắt đầu tự học tối, Từ Tây Lâm từng tưởng tượng thi đại học xong phải làm gì, ai ngờ thật sự tới ngày này rồi, gã không muốn thực hiện những kế hoạch đó chút nào, ngược lại bởi vì không “mong đũa” mà trong lòng trống vắng.

Bà ngoại đã ngủ từ sớm, vệt không cột, nhưng có thể do nhà họ hơi rộng, nơi nơi đâu không thấy người, thành thử chim cũng sợ hãi, không dám bay lung tung, ngoan ngoãn đậu trên giá, vùi đầu dưới cánh mà ngủ.

Từ Tây Lâm rón rén xuống lầu, chui vào bếp, lấy cho mình một chai bia.

Bia bình thường không ai uống đã sắp hết hạn, Từ Tây Lâm phiên muộn trong lòng, muốn mượn rượu giải sầu, tập trung xử lý hết mấy chai

tên kho này, lấy ra bày đầy đó, cuối cùng vẫn không đủ quyết đoán, chỉ khui một chai, rót cho mình một ly.

Đây là thứ Từ Tiến để lại đã ăn sâu bén rễ trên người gã – lúc tụi nam sinh mới bước vào thời thanh xuân, có một dạo rất sùng bái các loại xã hội đen trong phim, tập thể lén học hút thuốc, Từ Tây Lâm cực kỳ nước chảy bèo trôi thử một điếu theo, vốn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, kết quả là mùi chưa bay hết liền gặp Từ Tiến đi công tác về sớm, tóm ngay tại trận.

Từ Tiến không đánh gã, cũng không nhấn mạnh câu “hút thuốc lá có hại cho sức khỏe” in trên bao thuốc, chỉ nói cai thuốc rất khó, người trong quá trình cai thuốc thường xuyên lơ đãng, ngáp chảy cả nước mắt nước mũi, đến lúc đó sẽ còn béo phì nữa.

Từ Tiến nói: “Miệng ở trên người mày, mẹ cũng không thể may nó lại, nhưng mày hãy tự cân nhắc, dù sao thì về sau đi máy bay đường dài, lúc vào khu vực cấm hút thuốc ăn cơm, người khác làm việc mình, mày phải nhịn được. Làm việc gì cũng phải nghĩ cho rõ, đừng để về sau ứng phó không được lại hối hận. Tương lai chờ mày nước mũi nước mắt tìm lem cai thuốc, đừng trách mẹ năm xưa không quản mày.”

Từ Tiến dạy gã lúc hút thuốc nghĩ đến cai thuốc, lúc muốn uống rượu ngắm lại đôi mắt khô khốc và cái đầu đau như búa bổ ngày hôm sau.

Đậu Tâm lặng lẽ đi vào, nhìn nửa chai bia còn lại trên bàn một cái, rồi cầm luôn chai lên uống một ngụm. Hắn ngồi trên cái ghế chỗ quầy bar nhỏ dưới bếp, năm lần bảy lượt mở miệng, nhưng rồi ảo não nuốt lại lời nói, sau cùng cầm chai rượu ngọc nghếch cụng ly với Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm cười miễn cưỡng: “Cụng ly làm gì? Chúc mừng cái gì?”

Đậu Tâm vắt óc một lúc mới khô khan nói: “... Thi xong?”

Từ Tây Lâm uống một ngụm to.

Thời thiếu niên của gã đã trôi qua mất.

Uống xong, Từ Tây Lâm liền bắt đầu nhìn Đậu Tâm chăm chăm. Với một chút dư vị cay đắng trên đầu lưỡi, gã nhớ tới lời nói của La Băng trước khi chia tay, nhớ tới tình yêu như rêu của Thái Kính, nghĩ “trì hoãn là sẽ mất”, cảm giác được nổi cô độc tối tăm ngột ngạt.

Đồng thời, theo thói quen tư duy, Từ Tây Lâm lại nghĩ tới ngàn nan vạn khó về sau, nhớ tới những chỉ trở mười mấy năm trước từng trải qua, và cái nhãn giống với “biến thái” “si đả” “viêm gan” “tội phạm” cả đời không gỡ được trên người mình về sau.

Hai ý nghĩ đánh nhau một trận một mất một còn trong lòng gã. Đậu Tâm bị gã nhìn mà mù tịt, còn cho là Từ Tây Lâm đang chờ mình an ủi, bèn thử giơ tay đặt lên vai gã, sau đó lại cảm thấy chẳng giải quyết được gì, liền nhảy xuống cái ghế cao, chậm rãi tiến sát lại, bỡ ngỡ mà cho gã một cái ôm không quen lắm.

Trong đầu Từ Tây Lâm lặp lại hồi tưởng “làm việc gì cũng phải nghĩ cho rõ, đừng để về sau ứng phó không được lại hối hận”, cũng biết mình là bị sự cô đơn và trống trải nhất thời đánh bại, là sự yếu đuối đáng xấu hổ.

Song lúc này binh bại như núi lở, gã đã chẳng còn sức giãy giụa, một tay ấn lưng Đậu Tâm, kéo hẳn tới, nghiêng đầu hôn cổ Đậu Tâm như thể cùng đường mất rồi.

Trong một giây, gã đã biết tâm tình của Thái Kính khi giơ dao lên.

Đậu Tâm hơi ngây người, đẩy gã ra với vẻ khó tin, rồi giơ tay sờ cổ mình, câu nói nén suốt một ngày rốt cuộc buột ra: “Mày uống lộn thuốc hả?”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tâm đột nhiên đỏ bừng mặt, chỉ hận không thể cắn đứt luôn cái lưỡi khốn nạn gây chuyện. Hai người nhìn nhau chốc lát, Từ Tây Lâm thật sự chẳng có cách gì với hắn, thế là lắc đầu quay người muốn lên lầu.

Đậu Tầm vừa thấy gã quay đi, tức khắc sợ tới mức mồ hôi lạnh mồ hôi nóng đua nhau túa ra, không cần nghĩ ngợi lao ngay tới, ôm lấy Từ Tây Lâm từ phía sau, theo bản năng dùng sức mạnh kéo gã lại bếp, đè trên cái ghế cao.

Giống như cửa bếp có nguy hiểm rửa, giẫm một chân vào thì chuyện vừa rồi liền không tính nữa!

Từ Tây Lâm: “Mày làm gì thế?”

Đậu Tầm phát giác mình đã làm chuyện ngu xuẩn, hoang mang nghĩ: “Đúng vậy, mình làm gì thế?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 36: Việc nhà

Người mới thi xong đ ồng hồ sinh học còn đó, thế nên ngày kế sau hôm thi đại học, trời còn chưa sáng thì Từ Tây Lâm đã thức dậy ngay trong tiếng đi ều hòa ù ù. Gã nhồm dậy nửa chừng, mới nhớ giờ là nghỉ hè, lại nằm cái “bịch” xuống, hơi có cảm giác không chân thật. Gã như người bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế kiểm tra khóa cửa, lặp lại xác nhận ba lần trong đ ầu, quả thật là mình không cần dậy sớm, bấy giờ mới thấp thỏm nhắm mắt lại.

Đậu T ầm phòng bên còn thiếu cảm giác chân thật hơn gã, cả đêm hôm qua h ầu đ ầu như bị mộng du, không biết mình ngủ lúc nào, song cũng không hề buồn ngủ, tràn tr ề sức sống như dùng thuốc vậy.

Kỳ thi đại học kết thúc r ồi, nhưng Đậu T ầm vẫn chưa được nghỉ, làm biếng một cuối tuần, sáng sớm thứ Hai còn phải chạy về trường.

Đậu T ầm hưng phấn quá mức rửa mặt thay quần áo, lại ra ngoài mua điếu tâm đặt trong lò vi sóng, ch ần chừ một lúc ở lầu hai, thấy Từ Tây Lâm không có ý định dậy, rốt cuộc không nhìn được nữa, đáng ghét chạy tới gõ cửa phá gã.

Từ Tây Lâm mới đánh bại đ ồng hồ sinh học mà thiếp đi, nửa ngủ nửa tỉnh bò dậy, mang theo gió lạnh trong phòng, dựa cửa chờ Đậu T ầm lên tiếng.

Đậu T ầm đứng đó như cây cột hình người, làm một chuỗi động tác vò đ ầu bứt tai như người có rận, lắc lư đón gió lạnh thốc vào mặt, cả buổi trời mới ấ p ấ p ứng: “Tao phải về trường r ồi.”

Từ Tây Lâm nuốt xuống một cái ngáp, mặt không biểu cảm nhìn Đậu T ầm, trong lòng chuẩn bị sẵn sàng – Đậu T ầm mà cả gan nói sáng sớm gọi

gã dậy chỉ để nói câu này, gã sẽ chém chết tên này ngay và luôn.

Trong thế giới tinh thần của Đậu Tâm có con thỏ điên cuồng đang phấn khởi lên trời xuống đất, đừng nói một chút tức giận do bị đánh thức, dù là khủng long phun lửa đứng trước mắt, hắn cũng dám xông lên.

Đậu Tâm thoáng nhìn dưới lều, thấy phòng bà ngoại vẫn chưa có động tĩnh, liền đánh bạo đưa ra yêu cầu: “Tao có thể hôn mày một cái trước khi đi không?”

Từ Tây Lâm: “...”

Sau đó gã còn chưa kịp phản ứng, Đậu Tâm đã kệt tới, mau chóng hôn má trái của gã một cái, xong rồi như thể lửa sém mông, bỏ chạy nhanh như chớp.

Từ Tây Lâm lúc này mới tỉnh hẳn, sững sốt chốc lát, thình lình bật cười, cảm thấy Đậu Tâm độ này đáng yêu hẳn.

Tình cảm của người thiếu niên dư thừa như ánh sáng mặt trời, không vờ vĩnh nhieu, có thể dễ dàng hiện diện đầy ra mặt.

Từ Tây Lâm chờ Đậu Tâm đi rồi, ấm áp mà quay về cái “tủ lạnh” của gã, rúc trong chăn, tự mình vui vẻ một hồi, kế đó lại lo lắng một hồi, bệnh lo nghĩ tái phát, gã bắt đầu suy tính đến chuyện rất lâu về sau – Hai người tiếp tục như vậy, đợi đến lúc người khác đều kết hôn sinh con thì phải làm thế nào? Chú Đậu và mẹ nuôi biết rồi phải tính sao? Nếu có người thay lòng đổi dạ, không thể dài lâu, sau này phải làm sao đối mặt?

Từ Tây Lâm ngửa mặt nằm trên gối, nhìn trần nhà mà ngây ra, cảm thấy Đậu Tâm hẳn không thể thay đổi, khả năng là tên đó trời sinh chẳng được bao lòng dạ để thay đổi.

“Mình thì sao?” Từ Tây Lâm nghĩ, sau đó gã dùng sự tự tin mù quáng phủ định buồn lo vô có của mình, tự nhủ, “Mình nhất định cũng sẽ không thay đổi, dù sao chẳng nữa, có thể ở bên nhau một ngày, thì có thể thương nó một ngày.”

Sau đó mạch suy nghĩ chuyển đi, nhớ tới yêu cầu cố tình gây sự của Đậu Tâm vừa nãy, cùng với mùi nước giặt lưu lại trên áo khi hắn k ề tới, ngực nhen lên một chút cảm giác tê dại. Rốt cuộc, vị ngọt trong lòng gã giành được toàn thắng, áp đảo vị đắng tứ cố vô thân, hai bên hỗn hợp, thành một miếng chocolate, nuốt vào bụng, tất cả đều phân giải, chiếm lĩnh lý trí quá mạnh.

Từ Tây Lâm thấp giọng phàn nàn một tiếng: “Thật giỏi làm phiền người ta.”

Gã vô cùng thả lỏng trong niềm vui bí ẩn này, mau chóng ngủ một giấc “hấp lại”...

Tiếc thay, vừa ngủ lại bị đánh thức, truy phong thiếu niên Đậu Tâm đi nửa đường lại quay về, bởi vì hắn rất không cam tâm khi hôn má trái mà không hôn má phải.

Từ Tây Lâm: “...”

Sự dịu dàng trong lòng gã bị lửa giận đốt trụi, hóa thành một chữ “cút” rõ to.

Cơn buồn ngủ bị Đậu Tâm phá rối mất sạch, Từ Tây Lâm bèn dậy luôn, lòng vòng vài vòng, thì nhớ dì Đỗ mỗi ngày vào giờ này phải chọn tới lựa lui mà tưới một lần mấy chậu hoa khô nước, thay thức ăn và nước sạch cho thú cưng, dọn dẹp rác cách đêm đêm vứt, cuối cùng còn phải lau một lần bàn ghế và thành cầu thang mấy chỗ dễ thấy.

Chỉ với chút việc này, Từ Tây Lâm làm mất hơn một tiếng, nôn nóng không yên, đoạn gã vắt miếng giẻ lên cầu thang, nghĩ bụng: “Thời gian tới phải sống sao đây?”

Gã đang âm thầm sầu lo thì bà ngoại dậy, bà vừa đẩy cửa, Từ Tây Lâm li ền theo bản năng giấu sạch vẻ bực dọc, trưng vẻ mặt “cầu khen ngợi”, giống như gã là một hoàng tử nhỏ trong vỏ ốc hạnh phúc khi được làm việc nhà vậy.

Bà ngoại không tiếc lời khen ngợi gã từ đầu đến đuôi, sau đó nhân lúc Từ Tây Lâm đi rửa tay, bà thở dài, lặng lẽ rút giấy ăn, lau khô bàn ghế nhỏ nước trong nhà ăn – nhóc con này đến khăn lau cũng không vắt khô.

Nghe nói hơn mười ngày chờ kết quả thi đại học là vô cùng sốt ruột, thế nhưng Từ Tây Lâm chẳng cảm nhận được, do mỗi ngày đều như thế đánh giấc vậy.

Dì Đỗ vừa đi, trong nhà cơ bản liền trình hiện trạng thái tê liệt, mỗi ngày Từ Tây Lâm chỉ tính xem ăn món gì đã mất nguyên một tiếng, bà ngoại khâu vị thanh đạm, căn bản ăn không quen mấy thứ nhiều dầu nhiều muối của hàng quán, trước kia Từ Tiến thường xuyên bị bà cầm rơm, tới lượt Từ Tây Lâm, bà không nói nữa, bởi biết là làm khó gã.

Từ Tây Lâm kêu cơm tiệm vài ngày, phát hiện bà ngoại thường xuyên cười hiên từ khen một câu: “Món này ăn rất ngon.”

Sau đó không động đũa.

Bà cụ càng như vậy, trong lòng Từ Tây Lâm càng không vui, đành phải lên mạng tra thực đơn, trầy trật thử tự mình mày mò.

Tại phương diện này, thêm một Đậu Tâm cũng chẳng ăn thua gì – hẳn trở về cơ bản chỉ gây thêm phiền phức thôi.

Đậu Tâm cuối tuần thi xong, sớm đã về nhà rồi, hai người chỉ riêng làm sao để trứng luộc trong nồi không nứt “sùi bọt mép”, mà đã nghiên cứu thảo luận mất cả buổi sáng. Sau đó, Đậu tiên nhi không biết lấy đâu ra một loạt thẩn vật như cân tiểu ly, nhiệt kế, đồng hồ bấm giây, cốc đong đo, tập trung tinh thần hì hục với trứng gà cả buổi, hôm sau nộp lên bài luận văn theo mấy góc độ từ độ nóng của nước đến sức chịu nén, thảo luận tính hoàn chỉnh của trứng gà luộc.

Từ Tây Lâm sau khi vinh hạnh được đọc cười muốn ná thở, bị Đậu Tâm đè trên sofa phòng chung abc xyz, người thiếu niên không chịu được khiêu khích, não loạn một hồi lại xuất hỏa.

Đậu Tầm xấu hổ bò dậy, Từ Tây Lâm vốn cũng rất xấu hổ, nhưng gặp tình huống này, hai người không thể trở mặt nhìn nhau mà đổ mặt được, Từ Tây Lâm đành phải cố dày mặt, làm bộ như chẳng hề để ý mà cốc đầu Đậu Tầm: “Có gì ngượng? Nhất định là tiết vệ sinh sinh lý mày đã lên làm bài tập môn khác rồi, để tối nay tao bù cho một bài.”

Đậu Tầm nghe thế, không biết nào bỏ những gì, mà hoảng sợ nhìn gã một cái, rồi chạy mất dép.

Từ Tây Lâm: “...”

Gã đành phải im lặng bình ổn nhịp thở một chút, đi xuống lầu thực tiễn luận văn của Đậu Tầm, lược nửa chừng, Đậu Tầm cũng ra theo, im lặng lồi ghê tởm, duỗi đôi chân dài ng ỏi bên cạnh chờ kết quả thực nghiệm.

Hai người ban nãy quây một trận khá xấu hổ, lúc này không ai lên tiếng, chỉ có tiếng lửa và tiếng nước sôi, nhất thời yên tĩnh cực kỳ.

Vỏ trứng quả nhiên không nứt, lúc vớt khỏi n ồi còn nguyên đầu vụn đuôi, giữ nguyên hình dạng ban đầu.

“Được lắm, để tao thử xem.” Từ Tây Lâm căng thẳng khen một câu, đồng thời cẩn thận gõ nhẹ mép n ồi, muốn bóc ra một quả trứng hoàn chỉnh tương tự.

Kết quả là vừa mở miệng thì lòng trắng trứng liền chảy xuống.

Từ Tây Lâm: “...”

Chẳng trách không bị nứt, thì ra là chưa chín.

Hai tên phá nốt quả trứng cuối cùng trong nhà, đành phải cùng đi mua đồ ăn.

Từ Tây Lâm bỏ tám mươi đồng mua cái xe đua nhỏ từ chợ đồ cũ, khắc phục tật xấu ra ngoài là gọi xe. Có đi đâu xe đạp ngoại hình rất bánh, nhưng

chẳng mấy thực dụng, trước không giò sau không yên, không thể chờ người, mua đồ ăn còn chỉ có thể treo trên tay lái.

Hai người thay phiên nhau, một chạy xe một chạy chậm theo, rau còn dễ xử, trứng lại không chịu lắc lư xóc nảy theo họ – Từ Tây Lâm gặp đèn xanh đèn đỏ quên chuyện có trứng, “tiêu sái” xoay tay lái, văng ra một quả, Đậu Tầm chạy xe không nhìn đường, xe “phiêu dật” bay qua một ổ gà, lại một quả tan xương nát thịt.

“Từ từ, từ từ! Lòng đỏ trứng dính hết lên quần mày rồi, á...”

“Lấy xuống, đừng treo nữa, để tao xách.”

Sau đó bịch ni lông và túi khác quấn vào nhau, Từ Tây Lâm lôi mạnh, hai quả trứng đụng độ, song song ngòm củ tỏi.

Đậu Tầm dòm qua vẻ nhếch nhác của hai người, nói với Từ Tây Lâm: “Trong quyển tiểu thuyết không bìa trên đầu giường mày có một Thanh Ma Thủ, tao thấy nhất định là mày có một đôi ‘Diệt noãn thủ’ rồi.” (Noãn nghĩa là trứng, diệt noãn thủ là đôi tay tiêu diệt trứng)

Từ Tây Lâm thuận tay quẹt lòng đỏ trứng lên sơ mi trắng tinh của Đậu Tầm: “Vẫn hành tẩu giang hồ như thường.”

Làm xong việc thất đức này, gã ôm nửa bịch trứng nhanh chân bỏ chạy, tên chết tiệt mắc bệnh sạch sẽ phía sau đực ra một lúc mới có phản ứng, nổi giận gầm lên một tiếng: “Từ Tây Lâm!”

Tên chết tiệt mắc bệnh sạch Đậu Tầm cưỡi con xe leo núi treo đầy đồ ăn bắt đầu điên cuồng đuổi theo, một bó rau cần theo hất chạy nhanh dựng hết lên làm dáng vẻ đón gió sải cánh, bị gió thổi giập hết.

Từ Tây Lâm bị Đậu Tầm truy sát hai ba trạm, chạy muốn hộc máu mồm, rốt cuộc phải đầu hàng. Gã hai tay vịn tay lái của Đậu Tầm thở hồng hộc, nói cũng chẳng rõ lắm mà vừa trách vừa cười.

Cười một hồi, Từ Tây đỡ hơn, liền cười không nổi nữa.

Gã duỗi dài cánh tay, cúi đầu dùng nắm tay đỡ trán.

“Quá khó.” Từ Tây Lâm nghĩ.

Chuyện củi gạo mắm muối quá khó khăn, hơn nữa giờ mới chỉ là kỳ nghỉ hè rảnh rỗi, còn mai một khai giảng thì sao? Tương lai thì sao?

Một người sống một mình thì dễ, nhưng lèo lái một gia đình nào có đơn giản như thế. Đậu Tâm nhận thấy được cảm xúc của gã thay đổi, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy?”

Từ Tây Lâm im lặng một lúc: “Tao đang nghĩ... có nên thuê một người không?”

Đậu Tâm không phát biểu ý kiến, hẳn rất ít suy nghĩ về mấy vấn đề vật chất, ngược lại cảm thấy mỗi ngày cùng Từ Tây Lâm sầu lo vì mấy chuyện lắt nhắt như con nít chơi trò gia đình là cực kỳ thú vị.

Trứng bôi trét khắp nơi bắt đầu bốc mùi tanh, Từ Tây Lâm đi vài bước, thình lình quay đầu lại hỏi Đậu Tâm: “Có phải tao chỉ biết áo đến giờ tay cơm đến há miệng không?”

Đậu Tâm: “Đúng vậy.”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tâm bất cần nói lời thật, chính mình cũng biết mình lại ngu ngốc, vội vàng cứu vãn: “Không sao, tao có thể chăm sóc mày.”

Từ Tây Lâm nghe lời đao to búa lớn này, hơi cười khở, cảm thấy mình như thằng chủ bỏ đi được mèo cưng đút cho một con chuột chết, chẳng hề được an ủi.

Gã đi vài bước, cảm thấy con đường này hơi quen, nghĩ một chút liền nhớ ra là đi thêm một trạm nữa sẽ đến nhà Thái Kính, đột nhiên muốn đi xem thử.

Hai người đẩy xe đạp đi đến khu ổ chuột nhà Thái Kính, gặp đứa trẻ dơ dáy ng ồi ch ồm h ồm dưới đất, nước mũi lòng thông ch ọc ổ kiến, trời giữa hè nóng đến xác xơ. Từ Tây Lâm loanh quanh một lúc bên dưới nhà Thái Kính, ng ẩng đ ầu phát hiện một người quen đứng ở ng ả tư – Lão Thành cũng đến.

Ba người tìm một nơi râm mát dàn hàng ng ồi trên vỉa hè, Lão Thành nói: “Như hai đứa bay thật là tốt, có thể làm bạn với nhau. Mai kia tốt nghiệp cũng có thể ở bên nhau, không giống tao, mỗi ngày chỉ có thể nhìn bà cô già m ẫn kinh...”

Lão Thành nói xong mới nhận ra câu này không thích hợp để nói với Từ Tây Lâm, vội vàng ng ượng ngừng ng ậm miệng, g ượng gạo lái sang chuyện khác: “Mày nói Thái Kính còn ra đ ược không?”

Từ Tây Lâm kh ẳng đ ịnh: “Nhất đ ịnh có thể.”

Nhưng tám năm mười năm chắc là không tránh khỏi, đến lúc đó chờ cậu ta ra ngoài, liệu có phát hiện cả thế giới đã hoàn toàn thay đổi hay không?

Lão Thành nói: “Chờ mai một tốt nghiệp có tiền, tao sẽ mở tiệm ngay gần đây, đặt tên là Ông Ngoại, nó vừa ra là có thể nhìn thấy ngay.”

Đậu T ần: “Bán xiên que hả?”

Từ Tây Lâm d ờ khóc d ờ cười nhớ tới câu chuyện cười về chuột bạch của Đậu T ần, đẩy đ ầu h ắn: “Chỉ biết mỗi ăn thôi!”

Lão Thành thuận tay học theo: “Chỉ biết mỗi ăn thôi!”

Đẩy xong, h ắn mới nhận ra là không thích hợp. Lão Thành ý thức đ ược là mình lại dám đ ại nghịch bất đ ạo đ ẩy tiên não của Đậu tiên nhi, sợ đến cà l ăm: “Tao tao tao... tao chặt tay!”

Ba người im lặng một cách quỷ dị, sau đó cùng phá lên cười.

Ba người mày một câu tao một lời thảo luận giá thành, lợi nhuận và ngu ồn tài chính của quán xiên que, mãi cho đến khi mặt trời ngả về Tây mới chia tay. Bó rau cần đón gió trên tay lái của Đậu Tâm đứng thẳng nửa ngày, lúc này đã xẹp xuống. Đậu Tâm dọc đường chú ý các quảng cáo của trung tâm quản lý gia đình, lén dùng khả năng nhìn qua là nhớ để ghi nhớ lại, buổi tối trở về lần lượt gọi cho từng chỗ, ghi lại lương thưởng đại khái của mỗi trung tâm, ngày hôm sau làm bảng, cần đi dâng bấu vật cho Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm xem xong, ngửa mặt nằm trên giường, úp tẩm bảng ấy lên mặt, trầm ngâm rất lâu: “Thôi nói sau đi.”

Gã không thể vĩnh viễn trốn trong một góc, làm cậu ấm yếu đuối được.

Từ Tây Lâm lôi tờ giấy trên mặt xuống, đang tính nói gì với Đậu Tâm, lại phát hiện điểm dừng của ánh mắt hắn không đúng lắm. Từ Tây Lâm đưa tay sờ thử, phát hiện vừa nãy gã vươn vai quá cao, làm dưới áo phông lộ ra một đoạn thắt lưng.

Đậu Tâm vội nhìn đi chỗ khác.

Từ Tây Lâm: “...”

Sau đó gã nở nụ cười xấu xa quỷ dị, nghiêng người ng ồi dậy, đẩy Đậu Tâm xuống ghế, cánh tay gác trên vai hắn, mở máy tính lên, thì thào: “Cho mày xem cái này hay lắm.”

Đậu Tâm thoát đầu chưa kịp phản ứng, sau đó phát hiện Từ Tây Lâm mở một tập tin ẩn, tức khắc khó chịu, dùng bả vai xô Từ Tây Lâm ra, đỏ bừng mặt mắng: “Cút!”

Từ Tây Lâm: “Ồ mày biết luôn hả? Hiểu nhiều lắm thiếu niên à.”

Đậu Tâm liều mạng muốn đứng dậy bỏ chạy, Từ Tây Lâm chết sống không cho hắn nhúc nhích, hai người đọ sức ngay trên ghế. Cuối cùng việc tập võ non nửa năm của Đậu Tâm biểu hiện ra thành quả mang tính giai đoạn, hắn đè hai tay Từ Tây Lâm trên bàn.

Từ Tây Lâm không chịu dễ dàng nhận thua, ngón tay cọ cọ trên bàn, sau đó nhân khi Đậu Tần không chú ý, nhanh chóng nhấp chuột.

Tiếng BMG vui vẻ vang lên, cô nàng người Nhật mặc áo tắm ra sức nháy mắt với bên ngoài màn hình, mấy cảnh hạn chế rất đẹp mắt hiện ra trong phần giới thiệu.

Đậu Tần: “...”

Từ Tây Lâm cười bò ra bàn, thấy rằng có thể nhắm vào biểu cảm một lời khó nói hết này của Đậu Tần để vui nguyên nửa năm.

Đúng lúc này, thành linh có người gõ cửa.

Cả hai đồng thời giật mình, Từ Tây Lâm luống cuống tay chân tắt phim, vội vàng cùng Đậu Tần nhìn nhau một cái, như thể đang vụng trộm yêu đương.

Bà Từ: “Tiểu Lâm? Chao ôi, mới sáng sớm đóng cửa làm gì? Gọi mãi không nghe thấy.”

Từ Tây Lâm hấp tấp chạy ra, đỡ bà ngoại xuống lầu: “Sao bà lại lên lầu? Lỡ ngã thì sao?”

“Bà có chuyện này muốn nói với cháu.” Bà Từ nói chậm rãi nhỏ nhẹ.

Từ Tây Lâm: “Chuyện gì ạ? Bà nói đi.”

Bà ngoại: “Bà đang nghĩ, cháu xem, nhà ta chẳng có mấy người, ở căn nhà to thế này, dọn dẹp vất vả, mà bà nói một câu với cháu cũng phải trèo lên cầu thang...”

Từ Tây Lâm sửng ra: “Ý bà là...”

Bà Từ: “Chúng ta dọn đi nơi khác được không?”

Từ Tây Lâm không nhịn được hơi nóng lên: “Cháu bảo bà bao nhiêu lần rồi, chúng ta có tiền! Có tiền! Ngày ngày ở khách sạn năm sao cũng

đủ! Bà làm gì vậy chứ? Về sau nhà ta ăn dưa muối quanh năm luôn được không!”

Bà Từ cũng không lên tiếng, chỉ nhìn gã với vẻ bất đắc dĩ, giống như gã là một thằng nhãi con cố tình gây sự vậy.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 37: Công trình về nhà

Nhà họ Từ vẫn có một quy củ ẩn hình, đưa con nuông chiều từ bé có thể không biết lớn nhỏ với cha mẹ, thi thoảng nóng lên cũng có thể tranh luận cãi cọ – đương nhiên, sau đó rất có khả năng sẽ bị trị cho một trận – nhưng không thể hỗn với người lớn, thí dụ như xưng hô phải tôn kính, mình lấy cái gì ăn, trước khi cho vào miệng nhất định phải hỏi một câu “Bà / mẹ / dì nếm thử không”, người lớn nói gì đều phải nghe.

Có thể đây là đi ều mà Từ Tây Lâm từ lúc mới biết tự đi vệ sinh đã bị truyền vào đầu, nên sau đó tuy không ai dạy bảo, nhưng cơ bản đã ăn sâu vào xương cốt rồi.

Từ Tây Lâm quát lên một câu như vậy, bà ngoại chưa nói gì mà chính gã đã bối rối trước.

Gã khó chịu ngậm miệng lại, đứng chờ ra một lát, tự nhận lỗi trước, cố ý xum xoe lấy một bát sũa ong chúa cho bà ngoại, dịu giọng gọi chuyện: “Bà ăn sáng chưa? Dưới bếp có điểm tâm Đậu Tằm mua đó.”

Bà Từ sắc mặt cũng dễ nhìn hơn, kêu gã bưng tới.

Từ Tây Lâm im lặng ng ồi bên ăn với bà, t ầm nhìn trống rỗng, cảm thấy hình như trước kia mình không nóng nảy như vậy, g ần đây thường không khống chế được mình lắm.

Bà ngoại chú ý dưỡng sinh, không chịu ăn nhiều đ ồngọt, dùng hai miếng li ền sai Từ Tây Lâm đi hâm cho mình bát cháo, sau đó thấy gã không có việc gì, lại kêu đi cho chim ăn.

“Mấy thứ thế này nếu là ngày xưa, chỉ tết nhất mới có mà ăn.” Bà Từ không biết nhớ tới hoàng lịch năm nào, mở miệng dông dài, “Tiểu Huệ khi

ấy cũng lên đại học rồi, lớn tướng rồi, thay bà sang nhà chú Chúc của cháu ở vùng khác tặng quà...”

Bà ngoại nói đến đây thì dừng một chút, vẻ mặt hơi mơ màng: “... Không đúng, là chú Trình của mẹ cháu, cháu phải gọi bằng ông, là ông ngoại Tiểu Tâm.”

Từ Tây Lâm cười miễn cưỡng: “Sau đó thì sao ạ?”

“À, chỉ có mẹ cháu kém cỏi nhất, sau khi về nhà cứ bám theo bà, luôn mồm nói nhà chú Trình có tủ lạnh, lấy nước đá cho mình uống.” Bà Từ nói, “Nói suốt ba ngày, hăm mộ vô cùng, nhưng có phải ba mẹ keo kiệt đâu, là nó không hiểu chuyện mà. Khi đó mua đồ điện gia dụng đều phải tìm cách, một món phải mấy ngàn đồng, nhà ai mà lấm tiền mặt như vậy...”

Từ Tây Lâm nói chớ hề có thành ý: “A, đắt thật.”

Mấy ngàn có đáng kể gì?

Bà ngoại lại nói: “Khi đó người làm cán bộ, một tháng mới có chưa đến một trăm đồng, một trăm đồng phải bằng một vạn bây giờ.”

Từ Tây Lâm bấm tay tính thử, theo tỷ lệ này, tương đương với một cái tủ lạnh cùi có giá tới mấy chục vạn.

Gã tức thì chân thành hẳn: “Đắt quá!”

Chân thành xong, Từ Tây Lâm cũng kịp nhận ra là bà ngoại đang vòng vo nói “thế sự vô thường”, không có “gia nghiệp” thì “gửi ngân hàng” cũng không thể tính là tiền, không khéo một ngày kia, con số ngàn đồng hiện giờ chỉ đủ mua cái bánh kẹp – như bà khuyên dì Đỗ phải đốc thúc con cháu, không cho họ ăn no nằm dài trên khoản tiền tiền bù vậy.

Từ Tây Lâm thở dài: “Bà ơi, cháu nuôi được mình, cũng nuôi được bà mà. Cháu sắp lên đại học rồi, chẳng lẽ còn có thể dẫn bà ra đường ăn xin?”

Bà Từ nhìn khuôn mặt không biết việc đời ấy, rất đổi sầu lo – Từ Tiến không còn, họ Trịnh nói là phải về nước, mà đến bây giờ cũng không một âm tín, chẳng biết đã xong xuôi thủ tục hay chưa, người đàn ông ấy năm xưa đã chẳng tin cậy được, tốt nhất là bây giờ cũng đừng hi vọng gì. Trong nhà không một người lớn trông nom, cho dù đứa bé tốt nghiệp đại học, trông vào bản thân không nơi dựa dẫm tìm tiền đồ, có được không?

Thằng bé là người chịu khổ được sao?

Bà là một bà lão cái gì cũng chẳng biết, chút thể diện chắc cũng chỉ đủ tìm cho thằng cháu cưng nhà mình một công việc ở hiệp hội diễn viên kịch nghiệp dư thôi.

“Ôi, bà hiểu,” Bà ngoại trăm mối lo, mà ngoài mặt vẫn hiên từ nói, “Tiểu Lâm nhà ta giỏi giang, nhưng mà nhà to quá, quét dọn cũng vất vả lắm cháu à.”

Từ Tây Lâm: “...”

Rõ là bà đang dỗ dành gã như con nít mà.

“Cháu nhớ lúc ấy trong tay mẹ mới vừa có ít tiền, xem nhà hơn nửa tháng, chạy khắp thành phố, mới chọn được chỗ này,” Từ Tây Lâm im lặng một lúc, nói, “Mẹ sau khi ký hợp đồng hưng phấn đến cả đêm không ngủ được, rảnh quá đi phê bình một lần từ đầu đến cuối bản ‘sinh hoạt nghỉ đông’ của cháu lúc ấy, khiến hôm khai giảng cháu không cách nào nộp bài tập được. Mới đầu tiền trong nhà ngay cả đặt cọc cũng không đủ, do vừa vặn có làm ăn qua lại với thương nhân khai thác, mời người ta ăn bữa cơm, mới được giảm tiền cọc. Nhà mua xong chỉ nhìn, bởi không có tiền trang hoàng, mẹ tặng ca ngày đêm suốt mấy tháng, nhận không ít hạng mục nhỏ lộn xộn, cuối cùng đã đủ tiền mua đồ gia dụng – đến năm thứ ba mới trả hết nợ.”

Bà ngoại liếc không lên tiếng nữa.

“Đây là gia đình của chúng ta,” Từ Tây Lâm nói, “Tâm huyết của mẹ cháu, tâm huyết của bà, và tâm huyết của dì Đỗ, đều đổ vào đây, nhà có thể

bán lấy tiền bất cứ lúc nào, nhưng gia đình làm sao có thể tùy tiện bán được?”

Nói đến đây, trong lòng gã đột nhiên xót xa, nước mắt suýt nữa rơi xuống, nhưng lại cúi đầu nhìn vào. Từ Tây Lâm phát hiện sự nôn nóng không lý do của mình, gần đây cảm xúc thay đổi rất nhanh, mới này suýt nữa nổi cơn tam bành, mà lúc này đã tự làm mình buồn, thế là lại không khỏi đau lòng.

Hai bà cháu nói đến đây thì không tiếp tục được nữa, Từ Tây Lâm im lặng thu dọn bát đĩa của bà ngoại, nhìn bà chậm rãi đi về phòng.

Gã vừa lên lầu, Đậu Tâm liền nhô đầu ra nhìn gã. Từ Tây Lâm không còn hứng thú đùa giỡn, nhìn hắn một cái, ngẩng xuống trước máy tính, vô công lướt web một lúc, trong lòng lộn xộn đủ mọi chuyện.

Đậu Tâm đóng cửa lại, giờ tay nắm nhẹ gáy gã.

Từ Tây Lâm ngửa đầu ngả ra lưng ghế, uể oải hỏi: “Gì?”

Đậu Tâm vòng hai tay qua hai bên ghế, chống trên bàn, hỏi: “Phải chuyển nhà à?”

“Không đâu.” Từ Tây Lâm mí mắt sụp xuống, trả lời hết sức khẳng định, không giải thích nhiều – Gã đẻ vào tháng Bảy, tính ra đã tròn mười tám, dù rằng người khác đều coi gã là trẻ con, nhưng quyên lợi pháp luật trao cho đã mở khóa, nhà này không có gã đồng ý ký tên là bán không được.

Từ Tây Lâm dừng một chút, lại nói với Đậu Tâm, “Tao mấy ngày nay có thể hơi thượng hỏa, tính tình không tốt lắm, lúc phát bệnh mày đừng để bụng, cứ mặc xác tao là được.”

Đậu Tâm không cảm thấy tính tình Từ Tây Lâm không tốt chỗ nào – dù sao so với bản thân hắn, tất cả người Trái Đất đều tương đối hòa nhã.

Hắn nghĩ ngợi một chút, nói với Từ Tây Lâm: “Tao có lúc cũng rất dễ nổi giận, gần đây tốt hơn nhiều rồi.”

Tiếp đó, Đậu Tâm nhớ lại trong chốc lát, nói: “Tao có lúc thấy người khác kéo bè kéo cánh rất náo nhiệt, nhưng những người náo nhiệt đó lại đều rất đáng ghét... Ừm, trong lòng vẫn rất khó chịu... mà hiểu chứ?”

Từ Tây Lâm nghe qua là hiểu ngay, ý hắn là hắn hâm mộ ghen hận khi người ta hô bè gọi bạn, người ta không chủ động đến mời, hắn lại “coi thường” người ta, không thể hạ mình kết bạn, đành phải vừa chờ mong vừa phẫn nộ.

Chính Đậu Tâm cũng cảm thấy lời này thật khó hiểu, ngạc nhiên hỏi: “Mà hiểu cái gì?”

Từ Tây Lâm: “Cụ lúc ấy ngay cả báo trước cũng không hề, một chữ cũng chưa nói với cháu, đã bắt đầu chủ động chờ cháu cùng đi về, thì ra là nể mặt cháu lắm. Ngại quá, mãi đến giờ cháu mới biết.”

Đậu Tâm: “...”

Từ Tây Lâm phá lên cười, lửa tích trong lòng tan bớt. Đậu Tâm đôi khi không biết nói tiếng người, nhưng Từ Tây Lâm phát hiện mình lại rất thích đi đầu đó.

Hơn nữa, Đậu Tâm còn thần kỳ mà dùng một đoạn độc thoại đầu đuôi chẳng ăn nhập gì nhau, chỉ rõ khốn cảnh của gã.

Từ Tây Lâm biết mình là gặp phải việc khó tiến thoái lưỡng nan.

Trong lòng gã có một mục tiêu cao xa, muốn lấy phu nhân Từ Tiến làm chuẩn, gã tin tưởng mình không có vấn đề tương lai thậm chí có thể hậu sinh khả úy, vượt qua mẹ gã, tại phương diện này, gã giống với các thiếu niên khác, có một bầu tự tin vô căn cứ.

Và đồng thời, gã cũng biết mình ngay cả một gia đình không gió không sóng cũng chẳng lèo lái được, chuẩn bị bỏ gánh bất cứ lúc nào.

Gã vừa không chịu thừa nhận mình vô năng, vừa thiếu dũng khí và nhẫn nại, đành phải không nghĩ kỹ, không đối mặt, tạm thời dấn xuống. Nhưng dấn được nhất thời, mâu thuẫn vẫn còn đó, “sầu” cũng giống với buồn cùng tình yêu và cơn ho, cho dù cố ý gác lại, nó cũng sẽ lộ ra bằng một phương thức khác.

Từ Tây Lâm nhìn trăn nhà ngậy ra một hũ, Đậu Tâm lại nhìn gã ngậy ra một hũ.

Tư thế này đầy mê hoặc, đầu Đậu Tâm càng lúc càng thấp, khi hai người sắp chạm vào nhau, Đậu Tâm nhớ tới chuyện không thoải mái lần trước, do dự một lúc, sau đó như chuồn chuồn lướt nước chạm nhẹ môi Từ Tây Lâm, căng thẳng lui một chút, kế đó hẳn phát hiện ánh mắt trống rỗng của Từ Tây Lâm một lần nữa tập trung lại, hơn nữa đang nhìn mình như cười như không.

Đậu Tâm lúc này mới đánh bạo kết tới, liếm nhẹ khóe môi Từ Tây Lâm.

Động tác của hắn hơi gượng gạo, còn run nhẹ không dễ phát hiện, giống như đang trải qua một cuộc thám hiểm chưa trải bao giờ, con đường tương lai chưa biết rõ.

Từ Tây Lâm cũng không biết làm sao mà bỗng nhiên phát triển đến bước này, trái tim ban nãy ử dột dột nhiên như bị lắp máy gia tốc, nảy lên nảy xuống lộn xộn. Gã thử thò tay đặt lên thắt lưng Đậu Tâm, cảm giác được sự căng thẳng, liềm vô thức vuốt ve nhẹ.

Không ngờ vuốt lông vuốt nhàn chỗ, Đậu Tâm giật mình, cảm thấy trên người có một gân tê từ sau tai kéo đến tận lưng, mạng lưới thần kinh rối tung tiếp bước nhau chập mạch.

Đậu Tâm nhẹ nhàng lui ra sau, xô mạnh lên bàn học, đèn bàn kim loại lắc lư phát ra tiếng vang nhỏ, giá đỡ khung ảnh của Từ Tiến bị lỏng, “cộp” một phát úp ngược lên bàn.

Không nhìn nữa, không hỏi nữa.

Trong lòng Từ Tây Lâm chột rung động, nhìn thấy vành tai Đậu Tầm đỏ bừng lên, cổ họng tức thì khô khốc, tay hơi dờn xuống mấy tấc, bị Đậu Tầm xù lông đè lại, nhưng không kiên quyết lắm, còn nhẹ hơn bé gái trước tuổi đi học, chắc chỉ muốn bày tỏ “tuân thủ chuẩn mực hành vi đạo đức” thôi.

Từ Tây Lâm rất dễ dàng giã ra: “Suýt...”

Trong phòng đi ầu hòa mở hai mươi bốn độ, trên cổ Đậu Tầm rùng rùng mồ hôi nóng.

Hắn từ thuở chào đời lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy với người khác, trong tai nổ ran, dựa sát lên bàn, giống như muốn nhét mình vào bàn luôn... Về phần cái khác, thành thật mà nói hắn chẳng cảm nhận thấy gì hết, bắt đầu từ lúc Từ Tây Lâm hôn hắn, đến cuối cùng hắn tước vũ khí đầu hàng trong bàn tay không đủ khí huyết lắm, Đậu Tầm cơ bản nằm trong trạng thái mất trí nhớ.

So với hắn thì Từ Tây Lâm rõ hơn một chút, cũng căng thẳng hơn. Trước đây gã toàn tự làm cho mình, đây vẫn là lần đầu tiên làm việc này cho người khác, thành thử cũng không biết nên mạnh tay hay nhẹ tay, phản ứng của Đậu Tầm chỉ nhìn gã chăm chăm rớt cuộc là đau đớn hay thoải mái, nhất loạt chẳng rõ lắm.

Bọn con trai không chịu thừa nhận kỹ thuật mình tệ hại, Từ Tây Lâm tự mạnh miệng với mình, tự nhủ rằng Đậu Tầm nhất định là bị hoại tử đầu dây thần kinh cảm giác rồi.

Vất vả lắm mới xong, chính gã cũng toát hết mồ hôi. Từ Tây Lâm lặng lẽ giấu đi nỗi lo sợ, giả bộ cực kỳ sành sỏi, rút khăn lau tay, dùng mu bàn tay vỗ vỗ khuôn mặt như cái chảo mới chiên trứng xong của Đậu Tầm: “Nhanh quá!”

Sau đó gã phóng cái vèo vào toilet rửa tay.

Từ Tây Lâm mới dùng nước lạnh rửa mặt, cảm thấy bình tĩnh hơn, liền từ cái gương trước mặt nhìn thấy Đậu Tầm đang đứng ở cửa trộm nhìn

mình. Nhận thấy mình bị phát hiện, Đậu Tầm cũng chẳng thèm trốn tránh, chui tọt vào cánh cửa thủy tinh mở hé.

Từ Tây Lâm vẫn chưa lau mặt, vẩy bọt nước trên tay, cách gương dùng ánh mắt đưa ra nghi vấn.

Đậu Tầm cự tuyệt trao đổi ánh mắt, trực tiếp ra tay, ôm Từ Tây Lâm từ phía sau, lóng ngóng thò tay tới quần gã. Từ Tây Lâm bấy giờ mới biết hẳn là còn muốn “có qua có lại”, tuyệt đối không dám nhận “ý tốt” của tên đầu đất không biết nặng nhẹ này, giãy giụa trốn tránh.

Hai người đùa giỡn từ toilet ra đến phòng, tay và mặt Từ Tây Lâm cũng chẳng cần lau, chùi hết lên người Đậu Tầm. Cuối cùng kết thúc bằng việc Từ Tây Lâm xin tha trước: “Không giỡn nữa không giỡn nữa, mày lợi hại nhất, mày đội ông vua trên đầu được chưa? Anh mệt gần chết rồi, để anh nằm một lúc đi.”

Đậu Tầm: “...”

Đội ông vua trên đầu là cái thứ gì!

Nhưng Từ Tây Lâm đã chổng vó lăn lên giường, để phòng ngừa Đậu Tầm lại giở trò, gã còn dùng chăn dày quấn mình kín bưng.

Lúc này còn chưa đến chín giờ sáng, mà tất cả hỉ nộ ai lạc của gã đã đi đến cực hạn, vừa nằm xuống thì cơn mệt mỏi liên liên kéo đến – không phải buồn ngủ, mà là mệt, gã vừa ưu vừa sầu, vừa sầu vừa vui, tất cả hỗn tạp lại, tạo thành một nỗi cảm xúc tạp phí lù.

Từ Tây Lâm nhắm mắt lại, trong lòng có một Đậu Tầm, có một gia đình trống rỗng, gã mới làm một chút chuyện xấu, vì thế từ thể xác đến tâm hồn đều có cảm giác chân thật của sự trưởng thành, như một luồng sức mạnh tràn đầy, chống lên ý thức trách nhiệm “chăm sóc gia đình già trẻ”.

“Gia nghiệp giao vào tay mình, chỉ có chí khí thôi thì không được, sau này mình cần có một phương hướng và kế hoạch.” Gã im lặng nghĩ, “Không thể để bà ngoại nhắc lại chuyện bán nhà.”

Đậu Tầm thấy gã nhắm mắt lại cả buổi không có động tĩnh, cho rằng gã ngủ rồi, thế là liền trèo lên theo.

Hai người trên giường đơn hơi chật, chân giường khẽ “kéo kẹt” một tiếng, động tác của Đậu Tầm khựng lại, thấy Từ Tây Lâm không bị quấy rầy, hấn mới nghiêng người, ôm cả người lẫn chăn vào lòng. Mới đầu, Đậu Tầm chỉ gác một tay, sau đó lại thấy chưa đủ, cả người trèo hết lên, mặt vùi vào chăn ra sức mà cọ, bụng nghĩ: “Đây là của ta.”

Nhưng hấn vẫn chưa cọ đủ thì điện thoại liền đột ngột đổ chuông, Từ Tây Lâm còn chưa kịp mở mắt, Đậu Tầm đã ngửi bật dậy, vẻ mặt mất vui như đang chăm chỉ học hành thì bị cắt ngang mạch suy nghĩ, cần di động của Từ Tây Lâm, biểu cảm rất khó coi ném vào lòng gã.

Từ Tây Lâm không biết người vừa rồi còn dính lấy mình sao tự dưng lại mất hứng, liền vừa nghe điện thoại vừa xoa tai Đậu Tầm chơi, tránh để hấn có cảm giác bị xem nhẹ.

Sau đó trong điện thoại vọng ra tiếng Lão Thành lớn giọng: “Có kết quả rồi! Tra chưa? Mau tra đi!”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã tự dưng cũng bắt đầu cảm thấy cú điện thoại này thật là phiền.

Mỗi năm lúc kỳ thi đại học có kết quả, lớp trọng điểm của Lục Trung đều bị người ta hăng say bàn tán rất lâu, như là “con nhà ai ở lớp đó, đậu vào đại học XX, nghe nói ở lớp họ mới là một học sinh trung bình thôi”, hoặc là “điểm bình quân môn tiếng Anh lớp họ là hơn một trăm ba mươi, trường cùi bắp nào đó có một người trên một trăm ba còn đặc biệt dán thông báo cơ”.

Nhưng năm nay, cả lớp 12/1 cơ hồ là muôn ngựa im tiếng.

Lão Thành hữu duyên vô phận với nguyện vọng một, Dư Y Nhiên tuy vừa đủ đậu, nhưng chỉ sợ phải đổi ngành, La Băng nghe nói là tự nhiên hỏng ở Siberia, nếu không phải còn có mấy điểm cộng cứu mạng, không

khéo phải tìm trường khác học lại. Ngô Đào đậu vào đại học thể dục, không hề chờ mong vào tương lai và bao cát cho mấy con nhóc thò lò mũi xanh.

Từ Tây Lâm lúc ấy để ở lại bản địa, đã đăng ký một trường tương đối ổn thỏa – cũng chính là trường kém một bậc so với thành tích của gã, hiện tại xem ra, đây thật sự là một quyết định quá đúng đắn. Lúc đăng ký nguyện vọng gã còn từng tiếc nuối, khi ấy mấy đại học tốt ở nơi khác thoát nhìn đâu nắm chắc, đáng tiếc vì phải chăm sóc bà ngoại nên đâu không thể đi. Lúc này vừa có kết quả mới biết, không đáng tiếc chút nào hết, mấy trường “nắm chắc” kia không một nơi gã với tới.

Còn có Thái Kính... Thái Kính không thi.

Vốn dĩ có kết quả phải đi ăn mừng, song mọi người thi đâu thăm, thật sự chẳng có gì đáng chúc mừng, cả bọn rủ Đậu Tâm cùng mua hộp trái cây đi thăm Thơm Bảy Dặm một chuyến. Thơm Bảy Dặm hẳn cũng rất thất vọng, song không lộ ra, trước mặt học sinh đã tốt nghiệp, cô có vẻ hiền lành hơn, cô chủ nhiệm mỗi ngày như phần tử khủng bố rình mò sau cửa này lặc mình hóa thành một dì nhà bên rất dịu dàng, tự mình xuống bếp giữ họ lại ăn cơm.

Sau đó, Từ Tây Lâm dẫn đầu trở về trường, tìm giáo viên trực trường mượn quả bóng rổ, quay về sân bóng rổ ôn lại chuyện xưa.

“Ba chọi ba” thì không đủ người, đành phải chơi lộn xộn, mọi người đều là đối thủ, cướp bóng ném rổ với nhau.

Cuối cùng ngược lại Đậu Tâm chơi bóng dở nhất cao điểm nhất – Từ Tây Lâm luôn che chở hắn. Sau chót Từ Tây Lâm khiến mọi người tức giận bị đè dưới rổ tấn cho một trận.

Lúc chia nước ngọt dưới tàng cây, Lão Thành nhắc tới kế hoạch quán xiên que của hắn, nói muốn đi ngân hàng mở tài khoản, rồi lên đại học sẽ nghĩ cách làm thêm kiếm tiền, tranh thủ bốn năm sau kiếm đủ vốn. Dư Y Nhiên và Ngô Đào lần đầu tiên nghe nói việc này, nhao nhao ủng hộ, thế là mồi hôi mồi kẻ nhể nhại kéo nhau đến ngân hàng, mở tài khoản không.

Dư Y Nhiên đề nghị: “Tương lai chúng ta bắt đầu tự mình kiếm tiền, sẽ gửi vào đây – chỉ có thể là tự kiếm, không thể xin người nhà, về sau quán ‘Ông Ngoại’ mở ra, mọi người đều là cổ đông, được không?”

Họ bỏ phiếu thông qua hết, và đặt cho tài khoản này một cái tên, gọi là “Công trình về nhà”.

Xong xuôi việc này, Ngô Đào đột nhiên hỏi: “Lão Thái rốt cuộc là vì sao, tụi mày có đưa nào biết không?”

Không ai trả lời.

Chân tướng việc này chắc là phải vĩnh viễn bị vùi lấp – có đi đâu một hai năm sau, nghe đâu Lý Bác Chí không biết làm chuyện gì mà bị bắt. Từ Tây Lâm còn là nghe từ Đẩu Tâm đặc biệt thù dai, song nghe qua là quên luôn, dù sao thì già đã chẳng nhớ nổi Lý Bác Chí là thằng ất ơ nào.

Đây là chuyện về sau.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 38: Tinh thần của học sinh xuất sắc

Từ Tây Lâm không chỉ một lần hạ quyết tâm, phải gồng gánh gia đình – lần đầu tiên là lúc về nhà báo tang cho bà ngoại, lần thứ hai là khi Trịnh Thạc đến đòi quyền giám hộ, tính thêm lần này dì Đỗ đi, bà ngoại muốn bán nhà, tổng cộng đã ba lượt rồi.

Lần đầu tiên, gã tạm thời xốc lại tinh thần, trước mặt người ngoài xử lý ổn thỏa mọi chuyện, sau đó liền ngã một cú không gượng dậy nổi.

Lần thứ hai, là Trịnh Thạc cho gã một liều adrenaline, hơn nữa trước kỳ thi đại học, để gã dưới sự trông chừng của Đậu Tâm kiên chế lại, bình an đi hết đoạn thời gian trong tháp ngà(1) cuối cùng. Nhưng chờ cuộc thi đại học vừa kết thúc, gã liền mất đi phương hướng ban đầu, lại bị việc nhà chưa từng để tâm làm sút đầu mẻ trán, suýt nữa lại co vùi về.

Từ Tây Lâm cảm thấy mình mà còn không có một chút hành động, thì sẽ có vẻ như “hạng tầm thường hay lập chí”.

Qua quan sát, Từ Tây Lâm phát hiện nguyên nhân chủ yếu trong lòng Đậu Tâm không giữ việc gì chính là vì hắn có lực hành động mạnh, muốn làm gì thì làm ngay lập tức, trước tiên nghĩ xuống viết một bản kế hoạch, viết xong tức khắc thi thành, từng bước một – không thành thì xé bản kế hoạch, sau đó thất bại tất nhiên sẽ có, nhưng chắc chắn so với mình cứ suy tới tính lui thì vẫn hơn chán.

Từ Tây Lâm tự thấy đã làm cả chuyện khác người nhất rồi, lòng cũng thoải mái hơn không ít, rất nhiều việc lộn xộn, gã cũng dứt khoát chẳng thèm cân nhắc luôn.

Gã đã nghĩ rõ, không có người chuyên nghiệp như dì Đỗ, muốn nhà gọn gàng ngăn nắp, sáng sủa sạch sẽ như trước đây là không thể, chất lượng

cuộc sống cần phải thỏa hiệp, bởi vậy làm một bảng tương tự với bảng trực nhật trong lớp, kêu cả Đậu Tâm tới, chia mọi việc linh tinh trong nhà làm bảy tổ, mỗi ngày chỉ có một tổ nhiệm vụ, bà ngoại ở tầng một sẽ hỗ trợ, Đậu Tâm tại phương diện này cũng rất hiểu chuyện, tóm lại là ai rảnh thì làm, bình quân một lần chỉ cần chừng mười phút, như vậy, tương đương với một tuần dọn cả nhà một lần. Trong nhà e là sẽ không sạch lắm, nhưng thôi cũng tạm vậy.

Mấy việc tương đối không dễ như dọn dẹp bếp, toilet và lau chùi thủy tinh, Từ Tây Lâm tự mình làm chủ, tiện trăm hậu tấu, thuê người làm theo giờ, một giờ mười đồng, mỗi tuần đến một lần.

Liên quan đến việc dùng tiền, Từ Tây Lâm trước kia làm chủ luôn không thẳng nổi lưng, bởi vì chưa kiếm được tiền.

Bởi vậy, gã nhanh chóng tìm cho mình một công việc – Từ Tây Lâm từ nhỏ đã có cả đồng hồ bằng cầu hữu, qua nhiều đường liên lạc với một người bạn thời cấp hai. Người này năm đó học hành không giỏi, tốt nghiệp cấp hai xong không lên cấp ba, mà vào thẳng trường kỹ thuật luôn, đã sớm đứt liên lạc với đám bạn bè hăng hái thi đại học, chỉ mình Từ Tây Lâm ngày lễ ngày tết còn “tám” vài câu, đợt trước thi đại học có kết quả, hẳn ta còn đặc biệt gọi điện thoại tới hỏi thăm.

Nhà bà con hẳn có đứa nhóc, thành tích thi lên cấp ba không tốt lắm, gia đình cân nhắc, đã định trước là chỉ có thể vào trường bình thường, vậy thì chạy trước một chút, không thể làm “đuôi phượng”, tương lai làm “đầu gà” cũng được. Thế là gom lại mấy đứa trẻ tình hình na ná nó, tìm một giáo viên, cho tụi nó học trước mấy cái cấp ba phải học, và canh tụi nó nghỉ hè đừng ra ngoài gây chuyện.

Giáo viên là một lão già chẳng biết tìm từ đâu tới, nghe nói còn là giáo viên đặc cách, trình độ cao hay thấp không biết, chỉ biết nhân phẩm chẳng ra gì, qua vài ngày dạy quen rồi, lão luôn động tay động chân với con gái, tụi nhóc đó cũng to gan, chụm lại bàn nhau lấy bao trùm đầu tấn cho lão lưu manh đó một trận.

Lão lưu manh gặp phải tiểu lưu manh, lại đuối lý không dám lộ ra, đành phải nói mình cao tuổi thân thể không khỏe, trả học phí cụp đuôi chạy mất.

Song phụ huynh không biết chuyện này, vẫn muốn tìm một giáo viên. Thế nhưng, giáo viên lớn tuổi thu học phí cao, mấy nhà cũng chẳng giàu có gì cho cam, vỡ lòng cho con không cần thiết tiêu tốn, mà giáo viên trẻ tuổi hoặc là học sinh làm gia sư lại không trị được lũ tiểu lưu manh này.

Người bạn kia nói với Từ Tây Lâm: “Tao cảm thấy xét đi đâu kiện tổng hợp, thì mày rất thích hợp.”

Từ Tây Lâm cứ cảm thấy câu này nghe không giống đang khen gã.

Song gã cân nhắc năm phút rưỡi cũng đồng ý, bởi vì Từ Tây Lâm lớn đầu rưỡi, mà chưa bao giờ bôn ba vì vài ba đồng tiền lẻ. Từ Tiến thỉnh thoảng cũng kể chuyện bên ngoài, nhưng khoe khoang mình lợi hại thì nhiều, chứ rất ít nhắc tới khó khăn. Bà cảm thấy trẻ con đầu óc còn hạn hẹp, biết nhiều những khó khăn vốn nên là chuẩn bị cho người lớn, dễ dàng sinh ra sợ hãi. Người thiếu niên làm sao có thể sợ hãi được? Gã nên biết tiết kiệm thích hợp, nhưng không nên biết nghèo khó – nếu không đó chính là lỗi của cha mẹ.

Chỉ là, bà không ngờ được mình lại ra đi vội vã đến thế.

Cho nên, mặc dù rất muốn, nhưng bảo Từ Tây Lâm trong một lúc nghĩ ra cách kiếm tiền đặc biệt tốt, gã cũng chẳng có ý tưởng gì, tính tới tính lui, chẳng ngoài buôn bán lật vạt và đi dạy kèm.

Lúc này trên thị trường thuê một sinh viên dạy kèm là mười lăm đến ba mươi đồng một tiếng, cao hơn làm công theo giờ một chút. Bên này tổng cộng bảy đứa trẻ, có thể thành anh em Hồ Lô, mà chặn một con dê cũng là chặn, chặn một đàn dê cũng là chặn, mỗi học sinh mười đồng một giờ, cộng lại tiền lương giờ là bảy mươi đồng, tuy là ăn bữa cơm cũng chẳng đủ, nhưng Từ Tây Lâm biết, dựa theo khả năng của mình, đây thật sự tính là “lương cao” rưỡi.

Vả lại, việc này nghe cũng rất thú vị, những ngày bị Đậu Tầm cằn đờng hờ tính giờ bắt học bài, Từ Tây Lâm đã chịu đủ lấm rữa, vừa vặn nhân cơ hội này nông nô vùng lên hát mừng, đi tra tấn người khác chơi.

Đậu Tầm kỳ thực cũng rất muốn đi theo, song giờ học của quyền quán trong kỳ nghỉ một tuần phải chiếm hết năm buổi chiều, vừa vặn trùng với thời gian Từ Tây Lâm dạy tụi nhóc kia.

Hắn gần đây dính Từ Tây Lâm phát sợ, trước kia luôn ngượng ngùng, nhưng một lần tiếp xúc thân mật đã đủ để hắn thay bộ mặt khác, chỉ hận không thể như keo như sơn dính rịt vào nhau. Đậu Tầm ăn tủy mới biết tủy ngon, xem như hoàn toàn bị Từ Tây Lâm dạy hư, rõ ràng không lâu trước bị gã ta dùng phim sex chọc còn cáu lên, kết quả là đêm hôm trước Từ Tây Lâm tìm không ra dao rọc giấy sang phòng đối diện mượn, mới mở cửa liền phát hiện ai đó đang xem phim “dạy yêu” với vẻ mặt nghiêm túc.

Địa điểm dạy học là ở nhà người bạn Từ Tây Lâm, nhà họ có một siêu thị mini, bên cạnh có một chỗ tương tự kho hàng, dọn ra kê mấy cái ghế và một cái bàn đen nhỏ.

Từ Tây Lâm ngày đầu đi dạy, đã giật mình vì kỷ luật lớp học – bảy đứa nhóc, bốn trai ba gái, có đứa gác chân lên bàn rung đùng đùng, có đứa phì phèo hút thuốc, còn có con bé kia không biết nghĩ thế nào, khả năng là muốn làm bộ già dặn, tô son trát phấn, mặc “thời trang” tuổi bà ngoại mình mà đến, thật tình già chát luôn.

Từ Tây Lâm cảm thấy chớp mắt khi đi vào kho hàng xập xệ này mình bỗng già thêm chục tuổi, tự động từ “trẻ trâu hơi lớn” tiến vào vai “người lớn đáng tin cậy”. Gã nhìn quanh một chút, nhận được mấy ánh mắt khiêu khích, thế là giơ tay chỉ đứa đang rung đùi: “Rung nhiều liệt dương đấy.”

Nam sinh đang rung đùi lập tức tắt điện.

Từ Tây Lâm lại quay sang đứa phì phèo thuốc lá: “Hút thuốc trước mặt nữ sinh không tránh, con đường tìm bạn đời của em kiếp này e là phải trải qua chín chín tám mươi một nạn, tin không?”

Đưa hút thuốc vội dập thuốc, Từ Tây Lâm thuận tay đẩy cửa sổ ra, hai tay đút túi, ng ồi vào “bàn giáo viên”, mở miệng như dạy đàn em: “Tôi đến làm giáo viên cho các em, trong một tháng, mỗi tuần năm ngày, mỗi ngày ba tiếng, tránh để chúng ta dùng sáu mươi mấy tiếng sắp tới tra tấn nhau, các em có ý kiến và câu hỏi gì với tôi, có thể đưa ra luôn bây giờ.”

Gã vừa dứt lời, một cô bé trông rất ngoan giơ tay lên, Từ Tây Lâm còn cho cô nhóc là đóa sen trắng g ần bùn không hôi, li ền gật đầu.

Kết quả là đóa sen buộc tóc hai chùm kia yêu điệu mở miệng hỏi: “Th ầy ơi, th ầy có dê tụi em không?”

“...” Từ Tây Lâm mặt mày vô cảm im lặng một lúc, suýt nữa buột miệng phun ra một câu “Phải xem mặt, đối mặt với loại như mấy em, đạo đức phẩm hạnh của tôi sẽ tương đối cao”, sau đó cảm thấy trước mặt mọi người làm mất mặt một cô nhóc đang mắc căn bệnh chung của tuổi dậy thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, bèn nuốt lại.

Từ Tây Lâm: “Xin lỗi đã khiến em thất vọng, tôi có người yêu r ồi.”

Lũ nhãi con bắt đầu ồ ào: “Th ầy ơi, dẫn tới cho tụi em gặp được không?”

“Không thể,” Từ Tây Lâm nói, “Phí lên sàn của người đó khá cao – còn vấn đề gì không?”

Sen trắng lại giơ tay, lần này không đợi Từ Tây Lâm gật đầu, cô nhỏ tự chủ trương hỏi: “Th ầy ơi, thế tụi em có thể dê th ầy không?”

Từ Tây Lâm nhìn chung đã biết đám này tụ lại vì sao chẳng tìm được gia sư đàn hoàng, bảy mươi đ ồng này thật đúng là không dễ kiếm tí nào.

“Có thể,” Từ Tây Lâm đáp, “Về nhà nói với mẹ em một tiếng, giáo viên cung cấp phục vụ ngoài phải thêm ti ền, dê một lần trả năm ngàn, đô la Mỹ, giao dịch ti ền mặt không chuyển khoản, bán sỉ giảm còn 90%.”

Tụi nhãi con nghe nói giáo viên này học ở lớp trọng điểm của Lục Trung, năm nay mới đậu vào đại học trọng điểm, vốn tưởng là con một sách để bắt nạt, ai ngờ giao đầu dăm ba câu liền phát hiện là cùng một giuộc... hình như còn có đạo hạnh hơn mình, thế là đều ngoan ngoãn ngồi trong lớp học đơn sơ, nghe Từ Tây Lâm nói nhảm.

Từ Tây Lâm vốn nghiêm túc chuẩn bị theo tài liệu ôn tập lúc trước Đậu Tâm soạn giúp gã, gặp mặt mới biết học sinh là thể loại này, lập tức dạy theo tài năng, đi đầu chỉnh mục tiêu dạy học – lấy nói nhảm làm chính, lấy xen kẽ vài câu kinh nghiệm học cấp ba làm phụ, thỉnh thoảng giảng vài câu tri thức cấp ba mới thi đại học xong còn thuộc nằm lòng, ba tiếng nhanh chóng trôi qua.

Tụi học sinh ghét lẩn tiệt, “giáo viên” Từ Tây Lâm này so với học sinh còn hận không thể nghỉ sớm hơn, song phương đạt thành nhất trí hữu hảo, kết thúc tra tấn nhau vào lúc chập tối.

Cứ thế dạy ba ngày, Từ Tây Lâm có phần không chịu nổi. Trước kia thật sự rất khó tưởng tượng liên tục mấy tiếng giữ nguyên âm lượng nói không ngừng là cảm giác gì – đặc biệt là khi tụi nhóc con như mộng lên nhọt, lúc tán dóc ai nấy đều tập trung tinh thần, tới chuyện nghiêm túc chưa được một lúc đã lơ đãng, như là có “cách ly tri thức” vậy.

Ngày đầu là mới mẻ, ngày thứ hai liền bắt đầu đau họng, ngày thứ ba Từ Tây Lâm quả thực chỉ hận mình không thể là một kẻ câm.

Trước kia gã không thích uống nước chỉ mê nước ngọt, hiện giờ nhìn mấy cái chai nhựa màu sắc lòe loẹt đó là đủ, chẳng cần ai nhắc nhở, gã tự đổi một bình trà mang theo mỗi ngày, dưa hấu sượng ăn như kẹo, nhưng trị phần ngọn không trị gốc, thoải mái vài phút, hễ nói lại khó chịu. (Dưa hấu sượng là một vị thuốc chữa đau họng, cách làm là cắt một đầu quả dưa hấu khoét ruột bỏ cái gì đó vào, đậy chặt lại, bỏ vào chậu sành, đặt ở nơi râm mát thoáng gió, chờ ra sượng trắng.)

Mỗi một lòng nhiệt tình muốn truyền dạy kiến thức đầu kết thúc trong hiện thực “học sinh là lũ đần”, Từ Tây Lâm mới đầu vốn còn đắc ý nghĩ, mai một mở trường đào tạo như Tân Đông Phương cũng rất tốt, Tân Đông

Phương dạy tiếng Anh, gã có thể dạy toán. Nhưng thầy Từ dạy được hai hôm, liền bỏ luôn ý nghĩ này.

Từ Tây Lâm cảm nhận được sự không dễ dàng của Thơm Bảy Dặm, hạ quyết tâm, về sau không bao giờ đặt biệt danh cho giáo viên nữa. Sau một tuần chỉ có con nhóc hai chòm từng ghẹo gã chịu nghe dạy, một ngày nọ sau khi về nhà làm bài tập vậy mà còn cậm tới hỏi, Từ Tây Lâm nhìn sách bài tập không một bài làm đúng của nó, cảm động lạ lùng, gã vốn hết giờ là đi luôn, nhưng bữa đó phá lệ ở lại lôi mỗi đề bài ra giảng cho nó.

Gã giảng, con bé liền đứng bên cạnh nghe, Từ Tây Lâm hỏi: “Hiểu chưa?”

Nó không lên tiếng, Từ Tây Lâm liền ngẩng đầu lên, phát hiện thay vì nghiên cứu bài tập, con bé đang nhìn gã lom lom mà nghiên cứu.

Con bé hỏi: “Thầy à, nữ sinh lớp trọng điểm có đẹp không?”

“...” Chút nhiệt tình dạy học của Từ Tây Lâm bị câu này dập lụi, gã lạnh nhạt gạn sạch bã trà, nói, “Có đẹp cũng có xấu.”

Con bé ngạc nhiên hỏi: “Không phải đầu nói con gái ngực bự não teo à?”

“Thứ nhất, ngực và não không phải làm từ cùng một chất liệu, không tồn tại quan hệ mang tính biệt lập; thứ hai, học lớp trọng điểm không tính là ‘có não’, chỉ có thể nói là cấp hai học hành nghiêm chỉnh mà thôi; thứ ba, đẹp hay xấu liên quan gì đến ngực?” Từ Tây Lâm nói chuyện càng lúc càng có phong cách của Đậu Tâm, đẩy sách bài tập của cô nhóc ra trước, dọn dẹp cặp sách đứng dậy, “Được, em không còn câu hỏi nào nữa thì tôi đi đây.”

“Thầy ơi, em cảm thấy thầy rất có cá tính,” Cô nhóc tỉnh rụi nói, “Em làm bạn gái thầy được không? Bạn tình ấy.”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã quay đầu lại nhìn con nhóc cọt hai chùm vắt mũi chưa sạch kia, khuôn mặt nhỏ nhắn rất non nớt, còn tròn xoe, tức khắc nội tâm tang thương: “Không được, giáo viên bán nghệ không bán thân.”

Nói xong, gã liền ném đóa hoa đào nát này lại, chạy mất dép.

Không ngờ vừa ra khỏi cửa lại gặp phải Đậu Tằm.

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tằm chạy xe đạp của gã tới, cái xe đạp bu ồn cườì kia nhờ người gắn thêm cái yên dờ dờ ương ương ở đằng sau, trông không hợp lắm, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chở người. Đậu Tằm là một người cực kỳ có quan niệm về thời gian, bình thường Từ Tây Lâm cố định giờ về nhà, ngày nào hơi trễ, muộn năm phút hẳn đầu phải hỏi, hôm nay Từ Tây Lâm chậm chừng nửa giờ, hẳn bèn tới tìm luôn... Kết quả là nghe thấy màn này.

Từ Tây Lâm tự dưng chột dạ, đi tới treo bình nước lên tay lái, giờ tay vượt đầu Đậu Tằm đổ dành.

Đậu Tằm mới đầu khả năng là muốn tránh, sau đó lại ngẩng cổ không nhúc nhích, lướt qua vai Từ Tây Lâm, cực kỳ không thân thiện nhìn cô bé kia đi ra.

Đậu Tằm hơi ích kỷ, Từ Tây Lâm sớm phát hiện ra rồi. Nếu để hẳn tự mình mua ít thức ăn về chia cho bạn cùng phòng, thì không có vấn đề gì, nhưng nếu Từ Tây Lâm ngẫu nhiên từ siêu thị mang đến ít đồ ăn vặt cho hẳn, bảo hẳn chia cho bạn, Đậu Tằm sẽ không nghe, mà giữ hết lại ăn một mình, hơn nữa không “chừa một hạt lương thực cho kẻ địch”.

Đậu Tằm không keo kiệt, nhưng lại phân biệt rạch ròi “đồ đặc biệt cho mình” và “đồ mua đến mời người ta ăn”, cho dù là thịt bò khô y hệt nhau, hẳn cũng có thể thông qua số hiệu sản phẩm và ngày sản xuất phân rõ cái nào có thể chia, cái nào là của hẳn, người khác không được động vào.

Từ Tây Lâm sợ hẳn nói gì, vội vàng đổ dành: “Đi đi đi, chúng ta về nhà, muộn lắm rồi, lát bà ngoại lại lo lắng.”

Trong lòng Đậu T`ân rất khó chịu, dọc đường không lên tiếng. Từ Tây Lâm mới đầu nhận việc này hẳn không có cảm giác gì, nhưng lúc gã soạn bài lại lấy ra bản logic môn học lúc ấy Đậu T`ân vẽ cho. Từ Tây Lâm hiểu rõ cái tính chó của hẳn, không dám nói dùng cho người khác, chỉ nói cái này mạch suy nghĩ rất thuận, có thể cho gã tham khảo một chút, xem theo trình tự logic nào thì có thể dạy đám trẻ trâu này.

Dù vậy, Đậu T`ân vẫn khó chịu, giống như tài liệu cơ mật bị tiết lộ. Bởi lý do quá vô lý, chính hẳn cũng biết, cho nên không nói ra, chỉ là mấy bữa li`ền mặt mày s`ầm sì. Vừa đở một chút, thì lại gặp phải màn này.

Đậu T`ân chở một người, phóng xe đạp như tên lửa, về đến nhà cũng không dừng lại, lao thẳng vào sân, gặp phải bậc đá mới thẳng cái két, làm Từ Tây Lâm đập mạnh vào lưng hẳn.

Từ Tây Lâm bất đắc dĩ, nghĩ đến bà ngoại còn ở l`âu một, bèn đuổi theo sau hẳn hạ giọng nói: “Tao không làm gì đâu mà.”

Ngẩng đầu lên phát hiện con vẹt đang tò mò dòm mình lom lom, Từ Tây Lâm vội vàng ngậm miệng. Con chim này gần đây đang học vẹt, lỡ để nó nghe thấy học theo thì toi.

Đậu T`ân biết gã không làm gì cả – làm gì thì đã tốt, hẳn có thể quang minh chính đại nổi giận một trận, tránh để lúc này lãnh địa bị xâm phạm, tức mà không chỗ trú, thế là hằm hằm chạy lên l`âu.

Từ Tây Lâm: “Này...”

Họng gã vẫn khó chịu, hơi lớn tiếng là ho sù sù.

Con vẹt nghiêng đầu nhìn chăm chú một lúc, cũng học theo gã: “Khụ khụ khụ!”

Từ Tây Lâm tức giận học Đậu T`ân giơ tay làm súng, chỉ con chim đó, khàn khàn nói: “Bắn chết mày.”

Vẹt: “Bắn bắn bắn!”

Đậu Tầm giận dỗi nguyên buổi tối, sắp đi ngủ rồi mới tự mình dọn đi. Từ Tây Lâm đọc truyện một lúc, đang định tắt đèn bàn đi ngủ, bỗng nhiên phát hiện cửa bị đẩy hé ra, Đậu Tầm ôm chăn gối xông vào: “Tao muốn ngủ với mày.”

Gã cảm thấy cách ăn mặc của Đậu Tầm tương đối kỳ lạ. Có thể biết phòng gã lạnh, Đậu Tầm cố ý thay quần ngủ khá dày, trên chỉ mặc áo ba lỗ, dưới mặc cái quần xù lông có túi, hấn một tay kẹp chăn gối, một tay còn đút túi làm màu.

Giường Từ Tây Lâm nằm một người rất rộng, hai người thì hơi chật, song nghĩ đến Đậu Tầm khó khăn lắm mới nguôi giận, gã có ý dỗ dành Đậu Tầm, vẫn đẩy gối vào trong: “Lên đi.”

Đậu Tầm vẫn đút tay vào túi, dùng tư thế bán thân bất toại đi vào, bỏ chăn đệm của mình xuống. Từ Tây Lâm vừa nhìn liền nghĩ bụng, thật không hổ là học sinh siêu xuất sắc, trước khi ngủ còn ôm quyển sổ ghi chép dày cộp, trên dán đầy giấy ghi chú, ngoài bìa còn giắt cây bút, buổi tối trước khi ngủ phải viết viết vẽ vẽ một lúc lâu. Từ Tây Lâm đi gặp Chu Công từ sớm, cũng không biết hấn ngủ lúc nào.

Vài ngày kế tiếp, Đậu Tầm trước khi ngủ đều chuyển chỗ, may mà hấn ngủ đàng hoàng, trong phòng có đi đầu hòa chen chúc chút cũng ấm áp, không hề gây cảm giác khó chịu.

Một ngày nọ, Đậu Tầm theo lệ trước khi ngủ là thời điểm nghiên cứu công việc, Từ Tây Lâm ngáp một cái, liếc quyển sổ của hấn, loáng thoáng nhìn thấy hình cấu tạo cơ thể người, liền hỏi: “Đầu bạn như vậy hay chỉ ngành mày bận? Nghỉ mà còn phải ôn tập à?”

Ngòi bút Đậu Tầm đang ghi như bay trên giấy khựng lại, hấn không tự nhiên lẩm “ừm” một tiếng, đồng thời đi đầu chỉnh tư thế, bảo đảm Từ Tây Lâm không thấy hấn đang nghiên cứu cái gì.

Từ Tây Lâm nằm nghiêng trên gối nhìn hấn cười sặc sụa: “Không phải là thi rớt chuẩn bị thi lại chứ?”

Đậu Tầm trợn mắt, tỏ vẻ gã đã nói một câu ngu xuẩn hết thuốc chữa.

Từ Tây Lâm: “Không sao, rốt thật thì nói ra cho tao cười đi.”

Họng gã chưa khỏi hẳn, nói chuyện giọng không cao, còn luôn khàn khàn, tai Đậu Tầm miễn cảm động khẽ, không tự chủ được sờ túi mình. Hẳn không để ý Từ Tây Lâm, nhanh chóng xem qua quyển sổ thời gian này mỗi tối nhìn Từ Tây Lâm mà ghi, cảm thấy tri thức lý luận mình dự trữ cũng kha khá rồi.

Nhất thời, Đậu Tầm như hạ quyết tâm gì, thành linh đóng sỗ, ném lên cái tủ trên đầu giường, quay đầu nhìn vào mắt Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm bị hắn nhìn chăm chăm, dấu chấm hỏi bay đầy quanh đầu.

Đậu Tầm đột nhiên xốc chăn của gã lên chui vào, trịnh trọng giơ một tay, đặt trên ngực Từ Tây Lâm như đóng dấu vậy.

— Tháp ngà (Ivory tower) là thế giới riêng tách khỏi cuộc sống hiện thực của giới nhà văn và nghệ thuật gia.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 39: Lối rẽ

Đối với hành vi khác thường bất thành linh của Đậu Tầm, Từ Tây Lâm tự dung nhớ tới một đồng đĩn đại quý dị: trước kia có một cô bạn nuôi mèo nói, mèo nhà họ mỗi sáng dậy đầu trung về mặt mưu mô, giẫm ngực cô sấn lại xem cô chết chưa.

Đội bóng rổ còn có kẻ thích kể chuyện kinh dị từng kể gã nghe, rằng có người nuôi mãng xà khổng lồ có một đạo mãng xà kia mỗi ngày lúc chủ ngủ đầu bò lại nằm bên cạnh, chủ nó mới đầu còn rất vui, sau đó mới biết, mãng xà mỗi ngày bò tới nằm là để đo đầu chủ, phán đoán xem mình có thể nuốt trọn hay không.

Trong lòng Từ Tây Lâm sinh ra một chút dự cảm xấu: “Làm gì thế?”

Đậu Tầm cúi đầu nghĩ nghĩ cỡ hần, nghe nói “vành tai tóc mai chạm nhau” như vậy có thể thúc đẩy trao đổi hormone giữa người với người. Từ Tây Lâm giật mình, cho rằng Đậu Tầm đã phát minh ra một cách quấy rối hoàn toàn mới, lập tức chống khuỷu tay xuống giường, tính nhẩm dậy ứng đối.

Đậu Tầm: “...”

Tiết tấu này không đúng!

Hần thoáng dừng một chút, cau mày nhanh chóng lướt qua đầu mớ ghi chép lộn xộn của mình, tra soát bỏ khuyết, sau đó nhớ ra – phải tắt đèn, nghe nói ánh đèn dễ dẫn đến tỉnh táo và căng thẳng.

Đậu Tầm với tay tắt đèn.

Bốn b ếtức khắc tối om, sau lưng Đậu T ầm căng lên, lòng bàn tay rịn mồ hôi, như đi thi gặp đ ềkhó, cẩn thận tỉ mỉ, thận trọng từng bước. Hấn ầm th ần bóp ngón tay mình một chút, xác định tay không run, mới nhẹ nhàng đặt ở cổ áo ngủ của Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm cho dù ban đ ầu buồn ngủ díp mắt, lúc này cũng nhận ra hấn muốn làm gì, đ ầu óc loạn lên, giơ tay đ ề Đậu T ầm lại: “Đậu hạm nhi.”

Đậu T ầm sờ công cụ gây án cất trong túi qu ần mấy ngày li ền, xác định mình đã xem hoàn chỉnh sách hướng dẫn r ồi, nhủ th ần ba lần “phải kiên quyết”, ghé lại hôn má Từ Tây Lâm một cái.

Từ Tây Lâm hơi né tránh, nhúu mày.

Những việc này h ồi mười bốn mười lăm tuổi gã cũng từng ngày đêm nghĩ tới, lúc ấy mới lên cấp ba, trong lớp có mấy nam sinh bí mật chuy ền tay đĩa phim sex lậu, năm ba đ ồng một đĩa, nửa lớp đ ều từng xem.

Song qua đoạn thời gian đó đã tốt hơn nhi ều, do có quá nhi ều thứ phân tán sự chú ý của gã.

Đạo trước quả thật gã cũng có chút ý nghĩ với Đậu T ầm, theo bản năng muốn sát lại ấp ập ôm ôm thân mật là một mặt, nguyên nhân nhi ều hơn là nhìn Đậu T ầm xù lông lên rất thú vị.

Nhưng sau khi kích thích do tính không ổn định của mối quan hệ lúc ban đ ầu mang đến qua đi, Đậu T ầm dần dần biến thành không dễ ghẹo, sự kích động của Từ Tây Lâm theo đó cũng giảm bớt.

Trước mắt giữa hai người có sự thân mật khăng khít mập mờ là một cách sống chung cực kỳ thoải mái, an toàn, ổn định, đ ồng thời mang đến rất nhi ều hưởng thụ. Từ Tây Lâm biết rõ bước tiếp theo là gì, nhưng gã muốn duy trì hiện trạng, hơi kháng cự tiến thêm một bước.

Đậu T ầm đã quá nóng vội.

Từ Tây Lâm không thể nói rõ sự kháng cự của mình đến từ đâu, gã thậm chí không phân biệt được loại kháng cự này rốt cuộc là vì gã căn bản không muốn tiến thêm một bước, hay là cảm thấy tiết tấu quá nhanh, có chút không ổn.

Dù sao thì những gì gã trải qua cũng còn có hạn.

Sự nhẫn nại của Đậu Tâm còn có hạn hơn, hắn không lảng nhảng với Từ Tây Lâm, đường này không thông liền lập tức đổi đường.

Đậu Tâm nghiêng người đè tay kia của Từ Tây Lâm, không thêm giải thích luồn tay còn lại vào quần áo Từ Tây Lâm. Bóng tối phóng đại hết cỡ cảm quan của con người, khi hắn chạm tới dưới sườn Từ Tây Lâm, Từ Tây Lâm bỗng nhiên im lặng giãy nhẹ, cơ bụng cũng căng lên, Đậu Tâm đã đặt bàn tay ấm áp lên nơi đó, thì thào vào tai Từ Tây Lâm: “Tao thích mày.”

Đậu Tâm chưa bao giờ để lời hay ngoài miệng, khi câu này mới nói ra đầu lưỡi hơi lú lút, ngữ điệu giống như ngâm nga bài văn, có sự gượng gạo và không quen khó nói rõ.

Không đợi Từ Tây Lâm phản ứng, chính Đậu Tâm đã không hài lòng trước. Nói không tốt hắn liền tự động nói lại lần nữa, thế là Đậu Tâm hét như con vẹt dưới lầu học vẹt, liên tiếp lặp lại bốn năm lần lời thoại này, nói hai lần liền trôi chảy hơn, nói đến lần thứ ba thì “lời thoại” không còn là “lời thoại” nữa.

Tình cảm chậm chạp trong lòng Đậu Tâm muộn nửa nhịp chạy tới điểm sôi, đột nhiên trào lên dữ dội mà không hề báo trước.

Hắn không cần lặp lại trong đầu những ghi chép giáo điều đó nữa, hết thảy như thành bản năng, trong lòng Đậu Tâm tự dựng trời lên cảm giác đói khát trống rỗng, rất muốn cắn mấy miếng từ trên người Từ Tây Lâm.

Hắn vừa cố gắng kiềm chế, vừa không tự chủ được dán lên người Từ Tây Lâm, nhưng bất luận dán chặt cỡ nào, hắn đều cảm thấy chưa đủ, luôn thiếu một chút.

Lời nói rập theo một khuôn lặp lại vài lần, miệng Đậu Tầm đã phản bội sự chỉ huy của đại não trước một bước, tự chủ trương sửa kịch bản, buột miệng nói vào tai Từ Tây Lâm: “Tao yêu mày, tao cả đời đều yêu mày.”

Chó chỉ có thể sống hơn mười tuổi.

Tuổi thọ của vẹt là năm sáu mươi năm.

Cha mẹ chẳng thể sống cả đời với bạn.

“Tao cả đời đều yêu mày.”

Trong câu này như có hai tia chớp xuyên qua màng tai Từ Tây Lâm, tia kinh thiên động địa là “cả đời”, dư chấn nhẹ là “yêu”, thổi quét qua gã, khiến lý trí sót lại một tay khó vỗ nên tiếng, thân thể người thiếu niên liền không còn gì quản thúc nữa, tay Từ Tây Lâm chặn Đậu Tầm lại chột buông lỏng.

Đậu Tầm thềm nhỏ dãi đã lâu lập tức xé bung áo gã, khi thực tiễn lý luận chuẩn bị từ rất lâu, hấn trước tiên vâng theo bản năng, cắn gáy Từ Tây Lâm một cái, cảm giác được chấn động kịch liệt của động mạch cổ, tức thì hưng phấn đến đỏ cả mắt.

Kết quả là... lý luận đương nhiên vĩnh viễn là chính xác có trật tự, hiện thực vĩnh viễn là luống cuống tay chân.

Từ Tây Lâm chưa hề chuẩn bị, Đậu Tầm thì là một tên ngọc dưỡng cảm thử nghiệm nhưng thường xuyên thất bại.

Thế là ngày hôm sau, Đậu Tầm “thí nghiệm bị rớt” cả ngày đánh không đánh trả chửi không chửi lại mà đi quanh Từ Tây Lâm, Từ Tây Lâm lúc sáng sớm chào hỏi tiếc chữ như vàng nói đúng một chữ “cút”, sau đó cả ngày không ngó ngang gì tới hắn.

Buổi chiều đi dạy, Từ Tây Lâm đứng hết ba tiếng, thật sự rất lười nói, bèn bỏ tiền mua một bộ bài tập lớp 10 để tụi học sinh tự do, tùy ý làm bừa,

còn bản thân mặt mày sần sì quay vào tường, giống như đang luyện tập trước tư thế đứng cho đợt học quân sự vậy.

Đậu Tâm chiếm lợi đủ rồi, rút về phòng mình ngoan được hai hôm, sau đó phát huy hoàn mỹ tinh thần càng bao vây càng dũng mãnh, ngày thứ ba lại nhân khi bà ngoại ngủ, lén lút chui vào. Từ Tây Lâm lơ hẩn, hẩn liền ngoan ngoãn ở bên cạnh chờ đợi, lúc đọc sách ngay cả đèn đầu giường tối hù cũng không dám chạm vào.

Sau đó, Từ Tây Lâm nhìn hết nổi, mở miệng nói câu đầu tiên sau mấy ngày: “Cẩn thận đôi mắt mày.”

Đậu Tâm ngoài mặt bình tĩnh “ừm” một tiếng, dùng sách che mặt, khoe môi không ngừng nhếch lên.

Hắn tự cho là mình được tha thứ rồi, mau chóng được voi đòi tiên, chưa bao lâu lại bắt đầu động tay động chân... Sau đó bị Từ Tây Lâm hết nhìn nổi đề xuống đét mông một trận.

Đậu Tâm phần nộ bỏ chạy, tố chất tâm lý yếu ớt thế này khiến suốt một kỳ nghỉ hè hắn không thể đắc thủ nữa, sắp muốn đến tẩu hỏa nhập ma luôn rồi.

Nhưng xét trên tổng thể, giữa Từ Tây Lâm và Đậu Tâm mặc dù xung đột lớn nhỏ không ngừng, từ sáng đến tối không phải vẫn đấu thì là võ đấu, song vẫn tương đối hài hòa – chủ yếu thể hiện ở hai người tuy thường xuyên cãi nhau, nhưng chưa từng chiến tranh lạnh, cãi xong dăm ba phút sau lại tự động làm hòa, bà Từ cũng chẳng còn thấy lạ nữa.

“Lớp hè” kết thúc, Từ Tây Lâm tổng cộng được bốn ngàn rưỡi, thêm ba trăm là có phụ huynh dúi cho một bao lì xì để cảm ơn gã đã chữa bệnh rung đùi cho con mình.

Từ Tây Lâm gửi năm trăm vào tài khoản “Công trình về nhà”, lại lấy ra hai ngàn, một ngàn cho dì làm công mới, phần dì mỗi ngày đến nấu ba bữa cơm cho bà ngoại, còn một ngàn đống bỏ vào túi đựng tiền lẻ chỗ cửa, làm tiền tiêu vặt gã biểu bà. Sinh hoạt phí đầu dùng “tiền trong nhà”,

không phải phí dụng ngoài mức gã tự chủ trương chi, cũng không cần gã quan tâm.

Số tiền còn lại, Từ Tây Lâm mua một bộ dụng cụ bảo vệ mới cho Đậu Tầm, sau đó để lại một ít cho mình, định dùng vào việc khác.

Gần đến ngày khai giảng, Từ Tây Lâm không hề chờ mong vào cuộc sống đại học, gã cầm một tờ giấy ngõ trong phòng khách, nghĩ thế nào cũng thấy không yên tâm, chỉ hận không thể tưởng tượng một lần tất cả các tình huống có thể xảy ra ở nhà.

Đều nói “phụ mẫu tại, bất viễn du”, năm đó lúc còn Từ Tiến, Từ Tây Lâm luôn thích đi đâu thì đi. Hồi cấp hai tham gia trại hè, phải đi nước ngoài hơn một tháng, làm dì Đỗ lo lắng rơi nước mắt, hành lý hết tháo ra lại đóng vào, gã thì vô tư ở bên cạnh nhai khoai lát “rột rột”, trong bụng còn chê cười dì Đỗ là bà nội trợ chưa thấy việc đời. (Phụ mẫu tại, bất viễn du: Phải ở bên chăm sóc cha mẹ, cho dù có việc ra ngoài cũng cần lo liệu hết mọi việc trong nhà. Xuất xứ từ Luận Ngữ – Lý Nhân)

Hiện giờ thì hay rồi, cười người hôm trước hôm sau người cười, đổi thành chính gã bỏ hành lý đó chẳng màng tới, bắt đầu nhọc lòng không thôi.

Chưa từng nghe nói “mệt nát tim”, tính ra, ngoại trừ “thương tâm” có thể làm người ta “nát tim”, thì cũng chỉ còn lại “nhọc nát tim” thôi.

Từ Tây Lâm nhìn giấy trắng ngần ra, Đậu Tầm liếc nhìn gã ngần ra.

Đậu Tầm kỳ nghỉ hè này hết như nằm mơ, mặc dù không được thỏa mãn, nhưng cũng có phần vui đến quên cả đường về, vừa nghĩ đến trở lại học hành, liếc đâu không muốn sống như bị tra tấn vậy, đối với việc Từ Tây Lâm không thể học chung một trường, hẳn lại lần nữa sinh ra bất mãn rất sâu, bất mãn hiện tại có nội dung cụ thể, thành oán niệm có thực thể.

Cả người Đậu Tầm bốc ra áp suất thấp, Từ Tây Lâm nói mấy câu hẳn đầu không nghe thấy.

Từ Tây Lâm vo tròn tờ giấy nguyệt ngọc vài nét bút, chọi vào đầu Đậu Tằm: “Đang hỏi mày đó, có tin được không?”

Con vẹt xám ở trên giá khọt khọt học theo: “Có tin được không!”

Đậu Tằm bị người mắng xong tới chim mắng, không thể phản bác.

“Đợt học quân sự tao không về” Từ Tây Lâm cau mày nói, “Ôi, sớm biết thế lúc trước nên đăng ký một trường nhiều nữ sinh, nghe nói tụi nó bình thường học quân sự quản tượng đối lỏng – Chắc mày phải giúp tao chạy vài chuyến rồi, bà ở nhà một mình tao thật sự không yên tâm chút nào.”

“Được.” Đậu Tằm không giỏi nói mấy lời dễ nghe nhưng chẳng có tác dụng gì như “mày yên tâm”, sau khi nhận lời, hắn cũng nghiêm túc vạch ra chương trình và hứa hẹn, “Cuối tuần nhất định tao sẽ ở nhà, bình thường cố hết sức có mặt mỗi ngày, thật sự không được thì cố hết sức cách một ngày về một chuyến.”

Từ Tây Lâm im lặng gật đầu, có Đậu Tằm, gã ít nhiều có thể thả lỏng, không nhìn được giờ tay sờ đầu vẹt.

Con vẹt ở nhà họ quen rồi, bắt đầu nhận người nhà, dần dần cũng có thể chấp nhận sự thật là nơi đây vậy mà vẫn có tụi đàn ông thối, học được khinh bỉ mà chung sống hòa bình. Con chim này gần đây đang tích cực học nói, một phần là hóng hớt khắp nơi, một phần là bà Từ dạy, thành thử giọng nam điệu bắc.

Bà cụ cô đơn, vừa vắn vẹt lại nói nhiều, đôi khi cả hai có thể ông gà bà vịt trò chuyện suốt một buổi trưa.

Vẹt rụt rè cọ tay Từ Tây Lâm một chút, rồi giương cánh bay về cái giá của mình, ngừng đầu thật cao lên, dùng tiếng chim và tư thế tuyên bố mình vừa rồi chỉ là ban ân thôi.

Từ Tây Lâm bóp trán: “Phiên chết rồi – vậy mày tạm một tháng, chờ tao có thể ra công trường, thì chúng ta thay ca, thay phiên về thăm nhà,

được không?”

Đậu Tâm nghe thế nghĩ bụng, chủ ý dở hơi gì vậy, thế chẳng phải hai người vẫn xa nhau à?

Hắn lập tức cự tuyệt: “Không.”

Sau đó Đậu Tâm gần đây vừa học được vòng vo một chút đường hoàng nói: “Tao chuyển tiết đến trước sau buổi trưa, ngoại trừ sáng sớm thứ Năm còn có một tiết, thời gian khác đều trở về, sáng thứ Năm cùng lắm thì ngủ ít lại, không sao đâu.”

Từ Tây Lâm nghe thế, hiếm khi không thể hiểu được sự hẹp hòi của Đậu Tâm, trong lòng cảm động, nhất thời khinh địch, thực bị câu này lừa dối – cho rằng hắn thật sự vì bà Từ mới chịu vất vả ngược xuôi như vậy.

Từ Tây Lâm nghĩ, kỳ thực tính ra, Đậu hạm nhi ở nhà họ tổng cộng không đến một học kỳ, sau đó nhà họ Từ liên tiếp xảy ra chuyện, nói Đậu Tâm được nhà họ Từ trông nom, chẳng bằng nói là hắn liên tục im lặng hỗ trợ, Đậu Tâm đối với họ thật sự là chí nhân chí nghĩa, không thể xoi mói, chỉ xét đi đâu này, tật xấu và tính chó đẻ là tiểu tiết.

Từ Tây Lâm thậm chí nghĩ, cho dù tương lai tình cảm xảy ra biến cố gì, hai người vẫn là anh em tốt gãy xương còn dính gân.

“Những việc này để từ từ tao nghĩ cách, không thể làm mất quá nhiều thời gian của mày được.” Từ Tây Lâm nói, “Thật sự không xong, thì có thể cân nhắc thuê một phòng ở gần trường, đón bà ngoại tới, bình thường bớt chạy đi chạy lại, chờ nghỉ chúng ta lại về nhà.”

Đoạn gã ngửa mặt nằm trên sofa, suy nghĩ rất nhiều đi đâu lộn xộn, cuối cùng nói: “Chờ tao tốt nghiệp thì tốt rồi, sau khi tốt nghiệp có thu nhập, thời gian tự do hơn, bà tiêu tiền cũng có thể thoải mái... Hồi trước tao còn nói với mẹ là tao phải học đến năm mười chín tuổi, đi làm một năm rồi về hưu, bây giờ... thật hận không thể tốt nghiệp ngay ngày mai.”

Đậu Tầm nằm mơ cũng muốn dính lấy gã suốt ngày suốt đêm, nhớ tới một việc, liền thuận miệng nói: “Tao cũng vậy, thầy hướng dẫn lớp tao còn luôn khuyên tao phải nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị cho GRE, nhưng tao còn khuya mới đi du học.”(GRE: Graduate Record Examination)

Ngành học trụ cột của trường xin rất ít có ai tốt nghiệp đại học xong đi làm luôn – thông thường cũng chẳng tìm được công việc nào đặc biệt lý tưởng, trừ khi không hài lòng với chuyên ngành muốn đổi nghề và đi đầu kiện gia đình hạn chế không cho phép, bằng không đại đa số bắt đầu từ ngày nhập học trong lòng đã nắm rõ, biết mình tương lai sẽ theo đuổi bằng cấp cao hơn. Mọi người đều đi lên chỗ cao, thạc sĩ tiến sĩ nhất định phải tốt hơn bằng đại học, chí ít cũng phải tương xứng mới được trường trọng điểm bình thường sẽ cố gắng vào trường nổi tiếng, trường nổi tiếng sẽ hướng tới lựa chọn rộng hơn trên quốc tế.

Với thành tích và trình độ ngoại ngữ của Đậu Tầm, đi nước ngoài học thạc sĩ tiến sĩ là vô cùng tự nhiên.

Hắn là người nói vô tâm, Từ Tây Lâm người nghe hữu ý, gã hơi sững sốt, hỏi: “Tại sao không đi du học?”

Đậu Tầm nhìn Từ Tây Lâm bằng biểu cảm “mày biết rõ còn hỏi”: “Mày đâu có đi cùng tao.”

Học quân sự chưa đến một tháng cũng có thể sậu rụng tóc, đương nhiên không thể đi nước ngoài nhiều năm.

Từ Tây Lâm: “...”

Từ Tây Lâm muốn nói với Đậu Tầm rằng “mấy cái khác đều là giải trí, tiền đồ không phải chuyện đùa”, nhưng vừa thấy khuôn mặt như lẽ đương nhiên của hắn, liền biết nói cũng là vô ích.

Đậu Tầm quá thông minh, trong quá trình cầu học chưa từng gặp mấy may trắc trở, thành thử dần dà có sự kiêu cuồng – “Tao làm thế nào cũng có thể nổi bật, thích làm gì thì làm, không cần như phạm nhân bọn mày bè lũ xu nịnh tính toán tới lui”.

Từ Tây Lâm thăm dò: “Vài năm là về, tao đoán mày còn có thể kiếm được học bổng, chiếm lợi của tụi Tây, không đi thì uổng lắm.”

Đừng nói “vài năm”, Đậ T ầ n ngay cả “vài ngày” cũng chẳng thêm cân nhắc, như đinh đóng cột gạt phăng đi: “Tao không đi.”

Con vệt léo néo: “Tao không đi đi đi!”

Nói nữa hấn lại cái lên, Từ Tây Lâm ngoài miệng không nhắc chuyện này nữa, nhưng trong lòng lại hơi lo âu.

Cái tên Đậ T ầ n này, nếu thác sinh ở cổ đại, chưa biết chừng có tư chất làm một hôn quân cu ờ ng vọng tùy tâm sở dục.

Rất nhiều việc chín quá hóa nẫu, Từ Tây Lâm nghĩ: “Có phải là nên lạnh nhạt một chút không?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 40: Bất an

Tân sinh viên học quân sự đi sớm, Đâu Tằm thì còn có thể ở nhà một thời gian. Hắn không có sở thích nhàm chán gì để giết thời gian, mỗi ngày đều sắp xếp kín hết lịch cho mình – sáng sớm dậy chuyện thứ nhất là dựa theo bảng trực nhật ở cạnh cửa vụng vờ làm việc nhà trước, sau đó chạy hai vòng quanh tiểu khu, mua điểm tâm, xem qua loa nửa quyển hoặc một quyển sách trong kế hoạch, nửa ngày liền trôi qua; buổi chiều hắn phải đến quyển quán tham gia tập huấn kỳ nghỉ hè, huấn luyện xong về nhà là có thể ăn cơm chiều; buổi tối hắn phải cùng bà ngoại nói chuyện gheo chim nửa tiếng, nghỉ ngơi một chút, lại về phòng phiên dịch ít tài liệu, vậy là một ngày cũng qua hết.

Lúc nghỉ hè Từ Tây Lâm ở nhà, Đâu Tằm luôn cảm thấy mình bận rộn, thường xuyên phải bỏ một hai việc trong ngoài nhật trình, mới có thể nhìn thời gian dính lấy Từ Tây Lâm. Nhưng người kia vừa đi, thì nhật trình bận rộn của hắn như đột nhiên vào pha quay chậm, thời gian vô công rảnh rỗi lập tức nhiều hơn.

Đọc sách nửa chừng, Đâu Tằm nhớ Từ Tây Lâm, đứng dậy qua phòng bên đi một vòng, lúc này mới sực nhớ ra là người ta đến trường rồi, thế là đành phải im lặng thất thần một lúc.

Thời điểm tập huấn luyện tập thực chiến, Đâu Tằm nhìn thấy người hợp tác, phát hiện trên mu bàn tay đối phương có một vết sẹo tam giác rất nhỏ, nhớ ra trên cánh tay Từ Tây Lâm cũng có một vết sẹo nhỏ tương tự... Sau đó bị người mới kém hắn một cấp ném bay.

Hắn là “bình sinh không biết tương tư, vừa biết tương tư, liền khổ vì tương tư”. Năm ngoái Đâu Tằm học quân sự, cũng đi non một tháng, khi đó cũng nhớ nhung, nhưng không khó nhịn quá như thế này.

Đại khái là được càng nhiều càng không biết đủ, nhưng nhớ như ung nhọt ăn vào xương cốt hắt, mấy hôm đầu vẫn chưa có cảm giác gì, thời gian càng dài càng hiện rõ.

Đậu Tâm bắt đầu không nhận được gọi điện thoại cho Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm nhanh chóng bắt máy, chắc là đang ở trong phòng ngủ, rất ồn ào, âm n ền đầu đầu cũng là tiếng bài bạc hò la, Đậu Tâm còn chưa kịp mở miệng, Từ Tây Lâm đã cực kỳ căng thẳng hỏi: “Sao thế, ở nhà đã xảy ra chuyện gì r ồi?”

Đậu Tâm lúc này mới phát hiện ra là sắp mười giờ đêm r ồi.

Nghe hắt nói không có việc gì, Từ Tây Lâm mới thở phào một hơi dài: “Làm tao sợ muốn chết, đêm hôm khuya khoắt nhận một cú điện thoại của mày, tao phải tồn thọ mười năm.”

Thế là, tuy Từ Tây Lâm không bảo hắt đừng gọi điện thoại buổi tối, nhưng Đậu Tâm vẫn để tâm, từ đó về sau không gọi vào buổi tối nữa, mà chuyển sang ban ngày.

Nhưng chẳng biết có phải là do bận quá hay không, ban ngày gọi điện thoại, ba bốn cuộc chắc Từ Tây Lâm chỉ nghe được mỗi một lần.

Bình thường thời gian đi học có quy luật để theo, học quân sự thì hoàn toàn phải xem tâm trạng huấn luyện viên, buổi sáng buổi chiều Đậu Tâm đều từng thử, đôi khi hắt một mình nghe điện thoại đổ từng hồi chuông, đổ một lúc liên tục ngắt, đôi khi Từ Tây Lâm bắt máy, cũng vội vội vàng vàng chưa nói được mấy câu thì đã có người tìm, lại đành phải cúp máy.

Ngoài cô đơn ra thì Đậu Tâm còn rất buồn bực, luôn cảm thấy lúc mình học quân sự hình như không bận rộn như vậy. Hắt nghĩ: “Chắc là các trường yêu cầu không giống nhau?”

Không phải là Từ Tây Lâm không muốn nói nhiều với hắt.

Kỳ thực học quân sự ở trường Từ Tây Lâm không khác nghiệt như trong tưởng tượng, ngoại trừ không thể tùy tiện ra khỏi trường, cường độ không cao, buổi tối mười giờ tắt đèn, sáng sớm năm giờ rưỡi tập hợp, còn có thời gian nghỉ trưa rất dài.

Nghe nói bên cạnh có một đội nữ sinh, miễn cảm tia tử ngoại ngã xuống một phần tư, đau bụng kinh ngã xuống một phần tư nữa, thêm các loại bệnh vặt như tiêu chảy cảm lạnh cảm nắng linh tinh, tóm lại, qua hai tuần, những người còn đứng được chưa đủ xếp thành đội hình vuông.

Con một đầu quý báu, xảy ra chuyện thật thì phía nhà trường cũng chẳng gánh nổi trách nhiệm, vậy là tập được nửa chừng, trước tiên khẩn cấp phong tỏa tất cả các siêu thị giáo dục và căng tin, cấm bán đồ uống lạnh cho học sinh tập quân sự, sau đó lại đổi thời gian huấn luyện mỗi ngày thành sáng sớm và chiều muộn, mặt trời mọc ra cơ bản sẽ không luyện nữa, các thầy đối với đám học sinh bùn loãng không thể trát tường cũng nhắm một mắt mở một mắt, cả ngày dẫn đi tìm chỗ râm mát ca hát vui chơi.

Nhân vật phong vân học đường tương lai gây ra mưa máu gió tanh bình thường sẽ bộc lộ tài năng vào lúc thế này, có học sinh xuất sắc đại diện cho tân sinh viên phát biểu, có nam thanh niên văn nghệ ôm đàn ghi-ta đến trường, còn có huấn luyện viên con nhà giàu mỗi ngày mời nữ sinh xinh đẹp uống nước... Tổ tuyên truyền phụ trách đi theo chụp ảnh tuyên truyền mỗi ngày ôm máy ảnh chạy quanh nữ sinh được mời, buổi tối trở về tùm tùm trao đổi người nào đẹp hơn.

Lãnh đạo trường và hướng dẫn viên thì tùy cơ chọn một đám sinh viên bản địa, kêu đến trường báo danh trước nửa ngày, là người lâm thời được lớp triệu tập, Từ Tây Lâm cũng nằm trong số đó.

Gã vừa đến trường, trước mắt hướng dẫn viên liền sáng bừng, cậu trai phương Bắc sạch sẽ, vóc người cao ráo, ngoại hình cũng đẹp, quần áo đầu là trước kia Từ Tiến và dì Đỗ tử mĩ chuẩn bị cho, ăn vận cực kỳ hút mắt, còn rất giỏi nói năng, không ngốc như lũ nam sinh mới tốt nghiệp cấp ba bình thường.

Hướng dẫn viên là đàn chị được cử đi học nghiên cứu sinh sau đó ở lại trường, thuận miệng hỏi: “Em học trung học nào?”

Từ Tây Lâm: “Lục Trung ạ.”

Hướng dẫn viên bật thốt ra: “Tôi cũng Lục Trung này! Ôi, không ngờ là đàn em ruột!”

Ba chữ “đàn em ruột”, quyết định bốn năm cán bộ học sinh và học bổng hàng năm cho Từ Tây Lâm, cũng cho gã trong lúc học quân sự lấy danh nghĩa làm chân sai vặt giúp hướng dẫn viên mà có đặc quyền trốn huấn luyện, thế là gã mau chóng nhắm mắt cả ban.

Từ Tây Lâm ở dưới gốc cây giúp giáo viên phòng y tế sắp xếp tình hình thương bệnh của sinh viên lạng lẽ lấy di động ra, nhanh chóng mở xem danh sách cuộc gọi đến.

Một giáo viên phòng y tế bên cạnh nói: “Muốn gọi điện thoại cho bạn gái à? Không sao, cứ gọi đi, chỗ chúng ta đâu phải sân huấn luyện.”

Từ Tây Lâm nở nụ cười, không nói gì, nhét di động vào túi.

Từ Tây Lâm đã quyết tâm phải mượn cơ hội học quân sự để hạ nhiệt mối quan hệ của mình và Đậu Tâm, nhưng mới đầu, điện thoại của Đậu Tâm luôn như đòi mạng, Từ Tây Lâm đành phải khống chế tần suất mình nghe máy.

Dần dần, không biết có phải là Đậu Tâm cảm giác được đi ầu gì hay không, mà tần suất gọi điện thoại giảm bớt, khi Từ Tây Lâm nhớ tới, thì đã hai ngày không nhận được một cuộc điện thoại của hắn. Trong lòng Từ Tây Lâm khá khó chịu, lo sợ phỏng đoán phải chăng Đậu Tâm giận rồi, Đậu Tâm vừa giận gã liên tục muốn đi dõ, đã thành thói quen rồi.

Mới lên đại học, hướng dẫn viên đối với gã lại “vừa gặp đã thân”, việc gì cũng nhờ gã giúp đỡ, mỗi ngày di động của Từ Tây Lâm có thể lưu thêm bảy tám số, lưu xong buổi tối về phòng xem, ngay cả mặt cũng chẳng nhớ.

Nhưng dù bận như vậy, gã vẫn không tránh được thường xuyên nhớ Đậu Tầm.

Hơn hai mươi ngày học quân sự kết thúc, Từ Tây Lâm phơi nắng thành hòn than đen chắc nịch, cuối cùng đã được về nhà.

Từ Tây Lâm trên đường còn cân nhắc trở về phải nói thế nào với Đậu Tầm, đang mải mê suy nghĩ, mới đẩy cửa ra liền đụng mặt con vẹt, hai bên cùng hù đối phương giật nảy mình.

Con vẹt ngã khỏi giá, đập cánh cả buổi mới hơi bình tĩnh đậu lại, nhìn gã lom lom một lúc, vậy mà không nhận ra, liền thét to: “Yêu quái, hãy xơi một gậy của Lão Tôn!”

Từ Tây Lâm: “...”

“Tây du ký” tiết mục cố định mùa hè quả nhiên lại đang chiếu.

Cửa phòng trên tầng một bị đẩy mạnh ra, Đậu Tầm ở trên cầu thang nhìn gã một cái, hùng hổ chạy xuống.

Từ Tây Lâm đặt hành lý xuống, hắng giọng, chuẩn bị nói gì đó, Đậu Tầm lại không cho gã cơ hội, lao lên ôm cổ gã, hai người cùng lui hai ba bước, đâm sầm vào cửa, Đậu Tầm cái gì cũng không nói, trực tiếp muốn hôn gã.

Từ Tây Lâm suýt nữa bị hấn dọa phát điên.

Đậu Tầm nhỏ giọng nói: “Bà ngoại không có ở nhà.”

Không ở nhà cũng không được, với Từ Tây Lâm mà nói, tầng hai mới là riêng tư, là địa bàn của mình, xuống lầu một, gã luôn có cảm giác “giữa nơi đông người”, đặc biệt là con vẹt kia còn đang thò đầu rình mò.

“Tao mấy ngày rồi không tắm rửa đàng hoàng, đừng ôm bừa.” Từ Tây Lâm đẩy hấn ra, “Hôi rình... Ừm...”

Đậu Tầm chặn miệng gã lại.

Đậu Tầm có vẻ rất bất an, hôn nhiệt tình quá mức, đầu lưỡi Từ Tây Lâm bị hấn cắn rách, miệng nồng nặc mùi máu tươi.

Những thấp thỏm và không vui của Từ Tây Lâm mấy ngày qua tức thì như cỏ dại lan tràn, gã vừa đau lòng vừa áy náy, giống như mình đã làm chuyện gì có lỗi với Đậu Tầm, chỉ có thể lặn đi lặn lại vuốt ve lưng Đậu Tầm, chậm rãi trấn an hấn.

Đậu Tầm dần dần buông lỏng tay, nhìn gã chăm chăm một hồi, trong nháy mắt Từ Tây Lâm cho rằng Đậu Tầm sẽ chắt vấn gã vì sao không nghe điện thoại, nhưng Đậu Tầm lại không hỏi gì hết, đôi mắt hơi ướt, đượm nỗi sợ hãi không nói thành lời: “Tao nhớ mày.”

Trong lòng Từ Tây Lâm tắc không thở nổi, gã ném phăng hết lý trí lẫn bản khoăn, thẫn nghĩ: “Vô duyên vô cớ lơ người ta, mày đã làm gì thế? Thật khốn nạn mà!”

Gã ôm Đậu Tầm thật chặt, vừa muốn mở miệng, thì ngoài cửa đột nhiên vọng vào tiếng mở khóa.

Hai người đồng thời sợ hết hồn, Từ Tây Lâm tức khắc quên từ, cùng nhau có tật giật mình nhìn ra cửa.

Bà Từ chậm chạp đẩy cửa tiến vào: “Tiểu Lâm mới về à?”

Máu toàn thân Từ Tây Lâm còn ở trên tứ chi, gã nở nụ cười gượng gạo, không nói được lời nào.

Đậu Tầm vẻ mặt buồn bã, cúi người xách hành lý của gã lên lầu.

Bất an trong lòng hấn trước khi Từ Tây Lâm về nhà căng như dây đàn, vừa rồi sau một nụ hôn mới lỏng đi, lúc này sợi dây kia kêu “ù” một tiếng, Đậu Tầm nghĩ: “Trốn trốn tránh tránh, không thể lộ ra ngoài sáng.”

Từ Tây Lâm thấp thỏm nói chuyện với bà ngoại một lúc, rồi lấy cớ còn phải tắm rửa chạy về tầng hai.

Gã tâm tư rối bời tằm một lúc, giữa chừng bị tiếng cửa phòng mở kinh động đến, Từ Tây Lâm ngoảnh đầu lại, phát hiện Đậu Tâm vậy mà dám lén lút chui vào.

Trên người Đậu Tâm nhanh chóng bám một tầng hơi nước, hắn lấy từ trong túi ra một cái bịch xốp, lại lấy một lọ bôi trơn từ tủ đựng đồ trong phòng vệ sinh, im lặng hỏi Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm: “...”

Giấu vào khi nào!

Đậu Tâm tiếp nhận bất cứ thứ gì đều rất nhanh, kể cả vô sỉ. Hắn có thể chỉ trong thời gian cực ngắn khá có nghiên cứu với một thứ vốn hoàn toàn chưa hay biết gì, kể cả không biết xấu hổ.

Từ Tây Lâm muốn nói bà ngoại còn ở dưới lầu, nhưng vừa thấy ánh mắt Đậu Tâm, tức thì chẳng nói được gì nữa.

Lần này thuận lợi hơn lần trước, thế nhưng, mặc dù biết rõ bà ngoại không có việc sẽ không lên, phòng cách âm cũng tốt, hai thiếu niên lại vẫn có cảm giác vụng trộm yêu đương trước mặt mọi người.

Đậu Tâm tựa hồ muốn phát tiết và chứng thực điếu gì đó, vừa kìm nén vừa dữ dội.

Cứ thế, kế hoạch “lạnh nhạt một chút” của Từ Tây Lâm không theo kịp biến hóa, không bệnh mà chết.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 41: Buổi họp mặt không thoải mái

Từ Tây Lâm cuối cùng vẫn không đồng ý để Đậu Tâm chạy đi chạy lại mỗi ngày – bởi vì đầu tiên là chính gã chạy không nổi.

Cuối cùng vẫn là hai người bình thường thay phiên trở về chỉ ngày nghỉ mới có thể gặp nhau một lần.

Trong các đoạn thời gian bất đồng, khuynh hướng cảm xúc là không giống nhau.

Hồi cấp ba, thời gian là bánh răng rỉ sét, xoay một cái lui hai nấc. Mỗi sáng dậy đầu là “chết đi”, tan buổi tự học tối liền “sống lại”, một tuần tương đương với xấp đề thi dày bằng lòng tay, tương đương với mười mấy lần nhìn chằm chằm phấn trên mặt giáo viên môn toán bị bóng đèn chậm rãi thấm thấu, tương đương với sáu lần tự học tối muốn ngủ mà không thể.

Đội lên đại học, thời gian liền thành ngựa hoang nổi điên, một bước có thể vượt qua mười vạn tám ngàn khe. Một tuần tương đương với một đợt mơ mơ màng màng, tương đương với tổ chức tham gia một lần hoạt động đoàn đội chán ngắt, tương đương với bị hướng dẫn viên ép nghe một tiết học về Đảng... Tương đương với gặp Đậu Tâm một lần.

Đối với Từ Tây Lâm mà nói, một học kỳ lớp 12 dài như nửa đời người, một học kỳ năm nhất đại học lại chỉ đủ thời gian ăn một miếng cơm – còn là nuốt trọn, chưa nhai ra vị thì đã nghỉ đông rồi.

Bà ngoại mới đầu không thích ở nhà, gia nhập đoàn hoạt động của người cao tuổi trong tiểu khu, thành hoa đán nổi danh, nghe nói rất nhiều bà lão suốt ngày xem bà mặc cái gì đeo cái gì, vừa ghen tị vừa học theo.

Con vẹt thì nghiện phim truyền hình, mê tít bộ “Bầu trời mười tám tuổi”, ngày nào không cho xem là làm loạn.

Từ Tây Lâm nhắm mắt hết học viện mình lẫn học viện kế bên, vào cổng trường, những người chào hỏi gã có thể xếp hàng dài từ cổng đến ký túc xá.

Đậu Tầm bấm tay tính, phát hiện học bổng và ít tiền phiên dịch tài liệu cho giáo viên kiếm được mình vẫn bỏ đó không đụng vào cộng lại, vậy mà cũng có thể tính là có chút tích góp, nhất thời nổi hứng lấy ra xài hết luôn, mua đôi hoa tai mới cho bà Từ, mua áo lông đắt tiền cho Từ Tây Lâm, còn mua cái lồng xa xỉ cho con vẹt.

Bà ngoại cười ha ha nhận hoa tai, vuốt ve cái đầu chó của Đậu Tầm mà bảo “Quà tốt thế này phải chờ Tết mới đeo” – Từ Tây Lâm biết tổng trong bụng, ngày 30 chẳng cần ra ngoài, bà ngoại ở nhà không cần quá để ý hình tượng, đeo chút cho thẳng bé nó vui cũng không sao.

Con vẹt phản ứng thẳng thắn hơn, người ta đón Tết ăn thịt, nó tết nhất bị tặng lồng sắt! “Con chim trong song sắt” tiếng người cũng chẳng thêm nói nữa, tức giận gào khóc ầm lên.

Từ Tây Lâm nhận được áo lông càng dở khóc dở cười – có câu “mùa đông thời tiết khắc nghiệt là thích hợp giả ngầu nhất”, một chiếc áo khoác thêm khăn quàng cổ, là có thể địch gió lạnh đến muộn. Nhớ năm ấy, để gã mặc thêm cái quần mùa thu, dì Đỗ phải giậm chân đuổi theo tám con phố, thì áo lông lại là yêu nghiệt phương nào?

Trong thành phố không lạnh, với cả cũng đâu phải phụ nữ mà sợ cảm lạnh, đàn ông chỉ cần đẹp trai phong độ là đủ rồi. Đối với Từ Tây Lâm, đàn ông mặc áo lông, cơ bản chẳng khác nào với “lôi thôi lếch thếch” hết.

Nhưng Đậu Tầm chạy tới tặng gã như dâng báu vật, Từ Tây Lâm cũng không tiện nói gì, đành phải mặc ngay tại đó cho hắn xem, quay đầu lại soi gương, phát hiện nam thân biến thành gấu đực, gã lần đầu nhìn thấy mặt ngốc nghếch của mình.

Hôm sau phải đi sắm đồ Tết, Từ Tây Lâm “vận khí” nửa phút với chiếc áo lông kia, hết c ãm lên lại bỏ xuống, cuối cùng giữa hai lựa chọn “ra ngoài mất mặt” và “Đậu hạm nhi lại giận dỗi “, khuất tòng lựa chọn trước, thở dài một hơi, trùm áo lông lên người.

Từ Tây Lâm mặc áo lông như tấm cứng, cưỡi cái xe đạp bị lắp thêm yên sau, vừa đi vừa hối hận vì đã không đeo kính râm.

“Khó coi quá.” Từ Tây Lâm nghĩ.

Mặc vài ngày, chẳng c ãm ai dạy gã đã tự mình học được giấu hai tay trong tay áo.

Nghỉ đông vừa về nhà, di động của Từ Tây Lâm liền bắt đầu đổ chuông không ngừng – suốt một học kỳ, gã chưa từng tham gia một hoạt động nông nhàn ngày nghỉ. Đậu T ãm coi tất cả cuối tuần của gã là “thời gian của mình”, không ai được đụng vào, dần dà, Từ Tây Lâm đành phải viện cớ “bà ở nhà không ai trông nom”, thành “người khó mời nhất” trong truyền thuyết giang hồ. Vừa được nghỉ, rất nhiều người càng khó khăn càng hăng hái liền gọi điện hẹn gã, nào rủ đi ngoại ô chơi, nào rủ tụ họp, nào gọi gã về trường chơi bóng...

Mỗi lần điện thoại của gã vừa đổ chuông, là Đậu T ãm sẽ miễn cưỡng nhìn qua, biểu cảm như chuẩn bị trở mặt bất cứ lúc nào, nghe thấy Từ Tây Lâm nói nhăng nói cuội từ chối mới ra về đi êm nhiên như không đi làm việc nên làm.

Không phải Đậu T ãm không cho gã ra ngoài, mà là hẳn không muốn chơi với người lạ, cũng không muốn Từ Tây Lâm bỏ mình lại đi với người khác. Từ lúc ở Lục Trung hẳn đã có chứng bệnh này, nhưng lúc ấy chưa nghiêm trọng, trong lòng hẳn khó chịu, song ít nhiều vẫn có chừng mực. Hiện tại Từ Tây Lâm thành “của mình”, hơn nữa đối với hẳn cơ bản xem như muốn gì cho nấy, Đậu T ãm dần dần bị gã chi ãu hư, được voi đòi tiên, cực kỳ không khách sáo muốn chiếm lấy tất cả thời gian của gã.

Ngoại trừ hơn mười ngày nghỉ đông h ãi lớp 12, Từ Tây Lâm rất ít ru rú trong nhà, cảm thấy mình sắp bị Đậu T ãm làm bức bí đến lên mốc – rốt

cuộc, cú điện thoại của Lão Thành đã cứu gã.

Đậu Tâm thấy gã nói hai câu, mắt tức khắc sáng lên, bỏ máy xuống hỏi: “Tụi ông ngoại về rồi, ngày mốt muốn đi ngoại ô nướng thịt, mày có đi không?”

Lần này thì có thể đi, bọn Lão Thành xem như là người quen chung hiêm hoi của Đậu Tâm và Từ Tây Lâm.

Hẹn đi làm công đến quét dọn vệ sinh tiện thể nấu cơm xong, bọn Từ Tây Lâm chào bà ngoại một tiếng, liền đi tham gia đại hội cổ đông lần đầu tiên của quán xiên que “Ông Ngoại”, chú Dư Y Nhiên làm trong cơ quan chính phủ ở vùng ngoại thành Bắc bộ, nhận lời dẫn cả bọn vào trường ngựa nướng thịt.

Lão Thành nói hẩn lo chuyện đi lại, sáng sớm hôm ấy, được ba lái Hạ Lợi chở đến.

Ngô Đào đã ở trong xe, tóc cắt ngắn hơn cả hồi thiếu niên, nhe nguyên hàm răng trắng chào hỏi họ.

Từ Tây Lâm trước tiên “Chào chú”, sau đó thò đầu nhìn: “Xe này ng ồi được không? Lát còn phải đón Y Nhiên đó.”

Ghế sau nhét bốn người, bốn cô bé ng ồi còn được, mấy người họ tính cả Dư Y Nhiên, không một ai dính dáng xú nào đến “nhỏ nhắn”, chen vào một chỗ, chắc ngay cả chân cũng chẳng duỗi nổi.

“Ng ồi được, chỗ này không xa đơn vị chú, chú đi bộ là được,” Ba Lão Thành cười ha hả bước xuống xe, xách cặp công văn của mình, trước khi đi quay đầu lại dặn Lão Thành, “Mày mới lấy bằng, chạy chậm thôi, trên đường chết máy đừng có quỳnh lên, đừng một chút quẹt một xú cũng không sao, ba đóng bảo hiêm trọn gói rồi!”

Nói xong liền đi luôn.

Từ Tây Lâm: “...”

Gã có chút biết bệnh ngực của Lão Thành là di truyền từ đâu rồi.

Từ Tây Lâm đang muốn lên xe thì bị Đậu Tâm kéo lại.

Đậu Tâm: “Tao ngồi giữa.”

Vị trí ghế lái phụ đương nhiên là nhường cho Dư Y Nhiên, trong xe Hạ Lợi rất chật, ba người ngồi ghế sau cực kỳ miễn cưỡng, chính giữa càng không có chỗ để chân, thời gian dài sẽ rất khó chịu, Từ Tây Lâm mới đầu còn ngây thơ cho rằng Đậu Tâm thương mình, thuận miệng nói: “Không sao, mày ngồi ngoài đi.”

Đậu Tâm cố chấp ấn cửa xe không nhường.

Ngô Đào hăm hở từ trong xe nhô đầu ra: “Nào nào, đại tiên nhi ngồi cạnh tao, cho tao dính ít tiên khí đi!”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã lúc này mới nhận ra Đậu Tâm lòng dạ hẹp hòi không muốn cho gã ngồi kế người khác, tức khắc râu bạc tóc – cảm thấy chứng bệnh của Đậu hạm nhi ngày càng nghiêm trọng, sắp hết thuốc chữa rồi.

Mấy người chẳng dễ dàng gì chia vị trí, lên xe, Lão Thành mãi nguyện khởi động máy... Kết quả là năm phút vẫn chưa lên.

Từ Tây Lâm càng sâu hơn, hỏi Lão Thành: “Mày rốt cuộc biết chạy không đó?”

Lão Thành vỗ ngực: “Không thành vấn đề! Mày xem mày xem, nhích rồi nè? Tao nói không thành vấn đề..”

Đang nói thì con Hạ Lợi vừa vặn lết tới cổng tiểu khu nhà Từ Tây Lâm, đối diện có một chiếc xe con chạy tới với tốc độ chừng hai mươi dặm, Từ Tây Lâm thuận miệng nhắc nhở: “Đừng chém gió nữa, nhìn đường đi.”

Lão Thành nhìn kỹ lại, hết hồn “đậu má” một tiếng, cách xe ngược chiều hơn năm mươi mét đã giẫm thắng cái két, xe lập tức lại chết máy, tài

xế đối diện chậm rì rì lướt qua họ, còn hơi lấy làm lạ ngoái đầu nhìn lại.

Ngô Đào bắt đầu la lên: “Thả bố mày xuống! Bố tự đi!”

Từ Tây Lâm cảm thấy có thể mình cần viết sẵn một phong di thư.

Chỉ có Đậu Tâm cực kỳ bình tĩnh nói: “Với tốc độ bò sát của mày vừa ròi, thêm thời gian thắng xe phản ứng, khoảng cách sẽ không vượt qua ba mét, chỉ chừng nửa thân xe thôi, bình tĩnh đi.”

Lão Thành hoảng sợ quay đầu lại hỏi Đậu Tâm: “Đại tiên nhi, ngài cũng biết lái xe cơ à?”

Đậu Tâm dừng một chút, đồng dạc trả lời: “Chưa thử, nhưng trên lý luận hẳn là có thể.”

Hắn từng nghiên cứu cấu tạo xe chạy bằng động cơ, hồi nhỏ ông nội dẫn hắn đến nhà bà con, hắn còn từng lái máy kéo một lần.

Lão Thành: “Thế lát tới chỗ vắng mày lái thay đi?”

Người lái máy kéo Đậu Tâm nghĩ một chút, dè dặt gật đầu: “Cũng được.”

Từ Tây Lâm từng lĩnh giáo cái gọi là “trên lý luận có thể” của hắn là trình độ gì, tức khắc mệt mỏi, cảm thấy phi thiên độn địa, đào mồ bắt rắn, không việc gì là Đậu hạm nhi nhà họ không dám làm, cái gì cũng muốn thử, lập tức kéo Đậu Tâm nôn nóng toan thử lại: “Cưng để anh sống thêm vài năm đi.”

Đọc đường lòng người run sợ, mọi người đều không có tâm trạng tán dóc, Dư Y Nhiên liên tục nắm chặt tượng phật nhỏ trước ngực, lâm thời ôm chân phật, rì rầm cầu phù hộ. Sau khi trải qua vô số lần chết máy, đi nhầm đường, qua đường không được mà quẹo vào đường giao, cả bọn cuối cùng sống sót đến mục đích.

Chú Dư Y Nhiên trái lại rất đáng tin, chờ họ ở một ngã tư, dẫn họ đến một trường ngựa tư nhân. Trong trường ngựa phương tiện có sẵn hết, có trẻ con mặc đồ bảo hộ đầu ra đẩy theo huấn luyện viên học mẫu chốt trong động tác, còn có người trượt băng trên sân băng nhân tạo, đi một vòng dọc sân băng, là một loạt khu chuyên nướng thịt, thịt là đặt trước với trường ngựa, đầu đã ướp sẵn xiên sẵn.

“Trong tài khoản của chúng ta có gần hai ngàn rưỡi.” Lão Thành luyện tay nghề trước, ra tay nướng thịt cho mọi người, “Theo tốc độ này, tao thấy chừng bảy tám năm, là chúng ta thực sự có hi vọng.”

Từ Tây Lâm nửa năm nay bận rộn liên tục, lại bị Đâu Tầm hạn chế gắt gao, tin tức mất linh thông, vội vàng hỏi: “Chuyện Lão Thái sao rồi, có kết quả chưa?”

Lão Thành: “Mấy hôm trước tao đi thăm Thơm Bảy Dặm, nghe nói là xử rưỡi, nghe bảo không nặng lắm, không phải mười tám năm thì là mười lăm năm.”

Cả bọn cùng im lặng, đối với một đám người trẻ tuổi còn chưa đầy hai mươi mà nói, mười tám năm cơ hồ dài như nửa đời vậy. Đâu Tầm ngoạm một trái tim gà trên tay Từ Tây Lâm, trong lòng hết sức cực đoan nghĩ: “Nếu là tao, tao thà không sống nữa, trở về đầu thai lại cũng có thể lại lần nữa thi vào đại học.”

Song hẳn dù sao đã thêm một tuổi, so với trước kia đã hiểu chuyện hơn, lời này chỉ giữ trong lòng, không nói ra.

“Đừng nói chuyện này nữa,” Ngô Đào nói, “Mọi người chẳng dễ dàng gì mới đi chơi chung một lần, có thể nói chuyện gì vui vui không? Trường tụi bay có gì hay ho không? Ê, bí thư, mày khai trước đi, có mấy em bõ rưỡi?”

Từ Tây Lâm cười mắng: “Cút!”

Ngô Đào để hăm nóng không khí, phát huy hết cỡ bản lĩnh lòe thiên hạ, khoa tay múa chân nói: “Trước kia bí thư Từ của chúng ta vừa ôm bóng rổ

ra sân, chẳng cần biết bóng ném vào rõ nhà ai, tụi con gái phía dưới...”

Đậu Tâm “rộp” một phát nhai một miếng sụn, mặt không biểu cảm ngời xồm bên cạnh lắng nghe. Từ Tây Lâm luôn cảm thấy cái thằng Ngô Đào khả năng xung khắc với mình, mở miệng là giẫm mìn, vội vàng ngắt lời: “Cút đi, con gái đâu ra – ngành tao tổng cộng được hai đứa con gái, một đứa mới khai giảng hai tháng đã bị bệnh nghỉ học, còn một đứa không chịu nổi áp lực tâm lý vừa cúp cua đã bị giáo viên phát hiện, đang tính chuyển ngành rồi. Tao từ sáng đến tối bị chủ nhiệm khoa thất đức sai chạy vòng vòng, quốc khánh năm nay lớp bên cạnh mới có đứa bị đụng xe, vài hôm nữa tao còn phải dựa theo số thông tin lần lượt gọi điện thoại cho tụi bạn, phòng ngừa có ai xảy ra bất trắc.”

“Tụi này cũng phải gọi!” Dư Y Nhiên ngoạm miếng táo nướng, lúng búng nói, “Đợt trước có đứa uống say rơi xuống hồ chết đuối, quanh hồ nhân tạo của trường đầu gần hàng rào rồi.”

Tình yêu và cái chết bất ngờ là đề tài tụi cuối tuổi dậy thì khoái nhất, Lão Thành chậm chạp nói: “Trường tao năm nay có một nghiên cứu sinh nhảy lầu, có người nói là do không tốt nghiệp được, còn có người nói là do bị đá, xong rồi ổng lên lầu uy hiếp nữ sinh kia, kết quả là bạn gái cũ không tới, ổng tự trượt chân ngã chết queo.”

“Đại học đứng đắn như tụi bay thật là chẳng có việc gì mới mẻ hết, để tao mở mang kiến thức cho,” Ngô Đào cầm que tre ăn hết xuống đất, hớn hờ nói, “Ký túc xá tụi tao ở một tầng mười sáu phòng, số 307 tầng ba đối diện cầu thang bị khóa, nghe nói lần trước có một nam sinh chết trong đó, thành một hung...”

Mọi người: “Xì...”

Mỗi một ngôi trường đều có câu chuyện ma học đường của mình, kết cấu mỗi câu chuyện ma của mỗi trường đều chẳng khác là mấy, thường bắt đầu từ “lớp/ ký túc xá nào đó khóa kín”, trong đó xen kẽ mảnh sân thể dục hoặc là thư viện nào đó xây trên bãi tha ma... Khéo tất cả bãi tha ma cả nước đều bị thu để xây đại học cũng nên.

“Đừng cười, tao còn chưa nói xong mà!” Ngô Đào đập đầu Dur Y Nhiên và Từ Tây Lâm, “Kết quả là một ngày kia, tụi tao buổi chiều học quân sự xong trở về, liền nhìn thấy trước cửa phòng 307 bị người ta bày một tấm di ảnh, bên cạnh còn đặt một vòng hoa tươi, quản lý ký túc xá biết chuyện vội dẫn người lên dọn dẹp. Tao nghe một người anh em trong ký túc xá nói, hoa đó là do ‘ấy ấy’ của người đã chết đặt, bất mãn với trường, cố ý khiến người ta ghét trường đó mà.”

Dur Y Nhiên chẳng hiểu gì sất: “Ấy ấy? Ấy ấy là cái gì?”

“Ấy ấy chính là... Ôi, con gái tụi mày không hiểu đâu, né ra đi, đừng nghe!” Ngô Đào với một chút hưng phấn và bí ẩn quở dìm Dur Y Nhiên ra, hạ giọng nói, “Đứa bị chết ở cùng ký túc xá với họ, kỳ nghỉ không về nhà, ở ký túc xá ấy ấy.”

Hắn giơ tay làm một động tác rất bồn chồn: “Hai thằng con trai, hiểu chưa? Sau đó vừa vặn có một người khác quay về trường xử lý chút việc, mở cửa liền nhìn thấy, tung ra cho cả trường đều biết, rồi nhà trường cho hai đứa đó mỗi đứa một hình phạt, có một đứa luôn quần trong lòng...”

Ngô Đào hết sức khinh bỉ nhún vai.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 42: Lần thứ hai xung đột

Ngô Đào dùng một động tác tứ chi giữ kín như bưng biểu đạt “hết thủy đầu ở trong không lời”, sau đó cả bọn theo chủ đề đó, tiếp tục nêu ra ý kiến.

Nhưng rất đáng tiếc, chẳng ai để ý đến hắn.

Có thể là Dư Y Nhiên căn bản không hiểu, Lão Thành thì không thích nói xấu sau lưng, lần này ngay cả Từ Tây Lâm cũng chẳng nể mặt hắn – Từ Tây Lâm đang tập trung tinh thần rắc bột thì là lên một xiên thịt, rắc khá đều, có thể so với tay chuyên nghiệp.

Ngô Đào khá mất hứng, đang định lảng sang chuyện khác, bỗng nhiên nghe thấy Đậu Tâm nói: “Vậy thì sao?”

Ngô Đào sửng sốt, một là không ngờ hắn sẽ tiếp lời, hai là không ngờ hắn sẽ tiếp lời như vậy.

“Trong kỳ nghỉ phòng ngủ không có ai, đâu phải là trước mặt người ta. Trường tụi mày ngày nghỉ không có người kêu bạn gái đến ngủ một đêm cũng đui à?” Đậu Tâm mí mắt cũng không nâng lên nói, “Nếu là tao, tao sẽ không chết, tao còn phải đến cục giáo dục hỏi xem mình đã phạm vào nội quy nào.”

Ngô Đào cho rằng hắn không hiểu, cười nhạt một tiếng: “Trò Đậu Tâm, mày vừa rỗi đi học cúp cua không nghiêm túc nghe giảng chứ gì? Nếu là bạn gái thì tốt rỗi, ai rảnh đi báo cáo, nhưng đó là hai thằng con trai...”

Đậu Tâm nhìn hắn một cái, Ngô Đào tự dung từ ánh mắt ấy nhìn thấy sự khinh bỉ của kẻ từ trên cao nhìn xuống.

“Tao nghe r ồi,” Đậu T ầm hờ hững nói, “Đ ồng tính thì sao, bộ hiệp dân mày hả?”

“Đậu T ầm,” Từ Tây Lâm mở miệng trước khi Ngô Đào trở mặt, “Mày lặp lại lần nữa, nghe xem mình nói có giống tiếng người không?”

Cổ Đậu T ầm cứng đờ một lúc, rớt cuộc vẫn cúi đ ầu, phớt lờ không lên tiếng.

Ngô Đào bực bội trong lòng, giơ tay vỗ mạnh lưng Đậu T ầm vài cái: “Anh em, tính tình chó chết của mày tao quá biết, không thềm chấp nhận, nhưng ra ngoài đừng như vậy, kéo đến lúc đó bị đánh, tội tao cũng chẳng biết phải đi đâu kiếm mày.”

Từ Tây Lâm sau khi nói Đậu T ầm hai câu, hưng trí vẫn không cao, thịch ăn vài miếng li ền mất hứng thú, nướng cả đống, đ ầu thuận tay đưa cho Đậu T ầm.

Đậu T ầm không biết làm sao mà lại tái phát “bệnh địa bàn”, thịch xiên Từ Tây Lâm đưa cho hấn đ ầu không từ chối, cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu, ăn no cũng không lên tiếng, cho là đưa tay lấy, hơn nữa không hề có ý định chia cho người khác.

Đến cuối cùng Từ Tây Lâm tự mình định th ần lại, giật nảy mình vì số que tre vút đ ầy dưới đất, hỏi hấn: “Đ ầu là mày ăn hả? Mày rớt cuộc ăn bao nhiêu r ồi?”

Đậu T ầm không trả lời, chỉ nói: “No đến hơi đau dạ dày.”

“Hơi đau dạ dày” là cách nói uyển chuyển, Dư Y Nhiên đếm sơ qua số lượng que tre, cảm thấy dạ dày hấn chưa nứt ra tại trận, đã chứng minh tổ chất thân thể không tệ.

Những người khác cũng giật mình, Lão Thành nói: “Tay nghề của bí thư có thể vào được Michelin 3 sao à? Đậu T ầm... Mày có muốn đứng dậy đi vài bước không?” (Michelin 3 sao là bộ sách nổi tiếng của Pháp bình luận về các nhà hàng)

Đậu Tầm vừa đứng lên, mồ hôi lạnh đã túa ra, vậy mà hơi thở không nổi lưng, sắc mặt khó coi đến dọa người.

“Làm sao thế này? Người anh em, có phải cái đám học đặc biệt giỏi như tụi bay ở phương diện khác đều hơi thiếu hụt không?” Ngô Đào cười trên nỗi đau của người khác, châm chọc, “Ôi, tao thấy hay là đến bệnh viện đi? Không đùa đâu, Trịnh Lão Thí trong phim hình như cũng bội thực mà chết đó.”

Dư Y Nhiên: “... Đào ca, câm miệng.”

Một đám thiếu niên đi chơi, chẳng ai chuẩn bị thuốc thường dùng, ngay cả tiêu thực kích thích tiêu hóa cũng không tìm được, cuối cùng hết cách, cả bọn đành phải gấp gáp kết thúc buổi họp mặt, vội vàng đưa Đậu Tầm đau dạ dày về.

Tài xế Lão Thành khi đi chạy yếu, khi về cũng chưa thể cấp tốc luyện được kỹ thuật lái xe, xe vẫn nhảy như ngựa, tránh trái né phải, thỉnh thoảng thắng gấp, sau đó chỉ sợ chính Lão Thành cũng hơi say xe.

Đậu Tầm bị kỹ thuật lái xe xuất sắc của hắn hại không nhẹ, liên tục muốn nôn, nhưng không chịu vật trước mặt người ngoài, đành phải tập trung tinh thần chịu đựng.

Một cái là tiêu chảy, một cái là buồn nôn, nghe đâu là bệnh vặt, không cách nào so với thương gân động cốt chân chính, nhưng đại khái cũng chỉ có đương sự biết thanh “đao” “trên đầu chữ nhẫn” treo ở đâu, cần phải có nghị lực phi thường mới nhịn được. (Chữ nhẫn có bộ đao trên đầu)

Trên đường, Đậu Tầm khó chịu đến mức chỉ muốn đẩy cửa xe ra chui xuống dưới bánh xe luôn, hắn lén nắm bàn tay Từ Tây Lâm đặt bên cạnh.

Từ Tây Lâm vội hỏi: “Sao vậy, buồn nôn à? Muốn nôn thì kêu Lão Thành dừng xe ven đường.”

Lão Thành vội vã bổ sung: “Đúng đúng, bảo tao lái xe tao không chắc lái được, nhưng dừng xe thì hơi bị siêu đó.”

Đậu Tầm lắc đầu, rất muốn phối hợp nở nụ cười, nhưng thật sự là ngay cả sức nhếch môi cũng không có, lưng ướt sũng mồ hôi lạnh, tai bắt đầu ù đi, đành phải đếm nhịp thở của mình để giết thời gian.

Ngô Đào và Dư Y Nhiên đầu quay đầu lại nhìn hắn, hỏi hắn thế nào rồi, sau đó Đậu Tầm liền cảm giác được Từ Tây Lâm giãy nhẹ, rút tay khỏi bàn tay hắn.

Đậu Tầm nghiêng đầu nhìn gã, thấy Từ Tây Lâm đang trông ra ngoài cửa sổ.

Cây cối hai bên đường rũ rượi thiếu sức sống, thành hàng bay vút qua, một con đường cái thẳng tắp kéo dài về phương xa, càng đi càng chật, con Hạ Lợi cùi bắp của họ giống như cứ một mực chui vào ngõ nhỏ teo dần vậy.

Tim Đậu chọt hụt một nhịp, dạ dày ban nãy đau quặn khó chịu đột nhiên bị đóng băng, không cảm giác, nặng trĩu treo ở đó, thành giá áo túi cơm không có sinh mệnh.

Ngay sau đó, Từ Tây Lâm giống như ý thức được hành động vừa rồi làm tổn thương người ta, gã định thần lại, dùng tay kia nhẹ nhàng vỗ về lưng Đậu Tầm, tựa hồ muốn đền bù một chút trước khi Đậu Tầm bắt đầu mất vui.

Nhưng đã muộn.

Vất vả lắm mới về đến nhà, Đậu Tầm xuống xe quay người đi ngay, Từ Tây Lâm đành phải nhanh chóng tạm biệt đám bạn: “Lần tới tao mời, hôm khác chúng ta lại tụ tập.”

Lão Thành: “Biết rồi, mày mau đi xem đi.”

Từ Tây Lâm bất đắc dĩ khoát tay với hắn, co cẳng chạy.

Đậu Tầm quay về phòng mình, đóng cửa lại, lao vào buồng vệ sinh nôn thốc nôn tháo, chẳng những một hơi nôn hết thức ăn không tiêu hóa được

ban này, đến cuối cùng không có “hàng t ần”, suýt nữa nôn luôn cả mặt ra.

Từ Tây Lâm ở bên ngoài lo lắng gõ cửa, Đậu T ần hai tay chống đầu gối, mắt sụp xuống đứng bất động rất lâu, chờ dần nghe Từ Tây Lâm gọi hẳn.

“Ban ngày ban mặt tự dưng khóa cửa làm gì? Bệnh hả? Mau mở ra cho tao!”

“Đậu hạm nhi, mở cửa!”

“Đậu T ần!”

...

Đậu T ần không hề nhúc nhích, như là điếc r ồi, Từ Tây Lâm gõ một hồi không được, phần nộ đập cửa một phát, sau đó quay người bỏ đi. Một hơi d ần trong ngực Đậu T ần phút chốc tan mất, hẳn khom lưng, vai sụp xuống, thở hổn hển chốc lát, đoạn loạng choạng vịn nước súc miệng rửa tay, sau đó lại mở vòi sen, tắm tấp sạch sẽ.

Vòi nước nhà họ dùng cả năng lượng mặt trời lẫn điện, có thể cam đoan hai mươi bốn giờ đều dư dả nước nóng, hôm nay rõ ràng trời trong nắng đẹp, gió nhẹ mây gọn, nước bị nắng chiếu hơi nóng lên, Đậu T ần không mở nước lạnh, tắm luôn bằng nước nóng.

Nước nóng làm toàn thân hẳn đỏ lên, chỉ có ngực vẫn lạnh ngắt, như nuốt cả tảng nước đá, chặn ở đó không buông tha.

Trước kia, Đậu T ần vẫn có thể hiểu sắc mặt Từ Tây Lâm, khi đó Từ Tây Lâm vui là vui, mất vui cũng sẽ lập tức trở mặt cãi nhau... Tuy rằng cãi xong chính gã sẽ nhanh chóng đi đầu tiết v ết ần số biết lý lẽ. Nhưng một năm nửa năm trôi qua, bu ần vui Từ Tây Lâm để lộ trên mặt ngày càng ít.

Người lên đại học sẽ thay đổi sao? Đậu T ần không rõ lắm, chỉ biết là hẳn không cảm thấy bản thân có gì thay đổi.

Nhưng bắt đầu từ khi Từ Tây Lâm khai giảng học quân sự, Đậu Tâm không thời khắc nào không bị nổi bất an mãnh liệt thôi thúc, hấn đến bây giờ vẫn nhớ rõ, lúc ấy Từ Tây Lâm thường không nghe điện thoại, chớp mắt mới vừa về nhà, thậm chí mang đến cho Đậu Tâm cảm giác xa lạ. Đậu Tâm có một cảm giác không nói ra được, giữa hai người họ có một sợi dây cực mảnh, nhìn từ bên ngoài là nối liền nhau, về sau sẽ càng lúc càng dài, càng kéo càng mỏng, cuối cùng rốt cuộc sẽ đứt lìa, hấn sẽ không nhìn thấy người kia đi đến đâu nữa.

Bây giờ hấn còn đi học, còn miễn cưỡng tính là “trẻ con”, dày mặt không minh bạch ở nhà họ Từ cũng chưa có gì, nhưng ba năm... hai năm rưỡi nữa tốt nghiệp rồi, phải nói thế nào đây?

Một ngày kia Từ Tây Lâm thấy hấn phiền, rốt cuộc không cách nào chịu được hấn nữa thì sao?

Ai có thể chịu được vụng trộm cả đời?

Những việc này trước kia Đậu Tâm không nghĩ tới, hấn chỉ biết theo bản năng bá chiếm Từ Tây Lâm, như thần giữ của canh khư khư mớ gạch vàng của hấn không từ bỏ.

Đợi đến gần tối, Đậu Tâm nghe thấy bên phòng Từ Tây Lâm có tiếng mở cửa, biết gã phải đến trung tâm hoạt động của người già đón bà ngoại, còn tiện thể mua ít đồ liền đứng bên cửa sổ mà nhìn, thấy Từ Tây Lâm ra công, mới ra khỏi phòng mình, kết quả là nhìn thấy thuốc Từ Tây Lâm để trong gian phòng chung.

Từ Tây Lâm sau khi đón bà ngoại về liền đi làm cơm tối, gã hiện giờ đã có thể nấu xong một bữa cơm gia đình mùi vị bình thường chỉ trong vòng nửa tiếng.

Bà Từ lấy làm lạ hỏi: “Tiểu Tâm sao có thể không ra ăn cơm?”

“À, nó...” Từ Tây Lâm dừng một chút, “Buổi trưa ăn xiên que ở bên ngoài bị đau bụng.”

Bà ngoại nghe thế liền muốn đứng dậy: “Đỡ bà đi xem.”

“Bà đừng dậy, đừng dậy, đỡ cháu.” Từ Tây Lâm hốt hải ấn bà ngồi xuống, nghĩ một chút, lại bưng bát cháo gạo kê lên lần.

Lần này Đậu Tâm không cần gõ phá cửa, gõ hai cái đã mở.

Từ Tây Lâm nhất thời không biết nói gì, đưa bát cháo cho hắn: “Húp một ít đi.”

Đậu Tâm im lặng một lúc, rồi cuộc nghiêng người cho gã vào.

Từ Tây Lâm liếc hộp thuốc không, tìm một chỗ ngồi xuống, hai người chẳng ai lên tiếng, cho đến khi Đậu Tâm đặt nhẹ cái bát không xuống, Từ Tây Lâm mới định thần lại, bật thốt ra: “Tao không có ý đó.”

“Không có ý gì?” Đậu Tâm hỏi, “Không có ý chứng minh mà không phải đồng tính, hay không có ý phủi sạch quan hệ với tao?”

Từ Tây Lâm hơi á khẩu, đến lúc này, gã đã biết Đậu Tâm chiến tranh lạnh một buổi trưa với gã là vì chuyện gì, vốn định chỉ biết trong lòng vậy thôi rồi bỏ qua, ai ngờ Đậu Tâm còn hỏi đến cùng.

Từ Tây Lâm hạ thấp giọng: “Vậy mà còn muốn thế nào? Công bố khắp thiên hạ à?”

Gân xanh trên thái dương Đậu Tâm hơi lên, hắn không lên tiếng.

Từ Tây Lâm thở dài, giọng hơi dịu đi: “Dạ dày còn đau không? Mà nói xem mà đang đấu với ai vậy?”

Đậu Tâm lạnh lùng nói: “Thứ mà đưa vào tay tao, ai tao cũng không cho, ai chạm vào, tao chặt tay kẻ đó.”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã mệt mỏi đỡ trán, cảm thấy căn bệnh ung thư trung nhị của Đậu Tâm có thể đã khuếch tán. Gã từng chút một bấm các đốt ngón tay mình, đếm

nhịp thở, đếm đến mười, Từ Tây Lâm mới cảm thấy hô hấp bình ổn hơn. Đoạn gã đứng dậy đi đến bên cạnh Đậu Tâm, đưa tay nâng cầm hấn, xoa gò má tái xanh: “Lúc chúng ta thế đơn lực bạc, bất kể làm gì, đều phải kiên trì một chút, nhưng sẽ không như vậy mãi đâu, chờ đến một ngày, tao mạnh rồi, có quyền nói chuyện, muốn làm gì cũng không cần nhân kỳ nghỉ lên lút trong ký túc xá, còn ai có thể đuổi mày? Đến lúc đó cũng khỏi cần bận tâm người khác nói gì, đúng không?”

Đậu Tâm trước nay biết Từ Tây Lâm nói còn dễ nghe hơn hát, không chịu nghe gã, bất cần nói: “Đuổi thì đuổi, cùng lắm thì thi lại lần nữa, đổi trường khác học tiếp, cả Trung Quốc chỉ có một trường đại học thôi chắc?”

Đối với Đậu Tâm mà nói, tất cả thành công đều đến quá dễ dàng, có thể tùy tiện vào đại học tốt nhất, tùy tiện giành được học bổng, tùy tiện đi du học – chỉ cần hấn muốn. Đến quá dễ dàng, thành thử hấn không mấy may biết quý trọng.

Từ Tây Lâm không thể đáp nổi, nghĩ bụng: “Thôi đành bỏ nó vậy, chứ biết làm sao?”

Gã cúi đầu kè trán Đậu Tâm, hôn nhẹ chóp mũi hấn: “Được, mày nói đúng – muốn ăn cháo nữa không? Tao múc thêm cho một bát?”

Hồi đó Đậu Tuấn Lương bỏ Đậu Tâm dưới quê, rất nhiều năm chẳng ngó ngang đến, nói chuyện cũng dễ nghe như vậy. Đậu Tâm tới giờ còn nhớ rõ, Đậu Tuấn Lương mua cho hấn một cái máy chơi game ngoại nhập lúc ấy rất đắt tiền, trước khi đi ng ỡ xồm xuống, ra về lưu luyến, bảo hấn phải nghe lời, phải thay mình hiếu thuận ông bà, còn nói “Ba bây giờ công việc rất bận, mẹ con lại đi vắng, không chăm sóc được con, nhưng sẽ không như vậy mãi đâu, chờ qua đợt này hết bận, chúng ta sẽ lập tức về nhà, ba hứa.”

Nhưng lời hứa của con người, chẳng qua môi trên chạm môi dưới, được mấy phần đáng tin?

Đậu Tâm vốn có năm phần lửa giận, bị Từ Tây Lâm bất ngờ làm bùng thành mười phần, hấn đột nhiên túm cổ áo Từ Tây Lâm, dùng bạo lực đè gã

xuống, hung hăng ném lên giường, chẳng rằng chẳng nói ra tay xé quần áo gã.

Từ Tây Lâm chỉ lên đưa cháo, cửa cũng chưa đóng kín, bà ngoại còn ở dưới lầu chờ gã trả lời, không liệu được Đậu Tâm nói nổi điên liền nổi điên, ngay cả giọng cũng không dám quá lớn, giờ tay chặn bàn tay Đậu Tâm chui vào sơ mi: “Mày điên rồi à? Buông ra!”

Đậu Tâm dừng một chút, sau đó véo mạnh ngực gã một cái. Từ Tây Lâm cong người lên, thuận tay lôi một cái gối trên giường, cách gối thụi Đậu Tâm một phát.

Đậu Tâm bị thụi trúng cằm, cho dù có gối giảm lực, nhất thời cũng ngậy ra, bị Từ Tây Lâm nổi giận dùng dùng đẩy xuống, ôm cầm nghiêng qua một bên.

Từ Tây Lâm mặt trề như nước chĩnh lại quần áo, nhìn Đậu Tâm một cái, ngay cả bát cũng không cầm đã đi luôn.

“Rất một nét với Đậu Tuấn Lương.” Đậu Tâm châm chọc nghĩ.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 43: Miễn cưỡng

Từ Tây Lâm nửa tháng không thèm để ý đến Đậu Tầm. Gã trước kia luôn ở nhà với Đậu Tầm, hiện giờ mỗi ngày đi sớm về khuya, bóng cũng chẳng thấy, còn thuê dì dọn dẹp quay lại nấu cơm – bắt đầu từ khi Từ Tây Lâm có khả năng nấu cơm gia đình, chỉ cần gã ở nhà, người làm công có thể không cần đến.

Hai người bình thường cãi thì cãi, nhưng chưa bao giờ chiến tranh lạnh. Chủ yếu là đối với mấy việc nhỏ nhặt đó, Từ Tây Lâm không hay để bụng, sau khi bình tĩnh lại sẽ tự động giải quyết vấn đề chưa bao giờ cần Đậu Tầm hao tâm tổn trí. Nhưng đột nhiên một ngày kia, Từ Tây Lâm không muốn giải quyết vấn đề Đậu Tầm liên ngờ ra.

Mới đầu, Đậu Tầm thù hận Từ Tây Lâm như Đậu Tuấn Lương vậy, song thù hận xây dựng trên lửa giận nhất thời thiếu căn cơ, hơi bình tĩnh một chút, liền nhanh chóng tan thành mây khói trong sự thấp thỏm.

Từ Tây Lâm đôi khi về trễ, thế là ngay cả lầu cũng chẳng lên, ngủ ngay trong thư phòng của Từ Tiến. Một ngày nọ gã đêm hôm khuya khoắt lên lầu lấy đồ, tiếng bước chân rất nhẹ, lại vẫn kinh động đến Đậu Tầm không đóng cửa, Đậu Tầm đang nửa mơ nửa tỉnh phản ứng đầu tiên chính là nhảy vọt dậy lao ra cửa, vừa vặn mặt đối mặt với Từ Tây Lâm đang cầm một cái chăn chuẩn bị xuống lầu ngủ.

Từ Tây Lâm nhìn hấn một cái, hơi dừng chân, dường như định nghe xem hấn muốn nói gì, đáng tiếc Đậu Tầm như xe tuột xích, trở mắt nhìn gã một lúc lâu, một chữ cũng chẳng thốt ra nổi.

Thế là Từ Tây Lâm ôm chăn đóng cửa, đầu cũng chẳng quay lại mà đi thẳng xuống lầu.

Gã không giống Đậu Tằm, lửa giận tới nhanh đi cũng nhanh, rất nhiều việc tuy rằng nhất thời cũng nổi giận, nhưng phần lớn không để trong lòng, mà để trong lòng rồi, tất nhiên không thể dễ dàng xóa đi. Nếu Đậu Tằm có thể chủ động làm lành, gã cũng sẵn lòng duy trì lý trí đứng lại nghe, đáng tiếc Đậu Tằm xem ra không có khả năng này.

Từ Tây Lâm buồn ngủ díp mắt lại, chẳng có tâm tình đi dỗ dành Đậu Tằm nữa, hướng chỉ mỗi lần đầu nhân nhượng hẳn, ngay cả thỉnh thoảng thân mật một chút cũng vậy, gã thật sự mệt lắm rồi.

Đậu Tằm khiến gã rất bực mình, vừa vặn mấy ngày nay không có Đậu Tằm quấy rầy, bèn bớt thời gian và tinh lực đi làm việc nghiêm túc – đồ bán trong siêu thị giáo dục trường họ rất đắt, trái cây còn kinh khủng hơn, héo queo héo quắt cũng trộn lẫn vào, giá cả ước chừng cao hơn trên thị trường hai mươi phần trăm.

Thế nhưng vị trí địa lý được trời ưu ái, đám học sinh tan học quay về ký túc xá muốn ăn ít trái cây, bình thường lười chạy ra ngoài lựa, cũng chỉ những lúc đi ngang qua siêu thị giáo dục ghé vào mua một ít ăn tạm, dù sao thì cuộc sống học đường chất lượng cũng không cao, ban đêm đói không chịu nổi lấy dưa leo chấm muối cũng có thể ăn ngon lành, trái cây không tươi cũng chẳng hề gì.

Từ Tây Lâm nhận thấy cơ hội buôn bán từ đây, gã định nhờ mấy người bạn của học viện máy tính bên cạnh, làm một trang web nhỏ rất đơn giản, còn đi hết các siêu thị trái cây và sạp trái cây trong phạm vi 3 kilomet trước cổng trường, chọn mấy chỗ tốt để hợp tác. Gần đây học sinh mang laptop đến trường ngày càng nhiều, đến lúc đó họ có thể trực tiếp lên mạng đặt trái cây tươi, đặt xong đưa thẳng đến phòng, ngoại trừ giao hàng, còn có thể cung cấp dịch vụ gọt vỏ và cắt miếng, đỡ mất công đám công chúa hoàng đế mới rời khỏi nhà không biết dùng dao gọt trái cây.

Lập kế hoạch buôn bán là rất dễ dàng, bởi không tưởng gia có sáng ý đâu đâu cũng thấy, dạo một vòng quán cà phê có thể nghe thấy hàng tá phương pháp không tẻ, tiếc thay chỉ có phương pháp thôi thì không được, Từ Tây Lâm từ thời điểm thi đại học xong liền bắt đầu suy tính nên làm gì,

tính hết một học kỳ rồi – đầu tiên là quảng cáo thế nào, làm sao để đám học trò chấp nhận và quen với kiểu này, và có người đặt hàng thì ai đi giao? Chủ sạp trái cây nhất định không làm, như vậy sẽ phải tìm người, tìm ai, trả bao nhiêu tiền? Hơn nữa, lỡ mà làm ăn phát triển, trong trường đông sinh viên như thế, làm sao giao hết được? Quan trọng nhất là nhà trường nghiêm cấm nam sinh vào ký túc xá nữ, đến lúc đó lỡ như không tìm được nhân viên nữ, thì làm sao giao cho nữ sinh? Cùng với vấn đề giữ tươi trái cây, đặc biệt là trái cây đã bỏ, làm sao bảo đảm? Vân vân... Từ Tây Lâm vừa làm công tác chuẩn bị giai đoạn trước, vừa từng bước từng bước giải quyết vấn đề có thể gặp phải, bận đến sứt đầu mẻ trán.

Vừa bận thì thời gian liền trôi nhanh hơn. Từ Tây Lâm hơn một nửa kỳ nghỉ đông đầu coi nhà là khách sạn tính theo giờ, chỉ đêm 30 mới lộ mặt.

Trong nhà chuẩn bị rất nhiều đồ tết, nhưng đón tết không hề tung bừng, ngay cả con vẹt cũng cảm giác được bầu không khí không tốt, không dám lắm mồm, sớm bay về giá chăm chú cắn hạt dưa rồi.

Từ Tây Lâm hơn một tháng trước đã đặt sẵn cơm tất niên, vốn tính cùng bà ngoại và Đậu Tâm làm sủi cảo cho vui, nhưng gần đến giao thừa mà hoàn toàn chẳng có tâm tình, bèn luộc một bạch đông lạnh cho có.

Cơm tất niên đặt trước một tháng rất thịnh soạn, nhưng mọi người chẳng có hứng thú gì, bởi vậy thịnh soạn một cách thảm thương, ăn qua loa rồi dọn luôn. Bà ngoại đã tuổi cao sức yếu, tiết mục ngôn ngữ trong tiệc tối tết âm lịch cơ bản đầu lấy phương ngôn phương Bắc làm chính, bà cũng chỉ nghe ý tứ đại khái, không theo kịp điểm gây cười, mới một lúc đã cảm thấy chán, thế là quay về phòng cầm ra hai bao lì xì, cho mỗi người một bao.

“Đêm đi ngủ phải bỏ dưới gối,” Bà ngoại đông dài dặn dò: “Trẻ con áp tuổi(1) một chút, để các cháu lớn chậm thôi, đừng gấp.”

Thanh niên trên dưới hai mươi tuổi vẫn có thể nhận tiền mừng tuổi, nhưng bản thân thường không thoải mái mà nhận, luôn cảm thấy lớn rồi nhận rất ngại. Đậu Tâm vô thức nhìn Từ Tây Lâm một cái, Từ Tây Lâm cũng khá xấu hổ, ho khan một tiếng: “Bà ơi, tui cháu lớn tướng rồi...”

“Cần đi cần đi,” Bà Từ không phân bua gì đập bao lì xì vào đầu gã, “Tân niên khởi đầu tốt đẹp, tiền áp tuổi phải nhận, áp không được tuổi lũ trẻ, lớp già không phải sẽ ra đi?”

Từ Tây Lâm: “...”

Giờ thì đừng nhiều lời nữa, chỉ có thể nhận thôi.

Bà Từ lại đưa bao lì xì kia cho Đậu Tầm, giờ tay chỉ trán hấn một cái: “Người lớn tướng r ấ... bao nhiêu tuổi r ấ, mà mỗi phút lại giận nhau, r ấ mỗi phút lại hòa nhau? Cho là bà không nhận ra à? Giận đối năm nay không thể kéo tới sang năm, nhận tiền lì xì, r ấ cười một cái, không được cãi nhau nữa, nghe chưa?”

Đậu Tầm vừa xấu hổ, vừa trộm nhìn Từ Tây Lâm, Từ Tây Lâm không có biểu cảm gì, chỉ đáp một tiếng. Bà Từ nhắc nhở cả hai, r ấ tự mình đi nghỉ ngơi. Từ Tây Lâm nhìn bà dàn xếp xong, lại mở tối đèn phòng khách, hạ âm lượng ti vi, vừa quay đầu lại, liền thấy Đậu Tầm căng thẳng nhìn mình chằm chằm.

Trong lòng Đậu Tầm thấp tha thấp thỏm, mới đầu là không thể xuống nước, không muốn cúi đầu trước, sau đó hấn đã không biết phải cúi đầu như thế nào, đành phải phó mặc ông trời chờ Từ Tây Lâm lên tiếng. Từ Tây Lâm cúi đầu nghĩ một chút, đoạn xé một bịch hạt dẻ cười trên bàn, bốc một nắm nhỏ cho con vẹt, còn lại đưa Đậu Tầm.

Tảng đá lớn treo cao ba tầng lầu trong lòng Đậu Tầm rơi “Bộp” xuống đất – Từ Tây Lâm rút cuộc cho hấn một bậc thang, xem như làm hòa.

Bà ngoại đi nghỉ ngơi, hai người họ vẫn phải gác đêm bên bữa tiệc tối. Nội thành đón tết rất chán, bên ngoài từ sáng đến tối có người ồn ào đòi bỏ lệnh cấm đốt pháo, rút cuộc cũng không bỏ, giao thừa mà trong tiểu khu vẫn im ắng. Lúc Từ Tây Lâm còn nhỏ, di Đổ mua cả đồng bong bóng – chính là loại bong bóng rất nhỏ đó – ban ngày cả nhà cùng thổi giúp gã, đêm giao thừa cho gã giẫm bễ, xem như nổ pháo. Sau đó gã lớn r ấ, liền bỏ trò chơi trẻ con này, trừ tịch mỗi năm một im lặng hơn.

Im lặng đến mức Từ Tây Lâm mới một lúc đã nằm trên sofa ngủ thiếp đi.

Đậu Tâm lén lút lấy một tấm chăn đắp lên người gã, sau đó khẽ khàng ngồi bên cạnh, ngồi một lúc, hẳn thật cẩn thận nắm bàn tay Từ Tây Lâm đặt bên người. Ngón tay gã hơi chai, lòng bàn tay ấm áp, là độ ấm làm người ta mê mết.

Một lát sau, Từ Tây Lâm nằm trên sofa co cổ khó chịu, mơ mơ màng màng còn tưởng đang ở trên giường, trở mình suýt nữa ngã xuống, Đậu Tâm ôm lấy gã, đỡ vào lòng mình. Từ Tây Lâm kỳ thực tỉnh rỗi, ánh mắt dừng trên bàn trà cạnh sofa, nước trong ly thủy tinh bị TV chiếu ra một điểm sáng, trong TV vang lên tiếng nhạc dạo ngày tết, đang đọc điện mừng năm mới đến từ các nơi trên thế giới.

Từ Tây Lâm không nhúc nhích, ngây ra một lúc, lại nhắm mắt.

Tiếng chuông năm mới vang lên, di động như xác chết vùng dậy rộn ràng hẳn, bên ngoài có người dùng loa ô tô làm pháo, ban đêm lạnh giá thoảng cái có sức sống hơn. Từ Tây Lâm nửa ngủ nửa tỉnh bò dậy, cũng không xem là ai, lần lượt trả lời như hoàn thành nhiệm vụ “Cảm ơn, cùng vui.”

Đậu Tâm thành linh ôm gã từ phía sau, nhẹ nhàng hôn cổ gã một cái, nhỏ giọng nói: “Chúc mừng năm mới.”

Từ Tây Lâm do dự một lúc: “... Ừm.”

Năm cũ đã qua, năm mới bắt đầu.

Ngày đầu tiên của năm mới, Từ Tây Lâm quay vờ trên lầu ngủ.

Mỗi lần cãi nhau xong, Đậu Tâm đều có biểu hiện tốt hơn, nói gì cũng đồng ý, cả người như bị hồng hóc, dịu dàng khác thường, ngay cả mức độ cay độc cũng giảm hẳn. Hẳn thậm chí còn bước đầu học được “cố tìm cái chung” – tạm thời đi ngược thiên tính mọi việc đều phải quật ba thước đất làm cho rạch ròi, xếp lại chuyện hôm đó không đề cập tới.

Từ Tây Lâm ngoan ngoãn ở nhà vài ngày, không khí hòa bình rồi, con vẹt rất giỏi xem sắc mặt người lại sống dậy, một lần nữa quay về kiểu “lái nhải lăm mồm”, từ sáng đến tối không lúc nào chịu im lặng.

Qua mừng bẩy, không khí ngày tết nhạt dần, người buôn bán nhỏ trên đường lũ lượt bắt đầu khai trương, tiệm in ấn cũng mở cửa lại, Từ Tây Lâm phải bắt đầu công việc năm ngoái chưa kịp xong, đã hẹn buổi sáng gặp, vậy là gã dậy thật sớm, định lặng lẽ đi rồi nhanh chóng quay về, đang thay giày ở cửa, thì trên đầu bất ngờ vang lên một giọng nói: “Muốn ra ngoài à?”

Từ Tây Lâm ngẩng đầu lên, thấy Đậu Tâm đang đứng trên cầu thang nhìn mình.

Đậu Tâm như thể lấp thuận phong nhã, Từ Tây Lâm hoài nghi phải chăng nửa đêm ngủ hắt cũng mở một mắt nhắm một mắt như cú mèo, bên phía mình có tí tẹo tiếng động là hắt có thể biết ngay. Điều này khiến gã có sự không thoải mái như bị giám thị – đặc biệt là trong tình huống gã không muốn kinh động Đậu Tâm.

Thấy gã gật đầu, Đậu Tâm rất muốn lăm miệng hỏi một câu “đi đâu”, nhưng “tuần trăng mật” như đi trên băng mỏng vẫn chưa qua, hắt không dám can thiệp nhiều, nín nửa ngày, mới thốt ra một câu: “Buổi trưa có về không?”

Từ Tây Lâm: “Tối về.”

Đậu Tâm: “Muốn ăn gì? Tao đi mua.”

“Cái gì cũng được,” Từ Tây Lâm nói xong, rốt cuộc vẫn giải thích một câu, “Học kỳ sau tao tính làm trang web bán trái cây, giờ phải đến tiệm in ấn xem thử tờ rơi quảng cáo.”

Đậu Tâm nghe gã giải thích một câu, thần sắc hơi căng thẳng phút chốc liền thả lỏng.

“Trong phòng tao có bản gốc, mày có thể xem thử.” Từ Tây Lâm theo về mặt của hắn, nói chuyện cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Nhận giao nhận gọt nhận bỏ sẵn, lấy ít tiền công đi lại.”

Đậu Tâm trời sinh không có cảm giác gì với các cách làm ăn buôn bán, song nghe xong không tắt nước lạnh, cũng không đưa ra nghi ngờ sắc bén nào, còn khá cố vũ nói: “Tốt lắm, tương lai hạ trường tụi mày rồi, cũng có thể đến giải phóng tụi tao luôn, nhân dân khu giặt chiếm chịu đủ táo có vỏ rồi.”

Từ Tây Lâm nở nụ cười với hắn, vẫy tay chào rồi đi.

Đậu Tâm tức thì như một gốc cỏ nhỏ cho tí nắng là rạng rỡ, tâm tình lập tức vui phơi phới, cũng sinh ra hứng thú đặc biệt với “trái cây”, lập tức xuống lầu gọt hai quả táo, cắt thành miếng nhỏ bỏ vào hai đĩa, cho bà ngoại một đĩa, còn lại mình và chim chia nhau ăn.

Lúc này, điện thoại rung nhẹ, Đậu Tâm cầm lên xem, phát hiện là ngân hàng nhắc nhở số dư.

Đậu Tuấn Lương và Chúc Tiểu Trình mỗi năm đến tết đầu trước sau gửi một khoản sinh hoạt phí cho hắn, hai người tâm linh tương thông cực kỳ, thường xuyên nối gót nhau. Sau khi hai người ly hôn, Đậu Tuấn Lương cưới một nữ thư ký ngực bự náo teo mình thích nhất, Chúc Tiểu Trình cầm phần tài sản lớn hơn được chia từ vụ ly hôn, khải hoàn về cõi Phật, từ đó làm một ni cô nước Mỹ bình lặng và giàu có, nhưng sinh hoạt phí của Đậu Tâm luôn gửi đúng lúc, thậm chí đến sinh nhật Đậu Tâm, Chúc Tiểu Trình người làm mẹ này còn phá lệ gửi một khoản cho hắn.

Tiếp theo Đậu Tuấn Lương liên tục gọi điện thoại tới, nói là ngày tết, muốn kêu hắn ra ngoài, gia đình cùng ăn bữa cơm.

Đậu Tâm quả thực rất muốn cười, hóa ra ở chỗ Đậu tiên sinh, mừng bầy mới tính là tết. Còn “gia đình”, cũng không biết ai với ai là gia đình đây. Bình thường yêu cầu vô lý kiểu này Đậu Tâm đều không thèm đếm xỉa, nhưng mấy ngày nay tính tình hắn bị Từ Tây Lâm làm hiên hắn, nghề mở miệng chửi người cũng không còn thuần thực nữa, chưa kịp nói gì, Đậu

Tuấn Lương bên kia đã tự chủ trương quyết định: “Được, cứ như thế đi, lát nữa ba tới đón con.”

Đậu Tâm: “...”

Bà Từ cực kỳ ngứa mắt với Đậu Tuấn Lương, so với Trịnh Thạc còn ngứa mắt hơn, bởi vì cho rằng ông ta điệu đà quá sức, y hệt thằng Hán gian vậy. Lúc tiễn Đậu Tâm ra cổng bà dặn dò cả nửa ngày, chỉ thiếu bảo Đậu Tâm “đi chơi đừng gây phiền phức cho chú”, sau đó bà lại cực kỳ hiên từ nói với Đậu Tuấn Lương: “Làm phiền Đậu tiên sinh.”

Đậu Tuấn Lương bị bà cụt hòa nhã làm mất mặt, cũng không tiện so đo với một bà lão, đành phải bực bội nhin, cảm thấy chẳng mấy chốc con mình sẽ không cùng họ với mình nữa.

Bữa cơm này không thoải mái lắm, Đậu Tuấn Lương dẫn cả bà nhỏ đi, bụng cô ả to như sắp đẻ đến nơi rồi, nghe Đậu Tuấn Lương hỏi một câu về thành tích của Đậu Tâm, liền vuốt bụng mình, mặt đờ mầu tím nói: “Nghe thấy chưa cục cưng, mai một phải học theo anh hai nha.”

Đậu Tuấn Lương nghe thế nhú mày, lúc này, ông ta đã hơi hối hận khi dẫn cái bình hoa này ra ngoài cho mất mặt.

Đậu Tuấn Lương là một kẻ trắng hoa gặt ai cũng yêu, ngay cả đại mỹ nhân như Chúc Tiểu Trình cũng có thể chán, càng khỏi bàn loại tiểu yêu tinh mặt chuột không não này, tân hôn chưa được mấy hôm lại bắt đầu ăn trong bát nhìn trong nôi, thấy cô ả có con mới giữ cho vài phần thể diện mà thôi, không ngờ cô ả còn được đà lên mặt!

Đậu Tuấn Lương thu lại nụ cười, bỏ đĩa xuống, thẳng thừng nói với Đậu Tâm: “Em con... đứa nhỏ chưa biết là trai hay gái này còn lâu mới lớn, chưa biết sẽ thế nào. Ba bây giờ chỉ trông vào mình con, con phải chăm chỉ học hành, tương lai làm rạng rỡ tổ tông, đờ của ba không cho người khác được đâu, biết chưa?”

Đậu Tâm sừng sốt, cô ả bên cạnh lập tức biến sắc.

— Truyền thuyết về Tết Nguyên Đán (áp tuế tị yên): Thời cổ, có một loại tiểu yêu gọi là “túy”, đêm ba mươi Tết sẽ xuất hiện dùng tay sờ đầu đứa trẻ đang ngủ say, đứa trẻ thường sợ quá khóc ré lên, tiếp đó đau đầu phát sốt, biến thành đứa ngốc. Bởi vậy, mọi nhà vào ngày này đều chong đèn không ngủ, gọi là “thủ túy”.

Có một đôi vợ chồng hiếm muộn, về già mới có con, coi con như bảo bối. Đến đêm 30, họ sợ “túy” đến hại con, liền lấy tám đồng tiền ra chơi với con. Đứa bé chơi mệt ngủ gục, họ liền dùng giấy đỏ gói tám đồng tiền đặt ở dưới gối nó, bên gối liền phát ra từng luồng sáng, khiến “túy” sợ hãi bỏ trốn. Thì ra, tám đồng tiền này là do thần tiên biến thành. Ngày hôm sau, hai vợ chồng đem chuyện này kể cho mọi người, mọi người về học theo, con cái liền bình an. Do “túy” và “tuế” (tuổi) đồng âm, sau dần dần biến thành “áp tuế tị yên”.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 44: Trọn đời trọn kiếp

“Ba mà nói như vậy ngay trước mặt bà?” Từ Tây Lâm cằm ly trà lên, trong thời gian nghỉ ngơi được nghe một chuyện rất mới mẻ.

Gã chỉ mới gặp mặt Đậu Tuấn Lương một hai lần, không tính là quen biết, song chỉ xét từ những gì Đậu Tâm thuật lại, thằng ôn này xem ra rất có phong cách của cha.

Đậu Tâm đang nằm bò trên giường gã lật xem một quyển sách giải trí: “Sắc mặt bà xanh mét như cỏ vậy, tao cảm thấy hình như Đậu Tuấn Lương cũng không thích bà lắm đâu.”

Từ Tây Lâm lắc đầu, lấy bà Từ ra làm ví dụ: “Bà ngoại tao ghét Trịnh Thạc muốn chết, mà cũng không nói như vậy với Trịnh Thạc.”

“Phải không?” Đậu Tâm vẻ mặt mù mờ ngẩng đầu lên, “Không có chứ? Tao cảm thấy bà đối với Trịnh Thạc tốt lắm mà.”

Từ Tây Lâm không biết nên giải thích vấn đề “làm người để lại một đường” và “đánh người không đánh mặt” làm sao cho hẳn hiểu, đành phải tạm thời bỏ qua: “Thế mà nói sao?”

Đậu Tâm tâm trạng rất tốt đáp: “Tao không nói gì, thấy bà tức như vậy, liền cười khẩy một tiếng thôi.”

Từ Tây Lâm: “...”

Khái niệm của Đậu Tâm đối với tiền, chỉ dừng lại ở mức sinh hoạt phí bình thường dùng, đây là một chút nghĩa vụ còn sót lại của cha mẹ, nổi lên quan hệ thân duyên giữa họ, là bằng chứng cho thấy hẳn bây giờ còn có cha mẹ, tương lai còn có nghĩa vụ phụng dưỡng.

Ngoài số này ra, những tài sản khác, Đậu Tầm chưa bao giờ tính đến, cũng không cảm thấy chúng liên quan gì đến mình.

Tự tôn và tình cảm của hắn còn dừng lại trên diện tích lớn ở giai đoạn tinh thần, chưa dấn tới nhà cửa xe cộ.

Từ Tây Lâm đuổi cái lưng cứng ngắc, tiếp tục vùi đầu vào công việc – gã đang nghĩ hợp đồng hợp tác. Gã theo ngành tin tức điện tử và tự động hóa, từ khi nhập học tới giờ, chỉ được học cả đồng môn cơ sở chẳng biết có tác dụng hay không, chuyên ngành của chính mình còn chưa nhập môn, nói chi tới chuyện của học viện pháp luật bên cạnh, đành phải tìm một hợp đồng trên mạng, lại lục rất nhiều sách chuyên ngành của Từ Tiến trước kia, chậm rãi nghiên cứu từng chút một.

“Ba mày đâu có ngu, biết bà đó chỉ thích tiền của mình, không coi vợ chồng nữa đường là người một nhà, vả lại con bà vẫn chưa sinh ra, nói một câu không dễ nghe, thì ADN cũng còn chưa thể kiểm tra, cho nên ông sẽ không cho bà cái gì đâu. Nhưng cho mày thì khác, dù tương lai mày căn bản không quan tâm ông, trên người vẫn chảy dòng máu của ông, số tài sản đó chính là nước phù sa không chảy ruộng ngoài.” Từ Tây Lâm giải thích một chút cho hắn về suy nghĩ của Đậu Tuấn Lương, lại nói, “Hơn nữa, có thể ông cũng muốn bù đắp cho mày. Nếu ông thật sự cho mày, thì mày cứ thoải mái nhận đi, không mất mát gì đâu.”

Đậu Tầm tương đối không đồng ý với quan điểm này, hắn tự có nguyên tắc trung nhị – Đậu Tuấn Lương và Chúc Tiểu Trình bỏ tiền nuôi hắn lớn lên, cho hắn học hành, tương lai hắn cũng sẽ trả tiền cho hai người họ khám bệnh uống thuốc, dưỡng lão tang ma, hai bên cùng tròn nghĩa vụ pháp luật và đạo đức, sau đó không nợ nần gì nhau.

Ngoài ra, Đậu Tầm không muốn nhận bất cứ thứ gì từ họ, bởi vì tiếp nhận thứ ngoài mức, sẽ phải trả lại tình cảm ngoài mức, thay mặt cho sự “thoái nhượng” và “tha thứ”.

Có đi đầu lời này nói ra lại phải tranh cãi, mà Đậu Tầm gần đây không muốn cãi nhau với Từ Tây Lâm nữa, thế nên không lên tiếng.

Hắn bò dậy, liếc Từ Tây Lâm đang bận rộn một cái, giơ tay cậ̀n áp-phích quảng cáo và mẫu thẻ gã lấy từ tiệm in về– nhìn rất ra dáng, Từ Tây Lâm dùng thẻ VIP để quảng bá, muốn phát trong trường, nhận được thẻ dùng số thẻ đăng kí, là có thể được hưởng ưu đãi miễn phí phục vụ một tháng.

Từ Tây Lâm: “Thế nào?”

Đậu Tậ̀n bụng nghĩ: “Chẳng ra làm sao, kỳ ưu đãi vừa hết hẳn chẳng ai thèm mua nữa.”

Nhưng hắn không nói gì, liếc quyển sách mình mới lật xem, quyển đó là lúc về nhà tiện đường mua ở một hiệu sách nhỏ, tên là “Làm sao giữ gìn tình yêu của bạn”, là một quyển sách do các loại xúp gà hết hạn hợp lại. Đậu Tậ̀n tuy rằng trên trực quan cảm thấy nó là một quyển rác rưởi, song xét thấy mình tại phương diện này luôn thất bại, hắn cũng chỉ đành bịt mũi học hỏi nhiều hơn. (Xúp gà ở đây là xúp gà cho tâm hồn – Chicken Soup for the Soul)

Vừa ṛ̣i xem chương đầu tiên, nói về cách biểu đạt, nguyên tắc thứ nhất là cố hết sức sử dụng phương thức nói chuyện “chính diện”.

Thế là Đậu Tậ̀n dừng một chút, nghĩ một đ̣ang nói một nẻo: “Rất ừm... ờ... sáng tạo.”

Từ Tây Lâm vốn đang đợi hắn chê bai, đợi nguyên buổi được một câu như vậy, suýt nữa cho rằng Đậu Tậ̀n đang châm chọc mình: “Hả?”

Đậu Tậ̀n thật sự khen không nổi, vắt óc một lúc lâu, rốt cuộc lại ra được một câu: “Cũng... rất đẹp.”

Từ Tây Lâm hiển nhiên không thể lĩnh hội tinh thần ngập tràn khích lệ của hắn, cau mày trở mắt nhìn nhau một lát: “Không sao, mày có lời gì cứ việc nói thẳng đi.”

Đậu Tậ̀n không dám nói, hai người mới làm hòa, Đậu Tậ̀n hiện tại chính là con mèo nhỏ tự đứng bị chủ nhân đá một phát, mơ hồ biết mình

không đúng, nhưng không biết mình không đúng chỗ nào, cho nên nơm nớp lo sợ, không dám giơ chân nhều.

Từ Tây Lâm dần dần nhìn ra điếu gì đó từ trong ánh mắt hắn, bỗng nhiên liền đau lòng.

Gã nghĩ, mình đâu phải mới ngày đầu tiên biết Đậu Tâm, có thể không biết tính nết hắn khôn nạn ra sao à? So đo với hắn thời gian dài như vậy, quả đúng là chuyện bé xé ra to, hơn nữa xét kỹ lại, gã hôm đó rút khỏi tay Đậu Tâm, quả thật cũng hơi thiếu ý tứ.

Đậu Tâm vô thức cuộn quyển sách trong tay, bất cẩn bị Từ Tây Lâm rút đi.

Ánh mắt Từ Tây Lâm dừng lại chốc lát trên bìa quyển sách có độ sỉ nhục khá cao, tiện tay lật xem qua nội dung, tức khắc dở khóc dở cười, cười xong, trong lòng lại buồn, bởi vì cảm giác được nổi bất an Đậu Tâm chưa từng nói ra miệng.

Đậu Tâm thoáng cái đỏ bừng mặt, giơ tay gạt lại: “Đừng xem lung tung.”

“Đậu hạm nhi,” Từ Tây Lâm thở dài, kéo Đậu Tâm tay chân luống cuống vào lòng, ném quyển sách lậu vớ vẫn kia đi, “Tao không tin thứ này.”

Đây là lần đầu tiên Từ Tây Lâm ôm hắn sau vụ cãi vã hôm ấy, tim Đậu Tâm đập điên cuồng giãy lất, có sự thoải mái và tủi thân khi mất mà được lại.

Từ Tây Lâm hôn mi Đậu Tâm, cảm thấy mặt mày Đậu Tâm đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp, được sống mũi cao thẳng tôn lên, chính là mi thanh mục tú tiêu chuẩn, khiến người ta rung động.

Đậu Tâm lập tức được đăng chân lên đăng đầu, vùng khỏi tay Từ Tây Lâm, đảo khách thành chủ đề gã xuống ghế, hôn lấy hôn để không dừng

được. Từ Tây Lâm muốn nói mấy câu, nhưng né vài lần không xong, đành phải vừa cười vừa mặc hấn, chẳng mấy chốc liền thở không nổi.

Tâm ý của Đậ Tâm tha thiết và thẳng thắn, có thể đốt tan băng giá, Từ Tây Lâm không ngu không ngốc, đương nhiên cảm nhận được. Gã chìm trong tâm ý nóng hổi này, trên không trỗi lên được, dưới giẫm không đến đáy, dần dần tan vào đó, trong lòng nghĩ ngợi vẫn vơ: “Chiều thì chiều đi, chiều nó cả đời cũng không hề gì.”

Chu U vương có thể vì mỹ nhân mà đốt lửa lừa chư hầu, Bảo nhị gia có thể xé quạt cho Tình Văn... “Mỹ nhân” của gã chỉ là tính tình hơi tệ, còn khuya mới đến nông nổi mất nước hủy thân.(Chu U vương vì nụ cười của Bao Tự mà đốt lửa lừa chư hầu, sau cũng vì vậy mà mất nước. Tình Văn và Bảo nhị gia là hai nhân vật trong Hồng lâu mộng)

Lúc cãi nhau, Từ Tây Lâm cảm thấy Đậ Tâm là thẳng khốn nạn, lúc tốt lại, Từ Tây Lâm lại cảm thấy Đậ Tâm đáng thương đáng yêu, là mình quá hà khắc với hấn.

Không biết qua bao lâu, Đậ Tâm mới buông gã ra, hai tay chống trên thành ghế, nhìn gã chằm chằm.

Từ Tây Lâm dùng ngón tay quét nhẹ qua đôi môi đỏ tươi của Đậ Tâm, bật thốt ra: “Đừng như vậy, tao sẽ không thực sự giận mày đâu.”

Ngôn ngữ như chùy, nặng hàng ngàn cân, làm sao có thể buột ra được?

Chỉ là người thiếu niên lòng dễ hò reo máu dễ nóng, luôn không hiểu đạo lý này.

Đậ Tâm vẫn chưa có cơ hội nói ra suy nghĩ của mình, lúc ấy bần không khí thật sự quá tốt, có thẳng ngu mới nói.

Sau đó hấn viết một lá thư cho Từ Tây Lâm, cơ bản là thư tình, hấn rút máu trong tim ra trút đầy trên giấy, sau đó ở đoạn kết nói ra một chút suy nghĩ của bản thân.

Từ Tây Lâm thông minh muốn chết, nói sơ là hiểu, liền nhanh chóng lĩnh hội, kịp thời sửa lại hướng dẫn sử dụng thẻ – gã cho người giữ thẻ một “mức chiết khấu”, hứa hẹn một khi đăng kí thì dùng được suốt đời, sau đó cách một thời gian đưa ra vài phục vụ mới, thí dụ như ban đầu chỉ giao trái cây tươi, cách một dạo lại mở phục vụ gọt vỏ cắt miếng, thu thêm phí đóng gói.

Khỏi mù cả kỳ nghỉ đông triệt để tan đi, trước đó, Từ Tây Lâm đổ dành Đậu Tâm, ngày nghỉ ru rú trong nhà một cách không tình nguyện, sau đó dần dần gã lại bắt đầu không muốn ra ngoài lắm, chậm nửa nhịp mà tiến vào trạng thái hận không thể cả ngày dính rịt lấy nhau.

Khi hai người cùng xem phim, hoặc là cách một cái bàn làm việc của mình, Từ Tây Lâm đều thích có thể chạm đến Đậu Tâm, đôi khi là ôm hẳn, đôi khi vươn vai đặt chân lên đầu gối Đậu Tâm, quấy rầy tư thế ngồi đoan chính của hẳn, hoặc là lúc đứng lên rót nước lấy đồ ra tay gheo hẳn một chút.

Đậu Tâm thông thường là người tương đối ng ữ được, thi thoảng cũng sẽ bị hẳn gheo không chịu nổi, vào những lúc thế này, thành quả huấn luyện gần một năm ở quy ền quán chưa có cơ hội thực hành đều dùng trên người Từ Tây Lâm.

Lúc bà ngoại vắng nhà, hai người liền to gan lớn mật đùa giỡn rượt nhau chạy khắp trên lầu dưới lầu, mỗi lần đều làm con vẹt sợ quá đập cánh phành phạch, xù lông chửi bới: “Ma cà bông!”

Bà ngoại ở nhà không dám ra ngoài quây, liền cấu xé nhau ngay trong phạm vi nhỏ trong phòng, thỉnh thoảng cũng sẽ “xuất hỏa”, ban ngày ban mặt không tiện tùy ý kéo màn, mới đầu phải vào nhà vệ sinh giải quyết, song sau đó, Từ Tây Lâm phát hiện Đậu Tâm tuy không nói ra, nhưng không thích nhà vệ sinh ánh đèn u ám, thế là đổi chỗ khác – giữa giường và tủ quần áo của gã có một không gian nhỏ chỉ vừa một người nằm, Từ Tây Lâm h ử nhỏ ngủ trưa sợ ánh sáng, lót đệm chặn thật dày ngay ở chỗ này, co tròn trong nơi u ám mà ba mặt kín gió, có thể mang đến cảm giác an toàn chặt chẽ.

Hồi nhỏ, Từ Tiến chế cười nói gã bỏ giường không cần, thích ngủ quan tài.

Lớn lên, gã bỏ giường không cần, cùng cậu con trai mình yêu thương ở trong quan tài âu yếm hôn nhau.

Hơn hai tháng sau, cuối xuân sắp đến, trang web đặt hàng trái cây bọn Từ Tây Lâm làm chính thức ra mắt, đám nam sinh lý công không hề có tế bào lãng mạn đặt cho nó cái tên “Vitamin”. Trong văn phòng quản lý ký túc xá có tủ lạnh, đám sinh viên đặt sữa và sữa chua mỗi ngày thống nhất đưa đến đó, cất vào tủ lạnh, để mỗi người đăng ký lấy đi – như vậy mỗi ngày mỗi tòa lầu chỉ cần giao hàng một lần là đủ rồi. (Lý công gồm vật lý, hóa học, sinh vật, công trình, thiên văn, toán học, trên thực tế là dung hợp của tự nhiên khoa học và công nghệ.)

Từ Tây Lâm từ đây có được linh cảm, trước tiên chạy quan hệ với hướng dẫn viên và phòng hành chính, lấy được suất hạng mục trọng điểm của trường để cố vũ sinh viên gây dựng sự nghiệp, sau đó dùng da hổ làm cò, lấy danh nghĩa nhà trường đặc biệt cho phép và một đĩa nhỏ trái cây theo mùa miễn phí mỗi ngày mua chuộc quản lý ký túc xá, biến mình thành “tổ chức của nhà trường”.

Ấp ủ nửa năm, vất vả nửa năm, sau khi chính thức ra mắt cũng không được thoải mái, trước sau liên tiếp xảy ra lỗi, đi đâu chính từ từ lại mất gần một năm. Trong lúc này, bệnh “cần toàn” của Từ Tây Lâm phát tác điên cuồng, hì hục gây dựng sự nghiệp chưa tính, còn không chịu từ bỏ học bổng cuối mỗi năm, lại thêm bà ngoại ở nhà phải trông nom, thế là mỗi ngày đều dốc hết tâm huyết như trong tuần thi cử, một ngày mười tám tiếng làm liên tục. Có một độ, gã ban ngày đang yên lành ngủ ở trong lớp, tự dưng trời đất bắt đầu quay cuồng chao đảo, ù tai không nghe thấy tiếng giảng viên, đến thời điểm năm hai sắp kết thúc, sụt hẫng năm kí, ngày nghỉ tụ tập với đám bạn học cũ, làm Dư Y Nhiên hâm mộ ghen hận muốn chết.

Trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn, “sự nghiệp” nho nhỏ của gã rốt cuộc bắt đầu đi lên quỹ đạo, trong trường rất nhiều người bắt đầu gọi gã là “ông chủ Từ”, khá ra dáng một nhân vật phong vân.

Cho đến lúc này, gã mới có một chút cảm giác ở nhà nói chuyện có sức mạnh. Năng lực độc lập kinh tế vĩnh viễn là nền tảng của nhân cách độc lập – tối thiểu gã hiện tại thuê người làm theo giờ là vô cùng đúng lý hợp tình.

Lão Thành lặng lẽ hỏi gã: “Sao mà còn liều mạng hơn cả Thái Kính hồi đó vậy?”

Từ Tây Lâm không cảm thấy thế.

Thứ nhất, Thái Kính là bịt mũi làm cho người ta, gã là tổ chức một đám người làm cho mình, tâm tình không giống nhau. Hơn nữa, Thái Kính lúc ấy mới bao nhiêu tuổi? Thái Kính năm đó và gã hiện tại có lẽ trên tuổi tác chỉ kém hai ba, nhưng tài nguyên có thể tiếp xúc lại khác biệt một trời một vực, không thể so sánh được.

Và Thái Kính là liều mạng muốn có tôn nghiêm mà tiếp tục sinh tồn, xét đến cùng là bị ép buộc.

Từ Tây Lâm mỗi ngày lúc nằm ườn trên giường không muốn dậy, liều nghĩ một chút về Đâu Hạm nhi nhà gã. Với chuyên ngành của Đâu Tâm, tốt nghiệp xong chắc chỉ có thể đi bán máy móc chữa bệnh, nghề này đổi thành Từ Tây Lâm thì gã rất sẵn lòng làm, có đi đâu là Đâu Tâm, giết hấn cũng chẳng bán được. Đâu Tâm học trước một năm, sắp sửa lên năm tư rồi, con lười cứng đầu ấy lại không chịu đi du học, vậy thì chỉ có xin ở lại trường làm nghiên cứu sinh, học nghiên cứu sinh trong nước ba năm, còn không bằng thạc bác liên đọc(1), tương lai ở lại trường hoặc vào luôn sở nghiên cứu cũng không tệ.

Từ Tây Lâm không biết Đâu Tâm có từng tính toán cho tương lai lâu dài hay chưa, dù sao thì gã đã thay Đâu Tâm tính sẵn cho cả hai luôn rồi. Nghe nói Ngô Phân Phân thư ký cũ bà xã mới của Đâu Tuấn Lương năm ngoái đẻ một bé trai, Từ Tây Lâm lúc ấy còn tặng tiền mừng thay Đâu Tâm, cảm thấy có thể về sau Đâu Tuấn Lương sẽ không rảnh trông nom đứa con cả nữa.

Từ Tây Lâm cũng đầu nghĩ sẵn rồi, nếu Đâu Tuấn Lương bỏ mặc, thì gã sẽ triệt để tiếp nhận Đâu Tâm, về sau cho hấn xài tiền của mình.

Gã còn chưa tốt nghiệp, mà đã tìm được một chút niềm vui của “bao mặt trắng nhỏ”.

Lão Thành đánh giá gã giây lát, gheo: “Mày có bạn gái rồi phải không?”

“Hả?” Từ Tây Lâm thoáng sửng sốt, lập tức giấu đầu hở đuôi xua tay: “Xì, bạn như chó, đào đâu ra bạn gái?”

— Thạc bác liên độc là chọn từ nghiên cứu sinh thạc sĩ ra người đủ đi đầu kiện, sau khi hoàn thành chương trình học theo quy định và qua được khảo hạch tư cách của tiến sĩ, trở thành tiến sĩ. Ở đây thạc là thạc sĩ, và bác là tiến sĩ (trong tiếng Hoa thì tiến sĩ là bác sĩ).

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 45: Nổi lo

Bọn Từ Tây Lâm phải đi tẩy trần cho Lão Thành. Trường Lão Thành chia làm hai nơi, phần lớn chuyên ngành ở trường bên ngoài, và một nhóm nhỏ ở thành phố này, tuy cùng thuộc một trường, nhưng do khu vực bất đồng, ngành bất đồng mà tách ra chiêu sinh, hơn nữa khác biệt rất lớn. Lão Thành thi không ra gì, chỉ có thể lặn lội đến vùng ngoài, gần đây mới vất vả nhờ người chuyển ngành cho, thành công chuồn về nhà, sau này lại có thể đi cùng tụi Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm mặc dù gần đây bận tối mày tối mặt, vẫn cố gắng dành ra nửa ngày đi cùng hắn.

Lão Thành hỏi đến bạn gái Từ Tây Lâm, không hề là thuận miệng nói một câu vậy thôi.

Một mặt là vì hắn thấy Từ Tây Lâm tuy gầy sòm đi, song không tiêu tụy chút nào, người khác lúc học tập căng thẳng công việc bận rộn đầu y như ăn thuốc chuột, chỉ có vị này như dùng thuốc kích thích, nhìn là biết có động lực khác.

Mặt khác, là Lão Thành nhìn thấy trong cái túi nhỏ bên hông cặp của gã có một hộp Ferrero Rocher ba viên, Lão Thành lấy cặp mắt chó bằng hợp kim ti-tan kia ra đảm bảo, hắn thấy trên hộp kẹo có trái tim màu hồng vẽ bằng sơn móng tay.

Lão Thành suy tư hỏi: “Tao nhớ lớp mình năm đó có một nữ sinh thi vào cùng một trường với mày... hình như còn ngồi chung bàn với La Băng, con nhỏ đó tên gì nhỉ? ‘Tiểu Trác Tử’ hay ‘Tiểu Đẳng Tử’?” (Trác là bàn, đẳng là ghế, đẳng và đặng đồng âm)

“Đặng Thù,” Từ Tây Lâm nói, “Đừng có đặt tên thái giám cho người ta.”

Lão Thành vẻ mặt “choàng tỉnh ngộ”, cười “hề hề” bí ối.

Hồi cấp ba, tình cảm với bạn học đầu không tệ, mọi người hiểu thân trong bụng, đầu biết La Băng thích Từ Tây Lâm, cho nên tuy hai đương sự không có quan hệ gì đặc biệt, nữ sinh khác dẫu hơi để ý gã, ngại La Băng, cũng sẽ không làm chuyện khó coi như trực tiếp “hót tay trên”.

Nhưng sau khi lên đại học, La Băng không còn liên lạc với bạn bè trước đây, tình cảm thời thanh xuân cũng bỏ mặc, những người khác đương nhiên không cần kiêng nể nữa.

Lão Thành vòng vo trêu chọc Từ Tây Lâm: “Tao nhớ ‘Tiểu Đấng Từ’ năm ấy cắt một loạt sơn móng tay trong học bàn, bị Thơm Bảy Dặm tịch thu mấy lần, dạy mãi không sửa... còn từng sơn cho mày một lần!”

Ông chủ Từ trăm công nghìn việc, sớm quên sạch sẽ ba cái chuyện vặt vãnh thời trung học rồi, không thừa nhận: “Cút đi, mày mới sơn móng tay! Bữa nay mày bị bệnh gì thế, tự dưng nhắc Đặng Thù hoài làm gì? Để ý nó hả?”

Từ Tây Lâm gần đây đã tâm lớn dần, muốn mở Vitamin thành chuỗi, kéo sang cả trường khác, mỗi ngày trong đầu đầu chứa cả đồng việc, tan học trở về liền đến thẳng Trăng Khuyết, thực sự không chú ý tới có người nhét đờ vào cặp mình.

Lão Thành lại cho rằng gã làm bộ, cũng không vạch trần, ra vẻ cao thâm khó lường: “Thật sự không có sao? Tính cả người mày đang theo đuổi lẫn đang theo đuổi mày.”

Từ Tây Lâm trợn mắt nhìn hắn.

Lão Thành lại hỏi: “Đúng rồi, bữa nay sao Đậu Tâm không đi với mày?”

Hắn vốn là thuận miệng hỏi, nhưng Từ Tây Lâm lại không tự chủ được nổi câu trước với câu sau, nhất thời bị sặc: “Nó... Khụ...”

Lão Thành không hiểu gì hết.

Từ Tây Lâm tự sặc sụa cả buổi: “... Nó bị thầy gọi vào trường sửa báo cáo khai đê r ấ.”

Lão Thành: “...”

Sửa báo cáo mà mày ho nghiêm trọng như vậy làm gì!

“Nó còn ở nhà mày hả?” Lão Thành hỏi, “Cha mẹ cũng không nói đón nó về luôn?”

“Không,” Từ Tây Lâm bật cười, “Bán cho nhà tao r ấ.”

Đậu Tâm “con dâu nuôi từ bé” bị bán cho nhà họ tới gần chạng vạng mới sửa xong báo cáo, thầy hướng dẫn bài luận văn rất thích sinh viên làm việc cẩn thận nghiêm túc như hắn, đặc biệt mời hắn ăn cơm.

Thầy vừa đưa hắn đến căng tin, vừa nhắc lại chuyện cũ: “Mấy sinh viên tôi dẫn dắt hiện giờ đều tính được đường ra r ấ, còn em thì sao?”

Đậu Tâm hơi nhú mày.

Thầy hướng dẫn thở dài, nói: “Mấy năm trước không biết là thế nào, mà ngành chúng ta tự dựng thành hấp dẫn, lúc ấy tôi đã cảm thấy không ổn, nhưng trường chiêu sinh rộng rãi, học sinh đua nhau thi vào, học xong bốn năm, tốt nghiệp mới thấy, ngoài xã hội căn bản không tìm được công việc đúng nghề, em nói có tức không?”

Đậu Tâm không lên tiếng, gần đây hắn cũng đang thử nộp đơn tìm chỗ thực tập. Hai năm hai, hắn cảm thấy cuộc sống đại học vừa mới bắt đầu, nhưng đến cuối năm ba, trước sau chẳng qua một năm, bỗng nhiên lại cảm thấy đại học sắp kết thúc r ấ.

Xung quanh cơ hồ không có ai nghiêm túc tìm chỗ thực tập, mọi người đều đang liêu mạng với Hông bảo thư. Bởi vì ít có chức vị ổn định đúng chuyên ngành, thỉnh thoảng gặp một hai chức vụ do công ty lớn hoặc cơ quan nghiên cứu đăng tin tuyển, thì toàn yêu cầu bằng cấp từ nghiên cứu sinh trở lên. Sinh viên trường bình thường còn chịu vì công việc mà hạ mình, nhưng họ lại tự có sự xấu hổ của riêng mình – ngành hấp dẫn nhất và đại học tốt nhất năm đó học uổng à? Tùy tiện cúi đầu giống như đang sỉ nhục mình vậy. (Hông bảo thư là sách từ vựng tiếng Anh, gồm hơn 5500 từ đại cương, phương pháp ghi nhớ đa dạng.)

“Không phải mọi người đều thích hợp làm nghiên cứu,” Thầy hướng dẫn lắc đầu, sau đó lại nói, “Nhưng em rất may mắn, em thích hợp với nghề này. Em có ý tưởng gì cho tương lai chưa? Tôi đã xem qua đề tài em chọn cho luận văn tốt nghiệp, có vài bạn cũng đang làm đề tài theo hướng này, nếu như em muốn, tôi có thể trực tiếp giới thiệu em.”

Đậu Tầm do dự một chút, không trực tiếp từ chối: “Để em về cân nhắc lại đã.”

Thầy hướng dẫn: “Nên cân nhắc rồi, phải tranh thủ thời gian đi.”

Lúc người trẻ tuổi rời khỏi tháp ngà, có hai liêu thuốc mạnh có thể chữa chứng “tự thấy hài lòng”, một là tìm việc, một là xem mắt, khiến thiếu niên trung nhị tự xưng là “con trời” có thể đối mặt với ánh mắt lạnh lùng và xoi mói của xã hội này. Từ Tây Lâm nói để hẳn học tiếp, muốn học bao lâu thì học, học đến không muốn học nữa thì đi giúp gã tìm kiếm trái cây mới, gã định làm phục vụ đây chuy ền từ gieo trồng đến giao hàng luôn – tên gốc ngoài ngành này không phân biệt được viện sinh khoa với viện nông học.

Hơn nữa, Đậu Tầm cũng không muốn dựa vào gã.

Đậu Tầm từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện đều sớm hơn người khác một bước, nhưng Từ Tây Lâm đi quá nhanh, giống như mới hôm qua gã còn suy sụp không chịu làm bài tập, mà hôm nay đã đàng hoàng ra dáng đi bàn chuyện làm ăn, giờ tay nhắc chân cơ hồ không thấy vẻ học sinh non nớt. Bên cạnh Từ Tây Lâm thế này, Đậu Tầm rất khó yên tâm thoải mái ở lì trong trường.

Trong thế lưỡng nan, Đậu Tầm gần đây hết sức bực dọc, chỉ là những việc này hẳn chưa từng nói với Từ Tây Lâm – giống như Từ Tây Lâm ở bên ngoài gặp khó khăn gì cũng sẽ không chia sẻ với hẳn vậy, tính hai người đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, oan ức tủi thân bằng trời, về nhà cũng là “trời sập thì ta đỡ”, chẳng hề để ý.

Chính lúc này, phía trước đi đến một nhóm người lớp EMBA.
(Executive Master of Business Administration – thạc sĩ quản trị kinh doanh)

Lớp EMBA có quản lý cấp cao chân chính của xí nghiệp, cũng có một đám ông chủ nhà quê có tiền không chỗ xài, chạy tới mạ vàng cho danh thiếp, trong đó có một người là bạn Đậu Tuấn Lương. Vị kia để khoe khoang mình một lòng hướng học, đặc biệt mời đám hồ bằng câu hữu đến chiêm ngưỡng phong thái của trường xịn, Đậu Tuấn Lương cũng lâm thời bị lôi đến bữa tiệc.

Ai ngờ chẳng biết làm sao khéo như vậy, lại đụng trúng ngay con mình!

Đậu Tuấn Lương vui mừng quá đổi, Đậu Tầm thì cảm thấy như mình ra ngoài giẫm phải cứt chó.

Vị muốn khoe khoang mình có mục tiêu theo đuổi kia mời khách không xem hoàng lịch, để sân nhà mình thành nơi cho Đậu Tuấn Lương khoe con. Thầy hướng dẫn không ngờ được Đậu Tầm có ông bố nhà giàu mới nổi như vậy, nghe ông ta nói nhảm mà dở khóc dở cười, cuối cùng đành phải tìm cách vội vàng từ chối khéo lời mời của Đậu Tuấn Lương, cũng chẳng màng nói chuyện với Đậu Tầm nữa.

Đám hồ bằng câu hữu đương nhiên phải nịnh bợ, cổ vũ mà nghe ông ta chém gió, kết quả là Đậu Tuấn Lương tối đó say quá cần câu trở về.

Lúc Ngô Phân Phân và bảo mẫu đỡ ông ta vào cửa, Đậu Tuấn Lương còn ngọng lú ngọng lo nát rượu, cầm tay Ngô Phân Phân cười ngây ngô: “Con ngoan, thật... thật rạng rỡ mặt ba! Về sau chúng ta chỉ... dựa vào con... dựa vào con...”

Ngô Phân Phân mới đầu cho rằng ông ta đang nói đến đứa con nhỏ, vừa kéo vào phòng ngủ vừa nói: “Xem ông kìa, thật chẳng ra làm sao!”

Đậu Tuấn Lương cười hì hì ợ một cái: “Ba đời này chỉ được như vậy, con thì khác... con không giống ba, Lão Liêu kia, con gái lão không phải... có một đứa đi Đức sao? Chúng ta phải giỏi hơn nó! Đến lúc đó ba cho con...”

Ngô Phân Phân dù ngu ngốc hơn thì cũng nhận ra ông ta đang nói tới ai.

Nét cười trên mặt phút chốc cứng lại, Ngô Phân Phân buông tay ném Đậu Tuấn Lương xuống đất, quay người bỏ đi luôn.

Cô nàng rảo bước về phòng, tung cửa cái rầm, đứa trẻ đang nằm trên cái giường nhỏ quây kín há miệng khóc ré lên chói tai. Ngô Phân Phân không có ý định quan tâm tới nó, chỉ ngơ ngác nhìn cái gương to trong phòng.

Cô nàng không nhớ mình bao lâu rồi không trang điểm, sắc mặt xám xịt, đứa trẻ thất đức phiền chết người kia giống như đã hút khô chất dinh dưỡng trên người mẹ nó, cái bụng phình ra sau khi đẻ vẫn chưa co lại, trên mặt toàn đốm vàng chất chứa oán khí, thoát nhìn lại hơi giống phụ nữ trung niên.

Đậu Tuấn Lương và cô nàng đã sớm chia phòng ngủ riêng, lý do là đêm con khóc, quấy rầy ông ta nghỉ ngơi.

Nhưng Ngô Phân Phân biết là chuyện gì đang xảy ra, ông ta đã nhìn chán mình, ghét mình rồi. Đậu Tuấn Lương chó không bỏ được thói ăn cứt, trời sinh là một chân tường chuyển động, có thể cho cô nàng dễ dàng nhảy tới, thì cũng có thể bị người khác dễ dàng nhảy qua, dù sao thì con gái trẻ trung xinh xắn đầy rẫy khắp thế giới.

Ngô Phân Phân không nhịn được nữa quát đứa bé: “Câm miệng! Khóc cái gì mà khóc!”

Đứa trẻ sợ hãi, sững sờ ở đó, nín thinh, chỉ chốc lát mà mặt đã tím lịm.

Ngô Phân Phân nhớ tới chuyện bảo mẫu kể cho mình, rằng mấy ngày hôm trước nhân lúc mình đi dạo phố, Đậu Tuấn Lương từng trở về một lần, chơi với con một lúc, ai ngờ không bao lâu, đứa trẻ đột nhiên òa khóc, bảo mẫu chạy vào thấy Đậu Tuấn Lương bỏ một sợi tóc mềm vào cái bịch ni-lông nhỏ.

Ngô Phân Phân hồi trước từng sửa nát mặt, không cho Đậu Tuấn Lương biết, bây giờ con ngày càng không giống cha mẹ, Đậu Tuấn Lương hoài nghi nó không phải con ruột của mình.

Ngô Phân Phân cắn răng, khuôn mặt dữ tợn, nhìn như vậy mới thấy xương cằm vẫn hơi bạnh, gọt thật phí tiền. Cô nàng phun ra một hơi oán hận, bước tới bế đứa bé đang sợ muốn lịm đi, vỗ về nó – kết quả giám định chắc chắn không có vấn đề, Ngô Phân Phân tự tin về điếu này, cô nàng cũng xem như nhìn thấu, Đậu Tuấn Lương không coi vợ ra gì, nhưng con trai thì sao?

Ngô Phân Phân vỗ về lưng đứa trẻ, hung tợn nghĩ thầm: “Mẹ nhất định sẽ tranh một phần gia nghiệp cho con.”

Đậu Tầm cả ngày hôm nay đều rất không thuận lợi, trước là bị thầy hướng dẫn gọi lên tâm sự phiền lòng, sau lại bực bội đụng trúng Đậu Tuấn Lương. Lao tâm lao lực quá độ về nhà, đợi đến tối, cũng không thấy Từ Tây Lâm trở về.

Đậu Tầm gọi liên ba cuộc điện thoại, hai cuộc đầu âm thanh trong phòng quá lớn, Từ Tây Lâm không nghe thấy, gọi đến cuộc cuối, di động của Từ Tây Lâm hết pin luôn.

Lửa giận nén nguyên một ngày bùng cao ba trượng, Đậu Tầm nhảy lên phong hỏa luân phóng đi luôn. Cửa chính bị hấn đóng “rầm” một tiếng, bà Từ cũng bị kinh động, chạy ra nhìn, chỉ thoáng thấy một bóng lưng như ráng đỏ của Đậu Tầm. (Phong hỏa luân là cái vòng lửa mà Na Tra đứng lên. Ngoài ra cũng có một loại xe đạp chuyên trang trí ở bánh xe gọi là Phong hỏa luân.)

Bà Từ mù tịt xoa thái dương: “Sao nữa rồi?”

Con vẹt trí năng trả lời: “Phụ nữ cao tuổi phải tĩnh tâm!”

Bà Từ tóc đã từ hoa râm biến thành bạc trắng hết, hai năm nay đi đứng cũng không nhanh nhẹn nữa, lúc đi lại, bà luôn theo bản năng muốn vịn đầu đó, lưng cũng không cách nào thẳng lên một cách xinh đẹp nữa.

Bà Từ thở dài: “Đầu lớn rồi, có tâm sự rồi.”

Con vẹt hồn nhiên nghiêng đầu nhìn bà.

Đậu Tằm đón được Từ Tây Lâm ở bên ngoài Trăng Khuyết, Lão Thành uống hai ly bia, sự ngu ngốc lộ rõ, chỉ Đậu Tằm đùa giỡn: “Bà xã mày tới kiểm tra nè.”

Đậu Tằm: “...”

Từ Tây Lâm cười đầy ẩn ý.

Lửa giận của Đậu Tằm khoảnh khắc liền lắng lại, hấn đánh mặt đi tới xách cặp cho Từ Tây Lâm, gật đầu chào Lão Thành: “Lần tới có cơ hội lại gặp.”

Lão Thành như con mèo chiêu tài vẫy tay tạm biệt: “Đậu tiên nhi, với bí thư mày vĩnh viễn là vợ cả! Tiểu Trác Tử Tiểu Đẳng Tử đều phải làm vợ bé!”

Từ Tây Lâm: “Cút mẹ mày đi! Mày mới cưới một đám tiểu thái giám làm vợ bé!”

Đậu Tằm nghe hai người càng nói càng kỳ cục, vội vã nhét Từ Tây Lâm vào taxi.

Từ Tây Lâm lúc mới ra còn tỉnh táo, lên xe liền lăn ra ngủ, không biết là say hay mệt, gã mơ mơ màng màng theo Đậu Tằm về nhà, vào cửa còn biết nói một tiếng: “Chào bà cháu mới về”

Đậu Tằm nhìn thoáng qua con vẹt bị đánh thức, biết một già một chim trong nhà nghỉ ngơi cùng lúc, vội vàng nói: “Suýt, bà ngủ rồi, mày đừng ồn

ào.”

Từ Tây Lâm ngoan ngoãn cảm miệng lên lầu, lên lầu rồi liền bắt đầu quán lấy Đậu Tâm – gã bình thường không như thế, chỉ có những lúc đặc biệt mệt, đại não triệt để bỏ không mới dính vậy. Hai người bên nhau ba năm, ông chủ Từ ở bên ngoài rất uy phong, càng lúc càng khéo léo, nhưng về đến nhà lại thành cây rau bị giục lớn, đem những nhõng nhẽo thời thiếu niên chưa kịp xả ra để lại cho Đậu Tâm chịu.

Từ Tây Lâm nằm lì trên giường không dậy: “Bà xã...”

Đậu Tâm: “Ai là bà xã mày – dậy, đi tắm rửa.”

Từ Tây Lâm không chịu, lòi gối úp lên mặt.

Đậu Tâm đợi một lúc, phát hiện ngôn ngữ không hữu dụng, bèn ra tay luôn. Hắn đơn giản thô lỗ tiến lên kẹp hông Từ Tây Lâm, định biến gã thành cuộn chăn, trực tiếp xách lên ném vào phòng vệ sinh.

Từ Tây Lâm hét thảm một tiếng bật dậy, cầm quần áo chạy luôn, lát sau lại nhô đầu ra: “Bà xã, sạc pin điện thoại cho anh đi.”

Đậu Tâm xắn tay áo, tính trực tiếp đi vào trị cái tên dám kêu bậy bạ, Từ Tây Lâm kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, vội vàng đóng cửa phòng vệ sinh.

Khuôn mặt Đậu Tâm đánh lại suốt một ngày rớt cuộc có một chút nét cười, đi lấy di động và đồ sạc trong cặp Từ Tây Lâm.

Cặp Từ Tây Lâm như một đồng rác, bên trong cái gì cũng có, giấy tuyên truyền hoạt động học đường không biết ai nhét cho, sách, bản nhật trình không bìa, bút laser chiếu phim, một đồng bút không có nắp, và một đồng nắp bút...(loại bút laser này ấn nút là nó sẽ chiếu lên màn hình)

Đậu Tâm lục cả buổi cũng không tìm được tung tích của cục sạc, thế là đồ hết máy thứ trong cặp ra.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một hộp chocolate gai mắt.

Trên hộp chocolate vẽ một trái tim nhỏ bu ãn cười, không phải tim ngay ngắn, nó uốn “eo”, “đuôi” vênh sang bên trái, như một trái tim thiếu thận.

“Tiểu Đấng Tử.” Đậ T ầ n nhớ lại câu nói đùa của Lão Thành.

Đậ T ầ n không phải người bị bệnh mất trí nhớ rút chân là quên như Từ Tây Lâm, hấn đến nay vẫn nhớ rõ, ngày đó Lý Bác Chí muốn đánh hấn, Từ Tây Lâm c ầ n quả bóng rổ, đập cửa xông vào, dăm ba câu đã đuổi tụi Ngô Đào đi.

Đó là lần đầu tiên hấn nhìn thẳng vào Từ Tây Lâm, cảm thấy trên người gã có vẻ điển trai đặc biệt sạch sẽ. Đậ T ầ n cảm thấy “thiếu niên mặc sơ mi trắng” trong bài hát, đại khái chính là như vậy đây.

Ngày đó trên móng tay Từ Tây Lâm cũng có trái tim thiếu thận như vậy, nhưng lần ấy là xanh.

Lớp họ có một nữ sinh đặc biệt thích nghịch sơn móng tay, tên là gì nhỉ? Đặng... Thù?

Đậ T ầ n khôi phục nguyên trạng cái cặp đưng toàn mấy thứ linh tinh của Từ Tây Lâm, ngậy ra một lúc, trong đầu trống trơn, giống như nhất thời chưa phản ứng được nên có cái nhìn thế nào với việc này.

Từ Tây Lâm không hay biết gì tắm rửa xong đi ra, cũng chẳng thêm sáy khô tóc, lăn lên giường, ôm hông Đậ T ầ n, cọ mái tóc ướt nhẹp lên quần áo hấn.

Nếu là mọi khi, tên quỷ đáng ghét này nhất định lại phải gây ra một cuộc chiến tranh, nhưng Đậ T ầ n hôm nay không phản kháng chút nào mà làm khăn cho gã.

Từ Tây Lâm cọ một lúc không bị mắng, nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Đậ T ầ n bỗng nhiên không đầu vào đầu hỏi: “Mày còn nhớ Lý Bác Chí không?”

Từ Tây Lâm hoang mang hỏi: “Ai?”

Đậu Tầm nhìn nhặt nói: “À, lớp 12/6, có một lần chặn đường tao ở tòa nhà dạy học thứ hai, dạo trước nghe nói bị bắt rồi.”

Từ Tây Lâm cố gắng nhớ lại một lúc, rốt cuộc có ấn tượng đại khái, cảm thấy Đậu Tầm quá thú vị, lòng dạ hẹp hòi, khúc mắc lâu thế mà còn nhớ rõ, thật sự không thể cãi nhau với loại người này, bằng không chỉ tính chuyện vặt, là hẳn có thể chửi thối mặt người ta.

Đậu Tầm dừng giây lát, lại hỏi: “Vậy mà nhớ Đặng Thù không?”

Từ Tây Lâm rất buồn bực, thậm chí nghĩ sao gần đây mọi người đều nói tới Đặng Thù?

Gã đáp: “Bạn cùng lớp sao lại không nhớ?”

Trong lòng Đậu Tầm tự dưng “thịch” một phát.

Không đau không ngứa, chỉ “thịch” một phát.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 46: Vui quá hóa buồn

Đậu Tầm một lúc lâu không lên tiếng.

Từ Tây Lâm dựa lên người hẳn, cảm thấy người Đậu Tầm ấm áp dễ chịu, một lúc mí mắt liền díp lại. Đậu Tầm cúi đầu ngửi môi gã, chỉ nghe thấy hương bạc hà của kem đánh răng, cơ bản không có mùi rượu: “Không uống nhiều sao lại buồn ngủ như vậy?”

“Đêm qua ở trường học suốt đêm, hôm nay lại đi gặp ông ngoại...”
Tiếng Từ Tây Lâm nhỏ dần, đến cuối cùng cơ bản không nghe thấy nữa.

Đậu Tầm ngửi thấy mùi trên người gã hơi khác, khả năng là nhìn thấy sữa tắm quà tặng ném ở đó rồi tiện tay lấy dùng luôn. Đậu Tầm không quen lắm, ôm gã cọ tới cọ lui, muốn cọ hết thứ mùi xa lạ kia.

Cọ một hồi, Đậu Tầm buồn bực nhớ tới trái tim nhỏ như xương mắc trong họng ban nãy, chợt không đầu không đuôi hỏi Từ Tây Lâm: “... Tại sao không có mẹ chùng lại là việc tốt?”

Từ Tây Lâm nâng mí mắt chùng xuống một cách khó khăn: “Cái gì?”

Đậu Tầm nói: “Tao đã thấy lời nhắn của Dư Y Nhiên cho mày, nói tương lai mày nhất định đất như tôm tươi, bởi vì ‘có nhà có xe không có mẹ chùng’.”

Từ Tây Lâm mơ màng ngáy ra chốc lát, sau đó tỉnh táo lại, vùi mặt lên bụng Đậu Tầm, bắt đầu cười như điên.

Đậu Tầm không rõ nguyên do cúi đầu nhìn gã, Từ Tây Lâm liền giơ tay đập lưng hẳn một phát: “Mẹ chùng mày năm đó đối với mày không tốt sao? Vô lương tâm!”

Nói xong, Từ Tây Lâm trở mình, nằm dưới ánh đèn híp mắt nhìn Đậu Tầm một hồi, đột nhiên hỏi: “Ai đã nói gì với mày?”

Từ Tây Lâm quá nhạy bén, Đậu Tầm hơi sửng sốt, lập tức trong lòng trở lên cảm giác thất bại thảm hại.

Đậu Tầm suy nghĩ một chút, thật sự không biết vòng vo, đành phải nói thật: “Có một nữ sinh nhét một hộp chocolate vào cặp mày.”

Từ Tây Lâm chớp chớp mắt, dùng chân khều cặp, lục ra hộp chocolate sơn móng tay rất mang tính dấu hiệu kia.

Đậu Tầm lẳng lẳng chờ nghe xem gã nói thế nào.

Nhưng Từ Tây Lâm nhón hộp chocolate lên dòm dòm rồi ném đi luôn, chẳng giải thích gì, chỉ rất khoa trương mà dăm chiêu ử dột, thở ngắn than dài: “Hot boy Từ nhà mày đẹp trai ngời ngời như vậy, hot như vậy, phải làm thế nào đây? Tao thật sự lo thay mày đó.”

Đậu Tầm: “...”

“Tốt với tao một chút đi, kéo tao chạy theo người khác đó.” Từ Tây Lâm lời nói chân thành, giờ tay ôm đầu Đậu Tầm, “Hai hôm nữa CET-6 mày đi thi thay tao ha? Được rồi, cứ quyết định thế đi.”

Đậu Tầm: “... Cút!”

Đồ không biết xấu hổ.

Cuối tuần trôi qua, Đậu Tầm quay về trường, sáng sớm vừa khoác ba lô lên cảm thấy hơi nặng, đến trường mở ra xem, phát hiện ba lô bị nhét vào một hộp chocolate hai mươi bốn viên, Từ Tây Lâm không có sơn móng tay, chẳng biết kiếm đâu ra một cuộn băng keo cách điện, cắt mấy trái tim vàng chóc, dán hết nửa hộp, quả thực là ngu xuẩn đến chính đáng vô cùng.

Nhị ca tình thánh không khéo nhìn thấy, đau răng hỏi: “... Có nữ sinh theo đuổi mày hả?”

Thẩm mỹ của cô nàng này thật sự là phái dã thú, thể loại gì vậy chứ, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Đậu Tầm nhét chocolate vèba lô, bình tĩnh gật đầu: “Bà xã tao.”

Nhị ca lập tức gượng ra nụ cười tán dương: “Trông rất giản dị, thiếu niên, mà rất tinh mắt đó!”

Đậu Tầm tan học ăn hai viên, ở dưới ký túc xá vừa vặn nhìn thấy một bản thông báo mới dán.

Trại hè cho nghiên cứu sinh được trường cử đi bắt đầu báo danh, mùi tốt nghiệp nhốn nháo lộn xộn hất thẳng vào mặt.

Trời nóng, mọi người đều hơi mệt mỏi, giữa các loại tin tức cầu chức cầu học ngổn ngang, lo lắng suy nghĩ về con đường tương lai, chocolate hơi chảy, quỳ trên đầu lưỡi, ngọt quá mức, đến cuối cùng bắt đầu hơi đắng đắng.

Đậu Tầm nhìn thông báo ngậy ra một lúc, hấn vẫn chưa quyết định được mình rốt cuộc phải tiếp tục học hay đi tìm việc làm, thì họ đã bắt đầu ép hấn đi về phía trước. Đậu Tầm bằng này tuổi, vẫn là lần đầu tiên nếm mùi vị “bị thời gian đẩy đi”.

Đậu Tầm nhớ tới, mỗi lần Từ Tây Lâm tán dóc, nói phải kiếm bao nhiêu tiền, sang năm phải làm gì, năm kia phải làm gì, tốt nghiệp xong phải làm gì, đôi khi còn tiện thể trừ tính cho hấn một con đường nghe đơn giản dễ hiểu, lần nào cũng bị hấn khinh thường phủ quyết, nhưng thì ra hấn chỉ biết phủ quyết và xoi mói, đến bây giờ cũng chẳng có một ý kiến của riêng mình.

Trong mùa hè ve sần ra rả này, Đậu Tầm như ngộ đạo mà ý thức được sự ấu trĩ của mình – thì ra Từ Tây Lâm luôn nghĩ mọi cách nhân nhượng hấn, trông chừng hấn kể cả về tình cảm lẫn tương lai.

Giữa những người đàn ông, trong khi chăm sóc quyền lợi và bảo vệ lẫn nhau, không thể tránh khỏi cũng sẽ có một chút ganh đua so sánh hoặc

ngầm hoặc công khai.

Bình thường, so sánh vật vãnh này không hề có cảm giác tồn tại, chỉ sau khi sự tự tin ương ngạnh của Đậu Tâm bị đá kích nhẹ, nó mới lặng lẽ thò đầu ra.

Sự chăm sóc của Từ Tây Lâm chẳng làm Đậu Tâm cảm thấy ngọt ngào mấy, trong lòng hắn ngược lại trỗi lên sự hoang mang chưa từng có bao giờ.

Thần giữ của này rốt cuộc phát hiện cánh cửa kho báu của mình vậy mà không hề khóa.

Đậu Tâm nghĩ, nếu có một ngày Từ Tây Lâm mệt mỏi, phiền rỗi thì sao?

Nếu có người khác thích Từ Tây Lâm, không cần gã nhân nhượng, không cần gã trông chừng, chưa bao giờ chọc giận gã... thế mình dựa vào cái gì để níu giữ gã?

Đậu Tâm trước kia cảm thấy trên đời toàn lũ ngu xuẩn, chỉ mình hắn minh bạch, chưa từng có cảm giác nguy cơ của phạm nhân này.

Cho đến khi chỉ bởi năm chữ “bằng đại học không đủ”, mà đơn xin việc vô số lần như đá chìm đáy biển, Đậu Tâm “minh bạch” hai mươi năm mới biết, bản thân hắn cũng là một trong hàng vạn hàng ngàn phạm nhân mông muội, còn là một phạm nhân chẳng ai ưa.

Khi hắn lớn lên, vừa không thần, cũng chẳng đờng...

Nỗi khổ tâm của cô giáo sáu năm trước không cho hắn nhảy lớp, Đậu Tâm đến nay mới hiểu, nhưng đã hơi muộn.

Đại khái là độ này suy nghĩ quá nhiều, đêm ấy về nhà, Đậu Tâm chưa bao giờ giữ việc gì trong lòng phá lệ gặp ác mộng, hắn mơ thấy Từ Tây Lâm kết hôn, cưới một cô nàng không thấy rõ mặt quẩn kín bụng y hết xác ướp, hai người đờ đẫn đứng bên nhau, nhìn kiêu gì cũng thấy chẳng vui

mừng, Ngô Đào làm người đi đầu khiến chương trình. Đậu Tầm lòng như lửa đốt xông lên, không đợi hần mở miệng, Ngô Đào liền lộ ra vẻ mặt bỉ ổi mà đầy ám chỉ khi ăn thịt nướng hôm ấy, khinh bỉ cười nhìn hần.

Tất cả những người gương mặt mơ hồ xung quanh đều nhìn hần mà cười, Từ Tây Lâm cũng cười. Từ Tây Lâm trong mơ không biết nghĩ thế nào mà ăn mặc thành hình tượng Hán gian kinh điển, khi cười không giống chính gã, trái lại hơi giống Đậu Tuấn Lương.

Ngực Đậu Tầm như bị tảng băng đè lên, càng lúc càng khó thở, sắp ngạt đến phát điên, giãy giụa một lúc lâu, choàng mở mắt ra... phát hiện “kẻ thủ ác” là một cánh tay Từ Tây Lâm vắt ngang qua ngực mình.

Đậu Tầm thở một hơi thật dài, đẩy cánh tay gã ra, trống ngực còn đập dồn, bị phẫn trong mộng quần quanh không tan. Đậu Tầm với tay giảm đi đầu hòa xuống hai độ, sau đó nhờ ánh sáng mờ nhạt trong phòng nghiêng đầu ngắm Từ Tây Lâm đang ngủ say-

Cũng ổn, vẫn là khuôn mặt trẻ tuổi điển trai, chẳng có tí tẹo điệu đà của Đậu Tuấn Lương.

Đậu Tầm như bị bệnh thần kinh chui vào chần Từ Tây Lâm, ôm gã như xác nhận cái gì. Hần quá mạnh tay, ghì người ta không thoải mái, Từ Tây Lâm đang ngủ say như chết vô thức giãy giụa, tự mình lăn ra khỏi chần, lăn đến chân tường mà quay mặt vào đó.

Đậu Tầm cô đơn ngổ nhìn chằm chằm bóng lưng gã một lúc, ném chần lên người gã, tâm sự nặng nề mà chiếm một góc khác.

Giường đơn khá rộng, hai người ngủ mà chính giữa còn có khoảng cách bằng hai bàn tay.

Ngủ có thể nói là hết sức tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường.

Nhưng Từ Tây Lâm không chú ý tới Đậu Tầm độ này đặc biệt trầm lặng, gã thật sự đã quá bận rộn-

“Vitamin” giai đoạn đầu rất thành công, đơn đặt hàng mỗi tháng đều tăng lên, Từ Tây Lâm mở mục bình luận ngay bên dưới trang web.

Mỗi ngày một đám sinh viên chơi bời lêu lổng đặt trái cây xong huyền thuyên ngay bên dưới. Xét thấy người bán, nhân viên phục vụ và khách hàng đều là bạn học, cả trang web Vitamin có bầu không khí hòa hợp đặc thù, không như mấy trang web buôn bán, mà giống trò chơi làm bộ làm tịch của tụi con nít hơn, mục bình luận hoàn toàn là diễn đàn trường.

Có tâm sự, phàn nàn căng tin, than phiền bài tập khó thi cử nhiều, còn có bình luận kêu gọi mọi người phản đối mấy môn thi đóng sách như giáo dục chính trị!

Đạo trước có một cậu bạn bình luận là nếu “Vitamin” không chỉ bán trái cây thì tốt rồi, kết quả là dẫn đến một cuộc thảo luận rất xôm tụ, có người đề nghị họ giao cả đồ ăn, có kẻ ru rú trong trường lười ra cổng đề nghị họ nhận hỗ trợ mua đồ dùng hàng ngày. Còn có mấy kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, hi vọng “hotboy trái cây” của Vitamin lúc giao hàng có thể giúp mang hoa tươi vào phòng nữ sinh, gửi thư thổ lộ.

Mới đầu Từ Tây Lâm còn chưa để ý tới, sau đó tiếng hô của quần chúng ngày càng cao, có sinh viên bản thân cái gì cũng chẳng làm, chỉ giỏi động não, ngồi trong phòng ngủ tưởng tượng một chuỗi sản nghiệp hoàn chỉnh cho “Vitamin”, viết một bản kế hoạch dài đến năm nghìn chữ.

Có thể là cậu nhóc đó hơi có thiên phú bán hàng đa cấp, xem bản kế hoạch của cậu ta làm người khác có ảo giác, giống như trang web bé tí dựa vào trường học này lập tức có thể lao ra châu Á vươn đến thế giới, tay nắm sàn chứng khoán Hong Kong, chân đá NASDAQ vậy!(NASDAQ: sàn giao dịch chứng khoán của Mỹ)

Sáng lập “Vitamin” là dưới sự bảo vệ và ủng hộ của nhà trường, tuy dính hai chữ “sáng nghiệp”, nhưng bản chất là “sáng nghiệp” trong tháp ngà, nói là một công việc làm ăn, không bằng nói là một lần thực tập đặc biệt. Xét đến cùng, không thể so sánh nổi với khó khăn khi xông xáo ngoài xã hội chân chính, đạo lý này Từ Tây Lâm vốn hiểu, nhưng từ khi bắt đầu đến bây giờ thành công tới quá nhanh, gã không tránh khỏi hơi mờ mắt.

Từ Tây Lâm bị bản kế hoạch kia cỡ vũ, không nhận được muốn thử, gã định nhận luôn việc mua đồ ăn và đồ dùng hàng ngày – sau này mỗi tuần thống nhất đến siêu thị Wal-Mart gần trường nhất mua đồ, theo đơn đặt hàng lớn nhỏ, chia cấp bậc mà thu ít phí phục vụ. Từ Tây Lâm chưa từng định thông qua việc này kiếm lời, tưởng tượng của gã rất tốt đẹp, định nhờ loại phục vụ ai cũng khoái này để mở ra thị trường lớn hơn, thông qua hỗ trợ lẫn nhau của các việc bất ngờ mà mở rộng thị trường, nếu hình thức này tốt, gã còn tính trước khi tốt nghiệp năm tư đặt tâm nhìn lên võ đài lớn hơn – Từ Tây Lâm đang để ý các đại học trong cả thành phố, muốn sau khi tốt nghiệp chân chính kinh doanh ra nhãn hàng của riêng mình.

Kỳ nghỉ hè này, hai người đầu bạn rợn vô cùng.

Từ Tây Lâm đã tâm bùng nổ vừa nâng cấp trang web, chuẩn bị nền tảng cho công việc mới, vừa đi thi lấy bằng lái. Từ Tiến năm đó để lại một chiếc xe, bà ngoại vốn muốn bán, nhưng Từ Tây Lâm không nỡ, vẫn để trong ga-ra nhà mình, định kỳ thuê người bảo dưỡng, giờ vừa vặn dùng để đi siêu thị mua hàng.

Đậu Tâm rất cuộc vẫn tham gia trại hè cho nghiên cứu sinh được cử đi, đồng thời, chuyện tìm công việc hẳn cũng không bỏ cuộc, đơn xin thực tập và việc làm vẫn không ngừng gửi đi, tham gia hàng tá cuộc thi viết trực tuyến tốn công vô ích.

Trại hè nhanh chóng kết thúc, Đậu Tâm trên học hành chưa từng qua loa, nền tảng cực kỳ vững chắc, rất thuận lợi vượt qua hai cuộc thi, có giảng viên ám chỉ hẳn không có vấn đề gì. Chuyện tìm việc thì vẫn chẳng có tiến triển gì, trả lời hẳn đầu là mấy chức vị vừa nhìn đã biết chẳng ổn tí nào.

Nhưng kết quả của trường tốt xấu gì cũng cho Đậu Tâm một chút an ủi, thoáng giảm bớt nỗi hoài nghi với bản thân suốt nhiều ngày liền, trời trong ngấn ngủi giữa khói mù giảng kín.

Đậu Tâm đang chuẩn bị về nhà, Từ Tây Lâm đúng lúc này gửi tin nhắn: “Tao qua môn chạy đường nhỏ rồi, CET-6 cởi truờng cũng qua luôn, sắp

về rồi, nhớ chờ tao mang thức ngon về cho mày!”(Chạy đường nhỏ là một phần trong cuộc thi lấy bằng lái xe)

Đậu Tâm trả lời “Không tệ”, còn chưa kịp gửi đi, liền nhận được tin tiếp theo của Từ Tây Lâm: “Được 427 điểm luôn đó!”

Đậu Tâm: “...”

Đậu sát mép như vậy, còn không biết xấu hổ mà mừng tới mức ấy?

Hắn vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ đứng ven đường một lúc, bỏ di động vào túi.

Lúc này, hai người đàn ông từ góc đường chui ra, một mặt nhọn tai khỉ, trông như khỉ đột. Còn một kẻ trạc ngoài ba mươi, mặc sơ mi hoa hòe, trán có sẹo, dõi theo Đậu Tâm lên một chiếc xe taxi, mới lên lút cùng đi ra.

Khỉ đột nói: “Đại Huy, em anh rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?”

“Đừng nói nữa.” Sơ mi hoa hòe xoa tay, hắn tên Đại Huy, là anh họ Ngô Phân Phân, lúc trẻ là một tay lưu manh các ké chuyên đánh nhau, sau đó bị vài lần càn quét tệ nạn quét thành dân thất nghiệp, mấy năm nay nhờ phúc Ngô Phân Phân, mở siêu thị nhỏ chuyên bán đồ ăn vặt cho dân văn phòng ở tòa nhà văn phòng Đậu Tuấn Lương thuê.

Trương Đại Huy bực dọc lấy một điều thuốc trong túi đút vào miệng: “Con bé đó từ nhỏ đầu óc đã ngu ngốc, lớn lên dù trúng vận cứt chó gả cho kẻ lấm tền cũng canh không được. Mẹ kiếp tay giám đốc Đậu kia mới ngoài bốn mươi, cả ngày nhậu nhẹt gái gú, nào có vẻ như sắp chết? Vậy mà con em ngu xuẩn của tao đã bắt đầu để ý tài sản của người ta, còn bảo tao nghĩ cách xuống tay với thằng nhóc vợ trước để lại – Mày nói nó có phải cả ngày ăn no rửng mỡ xem nhiều phim Hong Kong bị lạm không? Tao thấy nó bị chứng vọng tưởng hậu sản rồi.”

Khỉ đột bên cạnh nhảy dựng lên nói: “Xuống, xuống tay hả?”

“Xuống cái đầu mày.” Trương Đại Huy bợp đầu hắn một phát, “Giết người phạm pháp không hiểu hả, đờ bại nào!”

Khỉ đột nghĩ một chút, hỏi: “Thế chúng ta còn đi theo nó làm gì?”

Trương Đại Huy bực bội phun ra một hơi khói, cũng cảm thấy rất bất lực.

Em họ hắn tuy là một kẻ bại não không hơn không kém, nhưng nghề nghiệp cả nhà họ đều buộc trên cạp váy cô nàng, không có Ngô Phân Phân, hắn đi đâu tìm công việc đi chín giờ về năm giờ thanh nhàn lại lắm tiền?

“Việc không thể làm, người còn phải dỗ dành.” Trương Đại Huy nhân mô cầu dạng thờ dài, “Mày nói tao có thể làm thế nào đây? Dù gì cũng là em tao mà. Cứ... đi theo vài hôm, sau đó về nói anh đã cố hết sức, nhưng không thể hoàn thành... cho nó một thái độ để nó vui là được.”

Nói xong hắn dẫn đàn em mặt khỉ, chạy con xe màu đen second hand, bám theo Đậu Tâm về nhà.

Tiểu khu chỗ Từ Tây Lâm ở an ninh nghiêm mật, Trương Đại Huy dẫn khỉ đột vòng quanh đó một chút, cuối cùng trà trộn vào một đội sửa chữa, lén vào thành công, ng ỡ ch ồm h ồm bên ngoài nhà Từ Tây Lâm, chụp vài tấm ảnh, coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi đi.

Gió êm sóng lặng hơn một tháng, Đậu Tâm nhận được thông báo, nói hắn thuận lợi giành được suất nghiên cứu sinh, cần xác nhận trước trung tuần tháng Mười. Nhưng Từ Tây Lâm sau khi xuân phong đặc ý được một tháng, lại gặp chút phiền phức.

Trước tiên là áp-phích quảng cáo “Vitamin” trong tủ kính của trường bị người ta ác ý xé mất.

Sau đó lại là một khu ký túc xá lấy “kiểm tra vệ sinh” và “an toàn thực phẩm” làm lý do tạm dừng việc quản lý nhận đờ thay sinh viên.

Chưa được mấy hôm, thầy dạy môn sáng nghiệp từ Từ Tây Lâm nói chuyện, nói một tràng như là “thanh niên làm việc phải kiên định”, Từ Tây Lâm nghe mà như lọt vào sương mù, sau đó “Vitamin” lần đầu tiên không giành được giải thưởng sáng nghiệp tháng ấy.

Từ Tây Lâm nhất thời sứt đầu mẻ trán, gần đến quốc khánh, trường đột nhiên ra một quy định mới – để tiện cho nhà trường thống nhất quản lý, yêu cầu đặt sữa, hoa quả tươi, chuyển phát nhanh vân vân, do siêu thị giáo dục của khu ký túc xá thống nhất chuyển đến.

Lúc này, dù ngốc hơn thì Từ Tây Lâm cũng biết mình đã làm chướng mắt người khác.

Gã trước kia suy nghĩ quá đơn giản, bán trái cây sở dĩ thuận lợi, thứ nhất là vì siêu thị trường không trông chờ kiếm tiền từ trái cây, thứ hai là gã vừa vặn gặp lúc trường ủng hộ sinh viên gây dựng sự nghiệp, người của siêu thị không tiện nói gì.

Nhưng gã lại còn muốn nhúng mũi vào việc khác, thì thật là quá đáng.

Mục mua thay đồ dùng hàng ngày của Vitamin đắt khách một tháng, lợi nhuận của siêu thị giáo dục giảm hẳn năm phần.

Có thể mở siêu thị trong trường nhất định không phải người qua đường Giáp bên ngoài, phần lớn đều có quan hệ với trường, người ta vốn mỗi người một phạm vi phục vụ và địa bàn, từng ấy năm qua vẫn yên ổn không có việc gì.

Ai ngờ bị một thằng lỏi con không hiểu chuyện chen ngang phá đám.

Từ Tây Lâm lần đầu tiên phát hiện, cố gắng của mình cho tới nay kỳ thực là đắp lâu đài trên bờ biển, biển rộng lúc không thủy triều dẫu nhìn gã chơi, để gã có ảo giác mình đã làm một kiến trúc mang tính đánh dấu ở ven biển. Mà khi gã đang hí hửng, thoáng một chút gió thổi sóng xô đến, cái gọi là “sự nghiệp” liền thành một đống bọt nước.

Từ Tây Lâm không có cách gì, đành phải khẩn cấp hủy “siêu thị giao một tuần”, sau đó lợi dụng thân phận ủy viên tìm bạn bè các lớp nhờ hỗ trợ viết thư liên danh, trăn thuật đủ các loại bất tiện của quy định mới, tìm người bỏ vào hộp thư của hiệu trưởng.

Cuối cùng, Vitamin cũng không thể không thỏa hiệp – trang web đóng một tuần để bảo trì, sau đó dựa theo ngu ồn cung cấp trái cây mà đưa ra các chủng loại bất đồng, giá cả bất đồng, đưa cả ngu ồn hàng của siêu thị giáo dục vào, bịt mũi để kẻ chơi xấu sau lưng chia bớt một phần lợi.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 47: Hiểm ác

“Mấy người như thầy đây về sau không có triển vọng gì rồi.” Chủ nhiệm phòng sáng nghiệp mặt bóng nhẫy vừa đi vừa nói chuyện. Đám sinh viên bí mật đặt biệt danh cho ông ta là “Ruột Già”, lúc Từ Tây Lâm mới tính toán trình lên hạng mục sáng nghiệp của trường, hướng dẫn viên kiêm đàn chị liền bảo gã phải “móc nối” với Ruột Già, Từ Tây Lâm nghe lời, sau đó quả nhiên xuôi chèo mát mái.

Hiện tại xem ra, căn bản không phải Từ Tây Lâm có thủ đoạn, chỉ đơn giản là bậc cửa của Ruột Già thấp mà thôi.

Ruột Già dẫn gã đi tìm người phụ trách ký hợp đồng của siêu thị giáo dục, đi vài bước là thở hồng hộc, miệng còn đông dài: “Về sau thế giới bên ngoài vẫn phải để cho các em xông pha, tôi mỗi năm đón đến tiến đi bao nhiêu sinh viên, cảm thấy em không giống với các sinh viên khác, thông minh, hiểu chuyện, đầu óc cũng linh hoạt, hướng dẫn viên của các em... cái cô bé đó, lần nào gặp cũng khen em... Ở kia, thầy Vương đến rồi!”

Đứng cách không xa là một người đàn ông trung niên, nghe nói là người tổng phụ trách siêu thị giáo dục của sáu ký túc xá trong trường.

“Đây chính là cậu sinh viên tôi đã nói với thầy,” Ruột Già với tay vỗ lưng Từ Tây Lâm, lại chỉ người đàn ông trung niên kia nói: “Đây là thầy Vương.”

Từ Tây Lâm đời này lần đầu tiên biết “muốn cười mà cười không nổi, cười không nổi cũng phải cười” là mùi vị gì, có một giây đồng hồ như vậy, gã thật sự muốn noi theo Đậu Tâm, thấy ai không vừa mắt là chửi luôn.

Một kẻ mở quầy bán quà vặt mà là “thầy” cái nổi gì?

Ruột Già lại thông thả bổ sung: “Thầy Vương cũng là người của trường ta, là em trai phó hiệu trưởng Vương, vợ thầy cũng làm việc trong trường, ngay phòng giáo vụ, lần sau nếu em có lịch học nào sắp xếp không được, muốn miễn học miễn thi vân vân, cứ nói một tiếng với thầy Vương là được, khỏi cần mất công đi xin nhiều bước.”

Từ Tây Lâm: “... Chào thầy.”

Thầy Vương dè dặt nở nụ cười với gã, như một kẻ ở trên cao khen một câu: “Trẻ con bây giờ không giống ngày xưa, có nhiều ý tưởng hơn chúng ta lúc trẻ.”

Sau đó hai người đàn ông trung niên thân quen chia nhau điếu thuốc, trước mặt Từ Tây Lâm làm như không người mà tán gẫu chủ đề của hai người trung lão niên, bình quân năm phút nói một câu với Từ Tây Lâm, tỏ vẻ họ còn nhớ có một người như vậy.

Từ Tây Lâm ăn với họ một bữa cơm như nhai rơm, cơm no rượu say, mặt Ruột Già đã đỏ gay thành khúc lạc xưởng Cáp Nhĩ Tân, thầy Vương lúc này mới lấy ra bản “hợp đồng” để nhiều ngày chưa ký.

Lão ta giống như phê chữa bài tập của học sinh, cầm một cây bút trên bàn, vẫy tay gọi Từ Tây Lâm, trực tiếp vẽ lung tung trên hợp đồng: “Em, tôi thấy bản hợp đồng của em tổng thể không tệ lắm, nhưng rất nhiều chỗ viết rất thiếu chuyên nghiệp, đề nghị em cần về sửa lại... Ví dụ như chỗ này không thích hợp, ‘trong tình huống chưa có sự đồng ý của bên A, bên B không được nhượng quyền trong phạm vi hợp đồng cho bên thứ ba’, yêu cầu này thật sự không khách sáo, rất là ngang ngược – em biết trên pháp luật có khái niệm ‘điều khoản không công bằng’ không?”

Ruột Già ợ một cái: “Ôi trời, em ấy đâu phải học luật.”

“Ồ! Vậy hợp đồng được như vậy cũng khá lắm rồi.” Thầy Vương “khoan dung” nở nụ cười, ai không rõ chân tướng chắc còn cho lão là giáo sư môn pháp luật, lão dao to búa lớn sửa sượng tay trên bản hợp đồng, cuối cùng còn chưa thỏa mãn mà nói với Từ Tây Lâm, “Lần sau chú ý tốt nhất là chỉnh kiểu chữ thành phông Tống, rất nhiều công văn đều viết như

vậy, trông sẽ chuyên nghiệp hơn nhiều. Thế này đi, em cần về nhà sửa lại trước, câu cú cũng xuôi hơn, chú ý hành văn, chi tiết mai... sau hai giờ, đưa đến văn phòng, tôi xem lại.”

Ruột Già ở bên cạnh cười ha ha: “Thầy Vương chịu dạy em, nhớ học hỏi thầy nhiều vào, không thể để lỡ thời cơ đâu nhé chàng trai trẻ.”

Từ Tây Lâm nghĩ, nếu Từ Tiến ở đây, nhất định ném “không công bằng” và “hành văn” vào mặt kẻ khoác lác này.

Song dù đã sắp bóp nát ly nước của quán cơm, ngoài miệng Từ Tây Lâm rất cuộc vẫn đồng ý: “Được.”

Bởi vì Từ Tiến còn từng nói một câu – không muốn ra vẻ đáng thương thì đừng giả bộ, nhưng đã giả bộ, thì phải giả đến cùng, đừng có mới đầu thì khúm núm, sau đó lại để người ta nhận ra mình một bụng tức giận mà cố nén.

Từ Tây Lâm cắn răng khúm núm đến cùng, vét hết ngũ tạng lục phủ ra một câu: “Cảm ơn thầy.”

Cần bản hợp đồng hoàn toàn thay đổi về nhà, Từ Tây Lâm đứng ở cửa, liên tục ba lượt giờ tay lại bỏ xuống. Tay nắm cửa sáng đến soi được chiếu khuôn mặt xanh xám của gã, Từ Tây Lâm liếc thấy, suy sụp buông xuống, hai tay đút túi đứng trước cửa một lúc – trong nhà chỉ có bà ngoại và Đậu Tằm, gã không muốn mang khuôn mặt này về nhà.

Từ Tây Lâm sờ đại túi, tìm được chìa khóa xe đạp, bèn lẳng cẳng lên vai, nhảy lên xe đạp, không mục đích mà phóng ra ngoài.

So với bạn bè cùng trang lứa thì Từ Tây Lâm giỏi ăn nói và xử sự hơn, nhưng vẫn không thể xem là “khéo léo” đúng như ý nghĩa truyền thống.

Bởi vì gã trước kia chẳng qua là một đứa trẻ, không ai coi gã ra gì, cũng không ai đấu với gã, trong hai mươi năm cuộc đời rất ít gặp người lòng đầy ác ý với gã, xung quanh toàn là bạn bè, Từ Tây Lâm sẵn lòng chú ý tính tình khác biệt của họ, hòa giải mâu thuẫn nhỏ.

Nhưng không có nghĩa là gã biết thỏa hiệp, cũng không có nghĩa là gã có thể mặt không đổi sắc làm được “mày đánh tao không chết, lần tới chúng ta còn làm ăn” – hầu hết thanh niên hăng hái đầu không thể.

Đây là lần đầu tiên Từ Tây Lâm chạm tới quy tắc đập rưng rưng cửa nuốt vào bụng, lần đầu tiên bị ép thỏa hiệp.

Gã vốn tưởng rằng mấy chuyện tranh suýt nghiên cứu sinh, bám theo nịnh bợ thầy cô, gọt nhọn đầu chui vào thăm dò thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh, cùng với tìm bạn trai bạn gái còn phải xem điếu kiện gia đình đối phương trước... đầu đã là rất giỏi bán chác rồi.

Đến bây giờ mới hiểu, giữa học sinh cho dù là bán chác, cũng rất đơn giản và ngây thơ.

Từ Tây Lâm như muốn trút hết ra mà càng đập càng nhanh, xe đạp dưới chân gã biến thành phong hỏa luân, đột nhiên, ngã ba có một chiếc xe việt dã cũng đang lao như bay vừa vặn quẹo ra, Từ Tây Lâm vội quặt tay lái hết cỡ, dù vậy vẫn không né kịp, tay lái đập vào kính chiếu hậu của đối phương, chiếc xe đạp cùi cạo từ xe đua vốn đã nhẹ, thoáng cái hất bay gã, khuỷu tay Từ Tây Lâm đánh vào tường, tróc một miếng thịt.

Chủ xe dừng lại chửi như tát nước: “Làm lỡ chuyến bay của mày hả? Tìm đường chết vội đầu thai hả!”

Từ Tây Lâm suýt nữa không đứng dậy được, nửa người đầu đã tê rần.

Chủ xe phẫn nộ giơ tay cạo lớp sơn trên cửa xe, chửi bới mà gõ xe đạp trên kính chiếu hậu quãng đi: “Coi như tao xui!”

Sau đó lái đi mất.

Hắn không nói sơn một lần bao nhiêu tiền, kính chiếu hậu tróc một miếng bao nhiêu tiền – bởi vì chính chủ xe cũng biết hắn nên nhường xe máy và người đi bộ, chạy nhanh trong ngõ nhỏ là trách nhiệm của hắn.

Đầu biết nên nhường người đi bộ, đầu biết nên cạnh tranh công bằng, chỉ là không ai tuân thủ. Tay lái xiêu vẹo và chân không linh hoạt lắm dạy Từ Tây Lâm một việc – cậy thế là có thể ức hiếp người ta.

Nếu trên đời này cũng có thể khoái ý ân cừ như thế giới của Kim đại hiệp thì tốt rồi, thiếu niên lang mới ra đời thư kiếm phiêu linh, đêm đọc sách trên cầu Nhị Thập Tứ, chút tàn trà mài mực, hành sơn lộ thủy, thấy chuyện bất bình chẳng tha, không cần cúi đầu trước ai, cũng không cần vì ai mà khom lưng.

Từ Tây Lâm về nhà vào lúc hoàng hôn, ngang qua siêu thị tạt vào mua thức ăn, sữa và một lọ tương cho cả tuần, như là gánh trên người sinh kế hiểm ác.

Đậu Tầm trong nhà đang chiên cơm, Từ Tây Lâm sau khi vào cửa không có vẻ gì lạ: “Còn trứng không? Tao mua thêm này.”

Đậu Tầm: “Hai trái cuối cùng tao dùng luôn rồi.”

Từ Tây Lâm đáp một tiếng, rớt cho mình ly sữa lạnh, đứng trước tủ lạnh một hơi uống hết, nuốt cùng sự tủi thân khôn kể, quay người lại thì sắc mặt đã trở về như bình thường.

Gã rút một cái thìa trực tiếp xúc một thìa trong nồi của Đậu Tầm, nóng quá la oai oái.

Đậu Tầm học nấu ăn ba năm, không một chút tiến bộ, chỉ học được chiên cơm – cơm chiên trứng, cơm chiên Dương Châu, cơm chiên cà ri, tất cả đều có thể chiên như kiểu mẫu trong lớp học Tân Đông Phương. Đậu Tầm dùng kinh nghiệm bản thân chứng minh “một nghề chín còn hơn chín nghề”, bà ngoại mỗi lần nhớ tới đều bảo Từ Tây Lâm: “Cháu nấu nuốt không trôi, cứ để Tiểu Tầm đi chiên cơm là được”.

“Chưa bỏ muối đâu...” Đậu Tầm vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ thảm hại của gã, “Bị sao thế?”

Từ Tây Lâm quay người lấy hũ muối cho hắn, tránh đi ánh nhìn chăm chú ấy, điềm nhiên nói: “Đụng cột điện bị té.”

Đậu Tầm cau mày nhận hũ muối: “Đi xe đạp cũng té được, tao thấy mai một mày đừng lái xe nữa.”

“Không lái nữa, dù sao cũng chẳng được mấy xu, chở cả đống giấy vệ sinh cho tụi nó còn chưa đủ tiền xăng đâu.” Từ Tây Lâm vừa nói vừa vội vàng tránh đi, sợ mình còn tiếp tục đê-tai này với Đậu Tầm, lại làm sự khó chịu vất vả lắm mới dần xuống trời lên.

Gã lao vút qua phòng khách như một cơn gió, nhận được một câu phàn nàn của bà Từ, nhưng không dám dừng lại, lao thẳng lên lầu, không để người nhà phát hiện khác thường.

Từ Tây Lâm quay về phòng thay quần áo bản lem nhem, tự rửa sạch vết thương, bôi cồn i-ốt.

Trên tấm ảnh của Từ Tiến bám một lớp bụi mỏng, Từ Tây Lâm mí mắt cũng không nâng lên, giống như khung ảnh kia đã thành một vật trang trí bình thường trên bàn. Sau đó vành mắt gã dưới ánh nhìn chăm chú của Từ Tiến chậm rãi đỏ lên, khi nước mắt sắp rơi, Đậu Tầm dọn bếp xong đã lên lầu, Từ Tây Lâm nghe thấy âm thanh, vội ngẩng đầu lên, cố gắng nén nước mắt lại.

“Đưa tao.” Đậu Tầm lấy tấm bông từ tay gã, ánh mắt dừng trên mặt gã, giật mình xoay cầm gã qua, cẩn thận hỏi, “Là do đâu sao?”

Trong chớp mắt, Từ Tây Lâm muốn ôm cổ hắn, dốc hết một bầu tâm sự, nói “Tao không muốn làm nữa, thế đạo này bị lũ ngốc phá hoại rồi, tao không muốn chơi với chúng”, nhưng lời ra đến môi, gã liền hít mạnh vào, lại nuốt về bụng.

Nói những điềm này với Đậu Tầm làm gì? Hắn có thể biết nên làm thế nào sao?

Thế là Từ Tây Lâm cố ý méo mặt nói: “Không cần thận bồi nhi ầu, đừng nhẹ cũng đau lắm.”

“Ngốc chết đi được.” Đậ T ầm không tự chủ được tưởng tượng theo lời gã, giống như cũng bị c ền i-ốt xoáy vào vết thương, giật mình, tức giận trách, “Đại não đã thế, tiểu não còn héo rút theo...”

Từ Tây Lâm vừa khoa trương rên rỉ, vừa cười hì hì nói: “Hai năm nữa chắc sẽ ngốc đến không nhận ra ai, chưa biết chừng còn ôm đùi mày kêu con ơi, hay là mày kêu tiếng ‘ba’ trước nghe chơi đi?”

Gã vừa dứt lời, con vệt dưới l ầu bỗng rít lên thật dài, sau đó chuông cửa reo, bà ngoại chậm chạp đứng dậy mở cửa: “Tiểu T ầm, ba cháu đến.”

Đậ T ầm: “...”

Từ Tây Lâm làm mặt quý, nhận lọ thuốc nhỏ từ tay hắn: “Xem cái miệng quạ đen của tao này, thực sự kêu ba mày tới luôn. Được r ồi, mau ra đi.”

Sắc mặt Đậ Tuấn Lương như thế mới phá sản, sự bực bội cũng sắp sửa bốc lên từ mái tóc hơi vểnh, đại khái là kiêng dè bà cụ, cố gắng giữ bình tĩnh, âm tr ầm nhìn Đậ T ầm, s ầm mặt vẫy tay gọi hắn: “Đậ T ầm lại đây, ba nói mấy câu với con.”

Đậ Tuấn Lương ở trước mặt con chưa từng thẳng lưng, ng ần ấ y năm qua toàn chỉ có Đậ T ầm làm mặt khinh khỉnh, hôm nay vậy mà lại trái ngược.

Bà Từ dò xét sắc mặt ông ta, không yên tâm lắm nói: “Sắp ăn tối r ồi, có việc gì từ từ nói sau.”

“À, nhà cháu có chút việc,” Đậ Tuấn Lương hai tay đút túi, cúi đầu thoáng nhìn mũi chân mình, “Ủm, bác gái, giờ cháu dẫn nó đi luôn, không lỡ giờ cơm của bác đâu.”

Từ Tây Lâm nghe thấy Đậu Tuấn Lương không ngừng thúc giục Đậu Tầm, thành thạo xử lý cánh tay mình, đoạn buông tay áo ra chào: “Chú.”

Gã vừa lộ diện, ánh mắt Đậu Tuấn Lương tích tắc chuyển lên lầ, như cái dùi ghim thẳng vào người gã. Từ Tây Lâm mù tịt, trong lòng đột nhiên trỗi lên dự cảm xấu.

Chỉ thấy Đậu Tuấn Lương gượng gạo gật đầu chào gã: “Ừm – Đậu Tầm, nhanh lên.”

Đậu Tuấn Lương trực tiếp lái xe vào thẳng tiểu khu, khóa cũng không khóa, cửa xe mở rộng bỏ ở cổng nhà họ Từ, sải bước lao như bay ra ngoài, lúc Đậu Tầm lên xe hơi thô bạo đẩy hẳn một phát.

Đậu Tầm còn chưa ng ỡ vững, ông ta đã giẫm chân ga phóng đi như bay. Đậu Tầm suýt nữa theo quán tính văng ra, túm tay vịn trên đầu, cho rằng Đậu Tuấn Lương uống lộn thuốc r ỡ.

Đậu Tuấn Lương chẳng biết đang bực mình với ai, dọc đường không lên tiếng, lái xe g ần thành tên lửa, bay vút v ề nhà, vào ga-ra thẳng cái két, xe rít lên một tiếng, như muốn bay luôn một lớp đất.

Sau đó, Đậu Tuấn Lương thở một hơi dài, đầu l ưỡi ở trong miệng động động, dựa lên lưng ghế, giọng hơi đổi điệu: “Đậu Tầm, ba hỏi con một việc, con nói thật cho ba.”

Đậu Tầm dọc đường giữ tay vịn đã làm gân xanh l ỡi lên cổ tay, vốn thấy Đậu Tuấn Lương là bực, còn bị cảm xúc cái kính của tài xế ảnh hưởng, miệng không lên tiếng, bụng nghĩ: “Dựa vào cái gì?”

Đậu Tuấn Lương đã quen với thái độ không bạo lực không hợp tác này, cũng không vòng vo, huých toẹt luôn với Đậu Tầm: “Con với thằng con nhà Lão Từ là thế nào?”

Đậu Tầm: “...”

Hắn nhất thời hơi sửng sốt, bị Đậu Tuấn Lương hỏi ngớ người, không biết Đậu Tuấn Lương cố ý lôi hắn khỏi nhà họ Từ hỏi một câu không đầu không đuôi như thế là có ý gì, vì thế đương nhiên cũng không biết nên đáp gì.

Đậu Tuấn Lương đập mạnh tay lái, ô tô “Bim” một tiếng dài.

“Bố hỏi mày đấy, mẹ kiếp mày câm hả?” Đậu Tuấn Lương thở hắt lên học rống lên một câu, lôi cái túi giấy bên cạnh ra đập lên người Đậu Tâm.

Đậu Tâm chưa từng coi ông ta là cha, giờ tay chặn lại theo bản năng, lập tức muốn đánh trả.

Song túi giấy nện lên cánh tay rắn chắc của hắn, từ miệng túi không kín rớt xuống một xấp ảnh như tuyết rơi, có một tấm rất rõ vừa vụn rơi lên đùi – đó là thời điểm Từ Tây Lâm mới lấy bằng lái muốn dẫn hắn đi hóng gió, hắn đang định lên xe, Từ Tây Lâm ở bên cạnh kéo cửa xe, một tay để trên nóc xe để phòng hắn cụng đầu, động tác này vốn rất giống bảo vệ cửa ở khách sạn, nhưng trên mặt Từ Tây Lâm là nụ cười dịu dàng đến mức không thể nhận lầm, sự che chở quả thực phải hiện rõ trên giấy.

Xấp còn lại toàn là ảnh theo dõi chụp trộm, hai người vai kề vai cũng vậy, đùa giỡn cũng thế, đều giống tụi con trai khác, không có gì lạ, sau đó Đậu Tâm nhìn thấy một tấm ảnh cổ quái – trên ảnh là cửa chính nhà họ Từ, một căn nhà ngay ngắn mà thôi, không có gì mới lạ hết.

Nhưng người chụp ảnh như sợ người khác không nhìn thấy, dùng bút lông vẽ một hình tròn trên tấm ảnh.

Đó là khung cửa sổ nửa mở nửa khép trên tầng hai, mới lau sạch, sáng đến mức bị ánh chiêu tà chiếu như một tấm gương, góc độ vừa vặn khúc xạ ra hai bóng người quấn lấy nhau trong phòng.

“Đây là cái gì, Đậu Tâm, mày nói xem đây là cái gì!” Huyệt thái dương Đậu Tuấn Lương nảy “thình thịch” như điên, “Mày...”

Ông ta miệng toàn những lời tục tĩu muốn chửi ầm lên, nhưng nhớ ra đây là con mình, lại kịp thời nuốt xuống, tụt nghẹn không nhẹ. Đậu Tuấn Lương hai mắt đỏ gay trừng Đậu Tâm một lúc, vừa kìm nén vừa cương quyết nói: “Mày dọn về.. Tao tìm cho mày một phòng, gần trường một chút, chờ lấy bằng tốt nghiệp là đi du học luôn.”

Sau khi Đậu Tâm miễn cưỡng nghe thấy hai chữ “dọn về”, Đậu Tuấn Lương kịp thời sửa lại. Chuyện của hắn và Từ Tây Lâm đột nhiên bị người ta vạch trần, Đậu Tâm trong cơn kinh ngạc vốn đang hơi chột dạ, kết quả là nghe thấy một câu như vậy, lửa giận thoáng cái đốt sạch sự chột dạ, hắn hốt nhiên nói: “Ông quản được tôi hả?”

Đậu Tuấn Lương: “... Mày nói cái gì?”

Đậu Tâm nghiêng đầu cười giễu một tiếng, tùy tay ném tấm ảnh đi: “Tôi nói... ông quản được tôi hả? Tôi là đờng tính thì làm sao? Trời sinh, có mẹ đẻ ra không cha nuôi nấng, mới như vậy đấy.”

Đậu Tuấn Lương suýt nữa tức đến ngã ngựa.

Đậu Tâm liếc ông ta một cái, mở cửa xuống xe, Đậu Tuấn Lương tức phát điên, đuổi theo túm áo Đậu Tâm, giáng cho hắn một bạt tai: “Mẹ kiếp mày...”

Người đàn ông ấy ra tay mạnh hết cỡ, tai Đậu Tâm ù lên, răng cắn thủng miệng, mùi máu tươi tức khắc tràn ra.

Đậu Tuấn Lương nhìn đứa trẻ kia như mãnh thú bị chọc giận – hắn mới trưởng thành, nanh vuốt sắc nhọn, mặt đầy độc hỏa và hung quang không thèm nhận người thân – Đậu Tuấn Lương vô thức buông tay lui một bước, cho rằng Đậu Tâm muốn đánh trả.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 48: Lựa chọn

Nhưng Đậ T`âm không h`è làm thế.

Đậ T`âm chỉ âm tr`âm nhìn ông ta một lúc, r`ồi quay đ`ầu bỏ đi.

Dù cho Đậ Tuấn Lương phụ hết những ch`ờ mong đ`ối với một người cha của h`ắn, Đậ Tuấn Lương vẫn đã sinh ra h`ắn, cho h`ắn tên họ, nuôi h`ắn lớn lên, cho h`ắn học hành.

Cha đã phụ h`ắn cũng là cha, không có đạo lý c`ần thú con trai lại đi đánh nhau với cha.

“Mày đây... đây đ`ều là bệnh tâm th`ần!” Đậ Tuấn Lương ở đằng sau hạ giọng nói, giống như sợ đ`ể ai nghe thấy, “Tao sẽ liên hệ mấy bác sĩ cho mày... Đậ T`âm! Đậ T`âm mày đứng lại đó cho tao!”

Đậ T`âm nhắm mắt bịt tai, r`ảo bước nhanh hơn.

Đậ Tuấn Lương nửa đ`ời chuyên tâm kiếm ti`ền tiêu xài, chưa từng nhọc lòng trên việc con cái, Đậ T`âm tựa như một mảnh ru`ộng chẳng c`ần tưới tẩm chăm bón vẫn tốt tươi, xưa nay chỉ toàn làm ông ta nở mày nở mặt.

Đậ Tuấn Lương đến hôm nay mới biết thế nào là “làm gì r`ồi cũng phải trả giá”. Ông ta như con thú bị nhốt mà đứng tại chỗ hút mấy điếu thuốc, sau cùng nổi giận đùng đùng đóng s`ập cửa xe xông vào nhà.

Ngô Phân Phân đã sớm xuyên qua cửa sổ nhìn thấy hai cha con nhà này cãi nhau, khó khăn lắm mới dần đ`ược sự mừng th`ần trong lòng, mặt mày h`ồng hào ra đón: “Đậ...”

“Đừng cho là tôi không biết cô có rắp tâm gì.” Đậ Tuấn Lương hiện giờ ngay cả kiên nhẫn nghe cô nàng thở cũng hết sạch, ông ta thích loại ngu ngốc xinh đẹp, nhưng không thích loại ngu ngốc tự cho là thông minh – nhất là kẻ ngu ngốc không còn xinh đẹp.

“Ngô Phân Phân tôi nói cho cô biết.” Đậ Tuấn Lương chỉ mũi cô nàng nói, “Nếu việc này lộ ra một chút phong thanh, không cần biết là thằng chó nào nói, tôi đâu tìm cô tính sổ, cút!”

Đậ Tần bị Đậ Tuấn Lương gọi vội vã ra ngoài, một xu cũng không mang theo. Đêm thu lạnh lẽo, trên người hắn nhanh chóng rơi xuống một tầng sương mỏng, gò má rất bông chậm rãi hạ nhiệt độ, kẻ đó hoàn toàn lạnh đi, chỉ có lúc đụng trúng vẫn đau đớn như kim đâm.

Đậ Tần đi bộ tám kilomet, gần nửa tiếng.

Đến nhà, hắn cũng chưa vội vã trở về, trước tiên ngửi một lúc trong hoa viên của tiểu khu, hút nốt điều thuốc cuối cùng trong túi – từ khi hắn và Từ Tây Lâm bên nhau, hắn từ từ không hút thuốc nhiều nữa, tựa hồ cũng không cố ý cai, chỉ là dần dần không nghĩ tới.

Hộp thuốc ấy là từ rất lâu trước còn lại, cất trong áo khoác suốt một mùa thu, như một bịch khăn giấy mãi chẳng nhớ lấy ra dùng.

Đợi đến khi xem chừng bà Từ ngủ rồi, Đậ Tần mới hoạt động tay chân lạnh cóng một chút, chậm rãi đi vào nhà, đụng ngay Từ Tây Lâm ra đón hắn.

“Bà ngoại không yên tâm, bảo tao ra đón mày.” Từ Tây Lâm nói, ánh mắt dừng lại chốc lát trên khuôn mặt hơi tái xanh của Đậ Tần, lập tức ngộ ra, không nói gì.

Hai người cùng về nhà, vào nhà cũng chẳng bật đèn, bà Từ đi ra hỏi vài câu, may mà tắt đèn tối om nên bà cũng không thấy rõ, bị Từ Tây Lâm dùng dăm ba câu lừa về phòng.

Lửa giận của Đậu Tầm đã tan dần trong gió đêm và sương khuya, trong lòng hết sức mệt mỏi. Lên lầu, hắn cũng không đi rửa mặt thay quần áo, vừa vào cửa liền ướt sũng mà ôm cổ Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm lúc này mới do dự hỏi: “Ba mà...”

Đậu Tầm không muốn nhắc tới Đậu Tuấn Lương, xoay mặt Từ Tây Lâm lại, nôn nóng chặn miệng gã.

Từ Tây Lâm vốn có sáu bảy phần phỏng đoán, đến lúc này xem như đầu xác thực.

Bí mật giấu suốt mấy năm bất ngờ bị lộ ra, trong lòng gã không tránh khỏi mù mờ hoảng sợ. Song còn có một Đậu Tầm cần gã trấn an, Từ Tây Lâm trong lúc phiền lòng còn phải cố kéo thần trí về, vòng tay qua lưng Đậu Tầm, chậm rãi vuốt ve dọc sống lưng hắn.

Đậu Tầm như được dung túng, đề gã lên cửa, im lặng muốn tìm kiếm an ủi từ gã.

Từ Tây Lâm lúc này hiển nhiên chẳng có tâm trạng phối hợp, gã làm bộ không hiểu ám chỉ của Đậu Tầm, nắm bàn tay lạnh ngắt ấy, ôm vào trong lòng một hồi, đồng thời với tay bật đèn phòng ngủ: “Cho tao xem mặt mày nào.”

Vẻ mặt Đậu Tầm cứng đờ như bị giáng một bạt tai, hắn lui một bước, mệt mỏi tránh tay Từ Tây Lâm: “Thôi, không sao, tao đi rửa mặt đây.”

Từ Tây Lâm: “Chờ...”

Đậu Tầm đã khóa trái cửa phòng vệ sinh.

Từ Tây Lâm bực dọc ấn trán, đi vài vòng trong phòng, thấy ngọt ngọt khó thở, luôn cảm thấy gần đây hết thảy đều là một đồng tơ vò, trước sau chẳng được một chuyện nào tốt.

Gã bắt đầu suy nghĩ Đậ Tuấn Lương làm sao phát hiện được, càng nghĩ càng bất an, cuối cùng cơ hồ phải mắc chứng vọng tưởng, luôn cảm thấy giống như cả thế giới đều biết rồi. Từ Tây Lâm lo âu chuyện này một hồi, hồi sau lại nghĩ tới bản hợp đồng đến bây giờ cũng chẳng có lòng dạ nào chỉnh sửa, nhớ tới buổi chiều ngày mai, gã còn phải bịt mũi đi tiếp xúc với những người đó...

Gã quả thực có phần không muốn sống nữa.

Từ Tây Lâm giữa bốn bề tối đen rời khỏi phòng ngủ chật chội, đến phòng chung cho thoáng.

Gã để đại não tự do mà nghĩ một lúc trên cái sofa cũ, một tràng phạch phạch truyền đến, con vẹt kia lại bay lên đậu trên lan can tầng hai nhìn gã.

Sau khi lớn hơn một chút, con chim này liên biểu hiện ra sự thông minh, nó nhận được người nhà, chưa bao giờ bay lung tung khắp nơi, hơi mắc bệnh sạch sẽ, rụng lông sẽ tự tha đi, bình thường họ đều không thích nhốt nó. Vẹt nghiêng đầu ngó sắc mặt Từ Tây Lâm, lập tức đập cánh tới đậu trên tay gã, gác cái đầu chim thông minh lên vai gã, lông còn xù lên, rất đổi ghét bỏ mà thân cận gã một chút.

Từ Tây Lâm không nhịn được cười khở – hiện giờ, cả thế giới chỉ có một con vẹt biết gã không vui.

Gã hít sâu một hơi, bốc vài hạt lạc từ hộp hạt dẻ bên cạnh cho nó, đoạn hất tay để nó bay đi.

Đậ Tâm đang lau tóc, thấy Từ Tây Lâm vào phòng liền cúi đầu xuống.

Nếu nói Đậ Tuấn Lương đổ một chậu nước thép nung đỏ lên người hắn, thì sự trốn tránh không dễ phát hiện của Từ Tây Lâm ban này chính là phủ một lớp băng lên nước thép ấy, một lạnh một nóng cùng dán một tầng thiết lao dính xương lẫn bám thịt trên người hắn.

Song lúc đối mặt với Đậ Tuấn Lương hắn đao thương bất nhập, một ánh mắt của Từ Tây Lâm lại có thể khiến hắn bị vạn tiễn xuyên tâm.

Đậu T`ân không rành nhân tình thế thái lắm, nhưng hắn không ngốc chút nào, bất luận Từ Tây Lâm đối với hắn tốt thế nào, dính thế nào, hắn đều biết đường giới hạn của Từ Tây Lâm – Từ Tây Lâm luôn cảm thấy mối quan hệ của hai người là không thể công khai, gã là tỉnh táo tr`ân luân, đến một ngày không thở nổi, chưa biết chừng sẽ hốt hoảng trốn chạy.

Từ Tây Lâm thoáng nhìn dưới l`ầu, cẩn thận đóng cửa lại, hỏi hắn: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Đậu Tuấn Lương có mấy tấm ảnh,” Đậu T`ân nói, “Hắn là chụp trộm từ dưới l`ầu, không rõ lắm.”

Từ Tây Lâm vừa được con vẹt im lặng an ủi một phen, rốt cuộc có thể xốc lại tinh thần mà suy nghĩ – có người chụp ảnh, chụp xong giao cho Đậu Tuấn Lương, cho thấy đây là chuyện bên phía Đậu T`ân. Vậy ai sẽ rồi việc đi theo dõi một học sinh bình thường như hắn?

Không đợi gã nghĩ ra, Đậu T`ân đã trực tiếp công bố đáp án: “Tám chín phần mười là bà vợ thiếu năng của ổng làm. Cảnh trên ảnh nên là mùa hè, tao nhớ hàng xóm xung quanh có mấy nhà sửa lại, khả năng là đi theo đội sửa chữa trà trộn vào – Đậu Tuấn Lương rất coi trọng thể diện, ổng cho dù lén tìm người giết chết tao, hoặc là giết chết vợ sau, cũng tuyệt đối không để lộ chuyện này, mà yên tâm đi.”

Đậu T`ân dùng dăm ba câu vớt Từ Tây Lâm khỏi nỗi sợ hãi “cả thế giới đều biết”, trong chớp mắt, Từ Tây Lâm quả thật thở phào nhẹ nhõm.

Song rất nhanh, gã liền nghe ra sự châm chọc trong lời này của Đậu T`ân.

“Cho dù lén tìm người giết chết tao” và “mày yên tâm” đặt chung một câu, nghe kiểu nào cũng không thích hợp, Từ Tây Lâm không biết Đậu T`ân lại chui vào ngõ cụt nào, gã liếm môi một chút: “Đậu hạm nhi...”

Đậu T`ân thành linh đứng dậy: “Tao về phòng đây.”

Để hấn về phòng thật thì to chuyện, Từ Tây Lâm thành thạo giơ tay khóa trái cửa phòng, chặn Đậu Tâm không cho đi.

Hai người lảng lạng giằng co chốc lát, Từ Tây Lâm nhỏ giọng giải thích: “Tao không có lo lắng chuyện đó, tao hơi lo cho mày thôi.”

Đậu Tâm thâm sâu nhìn gã một cái, khi hai ánh mắt tiếp xúc, Từ Tây Lâm vô thức muốn né tránh, bởi vì cảm thấy Đậu Tâm nhìn thấu nỗi sợ hãi và yếu đuối của gã. Sau đó, gã cứng cổ đập chặt chút sợ hãi này, kéo tay Đậu Tâm, dịu giọng nói: “Hết thầy có tao đây, mặc kệ ba mày nói gì.”

Đậu Tâm nghe câu này, thoát đầu dờ dẫm đứng bất động chốc lát, sau đó thần sắc rốt cuộc vẫn dịu đi, Từ Tây Lâm liền ôm lấy thắt lưng hấn, kê tai mà hôn hấn, dỗ dành hấn lên giường đi ngủ.

Tắt đèn rồi mà chẳng ai ngủ, Từ Tây Lâm đếm nhịp thở của Đậu Tâm, Đậu Tâm thì trong đầu toàn là ánh mắt dao động của Từ Tây Lâm, hai người chung giường cùng gối, lại ôm hai mối tâm sự.

Hôm sau trời chưa sáng, Từ Tây Lâm đã dậy sửa bản hợp đồng như mất nước kia, chép vào ổ cứng di động, chuẩn bị đem đến trường. Vừa quay đầu lại liền phát hiện Đậu Tâm đã dậy.

Từ Tây Lâm thuận miệng hỏi: “Hôm nay có việc à?”

Không trách gã hỏi nhiều, bởi vì Đậu Tâm đoạn thời gian này cơ bản không có tiết gì, nhiệm vụ chủ yếu còn lại là đề cương luận văn và thực nghiệm liên quan. Mà chứng trì hoãn truy vấn nhiệm trong sinh viên ở trên người Đậu Tâm ngay cả một chút tung tích cũng không thấy, khi rất nhiều người vẫn chưa tiến vào trạng thái của năm tư, hấn đã đầu vào đầy dúng kỳ nghỉ hè làm rõ mạch suy nghĩ, chuẩn bị đại cương, sau khi khai giảng không lãng phí một ngày nào, quay về trường làm thực nghiệm ghi chép số liệu, đến bây giờ, trung kỳ của người khác còn xa lắc, hấn đã viết được bảy tám phần, không có việc sẽ không đến trường.

Đậu Tâm “ừm” một tiếng: “Có phỏng vấn.”

Động tác tắt máy tính của Từ Tây Lâm khựng lại: “Không phải mày đã giành được suất nghiên cứu sinh sao?”

Đậu Tầm thuận miệng đáp lấy lệ: “Thực tập.”

Từ Tây Lâm: “Chức vị gì?”

Đậu Tầm chần chừ một chút mới nói: “Đại lý y dược.”

Từ Tây Lâm nhất thời cho rằng mình nghe lầm: “Cái gì?”

Đậu Tầm vốn do dự giữa học nghiên cứu sinh và đi làm, hiện tại dưới sự bức bách của Đậu Tuấn Lương rốt cuộc đưa ra lựa chọn – Đậu Tuấn Lương dựa vào đâu mà cho rằng ông ta có thể chỉ tay năm ngón với chuyện của hắn? Và Từ Tây Lâm vì sao luôn không thể yên tâm?

Không phải vì hắn là một sinh viên nghèo chẳng có của cải gì sao?

Đậu Tầm coi nhẹ tiền tài, trước kia cũng chưa bao giờ coi thành tựu vật chất là mục tiêu phấn đấu của cuộc đời mình.

Mà lúc này, trong lòng hắn vang vọng lời vài năm trước Từ Tây Lâm từng nói – chờ gã mạnh lên, là sẽ không cần kiêng dè người khác nói gì nữa.

Đậu Tầm trần trọc một đêm, con đường hỗn độn lâu ngày thoáng cái sáng tỏ, hắn tính sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm luôn, có gì làm nấy, bán máy móc chữa bệnh cũng không tệ, sau đó tự học một môn có tính ứng dụng mạnh như máy tính, tài chính vân vân, coi như mình chưa từng học đại học, dứt khoát đổi nghề bắt đầu lại lần nữa.

Sáng sớm rửa mặt đi ra, Đậu Tầm lại phát hiện Từ Tây Lâm vốn có vẻ vội vàng vẫn chưa đi, thậm chí hơi nặng nề tâm sự đứng ở đó, trông như có chuyện muốn nói với hắn.

Đậu Tầm hơi nhướng mày, ý bảo gã có chuyện thì mau tẩu đi.

Từ Tây Lâm dẫn đo chốc lát mới mở miệng: “Có phải ba mày gây áp lực cho mày không? Không sao, Đậu hạm nhi, chúng ta là chân long, không chui lỗ chó, tao còn trông chờ mày tương lai có thể mang giải Nobel về mà, không cần thiết hạ mình... muốn học thì mày cứ học, có tao ở đây, không ép uổng được mày đâu.”

Đậu Tâm lập tức gạt đầu, nhưng nghe qua rồi thôi, chờ Từ Tây Lâm vừa đi, hắn lập tức thay quần áo ra ngoài.

Hắn gấp gáp muốn bay lên cao, ôm mười hai phần lo âu, gấp gáp muốn sải đôi cánh còn vụng dại để người yêu có thể dựa vào, không tiếc trực tiếp nhảy từ trên vách núi xuống-

Từ Tây Lâm đã đánh giá thấp sự cố chấp của Đậu Tâm, sau khi tạm biệt Đậu Tâm, gã quay về trường.

Thầy Vương của siêu thị giáo dục rất cuộc hả giận buông tha cho Từ Tây Lâm và Vitamin non nớt của gã, chuyện này sau cùng cũng qua.

Lúc rời khỏi văn phòng lão, trên người Từ Tây Lâm vừa nặng nề vừa thoải mái. Gã vừa đi vừa dùng di động lên mạng xem bình luận của Vitamin.

Mục bình luận trong một đêm tăng hẳn mấy trang.

“Đậu má, bảo trì bao nhiêu lâu, chỉ vì chức năng rác rưởi như này hả?”

“Anh ơi xin đừng bỏ siêu thị một tuần mà, bắt xe đi siêu thị mệt lắm...”

“Hoàn toàn không thể hiểu vì sao lại sửa như vậy.”

“Siêu thị trường cũng chen chân vào, tao muốn xóa tài khoản.”

Trên mạng trường toàn là bạn học, hòa bình hơn nhiều so với diễn đàn nặc danh bên ngoài, Từ Tây Lâm biết, nếu đây là trang web của người ngoài, người ta còn khuya mới văn minh như vậy, chắc đã sớm chửi ầm lên rồi.

Ngay cả vị thần nhân năm đó từng viết bản kế hoạch năm nghìn chữ cho gã cũng để lại bình luận.

“Có lẽ tôi thuộc nhóm người sử dụng Vitamin sớm nhất nhỉ, phải nói sao đây, trải qua nhiều chuyện như vậy, có hơi thất vọng là thật, mỗi người đều có rất nhiều ý tưởng, cậu bắt tay vào làm, quả thật là rất giỏi. Trước kia chất lượng trái cây của cậu rất tốt, đủ thấy đã bỏ công chọn mua, nhưng hiện giờ gom cả siêu thị trường vào, ha ha, tôi đã đoán được tương lai, cái gọi là ‘Vitamin’, chính là thay mọi người lười trái cây bỏ đi của siêu thị giáo dục về phòng ngủ nhỉ? Thật vô nghĩa! Đứng trong trường, thủy chung không chịu ra khỏi cổng một bước, tầm nhìn của chủ tiệm hơi hạn hẹp r ấ.”

Từ Tây Lâm bị đoạn này làm không thở nổi.

Mà gã còn chưa chịu buông tha cho mình, xem tất cả bình luận chửi mắng như tự ngược đãi bản thân.

Nghe nói phần lớn con người trên thế giới là “kỳ ức thị giác”, bởi vậy đôi khi bị người ta mắng ngay trước mặt, lúc ấy tuy rằng cảm xúc rất bất ổn, song sau một thời gian, quá khứ cũng thành quá khứ, thế nhưng vẫn tự tiến vào mắt lại khác, đọc xong không có cảm giác gì dữ dội, lại luôn có thể chiếm chỗ trong ký ức rất lâu, như xương mắc cổ vậy.

Chính Từ Tây Lâm cũng rất thất vọng với mình.

Mà ngay khi gã gánh bêu danh nặng nề ra khỏi trường, trước cổng có chiếc xe bấm còi, Từ Tây Lâm ngẩng đầu lên thấy Đậ Tuấn Lương đeo kính râm từ trên xe bước xuống, vẫy tay gọi gã.

Từ Tây Lâm không hề bất ngờ, rất lễ phép tới chào hỏi: “Chú.”

“Ôi,” Đậ Tuấn Lương rất có phong độ mà chỉ xe mình, “L ần trước nói chuyện với cháu là từ h ồi mẹ cháu mất, chớp mắt mà đã nhiều năm như vậy r ấ, cháu có thời gian không, chúng ta trò chuyện vài câu nhé?”

Từ Tây Lâm không như Đậ T ầm cười gằn với ông ta, vâng lời lên xe.

Đậu Tuấn Lương lái xe chở gã đến một quán cơm có phòng riêng rất thích hợp để chuyện gã, ng ồi xuống li ền đưa menu cho gã: “Xem xem thích ăn món gì.”

Đậu Tuấn Lương khốn nạn với người nhà, nhưng với người ngoài trước giờ luôn biết tròn biết méo, cơ h ồ là “kính già yêu trẻ”, theo cách nói ngày xưa, chắc là hạng “y quan c ần thú” tiêu chuẩn.

Tuy ông ta khách sáo, nhưng Từ Tây Lâm không thể gọi món trước mặt b ề trên, lại đẩy menu về “Chú gọi đi, cháu không kén ăn.”

Đậu Tuấn Lương li ền nở nụ cười, xắn tay áo, lộ ra chiếc đ ồng hồ Rolex hàng hiệu trên cổ tay, ý tứ sâu xa mà nói: “Cháu hiểu chuyện hơn con chú.”

Từ Tây Lâm dự cảm thấy bữa cơm này e là còn đau dạ dày hơn bữa hôm qua.

Trước mặt gã, Đậu Tuấn Lương không ra vẻ “cha”, mà trao đổi giống ngang hàng hơn, nói nhăng nói cuội vài câu về thị trường nhà và thị trường chứng khoán mấy năm gần đây bắt đầu nóng lên, cuối cùng chùi miệng, bưng ly trà lên súc miệng, tiến vào chính đề “Đàn ông đời này quan trọng nhất là cái gì, cháu biết không?”

Từ Tây Lâm nở nụ cười, không tiếp lời.

“Thế diện,” Đậu Tuấn Lương thở dài, “Anh bạn trẻ, cháu có biết cái gì là thế diện không? Chính là trông cháu phải đàng hoàng, thì người ta mới nể trọng cháu. Chữ ‘người’ hai chân, một nét phẩy một nét móc, thế diện của người cũng là hai chân, cháu nhất định biết.”

Ti ền và thế, nói theo cách hoa mỹ là “tài phú” và “tư nguyên”.

“Nhất định lúc nhỏ giáo viên luôn dạy các cháu, ‘ti ền tài và quy ền lực không phải vạn năng’, họ chỉ nói nhảm thôi. Ôi, chú chưa từng lên đại học, nói hai câu thô tục, cháu nghe cho vui là được r ồi, chứ đừng để trong

lòng.” Đậ Tuấn Lương khoát tay, “Chú biết thanh niên các cháu đầu tin tưởng vào ‘tình yêu đích thực’, nhưng tình yêu đích thực là gì?”

“Tình yêu đích thực chính là vui vẻ cộng thêm lương tâm, chàng trai trẻ ạ.” Đậ Tuấn Lương nhìn vào mắt Từ Tây Lâm nói, “Trong túi cháu có tiền, gọi một cú điện thoại, cả tá người có thể làm việc giúp cháu, đây là cách duy nhất cho cháu và gia đình cuộc sống hạnh phúc, không có nó, thì hai đứa cũng chỉ có thể tiêu mòn lương tâm của nhau.”

Từ Tây Lâm xoay cái ly sứ trắng trong tay, không lên tiếng.

“Chú nói thẳng vậy, việc này đối với hai đứa các cháu đầu không có lợi ích, chỗ không tốt với cháu, thì chú sẽ không nhiều lời nữa, cháu hiểu rõ hơn thẳng ngực Đậ Tâm kia, chú nói một chút về Đậ Tâm đi.” Đậ Tuấn Lương mệt mỏi dựa ghế, “Chú hôm nay không nhàn rồi, sáng sớm đã đến trường Đậ Tâm.”

Nhớ năm ấy, ông ta ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, chuyện dùng thẻ mua sắm và dây chuyền tổng Thơm Bảy Dặm đi giống như mới ngày hôm qua thôi.

Ai có thể ngờ tới hôm nay lại hủy cuộc hẹn với một khách hàng quan trọng để đến trường con?

Không phải không báo, mà là chưa đến lúc.

“Chú cũng không biết phải tìm ai, vất vả đi tìm một thầy lần trước gặp mặt, thầy ấy bảo với chú, nước ngoài có một vị giáo sư nào đó rất nổi tiếng, xem sơ thảo luận văn tốt nghiệp của Đậ Tâm, rất muốn để Đậ Tâm làm học trò của mình, có thể cam đoan Đậ Tâm đi là có học bổng.” Đậ Tuấn Lương buông hai tay, “Việc này nó có nói với cháu chưa?”

Ngón tay Từ Tây Lâm dừng lại – chưa hề

“Còn có một chuyện chú đoán cháu cũng không biết, Đậ Tâm hôm nay gọi điện thoại đến khoa, xác nhận bỏ suất nghiên cứu sinh.” Đậ Tuấn

Lương nói, “Nó không muốn để chú nuôi ăn học nữa, cho nên vội vã đi tìm việc.”

Từ Tây Lâm bật thốt ra: “Cháu đã nói với nó là có cháu...”

“Cái tính chớ của Đậ T ần, đâu muốn để ai nuôi.” Đậ Tuấn Lương khoát tay, “Tiểu Từ, cháu dùng đầu óc nghĩ kỹ mà nói một câu xem, cháu cảm thấy nó làm thế có đáng không?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 49: Tuyệt cảnh

Từ Tây Lâm một lúc lâu không lên tiếng, Đậu Tuấn Lương cũng không thúc giục gã, vẫn thong thả chờ đợi.

Từ Tây Lâm im lặng một lúc, rồi nói với Đậu Tuấn Lương: “Chú ạ, con người chỉ có thể định đoạt chuyện của mình, không thể ôm đồm làm thay cả phần người khác. Tiền đề đầu tiên là lựa chọn cá nhân, cha mẹ ruột quản nhiều, tương lai cũng không tránh khỏi bị oán trách, huống chi là cháu? Nó làm thế có đáng hay không, cháu nói cũng chẳng được gì, chú nên trò chuyện với Đậu Tâm thì hơn.”

Đậu Tuấn Lương hơi bất ngờ, không liệu được Từ Tây Lâm còn khó đối phó hơn mình tưởng, híp mắt ngắm nghía gã một phen, cảm thấy đứa trẻ này về sau chưa biết chừng là một nhân vật lớn... Nếu không phải bản thân gã khẳng khẳng muốn đi con đường lệch lạc.

Đậu Tuấn Lương cũng không ép gã, gật đầu: “Có lý, nhưng chú sở dĩ tìm cháu không tìm nó, không phải vì chú không dám trêu vào Đậu Tâm, mà là vì nói với nó cũng chẳng được gì, thằng bé ấy cảm thấy mình thiên hạ đệ nhất, trong lòng không thèm tính toán trước, chú nói với nó cũng vô ích. Trước mắt hai đứa đánh bại đại nhân vật phản diện này, bảo vệ tình cảm, nghe thì cảm thiên động địa đó, nhưng sau này không cần lâu, chỉ cần mười năm, chờ tới khi các cháu ngoài ba mươi tuổi, cho dù Đậu Tâm phản ứng chậm hơn, nó cũng có thể nghĩ thấu, đến lúc đó nó sẽ hiểu mình đã từ bỏ cái gì, có được cái gì, cháu cảm thấy hai đứa mười năm sau còn có thể tốt đẹp không?”

Từ Tây Lâm á khẩu không trả lời được.

Đậu Tuấn Lương thảng gã nửa chiều, không tỏ ra đắc ý, đứng dậy thân thiết vỗ vai Từ Tây Lâm: “Là người làm ăn, chú cho cháu một chút đễ nghị của người làm ăn. Trên thế giới này, cái gì cũng thay đổi rất nhanh, đi ầu trước kia cháu không dám nghĩ, có thể một đêm li ền xảy ra, tương lai không chắc ngày nào đó, ngay cả ngân hàng và quốc gia cũng có thể phá sản, cháu có thể nghèo rớt m ồng tơi chỉ sau một đêm, cũng có thể một bước lên trời – tài sản còn thay đổi trong nháy mắt như vậy, huống chi tình cảm giữa người với người không có hợp đ ồng, không có đi ầu lệ?”

Nói xong, Đậu Tuấn Lương thoải mái tính ti ền, còn gọi thêm một hộp bánh m ềm để tiêu hóa đóng gói đưa cho Từ Tây Lâm: “Bà cháu răng yếu, món này dễ nhai, cháu c ần v ề cho bà ăn đ ờ bu ần.”

Nếu nói bẫy ngôn ngữ ban đ ầu của Đậu Tuấn Lương, Từ Tây Lâm còn có thể chống đ ờ, vậy mấy câu cuối cùng đã hoàn toàn đâm trúng tâm sự của gã.

“Lâu dài” là đi ầu mà gã dám nghĩ không dám nói ra, con người có thể xa rời qu ần chúng, lén lút cả đ ời không?

Từ Tây Lâm không biết Đậu T ầm chẳng nghĩ ngợi gì mà quyết định như vậy, mai kia liệu có hối hận hay chẳng – tính Đậu T ầm không phải kiêu có thể im lặng chịu thiệt thòi, h ắn có thể nhẫn nại bao lâu? Có thể chấp nhận làm một nhân vật chẳng khác gì người thường không?

H ắn quả thật thông minh, có vốn liếng để làm lại từ đ ầu, nhưng h ắn xuôi gió xuôi nước quen r ồi, liệu có sự dẻo dai ấy không?

Cho dù h ắn có, chờ tương lai dung sắc thiếu niên không còn, tình cảm mãnh liệt tuổi trẻ cũng một đi không quay lại, chờ họ đ ầu chậm rãi biến thành những người đàn ông trung niên chán nản “ra ngoài m ồm mép, v ề nhà không nói một lời”, Đậu T ầm liệu có cảm thấy vì cuộc tình này mà vứt bỏ hết thảy h ắn vốn nên có là rất không đáng?

Một cuộc tình không thể có quá nhi ều trắc trở, nếu không cho dù miễn cưỡng bên nhau, tương lai cũng không tránh khỏi sinh ra oán hận.

Từ Tây Lâm ngoài miệng nói một câu “cháu không thể ôm đồm làm thay”, là môi trên chạm môi dưới, nhưng trong lòng gã không thể thoải mái dứt khoát như vậy. Tình đến lúc đậm sâu, hết thấy đâu là vật ngoài thân, Từ Tây Lâm sẵn lòng đi sớm về khuya, sẵn lòng thỏa hiệp thoái nhượng, chỉ cần có thể cho Đậu Tầm những điều tốt đẹp hơn, độc không gánh nổi bốn chữ “làm lỗ dở hần”.

Lưỡng nan, thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Lúc Từ Tây Lâm về nhà, Đậu Tầm đang gọi điện thoại, gã nghe thấy Đậu Tầm nói: “Vâng, cảm ơn... lúc nào cũng được... ừm, trong năm nay một tuần bốn ngày không có vấn đề gì cả.”

Từ Tây Lâm chỉ nghe đoạn cuối, lòng liền từ từ chùng xuống.

Đậu Tầm bỏ điện thoại xuống, giống như kết thúc một tâm sự, tâm trạng không tệ tiến lại: “Mày mua món ngon gì vậy?”

Từ Tây Lâm không lên tiếng, dùng mắt ra hiệu lên lầu, Đậu Tầm thấy sắc mặt gã không bình thường, mù tịt đi theo: “Sao thế?”

Từ Tây Lâm lên lầu, đóng cửa phòng, tay đè trên cánh cửa, cúi đầu hít một hơi thật sâu, nói bằng ngữ khí bình tĩnh nhất: “Mày từ chối suất nghiên cứu sinh của trường phải không?”

Đậu Tầm sau khi thoáng sửng sốt, lập tức có phản ứng: “Đậu Tuấn Lương đã tìm mày?”

Từ Tây Lâm hết sức bất đắc dĩ, Đậu Tầm lúc nên nhảy bèn luôn phản ứng chậm chạp, lúc không nên nhảy bèn trái lại nhìn rõ mọi việc.

Đậu Tầm như con rồng bị bứt vảy ngược, thoáng cái nổi điên lên, quay người đi luôn, nhưng Từ Tây Lâm chặn cửa: “Mày đi đâu?”

Đậu Tầm: “Mày kệ đi, để tao đi tìm Đậu Tuấn Lương.”

Từ Tây Lâm: “Sau đó đập bể hết thủy tinh nhà ông?”

Đậu Tầm nổi trận lôi đình: “Lão dựa vào cái gì mà đi tìm mày, có tư cách tìm mày hả? Tớ lướt lão ra về người cha ở trước mặt tao sao?”

Từ Tây Lâm: “Được rồi!”

Ngực Đậu Tầm phập phồng không ngừng, bẻ tay Từ Tây Lâm: “Mày tránh ra!”

Từ Tây Lâm đờ ngực hẳn lại, đẩy hẳn lui vài bước: “Tớ khi nào mày mới có thể không giống một thùng hỏa dược châm là cháy đây hả!”

Sắc mặt Đậu Tầm cực kỳ khó coi.

Từ Tây Lâm một tay đặt sau lưng, ngón cái lèn lướt bề mặt các đốt ngón tay khác. Gã quá nhiều áp lực, như một cái thùng sắp sửa đầy tràn, một chiếc lá rụng xuống, cũng có thể khiến cảm xúc bên trong cuộn trào ra không ngừng.

Đốt ngón tay “rắc” một tiếng, Từ Tây Lâm cố nuốt xuống một hơi có thể làm hẳn nghẹn chết, dựa cửa dang hai tay chặn Đậu Tầm, thấp giọng nói: “Chúng ta nói chuyện đàng hoàng được không? Tao yêu mày.”

Đậu Tầm thoáng chốc từ trạng thái cáu kỉnh trấn tĩnh lại, đứng đờ ra một lúc, tiến lên vỗ bàn tay Từ Tây Lâm một cách không tình nguyện: “Đậu Tuấn Lương còn nói gì với mày?”

Từ Tây Lâm: “Nói có một giáo sư xem trọng mày, muốn cho mày học bổng, mà mày từ chối.”

“Nói nhảm,” Đậu Tầm cào tóc, “Đậu Tuấn Lương đánh rắm mày cũng tin – tao thật không hiểu nổi, có phải tụi mày đều cảm thấy tương lai tao phải làm chủ tịch nước luôn không?”

Từ Tây Lâm cười khở.

Họ quả thật đều kỳ vọng rất cao vào Đậu Tầm, kỳ vọng hẳn không phải là một Thương Trọng Vĩnh “lúc bé hơn người, lớn lên chưa chắc đã giỏi”.

Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng bình thường, bây giờ cưỡng ép hắn trở lại cuộc sống của người bình thường, không khỏi quá tàn nhẫn. (Thương Trọng Vĩnh là một tác phẩm của Vương An Thạch, kể về nhân vật Phương Trọng Vĩnh thuở bé là thần đồng, sau lớn lên lại thành một người tầm thường)

“Đậu Tuấn Lương bảo tao suy nghĩ cho tiền đồ của mày,” Từ Tây Lâm cố gắng trao đổi với hắn, “Tao nghĩ rồi, nhưng không thể làm chủ thay mày, muốn hỏi xem mày tính sao.”

Đậu Tầm chẳng hề để ý mà trả lời: “Tao định đổi nghề”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tuấn Lương nói đúng, không thể nói chuyện với tên này.

Từ Tây Lâm dẫn ngọn lửa đang muốn bùng lên: “Luận văn tốt nghiệp mày cũng làm xong rồi, hiện giờ lại đòi đổi nghề? Thật sự không thích nghề này, thì何必 đó thì làm gì? Đổi nghề là chuyện dễ dàng như vậy chắc?”

Sau đó gã nhìn thấy biểu cảm của Đậu Tầm, phát hiện Đậu Tầm nghiêm túc cho rằng đổi nghề cũng đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Đậu Tầm một tay dứt túi: “Tao biết một người chọn nghề giáo viên, đại học học vật lý, thạc sĩ học văn học Shakespeare, tiến sĩ chuyên qua mật dịch quốc tế, hiện tại dạy tiếng Anh thương mại...”

Từ Tây Lâm bất lực cắt ngang hắn: “Thật khéo là tao cũng biết một giáo viên, chỉ tiến sĩ đã học đến ba bằng, hiện tại vẫn chẳng là gì, ngay cả chức danh đảng hoàng cũng không có, trường giải quyết hộ khẩu cho rồi bỏ mặc luôn, nghèo đến mức phải làm thêm bên ngoài, đôi khi phải tự lo lộ phí, ngay cả nghiên cứu sinh trợ thủ cũng tiếc không dẫn dắt... Đậu hạm nhi, rất nhiều việc không phải như mày nghĩ đâu!”

Đậu Tầm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Từ Tây Lâm vừa thấy liền biết là hẳn lại tái phát bệnh duy ngã độc tôn “hoặc nghe tao hoặc là cú”, bất đắc dĩ đành phải lui một bước: “Được rồi, nếu mày muốn đổi nghề thật cũng được, cứ nghiêm chỉnh đi học, bỏ cái việc hoang đường kia đi.”

Đậu Tâm dùng ngôn ngữ tứ chi hoàn thành cự tuyệt cố chấp của hẳn – không.

“Mày muốn thoát khỏi Đậu Tuấn Lương, tao hiểu, không cần tao, tao... tao cũng...” Từ Tây Lâm nói đến đây thì hơi đau lòng, mệt mỏi chết đi được, “Chê trong nước không có học bổng, thời gian lại dài, tao cũng đồng ý, mày có thể xuất ngoại kiếm học bổng, bốn năm năm, tối đa sáu bảy năm... Còn có thể thế nào, đến lúc đó mày là Trần Hương Liên hay tao là Trần Thế Mỹ? Đường lớn thênh thang, tại sao mày nhất định phải chui vào ngõ cụt?”

Từ Tây Lâm vốn định nói đùa để làm dịu bầu không khí, nhưng Đậu Tâm dùng ánh mắt khó mà tả rõ nhìn thật sâu vào mắt gã. Dần dần, Từ Tây Lâm liền cười hết nỗi, gã đã hiểu ý nằm ngoài lời của Đậu Tâm – Đậu Tâm quả thật nghĩ thế, hẳn như hổ rình mồi cạnh Từ Tây Lâm, nằm mơ cũng muốn nắm một ngón tay gã, sợ mình vừa rời mắt, thì gã sẽ không còn là của mình nữa.

Từ Tây Lâm chậm rãi dựa lên bàn, một lúc lâu, cong khóe môi như cười như không.

“A...” Gã hơi cúi đầu, “Thì ra mày nghĩ như vậy.”

Đậu Tâm tức khắc luống cuống, căng thẳng vặn vai gã lại, bị Từ Tây Lâm tránh đi, Đậu Tâm bật thốt ra: “Mày đã nói sẽ không giận tao mà!”

Từ Tây Lâm chợt hơi sợ, bỗng nhiên đau lòng đến khó mà kiềm chế nỗi, thế là túm tay Đậu Tâm, đơn phương kết thúc cuộc cãi vã.

“Mình cứ thử xem,” Gã nghĩ, “Mình tiếp tục đi cùng nó, như Đậu Tuấn Lương nói, chuẩn bị một phần thể diện, để nó muốn thế nào thì thế ấy,

tương lai nếu nó bị uất ức không chịu nổi, gặp bậc cửa không qua được, mình đâu gánh thay nó.”

Cái gọi là “khác biệt”, kỳ thực xét đến cùng, chẳng phải là vì gã chưa đủ mạnh sao?

Trái tim khao khát thành công của Từ Tây Lâm lần đầu tiên nổi trống.

Trong Xúp gà cho tâm hồn nói “Khi bạn khát khao thành công như người chết đuối khát khao không khí, thì bạn sẽ thành công”.... Nhưng hình như không đúng với Từ Tây Lâm lắm.

Từ sau khi siêu thị giáo dục gia nhập ngu ồn cung hàng cho Vitamin, có rất lắm chuyện kỳ lạ.

Thoạt đầu một số người sử dụng nghi thần nghi quỷ – mấy thứ như trái cây, mùi vị trên cùng một cây còn chẳng giống nhau lắm, trước kia không ai nói, bây giờ chỉ cần vị có chút không như mong muốn, trên bình luận sẽ xuất hiện người hoài nghi Vitamin dùng ngu ồn hàng dỏm của siêu thị giáo dục.

Bên siêu thị giáo dục cũng liên tục rồi việc kiểm chuyện, lão họ Vương coi Từ Tây Lâm là chân sai vặt, lâu lâu lại gọi một lần, không phải sai gã làm áp-phích, thì là kêu gã tìm người hỗ trợ phát tờ rơi... Thế còn đỡ, đều hơn là lão khốn họ Vương dư hơi luôn nói đường tiêu thụ của siêu thị giáo dục đã bị “cạnh tranh bất chính”, nhiều lần yêu cầu Từ Tây Lâm tăng giá trái cây chỗ khác.

Vitamin bị cả hai bên ép doanh thu một tháng giảm hẳn bốn phần, sau đó thì ngay cả bình luận mắng gã cũng ít đi.

Từ Tây Lâm lao tâm lao lực chạy đôn chạy đáo hơn một tháng, vất óc suy tính, vẫn không thể ngừng thế suy tàn.

Mà cuộc thi cuối kỳ thì chẳng thêm quan tâm tụi sinh viên bị cái gì cản chân, vẫn tới gần theo cơn rét đậm.

Tận đến khi tuần thi cử tới gần, Từ Tây Lâm mới phiên mượn mở sách giáo khoa mới tinh ra, giật mình phát hiện cả học kỳ mình toàn bận rộn mấy chuyện không đâu, vậy mà chẳng học hành đàng hoàng được mấy ngày!

Gã đành phải sắp xếp thời gian, cùng đám thiếu niên nghiện net bị bệnh trì hoãn giai đoạn cuối ở lại phòng tự học thâu đêm suốt sáng, bắt đầu làm thời ôm chân Phật mà “một ngày học hai mươi mấy tiếng, một học kỳ học hai tuần”.

Gã mỗi ngày nán lại suốt đêm trong phòng tự học, buồn ngủ hết chịu nổi liền gục xuống làm một giấc, hôm sau sáu giờ rưỡi quay về ký túc xá chưa ở được mấy ngày rửa mặt, ra ngoài ăn sáng, tiếp đó lại cắm rễ trong phòng tự học, bất kể ngày đêm như vậy hơn nửa tháng, xong tuần thi cử phát rồ, Từ Tây Lâm cảm thấy cả người bị moi rỗng, mệt đến mức đi trên đường cứ lơ mơ, đang muốn bắt xe về nhà, chợt nhận được một cuộc điện thoại lạ.

Trong điện thoại có một cụ ông hơi nghễnh ngãng nói to: “Này... Cháu là cháu Tô Văn Uyên à?”

Từ Tây Lâm hơi nghệt ra, bực bội nghĩ bụng: “Tô Văn Uyên là ai?”

Ngay sau đó, gã thành linh kịp phản ứng, trước kia từng nhìn thấy cái tên này trên giấy chứng minh của bà ngoại.

Từ Tây Lâm: “Đúng đúng, là cháu, chào ông ạ.”

“Ôi trời, cháu ơi, cháu mau tới đây một chuyến đi, bà ngoại cháu hôm nay ở trung tâm hoạt động dạy họ đi bộ, không cẩn thận bị ngã...”

Trong đầu Từ Tây Lâm “Uỳnh” một tiếng, bước chân như trên mây đột nhiên rơi xuống đất, bỏ điện thoại xuống lao đi luôn.

Gã hốt hải chạy tới bệnh viện, nhìn thấy một đoàn cụ ông cụ bà vây quanh bà Từ, thấy gã đến liền đua nhau nói, khiến gã chóng cả mặt, may

mà bị y tá đuổi hết ra, lúc này mới từ miệng bác sĩ nghe rõ đầu đuôi – người già xương cốt giòn, vừa ngã liền gãy xương.

“Chỗ này còn có gai xương,” Bác sĩ cầm phim chỉ cho gã xem, “Phẫu thuật cũng được, nhưng về sau có thể còn ra tiếp, bệnh nhân quá lớn tuổi rồi, tốt nhất vẫn là thận trọng trị liệu, sau này đừng để cụ đi quá xa, về nhà sắm cho cụ cây gậy...”

Bà Từ ở bên cạnh nghe thấy thế nhỏ giọng phản đối: “Tôi không cần cái đó, cái đó cần lên là không bỏ xuống được.”

Bác sĩ cũng bật cười: “Vậy thì đừng bỏ, tuổi cụ chống gậy là bình thường mà, chẳng lẽ về sau cụ còn định chạy Ma-ra-tông à?”

Bà Từ liếc nhìn gã không lên tiếng.

Từ Tây Lâm trấn an bà vài câu, làm các loại thủ tục, còn thuê hộ công, ước chừng nửa ngày mới giải quyết thỏa đáng, xong việc ngồi trên cái ghế bên cạnh, mệt đến chết lặng.

Bà Từ cô độc nằm trên giường bệnh, mặc quần áo bệnh nhân, tóc rũ rượi, trang sức đều tháo hết, sắc mặt nhợt nhạt, chi chít nếp nhăn, vẫy tay gọi gã: “Đến đây.”

Từ Tây Lâm kéo ghế đến bên giường: “Cháu mới gọi điện thoại cho Tiểu Tâm rồi, lát nó sẽ đến, hai đứa cháu thay phiên ở cùng bà, còn có hộ công, nằm một lúc là tốt thôi... Bà cũng thế, giờ tay giờ chân một chút là được rồi, đâu có lên sân khấu, dạy ra sức như vậy làm gì?”

“Già rồi.” Bà Từ tiếp lời gã, sau đó bà giờ tay, chỉ huyết thái dương của mình: “Đất vàng chôn đến đây rồi.”

Bà trước kia chưa từng chịu thừa nhận mình già, đây là lần đầu tiên nói như vậy trước mặt gã, Từ Tây Lâm: “Bà nói gì thế!”

“Con người không thể ở lâu.” Bà ngoại nói, “Ba bà thọ sáu mươi tuổi, mẹ bà thọ bảy mươi một tuổi, bà vượt qua họ rồi.”

Từ Tây Lâm cười miễn cưỡng: “Người ngày xưa tuổi thọ ngắn, còn bà dù sao cũng phải sống đến một trăm linh một mới xứng với thế kỷ hai mươi một chứ... Có ai chưa từng ngã đâu? Đậ T ầm còn suốt ngày ngã trong quy ền quán như vỏ dừa hấu kia kìa, chẳng phải vẫn nhảy nhót được sao, bà còn khỏe lắm, sao lại nói xui xẻo thế?”

“Ôi,” Bà ngoại khoát tay, “Không phải nói xui, thọ số là định trước, bà hiểu mà. Bà có một câu muốn nói với cháu.”

Từ Tây Lâm đành phải rửa tai lắng nghe.

Bà ngoại im lặng rất lâu, nét cười trên mặt dần dần tan mất.

Từ Tây Lâm đột nhiên có dự cảm xấu, khóe miệng không khỏi căng lên.

Bà ngoại dường như đắn đo rất lâu, mới chậm rãi nói ra một câu: “Cháu và Tiều T ầm, không được ở bên nhau.”

Tim Từ Tây Lâm trong khoảnh khắc đông lại, Đậ Tuấn Lương nói một ngàn một vạn, chẳng nặng bằng một câu nhẹ nhàng của bà ngoại.

Bà biết! Bà biết khi nào?

Trên khuôn mặt già nua của bà Từ khó nén lộ ra một chút lo âu, bà vỗ tay Từ Tây Lâm bảo: “Bà không nên dông dài, h ồi còn trẻ, bà cũng không kiên nhẫn nghe người già nói chuyện, bà nhịn đã rất lâu, nhưng lúc ngã xuống, bà liền nghĩ, giờ thì xong r ồi, không thể nhìn thấy Tiều Lâm tốt nghiệp đại học... Cho nên vừa r ồi nằm ở đây, vẫn cảm thấy có chuyện phải sớm nói ra mới tốt – hai đứa cháu quá khó khăn, v ềsau bà đi r ồi cũng không yên tâm, nên... bỏ đi.”

Từ Tây Lâm không nói nên lời.

Đậ T ầm vội vàng chạy tới dừng lại ngay cửa phòng bệnh, cuộc đối thoại bên trong bay ra đập thẳng vào đ ầu làm h ồi bay phách tán.

Sau đó Đậu Tâm chẳng nghĩ ngợi gì đi luôn ra ngoài, quanh quẩn trong đại sảnh bệnh viện hơn nửa tiếng, mới gọi cho Từ Tây Lâm: “Tao đến bệnh viện rồi, phòng nào thế?”

Từ Tây Lâm mệt mỏi quá mức, không chú ý tới vẻ khác thường của Đậu Tâm, dặn dò một tiếng rồi trở về nhà lấy quần áo tắm rửa.

Gã thất thần về nhà, tích tắc thay giày ở cửa đứng dậy, trước mắt đột nhiên tối sầm, tiện tay túm thứ gì đó, “Rầm” một tiếng, ngay cả giá áo đứng một mình cũng kéo đổ.

Trong nhà không có ai, con vẹt sợ quá xù lông lên, bay lên ngọn đèn treo nhỏ ở cửa mà cúi đầu nhìn gã.

Từ Tây Lâm cảm thấy cả trần nhà đều đang xoay tròn, bò hai lần không dậy, đành phải thuận thế nằm luôn trên sàn nhà lạnh lẽo.

Gã bỗng nhiên hơi hiểu vì sao năm đó bà Từ muốn bán nhà – không hoàn toàn là vấn đề tiền bạc, nhà họ thật sự quá lớn, khi có một gia đình ồn ào, nhà này lớn đến ám áp phú quý, hiện giờ trống rỗng, chẳng có hơi người, một bà lão như bà mỗi ngày ở trong căn nhà rộng như vậy, chắc nghe thấy lâu trên lâu dưới có một tiếng động lạ, cũng phải kinh hồn táng đảm nửa ngày.

Khó trách bà ngày trước luôn ở nhà, mà hiện giờ luôn đi ra ngoài.

Chỉ trong bốn năm phút, Từ Tây Lâm mới tích đủ sức lực bò dậy, gã chậm chạp nâng giá áo lên, di động lại đồ chuông.

Hiện tại điện thoại vừa reo gã liền căng thẳng, nghe máy phát hiện là hướng dẫn viên, Từ Tây Lâm liền thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngữ khí của hướng dẫn viên lại không thoải mái lắm, vừa bắt máy đã nói: “Em cảm thấy môn tin hiệu và hệ thống mình thi thế nào?”

Từ Tây Lâm ngẩn người – cuộc thi kéo dài hơn mười ngày, môn này thi sớm nhất, có thể đã có kết quả rồi.

Hướng dẫn viên bên kia thở dài: “Vầy đi, ngày mai em đến trường một chuyến, tôi dẫn em đi ăn bữa cơm với thầy Chu, không thể để trượt môn, biết chưa?”

Thành tích của Từ Tây Lâm có thể qua loa bình thường một chút, dù sao thì tổng điểm của gã đã đủ, lấy học bổng không có vấn đề gì. Nhưng gã không thể trượt môn, trường có quy định, trượt một môn, là hủy tất cả tư cách bình ưu và tư cách nhận học bổng năm đó.

Bỏ điện thoại xuống, trong lòng Từ Tây Lâm đột nhiên sinh ra một ý nghĩ: “Vitamin mình không duy trì nổi nữa.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 50: Mâu thuẫn

Đậu Tầm tuy về nhà luôn im hơi lặng tiếng, nhưng kỳ thực cuộc sống của hắn không hề dễ chịu.

Hắn khur khur cố chấp đến một công ty y dược coi như hơi có quy mô, mới đi làm ngày đầu tiên, đã thu được kết luận sếp toàn hạng ngu ngốc, lại tiếp xúc với khách hàng vài ngày, có lý giải càng thêm sâu sắc đối với chính thể không đống đống của nhân loại – có một số người chỉ ít một phút đống hờ phải tha thứ cho họ tám lần mới có thể tiếp tục cuộc nói chuyện.

Đống nghiệp mới đầu cũng khá thân thiện, sau đó vô tình nghe nói bằng cấp của hắn, thế là toàn bộ nhìn hắn bằng ánh mắt nhìn bệnh nhân tâm thần – mày không ngoan ngoãn ngồi trong phòng thí nghiệm chuẩn bị lấy giải Nobel, đến chỗ tụi tao giành bát cơm làm gì?

Từ đó về sau, Đậu Tầm không gọi là Đậu Tầm nữa, hắn có tên mới, gọi là “chỗ bọn tôi có thằng bé tốt nghiệp trường nào đó”.

Hắn thành miếng da trâu, mặt tiền cửa hàng, kính chiếu ảnh, rồi rãi là bị người ta lấy ra thối một tí, bày một tẹo. Mọi người giống như thích vây xem ngôi sao tây trang, vây xem tiến sĩ bán thịt heo trên mạng, thạc sĩ làm kẹo hồ lô... và Đậu Tầm làm cò mồi như họ. (Thối da trâu tức là khoe khoang)

Đậu Tầm luôn cô độc, quan niệm tập thể mờ nhạt, trước kia chưa bao giờ sinh ra lòng trung thành gì với trường cũ, nhưng trong khoảng thời gian này, mỗi lần trường hắn được nói ra từ miệng những người đó, hắn liền cảm thấy mình làm trường hỗ then một lần.

Sếp rất thích dẫn hắn đi gặp khách hàng khoe khoang, mà khách hàng thì không thể gặp suông, phải uống rượu gặp mặt.

Văn hóa bàn rượu của đàn ông lớn tuổi có thể viết thành cả một quyển “Quái hiện trạng hai mươi năm chứng kiến” đương đại, Đậu Tầm hầu hết thời gian cảm thấy họ nói chuyện chẳng giống tiếng người, thật sự chẳng cách nào hạ thấp mình gia nhập, chỉ có thể nhiều lần bị ép kính rượu, uống rượu, so ra thì năm đó Ngô Đào ở Trăng Khuyết lấy bia chúc hấn quả thực chỉ là trò trẻ con thôi.

Đậu Tầm mỗi khi chống đỡ không nổi, giữa chừng sẽ ra ngoài nôn thốc nôn tháo một trận, lại thắm hại bờ vè, còn phải bị người ta cười ha hả chỉ dạy “em nhìn em xem, học hành đến ngu người ra, vè sau phải rèn luyện nhiều vào”.

Đây là một nơi phản trí, phản lý tưởng, phản tuổi trẻ khinh cuồng, phản nhiệt huyết ngây thơ, mỗi một người đi vào, bất luận tư chất tính cách, đều phải nhét vào máy xay thịt rập một khuôn, xay tới già lui, cuối cùng ra một thành phẩm chẳng khác gì mọi người.

Đậu Tầm từ ban đầu không biết phải làm gì, nhanh chóng đến nông nổi nghe thấy hai chữ “đi làm” cũng buồn nôn, làm đến muốn chán đời, gắng gượng nửa chết nửa sống mà chèo chống. Con người khi căng thẳng đến mức độ nhất định, sẽ biến thành chỉ biết nhìn đường dưới chân, mà quên đi phương xa. Đôi khi Đậu Tầm cũng quên mất kế hoạch lúc ban đầu và dự tính quyết định đi làm, hấn chỉ muốn tranh một hơi này mà thôi.

Không ngờ hấn lại ngoài dự liệu ở bên ngoài phòng bệnh nghe thấy lời bà Từ nói, nổi bất an những ngày qua rốt cuộc lên tới đỉnh điểm.

Bà ngoại trái lại không nói gì với hấn, ở với Đậu Tầm một lúc liền mệt, nói chuyện giữa chừng thì nghiêng đầu ngủ luôn.

Đậu Tầm ngồi bên cạnh nhìn bà mà ngẩn ra, nhớ tới bà nội mình, nhớ tới mùi kem bảo vệ da trên người bà bị mùi mực nát che lấp, nhớ tới đôi mắt do ẩn giấu quá nhiều lời không kịp nói mà hơi mờ, lại nhớ tới câu “thôi đi” ban nãy mình đứng ở cửa nghe thấy, tuyệt vọng trong lòng như gợn sóng dưới nước, từng chút một lan ra xa vô cùng, nhất thời như trúng ma chướng.

Từ Tây Lâm lấy đờ quay lại, Đậu Tầm hơi giật mình, ánh mắt rời rạc lập tức tập trung vào gã, chờ mong gã nói gì đó.

Nhưng Từ Tây Lâm chẳng nói gì cả, gã bỏ đờ xuống, giơ tay sờ đầu Đậu Tầm, nhỏ giọng bảo: “Mày về trước đi, hôm nay tao trông bà.”

Đậu Tầm không thuận theo nắm tay gã, hoảng loạn tìm kiếm một chút an ủi khi các ngón tay quấn vào nhau.

Từ Tây Lâm xuyên qua đôi mắt giăng kín tơ máu nhìn Đậu Tầm, vốn đang chần chừ, đúng lúc này, bà ngoại đang ngủ bỗng nhiên cựa nhẹ, Từ Tây Lâm giống như giật mình, thành linh lui một bước, tránh né tầm mắt Đậu Tầm, thấy bà ngoại vẫn nhắm mắt, bấy giờ mới mệt mỏi thở phào, nói với Đậu Tầm: “Được rồi, đi nhanh đi.”

Lòng Đậu Tầm phút chốc chùng xuống, hấn đi vài bước, đến cửa quay người lại, ánh mắt như chỉ hận không thể hút máu dừng trên tấm lưng ngày càng gầy gò của Từ Tây Lâm, trong lòng cố chấp nghĩ: “Tao chết cũng không buông mày ra.”

Sáng sớm hôm sau, Từ Tây Lâm liền giao bà ngoại cho hộ công, vội vã đến trường.

“Thời điểm khai giảng tôi đã gửi tin nhắn nhắc nhở các em, tỷ lệ trượt môn này rất cao,” Hướng dẫn viên nói, “Thành tích cuối kỳ của các em phổ biến khá thấp, đã đi ều chỉnh điểm số theo phần trăm rồi, nhưng em bình thường chưa lấy đủ điểm, có một lần không nộp bài tập, phải không?”

Từ Tây Lâm không thể phản bác.

Hướng dẫn viên cũng biết học kỳ này gã sống những ngày dở hơi ra sao, không thèm chấp: “Tôi đã nói với thầy Chu, chằm chước cho em một lần, bây giờ lập tức bổ sung bài tập ngay ở đây, buổi trưa tôi dẫn em đi mời thầy Chu ăn một bữa, việc này coi như qua, nhưng không có lần sau đâu.”

Đây là đàn chị không thể mất mặt, trắng trợn mở cửa sau cho gã, Từ Tây Lâm nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Hướng dẫn viên trừng gã một cái: “Còn lằm ề, nhanh lên! Dừng máy tính của tôi!”

Mạng ở văn phòng giáo viên rất nhanh, không hiểu có thể lên mạng tra bất cứ lúc nào, tra không ra còn có thể hỏi hướng dẫn viên xuất thân cùng học viện, nhưng dù thế, Từ Tây Lâm vẫn cảm đầu hì hục từ sáng sớm tới gần giữa trưa, chật vật bổ sung bài tập một cách qua loa.

Hướng dẫn viên bị gã chiếm máy tính, buồn chán ng ỡ bên lật tạp chí cũ cả nửa ngày.

Từ Tây Lâm rất áy náy trả máy tính: “Cảm ơn c...”

Kêu “cô” và “hướng dẫn viên” đầu khách sáo, lời ra đến miệng, Từ Tây Lâm khéo léo sửa lại: “Cảm ơn sư tỷ.”

Hướng dẫn viên trường họ sắp xếp cho sinh viên đầu là “nghiên cứu sinh hành chính”, sau năm tư tốt nghiệp, những sinh viên hành chính này vừa tham gia công tác của trường, vừa tiếp tục học nghiên cứu sinh, học xong có thể lựa chọn làm hành chính luôn, cũng có thể tiếp tục học tiến sĩ, sau đó xin ở lại trường làm giảng viên chuyên ngành. Hướng dẫn viên của tụi Từ Tây Lâm tên Đi ền Nghiên, năm đầu học nghiên cứu sinh dẫn dắt đợt sinh viên đầu tiên chính là họ, cũng chỉ hơn họ ba bốn tuổi thôi.

Điền Nghiên như cười như không nhìn gã một cái: “Chỉ cảm ơn suông?”

Từ Tây Lâm: “...”

Điền Nghiên vẫy tay: “Đi thôi, đừng để th ầy Chu chờ.”

Từ Tây Lâm nhanh chóng chếp vào ổ cứng di động, hơi thấp thỏm mà đi theo. Bắt đầu từ ngày nhập học, Điền Nghiên đã rất quan tâm gã, Từ Tây Lâm vẫn rất cảm kích, nhưng thái độ của cô ấy vừa r ỡ lại khiến gã không tự chủ được hơi nhạy cảm quá.

Từ Tây Lâm bỏ sung bài tập, mời giáo sư ăn bữa cơm, Diên Nghiên đã chọn theo đường hành chính mà ở lại, sang năm khai giảng, cô sẽ là nhân viên chính thức của trường, đâu là đồng sự ra vào chạm mặt, thầy Chu nề mặt cô, lại vẫn không nhịn được nói Từ Tây Lâm vài câu: “Thời học sinh nhiệm vụ quan trọng nhất là học hành cho giỏi, nếu em thực sự có dã tâm đi khắp thiên hạ, không bằng tạm nghỉ học một năm, tự mình ra ngoài xã hội lăn lộn, mệt mỏi rồi trở về, nào có như em thân ở doanh Tào mà lòng hướng về Hán, cái gì cũng muốn?”

Từ Tây Lâm không dám hó hé một tiếng, ngoan ngoãn lắng nghe.

Thầy Chu không vui nói: “Cho dù không đánh trượt em, tôi cũng chỉ có thể cho em sáu mươi điểm, nếu không muốn để môn này kéo tổng điểm xuống, thì học kỳ sau hãy sửa lại!”

Có sửa lại hay không để bàn sau, dù sao thì cửa này tốt xấu gì cũng qua, hướng dẫn viên Diên dẫn Từ Tây Lâm đến cổng trường.

Diên Nghiên nói: “Học kỳ sau tôi sẽ không dẫn dắt các em nữa, đến lúc đó sẽ cho các em thầy cô đảng hoàng làm hướng dẫn viên, các em là lứa sinh viên duy nhất tôi dẫn dắt.”

Bình thường gặp tình huống này, Từ Tây Lâm sẽ đùa giỡn: “Xui rồi, hướng dẫn viên của tụi em phải từ mỹ nữ đổi thành bác gái rồi.”

Nhưng hôm nay gã luôn cảm thấy thái độ của Diên Nghiên khác thường, không dám đùa giỡn, hơi lảng tránh nói: “Cảm ơn sự tử quan tâm.”

Diên Nghiên nhú mày đánh giá Từ Tây Lâm, có phần không biết nên tiếp tục thế nào khi gặp thái độ “dốt đặc” này. Từ Tây Lâm bất biến ứng vạn biến làm bộ đi ầm nhiên như không.

Một lát sau, Diên Nghiên nửa thăm dò nói: “Tôi nghe nói đi đâu kiện gia đình em không tệ, cũng không cần thiết ép mình quá, nên thả lỏng thích hợp thì hơn. Lần trước có giáo sư còn nói với tôi, thấy em từ sáng đến tối không phải chạy đôn chạy đáo vì hạng mục của mình thì là bận công việc trong khoa, năm ba rồi mà đến cả bạn gái cũng chưa có.”

Đến rồi-

Từ Tây Lâm chậm rãi hít vào một hơi, cười nói với Điên Nghiên:
“Thực ra có đấy.”

Điên Nghiên: “...”

“Không phải trường mình, cậu ấy không thích gặp người khác lắm, nên em chưa từng dẫn đến.” Từ Tây Lâm nói, tựa hồ hơi ngượng ngùng mà nhìn đi chỗ khác, ánh mắt dịu dàng, khóe mắt lại đượm nét ưu sầu không nói thành lời, “Tính tình cũng không tốt lắm, kỳ thực em cũng rất muốn dẫn cậu ấy ra ngoài.”

Trong lòng Điên Nghiên nói không mất mát là không thể, nhưng trên mặt vẫn duy trì tôn nghiêm của một đàn chị và hướng dẫn viên, lại đi yên nhiên như không hỏi: “Xem ra tình cảm không tệ nhỉ, em có ảnh không?”

“Cãi nhau suốt,” Từ Tây Lâm bất đắc dĩ nói, “Nhưng mà em chỉ từng thích đúng một người như vậy, cũng nhìn, ảnh thì không mang.”

Điên Nghiên còn khuya mới tin, hơi ghen nói: “Với sự tỷ ruột mà còn giấu à?”

Từ Tây Lâm chỉ cười, khoanh tay đứng đó, không lên tiếng.

Điên Nghiên chợt cảm thấy vô vị, phất tay, quay về trường, Từ Tây Lâm đứng trên đường cái đầu đông tiêu đi đầu, thở ra một hơi khói trắng, rồi đi đến trạm xe buýt gần nhất.

Đột nhiên, trong lòng gã vang vọng câu nói ban nãy của mình – kỳ thực em cũng rất muốn dẫn cậu ấy ra ngoài.

Gã cũng muốn kẹp một tấm ảnh Đâu Tâm mặt mày sầm sì trong ví, sinh nhật lễ tết phàn nàn với người khác rằng “Phiền quá, lại phải mua quà, một năm bốn mùa đều là lễ tình nhân”, muốn nắm tay Đâu Tâm đi một vòng trong trường bất chấp ánh mắt mọi người...

Điền sư tử nói gã không cần ép mình quá, nhưng Từ Tây Lâm không dám thả lỏng.

Bởi vì “bạn gái” gã là nam.

Trong thế giới tự do, dân chủ, đường đột, vô lễ, miệng nhiều người xói chảy vàng... ngay cả giữa các nước cũng toan tính dùng hình thái ý thức đàng hoàng đối phương, gã không thể dùng thái độ đi đường rộng để vào cửa hẹp được.

Hệ thống sưởi trên xe buýt lại toi, Từ Tây Lâm ngửi một lúc liền lạnh cóng thành một tảng băng, tay chân cứng ngắt. Gã dọc đường nhớ lại từng cảnh một, chuyện rất lâu về trước, Đậu Tâm nhai kẹo cao su, đi theo Thơm Bảy Dặm vào cửa lớp, vừa nghĩ vừa cười, sau đó trong lòng sinh ra vọng niệm – nếu vừa nhắm mắt là có thể một lần nữa quay lại năm ấy thì tốt rồi.

Nếu thời gian vĩnh viễn dừng lại ở mùa hè gã mười sáu tuổi thì tốt rồi.

Sao không mãi như buổi đầu gặp gỡ?

Từ Tây Lâm nghĩ ngợi lung tung, trong chiếc xe buýt lắc lư gió lùa, vậy mà cũng có thể ngủ được, chờ tới khi bị tin nhắn hẹn giờ của hộ công đánh thức, thì gã đã ngủ quá hai trạm!

Gã đành phải run run rẩy rẩy tự đi bộ về, dọn dẹp nhà cửa, an ủi con vẹt ủ dột, chuẩn bị vài món thức ăn mang đến bệnh viện, mới tắt bếp chưa ra, Đậu Tâm tan ca đã về.

Dạ dày Đậu Tâm còn chưa chịu được “cơn khảo nghiệm”, mấy bữa nay trời lạnh, càng đau như kim châm, khi vào nhà phải khom lưng vịn khung cửa đứng một lúc lâu.

Từ Tây Lâm nghe thấy cửa mở, mà cả buổi chẳng nghe tiếng người, bèn ra xem thử, bị Đậu Tâm dọa sợ hết hồn, hốt hải đỡ hấn lên sofa, pha cho hấn ly nước gừng, Đậu Tâm mới uống hai hớp, liền vội vàng chạy đi nôn.

Từ Tây Lâm vội đuổi theo. Dạ dày Đậu Tâm trống không, phun ra toàn nước là nước, như thể sông cuộn biển gợn, nhưng gió to mưa nhỏ, sắc mặt trước đỏ sau trắng, nôn xong tay cũng bắt đầu run. Từ Tây Lâm vừa vỗ lưng hắn vừa kinh hồn táng đảm dùng một tay đỡ hắn, hoài nghi hắn sẽ ngã xuống đất bất cứ lúc nào: “Có chuyện gì vậy?”

Đậu Tâm khoát tay, mặt không biểu cảm súc miệng, ngửa mặt nằm sõng soài trên sofa.

Sau khi Đậu Tuấn Lương đến tìm gã, Từ Tây Lâm liên tục bận tới mày tới mặt ở trường, một thời gian dài không về nhà ở, căn bản không biết tình trạng của Đậu Tâm hiện tại là thế này. Gã tìm chần lông đắp cho Đậu Tâm: “Ngày nào cũng như vậy à?”

Đậu Tâm ngắn gọn trả lời: “Không có.”

Đậu Tâm vừa nhìn liền biết nhân viên chào hàng là hắn sống thế nào, vừa đau lòng vừa phẫn nộ, đi quanh vài vòng như con thú bị nhốt, bỗng nhiên cứng rắn giọng tay đòi Đậu Tâm: “Điện thoại của mày đâu?”

Đậu Tâm hé mắt ra, nghi hoặc nhìn gã.

Từ Tây Lâm: “Đưa tao, tao xin nghỉ việc thay mày.”

Đậu Tâm không hề nhúc nhích giằng co với gã. Từ Tây Lâm đợi một hồi, kiên nhẫn cạn sạch, bèn tự mình ra tay tìm luôn. Đậu Tâm nghiêng người đè cổ tay gã – Đậu Tâm không uống công rơi như vỏ dưa hấu ở quyên quán, kéo một cái Từ Tây Lâm tức khắc trọng tâm bất ổn lão đảo ngã lên sofa, chân đá trúng bàn trà, bàn trà “két” một tiếng chói tai, trượt dài trên sàn nhà.

Đậu Tâm nằm nghiêng, nắm chặt tay Từ Tây Lâm, sau đó nhắm mắt lại, nâng lên dán vào trán mình.

Từ Tây Lâm thở hồng hộc vài hơi, Tam muội chân hỏa chạy qua chạy lại trong tim gan, cảm thấy Đậu Tâm trước mắt chính là một bàn tay tát vào mặt gã: “Mày đang chà đạp chính mày đấy!”

Đậu Tầm nắm chặt tay.

“Ngày mai không được đi nữa,” Từ Tây Lâm kéo mạnh tay ra nhưng không được, tức tối nói, “Có nghe thấy không!”

Đậu Tầm: “Không.”

Từ Tây Lâm: “Nếu mày rồi việc thích tra tấn mình, thì ngày mai đi vác gạch với xi-măng đi! Mày khùng hả!”

Gã liêu mạng như vậy là vì cái gì? Vì cho Đậu Tầm cuộc sống quý quái như vậy sao? Chẳng một thằng đàn ông có lòng tự tôn nào chịu được đả kích kiểu này cả.

Đậu Tầm chẳng những đang chà đạp mình, còn đang chà đạp tấm lòng gã.

Đậu Tầm nghe gã gằn lên, cắn răng không hé môi một tiếng, sự cố chấp càng phát tác nặng hơn.

Hắn đã chọn cho mình một con đường, thì tuyệt đối không quay đầu lại, cũng tuyệt đối không nhận thua, dù bò cũng phải bò tiếp. Cho Đậu Tuấn Lương thấy, cho Từ Tây Lâm thấy, để họ biết hắn không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện, để họ bớt tự cho là đúng mà làm chủ thay hắn.

Huyệt thái dương Từ Tây Lâm giật liên hồi, gã cầm ly nước của Đậu Tầm lên uống nốt, vị cay xè của gừng sống xộc lên làm vành mắt đỏ ửng, gã im lặng một lúc lâu, khàn khàn nói: “Đậu hạm nhi, tao đưa mày đi du học được không?”

Họ còn quá trẻ, duy trì tình cảm này quá khó khăn, chẳng bằng tạm thời xa nhau, cho hắn một cơ hội cứng cáp hơn, cũng để gã có thể chậm rãi thuyết phục bà ngoại, biết đâu ỷ vào bà ngoại cứng chèo, một hai năm sau có thể nhận được sự thông cảm của bà.

Nhưng Đậu Tầm không thể hiểu được tính toán sâu xa của gã, từ sau khi nghe lén được lời bà Từ nói, cái giầy treo trên cao kia rất cuộc rơi

xuống đất, Đậu T`ân choàng mở mắt ra, nửa là giải thoát nửa là tuyệt vọng nghĩ: “Cuối cùng cũng đến rồi.”

Từ Tây Lâm không chú ý tới vẻ khác thường của Đậu T`ân, hãy còn ra vẻ thoải mái mà nói: “Chúng ta không cần Đậu Tuấn Lương, nếu mày có thể kiếm học bổng, coi như là thương tao, mà không có cũng không sao, tao nuôi mày trước – mai kia mày trở về làm công cả đời cho tao, được không?”

Đậu T`ân nghe không vào, nhận định Từ Tây Lâm muốn thoát khỏi mình, cảm thấy gã bất kể nói thế nào đều là đang lừa gạt lấy lệ: “Không.”

Từ Tây Lâm thở dài: “Đậu hạm nhi, hãy nghe tao nói...”

Đậu T`ân: “Không.”

Từ Tây Lâm trong nháy mắt muốn nổi giận, khó khăn nhin xuống, nghĩ một chút, lại nói với Đậu T`ân: “Bây giờ đâu phải cổ đại sang thị trấn bên cạnh cũng cần dắt díu gia đình h`ông nhận truyền thư, đâu phải không có mạng, tao cam đoan sẽ liên lạc với mày mỗi ngày, nếu kỳ nghỉ mày không về nhà được, tao sẽ bay qua thăm, được chứ? Không thì tao thề cũng được, mấy năm này nếu tao thay lòng một milimet, thì sấm sét đánh nát bét tao đi!”

Câu cuối cùng đã có lửa giận, Đậu T`ân lại chẳng rằng chẳng nói ném một lần lời thề non hẹn biển độc địa của gã, sau đó nói: “Không.”

Từ Tây Lâm thoát tiên lắc đầu nở nụ cười, sau đó đứng bật dậy, lửa giận kìm nén bùng hết ra: “Vậy mày muốn tao làm thế nào? Mọi tìm ra cho mày xem hả? Mày có sự tín nhiệm tối thiểu với tao không!”

Đậu T`ân không có, cũng không thêm bịa lời hay để dỗ dành gã, vừa cố chấp vừa quật cường nhìn gã hăm dọa.

Ngực Từ Tây Lâm lạnh ngắt, gã cười khẩy một tiếng, quay người vào bếp lấy cơm tối đã chuẩn bị sẵn, đầu cũng chẳng ngoảnh lại mà bỏ đi luôn.

Sau hai năm, hai người lại lần nữa bắt đầu chiến tranh lạnh.

Từ Tây Lâm ở bệnh viện vài ngày, cơ bản không hề gặp Đậu Tâm, chờ bà ngoại xuất viện về nhà dưỡng thương, cả hai trở về dưới một mái hiên, Từ Tây Lâm liên tục ở thư phòng dưới lầu, Đậu Tâm thì mỗi ngày đi sớm về khuya, hai người mười bữa nửa tháng cũng chẳng gặp mặt, phí thời gian của nhau, bầu không khí trong nhà ngày càng nặng nề hơn, ngay cả con vẹt cũng chẳng dám kêu.

Gần đến khai giảng, Lão Thành gọi điện thoại rủ họ ra ngoài, Đậu Tâm còn phải đến công ty cù bấp kia, không trả lời có đi hay không, Từ Tây Lâm đành phải đi một mình.

“Quỹ khởi động quán xiên que ‘Ông Ngoại’ của chúng ta đã được hơn hai vạn!” Lão Thành về nhà nửa năm, béo lên trông thấy, mặt mày hồng hào, “Đặc biệt khen ngợi ông Từ đại cố đồng và ông Đậu nhị cố đồng, các đồng chí khác cũng phải tiếp tục cố gắng...”

Từ Tây Lâm khựng lại – Đậu Tâm không nói với gã chuyện gửi tiền vào tài khoản Ông Ngoại.

Họ là tiểu đoàn thể từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên Đậu Tâm tiếp nhận lẫn nhau, tuy rằng vẫn có chút khúc mắc với Ngô Đào, hơn nữa làm toàn mấy việc vặt như nhân viên phục vụ nhà hàng nọ kia... Hắn lại vẫn lạnh lùng mà bần tình.

Dư Y Nhiên: “Giục Đậu Tâm thêm đi, bận rộn gì mà gọi hoài không đến vậy.”

Từ Tây Lâm vừa định mở miệng giải thích vài câu giúp hắn thì cửa phòng đã bị đẩy ra, Đặng Thù năm đó mê sơn móng tay tiến vào, hơi xa lạ mà chào hỏi mọi người.

“Con gái lớn lên thay đổi hẳn, sao lên đại học mà y như đi thăm mỹ vậy, ng ỡ đây đi!” Ngô Đào huýt sáo, đoạn hắn dịch ra một chỗ cho cô nàng ng ỡ cạnh Từ Tây Lâm.

Đặng Thù sau một lần nhét chocolate vào ba lô gã, cũng không tỏ vẻ gì rõ ràng, Từ Tây Lâm không thể tự đa tình đi từ chối, sau đó vẫn không đáp lại bất cứ lời nhắn nào, ở trường cũng liên tục trốn tránh cô nàng.

Lúc này bất ngờ chạm mặt, Từ Tây Lâm xấu hổ muốn chết, túm Lão Thành nhỏ giọng hỏi: “Thằng ngu nào gọi vậy?”

Lão Thành giữa cảnh tối lửa tắt đèn không nhìn thấy sắc mặt gã khó coi, cười hì hì sò soạng mặt Từ Tây Lâm: “Con trai lớn lên thay đổi hẳn, sao mày lên đại học thôi mà y như đi thăm mỹ vậy?”

Từ Tây Lâm muốn đứng dậy chạy thoát thân luôn, nhưng Đặng Thù đã thoải mái tới ng ỡ: “Chào ông chủ Từ, ông chủ Từ trăm công nghìn việc, gặp mặt một lần cũng phải xếp hàng.”

Từ Tây Lâm không tiện làm nữ sinh mất mặt, đành phải kiên nhẫn ng ỡ hàn huyên vài câu, định viện cớ đi toilet để tính tiền chạy lấy người.

Ngay khi gã chuẩn bị đứng dậy, chẳng biết làm sao khéo như vậy – Đậu T ầm đến.

Đậu T ầm trong điện thoại không nói đến hay không, hẳn vừa lộ diện, đối với tất cả mọi người trừ Từ Tây Lâm ra đều là niềm vui bất ngờ.

Đặng Thù như thấy thần tượng quốc dân, kích động túm tay áo Từ Tây Lâm: “Các bạn gọi cả đại tiên nhi đến à! Đại tiên ngày càng...”

Hai chữ “đẹp trai” chưa nói ra, Đậu T ầm đã đi thẳng đến trước mặt cô nàng.

Từ Tây Lâm vừa thấy vẻ mặt hẳn liền biết phải hỏng, trong lúc vội vã gã hơi thô lỗ hất tay Đặng Thù ra.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 51: Chia tay

Đậu Tầm vốn không định đến.

Nhưng cuộc chiến tranh lạnh nhiều ngày liên giữa hắn với Từ Tây Lâm quả thật tra tấn hắn không nhẹ. Đậu Tầm thật sự sợ xử lý lạnh của Từ Tây Lâm rồi, mà thực ra Từ Tây Lâm rất ít sử dụng bạo lực lạnh với người ta, tính ra chẳng qua hai ba năm một lần thôi.

Thế nhưng mỗi lần đều khiến hắn thương gân động cốt.

Đậu Tầm nóng ruột, không biết phải làm sao, thậm chí mấy ngày gần đây bắt đầu nghi thần nghi quỷ ngủ không yên, nửa đêm một chút âm thanh cũng đánh thức hắn, làm hắn phải lao ra cửa xem có phải Từ Tây Lâm lên lầu hay không.

Hôm nay, thực tế là Đậu Tầm đã cố gắng bỏ rất nhiều việc, ôm một chút hi vọng, nhín thời gian, đi tới nơi Lão Thành nói, muốn vừa vặn mượn cơ hội nhiều người để làm hòa với Từ Tây Lâm.

Đọc đường, Đậu Tầm thẩn thần nhắc đủ các cách nói, nghĩ ra một bộ đối sách hoàn hảo, thấp thỏm suy tới tính lui, ngờ đâu còn chưa phát huy, thì đã bắt gặp cảnh này.

Lòng Đậu Tầm chùng xuống, máu toàn thân lại liêu mạng trào lên, sôi sùng sục trong mạch máu mà chạy khắp nơi, đua nhau xông lên đầu, rồi lại như không trọng lực mà rơi vênh vênh.

Lão Thành nhiệt tình bước tới kéo hắn: “Tao còn tưởng là không mời được mày chứ, mau tới đây cho tao lay một lay, phù hộ tao năm sau không trượt môn nào!”

Đậu T`ân bị hấn phá ngang, cuối cùng hơi khôi phục th`ần trí, kéo ánh mắt phùng phùng lửa giận khỏi Từ Tây Lâm, đơn giản gật đầu chào Lão Thành, nhận đ`ều ống hấn đưa.

Từ Tây Lâm vốn định chạy lấy người, biểu cảm đáng sợ của Đậu T`ân vừa nãy khiến gã phản ứng hơi quá, gã đứng dậy bá vai Đậu T`ân, cố ra vẻ đi`ền nhiên mỉm cười: “Sao muộn vậy mà mới đến, tao cũng chuẩn bị đi luôn r`ồi.”

Bá vai Đậu T`ân đột nhiên căng cứng, hấn nói với giọng điệu khác thường: “Tao vừa tới thì mà y li`ền muốn đi?”

Tay Từ Tây Lâm bá vai hấn tăng sức, gã cắn chặt răng, nụ cười cũng không giữ được nữa.

Th`ần trí Đậu T`ân mới khôi phục chớp mắt đã bị thái độ trốn tránh của gã đốt sạch.

Hấn cảm thấy mình như một ung nhọt, một vết sẹo bị Từ Tây Lâm che che giấu giấu, lúc không có ai mới dòm chừng bốn bề một phen, cẩn thận mở ra cho thoáng khí.

Đậu T`ân cười gằn một tiếng, không khách sáo hất tay Từ Tây Lâm: “Mày sợ tao thế cơ à?”

Sắc mặt Từ Tây Lâm lạnh đi, gã thấp giọng nói với vài phần cảnh cáo: “Đậu T`ân.”

Ánh mắt lạnh lẽo của Đậu T`ân lướt qua gã, xẹt qua mặt Đặng Thù, vẻ mỉa mai trên mặt ngay cả trong căn phòng tối om của Trăng Khuyết cũng không che được.

Đặng Thù tự dưng bị hấn trừng mắt nhìn thù hấn, sợ hãi rúm lại.

Ngay cả Lão Thành cũng ý thức được bầu không khí giữa hai người hơi bất thường: “Hai đứa mà sao...”

Từ Tây Lâm miệng đắng ngắt, không biết lại gheo gì vị tổ tông này, sợ hấn trước mặt mọi người nói ra chuyện gì, đành phải kiềm chế mà thấp giọng bảo: “Có việc gì về nhà nói sau, bực bội cũng chờ về nhà đi được không?”

Trước mặt người ngoài, gã thật sự chẳng có tâm tình dõ dành Đậu Tâm, chỉ muốn nhanh nhanh đưa cái vị bệnh chó đại phát tác kia về.

Không hay biết, trấn an miễn cưỡng của gã tựa như một tờ giấy toan tính gói lửa, cơ bản chỉ có tác dụng dẫn cháy thôi.

Đậu Tâm nở nụ cười hơi cay độc lại hơi thảm thương – trở về nói sau, lại là trở về nói sau.

Tà hỏa trong lòng ngực hấn bất chấp tất cả phun ra: “Đậu Tuấn Lương nói tao bị bệnh, mà mày thì muốn đuổi tao đi thật xa, tao thấy ý kiến của hai người rất nhất trí đấy. Từ Tây Lâm, mày cảm thấy tao không thể gặp ai, nói vài câu cũng có thể khiến mày hết hờn hết vía, phải không?”

Hấn càng muốn nói!

Ngô Đào giảm âm thanh trong KTV xuống thấp nhất, hiếm được một lần đóng vai hòa giải ba phải: “Hai đứa bay làm gì thế, vừa gặp mặt chưa làm gì đã cãi nhau, ở đây còn có nữ sinh đấy, chú ý chút được không?”

Từ Tây Lâm mặt trề như nước nhìn Đậu Tâm chốc lát, sau đó khoát tay với Ngô Đào, cầm áo khoác lên: “Không cản trở tụi bay đâu. Đậu Tâm, mày không đi thì tao đi, cho mày thích làm gì thì làm!”

Nói xong gã rảo bước ra ngoài, di động và ví tiền đều quên lấy, mặc dù biểu cảm trông rất bình tĩnh, nhưng trong lòng chắc tức phát điên rồ.

Lão Thành không hiểu gì hết, chẳng biết nên khuyên từ đâu, đành phải thở dài thườn thượt, cam chịu số phận mà nhặt thứ Từ Tây Lâm bỏ lại, vội vàng chạy theo.

Còn lại Ngô Đào đối mặt với Đậu Tâm hơi sợ hãi, cả buổi mới thử giơ tay vỗ vỗ vai hắn: “Ngày thiên tài, mà không sao chứ?”

Đậu Tâm như cọc gỗ đóng xuống đất một lát, rồi cũng chẳng rằng chẳng nói đuối theo luôn.

Dư Y Nhiên: “... Chuyện gì thế này?”

“Mẹ kiếp ai biết đâu.” Ngô Đào nhún vai, hắn cảm thấy từ lúc chào đời tới nay mình chưa bao giờ có thể nắm được cái tính chó của Đậu Tâm, trừ trừ tại chỗ giây lát, Ngô Đào nói, “Tụi bay ng ồi đây, tao đi xem thử.”

Trăng Khuyết lấp máy sườn ấm áp, vừa ra cửa thì gió Tây Bắc lạnh thấu xương lập tức giương nanh múa vuốt bổ đến.

Lão Thành bắt kịp Từ Tây Lâm ở bên kia con đường trước cửa Trăng Khuyết.

Từ Tây Lâm hôm nay mặc áo khoác ngắn màu vàng nhạt, vóc người cao ráo, trong đêm khuya vắng vẻ, sắc mặt đặc biệt ti ều tụy, hai má thậm chí hơi hóp vào, từ trong mắt lộ ra vẻ mệt thật sâu, khí phách thiếu niên lúc trẻ bị tiêu mòn không sót lại chút nào.

Lão Thành không tự chủ được dừng bước, cảm thấy Từ Tây Lâm mặt không biểu cảm đứng ở đó như một người đàn ông xa lạ chất chứa tâm sự trong lòng, đã một trời một vực với gã thiếu niên hoạt bát trong ấn tượng.

Lão Thành cố gắng định thần lại, c ần di động và ví của Từ Tây Lâm chậm rãi đi tới: “Bí thư, quên đ ờ này.”

Từ Tây Lâm lơ đãng thở ra một hơi khói trắng: “Cảm ơn.”

Đứng trong gió lạnh, Từ Tây Lâm mới định thần lại, chợt nhận ra mình ban nãy vậy mà là sợ Đậu Tâm, sợ hắn phơi bày bí mật của họ cho người ta biết. Gã hoang mang chà xát hai tay, tự hỏi lòng mình: “Sao mình lại nghĩ xấu về nó như vậy? Mình và nó sao lại gây nhau đến nông nỗi này? Rốt cuộc là vì sao?”

Lão Thành dè dặt hỏi: “Mày với Đậu tiên nhi rớt cuộc sao vậy?”

Từ Tây Lâm dừng một chút, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Nó muốn đi làm luôn, tao cảm thấy nó tiếp tục học thêm thì tốt hơn, bữa trước to tiếng cãi nhau một trận, không có việc gì lớn đâu.”

“À, chỉ, chỉ vì vậy hả?” Lão Thành vò đầu bứt tai nói, “Mày cũng thật là, quản rộng như vậy làm gì, mày có phải ba nó đâu.”

Từ Tây Lâm không lên tiếng, ánh mắt lướt qua Lão Thành, nhìn phía sau hắn. Lão Thành quay đầu lại, phát hiện không thể nói xấu sau lưng người ta, Đậu Tầm chẳng biết từ khi nào, đã im lặng đứng ở ngã tư đằng sau hắn.

Lão Thành vội hòa giải: “Đậu Tầm, bí thư của chúng ta hơi vậy đấy, mà nó chẳng phải cũng vì tốt cho mày sao? Không coi mày là người ngoài mới có gì nói nấy – chứ không thì tại sao không thấy nó chạy vào tù mắng mấy người đó đừng phạm tội?”

Đậu Tầm nhìn Từ Tây Lâm chăm chăm: “Mày là tốt cho tao hay là muốn thoát khỏi tao?”

Từ Tây Lâm vô cùng mệt mỏi cúi đầu: “Đậu Tầm, mày hiểu chuyện chút đi.”

Lão Thành: “Nào nào, đầu là anh em trong nhà cả mà.”

Đậu Tầm hờ hững nói: “Tao không phải anh em nó.”

Từ Tây Lâm: “Mày vẫn chưa thôi phải không?”

Đậu Tầm từng bước một đi tới: “Tao biết mày có ý gì, mày cảm thấy tao là miếng cao da chó lột hoài không ra, nhưng đi du học vài năm về sẽ khác, lúc ấy cái gì cũng phai nhạt, đúng không? Đến lúc đó mày chẳng cần tốn bao nhiêu sức đã thoát khỏi tao, đi làm việc của mình, sau này nói về tao, chỉ nói tao là một người quen lúc nhỏ từng ở nhà mày – có phải không?”

Lão Thành lúng túng ngậm miệng, cảm thấy lượng thông tin trong những lời này của Đậ T`ân hơi nhiều.

Từ Tây Lâm sắc mặt xanh xám, không ngờ sự đau lòng ăn liền với ngữ tạng lục phủ của mình trong mắt Đậ T`ân sẽ bị bóp méo thành ý này.

Sau đó, không chờ gã mở miệng ngăn cản, Đậ T`ân đã buột miệng rống lên: “Tao nói cho mày biết, đừng có nằm mơ, không thể nào! Mày một ngày là người của tao, thì vĩnh viễn đều là người của tao! Đã đi đến bước này, đừng hòng lui lại, lui không được đâu! Không ai đóng vai anh em tốt chơi đùa với mày đâu!”

Lão Thành: “...”

Hắn cảm thấy nếu không phải môn ngữ văn của Đậ T`ân do giáo viên thể dục dạy, thì chỉ sợ là tai mình bị hỏng rồi.

Trong đầu Từ Tây Lâm “Uỳnh” một tiếng.

Trong một chớp mắt, gã như bị cởi hết quần áo ngay giữa nơi đông người, trần truồng không chỗ trốn, tất cả âm thanh của người và xe xung quanh như bị làm mờ không thấy rõ.

Từ Tây Lâm mấp máy môi, g`ân như vô thức nói: “Đậ T`ân, mày có biết mày đang nói gì không?”

“Tao biết, tao cái gì cũng dám nói, là mày không dám nghe thôi.” Đậ T`ân bất chấp tất cả nói, “Tao không thương thiên hại lý, không làm trái pháp luật, tao đi thẳng ng`ũ ngay, tao là đ`ồng tính đó thì làm sao? Mày đã cảm thấy việc này khó mà mở miệng, vậy sao không đập đầu chết trên giường tao luôn đi?”

Ngô Đào không dễ dàng gì tìm đúng hướng đuổi tới thẳng lại cái kết, như bị sét đánh đứng khựng lại cách mấy mét, tiến không được lùi không xong, cùng Lão Thành kinh hãi nhìn nhau.

Đây là cảnh tượng từng vô số lần xuất hiện trong cơn ác mộng của Từ Tây Lâm, nó rơi ãm xuống hiện thực, nhất thời gã lại cảm thấy không chân thật lắm.

Sau đó Từ Tây Lâm một câu cũng không nói – gã thật sự đã không còn gì để nói, quay người chặn một chiếc taxi, lên xe đi luôn.

Mấy năm nay, cả thành phố giống như nghiêng trời lệch đất, sự huy hoàng ngày trước của Trăng Khuyết cũng một đi không trở lại, nó dần dần trở thành một khu ăn chơi bình thường trong thành phố, nhìn từ bên ngoài đã hơi cũ kỹ.

Vậy mà lại có chút xa lạ.

Đường cũ từng đi nhiều lần cũng giống như đầu là mới, Từ Tây Lâm như mộng du mà ngồi xe, đi trên con đường xa lạ trở về nhà, không nhớ mình vào cửa như thế nào, cũng không nhớ mình đã nói gì với bà ngoại, đến khi phản ứng lại được, gã đã ở trong thư phòng của Từ Tiến rồi.

Lão Thành và Ngô Đào trước sau gọi mấy cú điện thoại, Từ Tây Lâm đầu không bắt máy, thậm chí không muốn xem di động, mặc cho nó reo đến khi tự động tắt thì thôi. Trong đầu gã có vô số ý nghĩ như pháo hoa nổ bùng lên, rồi lại tắt ngấm như tro tàn, chẳng lưu lại gì, ngồi dưới ánh đèn bàn thờ mờ đến nửa đêm, sau đó cửa phòng bị người ta thăm dò gõ thử.

Đậu Tầm trong cơn thịnh nộ không biết lựa lời, mất nửa đêm để bình tĩnh lại. Cơn kích động qua đi, Đậu Tầm ý thức được rằng mình đã làm một việc ngu xuẩn không cách nào cứu vãn, hấn càng nghĩ càng hoảng sợ, chỉ hận thời gian không thể quay ngược năm tiếng để đánh chết bản thân lúc đó, rốt cuộc lấy hết dũng khí đi gõ cửa phòng Từ Tây Lâm.

Đây là lần đầu tiên từ thuở lọt lòng hấn chủ động đi gõ cửa phòng Từ Tây Lâm.

Song Từ Tây Lâm không mở.

Tiếng gõ cửa và dững khí của Đậu Tâm cùng nhanh chóng trôi đi, chỉ còn một lớp da mỏng dính máu, tiếng hấn gõ cửa càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng do dự, cuối cùng không giơ nổi tay nữa.

Sau đó hấn nghe thấy trong phòng có tiếng dịch ghế, Đậu Tâm ôm một chút kỳ vọng ngẩng đầu lên, lại từ kẽ cửa nhìn thấy ánh đèn bên trong tối đi... Ánh lửa trong mắt hấn cũng tối theo, hấn đứng bất động một lúc lâu trước cửa phòng Từ Tây Lâm, vô kế khả thi, đành phải chán nản quay đi, như mọi khi, hi vọng ngày mai hoặc là ngày kia... Cho dù là một tuần, một tháng, Từ Tây Lâm cuối cùng sẽ tha thứ cho hấn.

Ngày hôm sau, nhà họ Từ có một vị khách không ngờ tới.

Tống Liên Nguyên xách theo cả đồng thực phẩm dinh dưỡng cho người bệnh, vào cửa nhìn sắc mặt Từ Tây Lâm, hỏi: “Có ai ở nhà không, chỉ mình em thôi à?”

Đậu Tâm đi làm, hộ công đưa bà ngoại đi bệnh viện kiểm tra lại.

“Chỉ mình em.” Từ Tây Lâm gầy sáng mới ngủ một lúc, không bao lâu lại bị đồng hồ sinh học đánh thức, tinh thần rất kém, liên tục ù tai.

Tống Liên Nguyên lại hỏi: “Chân bà thế nào rồi, khi nào thì về?”

“Khả năng phải buổi tối – chân vẫn thế, người già va chạm, phục hồi chậm lắm anh.” Từ Tây Lâm bóp trán, lại uể oải nói, “Lần sau đến anh đừng mang quà nữa.”

Tống Liên Nguyên sắc mặt giang hồ, thoát nhìn thâm trầm hơn người cùng lứa tuổi rất nhiều, chẳng thèm để ý đến gã, trực tiếp bỏ đờ lên ngăn tủ ở cửa, choán hết chỗ: “Còn coi anh là anh trai?”

Từ Tây Lâm chau mày: “Sao anh lại nói thế?”

Tống Liên Nguyên: “Có mấy lời, cách nói của người làm anh không giống với người quen, em muốn nghe cách nào?”

Từ nhỏ có phiên toái gì không giải quyết được, gã đầu đi tìm Tống Liên Nguyên, Tống Liên Nguyên từng nói, tương lai Từ Tiến già rồi, hắn sẽ nuôi, nếu Từ Tiến mất, hắn đưa ma, sau này trông chừng con trai thay bà.

Từ Tây Lâm không cần nghĩ ngợi nói luôn: “Anh hai.”

Tống Liên Nguyên gật đầu, sau đó mặt không cảm xúc giơ tay cho gã một cái tát như trời giáng.

Tống Liên Nguyên sớm lăn lộn ngoài xã hội, nghề nghiệp từng là một câu đố, tụi lưu manh các kẻ đầu sợ hắn, sức tay mạnh đến mức có thể tát chết trâu. Từ Tây Lâm suýt nữa bị hắn tát tức thở, lão đảo đập vào tường, trước mắt đen sì, sưng ra một lát, miệng mới tràn lên mùi máu tươi – đầu lưỡi bị răng cắn trúng.

Từ Tây Lâm bị đánh choáng váng, cũng thoát khỏi trạng thái ngây ngây ngờ ngờ.

Tống Liên Nguyên bình tĩnh hỏi: “Biết vì sao anh đánh mày không?”

Trăng Khuyết là địa bàn của Tống Liên Nguyên, bên ngoài gió thổi cỏ lay chút xíu thôi cũng có thể truyền đến tai hắn.

Từ Tây Lâm bưng mặt, một tay vịn tường, ngực phập phồng mạnh mà không tiếng, hồi lâu mới gật đầu.

“Mày tự mình soi gương xem, có giống thằng đàn ông không? Còn giống con người không?” Tống Liên Nguyên dừng một chút, lại nói, “Lúc ấy biết mày đậu đại học trọng điểm, anh đã cảm thấy rất vui, anh đây cấp hai còn chưa tốt nghiệp, cũng không biết bọn mày lên đại học thì học cái gì, chắc là tri thức sâu hơn. Mày tương lai học xong có thể gầy dựng một chút sự nghiệp, có uy tín danh dự, ra ngoài không để người ta khinh thường, thế là đủ rồi – nhưng mày đang làm gì?”

Từ Tây Lâm không nói nên lời, mặt đau, lòng cũng đau.

Tống Liên Nguyên thở dài, ngẩng đầu nhìn trần nhà, lại nhìn Từ Tây Lâm: “Hôm nay nếu bà ở nhà, anh không dám đánh mày, bằng không bà phải liều mạng với anh.”

Hắn vỗ mạnh vai Từ Tây Lâm: “Nghĩ lại mẹ mày, nghĩ lại bà ngoại mày, nghĩ lại chính mày đi, nha? Em trai, không còn nhỏ nữa, người lớn rồi!”

Tống Liên Nguyên biếu quà, tát Từ Tây Lâm một cái, nói vài câu, phòng khách cũng không vào, đã vội vàng đi luôn. Từ Tây Lâm ngơ ngác đứng một lúc trong căn nhà không một bóng người, phun ra một búng máu li ti trên đầu lưỡi.

Chập tối Đâu Tâm hiếm khi không bị giữ lại tăng ca, lòng đầy kỳ vọng trở về nhà, nhìn thấy Từ Tây Lâm đang thay nước cho chim.

Từ Tây Lâm nghe thấy tiếng mở cửa, quay đầu lại nhìn hắn một cái, Đâu Tâm không tự chủ được khựng lại, căng thẳng nhìn gã chăm chăm, chờ phán quyết hôm nay. Từ Tây Lâm cất bình nước, rửa sạch tay, mở miệng nói một câu: “Lên lầu nói chuyện đi.”

Đâu Tâm như được đại xá, trong nháy mắt suýt nữa mừng quá bật khóc.

Hắn đi theo Từ Tây Lâm lên lầu, vòng quanh gã ta, lúc ngẩng xuống phát hiện nửa bên mặt Từ Tây Lâm vẫn dùng cổ áo che hình như hơi sưng, thế là giờ tay muốn xem thử: “Mặt bị sao vậy?”

“Không sao, đừng đụng vào.” Từ Tây Lâm chặn tay hắn.

Đâu Tâm có bàn tay khá gầy, ngón tay thon dài, rất đẹp, ngoan ngoãn giờ ra, mặc cho Từ Tây Lâm lúc nắm lúc buông mấy ngón tay hắn.

Một lúc lâu, Từ Tây Lâm ngẩng đầu lên nói: “Đâu Tâm, chúng ta kết thúc đi.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 52: Đoạn tuyệt

Đậu Tầm khó mà tin nổi: “Mày nói cái gì?”

Từ Tây Lâm buông tay hắn ra, hơi ng ẩ ỉ thẳng lên: “Tao nói chúng ta kết thúc đi, Đậu Tầm, tao không kiên trì nổi nữa.”

Đậu Tầm ngó ra, ngơ ngác đứng đó, cung phản xạ giống như nhất thời xảy ra vấn đề, mỗi một chữ đều hiểu, nhưng nối vào câu lại không hiểu nó có ý nghĩa gì. Từ Tây Lâm nhìn hắn một cái, đứng dậy muốn xuống lầu, Đậu Tầm như vừa tỉnh khỏi cơn mơ túm tay gã, trong tình thế cấp bách, hắn lại bật thốt ra một câu: “Xin lỗi.”

Từ Tây Lâm ngẩn ra, bởi chưa từng nghe câu này, vậy mà lại có vài phần mới lạ xót xa.

Đậu Tầm như những hiệp khách ngu ngốc trong truyện, một bộ công phu nửa đời cũng chẳng học xong, chỉ có thời điểm sống chết trước mắt đột nhiên lóe linh quang, đả thông hai mạch Nhâm Đốc.

Hắn không th ầy tự thông kéo bung miệng cồng khóa chặt trên đầu lưỡi, một câu “xin lỗi” nói ra, những lời còn lại đột nhiên trôi chảy hơn rất nhiều.

“Tao xin lỗi được không? Tao sai r ấ ỉ, tao...” Đậu Tầm căng thẳng mím môi, “Là tao tính nết không tốt, không biết lựa lời, mày tha thứ cho tao lần này, không có lần sau nữa đâu.”

Từ Tây Lâm trong chớp mắt cảm thấy đây không giống như lời Đậu Tầm biết nói.

Nhưng sau đó nghĩ lại, cảm thấy suy nghĩ này hơi buồn cười – tiếng Trung Quốc ai chẳng biết nói? Con nít vài tuổi cũng có thể thuần thục sử dụng ba ngàn câu dùng hằng ngày, lời thổ lộ nói thế nào, lời xin lỗi nói thế nào, cho dù không ai dạy, chẳng lẽ chưa thấy trên ti vi, trên sách báo bao giờ à? Giáo viên mầm non tiểu học không dạy à?

Dù tệ hơn, chẳng lẽ chưa từng nghe người khác nói?

Cái này thì có gì mà biết với không? Có muốn nói hay không mà thôi.

Đậu Tầm cả buổi không nghe thấy gã trả lời, tay nắm chặt hơn, làm tay áo Từ Tây Lâm nhăn như miếng giẻ, lại tự cho là thông minh bĩ thêm một câu: “Còn lần nữa thì để tao chết đi.”

... Câu này trái lại giống phong cách của anh Đậu nhà ta.

Từ Tây Lâm cong khóe môi, giờ tay sờ đầu Đậu Tầm.

Đậu Tầm không dám nhúc nhích, nín thở nhìn gã, sau đó Từ Tây Lâm chẳng giải thích gì rút tay ra: “Nên là tao nói xin lỗi.”

Đậu Tầm phút chốc như bị người ta giẫm một phát vào mặt, còn ngoan cố chưa chịu bỏ cuộc: “Tao xin lỗi, tao...”

Từ Tây Lâm giờ tay, Đậu Tầm liềm ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Lỗi của tao.” Từ Tây Lâm nói với hắn, tuyệt nhiên không đề cập tới chuyện tối qua, ánh mắt dạo một vòng trong căn phòng sạch sẽ của Đậu Tầm, cuối cùng dừng trên góc bàn – ở đó có một hộp chocolate không, chocolate bên trong ăn hết từ lâu rồi, chỉ còn lại một xấp giấy thếp vàng đề rất phẳng, trên hộp nhựa còn dán mấy trái tim xấu xí vô cùng.

“Có thể tao thật sự không có năng lực lớn như vậy, không thể tiếp tục đi cùng mày... Tao không yêu nổi mày nữa.” Từ Tây Lâm rất ôn hòa nói, “Không giống với trước đây đã nói, ừm... tao thất tín bội nghĩa, tao khốn nạn.”

Từ Tây Lâm có cảm giác hoàn toàn vô lý, không biết vì sao, gã cảm thấy không phân tốt xấu mà ôm hết lỗi lầm vào người như vậy, trong lòng lại dễ chịu hơn rất nhiều, nói một lúc, gã như lâm vào trạng thái thôi miên bản thân, chính mình cũng bắt đầu kiên định tin rằng, hai người đi đến bước này, hoàn toàn là vấn đề của gã, là gã có lỗi với Đậu Tâm.

Tội danh áp đặt còn chưa kịp nghĩ được tên, gã cũng chẳng nói ra được nguyên do gì – song kỳ thực cũng không cần nói rõ, chỉ cần để mình tin tưởng vững chắc không nghi ngờ là được.

Đại khái phủ định mình so với phủ định cuộc tình này còn thống khoái hơn, cũng thoải mái hơn, gã bèn chọn bên nhẹ hơn.

Sắc mặt Đậu Tâm tái nhợt không còn chút máu, hấn lắc đầu theo bản năng, Từ Tây Lâm nói gì hấn cũng lắc đầu, cái gì cũng chẳng nghe.

Ngữ khí của Từ Tây Lâm chẳng khác gì thường ngày đùa giỡn dỗ dành Đậu Tâm, bình bình đạm đạm, tốc độ rất chậm, chữ nào rõ chữ ấy, có vẻ đặc biệt biết đi đâu, Đậu Tâm lại giống như bị móc rỗng, tất cả độ ấm trên người đều từ ngực chảy ra, khiến hấn chỉ còn bộ xương khô, hai bàn tay trắng.

Từ Tây Lâm dời ánh mắt khỏi hấn, lại bắt đầu ù tai, không biết có phải do bị Tống Liên Nguyên tát một cái hay không, hình như còn nghiêm trọng hơn lúc sáng dậy, gã kéo một tay Đậu Tâm, nói: “Đừng như thế, Đậu hạm nhi, trong lòng thật sự không chịu nổi, thì tao cho mày đánh một trận xả giận được không?”

Đậu Tâm vô thức nắm chặt tay mà rút lại, hấn có một trực giác chính xác, nếu như hai người oán hận nhau, trách móc nhau một trận, cho dù lật tung cả nóc nhà, tương lai vẫn sẽ có đường xoay chuyển. Thế nhưng tích tắc khi Từ Tây Lâm nói đây là “lỗi của gã”, Đậu Tâm liền biết mình chẳng còn hi vọng gì nữa.

Thời thiếu niên xa rời đám đông của hấn, được Từ Tây Lâm từng chút một tô lên rất nhiều màu sắc, vốn tưởng rằng sẽ có một kết cục rực rỡ sắc màu, nhưng mới vẽ một nửa, gã đã đập vỡ khay pha màu, muốn bỏ dở giữa

chùng. Đậu Tầm cũng tựa như một bức họa giữa chùng chết yếu, nửa bên mặt sặc sỡ như gấm, còn lại một nửa hoang vu, trông càng có vẻ đáng ghét hơn.

Thời gian trôi đi, sinh mệnh mất đi, tấm gương vỡ nát, tình yêu gần đất xa trời... đều không cách nào vãn hồi, xin lỗi không được, khóc càng không được.

Từ Tây Lâm: “Sau này... làm chuyện mày thích, đừng miễn cưỡng mình, nhé? Có cần gì, cứ tới tìm tao bất cứ lúc nào, tao sẽ cố hết sức, được chứ?”

Đậu Tầm bị sự hoảng sợ như sóng thần nhấn chìm, trong lòng rên thên một tiếng: “Mày không cần tao nữa sao?”

Ngoài miệng lại đã tự động chuyển hoảng sợ thành tức giận: “Mày có quyền gì mà quyết định thay tao?”

Từ Tây Lâm lấy bất biến ứng vạn biến đứng cách hần hai bước, thần sắc mặt mởi mà bình thản, dùng chiêu xin lỗi, mặc cho Đậu Tầm nói gì, gã đều nhin hết, song không hề dao động.

Đậu Tầm túm áo gã: “Tao chưa nói muốn chia tay!”

Từ Tây Lâm không có ý định phản kháng, bị hần lôi lão đảo vài bước, đập vào cái bàn bên cạnh, gã giơ tay chống theo bản năng, trúng ngay hộp chocolate trên góc bàn.

Từ Tây Lâm nhắm mắt.

Đậu Tầm thình lình suy sụp: “Sau này mày bảo tao làm gì tao sẽ làm như vậy được không? Đừng chia tay được không?”

“Tao muốn để mày có thể tiếp tục học lên, làm việc mày nên làm,” Từ Tây Lâm lạnh lẽ nói, “Tương lai thỉnh thoảng nhớ tới tao, có thể quay về thăm, tao mời mày ăn thịt bò khô, nếu ở nơi khác bị ấm ức, thi thoảng về ở cũng được, phòng tao vẫn để lại cho mày...”

Đậu Tầm gần lên sát ngang gã: “Sau đó chúng ta không còn quan hệ gì, phải không?”

Từ Tây Lâm im lặng một lúc: “Chúng ta là bạn bè lớn lên bên nhau, tương lai mà nói một câu, dù là núi đao biển lửa tao cũng xông pha.”

“Mày không cần tao nữa, thì tô vẽ sự bình yên giả dối làm gì?” Đậu Tầm đột nhiên lên giọng, “Tao nói lại một lần cho mày biết, tao không phải bạn mày! Không phải anh em mày! Mày muốn chia tay – được, từ nay về sau, hai ta ân đoạn nghĩa tuyệt, quan hệ gì cũng không còn, tao cả đời cũng không muốn gặp lại mày!”

Hắn cùng đường ném ra uy hiếp ngoài mạnh trong yếu, chờ mong Từ Tây Lâm chùn bước.

Nhưng Từ Tây Lâm không chùn bước, gã chỉ dùng cách cam chịu mà ngậm miệng không nói gì.

Đậu Tầm nhìn gã chăm chú, trái tim lắc lư chực rơi rớt cuộc nứt ra, tình cảm đậm sâu phơi bày bên ngoài, nhanh chóng biến chất thành độc vật đậm đặc hơn. Yêu ghét không tan ra trong lòng Đậu Tầm lẫn lộn vào nhau, hắn nhất thời chỉ muốn bóp chết Từ Tây Lâm cho xong hết mọi chuyện, một mặt lại sợ hãi mà tìm kiếm trong lòng mười vạn tám ngàn đường cứu vãn tình cảm.

Đúng lúc này, chuông cửa dưới lầu vang lên, theo sát sau đó là tiếng rít như chuông báo động của con vẹt.

Từ Tây Lâm nhìn Đậu Tầm một cái, xuống lầu mở cửa, tay áo quét trúng cái bàn ngón ngang, hộp chocolate vừa làm lớt tay cho gã rơi xuống đất tạo thành một tiếng vang lạnh lạnh, Đậu Tầm bị kinh động vô tình nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, thấy xe của Đậu Tuấn Lương đỗ dưới lầu.

Sau đó nổi oán hận như lửa cháy lan ra đống cỏ, tình cảm bốn bề thò địch, chẳng trốn được vào đâu, rốt cuộc bị nuốt chửng.

Mười vạn tám ngàn con đường, cùng tan thành tro bụi.

Đậu T`ân như bị bóp cổ, hô hấp tạm dừng giây lát, sau đó mặt mày dữ tợn đá cửa chạy xuống l`ầu, giọng khản đặc g`ần lên: “Từ Tây Lâm!”

Con vẹt gặp người lạ xù hết lông lên.

Từ Tây Lâm xử lý quá tuyệt tình, giống như sớm đoán được hấn sẽ dây dưa, nên chẳng chừa lại một lối. Đậu T`ân cả đời chưa từng hận ai như vậy, yêu sâu bao nhiêu, hận li`ền khắc cốt sâu bấy nhiêu, dù ăn sống nuốt tươi Từ Tây Lâm cũng không thể giảm một phần, tất cả những lời cay nghiệt ngày trước mở miệng là ra biến mất sạch, lý trí cháy tới cực hạn, nói cũng chẳng thành lời.

Từ Tây Lâm không nhìn hấn, qua quýt gật đầu chào Đậu Tuấn Lương, giống như giao hàng hóa cho công ty vận chuyển, chẳng ngó ngang gì quay người đi luôn, bị Đậu T`ân nắm lấy cổ tay.

Từ sau lần trước tìm Từ Tây Lâm, Đậu Tuấn Lương không tỏ vẻ gì khác, ông ta đã đè áp lực trong lòng hai người, ép quá chặt ngược lại dễ trái với mong muốn, không bằng kiên nhẫn chậm rãi chờ đợi, dù sao chính họ sớm muộn cũng phải rạn nứt. Nếu con đường tách khỏi đám đông dễ đi như vậy, tự cổ chí kim đâu ra lắm tiết mục bỏ trốn ly kinh phản đạo để người ta say sưa bàn tán?

Mỗi ngày đi về đúng giờ, li`ền thích xem người ta trải qua nguy hiểm sinh tử, mỗi ngày bình thường im ắng, li`ền thích xem người ta hào quang vạn trượng, mỗi ngày trong quy trong củ, li`ền thích xem người ta ly kinh phản đạo.

Lúc này, Đậu Tuấn Lương chờ ở cửa không vào nhà, chỉ nhìn đứa con gây phi`ền lòng một cái, sa s`ần mặt nói: “Đậu T`ân, mày đừng để người ta khinh thường.”

Tay Đậu T`ân như bị phỏng, phút chốc buông lỏng ra. Nhưng Từ Tây Lâm cũng không đi, giống như muốn chờ hấn mắng vài tiếng.

Đợi rất lâu, Đậu T`ân rốt cuộc nói một câu hoàn chỉnh: “Mày ác lắm.”

Từ Tây Lâm không biết phải nói gì, đến nông nỗi này rồi, hình như cái gì cũng không nên nói.

Vành mắt Đậu Tâm đỏ hoe, không có nước mắt, giống như sung huyết, hấn quay đầu lại nhìn Từ Tây Lâm một cái, ánh mắt như hai lưỡi dao, muồn lột da róc xương gã, cửa vại đường trên xương cốt.

“Không quan hệ gì nữa phải không?” Đậu Tâm gật đầu, “Được.”

Mấy năm trước, hấn nói “bây giờ không thích nữa, rút đi”, mấy năm sau, hấn nói “được”.

Trong từ điển của hấn không có hai chữ “chia tay”, chỉ có “đoạn tuyệt”.

Đậu Tâm hôm ấy ngay cả giày cũng chẳng thay đã đi luôn, chẳng thèm ngoảnh đầu nhìn lại một lần, như một kẻ lang thang giận dữ bỏ đi, tự lưu đầy mình, không học được thỏa hiệp và thoái nhượng là tấm áo giáp hấn mặc trên người, bảo vệ hấn, và giam cầm hấn.

Có thể một ngày kia, bên trong hấn thịt nát xương tan hết rồi, mà bên ngoài vẫn lạnh băng và cứng rắn thôi.

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Từ Tây Lâm ngồi một lúc lâu trong căn nhà rộng lớn, đợi đến khi hộ công đưa bà ngoại về, mới sực nhớ ra là mình chưa nấu cơm, gã vội vàng xuống bếp làm vài món, một quên bỏ muối, một không cẩn thận quá lửa, đồ ăn dọn lên bàn chờ nửa ngày, nồi cơm điện cũng không có động tĩnh, Từ Tây Lâm ngậy ngơ đi tới mở ra xem, thấy gạo ra gạo nước ra nước, mới nhớ là mình quên ấn nút nấu cơm.

Chờ cơm bung lên bàn thì đồ ăn cũng nguội ngắt, Từ Tây Lâm gấp lên mới phát hiện hai món đồ căn bản không phải cho người ăn, thấy bà ngoại mặt không đổi sắc, gã thờ dài, đồ hết đồ ăn, gọi đỡ cơm trong khách sạn gần đó, ăn không biết ngon mà lừa đại vài miếng. Đêm ấy, Từ Tây Lâm lên cơn sốt.

Từ Tây Lâm ngày bé cơ thể không khỏe lắm, rất nhiều bé trai lúc nhỏ đầu dễ bị bệnh, không dễ nuôi, mà gã so với lũ trẻ bình thường còn khó nuôi hơn, là khách quen của bệnh viện nhi đồng, mãi đến trung học, mỗi năm cuối hạ đầu thu vẫn vì ngủ đầu hòa mà cảm sốt một lần, chơi bóng rổ luyện cũng không giúp được gì.

Nhưng mấy năm gần đây không biết có làm sao, gã dường như rút cuộc chậm chậm có được sức lực của người lớn, bắt đầu từ năm lớp 12, bỗng nhiên liền khỏe mạnh, sống nguội không kiêng cũng chẳng sao, thức đêm mệt cũng không việc gì, đi đầu hòa mở, chần bông quấn, cũng không còn vì lạnh mà bị cảm nữa.

“Khỏe mạnh” vài năm tích thành một khoản lớn, hùng hổ lao đến vò ngược gã, Từ Tây Lâm choáng váng nằm không yên, nửa đêm dậy nôn một trận, cảm giác như mất hết nửa đời người mới tìm được hòm thuốc dự phòng trong nhà, tay run đến mức cả buổi trời không thấy rõ số độ trên nhiệt kế, tìm đại ít thuốc hạ sốt chẳng biết hết hạn hay chưa mà uống.

Ngày hôm sau vẫn chẳng thấy đỡ, Từ Tây Lâm cũng không nói với ai, không có sức đi mua đồ ăn sáng, gã liền gọi điện thoại cho dì dọn dẹp tới, tự mình kêu xe đến bệnh viện truyền nước.

Bệnh vật không rõ nguyên nhân này khỏi rồi lại tái, tái rồi lại khỏi, lặp đi lặp lại hơn nửa tháng ròng.

Trong lúc này, bà ngoại năm lần bảy lượt muốn nói chuyện với gã, Từ Tây Lâm hiếm khi bất hiếu một lần, cự tuyệt trao đổi, mỗi ngày nửa chết nửa sống lên trường ngỗ không, đóng cả Vitamin, tan học đi luôn, không vè kí túc xá, cũng không muốn nói nhiều với ai.

Sau đó bệnh dần dần khỏi hẳn, mà trạng thái tinh thần của Từ Tây Lâm lại vẫn mơ màng đến tận khi dương liễu đâm chồi non.

Mùa xuân năm này tiết trời đặc biệt đẹp, hiếm có gió to, tơ liễu tựa hồ cũng ít hơn các năm trước, mỗi ngày đều là vạn dặm trời quang, bùn đất truyền lên hơi thở sinh mệnh xao động, thế giới đình trệ trong rét đậm của Từ Tây Lâm rốt cuộc vẫn chậm rãi sống lại, gã như một người phản ứng

chậm chạp, lờ mờ tỉnh táo lại khỏi một giấc mộng dài, dọn dẹp thư phòng Từ Tiến thời gian này bị gã phá tung, quay về căn phòng đã đóng một lớp bụi dày của mình.

Sau đó dọn dẹp lại nhà một lần, vứt hết mấy chậu hoa chết, thay chậu mới, sau đó lấy hết dũng khí mở cửa phòng Đậu Tâm, muốn nhặt mấy thứ quan trọng bên trong sắp xếp lại đưa hẳn.

Đậu Tâm thời gian này không một lần liên lạc với gã. Tình cảm của người ta như một ly nước, có thể nồng đậm, có thể đầy tràn, có thể biến chất, biến chất rồi có lẽ còn có thể gạn lọc sạch sẽ, để thời gian dài cũng có thể bốc hơi vơi đi. Đậu Tâm thì khác, Từ Tây Lâm cảm thấy tình cảm của Đậu Tâm tựa như một thanh đao, một cây thiết côn rắn chắc, lúc ở đó không gì phá nổi, tuyệt không biến hình, một ngày kia gãy rồi, vết gãy tất nhiên cũng đứt khoát, đừng hòng dùng cách khác tạm bợ chấp vá lại.

Ý nghĩ “không làm được tình nhân vẫn là bạn bè” của gã năm ấy, thuần túy là một bên tình nguyện mà thôi.

Từ Tây Lâm gọi điện thoại cho Đậu Tâm, được trả lời số máy này không có thật, lên mạng, không hề bất ngờ thấy QQ tối đen, chẳng biết là không lên hay cho gã vào danh sách đen rồi, Từ Tây Lâm lại gửi mail cho hẳn, cũng là đá chìm đáy biển.

Gã đành phải gọi điện thoại cho Đậu Tuấn Lương, bảo ông ta cho một người đến lấy đồ đạc của Đậu Tâm.

Đậu Tuấn Lương hiếm khi hơi chần chừ bảo gã: “Nếu tiện thì cháu tự xử lý đi, có đem đến nó cũng chẳng lấy đâu.”

Từ Tây Lâm suy nghĩ một chút – với tính tình Đậu Tâm, cũng phải thôi.

Gã lại hỏi: “Nó bây giờ thế nào rồi chú?”

Đậu Tuấn Lương cười khô: “Thế nào thì chú cũng không biết, sắp cắt đứt mọi quan hệ với chú rồi... À, khả năng là chuẩn bị đi rồi đấy.”

Từ Tây Lâm nghĩ: “Ồ, trở về quê đạo rồi.”

Gã lãnh đạm khách sáo hàn huyên vài câu với Đậu Tuấn Lương, rồi cúp máy, hiểu rằng trong cuộc đời mấy chục năm sau, gã sẽ không bao giờ còn được gặp lại Đậu Tâm nữa.

Năm sau, Từ Tây Lâm từ chối suất trường cử đi học nghiên cứu sinh hoặc là làm nghiên cứu sinh hành chính, tìm một công việc rất không tụi, bắt đầu từ thực tập, lấy bằng tốt nghiệp xong liền chuyển sang chính thức. Một ngày nọ gã đang tăng ca, đột nhiên nhận được một tin nhắn đến từ Đậu Tuấn Lương, viết rằng: “Đậu Tâm đi rồi, trường không tụi, có học bổng.”

Từ Tây Lâm sửng sốt hồi lâu, lát sau trả lời: “Cháu biết rồi, cảm ơn chú, vậy là tốt rồi.”

Gã nghe thấy trong lòng mình “Ầm” một tiếng, thời thanh xuân lắm thăng trầm đã sụp đổ, tất cả đều đã kết thúc.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 53: Hoa Hành - Vội vã

Trong quãng thời gian Từ Tây Lâm dở chết dở sống, Ngô Đào từng thử gọi điện thoại vài lần, Từ Tây Lâm đều không nghe máy, sau đó hẳn không liên lạc nữa, nghe nói là tốt nghiệp xong làm giáo viên thể dục ổn định rồi.

Nói đến cũng là thế sự trên người, kẻ hời hợt khao khát phương xa, lớn lên thường sẽ ở lại bản địa, kẻ hời hợt được cưng chiều lưu luyến gia đình ngược lại sẽ ngày càng đi xa; kẻ hời hợt giỏi gây chuyện nhất thường sống giản dị bình yên, kẻ hời hợt học giỏi, đỡ lo... tương lai e rằng sẽ tệ hại hơn mà tìm lại những phản nghịch năm xưa chưa bộc phát ra.

Ngược lại là Lão Thành tình sâu nghĩa nặng, bám riết không buông mà liên tục nhắn tin, gọi điện thoại, phát huy tinh thần cao da chó không biết xấu hổ, thành người bạn cấp ba duy nhất sau khi tốt nghiệp còn liên lạc với Từ Tây Lâm.

Trong mấy năm ấy, Từ Tây Lâm chưa bao giờ đi chơi với bạn cấp ba, không xem họ tán dóc, cũng không tham gia bất cứ cuộc họp mặt nào.

Gã không biết phải làm sao đối mặt với bạn học cũ.

Không phải Từ Tây Lâm không tin Lão Thành và Ngô Đào, hai người đó tuy một đầu đất, một khốn nạn, song đều không phải loại sẽ đem việc riêng tư của người ta đi rêu rao cho cả thế giới biết. Thế nhưng, họ không rêu rao, cũng không có nghĩa là không nói với người khác, dù sao thì sau khi lên đại học thậm chí ra ngoài xã hội, bạn trung học biết rõ gốc gác của nhau đều thành người một nhà, nói chuyện không giấu giếm, không tránh khỏi thỉnh thoảng lộ ra vài câu.

Trên thế giới nào có bức tường gió không lùa qua?

Thay vì cả ngày hoặc tin tưởng, hoặc nghi ngờ người ta kín miệng hay không, Từ Tây Lâm dứt khoát cũng chẳng trông chờ có ai giữ bí mật giúp gã.

Sau khi Thái Kính thi hành án, họ từng ngược xuôi hỏi thăm ra cậu ta bị nhốt ở đâu, mấy lần có người mang quà đến thăm, Thái Kính đều không chịu gặp. Chờ công việc của Từ Tây Lâm ổn định rồi, đột nhiên một ngày kia Lão Thành gọi điện thoại cho gã, nói có người bạn đi thăm Thái Kính, hình như cậu ta bằng lòng gặp người khác rồi.

Hai người vội vàng hẹn thời gian, đi thăm Thái Kính một lần.

Thái Kính cắt tóc húi cua, mặc áo tù nhân, Từ Tây Lâm mới nhìn cơ hồ không nhận ra – Thái Kính đứng lại trong ký ức gã vẫn là một thiếu niên thanh tú tài hoa hơn người, chẳng dính dáng tí nào với gã đàn ông âm trầm hơi còng lưng trước mặt. Bộ xương thiếu niên năm đó chưa phát triển lắm, đã bị song sắt mài giũa ra hình dáng thô ráp, hoàn toàn chẳng dính tới hai chữ “thanh tú”, người cũng béo lên, nhưng khí sắc không hề tốt, khí chất bình thản nhã nhặn năm đó đã chẳng còn sót lại chút nào, trên người lắng đọng lại sự láu cá và điềm tĩnh thành phần phức tạp.

Thấy họ, Thái Kính chỉ thoáng nở nụ cười khách sáo lại xa cách, nói: “Suýt nữa không nhận ra.”

Từ Tây Lâm liền biết, thì ra mình trong mắt người khác cũng đã hoàn toàn thay đổi rồi.

Lão Thành nhất thời không biết nên nói gì, đành phải gọi chuyện: “Mấy năm nay sống thế nào?”

Thái Kính nhàn nhạt đáp: “Cũng vào đây rồi, còn có thể thế nào? Cứ như vậy thôi.”

Cậu ta như một người kết thúc đê-tai, một câu làm hai kẻ đối diện đều á khẩu.

Tính ra bạn học cũ gặp mặt, không ngoài nhớ lại chuyện xưa, trao đổi về cuộc sống của nhau, tiếc thay dù Từ Tây Lâm và Lão Thành đều cảm thấy mình sống như chó, cũng không tiện sửa gâu gâu trước mặt Thái Kính.

Ba người họ trước kia ngồi bàn trước bàn sau, cả ngày đi chung, đôi khi buổi tối còn gọi điện thoại cho nhau, chẳng ai chê ai nói nhảm, hiện giờ ngồi một chỗ nhìn nhau trân trân, đối mặt chẳng biết nói gì.

Lão Thành ho khan một tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu bảo Từ Tây Lâm cứu viện.

Từ Tây Lâm vắt óc một lát, nói với Thái Kính: “Bọn tao đành dùm được ít tiền, tính mở quán xiên que tên ‘Ông Ngoại’ ngay gần nhà mày, mai kia...”

Thái Kính nghe thế, nhìn gã một cái, Từ Tây Lâm vừa chạm vào ánh mắt cậu ta, liền biết mình đã nói một câu ngu hết sức. Gã nhận ra, Thái Kính đối với tâm ý nhỏ nhỏ này chẳng những không cảm động, có khả năng còn cảm thấy hơi dở khóc dở cười.

Từ Tây Lâm nghĩ lại, phát hiện quả thật thế, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu gã và Thái Kính đổi chỗ cho nhau, gã cũng chẳng muốn nhắc đến hai chữ “về nhà”. Trong nhà nào có người thân, chỉ có một oan hồn khốn nạn, thì trở về để làm gì?

Họ lúc nhỏ cũng là nghĩ gì biết thế, sự chân thành năm đó, đến nay nhìn lại, kỳ thực cũng rất buồn cười.

Song Thái Kính tuy thần sắc không hề xúc động, ngoài mặt lại vẫn tiếp nhận ý tốt ngu xuẩn mà khiến người ta lúng túng của họ, khách sáo gật đầu: “Tên là ‘Ông Ngoại’ à? Được, sau này về tôi sẽ đi xem thử, mà cũng chẳng biết phải đợi đến khi nào đây.”

Ba người trở mắt nhìn nhau miễn cưỡng hàn huyên một lúc, quà đã đưa, người cũng phải đi rồi.

Trên đường đến đây kỳ thực Từ Tây Lâm và Lão Thành đã bàn bạc, gặp Thái Kính, không được hỏi cậu ta năm ấy vì sao làm như vậy. Song Lão Thành là hạng thẳng tuột ruột ngựa ng ỡ không yên mộng, rốt cuộc không nhin nổi, trước khi đi vẫn lẩm miệng hỏi Thái Kính một câu: “Lão Thái, mà lúc ấy rốt cuộc là vì sao vậy?”

Nét cười trên mặt còn đó, Thái Kính lắc đầu, lại nói: “Chuyện đã qua, quên mất từ lâu rồi.”

Từ Tây Lâm giờ tay đề đầu Lão Thành, ấn đầu hẳn bẻ mạnh lại, phát tay chào Thái Kính, ý bảo sẽ còn đến nữa.

Thời gian qua đi cảnh vật đổi thay, nếu được quay lại, mà sẽ còn rút con dao đó chứ?

Vấn đề này cũng giống với “nếu được quay lại, liệu bạn có còn thích ai đó hay không”, đầu vô ý nghĩa cả.

Sau khi rời khỏi chỗ Thái Kính, Lão Thành trịnh trọng nói với Từ Tây Lâm: “Tao muốn mở quán xiên que, mà giúp tao một tay được không?”

Mở quán xiên que không hề dễ dàng, lực cản chủ yếu đến từ gia đình Lão Thành.

Năm đó Lão Thành tuy trượt nguyện vọng một, nhưng dù gì cũng vào được đại học trọng điểm, sau khi tốt nghiệp theo yêu cầu của cha mẹ, huy ền lương thích cỡ mấy tháng, thi lên công chức, mới đi làm non nửa năm, mà nghe nói đã lắt mình biến thành “áp trực hóa” trong tay ba cô sáu bà(1), gặp con gái bình thường đầu không nở giới thiệu, nhất định phải có điều kiện đặc biệt mới có thể gặp một lần vị “bảo vật trấn tiệm” này. (Huy ền lương thích cỡ có chú thích trong chương đầu của Sát Phá Lang rồi, lười cop qua lắm)

Trước mắt, “bảo vật trấn tiệm” lại muốn bỏ cơm nhà nước, đi làm Mô-ha-mét, chẳng khác nào từ “áp trực hóa” tự hạ mình thành “xử lý hóa”, cô dì chú bác và cả đám họ hàng gần xa tập thể ầm lên, từ đó triển khai bức hại không mệt mỏi với Lão Thành và quán xiên que tương lai.

Công tác giai đoạn trước của quán xiên que, Lão Thành chuyên tâm đối phó tàn dư phong kiến trong nhà, mà địa điểm mở quán, tiền thuê, lấy giấy phép, trang trí vân vân cả đống việc vặt, đều do Từ Tây Lâm dùng thời gian rảnh giúp hẳn.

Sau khi đi làm, tuy thỉnh thoảng tăng ca, nhưng cuộc sống của Từ Tây Lâm vẫn khá an nhàn.

So với sự mệt mỏi thời đại học, đi làm cơ hồ như dưỡng lão, gã từ sáng đến tối cảm thấy mình chẳng có việc gì làm, sở thích lúc rỗi chính là về nhà nấu cơm cho bà ngoại, nấu ngày càng lên tay, món Hoài Dương, món TêLỗ, cơm quan phủ đều biết một chút, cơ bản đủ khả năng chuẩn bị một mâm.

Bận rộn vì quán xiên que, mới đầu gã còn chưa quen lắm.

Song có thể trong xương cốt Từ Tây Lâm hơi có mầm “bận linh tinh”, thành thử gã mau chóng tìm được trạng thái.

Những việc vụn vặt trong lập nghiệp, gã là trước lạ sau quen, thủ tục chạy đâu vào đấy, ba tháng sau, hai người chung tay đối phó loạn trong giặc ngoài, kiên quyết mở quán xiên que.

Ngày đầu khai trương, Tống Liên Nguyên dẫn một đám đàn em đến ủng hộ, chen chặt ních quán nhỏ, một đám đàn ông con trai vừa ăn xiên que vừa xem đội tuyển quốc gia đá, gần đến nửa đêm. Từ Tây Lâm cảm thấy bầu không khí hôm đó quá tốt, có được một chút linh cảm, dứt khoát lấy quán xiên que của người hâm mộ bóng đá làm mảnh lót, treo đây cờ đội bóng lên cửa sổ, vừa có trận đấu quan trọng, liền khởi xưởng hoạt động “cùng xem bóng”, biến quán xiên que Ông Ngoại thành một câu lạc bộ hâm mộ bóng đá.

Câu lạc bộ quả nhiên là cây rụng tiền, quán xiên que cuối năm chia lợi nhuận, “chín chín tám mươi một nạn” trong nhà Lão Thành dưới hào quang nhân dân tệ chiếu rọi đã tắt lửa quá nửa.

Sau khi quán đi vào quỹ đạo, Từ Tây Lâm liền ném cho Lão Thành, phải tay không quán, thành một cỗ đông im lặng lấy lợi nhuận, có đi đâu qua đợt này, gã phẫn nào không thể an tâm chậm rãi lún chân trong công việc bình thường.

Công việc “ổn định” này của gã, thu nhập vụn vặt cả năm cộng lại, cũng miễn cưỡng đủ cho nhà họ đóng tiền điện nước.

Song lần này, Từ Tây Lâm không vội vã nghỉ việc làm riêng, gã đã chịu đủ nỗi khổ của “chuẩn bị không chu toàn” và “quyết định bốc đồng”. Gã vừa tiếp tục đi làm, dần kỹ ý nghĩ nghỉ việc mỗi ngày ngoi lên, vừa dùng thời gian rỗi chậm rãi giúp người ta lập kế hoạch buôn bán, bắt đầu có ý thức tích lũy kinh nghiệm và các mối quan hệ.

Không rùm beng cũng không khoe khoang, toàn bộ là im lặng suy tính và chuẩn bị, tích đủ kinh nghiệm lại đầu vào đầy tiến hành giai đoạn tiếp theo.

Ngờ đâu thế sự vô thường, không đợi gã làm ổn thỏa, quán xiên que “Ông Ngoại” đã qua thời kỳ huy hoàng ngắn ngủi của nó.

Từ sau khi quán xiên que “Ông Ngoại” nổi lên, trong phạm vi một kilomet liên tiếp mở mấy “câu lạc bộ” tên gọi khác nhau, không thể tránh khỏi chia bớt lượng khách, đồng thời tiền thuê mỗi tháng tăng lên cũng thành vấn đề.

Khi đó vừa vận nhà đất đang nóng, giá nhà nội thành tăng chóng mặt, quán nhỏ mặt đường “ngon” hơn bao giờ hết, chủ nhà bị giá tăng làm mù mị đầu óc, suốt ngày chạy tới tăng tiền thuê, làm chi phí kinh doanh tăng vọt.

Mà Lão Thành với sự cố chấp của một thanh niên ham ăn, không mấy may chịu thỏa hiệp trên chất lượng, kiên trì muốn dùng thịt ngon nhất và gia vị tốt nhất, hàng xóm láng giềng xung quanh ăn lại chẳng phân biệt được chất lượng hay không, tối đa khen một câu “quán nhà anh ăn ngon”, sau đó trở mặt vô tình nhảy vào vòng tay rẻ hơn.

Mấy tháng sau, quán xiên que thành công lỗ sặc máu.

Cứ thế kiên trì tới cuối năm, rốt cuộc vẫn khó lòng tiếp tục, quán xiên que kinh doanh ế ẩm đóng cửa.

Lão Thành từ thuở lọt lòng lần đầu tiên cảm nhận được nỗi đau đớn của thất bại, đến Trăng Khuyết uống say mèm, khóc nức nở, túm tay áo Từ Tây Lâm than vãn: “Tao học đại học bốn năm, trờ chơi game ra thì chẳng có thành tựu gì, ngay cả yêu đương cũng chưa từng, đã bị đui thẳng vào thị trường xem mắt... Bây giờ cũng bắt đầu bị giới thiệu người từng kết hôn... Tao, tao không làm thất vọng mấy năm thanh xuân này sao? Thanh xuân của tao đâu bị chó ăn hết rồi...”

Từ Tây Lâm xoa cái đầu chó của hắn: “Không sao, tao bắt nó ối ra, ngoan nào, đừng khóc.”

Từ Tây Lâm vừa thuận miệng an ủi, vừa dùng di động lên mạng chơi, chốc chốc “ừ” một tiếng, cho Lão Thành biết bên cạnh còn có một sinh vật sống.

Đối với những được mất thế này, gã đã cực hờ hững.

Tống Liên Nguyên nghe nói phòng họ gọi một đồng rượu, không yên tâm lắm chạy tới xem, bị Từ Tây Lâm bu ãn chán muốn chết và Lão Thành đau xé ruột xé gan chọc cười.

Rốt cuộc, Lão Thành xin quắc c ãn câu, im lặng nằm duỗi xác.

Tống Liên Nguyên lúc này mới đổ nước sôi trong ly của Từ Tây Lâm, mỗi người rót nửa ly bia chậm rãi uống.

“Công việc rất thuận lợi?” Tống Liên Nguyên hỏi.

Từ Tây Lâm: “Cũng tạm, mỗi tội tiền không nhiều, chẳng có gì thú vị hết.”

“Đầu giống nhau cả, thôi thì từ từ tích lũy kinh nghiệm đi. Kỳ thực Trăng Khuyết cũng chẳng có gì thú vị.” Tống Liên Nguyên giơ tay chỉ trang hoàng hơi cũ của căn phòng, “Rất nhiều năm trước đã thế này, bây giờ vẫn thế, năm đó là một, bây giờ... Ôi, anh cũng định đi rồi.”

Từ Tây Lâm giật mình.

Tống Liên Nguyên bỏ học từ hồi cấp hai, bắt đầu từ nhân viên phục vụ, đến bây giờ, nghe nói trong Trăng Khuyết ngoại trừ ông chủ chính là hắn, đại lưu manh Tống Liên Nguyên năm đó nay đã thành quản lý Tống rồi.

Từ Tây Lâm: “Anh định đi đâu?”

“Trước tiên đi phương Nam xem thử,” Tống Liên Nguyên nói, “Anh muốn tự mình xông pha một chút, còn chưa chịu xông pha thì sẽ già mất, cả đời dừng tại đây, chờ sập tiệm thì về nhà canh cửa. Sau này không có anh, em phải tự chăm sóc mình, gặp...”

Tống Liên Nguyên vốn định nói “gặp cô gái nào thích thì ổn định đi”, nhìn Từ Tây Lâm một cái, lại nuốt xuống: “Thôi, trong lòng em tự biết.”

Tống Liên Nguyên vốn định ăn tết âm lịch xong là đi, kết quả là bị một việc níu chân không đi được – phu nhân Tô Văn Uyển, cụ bà thần tượng nổi danh trong cộng đồng người cao tuổi, bà ngoại Từ Tây Lâm, qua đời.

Hôm ấy vừa vặn là mừng năm, Từ Tây Lâm rồi việc, sáng sớm dậy nảy sinh ý tưởng, tự mình chiên bánh, bánh này trông xấu xí, nhưng lúc mới ra lò vị cũng tạm, Từ Tây Lâm muốn dâng bái vật cho bà ngoại, bấy giờ mới phát hiện đã hơn chín giờ mà bà vẫn chưa dậy.

Gã gọi mấy lần cửa không mở, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, phát hiện bà lão đã im lặng nhắm mắt xuôi tay.

Sắc mặt bà là màu xám xịt của người chết, đầu lệch qua một bên, da thịt lỏng lẻo.

Song nhìn kỹ thì dường như bà đang mỉm cười.

Từ Tây Lâm ngỡ ngác đứng một lúc lâu bên giường bà, ngẩng đầu lên nhìn ảnh ông ngoại lúc trẻ trên cái tủ ở đầu giường, ông tươi cười dịu dàng, ngũ quan tuấn tú, là một mỹ nam tử kiêu cũ.

Nhìn bà ngoại cười vui vẻ như vậy, chắc hẳn đêm qua là ông tự mình tới đón bà.

Lữ khách tha hương, ly biệt hơn ba mươi năm, kết quả là, cuối cùng cũng được gặp lại nhau.

Phu nhân Tô Văn Uyển hưởng dương bảy mươi tám tuổi, không bệnh mà mất.

Bạn bè người thân đầu đến đủ, ông cụ nhà bên mỗi ngày trông nho và cà chua trong vườn khóc như mất vợ, được cháu gái nghe thấy tin mà đến dỗ dành đưa đi.

Tống Liên Nguyên sợ bản thân Từ Tây Lâm ứng phó không được, bèn lùi lại thời gian về phương Nam, ở nhà già vài ngày để hỗ trợ.

Trịnh Thạc cũng đến, vài năm không gặp, Trịnh Thạc già rồi. Vừa gặp mặt trước tiên Trịnh trọng xin lỗi Từ Tây Lâm, nói muốn sắp xếp về nước làm việc mà liên tục không thuận lợi, Từ Tây Lâm vừa nghe liền biết hai chữ “công việc” chỉ là cái cớ, sợ là gia đình mới có chút vấn đề.

Song già đã qua cái tuổi “thù cha vô trách nhiệm”, Từ Tây Lâm khách sáo tiếp đãi Trịnh Thạc, cảm thấy tán gẫu với ông ta còn khá hợp ý, có lẽ tương lai còn có chỗ cần đến Trịnh Thạc.

Thời điểm đêm khuya vắng lặng, Từ Tây Lâm không nhận được gửi mail cho Đậu Tâm, vẫn không có hồi âm.

Ngày lễ tang, Chúc Tiểu Trình đặc biệt về nước, quỳ tụng một đoạn kinh cho bà ngoại, song Đậu Tâm không đi cùng.

Từ Tây Lâm âm thầm vò nát sự chờ đợi và hi vọng may mắn trong lòng, tiến lên hàn huyên với mẹ nuôi. Sau đó già đã hiểu, trần thế ly biệt,

khoảng cách thì ra không hề gần hơn sống và chết là bao.

Cho dù hiện giờ là thời đại một tấm vé máy bay là có thể bay đến tận chân trời góc biển, người không gặp được, cũng vẫn y nguyên không gặp được.

Có khả năng là tận đến lúc này, Từ Tây Lâm mới chính thức tiếp nhận sự thật là Đậu Tâm đã rời khỏi gã, gã hết như cái bánh răng phản ứng chậm chạp, ba năm mới xoay một vòng, một mình đối mặt với dấu vết rõ ràng mà kéo dài của mình.

Đến lúc này, gã rốt cuộc một thân một mình.

Kỳ thực Đậu Tâm hoàn toàn không nhận được mail, Từ Tây Lâm không biết hẳn đi châu Âu, căn bản không ở Mỹ, hòm thư cũ dùng trong nước sớm đã bỏ xó, và cũng tám trăm năm rồi không liên lạc với mẹ ruột – có đi đâu đó đều là chuyện rất lâu về sau, Đậu Tâm một lần nọ vì tra tư liệu tìm tài khoản trên một diễn đàn mới lục hòm thư cũ, tìm được mail từ hơn nửa năm trước, tức thì như bị sét đánh, ngay lập tức gác lại tất cả mọi việc, về nước luôn đêm ấy... Đáng tiếc, trở về đã không tìm được Từ Tây Lâm.

Quyết định thứ nhất của Từ Tây Lâm sau khi đưa tiền bà ngoại chính là bán căn nhà năm đó gã khóc lóc nhất định đòi giữ lại.

Khi ấy trong thành phố rất ít có nơi ở mật độ thấp như nhà họ, từ chất lượng và khu vực tổng hợp lại mà xem, cơ hồ là độc nhất vô nhị.

Lúc ấy giá nhà đang cao, nhà gã nhanh chóng bán được, người mua giống như sợ gã đổi ý, thậm chí còn không trả giá.

Từ Tây Lâm lại mua ba căn nhà – hai căn giao thông thuận tiện, kiểu nhà nhỏ tám mươi mét vuông để cho thuê, tiền thuê hàng tháng cao hơn tiền lương và tiền thưởng của công việc cùi bắp kia cộng lại tới hai ngàn.

Lão Thành nghe chuyện suýt nữa bật khóc: “Tao mới bị chủ nhà lừa tụt qu ân, mà mày đã phản cách mạng gia nhập tổ chức đó! Mày đúng thật là bạn tốt mà!”

Chủ nhà Từ Tây Lâm ngoại trừ hai căn hộ cho thuê, còn mua một căn nhà nhỏ ba phòng ở khu vực hơi hẻo lánh hơn.

Gã dọn nguyên vẹn phòng ngủ của mình và Đậu Tâm qua đó – hộp chocolate đựng đầy giấy gói kẹo, áo sơ mi và quần jeans đặc sắc của học sinh kín ngăn tủ, thư tình đầu đuôi không ăn nhập non nớt bu ãn cười... một thứ cũng không vứt đi.

Còn lại một gian làm thư phòng, gã dọn hết thư phòng của Từ Tiến lẫn đĩa nhạc cũ bà ngoại cất sang đó.

Từ Tây Lâm bố trí “nhà mới” thành một vật kỷ niệm khổng lồ, sau đó mất hơn nửa tháng vất vả con vệt trâm cảm đến độ tự nhủ lòng mình, để nó quen với cuộc sống hai người nương tựa lẫn nhau – tiếp đó, gã xin nghỉ việc, đi khỏi quê hương hơn hai mươi năm mình chưa từng rời xa, không hề lưu luyến mà theo Tống Liên Nguyên về phương Nam.

— Ba cô gồm ni cô, đạo cô, quái cô (người xem bói). Sáu bà gồm nha bà (buôn người), mai bà (bà mai), sư bà (hoặc vu bà, chuyên giả thần giả quỷ), tú bà, dược bà, bà đỡ.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 54: Gặp ma

Từ Tây Lâm đi theo Tống Liên Nguyên về phương Nam, bắt đầu làm từ công ty vận chuyển hàng hóa đường dài, song con đường về Nam không hề thuận lợi.

Họ mới đến, chưa có nhiều mối quan hệ, có cả đồng oan gia cùng nghề, sau đó trong công việc lại bị hậu cần của Taobao chèn ép, liên tục miễn cưỡng quay vòng, tiến bước khó khăn, mới đầu hơn nửa năm chẳng kiếm được tiền, Từ Tây Lâm một mặt mệt mỏi muốn chết, một mặt dựa vào tiền cho thuê nhà mà sống, quả thực không thấy mặt trời.

Sau đó tính chuyện đổi nghề, hai người mua một xưởng nước trái cây nhỏ trông không tệ, nghe nói thiết bị đầu nhập khẩu từ Nhật Bản, ép nước trái cây nguyên chất thuần thiên nhiên không phụ gia.

Xưởng nước trái cây thoạt nhìn rất đẹp, nhận vào tay mới phát hiện là bị lừa, bởi vì “không phụ gia” thông thường cũng có nghĩa là “hạn sử dụng rất ngắn” và “hương vị chẳng ra làm sao”, mảnh lời dù đẹp hơn, vận chuyển, trữ tiền và thị trường đầu là vấn đề.

Nói nhảm – có ai theo đuổi khỏe mạnh cả ngày rồi việc đi mua đồ uống?

Sau đó xưởng nước trái cây cũng thất bại, tiền đầu tư đầu tạt theo dòng nước, lần này thương gân động cốt, hai người phải đến hai ba tháng vì việc này mà ngủ không yên, thời điểm khó khăn nhất, cả hai ngay cả tiền cho thuê nhà cũng không còn dư, cả ngày ng ã ch ãm h ãm trong ký túc xá cũ kỹ có ma của xưởng nước trái cây ăn mì gói.

Tết năm ấy, hai người chẳng còn sức tự làm cơm tất niên, cũng không dám ra ngoài tiêu hoang, Từ Tây Lâm ngay trong gió lạnh rít gào mở cái lò

vi ba nhỏ rã đông sủi cỏ bỏ vào n ấ.

Giữa hơi nước ngùn ngụt, Từ Tây Lâm nói với Tống Liên Nguyên: “Không sao, trong tay em còn hai căn nhà, thật sự không xong thì bán đi quay vòng, chưa đến mức cùng đường đâu.”

Tống Liên Nguyên không lên tiếng, lần đầu tiên cảm thấy thành công là “thời đã mệnh đã vận đã”, phí thời gian hơn một năm, hẳn hơi nản lòng r ấ.

Sau đó Từ Tây Lâm dẫn dắt mấy người, thức suốt đêm hơn mười ngày làm một phương án, tô vẽ xưởng nước trái cây cùi bắp kia một phen, phát huy miệng lưỡi trơn tru lừa một công ty thực phẩm Nhật Bản làm tiếp bàn hiệp – không phải thiết bị của xưởng nước trái cây là nhập khẩu từ Nhật Bản sao?(Tiếp bàn hiệp là người đàn ông chấp nhận người phụ nữ đã qua tay nhiều kẻ khác, chơi chán r ấ muốn tìm bến đỗ bình yên bên một ông chồng tốt, nói luôn là hiệp sĩ đồ vỏ cho nó nhanh)

Vừa vận, bán lại cho họ, ăn mì phải húp luôn nước.

Công ty vận chuyển hàng hóa thất bại, xưởng nước trái cây cũng phải bán tống bán tháo.

Hai lần thử nghiệm đầu thảm đạm kết thúc, nhưng trong lúc này, Từ Tây Lâm những khi lười nấu cơm thường đến đại học nông nghiệp gần đó ăn chực, dần dà lừa được mấy nghiên cứu sinh của trường, làm một tổ chức nho nhỏ, một đám người r ầm rộ về quê, vào thôn bao núi hoang.

Khi đó buôn bán trên mạng đã có, nhưng còn chưa hot, khái niệm Internet+ còn chưa đến với mọi nhà, một bụng kinh nghiệm thất bại từ Vitamin, Từ Tây Lâm vô cùng nhu ần nhuyễn dùng hết vào sự nghiệp mới này.

Hai người lấy thành phố lớn gần nhất làm chỗ dựa, đăng kí một công ty tên “Quê Nhà”, bắt đầu thử áp dụng dây chuyền làm lạnh nguyên vật liệu thực phẩm hữu cơ cao cấp, lần này thì thời vận rất cuộc không phụ người bên lòng, hai năm ấy gặp ngay lúc “thực phẩm hữu cơ sốt”, giai cấp trung

sản đông đảo sau khi sáng tạo đủ các lời đồn ngửa ung thư, lại nhao nhao gia nhập tôn giáo mang tên “âm thực khỏe mạnh”, tổ chức mê tín hoàn toàn mới này, “Quê Nhà” hợp thời ngoài dự tính.

Hai người khốn khổ lâu ngày, cơ hồ có ý định phải làm giàu từ đây.

Trong những ngày vui mừng này, Từ Tây Lâm vừa nghe vẹt luyện tập về đọc nhật, vừa nói với Tống Liên Nguyên: “Chúng ta chuẩn bị sẵn đi, một thời gian nữa chắc chắn sẽ có phiên toái, anh xem trước tết phải chăng nên bỏ ít tiền dứt lốt thôn ủy hội và chính quyền thị trấn, đừng để đến lúc làm lại gây ngứa mắt.”(Về đọc nhật là mấy câu như kiểu nãi đồng nấu ốc nãi đất nấu ếch ấy)

Tống Liên Nguyên lúc ấy đang húp canh trong căn phòng nhỏ Từ Tây Lâm thuê, mùa đông lạnh lẽo, hẩn bụng bát canh nóng, mặc độc một cái áo ba lỗ, mà còn nóng vã mồ hôi.

Nghe lời này, Tống Liên Nguyên hất mái tóc ướt sũng ra sau đầu, nhìn Từ Tây Lâm một cái, cảm giác trong lòng không vui lắm.

Người cùng lứa tuổi với Từ Tây Lâm, hoặc là tốt nghiệp thạc sĩ, mới vừa đi làm, hoặc là đi làm vài năm, mới bước đầu quen với công việc lật vật, đang vùng vẫy chuẩn bị từ “thằng sai vặt” thăng chức thành “đại nha hoàn”.

Gã lại phải ở trong căn nhà thuê không có máy sưởi bụng một bát canh toàn purine vụn tính chuyện tặng quà cho cán bộ thôn.

Tống Liên Nguyên chưa bao giờ để gã làm việc thể lực, tư tưởng hẩn còn dừng lại ở mười năm trước, cho rằng sinh viên đầu là phần tử trí thức quý giá, không nên thoải mái bỏ tự tôn xuống, đi theo làm việc như lũ chân đất mắt toét – tuy rằng hẩn cũng thừa nhận, mọi người đầu là tôn tử, tôn tử từng học đại học cũng chẳng hề quý giá hơn người khác chỗ nào, nhưng vẫn không muốn để Từ Tây Lâm trải qua việc này ngay trong tầm mắt hẩn. Tống Liên Nguyên chứng kiến nhà họ Từ tan rã, rất thương gã.

Con vẹt cao giọng ngâm nga: “Buổi trưa ăn bưởi chua-“

“Chờ qua tết,” Tống Liên Nguyên nói, “Xong đợt này, gửi hàng rồi, anh sẽ đi.”

Tống Liên Nguyên biết phải lo lót, song trước sau tết chính là mùa rộ, thật sự chẳng có thời gian, thế nhưng kéo dài tới năm sau, kết quả liên có chuyện.

Thôn ủy hội nơi ngọn núi hoang cuối năm tính toán sổ sách, phát hiện thu nhập toàn thôn chỉ có tí tẹo, lại nhìn “Quê Nhà” sát bên, chợt cảm thấy đã cho thuê rẻ “núi vàng”, thế là giở trò, tổ chức dân trong thôn đi gây sự, lấy cớ người dân không đồng ý, yêu cầu ký lại hợp đồng.

Tiếc thay, Tống Liên Nguyên cũng là loại dữ dằn thích mềm không thích cứng, không tin hòa khí phát tài, người dân giở trò lưu manh, hẳn liên lưu manh lại, hai bên có thể nói là cường long gặp địa đầu xà, bát tiên quá hải đều hiển thần thông, các loại chiêu số nham hiểm thất đức đua nhau trở ra, khiến cả thôn gà chó không yên, “Quê Nhà” làm ăn cũng gặp khó khăn, một đạo bị đình trệ.

Trẻ thành phố lớn lên trong nhà ấm như Từ Tây Lâm rất muốn nhân nhượng cho yên chuyện, đáng tiếc hai bên đánh nhau hăng máu, đều không nghe gã, gã đành phải chuẩn bị sẵn sàng việc này cũng đẹp, bắt đầu tính đến công việc tiếp theo.

Sau đó, đúng lúc này, đã xảy ra một chuyện mà rất nhiều năm sau người ta vẫn bàn tán say sưa.

Một ngày nọ, Từ Tây Lâm đang vắt hết óc mở rộng các mối quan hệ ở địa phương, trong một bữa tiệc tình cờ kết bạn với một cô gái tên là Cao Lam. Từ Tây Lâm đang ở cùng một đám chủ xí nghiệp nhỏ, có vẻ đặc biệt ngọc thụ lâm phong, cơ hồ là hạc trong bầy gà, Cao Lam coi trọng, chủ động tới bắt chuyện với gã.

Từ Tây Lâm dĩ nhiên là người rất dễ nói chuyện, tạo cảm giác cực kỳ thoải mái. Nhưng sau một hồi hàn huyên, Cao Lam mất đi hứng thú, cô nàng cảm thấy anh chàng đẹp trai này nhìn trẻ tuổi, nhưng làm việc quá

“trợn”, cẩn thận chú ý đến mọi mặt, tốt đến không thật, không phải bạn đời tốt.

Kết quả là cô đang muốn đi thì vừa vặn gặp Tống Liên Nguyên chạy xe máy tới đón Từ Tây Lâm.

Tống Liên Nguyên đem theo một cái mũ bảo hiểm, bản thân không đội, từ trên tay lái lấy xuống ném cho Từ Tây Lâm, hất cằm lên. Từ Tây Lâm một chê phiền toái hai chê khó coi, xách trong tay không chịu đội, Tống Liên Nguyên trợn mắt nhìn gã, cho đến khi gã phải ngoan thì thôi.

Cao Lam lúc ấy không biết làm sao mà rung động vì cái trợn mắt của Tống mặt đen, từ đó đi lên con đường thẩm mỹ khác người không yêu trai đẹp chỉ yêu mặt đen.

Anh Tống tự biết mình không có ngoại hình Phan An Tống Ngọc, đi trên đường chính là một gã đàn ông thô lỗ bình thường, đời này chưa từng gặp việc tốt được con gái theo đuổi, sợ gần chết, hơn nữa bạn chỉ huy thả chó và đánh nhau, không rảnh để ý tới Cao Lam.

Cao Lam đi theo hần lẩn lộn hai ngày, thấy tình hình chiến đấu nơi đây, liền im lặng bỏ đi.

Kết quả là cô nàng mới đi chưa được mấy hôm, chính quyên cấp trên liền ra mặt – nói bí thư chi bộ thôn tự mình ký kết hợp đồng, phí dụng nhận được không lập hồ sơ cũng không nộp lên, bỏ vào túi riêng, hợp đồng không có hiệu lực. Cán bộ thôn liên can đều bị bắt, chính quyên trên một cấp cho Tống Liên Nguyên đang choáng váng nộp bù ít tiền mang tính tượng trưng, ký lại hợp đồng với hần, hơn nữa làm việc rất công chính.

Thôn dân phát hiện mình tự dựng làm súng cho người ta, lập tức kết thúc cuộc chiến.

Một cuộc tranh chấp thanh thế lớn vậy mà được giải quyết như dao sắc chặt đay rồi!

Sau đó mới biết, Cao Lam là cháu cục trưởng Cục tài nguyên đất đai quốc gia, trở về nói một câu lên trên, vừa vịn trên bắt điển hình, bèn ra tay với vụ này luôn. Tổng Liên Nguyên tuyệt đối không ngờ mình tung hoành giang hồ hơn mười năm, vậy mà một ngày kia còn có thể dựa vào “nhan sắc” giải quyết vấn đề, thật khó hình dung là mùi vị gì.

Anh Tống từ sáng đến tối bị Cao tiểu thư không rứt rờ rượt chạy khắp núi, Từ Tây Lâm ở ngoài xem hài, đồng thời cũng không nhàn rỗi – sau khi gã và Cao Lam thân nhau, gã nhanh chóng thuận thế dựa vào cô nàng để chen vào các giới lớn nhỏ ở bản địa.

Sau đó Cao Lam thành chị dâu Từ Tây Lâm, Từ Tây Lâm thì trên bàn rượu lôi kéo, đan một mạng lưới quan hệ chằng chéo phức tạp, không bao giờ để Quê Nhà gặp cảnh cường long không đánh lại địa đầu xà nữa.

Gã từ nhỏ lòng tham không đáy, đã từng nhất tâm bát dụng, trước mắt trải qua một phen sóng gió nhấp nhô, đã tiến hóa thành Mega(1), đáng tiếc lại không có nhiều nơi để chia tám tâm tư, gã đành phải để hết lên dựa dẫm làm ăn.

“Quê Nhà” dầm dề vào quỹ đạo, rất nhanh, cái vũng nước cạn hời ở đây không đủ cho Từ Tây Lâm gây sóng gió nữa.

Mấy năm trước có khuynh hướng lạm phát, kinh tế hơi quá nhiệt, mấy năm nay nguội đi, liên xuất hiện rất nhiều vấn đề lịch sử sót lại – một số chủ xí nghiệp nhỏ lúc ấy nóng đầu đi theo làm bừa hạng mục, kết quả là về sau khả năng kiếm lời không ổn, nguần tài chính đứt, sửa không còn kịp, kẹt ở đó không lên cũng không xuống, muốn tìm người tiếp nhận, mà cùng lúc đó, cũng có một số kẻ giàu có tìm hạng mục muốn hạ giá hết cỡ để kiếm lợi.

Từ Tây Lâm đang rảnh rỗi, bèn đi dặt mối, việc làm ăn thành công, liên lấy ít cổ phần, cũng không làm bừa với người ta, thuê kế toán mỗi tháng xem sổ sách một cái, chờ chia hoa hồng.

Mới đầu làm nhỏ, Tống Liên Nguyên không thèm quản gã, nào ngờ thăng chó em này một ngày kia mạnh tay, dẫn về một khách hàng lớn.

Vị khách hàng lớn này họ Ngụy, điển trai vô cùng, cũng rất nghiêm túc, có sự cao quý lãnh diễm của chòm sao Xử Nữ, quản lý hạng mục bên cạnh trước mặt anh ta ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ban đầu, Ngụy tiên sinh không để mắt tới thanh niên như Từ Tây Lâm, sau đó tiếp xúc mới phát hiện nước trong đây quá sâu, vẫn cần có người dẫn đường.

Lúc người ta không cần gã, Từ Tây Lâm cũng không vội vàng xấp lại, chờ Ngụy tiên sinh gọi điện thoại mời ăn cơm, Từ Tây Lâm còn cực kỳ thức thời chủ động lui nhường một bước dài, nói là “kết thiện duyên”.

Tống Liên Nguyên non một tháng không thấy bóng gã, sau đó nhận được điện thoại của Từ Tây Lâm bảo hẳn đi ký hợp đồng. Tống Liên Nguyên luôn cảm thấy đây không phải giá thị trường đứng đắn, lại cảm thấy mình là không công mà hưởng lộc, ăn bữa cơm mà nhấp nha nhấp nhồm.

Trước khi đi, Tống Liên Nguyên tiễn Ngụy tiên sinh lên xe. Ngụy tiên sinh bỗng nhiên chỉ Từ Tây Lâm mà hỏi một câu: “Cậu bé đó bao nhiêu tuổi rồi?”

Tống Liên Nguyên: “Sắp hai mươi tám rồi.”

Ngụy tiên sinh nghe thế nhướn mày, thận trọng gật đầu, ý tứ sâu xa nói với Tống Liên Nguyên: “Cậu bé khá lắm, cầm đuôi là thành khỉ rồi.”

Nói rồi anh ta lên xe đi luôn, Tống Liên Nguyên suy ngẫm một lúc, cứ cảm thấy Ngụy tiên sinh nói không giống lời hay – dĩ nhiên, cũng có khả năng là vì vị kia nói cái gì cũng không giống lời hay.

Tống Liên Nguyên quay đầu lại nhìn Từ Tây Lâm. Từ Tây Lâm trên bàn tiệc uống hơi nhiều, ban nãy ra vẻ bình thường, lúc này tiễn khách hết rồi, gã mới lắc lư vịn tường, vẻ mặt mệt mỏi, cười với Tống Liên Nguyên.

Tống Liên Nguyên nghĩ, không thể để gã tiếp tục như vậy.

Hắn tức giận vẫy tay gọi Từ Tây Lâm: “Lăn lại đây.”

Từ Tây Lâm vịn tường đi vài bước, phát hiện thật sự rất chóng mặt, còn đi nữa thì phải đánh Túy Quyên, thế là ng ửi xồm xuống tại chỗ, ấn trán xua tay nói với Tống Liên Nguyên: “Thứ cho mặt tướng đang mặc giáp trụ, không thể thi toàn lễ.”

Tống Liên Nguyên hơi đau răng, cảm thấy nửa Nam giang sơn của “chúa công” thực sự chật chội, không đủ cho Từ đại tướng quân phát huy, cứ thế mãi, gã không thể không gây chuyện thị phi.

Vì thế, trải qua công tác chuẩn bị non nửa năm, Tống Liên Nguyên một gây tống cổ Từ Tây Lâm về nhà, để gã bắt đầu từ con số không, khai thác thị trường phương Bắc.

Trước khi đi, Cao Lam muốn đích thân xuống bếp tiễn Từ Tây Lâm, ai ngờ vừa c ần dao, Từ Tây Lâm liền nhìn ra trình nghiệp dư của cô nàng, cười hì hì giành lấy n ồi bát.

Cao Lam giật mình phát hiện, cái kẻ bình thường đối r ả hòng cũng thà ăn mì chứ không xuống bếp vậy mà thâm tàng bất lộ!

Cô đứng xem một lúc, lấy ra một quyển sổ nhỏ, chẳng kiêng n ể gì hỏi Từ Tây Lâm: “Khai mau, chú đã lừa gạt bao nhiêu em gái r ấ?”

Từ Tây Lâm mới đầu hơi b ỡ ngỡ, r ấ mau chóng tìm được xúc cảm của kỹ thuật c ần dao, nhanh nhẹn cắt sợi, cúi đầu cười gian, không lên tiếng.

Cao Lam: “Gặp người tốt thì dẫn về ra mắt anh chị, đừng lòng bông nữa.”

“Chị dâu né ra, coi chừng bỏng,” Từ Tây Lâm đồ rau củ đã thái xong vào chảo nóng, ngọn lửa bùng lên cao, gã bùng lên hất hất rất ra dáng, tỳ tay đảo vài cái, trong tiếng nổ của máy hút khói d ầu nói với Cao Lam, “Em g ần đây không định yêu đương, tổn ti ền lắm.”

Tống Liên Nguyên ở bên cạnh nghe thấy, hốt hải tìm việc đuổi Cao Lam đi, không cho hỏi nữa.

Sau đó hắn giống như cái hồ lô không miệng, đứng ở cửa bếp cả nửa ngày, há miệng lại nuốt v ề, giống như không biết nên nói từ đâu.

Từ Tây Lâm liếc thấy, giả đò không biết.

Tống Liên Nguyên một lúc lâu mới do dự mở miệng: “Con người... phải nhìn v ề phía trước.”

“Ừm,” Từ Tây Lâm đáp ứng rất nhanh, “Yên tâm đi tổ chức, em cam đoan hoàn thành nhiệm vụ khai hoang.”

Tống Liên Nguyên thở dài trong im lặng, Từ Tây Lâm sớm đã không còn là đứa trẻ bị hắn tát một cái đò hoe vành mắt.

Cứ thế, Từ Tây Lâm dẫn con v ệt sống nương tựa lẫn nhau, quay v ề cố hương xa cách đã lâu.

Từ Tây Lâm đi quá gấp, chưa kịp quen với “nhà mới”, nhiều năm không v ề, tra bản đ ồ cả buổi mới tìm được chỗ, sau đó phát hiện nhà không thể ở – nhà bỏ không đã lâu năm, vừa không cho thuê, vừa không cho người giúp đ ỡ coi chừng, sớm biến thành nhà ma, không điện không nước không khí đốt, ngay cả khóa cũng rỉ sét.

Từ Tây Lâm đành phải xách con v ệt đi ở khách sạn.

Gã áo gấm v ề làng, mà không nhà đ ể v ề

Từ Tây Lâm vừa thuê người vừa tự mình ra tay, dọn dẹp ba ngày, nộp hết các phí phải nộp, sửa hết mấy thứ cần sửa, cuối cùng mới có một mái hiên trú chân.

Gã ở đây từng chút một lập công ty con đ ầu tiên của “Quê Nhà”, cái gì cũng tự mình xem qua, rồi rãi li ền tặng ca, tặng đến thật sự không còn việc

gì làm mới đi về, gã còn tạo một trang cho đi nhờ xe, không kiếm tiền xăng, chỉ mong trên đường có người trò chuyện.

Ai ngờ đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Gần đến tết, Từ Tây Lâm đã sớm cho nhân viên vất chân chờ ngày nghỉ về nhà, bản thân đi siêu thị mua ít đồ, radio giao thông nói trên đường lại kẹt xe nặng, đường chính đầu thành bãi đỗ xe, Từ Tây Lâm cảm thấy mình thiếu một người bạn để cùng chửi giao thông thành phố, bèn nhận đại một yêu cầu... Kết quả là nhận phải một người nằm mơ cũng không ngờ đến.

Chớp mắt mở cửa xe nhìn thấy Đậu Tâm, Từ Tây Lâm theo bản năng không dám nhận, không phải là Đậu Tâm thay đổi quá nhiều, mà là... làm sao có thể?

Thành phố này, đường lớn thênh thang, kẹt xe khắp nơi, mỗi ngày cùng ngàn vạn người đi lướt qua nhau, gặp một gương mặt quen còn khó, huống chi là hắn?

Kết quả vậy mà còn là Đậu Tâm mở miệng trước – Từ Tây Lâm hoài nghi Đậu Tâm ban đầu chỉ sợ cũng không dám nhận, bởi vì sau khi lên xe hắn nhìn chăm chăm bằng lái trên cửa kính mấy phút.

Đậu Tâm: “Đổi xe rồi?”

Hệ thống ngôn ngữ một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày quá tải của Từ Tây Lâm nhất thời không nhạy, cả buổi mới “Ừm” một tiếng, khô khan nói: “Đúng thật là cậu à, khéo quá nhỉ... Mới về nước sao?”

Đậu Tâm gật đầu, lại nói: “Còn kẹt hơn ngày xưa.”

Từ Tây Lâm: “Đúng vậy.”

Sau đó hai người không còn chuyện gì để nói.

Đậu Tâm không biết Từ Tây Lâm mấy năm không về nhà, Từ Tây Lâm cũng không biết Đậu Tâm trong mấy năm qua nhiều lần về nước, lần nào

cũng vô công mà về, mù mờ rời đi – trong những năm ở phương Nam gã từng lang bạt kỳ hồ, từ công ty vận chuyển đến xưởng nước trái cây lại đến Quê Nhà, liên tục đổi mấy chỗ, mất hai cái di động, ngay cả Lão Thành cũng là sau khi trở về mới liên lạc.

Cả hai không hẹn mà cùng không dám hỏi tình hình gần đây của đối phương, thời gian xa cách như cái hộp đen đáng sợ, chẳng ai biết tùy tiện mở thì bên trong sẽ nhảy ra yêu ma quỷ quái gì.

Đã trở về, sau này còn đi nữa không? Tương lai có tính toán gì không?

Mấy năm nay đã đi đâu?

Có bạn gái... hay bạn trai chưa?

Tại sao lại bán nhà chuyển đi nơi khác? Là có người mới, hay có nhà mới rồi?

Mấy năm nay sống thế nào?

Con vẹt kia còn sống không?

— Trong Digimon có 6 cấp tiến hóa gồm Fresh (sơ sinh), In-Training (tập luyện), Rookie (thành thực), Champion (chiến sĩ), Ultimate (cùng cực) và Mega (siêu cực). Mega chính là cấp mạnh nhất.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 55: Gặp lại

Đậu Tầm đứng ngẩn ra rất lâu trước cửa khách sạn, cho đến khi nhân viên phục vụ run rẩy tới hỏi, hắn mới lơ đãng đi vào.

Trong sảnh khách sạn sáng đến soi gương được trưng “cung hỉ phát tài”, cửa bày một vòng quýt vàng treo đầy trên đồng, bầu không khí vui mừng ngày tết hắt vào mặt.

Đậu Tầm im lặng lưu số di động của Từ Tây Lâm, đúng lúc này, điện thoại đổ chuông.

Trong chớp mắt, biểu cảm bình tĩnh của Đậu Tầm dao động dữ dội, song hắn lập tức thấy rõ màn hình hiển thị – Đậu Tuấn Lương.

Hắn “Chặc” một tiếng, vừa ghét bỏ vừa mất mát, trực tiếp tắt luôn điện thoại, quay người lên nhà hàng ở tầng hai.

Tầng hai khách sạn là một quán món ăn Quảng Đông dở nam dở bắc, trang hoàng xanh vàng rực rỡ như mang theo mùi cá muối đầy dầu mỡ, vừa nhìn đã chẳng muốn ăn.

Đậu Tầm được nhân viên phục vụ dẫn đi tìm Đậu Tuấn Lương.

Đậu Tuấn Lương già rồi, bóng lưng tựa hồ thấp bé hơn ngày trước một chút, không để tóc ba bảy nữa, mà cắt ngắn chỉnh tề cũng bạc hết rồi. Ông ta mới bị Đậu Tầm cúp điện thoại, còn muốn gọi lại, một đứa bé trai tám tuổi ở bên cạnh nhảy lên nhảy xuống, tạo thành các loại chướng ngại cho nhân viên phục vụ qua lại.

Đậu Tuấn Lương không nhận được túm nhóc con kia về, đang định quở mắng nó, vừa ngẩng đầu liếc nhìn thấy Đậu Tầm hai tay đút túi đi tới.

Đậu Tầm lúc đi, là thiếu niên tha hương một bầy phần uất, lần này trở về sự ngạo mạn vốn phô trương thanh thế đột nhiên trở nên có sức thuyết phục hẳn, vẻ mặt không coi ai ra gì. Hắn cũng không khách sáo, không xa không gần lác di động tỏ ý cho Đậu Tuấn Lương biết đã nhận được điện thoại, sau đó tùy ý gạt đầu với nhân viên phục vụ dẫn đường, nói với Đậu Tuấn Lương: “Kẹt xe.”

Đậu Tuấn Lương nhìn thấy hắn tự dưng liến muốn đứng dậy, lập tức kịp phản ứng, cảm thấy không có đạo lý cha ghênh đón con, thế là lại ngổ xuống, thản nhiên ngắm nghía Đậu Tầm một phen, đoạn ông ta ho khan một tiếng, nửa thật nửa giả trách: “Sao về nước cũng không nói một tiếng?”

Đậu Tầm: “Còn chưa kịp.”

Đậu Tuấn Lương dừng một chút: “Nào có đạo lý về nhà lại đi ở khách sạn, con...”

Ông ta muốn hỏi Đậu Tầm có định về nhà ở không, ông ta và Ngô Phân Phân đã ở riêng rất lâu rồi. Vài năm nay Đậu Tuấn Lương đột nhiên không mấy hứng thú với hoa cỏ, nhất thời cũng chẳng ai ép Đậu phu nhân nhường chỗ, vậy là hai người cứ thế không mặn không nhạt mà lãng phí thời gian. Kết quả là lời mời mang theo hi vọng Đậu Tuấn Lương vẫn chưa nói ra miệng, Đậu Tầm đã nhàn nhạt đáp: “À, chỉ ở tạm thôi, trong trường còn có chút việc, vài hôm nữa có thời gian sẽ đi tìm nhà sau.”

Đậu Tuấn Lương bị hắn chặn họng, giờ đưa gõ bàn tay bé trai bên cạnh đang bốc món ăn nguội, quát to: “Con không biết dùng đũa à? Không quy củ!”

Đậu Tầm theo ánh mắt ông ta thoáng nhìn đứa trẻ kia – trên huyết thống nên tính là nửa em trai hắn.

Nửa em trai chạm vào ánh mắt hắn, hơi sợ người lạ này, thế là ngoan ngoãn hơn.

Đậu Tằm khách sáo nói với Đậu Tuấn Lương: “Đứa trẻ này trông không tệ, giống mẹ nó.”

Đậu Tuấn Lương: “...”

Câu này của Đậu Tằm nghe chỉ là một câu hàn huyên bình thường, không có vấn đề gì cả, lại chuẩn xác chọc thủng một lỗ to ở phế quản Đậu Tuấn Lương.

Đậu Tuấn Lương luôn đánh giá cao bản thân, cho rằng con mình sinh ra tốt nhất trên tư chất tính cách giống mình, trên diện mạo giống những người mẹ Hoàn béo Yến gầy đều đẹp đó – thí dụ như Đậu Tằm, tuy trong quá trình lớn lên gặp một chút vấn đề, nhưng tổng thể cũng xem là “tác phẩm thành công”. (Hoàn là Dương Ngọc Hoàn và Yến là Triệu Phi Yến, ý ở đây là dù béo hay gầy đều có vẻ đẹp riêng)

Tiếc thay nhiệm sắc thể hai người trao đổi cho nhau hiển nhiên là gán ép, sinh con thế nào thật sự chẳng theo ý nguyện chủ quan của người ta, Đậu Chương con út của Đậu Tuấn Lương cả diện mạo lẫn IQ, toàn là bản nhái của Ngô Phân Phân, còn là bản trước khi thẩm mỹ.

Vì thằng nhóc này, Đậu Tuấn Lương đặc biệt mua một căn nhà sát trường vừa xập xệ vừa đắt, cố đưa Đậu Chương vào tiểu học tốt nhất, kết quả là bình quân một ngày phải nhận hai cú điện thoại cáo tội, học hành chẳng biết cái đểch gì, chỉ giỏi bắt nạt bạn.

Nói tóm lại, tâm bệnh lớn nhất của Đậu Tuấn Lương chính là “thằng út giống mẹ nó”.

Đậu Tuấn Lương bực bội cười gượng một tiếng, hoài nghi Đậu Tằm là cố ý khiến mình khó chịu.

Hai cha con rất lâu không gặp nhau hàn huyên sáo rỗng một lúc, không thể thân thiện hơn giữa những người qua đường.

Đậu Tằm về nước căn bản cũng không hề báo cho Đậu Tuấn Lương, là Đậu Tuấn Lương có một người bạn có chút quan hệ hợp tác với xí nghiệp

của trường cũ của Đậu Tâm, thông qua người ngoài mới biết tin tức về con trai.

Đậu Tuấn Lương dè dặt thăm dò: “Sau khi trở về định làm gì?”

“Vẫn chưa nghĩ ra,” Đậu Tâm nói, “Đề xem có việc gì thích hợp, nói sau đi.”

Đậu Tuấn Lương bực bội dùng đầu đũa nhúng vào cái bát nhỏ trước mặt, biết hẳn chưa nói thật.

Ông ta nghe nói Đậu Tâm là trở về theo lời mời của giáo viên cũ, tham dự một hạng mục nghiên cứu do giáo sư ngày xưa dẫn đầu, đi điều kiện nhà trường đưa ra rất hậu hĩnh, ở trong giới của Đậu Tuấn Lương không phải là bí mật.

Đậu Tuấn Lương biết Đậu Tâm đang thuận miệng đáp lấy lệ, chỉ là lời nói chuyện “tương lai” với mình thôi. Ông ta có chút cảm giác thất bại khi không biết phải mở miệng từ đâu, nghĩ một chút, lại hỏi: “Con trai của bà Từ... Còn liên lạc với con không?”

Đậu Tâm nhìn ông ta nở nụ cười, giờ tay lấy ly trà không rót cho ông ta: “Ngài đừng chỉ lo uống nước, đồ ăn ở đây hơi nhạt, không hợp khẩu vị à?”

Đậu Tuấn Lương là hạng người thành tinh, từ vẻ mặt hẳn và ý nằm ngoài lời hiểu được đi đâu hẳn chưa nói ra – kẻ thích mặn ăn củ cải muối kẻ thích nhạt lại nhọc lòng, liên quan đến gì tới ông?

Mấy năm Đậu Tâm ở nước ngoài, một xu ti ền cũng chưa từng dùng của ông ta, tận đến khi Chúc Tiểu Trình gọi điện thoại, Đậu Tuấn Lương mới biết Đậu Tâm ngừng hết thẻ ban đầu dùng, quyết tuyệt không nhận cha mẹ giúp đỡ về kinh tế và chỉ tay năm ngón nữa. Đậu Tuấn Lương không biết mấy năm nay hẳn sống ra sao, bây giờ gặp lại, trong lòng chỉ hiện ra một câu – thằng nhóc này cứng cánh r ồi.

Cứng cánh r ỡ, thì không chịu quản thúc, cũng không cần nghe ông nói nhằm nữa, càng không giương cung bạt kiếm với ông ta, đã chẳng coi ông ta ra gì.

Đậu Tuấn Lương ăn một bữa tối uất ức, gọi nhân viên phục vụ tính tiền, kết quả nghe nhân viên phục vụ cười tủm tủm nói với Đậu T ầm: “Chào anh, chúng tôi đã cộng vào tiền phòng, xin anh vui lòng xác nhận hóa đơn.”

Đậu Tuấn Lương: “...”

Làm cha, bất luận đối với con trai là nghiêm là chi ều hay thờ ơ, khi phát hiện con bắt đầu coi nhẹ quyền uy của cha, đại để đều có nỗi quanh quẽ này – cảm thấy mình già r ỡ.

Đậu T ầm đuổi Đậu Tuấn Lương quanh quẽ đi, quay về phòng khách sạn.

Mở màn hình laptop đang chờ, trên đó còn một bài luận văn viết dở.

Đậu T ầm ng ỡ nhìn máy tính một lúc, giờ qua giờ lại ba bốn lần bài luận mình viết trước đó, cái gì cũng chẳng xem nổi, rốt cuộc vẫn thờ dãi, ngửa mặt dựa ghế.

Vừa nhắm mắt, điệu dân ca trong xe Từ Tây Lâm li ền không ngừng quanh quẩn trong đầu. Xe thương vụ bình thường, trang trí bên trong xa hoa hơn bên ngoài nhi ều, trong xe rất sạch sẽ, ng ỡ cực kỳ thoải mái, cũng không biết có phải thường cho người ta quá giang hay không, bằng lái để ngay nơi dễ thấy, gặp nữ hành khách xa lạ, cũng không làm người ta cảm thấy thiếu an toàn.

Đậu T ầm nhớ tới tay Từ Tây Lâm thờ ơ để trên tay lái – khớp xương rõ ràng, rất sạch sẽ, không đeo vòng tay lẫn đồng hồ lộn xộn, cổ tay áo không dính một hạt bụi, trên mu bàn tay có một vết sẹo nhỏ, như là bị d ầu bắn lên.

Kỹ thuật lái xe của gã đã tốt hơn rất nhi ều, Đậu T ầm nhớ năm đó trình độ gã chỉ xấp xỉ Lão Thành, cũng là một chiếc xe chiếm hai chỗ đậu, vậy

mà bây giờ đã biến thành “thao tác cấp centimet”, ra vào ngõ tắt nhỏ hẹp, một cọng lông gà cũng chẳng dính... Song có vẻ rất mệt, mắt trước sau chỉ hé ra, trên đường Đậu Tâm vài lần hoài nghi gã sắp ngủ rồi.

Đậu Tâm năm đó ra đi dứt khoát kiên quyết, năm đầu tiên, hẳn hận Từ Tây Lâm thấu xương, trên đường gặp một người họ Từ, cũng phải hẳn thù mà nhìn người ta rất lâu.

Nhưng nền móng của thù hận này không bền chắc như trong tưởng tượng, chờ tới khi hẳn một mình cô đơn đến nơi đất khách quê người, thì đã tan quá nửa, nhìn thấy người ngoại quốc na ná nhau đây trên đường, trong lòng hẳn sinh ra một loại ảo giác, ấy là nơi đây bất kể thế nào cũng chẳng ở quen được, phần nộ thù hận và nhung nhớ bắt đầu khó phân thắng bại mà giằng co nhau.

Nhiều khi đêm khuya canh thâu, Đậu Tâm tự dưng choàng tỉnh dậy, thường nghe thấy bạn trọ cùng ở phòng bên gọi điện thoại về nhà, hẳn sẽ không cách nào kiềm chế nhớ tới Từ Tây Lâm và căn phòng ngủ nhỏ ở tầng hai... Đó là “nhà” duy nhất mà đời này hẳn từng thừa nhận.

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng tưởng tượng mình còn ở trong nhà.

Một cái giường đơn, bản thân hẳn nằm, nhưng chỉ chiếm một nửa, vờ như bên cạnh còn có một người.

Nhưng hẳn không dám, cũng không muốn liên lạc với Từ Tây Lâm. Khi đó Đậu Tâm phân cao thấp với chính mình, luôn cảm thấy hai người đi đến bước này, là do sự bất lực của chính hẳn tạo thành.

Lòng tự tôn mạnh mẽ của Đậu Tâm âm ỉ trong lòng ngực gầy, khiến hẳn một mình gánh cả nhung nhớ lẫn thất bại, cắn răng muốn sống cho giống người.

Tận đến khi hẳn chậm một bước nhận được mail của Từ Tây Lâm.

Tận đến khi hẳn trở về bằng tốc độ nhanh nhất, lại phát hiện “trong nhà” người đi lâu trống, đã đổi chủ mất rồi.

Ngoài ban công nhỏ quen thuộc treo một loạt đèn lồng lớn, khu vườn nhỏ ban đầu trồng đầy các loại hoa đặt một loạt vại dưa muối. Cái xe đạp xấu xí của hai người ngày trước sớm đã không còn, một cái xe cho em bé tập đi vút dưới chân tường, chữ phúc dán ở cửa lúc chuyển nhà đã hơi loang lổ, có vẻ đã dọn đến một thời gian rồi.

Khoảnh khắc ấy, Đậu Tâm kéo va li hành lý không biết nên có phản ứng thế nào.

Trong thế giới của hắn từng xuất hiện một cái máy ủi đất khổng lồ, dễ như trở bàn tay mà hủy diệt hết thảy, cưỡng chế trục xuất hắn, chờ hắn vất vả lắm mới tích đủ dưỡng khí và sức mạnh để phản công, lại phát hiện đường xưa rất cuộc chẳng tìm thấy nữa.

Cả tiểu khu, thành phố... thậm chí tổ quốc rộng lớn vô biên, đều trống trải hẳn.

Đậu Tâm mất bao công sức mới tìm ra tài khoản mạng xã hội không hay dùng, trầy trật liên lạc với một số bạn học ngày trước không thân, nhưng chẳng nơi nào có tung tích Từ Tây Lâm.

Hắn từng cho là, chỉ cần mình đi về phía trước, đi không ngừng, không ngừng mạnh lên, rồi có một ngày, có thể văn hóa thứ đã mất. Sau đó hắn mới hiểu, thế giới cũng đang đi về phía trước, không ngừng đi, thứ cũ không ngừng biến chất bốc hơi, tan thành tro bụi.

Chẳng có cái gì chờ đợi hắn cả.

Đậu Tâm không phải là người dễ dàng từ bỏ hy vọng, quãng thời gian sau đó, ngày nghỉ, giao lưu học tập, có cơ hội là hắn sẽ chạy về nước, chạy rất nhiều chuyến, nhưng lần nào cũng phí công.

Hắn như chú chim di cư lạc đàn, vô số lần đi qua cửa “nhà” ngày càng xa lạ.

Nhìn thấy chữ phúc không còn.

Nhìn thấy xe tập đi cũng mất.

Nhìn thấy xe tập đi biến thành một chiếc xe đạp trẻ con, trong vườn trồng một lứa hành lá xanh non mơn mớn...

Nơi đó năm sau xa lạ hơn năm trước, gần đây, người chủ mới lại trang hoàng lần nữa, lại lần nữa quét vôi tường ngoài, còn lắp cửa sổ chống trộm trông rõ là kỳ dị.

Chiều nay Đậu Tâm mới từ địa chỉ cũ nhà họ Từ trở về, đổi tuyến đường đến trường làm vài thủ tục, gọi chiếc xe, ai ngờ Từ Tây Lâm tìm mãi không thấy thành linh xuất hiện không báo trước. Giống như một người lang thang nhặt vé số, kết quả là được thông báo trúng độc đắc, mất luôn phương hướng, Đậu Tâm ngồi trong khách sạn, bộ óc đã gặp qua là không quên được hoàn toàn chẳng nhớ nổi trên đường mình đã nói những gì.

Cảm giác chân thật “bỗng nhiên ngoảnh đầu lại, thấy người ấy đang ở nơi ánh đèn le lói” là thế nào đây?

Khó lòng hình dung... Trái lại hẳn đã thuộc số bằng lái của Từ Tây Lâm.

Công ty Từ Tây Lâm đã cho nghỉ, ngày hôm sau gã tự mình lái xe đi tặng mấy chậu hoa của Lão Thành cho khách hàng lớn, vừa kẹt xe vừa xả giao, mất cả ngày trời, có vẻ rất bận rộn.

Song lúc chờ đèn đỏ, lúc chờ người, lúc chờ nhân viên tính tiền quẹt thẻ, gã lại luôn không nhìn được cúi đầu nhìn di động – chính bản thân cũng không biết mình đang tìm gì, luôn cảm thấy có việc gì đó phải làm.

Từ Tây Lâm đóng vai thiếu niên nghiện net cả ngày lơ đãng, mù mờ kết thúc công việc trước tết, về nhà cầm một nắm hạt thông chơi trò “mày ném tao nhặt” với vet, bừa bãi cả nhà, lại cùng chim dọn dẹp – chim phụ trách nhặt hạt thông rơi vãi và lông rụng, Từ Tây Lâm ngồi xổm dưới đất lau sàn nhà.

Đang lau thì gã choàng tỉnh ngộ mình muốn làm gì – gã muốn gửi tin nhắn cho Đậu Tâm, thăm hỏi hay chúc tết đều được... Tóm lại là nói vài câu gì đó.

Từ Tây Lâm ng ồi trên sàn nhà mới lau xong, đắn đo một lúc lâu, di động cầm lên lại bỏ xuống, gõ mấy chữ lại xóa, một tiếng thăm hỏi ngắn gọn thôi mà sắp làm gã vắt cạn não.

Con vẹt trừng mắt đậu lên vai gã, tò mò thò đầu nhìn di động, móng vuốt sắc nhọn lại móc rách một cái áo len.

“Á... Đ ồ phá của!” Từ Tây Lâm mắng một tiếng, nhưng không xua nó, gheo, “Đừng phá nữa, hát một bài cho ba nghe đi.”

Con vẹt bình tĩnh cúi đầu nhìn móng vuốt mình, cào áo gã chơi, chẳng thèm lên tiếng.

“Tráng chí lẫm vên kị phân thù, tri kỷ nan phùng kị nhân lưu”... Từ Tây Lâm ngâm nga hai câu “Tiêu dao thán”, muốn định sẵn điều cho nó. (Tiêu dao thán do Hồ Ca trình bày, là ca khúc trong bộ phim Tiên kiếm kỳ hiệp)

Kết quả là con vẹt không chấp nhận bài gã chọn, ngửa cổ tru lên vài câu vô ý nghĩa, sau đó phun ra một câu: “Lúc trước là anh đòi chia tay, chia tay thì chia tay...”

Từ Tây Lâm hết nhin nỡi búng miệng chim, ngăn lại bài “Bán chác tình yêu” chết tiệt.

Vẹt bị quấy r ầy hứng ca hát, phẫn nộ cào vai gã thủng mấy lỗ.

Từ Tây Lâm: “Tiêu nghiệt súc.”

Thật không hổ là do Đậu Tâm mua về

Sau đó gã nghĩ một chút, thở dài, bỏ di động xuống, nói với vẹt: “Mày nói cũng có lý.”

Năm đó là gã không giải thích gì bẻ tay Đậu Tầm ra, gọng gàng dứt khoát, cũng là gã một cú điện thoại gọi Đậu Tuấn Lương tới, đập tan đường xoay chuyển cuối cùng giữa hai người.

Hiện giờ nhiều năm qua đi, Đậu Tầm phải có cuộc sống mới rồi, hơn nữa ngày đó trên xe dăm ba câu, hẳn tựa hồ còn có chút khúc mắc chưa tiêu. Từ Tây Lâm nghĩ, nếu gã còn dày mặt làm bộ đi êm nhiên như không quay lại quấy rầy, thì không khỏi quá bỉ ổi.

Từ Tây Lâm nói với chim: “Khốn nạn quá, đúng không?”

Con vẹt ông gà bà vẹt đáp: “Tám trăm quân tiêu biểu chạy khỏi sườn núi phía Bắc-” (Đây là một câu trong về đọc nhụ)

“Vậy được rồi,” Từ Tây Lâm thay nước cho nó, làm bộ làm tịch nhận lời, “Thế chúng ta chạy khỏi sườn núi Bắc – quay về phía Nam đón tết đi.”

Hội họp lớp hội đồng sự gì đó, ngay cả “Thiên Địa hội” đến mời gã cũng chẳng muốn đi. Lúc hèn Từ Tây Lâm có lực hành động kinh người, năm phút đã đặt xong vé máy bay quay về đại bản doanh “Quê Nhà”, chuẩn bị cấp dép chạy cho lẹ.

Kết quả là ngay khi tin nhắn đặt vé thành công mới gửi đến di động, Lão Thành gọi điện thoại tới báo thời gian và địa điểm họp lớp.

Từ Tây Lâm có một bụng lý do, mở miệng là ra ngay: “Chắc tôi không đi được đâu, tết tôi phải quay về văn phòng chính một chuyến...”

“Lý do lý trấu.” Lão Thành không khách sáo cắt ngang, “Không được, lần này ông phải đến, đập nỡ bán sắt cũng phải đến!”

Từ Tây Lâm: “Tôi...”

Lão Thành: “Lão Thái ra rồi!”

Từ Tây Lâm: “...”

Quả thật là lý do không cách nào phản bác.

Trăng Khuyết một năm trước chính thức đóng cửa, tòa nhà lớn dĩ xuống còn hai tầng, tầng hai thành quán món cay Tứ Xuyên, tầng một bị mấy quán nhỏ chia nhau, ngay cả Lục Trung cũng chuyển chỗ, sau khi sát nhập với một trung học khác, dọn đến nơi rộng hơn. Các địa điểm quen thuộc đều hoàn toàn thay đổi, Lão Thành đành phải đặt một quán karaoke mới mở, dùng tiệc đứng, ăn cơm cũng bớt việc.

Không thể gặp ở “chỗ cũ”, luôn cảm thấy hơi là lạ, khiến hợp lớp không giống hợp, ngược lại hơi giống bạn trên mạng gặp mặt hơn.

Từ Tây Lâm trước đó tra sẵn tuyến đường, đậu xe ngay ngắn, xách mấy chai rượu vang đi vào, ở cửa gặp một cô gái tóc dài dong dỏng cao đang gọi điện thoại, gã liếc một cái, không quen, thế là nhường người ta qua, định im lặng đi vào trong.

Cô gái kia lại bỗng nhiên hét lên: “Bí thư Từ!”

Từ Tây Lâm mù tịt quay đầu lại nhìn cô ta.

Cô gái nói: “Ông hay quá ha, ngay cả tôi cũng không nhận ra!”

Từ Tây Lâm vừa cười xấu hổ, vừa nhìn kỹ những đặc trưng khuôn mặt bị đối phương trang điểm nhẹ che khuất, vẫn chẳng nhận ra.

Lại nhìn cái đầu không thấp hơn mình mấy centimet, trong lòng càng thêm bực – Lớp họ từng có nữ sinh cao thế sao? Chẳng lẽ là ai tốt nghiệp cấp ba xong lại không biết xấu hổ lén cao thêm một đoạn?

Trừ khi...

Từ Tây Lâm: “... Chờ đã, đằng ấy không phải là Dư Y Nhiên chứ?”

Dư Y Nhiên giảm chiều ngang còn một nửa năm đó, thật y như chuyên giới, tóc ngắn tũn thành tóc dài thướt tha, quần cộc cũng biến thành váy dài, còn học được cười không lộ răng!

Thoạt nhìn lại giống một cô gái “bình thường”.

Từ Tây Lâm tới muộn, lúc vào phòng, phát hiện rất nhiều người đã tới trước, trong chớp mắt cảm thấy cả phòng toàn người xa lạ, ngỡ ngàng một lúc lâu mới tìm được trạng thái.

Ngô Đào sớm phát tướng, thời thiếu niên mặt gầy nhon, hiện tại lại thành mặt vuông, thành một người đàn ông đôn hậu, có vẻ ôn hòa hơn không ít, cực kỳ phù hợp với hình tượng giáo viên thể dục trung tiểu học.

La Băng cũng khéo léo hơn, mới đính hôn xong, trên tay đeo nhẫn kim cương năm sáu phân, một viên nho nhỏ, kiểu dáng lại hết sức tinh xảo, tựa hồ đã bước một chân vào cuộc hôn nhân bình thường hạnh phúc. Sự ngại ngùng ngày trước cũng biến mất, thấy Từ Tây Lâm vào, cô nàng thoải mái ra đón, còn ôm gã một cái, quay đầu lại đùa với mọi người: “Xem mối tình đầu đầu của tôi giỏi giang chưa, còn đẹp trai thế này!”

Đặng Thù đã mang thai ở phía sau cười ha ha: “Cũng là mối tình đầu đầu của tôi.”

Từ Tây Lâm: “Cảm ơn cảm ơn, cảm ơn các vị mỹ nữ cổ vũ, không uổng công tôi hôm qua đặc biệt đi phẫu thuật thẩm mỹ.”

Gã như đã cách mấy đời mà chào một lượt mỗi một người, rốt cuộc đưa mắt nhìn Đậu Tâm trong góc.

Đậu Tâm cùng thanh niên phi chủ lưu Lão Thành trò chuyện câu được câu chăng, ánh mắt từ sau khi Từ Tây Lâm tiến vào lại không nhìn đi nơi khác, Thái Kính ngẩng gọt táo bên cạnh hai người – lần họp lớp này cậu ta là nhân vật chính, mà cảm giác tồn tại lại mờ nhạt đến độ không chú ý là không nhìn thấy.

Trong căn phòng tràn ngập hơi thở cuộc sống và xã hội, ba người phi chủ lưu tự thành một thế.

Từ Tây Lâm khựng bước một chút, gia nhập địa bàn “phi chủ lưu”.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 56: Sợ hãi

Đậu Tầm nhìn Từ Tây Lâm không chớp mắt, cảm thấy hôm trước mình vẫn chưa nhìn cẩn thận, bởi vì hẳn lại sẽ phát hiện một việc – Từ Tây Lâm mặc quần áo khá dày, trước kia mùa đông rét mướt cũng chỉ quần đơn, áo phông và áo khoác, mà bây giờ gã lại ngoan ngoãn mặc khoác len, còn quấn một cái khăn quàng cổ che khuất nửa cằm.

Thế mà người lại chẳng có cảm giác gì là ấm áp, thoát nhìn vẫn cảm thấy lạnh.

Tầm mắt Đậu Tầm quá rõ ràng, Từ Tây Lâm dù mù cũng phát hiện được. Trong lòng gã biết mình chắc không được bỏ không xong, đối mặt với người kia, lại luôn không khỏi chột dạ, có lẽ Đậu Tầm thật sự buông xuống rồi, mới có ánh mắt thản nhiên như vậy nhỉ?

May mà lúc này Thái Kính ngẩng đầu lên cười với gã, Từ Tây Lâm vội thuận thế tránh đi tầm mắt Đậu Tầm cứ quẩn quanh mình, ngồi bên cạnh cậu ta: “Xin lỗi, tôi cũng không đi đón ông...”

Thái Kính cắt nửa quả táo đưa gã: “Không sao, là ông ngoại không gọi ông, đâu biết ông bận mà.”

Từ Tây Lâm đang định mở miệng, bên cạnh chẳng biết là ai hỏi một câu: “Giám đốc Từ bây giờ giá bao nhiêu, có bà xã chưa? Có bao bồ nhí không? Tôi tự tiến cử nè!”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tầm mặt không biểu cảm, làm bộ đi ầm nhiên như không mở một chai hồng trà ướp lạnh, kỳ thực tai động thẳng lên, ánh mắt muốn bắn thủng bàn trà nhỏ trước mặt.

Từ Tây Lâm nghiêng đầu nói với đám người ồn ào kia: “Né ra, phá rồi cái gì thế? Lát nữa tôi lấy mấy tấm thẻ cho mọi người, cơm tất niên thêm hai món.”

Đặng Thù: “Ông xã tốt quá!”

La Bằng: “Ông xã em cũng muốn!”

Dư Y Nhiên: “Ông, ông...”

“Trò đô-mi-nô ông xã” đến chỗ cô nàng thì dứt, Dư Y Nhiên kêu cả buổi ra “bà ngoại”, tự mình cười ngặt nghẽo trước.

Từ Tây Lâm khoát tay, gửi Weixin cho quản lý khách hàng, bảo anh ta buổi tối có rảnh thì đem ít thẻ quà tặng tới.

Tại Đạp Tần đồng thẳng lên lại im lặng cụp xuống, Từ Tây Lâm quả nhiên vẫn không thích nói việc nhà trước mặt người khác.

Trong phòng có người ca hát, có người tán dóc, đám nữ sinh trao đổi giai đoạn tình yêu và hôn nhân của nhau, Đặng Thù nói: “Bà mẹ chúng làm chuyện của tôi, nhất định ở lì nhà tôi không đi, suốt ngày chê tôi mua đồ ăn đắt, haiz... Mấy bõ nói coi, bà đây tự mình kiếm tiền tự mình xài, chưa từng đụng vào một xu của con bả, thích ném tiền qua cửa sổ đó, bả quản được hả?”

Ngô Đào thì khoe con gái với mấy người anh em, hẳn công nhiên trái với chính sách cưới muộn đẻ muộn, tốt nghiệp xong kết hôn luôn, khó trách phát tướng cũng sớm hơn người ta: “Chỉ mình con bé này, mấy ông đoán xem bao lâu là hết một hộp sữa bột? Mẹ kiếp một hộp sữa bao nhiêu tiền hả? Con bé nhà tôi còn nhất định phải cho vào miệng, tốn tiền hơn cả chơi Ferrari... Ê, Lão Từ, giám đốc Từ này, ông có bán sữa bột không?”

Còn có một phần đang đàm luận “sự nghiệp” của nhau.

Thanh niên tăng bốc nhau Từ Tây Lâm thấy hơi ấu trĩ – so ra thì đàn ông trung lão niên tăng vẫn đa dạng hơn. Gã lười tham gia, cũng chẳng có

tâm trạng khoe khoang bản thân, vì thế im lặng ng ồi một góc, chốc chốc bị các nữ sinh nhớ tới kéo đi chọc ghẹo vài câu.

Mười lăm năm trước, Từ Tây Lâm cảm thấy không thể dung nhập đám đông, không hợp quần là rất đáng sợ, bảy tám năm trước, Từ Tây Lâm cảm thấy “bí mật” của gã truy ền ra trong đám bạn học cũ, để mọi người phát hiện gã là dị loại là rất đáng sợ.

Sau đó, gã ở trong ký túc xá của nhà xưởng cũ kỹ tối tăm ngột ngạt đầu vầng não căng xoay một vòng với h ồng tr ần cuộn cuộn, cảm thấy mình trở nên đứng đưng với rất nhiều việc là rất đáng sợ.

Ở tuổi họ, có người đã kết hôn, có người đang chuẩn bị kết hôn, có người còn bận xem mắt, mỗi người đều ở trên quỹ đạo của mình hưởng thụ nỗi lo âu của việc trước sau không chốn dừng chân, mấp mô mà thăm dò, gấp không chờ được mà trao đổi kinh nghiệm và sự hoang mang của mình với mọi người xung quanh, tụ vào một chỗ, ngược lại so với tụ hội thời đại học còn lắm chuyện để “tám” hơn.

So ra thì góc bọn Từ Tây Lâm ng ồi có vẻ quá im lặng.

Lão Thành từ sau khi sập một quán xiên que, nhận định “sinh mệnh quá đáng quý, giá tình yêu càng cao hơn, nếu vì tự do, hai cái đều có thể vứt bỏ”. Hắn trước sau dẹp quán cà phê, tiệm trang sức, quán trà sữa, hiện giờ đang bán hoa... kiêm thêm nghề ầy bói.

Thái Kính thì không cần phải nói, năm tháng đẹp nhất kết một quả héo quắt héo queo, đối với tương lai cũng không dám chờ mong lắm.

Còn có Từ Tây Lâm và Đậu Tâm một đôi bên ngoài bình thản, trong tối cuộn trào không lời.

Đối với tổ hợp bốn người kỳ lạ này mà nói, “mẹ ch ồng mẹ vợ”, “đối tượng xem mắt”, “sữa bột”... nghe như là chuyện của thế giới khác vậy.

Thái Kính lắng tai nghe một lát, bật cười không thành tiếng, khóe mắt chưa già mà đã chi chít nếp nhăn.

Từ Tây Lâm nói: “Tôi không ngờ là ông bằng lòng đến.”

Thái Kính không lên tiếng, cắn một miếng táo, ăn rất chậm, đặc biệt quý trọng, nhai một hồi, gượng gạo đôi đũa: “Ở trong đó cũng được ăn, nhưng hình như không phải vị này.”

Từ Tây Lâm không liệu được Thái Kính lại chịu chủ động nhắc đến những năm tháng sau song sắt, hơi sừng sốt.

Lão Thành đối diện vò đầu bứt tai mở miệng: “Ừm... tôi triệu tập, tôi suy tính không chu toàn, tôi không ngờ... Lão Thái cũng nể mặt tôi...”

Bởi vì Thái Kính trước mắt không quen ai, trước khi vào tù thì bên cạnh chỉ có nhóm bạn học này miễn cưỡng xem như có chút quan hệ, Lão Thành không tính đến chuyện cậu ta chẳng cách nào dung nhập vào dòng chảy chính hối hả mà mãnh liệt đương thời, lúc này mới bắt đầu hối hận.

Từ Tây Lâm ngẩng đầu nhìn hẳn, kết quả chẳng những thấy Lão Thành, còn trông thấy cả Đậu Tâm bên cạnh.

Từ Tây Lâm nhìn hẳn một cái cũng phải canh cánh trong lòng cả buổi. Đối với gã mà nói, Đậu Tâm như một cuộc thi đặc biệt quan trọng, song lại phát huy không tốt, gã biết mình thi thảm cỡ nào, hận không thể sống lại ngày thi để làm lại lần nữa, mà trước mắt kết quả đã có, cô dì chú bác đều đang giục gã tra điểm, chỉ có gã giấu giấy báo thi đi, ra sức lừa mình dối người.

Đậu Tâm chờ nửa ngày gã mới đến, kết quả lại như chuồn chuồn lướt nước, nhanh chóng bay đi, tức thì hơi khó chịu.

Sofa trong phòng rất thấp, đôi chân dài của Đậu Tâm phải duỗi ra, hẳn như cố ý như vô tình thò chân ra phía trước, mũi chân chạm nhẹ giày của Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm như thể nhai rơm mà gặm táo Thái Kính đưa, lại không dám rụt chân trốn, cảm giác thẩn kinh toàn thân lệch vị trí, nhao nhao chen

chúc dưới đầu dây thần kinh của chân, mùa đông lạnh lẽo, gã lại dựng ngược tóc gáy mà toát mồ hôi hột.

“Gan mày đâu?” Từ Tây Lâm tự hỏi lòng mình.

Gã âm thầm khinh thường mình một phen, quyết định chủ động hơn, thế là vòng qua xuống tay từ Thái Kính: “Có tính toán gì không? Có muốn đến chỗ tôi tìm việc làm trước không?”

Thái Kính: “Thôi, tôi nên từ từ thích ứng lại, đến tiệm của ông ngoại hỗ trợ trước đã.”

Từ Tây Lâm liếc Đậu Tâm, miệng chuyển sang Lão Thành: “Đi theo nó thì có thể có tương lai gì? Lão Thành, mấy năm nay ông ngày càng đi lùi, người ta tích một đồng bằng cấp, ông thì ngược lại, tích một đồng quán đóng cửa.”

Lão Thành lắc đầu vẩy đuôi cười phớ lớ, đồng thời không phụ kỳ vọng của Từ Tây Lâm, tiếp nhận đê tài một cách tự nhiên: “Muốn bằng cấp thì tìm Đậu đại tiên – đại tiên ơi ông về ối còn đi nữa không?”

Từ Tây Lâm thầm bật ngón cái khen Lão Thành ba mươi hai lần, theo mọi người tập trung ánh mắt vào Đậu Tâm.

Đậu Tâm trước khi gặp Từ Tây Lâm, đi hay ở đều không hề gì, xem cơ hội việc làm, sau khi gặp Từ Tây Lâm, tám trăm kế hoạch cũng tan thành khói bụi, lần này đi hay ở đều xem ai đó – ai đó lại chỉ lo bắt chuyện khắp nơi, nửa ngày mới bố thí cho hắn một ánh mắt.

Đậu Tâm hết sức ấm ức, mặt không cảm xúc nói: “Chưa biết.”

Tim Từ Tây Lâm bị câu “chưa biết” lạnh lùng này treo lên, rất muốn để Lão Thành thay mình hỏi thăm vài câu nữa, đồng thời bị hệ thống sưởi trong phòng làm nóng không chịu được, bèn cởi áo khoác ra.

Lão Thành không thể hiểu ý gã, nhìn thấy áo len của Từ Tây Lâm sút chỉ ở vai, tức thì dờ đi sự chú ý: “Xem tinh thần gian khổ mọt mọt của

giám đốc Từ kia, sứt chỉ r ỡ còn mặc, bên trong còn mặc áo mùa thu và luôn phải không?”

Từ Tây Lâm thuận miệng nói: “Con tôi cào.”

Gã chưa dứt lời, Đậu T ầm phút chốc rụt chân về, đổi một tư thế ng ỡ g ần như ngay ngắn, khuôn mặt đột nhiên căng thẳng.

Hắn vừa rút đi, Từ Tây Lâm liền cảm thấy nửa ngọn núi lớn đè trên người mình đã biến mất, gã không thoải mái cựa chân, phát hiện chân đã tê r ần.

Nhưng rất nhanh, áp lực không còn, Từ Tây Lâm bắt đầu thấp tha thấp thỏm, vô thức muốn giải thích một câu, song phải nói thế nào đây?

Nói thế nào cũng có vẻ rất cố ý.

Gã ngoài mặt bình tĩnh, kỳ thực càng đứng ng ỡ không yên hơn... Lúc dẫn mỗi lừa d ối hai bên cũng chưa từng căng thẳng như vậy.

May mà tiểu thiên thần Thái Kính giải cứu gã, Thái Kính sững sốt hỏi: “Ông có con r ỡ cơ à? Trai hay gái thế?”

Từ Tây Lâm vội lệ nóng tràn mi bước theo lối thoát cậ ta bày cho: “Đực!”

Nói xong, giống như chỉ sợ người ta không biết “con trai” không phải người, gã lấy di động ra cho Thái Kính xem ảnh con vẹt, đ ồng thời trộm liếc Đậu T ầm một cái, không ngờ vừa vặn đụng phải ánh mắt hắn.

Đậu T ầm ng ỡ thẳng băng, hơi nghiêng về phía trước, cũng là nghiêng thẳng băng.

Tâm tình hắn trải qua một phen lên xuống chóng vánh, adrenaline vẫn chưa rút đi, nhân da đầu ngứa ran vẫn chưa yên lại, lấy hết dũng khí mở miệng nói với Từ Tây Lâm: “Phải hơn mười tuổi r ỡ nhỉ, cho tôi xem với, bây giờ nó thế nào r ỡ?”

Từ Tây Lâm đưa di động cho hắn, chẳng biết có phải Đậu Tầm cố ý hay không, đầu ngón tay chạm gã một cái không nhẹ không mạnh, Từ Tây Lâm cảm thấy tế bào thần kinh ban nãy mít-tinh phi pháp dưới chân tập thể dục ghé đứng dậy, rào rào tập hợp vào đầu ngón tay, hợp lực biến gió thổi cỏ lay thành sấm sét giáng xuống.

Từ Tây Lâm lén vờ đầu ngón tay, để lên miệng ho khan một tiếng.

“Đây còn là năm đó tôi nhờ bạn học mua.” Đậu Tầm nở nụ cười, trả di động lại cho Từ Tây Lâm, “Nói được nhiều chưa?”

“Sắp sửa thành tinh phi pháp rồi,” Từ Tây Lâm cố gắng thả lỏng tư thế ngửi, rốt cuộc chờ không được Lão Thành, xốc hết mười hai phần tinh thần, tự mình ra trận thăm dò, “Cậu định ở khách sạn luôn à?”

“Không.” Đậu Tầm nói, “Trước tết nhận việc xong rồi, mấy bữa này muốn nhân mùa ế hàng đi tìm nhà – đợi lát nữa cậu... ừm... có thể thuận tiện cho tôi quá giang một đoạn không, tôi có hẹn một trung tâm môi giới nhà đất đi xem nhà.”

Hàng loạt tế bào thần kinh ở ngón tay và chân Từ Tây Lâm đều tiêu cực chày lười, trong tim bầy lỗ tắc sáu lỗ, buột miệng hỏi: “Trung tâm môi giới ngay cạnh Wal-Mart à?”

“...” Đậu Tầm thoáng sửng sốt, sau đó lập tức kịp phản ứng, kiên định gật đầu, “Ừm.”

Từ Tây Lâm nói xong liền kịp nhận ra là mình mới vâng đầu – gã nhận chở nhiều, vừa nghe hai chữ “quá giang”, liền cảm thấy hai bên chung đường, thế là chưa đánh đã tự khai ra trung tâm môi giới nhà đất gần nhà mình, nói xong mới định thần lại, Đậu Tầm còn chưa nói đi đâu.

Gã nhìn vẻ mặt Đậu Tầm đi êm nhiên như không, cơ hồ hoài nghi Đậu Tầm cố ý lừa gã.

Song lập tức nghĩ lại, dần ý nghĩ tự đa tình này xuống.

Có lẽ là Đậu Tầm không rành nơi đây lắm, chỉ nghĩ hôm đó đi nhờ xe được thì sẽ tiện đường thôi?

Hắn không thể biết sát vách trung tâm môi giới nhà đất có cái gì, không chừng chỉ là thấy gã ngu xuẩn nên không vạch trần mà thôi.

Đậu hạm nhi của gã trưởng thành rồi.

Lão Thành xem như loáng thoáng biết một chút “nội tình”, ở bên cạnh nhìn cuộc đối thoại khó khăn của họ đến đau dạ dày, bèn dứt khoát lôi mọi người đi ăn cơm.

Mọi người nhao nhao tìm đến Thái Kính cụng ly, nhưng chẳng ai dám hỏi quá khứ và tương lai của cậu ta, họ vốn đâu có ý tốt, lại đang vì kiêng kị mà tăng thêm ngăn cách.

Từ Tây Lâm nhận ra, Thái Kính thoát nhìn đi ềm nhiên như không, rượu kính đều nhận hết, kỳ thực trong lòng không phải là không buồn khổ... Có đi đâu gã cũng chỉ đứng nhìn, chứ không lên chặn giúp. Vốn dĩ Từ Tây Lâm đã mang rượu đến, chuẩn bị sẵn sàng thuê tài xế, nhưng vừa nhận lời chở Đậu Tầm đi xem nhà, thế là Từ Tây Lâm giở trò lấu cá, nâng ly cạn chén mà một giọt rượu cũng chưa đựng vào.

Kết quả là lần này đi nhờ xe vẫn không thành, họ tan cuộc quá muộn, cả đám đều say khướt.

Từ Tây Lâm đành phải lần lượt đưa đám ma men lên các loại taxi, để mọi người về các nhà lo các đường.

Trong phòng, Lão Thành đầu nặng bước nhẹ canh một đồng tào cục hát “Ly ca”, Đậu Tầm vừa dỗi ra ngoài cửa xem bóng dáng Từ Tây Lâm chốc chốc lướt qua, vừa lơ đãng nghe Thái Kính lải nhải nói lời say.

Thái Kính xiêu vẹo lẩm bẩm: “Mọi người đều đi xa như vậy, còn trở về thăm tôi... ợ, tôi cảm ơn mọi người.”

Đậu Tầm: “Khách sáo.”

Trong mắt Thái Kính lóe ánh sáng nhạt của gian phòng, cũng không thấy rõ người bên cạnh là ai, kêu bừa: “Ông, ông ngoại, không đúng là bí... bí...”

Đậu T`âm tận chức tận trách nhắc nhở: “Đậu T`âm.”

“Đậu... Đậu đại tiên.” Thái Kính c`ầm tay h`ấn lắc lắc, “Có phải ban nãy mọi người đ`ều không dám hỏi tôi... mùi vị ng`ũ tù là như thế nào không?”

Đậu T`âm nghiêng đ`ầu nhìn Thái Kính một cái.

Thời trung học, tất cả cảm giác ch`ốn v`ề đ`ều đến từ Từ Tây Lâm, cũng do Từ Tây Lâm mà h`ấn mới đi chung với lũ bạn học, chính giữa cách một t`ầng như vậy, thủy chung không thân thiết, ấn tượng với Thái Kính chỉ giới hạn trong “tr`ầm lặng kiệm lời”, nên ngược lại không kiêng kị gì.

Đậu T`âm tôn trọng ý kiến của ma men, thẳng thắn mở miệng hỏi: “Mùi vị ng`ũ tù như thế nào?”

“Không kh`ổ như tưởng tượng,” Thái Kính thấp giọng nói rất khẽ.

Lão Thành biết đ`ều tất âm nhạc gây phi`ên lòng, nghe Thái Kính hơi mơ h`ồn nói, “Chỉ là đôi khi sẽ nghĩ, đời này xong r`ồi, gánh m`ười mấy năm này, thì đừng mong ng`ẩng đ`ầu lên đ`ược.”

Đậu T`âm nghe xong nghiêm túc g`ật đ`ầu, không khuyện giải an ủi gì: “Ừ.”

“Mấy năm đ`ầu muốn chết.” Thái Kính l`ẩm b`ẩm một mình, “Sau đó sợ, không dám.”

Đậu T`âm chẳng c`ần biết cậu ta có nghe hay không, trung thành thực hiện chức trách của người nghe: “H`ầu hết mọi người đ`ều không dám, tôi cũng không dám.”

Thái Kính đột nhiên thở ra một hơi, sau đó nước mắt như mưa.

“Tôi không muốn sống,” Cậu ta nói, “Cũng chẳng dám chết...”

Trong lòng Đậ T`ần có một sợi dây tự dưng bị cậu ta kích thích, hẳn bỗng nhiên nghĩ ngợi vẩn vơ, có phải đa phần đau khổ, đâu có thể dùng “không muốn làm cái gì, không dám không làm cái gì” để quy kết hay không?

Đúng lúc này, Từ Tây Lâm đã trở lại, gã hơi mệt mỏi đứng chờ ở cửa, nghe Thái Kính khóc, nhìn Đậ T`ần ngẩn người, chờ tiếng khóc của Thái Kính nhỏ dần, gã mới thở dài đi vào: “Ồ đâu? Tôi đưa ông về”

Lão Thành ở bên cạnh lười lú lại nói: “Tiệm... tiệm bọn tôi!”

“Được, đứng lên, đi thôi.” Từ Tây Lâm nói xong giơ tay kéo Thái Kính.

Thái Kính nặng hơn thời thiếu niên chừng ba bốn mươi cân, Từ Tây Lâm mấy năm này lại thật sự ít rèn luyện, thành thử kéo Thái Kính to con rất mất sức.

Từ Tây Lâm túm Thái Kính dậy, vừa định nói “Giúp tôi nào”, Thái Kính liền đổ oạt tới như một vũng bùn, Từ Tây Lâm bị cậu ta xô lui nửa bước, vừa vịn vấp một cái mic dưới đất, lập tức ngã ngửa ra sau.

Cũng không biết Đậ T`ần làm sao phản ứng nhanh đến vậy, đỡ được gã.

Sau đó, thân thể Đậ T`ần như bị gọi dậy ký ức nhiều năm trước, trước khi lý trí thức tỉnh, hẳn đã ôm chặt lấy Từ Tây Lâm theo bản năng.

Xúc cảm trở nên xa lạ, Từ Tây Lâm giãy nhẹ không kiên quyết lắm, Đậ T`ần ôm ghì lấy thắt lưng gã không buông tay, cảm giác được từ lưng Từ Tây Lâm vọng ra tiếng tim đập dữ dội, như muốn chọc thủng xương sườn, đâm ra một đường máu vậy.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 57: Năm mới

Lão Thành vội vàng la hét chạy tới giúp đỡ, Đậu Tâm ánh mắt hơi trăn xuống, rút cuộc buông tay.

Từ Tây Lâm xấu hổ đến không dám quay đầu lại, chỉ huy Lão Thành ngà ngà khiêng Thái Kính say mèm lên xe, lúc này mới vò tóc mình, quay đầu lại hỏi Đậu Tâm đang im lặng: “Tôi tiễn cậu một đoạn hay cậu tự gọi xe?”

Đậu Tâm kẹp áo khoác, lui đến khoảng cách an toàn, dè dặt nói: “Sao cũng được.”

Từ Tây Lâm rút cảm, không ngờ nhiều năm không gặp, Đậu Tâm lại học được “hiền hòa nhường bạn lương nan để tôi”.

Từ Tây Lâm cúi đầu nhìn mũi chân mình: “Muộn quá rồi, thôi để tôi đưa cậu về đi.”

Đậu Tâm tiên sinh “sao cũng được” vui vẻ đi theo.

Từ khi ra khỏi phòng thì tim Đậu Tâm cứ đập như điên, sau sự tiếp xúc bất ngờ, khát khao chạm vào Từ Tây Lâm chợt bị kích hoạt, hơn nữa mau chóng tăng vọt theo cấp số nhân.

Hắn nhìn tay Từ Tây Lâm đặt trên tay lái, muốn đặt tay mình lên, nhìn Từ Tây Lâm mệt mỏi dùng ngón tay xoa cổ mình, hắn cũng rất muốn làm thay.

Đậu Tâm còn muốn dùng mu bàn tay cọ mặt gã, muốn ấn sợi len xù lên ở đầu vai gã xuống, muốn vuốt ve dọc theo sống lưng hơi cong lên... Hắn

thậm chí muốn chiếm lĩnh phòng tắm của Từ Tây Lâm, thay sữa tắm gã tự đổi lung tung về mùi quen thuộc ngày xưa.

Đậu Tằm cảm thấy không phải ảo giác của mình, Từ Tây Lâm đối với hắn không phải là không hề để ý.

Hai người đưa Thái Kính khóc sụt sùi và Lão Thành rên hừ hừ đến tiệm hoa Ông Ngoại, giật mình phát hiện, lộ tuyến vậy mà trùng khít với hôm đó tiện đường đưa Đậu Tằm về khách sạn.

Lần trước, giữa hai người như cách băng cứng, Từ Tây Lâm dọc đường ngần ngại chẳng nói với hắn mấy câu.

Nhưng lúc này, lớp băng ấy đang nhanh chóng tan ra bằng tốc độ mắt thường thấy được, còn lại một lớp mỏng dính như giấy dán cửa sổ vậy.

Từ Tây Lâm nghiêng đầu nhìn Đậu Tằm: “Nãy có uống rượu à? Lạnh thì tăng điếu hòa lên.”

Đậu Tằm “Ừm” một tiếng, mặt mày vẫn anh tuấn bức người, dưới ánh đèn mờ tối, đường nét có vẻ càng đẹp hơn. Nhìn từ góc độ của Từ Tây Lâm, hắn đang hơi nhíu mày, tựa hồ phiến lòng chuyện gì.

Từ Tây Lâm có rất nhiều câu hỏi chen lấn nhau muốn đâm thủng lớp băng mỏng kia, lại nhao nhao chùn bước trước nếp nhăn nhẹ trên trán hắn, đành phải tìm chuyện để nói: “Hôm nay vốn đã nhận lời rồi, mà cũng không thể đưa cậu đi coi nhà.”

Đậu Tằm kỳ thực đang rầu rĩ không biết phải làm sao mở miệng đề cập chuyện này, hắn rất muốn dày mặt hện Từ Tây Lâm ra ngoài một lần, kết quả là đang buồn ngủ thì đối phương đưa luôn cho cái gối.

Đậu Tằm phẫn khởi: “Nếu không phiền...”

... Ngày mai cậu có thể đưa tôi đi một chuyến không?

Nhưng hắn còn chưa nói xong, di động của Từ Tây Lâm đã đổ chuông.

Từ Tây Lâm không nghe máy, hỏi Đậu T`ân: “Cái gì?”

Đậu T`ân khoát tay, ý bảo gã lo việc mình trước. Mặt hướng về phía trước, nhờ bóng mờ trên cửa kính thủy tinh, tham lam nhìn chăm chăm bóng ngược của Từ Tây Lâm trên đó.

Gọi điện thoại tới là Tống Liên Nguyên.

Tống Liên Nguyên hỏi: “Sao vẫn chưa về, bên đó còn có việc gì à? Định đặt vé ngày nào?”

“A, vốn định đi hôm nay,” Từ Tây Lâm đậu xe ở ngã tư chờ đèn đỏ, trong cảnh yên tĩnh nói, “Hôm nay có chút việc, đổi thành ngày mai, buổi tối đến.”

Đậu T`ân quay đầu đi, khuỷu tay chống cửa xe, chống cằm im lặng thờ dài, sống lưng thẳng hơi sụp xuống, âm thầm cười khở – may mà chưa kịp nói, nói rồi đại khái Từ Tây Lâm còn không tiện cự tuyệt, lại giống một yêu cầu quá đáng không biết đi đâu.

Tống Liên Nguyên dặn dò vài câu, Từ Tây Lâm lơ đãng đáp, hòa vào dòng xe cộ đã thừa thớt hơn không ít.

Đậu T`ân thấy gã tắt điện thoại, mới hỏi: “Sao lúc này còn phải đi vùng khác?”

Từ Tây Lâm: “Không có, giục tôi về đón tết thôi.”

Chữ “về” này thoáng cái đâm trúng Đậu T`ân, trái tim vừa nảy nhảy nhót không thôi như bị một chậu bùn giội thẳng xuống níu lại, dần dần nhảy không còn vui nữa. Khoảng cách rõ ràng đã kéo gần thoáng cái lại xa như trời nam biển bắc, Đậu T`ân cố dằn sự không vui trong lòng, không nhận được buồn bã hỏi: “Sao cả nhà mà cậu cũng bán?”

Mọi người đều không còn, một mình ở căn nhà rộng lớn trống rỗng như vậy làm gì, nuôi quý à?

Nhưng câu này không thích hợp nói ra lúc này, Từ Tây Lâm vừa nhắm mắt liền nhớ tới những ngày Đậu Tâm rời đi không một tin tức, và những ngày sớm chiều làm bạn với di ảnh bà ngoại.

“Quá khứ” thứ này hết như khu bị địch chiếm, ba bước hai quả địa lôi, quá nhiều vấn đề lịch sử sót lại.

Từ Tây Lâm đành phải ra về thoải mái nói: “Hồi đó giá nhà trong nước tăng như điên, tôi cảm thấy thị trường hơi nguy hiểm, nhà nhỏ một chút tính lưu động mạnh, khả năng chống rủi ro cũng tốt hơn – thêm nữa lúc ấy vừa vặn muốn nghỉ việc gây dựng sự nghiệp, ăn bữa hôm lo bữa mai, dù sao cũng phải có ít nguồn kinh tế, bèn đổi mấy căn nhà nhỏ cho thuê lấy tiền.”

Đậu Tâm nhất thời không nói được gì.

Một căn nhà chứa đựng bao nhiêu là hồi ức và tình cảm, có thể vứt bỏ vì ba chữ “tính lưu động” lạnh như băng sao?

Khóe miệng Đậu Tâm cứng lại, hấn bắt đầu hoài nghi sự thân mật chớp mắt ở trong phòng karaoke ban nãy đều là ảo giác.

Lúc này, Từ Tây Lâm lại hỏi: “Cậu không thể ăn tết trong khách sạn luôn chứ? Nếu không...”

Đậu Tâm thấp thỏm chờ mong câu tiếp theo của gã.

Câu “đến nhà tôi ở tạm đi” lên xuống đầu lưỡi Từ Tây Lâm mấy lần.

Nhưng đường đột là một mặt, mặt khác.... Từ Tây Lâm cảm thấy căn nhà như quán kỷ niệm kia tựa hồ cũng không thích hợp để giữ Đậu Tâm lại lắm, rốt cuộc vẫn nuốt xuống.

Gã tự cho là thông minh đưa ra một chủ ý cùi bắp: “Nếu không thì đến chỗ Lão Thành đi, bên tiệm hoa có phòng trống, năm nay vừa vặn Thái Kính về, cũng đông vui.”

Thần sắc Đậu Tâm hoàn toàn lạnh đi, nhàn nhạt trả lời: “Nói sau đi, tôi có chỗ để đi r ấ.”

Sau đó hai người không nói gì nữa, Từ Tây Lâm nhạy cảm phát hiện tâm trạng Đậu Tâm đột nhiên xấu đi, không dám tùy tiện mở miệng hỏi, đành phải vững vàng lái xe.

Trên đường, sự vui vẻ của Đậu Tâm không còn sót lại chút nào, cảm thấy sự chờ đợi của mình như là tâm lý mong chờ may mắn vậy.

Từng có người nói “tao sẽ không giận mày”, vậy mà cuối cùng vẫn chia tay.

Từng có người nói “căn nhà này vĩnh viễn để lại cho mày”, vậy mà vẫn biến thành một câu “nếu không thì đến chỗ Lão Thành đi”.

Và cả câu “về ăn tết”, hẳn cũng không biết nhà Từ Tây Lâm hiện giờ ở nơi nào.

Đậu Tâm muốn yên lặng một chút, hờ hững mở miệng: “Cậu thả tôi ở ngã tư phía trước là được r ấ, không cần đi tiếp, đằng đó không dễ quay đầu xe.”

Từ Tây Lâm im lặng đậu xe ven đường, vạt áo khoác của Đậu Tâm lướt qua bóng đêm mùa đông, hẳn đi vào màn đêm lạnh lẽo mà không hề ngoảnh đầu lại. Từ Tây Lâm trong chớp mắt có một trực giác không cách nào tả rõ, giống như sau khi ngấn ngủ gặp lại, bóng lưng này đang báo trước cho cuộc viễn hành ly biệt lần tiếp theo.

Gã thành linh kéo cửa lao xuống xe: “Đậu Tâm!”

Đậu Tâm quay đầu lại nhìn gã.

Linh hồn Từ Tây Lâm chia làm đôi, nửa bên trái nghĩ: “Đừng như thế.”

Nửa bên phải nghĩ: “Mày nghe nó nói r ấ đấy, đi hay ở đều được, lập lòe nước đôi như vậy, rất có thể mấy năm nay bên cạnh chưa có ai đâu?”

Sau đó bên trái lại đánh trả: “Mày quên câu ‘cả đời không qua lại’ nó nói trước khi đi rồi à? Ngần ấy năm không trở về lấy một lần, nó hận mày chết đi được! Đã từng nghe nói do yêu sinh hận, đã từng nghe nói do hận sinh yêu chưa? Mơ mộng cái gì thế!”

Bên phải suýt nữa bị một đòn giết chết.

Môi Từ Tây Lâm mấp máy nhẹ, không thể nói ra.

Đậu Tâm hơi nhường mày, Từ Tây Lâm rất quen với biểu cảm này, đó là hắn hơi sốt ruột rồi.

Ai ngờ vào thời cơ không thỏa đáng như vậy, bên phải bị đánh bại của Từ Tây Lâm mới rồi chỉ giả chết, trong chớp mắt thừa cơ bò lên, giành nói trước.

Từ Tây Lâm buột miệng thốt ra: “Có thể coi con vẹt giúp tôi vài hôm không? Tôi phải quay về bên kia làm báo cáo hàng năm, đem nó theo gửi vận chuyển qua lại mất công lắm.”

Đậu Tâm trong một lúc chưa lên tiếng, Từ Tây Lâm nín thở đợi một hồi lâu như chờ đợi phán quyết, cảm thấy thời gian trở nên dài vô hạn, gã đang chuẩn bị lùi bước: “Nếu phiền...”

Đậu Tâm nói: “Được.”

Từ Tây Lâm thoáng ngây người, sau đó cả hai cơ hồ đồng thời mở miệng.

Đậu Tâm: “Thế ngày mai tôi đến chỗ cậu lấy.”

Từ Tây Lâm: “Ngày mai trước khi đi tôi mang đến cho cậu.”

Đậu Tâm: “...”

Hắn hít một hơi thật sâu, dùng hết toàn lực thuyết phục mình đừng gây sự, cố gắng dần một bụng cay độc, chua chát nở nụ cười: “Sao thế, nhà cậu cất giấu bảo bối gì, mà phải cẩn thận như vậy?”

Sau đó, hẳn không đợi Từ Tây Lâm bịa lý do, đã nói luôn: “VẬY CẬU ĐEM TỚI CHỖ LÃO THÀNH ĐI, CHỖ TÔI ĐANG Ở CÓ THỂ KHÔNG CHO NUÔI CHIM ĐẬU.”

Nói xong, Đậu Tầm nhanh chóng gật đầu chào gã, đoạn sải bước đi như chạy trốn.

Hôm sau lúc Đậu Tầm đến tiệm hoa “Ông Ngoại”, con vẹt đã ở đó rồi, Từ Tây Lâm thì chưa sáng đã ra sân bay.

“Nó ấy hả, bạn khỏi nói luôn,” Lão Thành cẩn thận thêm nước cho con chim tổ tông trong lồng sắt, “Lúc nào gọi điện thoại nó cũng đang ở công ty, một ngày làm hai mươi bốn tiếng, một tuần làm bảy ngày. Năm đó đi học nếu nó chăm chỉ như vậy, không chừng hai ông hiện tại cũng là bạn học rồi... Ê, Đậu tiên nhi, yêu nghiệt này hầu hạ thế nào đây, sao tôi cảm thấy nó hơi có ý kiến với tôi vậy?”

Khả năng là trước khi đến Từ Tây Lâm đã dặn dò, con vẹt không có động tác chủ động tấn công, nó cúi đầu đứng trên cái giá trong lồng, cao quý lãnh diễm cúi đầu dòm lom lom Lão Thành, nhìn kỹ thì thấy dường như còn hơi khinh bỉ.

“Chim trống, không thích nam.” Đậu Tầm thử thò tay vào, con vẹt hiển nhiên đã không còn nhớ hẳn, như gặp đại địch mà xù lông lên, cúi đầu muốn mổ hẳn, Đậu Tầm đành phải rút tay về, “Xem đi, đối với tôi cũng rất có ý kiến.”

Lão Thành quay đầu lại, thấy Thái Kính còn đang chăm hoa ở sân trước, bấy giờ mới cẩn thận hạ giọng nói với Đậu Tầm: “Hai ông... chuyện đó... chuyện đó...”

Đậu Tầm: “Chia tay, rất nhiều năm rồi.”

“À,” Lão Thành gật đầu, lát sau lại không được tự nhiên nói, “Những việc này người ngoài tụi tôi không thể nói gì được, kỳ thực... bây giờ thấy cũng chẳng có gì, nước ngoài cũng có thể kết hôn, còn mang đậm phong cách Tây – Ông thử với người khác chưa?”

Đậu Tằm im lặng lắc đầu.

Mấy năm nay, có rất nhiều người ngỏ lời với hắn, đa số là nữ, sau đó khả năng là vì hắn mãi chẳng có bạn gái, bị người có ý nhận ra, trong đội ngũ này cũng bắt đầu có đàn ông.

Nhưng bọn họ chẳng ai là Từ Tây Lâm.

Có một số người cả đời đại khái chỉ có thể tại niên kỷ đặc biệt, hoàn cảnh đặc biệt, cùng người đặc biệt nảy sinh tình cảm khắc cốt ghi tâm một lần, thương gân động cốt, khiến những người đến sau đều thành thiếu gấm chấp vải thô.

Lý trí biết, cũng không nhất định là người kia tốt đến mức không ai sánh bằng, đại khái là qua thời thiếu niên, áp lực cuộc sống và dã tâm cũng ùn ùn kéo đến, tâm nhìn ngày càng hẹp, thứ nhìn thấy ngày càng nhiều, chẳng còn sức liêu chết liêu sống cầu một phần tình cảm nữa.

Huống chi với hắn mà nói, Từ Tây Lâm quả thật là một người khiến người ta “tăng kinh thương hải(1)”.

Đậu Tằm có vẻ không muốn tán gẫu đê-tài này với người ngoài lắm, hỏi Lão Thành: “Từ Tây Lâm có dặn chú ý cái gì không?”

“À, có!” Lão Thành định thần lại, “Nó bỏ lại một bao đồ to, chắc là thức ăn cho chim, để tôi xem...”

Từ Tây Lâm để lại một cái bao cao nửa mét, bên trong chỉ có một ít thức ăn cho chim cùng nhu yếu phẩm như vụn gỗ, còn lại đều là đồ chơi của điện hạ chim, hoành tráng nhất là một món đồ chơi gặm cắn to đùng, có thể treo lên, sặc sỡ lắm màu, dưới buộc đầy các quả cầu và chuông, nom còn bảnh hơn đồ chơi của tụi con nít bình thường.

Đậu Tằm: “...”

“Thật vô nhân tính mà!” Lão Thành cần lấy một dụng cụ tìm thức ăn giúp phát triển trí tuệ, có thể bỏ thức ăn vào, để chim tự nghĩ cách lấy ra từ

các đường hình dạng khác nhau, hấn thử nhét ngón tay vào, kết quả là bị kẹt... Khả năng là thứ đồ chơi này hơi ngoài tầm IQ của hấn. Lão Thành vượt ngục cảm khái, “Giám đốc Từ về điểm này thật có thiên phú, nuôi cái gì cũng có thể nuôi thành tổ tông.”

Nói xong, hấn lấy dụng cụ kiếm thức ăn ra gheo vẹt, ánh mắt con vẹt giống như còng khinh thường hơn, nó thò đầu khỏi lồng sắt, chậm rãi cho mỏ vào lỗ lớn nhất, ngậm đi một hạt dẻ – con chim kia vậy mà làm mẫu cho hấn cách chơi thứ này.

Tình thần Lão Thành bị một lần tổn thương.

“Đừng nhốt nó hoài, dễ trâm cảm.” Đậu Tâm vừa nói vừa mở lồng sắt, muốn ôm con vẹt ra.

Lão Thành: “Chờ...”

Chỉ thấy con chim kia tuy không chủ động tấn công, cũng tuyệt đối không chịu để “người lạ” tiếp cận, nó thoát đầu cảnh giác né một chút, phát hiện quay lại không được, liền quay đầu nhắm ngay tay Đậu Tâm mà mổ một phát.

Miệng chim vô tình, tay Đậu Tâm lập tức chảy máu, Lão Thành “Oa” một tiếng, kinh động cả Thái Kính bên ngoài.

“Suyt, không sao.” Đậu Tâm đau đến mức khóe mắt hơi nhăn lại, nhưng không rút tay về, cẩn thận dịu dàng ôm con vẹt ra, nhẹ nhàng vuốt ve lông nó, “Lúc mới mua về nó cũng mổ tôi không ít.”

Chỉ là khi đó nó còn nhỏ, mổ chưa đau như thế này.

Có lẽ cảm giác được hấn không có ác ý, con vẹt dần dần thu lại phòng ngự căng thẳng, đáp xuống giá, vẫn hơi phòng bị nhìn Đậu Tâm, thấy hấn khăng khăng tới gần, cũng sẽ ra vẻ muốn cắn, nhưng chỉ uy hiếp một chút, không nặng nữa.

Lão Thành đi kiểm tra sổ sách, bận bịu nửa ngày trở về, thấy Đậu Tâm hao nửa ngày với con vẹt đã được cho phép ng ồi bên cạnh nó.

Lão Thành tâm tình phức tạp thoáng nhìn bàn tay thê thảm của Đậu Tâm, cảm thấy hấn đang tự tìm ngược đ ối.

Đậu Tâm bị m ỏ lại rất vui.

“Vẫn chưa cho sờ,” Hấn nói, “Nhưng đã hơi quen tôi r ồi.”

Trong khi nói chuyện, con vẹt ngoạm quả c ầu chơi ch ợt nghĩ ngợi một chút, chọn quả xấu xí nhất chia cho Đậu Tâm.

Từng ấy năm qua đi, người thành người lạ, chim tự tay nuôi lớn cũng chẳng nhận ra hấn.

Đậu Tâm nhìn chăm chăm con vẹt, trong lòng thoải mái hấn – nhưng không hề gì, chim có thể một lần nữa quen thân, cùng lắm thì chảy thêm ít máu, người cũng có thể theo đuổi lần nữa, cùng lắm thì đi thêm một chút.

Lão Thành đang định nói thì di động reo, cúi đ ầu xem thấy Từ Tây Lâm gửi Weixin, không đ ầu không đuôi hỏi: “Thế nào? Ông rốt cuộc có hỏi giúp tôi chưa?”

Lão Thành âm thầm thở dài, tuyệt đ ối không ngờ đến một ngày kia mình cũng có thể làm nghề đ ẫn m ối – lúc còn đi học cũng chẳng có chuyện hài như vậy tìm tới hấn.

Từ Tây Lâm đã đến chỗ Tống Liên Nguyên, mới đến đã nhớ nhà vô cùng, vừa không bỏ được “con trai” xuống, vừa không bỏ được Đậu Tâm xuống, chỉ hận không thể đến văn phòng chính báo cáo công tác ngay buổi chiều, r ồi ngày hôm sau đi luôn, Cao Lam nói mà gã cũng nghe được câu không.

“Chị đang nói chuyện nghiêm túc với chú,” Cao Lam nói, “Rất nhiều người nài nỉ chị giới thiệu đó, chú rốt cuộc thích kiểu người nào đây?”

Từ Tây Lâm mới gửi tin nhắn cho Lão Thành, đang đứng ng ỡ không yên chờ h ỡ âm, lơ đãng đáp: “Đặc biệt thông minh đặc biệt xinh đẹp.”

Cao Lam truy hỏi: “Tính nết thì sao? Tính cách thì sao? Ôi trời, sao đàn ông các chú nông cạn thế?”

Tống Liên Nguyên nhìn không nổi, lại không tiện nói rõ với Cao Lam. Ông anh này về điểm này rất đáng tin – bí mật của người khác tuyệt đối không ra từ miệng hắn, bà xã cũng không tiết lộ. Hắn tới kéo Cao Lam đi: “Em được r ỡ đấy, lúc mẹ nó còn sống cũng không quản lắm như vậy, thằng nhóc này lớn thế r ỡ chẳng lẽ không biết tự tìm, còn c ần em giới thiệu cho? Tiểu Lâm ra ngoài mua ít rau đi, chúng ta làm sủi cải.”

Từ Tây Lâm chậm nửa nhịp nói: “À.”

Cao Lam: “C ần hẹ.”

Tống Liên Nguyên: “C ần h ỡ hương.”

Nói xong hai người nhìn nhau một cái, hai miệng một lời.

Tống Liên Nguyên: “Nghe chị dâu mà.”

Cao Lam: “Nghe anh chú.”

Đúng lúc này, di động của Từ Tây Lâm rung nhẹ, “h ỡ hương” với “hẹ” gì đó đều bị tiếng rung này hất văng xa tít tắp, Từ Tây Lâm ngón tay hơi run rẩy mở tin nhắn của Lão Thành.

Lão Thành nói: “Tôi hỏi r ỡ, nó nói chưa có, ông có hi vọng, mau mau trở về đi.”

Nhất thời, một luồng sấm sét đao to búa lớn nổ tung vạn dặm u ám, trời xanh không mây, bốn biển êm đềm, một chiếc c ầu v ồng chạy dài từ huyết thái dương tới lòng bàn chân Từ Tây Lâm.

Gã như Phạm Tiến trúng cử ng ẩng phất đầu lên, trước ánh nhìn chăm chú của Tống Liên Nguyên và Cao Lam đang không rõ nguyên do, khuôn

mặt gặp ai cũng cười có vẻ đặc biệt nghiêm túc: “Có chắc chưa, rốt cuộc mua họ hương gì đây?”

— Tặng kinh thương hải nan vi thủy là câu thơ trong bài Ly tứ của Nguyên Chân, mình rất thích bài này cơ mà chẳng biết phải dịch nghĩa sao nữa, các bạn google để tìm hiểu thêm nhé.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 58: Yêu đương

Trước kia, đối với Từ Tây Lâm mà nói, mấy ngày tết là rất bận rộn. Mới đầu vì sự nghiệp vừa khởi bước, gã phải bất chấp khó khăn thăm viếng rất nhiều địa đầu xa – tuy rằng người ta thấy gã trẻ tuổi, đều không coi gã ra gì, nhưng vẫn cần phải bày tỏ. Và ngày tết là một cơ hội để vất óc suy tính tạo quan hệ.

Sau đó, “Quê Nhà” ổn định, Tống Liên Nguyên cũng làm “con rể tới nhà”, hai anh em thành công chen thân vào một trong các địa đầu xa địa phương, lại đổi thành người ta đến nịnh bợ họ. Từ Tây Lâm kết thiện duyên rộng rãi, ai tới cũng là khách, mỗi năm đều có cả đồng hội họp xã giao.

Song năm nay mọi người ngạc nhiên phát hiện, vậy mà không mời được gã.

Từ Tây Lâm hai mươi chín tháng Chạp bay qua, ngày Trừ tịch trên bàn cơm báo cáo vẫn tắt công trạng một năm qua của công ty con cho anh Tống, dùng mấy cây đũa bày tư tưởng chiến lược năm sau, muốn chạy luôn đêm ấy, nhưng bị rất nhiều việc níu chân không chạy được, gã liền tính toán chuồn đi vào sáng sớm mừng một tết, lý do cực kỳ nhắm nhí – con vẹt rời khỏi gã quá lâu sẽ rụng lông.

Tống Liên Nguyên nghe lý do này, lông mày suýt bay luôn khỏi mặt: “Sao mày không kết hôn với vẹt luôn cho r ữ? Mày đi buôn bán cũng thật ưỡng tài, quay về mở vườn bách thú mà làm giám đốc cho r ữ!”

“A... Còn có vài việc khác,” Từ Tây Lâm vất óc một lúc lâu, rồi cuộc trời không phụ người có lòng, để gã nhớ ra một lý do khác, “Nghe nói chủ

tịch Ngụy tết này nằm viện giải phẫu, chúng ta tốt xấu gì cũng phải tới thăm mới được chứ?”

Tống Liên Nguyên nghĩ năm nay thu được một khoản lợi nhuận không nhỏ, miễn cưỡng chấp nhận lý do này: “Được được được, xéo đi.”

Từ Tây Lâm gói ghém đi luôn, hành lý đều chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tống Liên Nguyên sầm mặt vừa đi theo gã vừa lải nhải dặn dò: “Trở về không ai trông chừng mày, mày phải tự mình chú ý, rồi việc thì nấu ít cháo gạo kê, thương xót cái dạ dày nát của mày... Và nhớ kết thêm nhiều bạn trẻ tuổi, xã giao làm ăn gì đó không cần đầu đích thân đi, cứ để lính lác chúng nó chạy thay, với cả đừng có cả ngày đi quanh con chim ghẻ đó, nó có thể dưỡng già cho mày không?”

Câu cuối cùng là âm thầm nhắc nhở, đáng tiếc Từ Tây Lâm thân ở doanh Tào lòng hướng về Hán hoàn toàn không hiểu, gã chỉ cảm thấy đàn ông đã kết hôn thật lắm đi đâu, chạy thẳng một mạch không thèm quay đầu lại.

Tống Liên Nguyên lo lắng mắng gã khốn nạn, quay đầu lại liền thấy Cao Lam đang nhìn mình cười ngặt nghẽo.

“Cười cái gì?” Tống Liên Nguyên thộn mặt hỏi.

“Em trai anh nhất định là đang yêu rồi.” Cao Lam cao thâm khó lường chỉ trún Tống Liên Nguyên, “Chỉ có anh không nhận ra, còn lải nhải, ngốc.”

Tống Liên Nguyên nghe cô nhìn thấu mọi việc mà “báo tin vui”, nhớ tới xu hướng tình dục nam nữ khó phân của Từ Tây Lâm, chẳng những không vui về gì, ngược lại trông càng ưu sầu hơn, đến độ Cao Lam phải hoang mang: “Rốt cuộc ai là mẹ chú ấy vậy?”

Từ Tây Lâm nóng lòng quay về, vé máy bay cũng đặt trên taxi, chắc là gã muốn chạy về đầu thai, nên đặt thời gian khá sát, lúc đến sân bay thì máy lấy vé tự động cũng tắt rồi, gã kéo hành lý chạy như điên đến quầy

đổi vé nhân công, cho đến khi qua kíp công kiểm tra an ninh, suýt nữa bay cả phôi ra.

Bay thẳng về nhà, vừa hạ cánh liền nghe thấy xung quanh vang lên tiếng pháo đã bỏ lệnh cấm, ngã tư đường bình thường kẹt cứng như bãi đỗ xe rộng như trường đua xe tư nhân, vất vả lắm mới bắt được một chiếc taxi.

Trên đường, Từ Tây Lâm ngựa không dừng vó lại nảy ra một ý tưởng: “Bác tài, xem gần đây chỗ nào có tiệm quà thì dừng một chút cho cháu.”

Bác tài nhìn gã như nhìn bệnh nhân tâm thần: “Quà? Mừng một tết ai mở cửa? Tôi thấy chẳng bằng lát cậu tìm một bồn hoa không ai canh, cắt vài cành là được – Cậu muốn đến nhà bạn gái à?”

Từ Tây Lâm cười rạng rỡ như nắng xuân: “Không có không có.”

Bác tài dò xét sắc mặt gã: “Mua cái gì cũng phí công thôi, để tôi bày cho cậu một chiêu – lát tôi thả cậu xuống siêu thị, cậu mua ít tổ yến hải sâm gì đó tặng mẹ vợ, bạn gái thêm trang sức bột đá hoa cũng chẳng quan trọng, lấy lòng các cụ mới là hay nhất.”

Từ Tây Lâm rất ngỡ ngàng, xoa tay lia lịa, một bầu tình cảm lãng mạn trôi nổi trên không trong đờng hị của bác tài ngưng tụ thành mưa, đổ hết xuống đất đai mọt mọt tự nhiên.

Trong tiệm hoa “Ông Ngoại” đủ mặt ba người, Thái Kính là không nhà để về, Đậu Tâm theo lễ phép gửi đáp một tin nhắn chúc tết cho Đậu Tuấn Lương xem như hết nghĩa vụ, Lão Thành đêm hôm trước Trừ tịch về nhà lộ mặt, bị các cô các dì bắt ra tiến hành hoạt động “đánh trẻ con” mỗi dịp tết, không thêm ở nhà chịu ngược đãi nữa.

Tiệm hoa tươi không buôn bán thành điểm tụ tập của ba gã đàn ông độc thân.

Lúc Từ Tây Lâm cuốn theo gió tuyết xông vào, Thái Kính đang nghiên cứu cách dùng lò vi ba hâm thức ăn thừa, mọi người đều giật nảy mình vì

vị khách không mời này.

Con vẹt rớt cuộc gặp được người thân, trực tiếp bỏ rơi Đậu Tâm liên tục muốn kết thân, vỗ cánh bay lên vai Từ Tây Lâm. Sau khi ở nhà Lão Thành ngậm miệng vài ngày, nó mở miệng khoe mẽ một câu: “Cung hỉ phát tài.”

Từ Tây Lâm ở cửa bị thằng con bảo bối chọc cười sặc sụa.

Lão Thành khó khăn nhất lại cảm – chẳng trách sau khi hắn gửi tin nhắn kia Từ Tây Lâm liền không còn tin tức gì, té ra là dự định trực tiếp giết về luôn!

Lão Thành quả thực không mặt mũi nào đứng ngoài xem, hỏi Từ Tây Lâm: “Tết nhất mà ông chạy về làm gì vậy?”

Từ Tây Lâm vào nhà đóng cửa, bế thằng con bảo bối, ánh mắt thì tìm Đậu Tâm trước, thấy Đậu Tâm đang ng ỡ trong không gian bé tí bức bí ở tầng hai.

Trong tiệm hệ thống sưởi không tốt, Đậu Tâm đắp một cái chăn lông trên đùi, trên đầu gối đặt laptop, đang khó khăn duy trì sự bình tĩnh ngoài mặt, rõ ràng đã bị giật mình.

Từ Tây Lâm không tự chủ được bật cười.

“Anh tôi mới kết hôn chưa đầy hai năm, con còn chưa có, tôi đi theo làm kỳ đà à?” Từ Tây Lâm vừa nói vừa nhìn lướt qua bữa tối chuẩn bị cho ba người họ, nhíu mày, “Tết nhất mà ba ông ăn cơm thừa hả?”

Lão Thành hùng h ờn mà già m ồm át lẽ phải: “Mùng một ăn cơm thừa là có chú ý cả đấy, mong cho năm nào cũng thừa...”

“Thừa cái đầu ông!” Từ Tây Lâm nhét va li lẫn vẹt vào tay Lão Thành, lại kéo áo khoác dính vụn tuyết ném đại ra cửa, vừa đi vừa xắn tay áo, “Chất lượng cuộc sống đâu? Lão Thái tránh ra, để tôi xem trong tủ lạnh còn gì không.”

Lão Thành: “...”

Hôm trước hắn mới giúp tên họ Từ nói xạo với Đậu Tầm, biến tay này thành một kẻ cu ồng công việc cô đơn trống vắng, còn nói gã từ sáng đến tối trừ ăn thức ăn nhanh ra thì là dự tiệc xã giao, có vẻ rất chán đời vân vân.

Kết quả là chính chủ hôm nay liền trở lại và mặt hắn!

Lão Thành phần nộ lau cửa ra vào bị Từ Tây Lâm giẫm một đồng dấu chân, nghĩ bụng: “Thằng khốn nạn, tao mà còn dư hơi lo chuyện của mày thì tao là con chó!”

Từ Tây Lâm từ khi nhận Weixin của Lão Thành thì đầu óc chưa từng bình tĩnh lại, chỉ hận không thể trở tài bếp núc mấy năm trước đã luyện đến đỉnh cao – chỉ hận nhà Lão Thành không có nhiều nguyên liệu cho gã phát huy.

Đậu Tầm mặc dù có quyết tâm, nhưng lúc đối mặt với chim còn tương đối dũng cảm, lúc này thấy người, rốt cuộc vẫn hơi cận hương tình khiếp, do dự xuống lầu đến cửa bếp thò đầu vào: “Tôi giúp cậu một tay nhé?” (Cận hương tình khiếp dùng hình dung tâm tình phức tạp của người xa xứ lâu năm quay về, càng gần quê thì càng mất bình tĩnh.)

Từ Tây Lâm quay đầu lại cười rạng rỡ: “Được, mà cậu biết làm gì?”

Đậu Tầm: “...”

Từ Tây Lâm cởi áo khoác, lớp áo lông cừu mỏng phủ trên người, như là tùy ý khoác lên một cái giá áo biết đi, hiển lộ rõ đường nét vai và thắt lưng. Ở tuổi gã, khung xương đã định hình, bóng lưng đầy sự vững chãi và cao thẳng của đàn ông, không còn cảm giác non nớt thiếu niên, nhưng nụ cười khi quay đầu lại vẫn ấm áp như thuở nào.

Nụ cười này thật sự có lực sát thương quá mạnh, Đậu Tầm suýt nữa chống đỡ không nổi, á khẩu một lúc lâu, hắn mới thừa nhận một cách không tình nguyện: “... Biết chiên cơm.”

Nói xong, chính Đậu Tầm cũng hơi xấu hổ, bởi vì phát hiện mình thật sự là mười năm như một ngày cố thủ bản thân, chớ hề tiến bộ, bất luận là với Từ Tây Lâm hay với việc bếp núc.

Từ Tây Lâm bất đắc dĩ: “Đi chờ ăn đi, khói dầu nhiều lắm.”

Lão Thành quay lại cất cây lau nhà bị ánh mắt đầy nuông chiều của gã quét trúng, lập tức tóc gáy dựng ngược nép vào chân tường mà chuồn biến, chỉ hận không thể dùng cây lau nhà đánh bay tay họ Từ.

Đậu Tầm trông chờ nhìn Từ Tây Lâm một lúc, không nở đi, nhưng tiệm hoa “Ông Ngoại” chỉ có một chút không gian, hẳn còn phải chú ý tâm tình hai vị qu ân chúng kia, đành phải lưu luyến quay về phòng khách ng ồi.

Chờ thức ăn bùng lên, Lão Thành đầy bụng bất mãn li ền tha thứ cho Từ Tây Lâm, hơn nữa cảm thấy mình còn có thể yêu gã ta thêm năm trăm năm.

Hưởng sái Đậu Tầm, ba gã đàn ông quây qu ần lại sống cuối cùng không c ần ăn cơm thừa gọi từ hôm Trừ tịch, Từ Tây Lâm làm bộ làm tịch ng ồi xuống, lịch sự c ần khăn lau tay: “Hôm nay thời gian không đủ, làm qua loa một chút, mọi người ăn tạm vậy.”

Lão Thành nhìn củ cải tĩa hoa trang trí món ăn, cho rằng mình có khả năng c ần học lại hai chữ “qua loa”.

Cơm nước xong, Thái Kính tự động đứng dậy dọn dẹp, Đậu Tầm thì giống như tiếp cận con vẹt, thử ng ồi bên cạnh Từ Tây Lâm, mới đầu tư thế ng ồi có cảm giác cứng ngắc trang trọng, sau đó phát hiện Từ Tây Lâm hình như không có ác cảm, hẳn mới hơi thả lỏng, lại không nhìn được sinh ra một chút lòng tham, mượn danh tìm đi ều khiến ti vi để chạm vào tay Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm quay đầu lại nhìn hắn – mấy lần trước gặp mặt, Từ Tây Lâm rất ít nhìn thẳng vào hắn, lúc ấy Đậu Tầm chỉ hơi mất mát, nhưng tổng thể cảm thấy cũng ổn, hôm nay Từ Tây Lâm không biết uống nh ần thuốc gì... Cũng có khả năng là dần dần quen r ồi, lại khôi phục thói quen

trước kia – Đậu Tầm nói với gã, gã liền lẳng lẳng nhìn Đậu Tầm, ánh mắt chuyên chú và ánh mắt thâm tình kỳ thực hơi giống nhau, rất dễ khiến người ta nghĩ ngợi lung tung.

“Con vẹt mấy bữa nay không hay nói, có phải là ở không quen lắm hay không?” Đậu Tầm không giỏi nói chuyện lắm, khó khăn tìm một đề tài.

Từ Tây Lâm vẫy tay gọi con vẹt trên giá, con chim kia liền hiểu ý bay qua đậu trên tay gã: “Ở nhà lắm mồm lắm, chắc là ở chỗ Lão Thành không quen nên hơi nhát gan thôi – Nào, con trai, hát một bài đi.”

Tính con vẹt rất giống Đậu tiên sinh lúc trẻ, bình thường cậy được chiêu mà chảnh, rất giỏi được đặng chân lân đặng đầu, nhưng một khi Từ Tây Lâm giận, hoặc do nguyên nhân gì mà không mang nó theo một thời gian, nó liền bắt đầu bất an dữ dội, vừa bất an liền trở nên rất ngoan ngoãn, đặc biệt giỏi nịnh nọt.

Lúc này, con vẹt chỉ sợ Từ Tây Lâm không đón nó đi, đáng yêu vô cùng, bảo hát là hát, còn hát bài “Cung hỉ phát tài” cực kỳ rộn ràng... Mặc dù giữa chừng lạc điệu.

Từ Tây Lâm nghe nó lại muốn vòng sang bài Bán chác tình yêu, vội cho một hạt lạc để nó gặm.

Đậu Tầm giơ tay sờ sờ nó, vẹt rất không vừa lòng, song bởi vì đang giả ngoan, không tiện tấn công, đành phải bịt mũi nhịn.

Từ Tây Lâm lại bỗng nhiên túm cổ tay Đậu Tầm.

Kỳ thực Đậu Tầm cố ý cho gã xem vết thương trên tay, nhưng Từ Tây Lâm vừa chạm vào, hấn vẫn không khỏi run nhẹ, tấm lưng mới thả lỏng lại không tự chủ được cứng đờ.

Từ Tây Lâm sắc mặt lạnh đi: “Tiểu nghiệt súc kia mở à?”

Vẹt tức khắc sợ tới mức ngay cả lạc cũng chẳng thiết ăn, đập cánh bay đến chân bàn, nơm nớp lo sợ mà tự phạt đứng.

Đúng lúc này, Thái Kính rửa bát xong từ bếp đi ra, Đậu Tâm lập tức nhớ tới ngày xưa ở trước mặt người khác Từ Tây Lâm luôn giấu kín mối quan hệ của hai người, có người ngoài, Từ Tây Lâm xưa nay không thích có tiếp xúc thân thể với hắn, thế là lập tức giãy khỏi tay gã: “Không sao.”

Từ Tây Lâm mới vừa đau lòng nửa chừng, bất ngờ bị “tránh chỉ sợ không kịp”, lòng không khỏi chùng xuống.

May mà gã mấy năm trước bị lạnh nhạt nhiều rồi, trạng thái tâm lý đi đâu cũng rất nhanh.

Nhớ năm ấy, gã hoàn toàn bị động nhận tâm ý mãnh liệt nóng rực của Đậu Tâm, luôn mơ mơ hồ hồ, không tìm được tiết tấu thỏa đáng, kỳ thực nghĩ lại, được mấy người đàn ông có vận may thế này?

Chim trống còn biết tìm bạn đời không dễ, gặp vài lần trác trở cũng là bình thường, đi đâu cũng sách lược là được... May mà mọi người đều từng này tuổi rồi, cho dù không nở nang như Đậu Tâm, cũng không giống hồi mười mấy tuổi tỏ vẻ ngay trước mặt, dù gì cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Vừa nghĩ thế, tâm tình Từ Tây Lâm liền bình thản hơn.

Gã trừng mắt nhìn con vẹt đang không dám ngẩng đầu: “Ở nhà tao đã nói thế nào với mày?”

Vẹt cụp cánh, bất an run nhè nhẹ.

Từ Tây Lâm không nở đánh nó, nhưng vẫn giận, liền hù dọa: “Còn cần người là tao không cần mày nữa.”

Vẹt nghe hiểu, rất sợ hãi, ngây ra như phỗng ở đó.

Đậu Tâm tuy là cố ý cáo tội, nhưng nhìn dáng vẻ con chim kia, bỗng nhiên lại hơi có cảm giác thỏ tử hờ hời.

Thế là hắn giơ một tay ra cho con vẹt. Con chim kia đại khái cũng biết mình đắc tội với ai, ứ rừ bay lên tay Đậu Tâm, cẩn thận thu móng vuốt

không cào hấn, liếc Từ Tây Lâm một cái, thấy sắc mặt gã chưa dịu đi, đành phải rất đổi không vui chuyển hướng sang Đậu Tâm, nhảy lên đầu vai hấn, bực bội dùng đầu cọ hấn một cái.

Đậu Tâm nói: “Không sao, nó h ỏi nhỏ cũng cần tôi không ít, đến nơi lạ đầu như vậy, vài hôm nữa quen là được – hay là cậu để tôi nuôi thêm vài ngày đi?”

Nói xong, Đậu Tâm còn cảm thấy mình rất cơ trí, cứ như vậy, hấn sẽ có lý do để liên lạc với Từ Tây Lâm, thỉnh thoảng gặp mặt một lần.

Từ Tây Lâm Tâm ráp tâm xấu xa được giải đúng chỗ ngứa, c ầu còn không được, không nói hai lời bán luôn con.

Đêm ấy Từ Tây Lâm bị Lão Thành lấy có “nhà quá nhỏ không đủ ở” mà đuổi đi.

Gã nửa đêm hôm trước mới đi, hôm sau lại như bị bệnh th ần kinh, trời còn chưa sáng đã lăn về Từ Tây Lâm dạo một vòng tiệm hoa “Ông Ngoại”, từ dưới lầu nhìn thấy rèm cửa mấy phòng đầu kéo kín, bấy giờ mới lại lưu luyến đi tiếp, gần sáng quay lại, không biết kiếm đâu ra một đồng rau quả tươi non mơn mớn.

Lão Thành nhân lúc Đậu Tâm thay nước cho chim, lạng lẽ vẫy tay gọi Từ Tây Lâm: “Qua đây.”

Từ Tây Lâm: “Chuyện gì?”

Lão Thành nghiêng răng nghiêng lợi cắn một miếng táo, nhìn thấy nhãn hiệu “Quê Nhà” sau giỏ trái cây, thù hận phát hiện trái cây do giai cấp tư sản hủ bại này bán quả thật đắt có đạo lý của đất.

Lão Thành: “Thương lượng chuyện này nhé, ông dẫn tổ tông nhà các ông đi được không? Cùng lắm thì buổi tối lại đưa về, chứ cứ sớm chiều thăm hỏi tôi, nhà tôi muốn không nổi loại người cao giá thế này làm đầu bếp đâu.”

Từ Tây Lâm cũng đang có ý này, nhỏ giọng hỏi: “Ông nói đi đâu đây?”

Lão Thành là hội viên trọn đời của “hội đi tìm chết”, bị gã hỏi ngớ ra, trừng to mắt nói: “Ông hỏi tôi? Ông mới biết Đậ T`âm ngày đầu tiên hả?”(Hội đi tìm chết còn gọi là hội độc thân)

Từ Tây Lâm: “...”

Gã kỳ thực không hay đi chơi với Đậ T`âm, khi đó phải trông nom bà Từ, hai người thỉnh thoảng ra ngoài, đại khái cũng chỉ tham gia họp lớp hay mua đồ ăn nọ kia thôi.

Gã rất ít mua quà cho Đậ T`âm, càng chưa từng hẹn hẳn ra ngoài.

Cuộc tình ấy từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc tựa hồ hoàn toàn không có sự lãng mạn cố ý của sức người, trong tình huống không ai đặc biệt giữ gìn, vậy mà cũng có thể như cỏ dại tràn lan ra khắp vườn hoa thành họa.

Mà hiện giờ hết thấy bắt đầu lại lần nữa, lại khiến gã luống cuống chân tay.

Lão Thành nhận ra thần sắc gã hơi khác thường: “Sao vậy?”

Từ Tây Lâm nhanh chóng định thần lại: “Không sao, ông nói đúng, để tôi dẫn nó đi.”

Nói xong, gã như một lần nữa nạp đầy điện nhảy vọt lên.

Lão Thành nghe thấy Từ Tây Lâm trước tiên gọi điện thoại nhờ người ta tra tiết mục văn nghệ gần nhất, lại mượn đặt vé kịch nói buổi tối, sau đó chạy tới hỏi Đậ T`âm có muốn đi xem nhà với gã không – tuy rằng trung tâm môi giới nhà đất không chắc mở cửa, nhưng Từ Tây Lâm nói gã biết đại khái về tình hình giao thông và giá tiền thuê nhà, có thể dẫn hẳn đi xem hoàn cảnh trước, đến lúc đó đi xem nhà cũng có mục tiêu rõ ràng.

Lão Thành vừa nghe là biết ngay gã chém gió – Từ Tây Lâm nhiều năm phiêu bạt xứ người, lúc mới về đến cả nhà mình cũng chẳng tìm ra, nhà

cho thuê bao năm qua một xu cũng không tăng, thì đi đâu nắm rõ thị trường nhà đất?

Không chừng đêm hôm trước lâm thời ôm chân Phật tra bản đồ trên mạng bao nhiêu lâu.

Lão Thành nhìn Từ Tây Lâm dăm ba câu đã dụ Đậu Tần ra ngoài, ngâm nga sấn đến trước mặt con vẹt gây sự: “Ôi chao, mày lại bị bỏ rơi hả?”

Con vẹt làm động tác mang tính công kích.

“Mở đi mở đi,” Lão Thành cười hơ hớ, “Mở xong tao mách ba mày, nó càng không cần mày nữa.”

Con vẹt phá lệ mở miệng vàng ngọc với người không quen, nó nói: “Xí!”

Loài người đầu chẳng tốt đẹp gì!

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 59: Vết nứt cũ

Không thấy Từ Tây Lâm để bằng lái ở bên ngoài nữa, Đậu Tầm không nhìn được hỏi một câu.

“Không nhận chạy nữa thì cất.” Từ Tây Lâm vừa nói vừa giúp Đậu Tầm đang thắt dây an toàn kéo lại vạt áo khoác, mắt cong lên nhìn hắn, “Về sau không cho người khác ng ửi nữa.”

Đậu Tầm ngẩn ra, thấy Từ Tây Lâm vịn tay trên ghế lái phụ, dùng động tác như muốn ôm người trên ghế lái phụ vào lòng mà thu ần thực quay đầu xe, không nói rõ – Sau câu “v ề sau không cho người khác ng ửi nữa” phải chăng nên có một câu mở đầu bằng “chỉ cho”?

Nhưng Từ Tây Lâm chỉ gheo hắn một câu, không nói gì thêm.

Th ần kinh chậm chạp của Đậu Tầm trong bầu không khí mờ ám cuối cùng đã kịp có phản ứng, nhìn Từ Tây Lâm bằng ánh mắt khác thường, người hôm trước ở trong mơ quấy phá hắn suốt đêm giống như đang tán tỉnh hắn!

Thật sự có chút trải nghiệm kỳ dị.

Lúc này, di động của Từ Tây Lâm trong túi lại đổ chuông, sếp Từ trăm công nghìn việc, từ sáng đến giờ cũng không biết là cuộc điện thoại thứ mấy rồi.

Từ Tây Lâm ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn, cúp máy luôn, tiếng chuông tắt ngấm, ném thẳng ra ghế sau.

Đậu Tầm nói: “Đừng tắt, lỡ có việc thì sao? Cậu cứ lo việc của mình đi, không cần để ý đến tôi đâu.”

Từ Tây Lâm như cười như không nói: “Không đâu, tôi không có việc gì quan trọng hơn.”

Đậu Tâm: “...”

Không phải giống như, rõ ràng là Từ Tây Lâm có ý đó!

Toàn bộ kế hoạch của Đậu Tâm lại bị xáo trộn, hấn mặt không biểu cảm ng ồi trên cái xe chạy vững vàng, nội tâm rất muốn lỗ mãng lao tới, nồn nóng không yên, liên tiếp thay đổi tư thế ng ồi.

Người thiếu niên bên nhau rất đơn giản, mà khi đó hấn cũng có thể phá hỏng, hướng chi là giữa người trưởng thành cần mài mòn thích ứng với cuộc sống phức tạp. Khi Từ Tây Lâm muốn lật quá khứ sang trang bắt đầu lại lần nữa, Đậu Tâm lặng lẽ giở một bản liệt kê dài thượt trong lòng – trên đây liệt đây các vấn đề lịch sử sót lại của hai người ngày xưa.

Khi Đậu Tâm đau khổ nhất, tình cũ khó buông nhất, từng tìm đến tư vấn, tư vấn viên là một bà cụ mập mạp mặt mũi hi ền lạnh, nghe xong h ồi ức nhấp nhô, oán hận và tình yêu vẫn sâu nặng của hấn, li ền hỏi: “Cháu nói rất nhiều về cảm giác của mình, nhưng cháu có biết cảm giác của đối phương không?”

“Tình cảm không phải thành tích, không phải sự nghiệp, không phải là chuyện cháu kiên trì, cố gắng li ều mạng là sẽ có kết quả. Nó là kết quả của tác dụng tương hỗ giữa hai người, cháu một lòng một dạ chìm trong đó, dẫn tình cảm sâu đậm hơn, nhất định cũng bị động. Bởi vì giữa người với người, tình nhân cũng vậy, người thân cũng vậy, thậm chí là bạn học đ ồng nghiệp, người hợp tác, đ ều là quan hệ cần và đ ược cần, chẳng qua có một số là nhu cầu tinh thần, một số là nhu cầu vật chất – cháu càng đ ể ý cảm giác của đối phương, nhìn như bỏ ra rất nhiều, kỳ thực tính chủ động cũng mạnh hơn, bất an và lo âu sẽ ít hơn.”

Đậu Tâm chậm rãi thở dài. Ly biệt nhiều năm, không dám hy vọng xa vời Từ Tây Lâm đối với hấn còn có tình cảm gì không bỏ xuống đ ược, có thể đối phương chỉ là vừa vắn phòng không, sẵn cũng đang rồi, đây đ ều là phản ứng tự nhiên khi gặp lại người yêu cũ mà thôi. Năm đó khi bà Từ

mất, Từ Tây Lâm nửa đêm gửi mail cho hắn, nhưng không nhận được hồi âm... Đâu Tâm không biết trong lòng Từ Tây Lâm sẽ có khúc mắc sâu nhường nào, dù sao thì hắn suy bụng ta ra bụng người, cảm thấy nếu đổi lại là mình, chỉ sợ sẽ như xương mắc trong họng cả đời.

Vì thế ra ngoài với Từ Tây Lâm, đối với Đâu Tâm mà nói là một loại tra tấn đau đớn và hạnh phúc.

Từ Tây Lâm ngược gió lang bạt nhiều năm, thoát nhìn xuân phong đắc ý, kỳ thực chính quả nhận được không xứng với cực nhọc phải chịu, những năm ấy bên cạnh gã ngoại trừ Tống Liên Nguyên cũng khốn đốn như nhau, phàm là có một người biết ấm biết lạnh, sẽ không để gã toác đầu chảy máu tiếp tục đi con đường đó.

Nhưng mà một mệnh hai vận ba phong thủy, bây giờ nói chuyện quá khứ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Từ Tây Lâm dần dần tu luyện ra da mặt kim cương bất hoại, thuộc về loại người dù trong lòng rất ngu đần, ngoài mặt cũng tuyệt không lòi cái dốt, nhìn từ góc độ của Đâu Tâm, gã chăm sóc người ta chu đáo thành thạo, gã quá giỏi tiến thoái, quá có chừng mực, chốc chốc làm người ta mơ hồ có ảo giác bị gã nắm trong tay, lại cẩn thận không để người ta cảm thấy có áp lực.

Nếu Đâu Tâm mới ngày đầu tiên biết Từ Tây Lâm, chắc sẽ không có tí tẹo khó chịu nào, không khéo sớm bị gã dụ dỗ quên cả đường về rồi.

Tiếc là không phải.

Hắn từng thấy thời điểm Từ Tây Lâm sợ hãi, chán nản, làm nũng, thậm chí thời điểm nổi trận lôi đình, trong lòng biết đây đều là thủ thuật che mắt, chẳng những không xúc động, ngược lại hơi lo âu.

Cao Lam lần đầu tiên tiếp xúc với Từ Tây Lâm, đã cảm thấy gã thanh niên này như một công tử ăn chơi ngọt ngào, tựa một miếng bánh ngọt sắc hương vị đều đủ cả, nhìn đẹp vô cùng, nhưng ăn vào không khéo thương

gân động cốt tăng cả chục cân, không bằng Tống Liên Nguyên mặt đen gạo nguyên cám vững vàng hơn.

Huống chi là Đậu Tâm.

Cũng may, Đậu Tâm lảng động nhiều năm, tuy bản chất là chó không bỏ được thói ăn cướp, nhưng ngoài mặt ít nhất đã có thể dẫn xuống, biết không chế tiết tấu, không để người ta nhìn ra manh mối.

Cuộc hẹn sau đó không thành, bởi vì Từ Tây Lâm bắt đầu từ trước tết đã ngựa không dừng vó chạy qua chạy lại hai vùng, trở về lại phần khởi không bình thường mấy ngày, đêm hôm trước về đến nhà Lão Thành đã gần khuya, gã lại lên mạng tra tiền thuê và tuyến đường cả nửa đêm – thuốc kích thích hiệu Đậu Tâm đã hết tác dụng, vừa quá trưa thì Từ Tây Lâm thời gian chờ siêu dài liền hết pin.

Lúc ấy hai người vừa vặn gặp một trung tâm môi giới nhà đất ngày tết cũng không nghỉ, người môi giới nước miếng văng tung tóe cần ca-ta-lô giới thiệu cho Đậu Tâm, chỗ nào cũng muốn dẫn hắn đi xem thử, nói nửa chừng thì Đậu Tâm vô tình nhìn Từ Tây Lâm một cái, phát hiện gã đang dùng một tay chống đầu, giữ nguyên tư thế ngủ như người đang trầm tư suy nghĩ, ngủ gật trên sofa bên cạnh.

Người môi giới: “Ưu điểm của căn hộ tôi vừa nói là...”

Đậu Tâm đột nhiên khoát tay cắt ngang anh ta.

Đậu Tâm khề khàng đứng dậy, đắp áo khoác cho Từ Tây Lâm, chàng trai môi giới nhà lúc này mới phát hiện vị tiên sinh kia vậy mà ngủ mất tiêu rồi – tư thế ngủ ngay ngắn, cũng là công phu xuất sắc.

Chờ Từ Tây Lâm ngủ một giấc tỉnh lại, Đậu Tâm và người môi giới đã trò chuyện xong, đang lật xem hợp đồng thuê nhà.

Từ Tây Lâm tựa mình, áo khoác đắp trên người liền rơi xuống, gã đón được, ôm cái áo vào lòng, mơ mơ màng màng cười với Đậu Tâm.

Trong chớp mắt ấy, Đậu Tầm có một cảm giác kỳ lạ, phảng phất ngẩn ngơ, năm tháng vụt mất, thời gian phi hoài của hai bên, đều chỉ là một giấc mộng.

Buổi chiều ngủ dậy, thiếu niên hấn từng yêu sâu đậm chưa đi xa, cũng chưa vương bụi đỏ đầy người, bên ngoài và nội tâm dịu dàng như nhau, gã ở gần ngay gang tấc, biếng nhác chui ra khỏi chăn, nhắm mắt tùy tiện cấn tay hấn lên cọ...

Câu “chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi” chính tề xếp trên đầu gối Đậu Tầm.

Lần này tôi sẽ không bức bách cậu nữa, sẽ không tham lam vô độ đòi lấy cảm giác an toàn từ trên người cậu, sẽ không ở trước mặt người khác làm chuyện khiến cậu không vui.

Lần này đổi thành tôi nhường nhịn, tôi xin lỗi, tôi đi gõ cửa phòng cậu.

Lần này tôi thà nuốt luôn đầu gối, cũng vĩnh viễn không nói lời chia tay và đoạn tuyệt...

Lúc này, Từ Tây Lâm đã tỉnh ngủ, vươn vai, cơ thể cứng ngắc “Rắc” một tiếng, gã rất áy náy bước tới trả áo khoác cho Đậu Tầm, tự giễu: “Ngủ cũng ngủ được, xem ra là già rồi...”

Đậu Tầm thâm sâu nhìn gã.

Từ Tây Lâm cúi đầu nhìn mình từ đầu đến chân một lần, cào tóc, cực kỳ bảnh tợn nhú mày, nở nụ cười ý tứ sâu xa: “Nhìn tôi như vậy làm gì?”

Đậu Tầm: “...”

Có người mới ngủ dậy đã muốn dụ dỗ hấn.

Đậu Tầm bị giọng nói gã cố ý hạ thấp làm run rẩy, đồng thời cố dằn khát khao trong lòng xuống.

“Chưa phải lúc,” Đậ T`âm th`ầm tự ki`ền ch`ế, “Chờ một chút, vẫn còn thời gian, không được nôn nóng.”

Sau đó h`ấn ký hợp đ`ồng thuê nhà, lấy cớ mình mệt, bảo Từ Tây Lâm lái xe đưa h`ấn v`ề ti`ệm hoa của Lão Thành, không thềm giải thích muốn đ`uổi Từ Tây Lâm v`ề nh`ỉ ngơi.

Từ Tây Lâm còn khuya mới chịu đi: “Tôi đi r`ồi buổi tối mấy cậu lại ăn cơm thừa, còn có con trai tôi...”

Đậ T`âm giơ một ngón tay, lướt qua dưới mắt gã như có như không.

Từ Tây Lâm nháy mắt khựng bước, nín thở.

Đậ T`âm không đ`ụng tới gã, nhưng khuôn mặt người ta hẳn cảm biết bao, chưa chạm đến cũng sẽ tự động bỏ n`ão. Đậ T`âm nhàn nhạt nói: “Trở v`ề soi gương đi, còn mệt thế này nữa thì không cần đến.”

Từ Tây Lâm không ý kiến ý c`ò, quả nhiên ngoan ngoãn đi v`ề Đậ T`âm đứng bên cửa sổ nhìn gã lái xe đi mất hút, mới sờ đ`ầu v`ết, con v`ết chưa hẳn hạn thi hành án, chẳng có hứng thú chiến đ`ấu, bị h`ấn sờ, ìu xìu quay đ`ầu lại cản đ`ờ chơi của nó.

Trên mặt Đậ T`âm lại chẳng có vẻ gì là vui mừng, h`ấn nhớ rõ bà Từ năm đó mất vào mùng năm tháng Giêng, tính ra thì sắp sửa đến ngày giỗ r`ồi, Đậ T`âm không biết Từ Tây Lâm sẽ nói chuyện này như thế nào với h`ấn.

Mùng ba tháng Giêng, Từ Tây Lâm đúng giờ đến báo danh, rảnh rỗi sinh nông nổi, làm một bản kế hoạch mới cho ti`ệm hoa gác ngoài của Lão Thành, bảo h`ấn đổi cái tên “Ông Ngoại” dở dở ương ương kia, đi theo đường văn nghệ thâm tình.

Lão Thành chẳng thềm đ`ể ý gã ta: “Một đ`ứa xuất thân bán xiên que như tôi, không hiểu cái gì là văn nghệ thâm tình đâu.”

Từ Tây Lâm liền chệ bai giấy và dây bó hoa trong tiệm một trận: “Nhìn ngửa mắt quá.”

Nói đoạn, gã lấy bó hoa Lão Thành trưng làm hàng mẫu xuống gờ ra, nghiêm túc cầm mỗi một đóa hoa bên trong ra so, sau một phen làm to chuyện, cuối cùng để lại một đóa, dùng kéo nhỏ cẩn thận cắt chỉnh, xịt nước lạnh, cầm lên cổ áo Đậu Tâm, sau đó lại nhanh nhẹn bứt một cánh hoa, kẹp phiếu quà tặng cảm giác rất giống vân gỗ trên bàn, nhét vào cái túi trước ngực áo gi-lê của hắn.

“Loại này, là đạo cụ thôn ủy hội dùng lúc hoan nghênh đội văn nghệ xuống nông thôn.” Từ Tây Lâm chỉ một đồng lộn xộn trên bàn, cũng không nhìn Đậu Tâm, nghiêm trang dạy bảo Lão Thành đang há hốc mồm, “Loại cánh hoa hái từ tim người trong lòng này, ép lại gia công thành tiêu bản – cũng chính là ‘hoa vĩnh cửu’ bây giờ đang thịnh, đóng hộp bảo quản, sẽ gọi là đường ‘văn nghệ thâm tình’.”

Lão Thành hoàn toàn giật mình ngậy người vì sự dày mặt không biết xấu hổ của gã.

Thái Kính nhìn đóa hoa trước ngực Đậu Tâm đạo cụ hình người, lại ngó Từ Tây Lâm đi yên nhiên bỏ đi, luôn cảm thấy trong đây có chuyện gì đó không đúng.

Mùng bốn tháng Giêng, Đậu Tâm phải chuyển nhà, Từ Tây Lâm đi còn sớm hơn hắn, bắt chấp một nhọc giúp hắn dọn nhà nguyên ngày. Trên đường, Từ Tây Lâm đi ra ngoài một lúc, Đậu Tâm cho rằng công ty gã có chuyện gì phải xử lý.

Kết quả là hai tiếng sau, Từ Tây Lâm quay lại, từ rèm cửa, chặn ga mới đến tranh tĩnh vật treo trong phòng khách, cùng mấy cái khung xoay tròn được... Không phân lớn nhỏ đặt mua toàn bộ cho hắn, chỉ huy công nhân lắp đặt chóng vánh gắn hết lên, ném chìa khóa cho người quét dọn theo giờ, rồi dẫn Đậu Tâm đi ăn cơm.

Chập tối, Từ Tây Lâm chụp số nhà Đậu Tâm, lắc lắc di động với hắn, quay về tiệm hoa đón con.

Đóa hoa cài trên ngực Đậu Tầm hơi héo, Đậu Tầm tìm một bình hoa nhỏ đựng nước sạch, muốn giữ nó vài hôm, song cành hoa bị Từ Tây Lâm phá hoại, nhất thời trông rất đẹp, nhưng đã ngấn đến không thể hút nước, vẫn không ngăn nổi héo rũ đi.

Đậu Tầm nghĩ: “Nó rốt cuộc không nhắc chuyện ngày mai với mình.”

Mùng năm là ngày giỗ bà ngoại, Từ Tây Lâm cẩn thận tránh né chủ đề này, đây là chuyện giai đoạn hiện tại gã không muốn đề cập với Đậu Tầm, một số món cơm một lần chưa nấu chín, lúc nấu lại, mùi vị luôn có chút không đúng. Từ Tây Lâm tuy rất muốn đẩy đổ hết thảy mà làm lại, nhưng trên lý trí cũng biết là không khả thi, đành phải cố hết sức nhìn về phía trước.

Lá thư không có hồi âm kia là bằng chứng cho câu “cả đời không qua lại” của Đậu Tầm, Từ Tây Lâm mỗi ngày mặc gió mặc mưa đi quanh Đậu Tầm, lúc thì thử lúc lại tỏ ý, một phút cũng không nhàn rỗi, nhưng không phải là không lo lắng. Bởi vì luôn cảm thấy Đậu Tầm chỉ một phút sau sẽ nhớ tới “Từ nay về sau, hai ta ân đoạn nghĩa tuyệt, quan hệ gì cũng không còn”, lạnh lùng cắt ngang vọng tưởng đơn phương tình nguyện của gã.

Sáng sớm mùng năm, Từ Tây Lâm dậy thật sớm, khi các cụ ông xách chim đi dạo mới ra cửa, đã đội sương sớm lạnh giá đến nghĩa địa.

Mộ là mộ đôi, lúc ông ngoại Từ Tây Lâm mất để lại một chỗ cho phu nhân Tô Văn Uyển, khi Từ Tiến còn sống từng đóng thêm phí cho nghĩa địa, cam đoan sau khi hết quyền tài sản hai mươi năm, hai người còn có cơ hội dọn đến ở bên nhau.

Ảnh đôi thành ảnh chụp chung của ông bà ngoại lúc trẻ, Từ Tây Lâm lau bia mộ, chào ông ngoại chưa một lần gặp mặt, đặt hoa xuống.

“Đậu hạm nhi về ồi.” Từ Tây Lâm nhỏ giọng nói với bà ngoại, “Cháu...”

Gã hơi nhú mày, sáng sớm chưa kịp ăn gì, dạ dày bị rượu hại bắt đầu mơ hồ phản đối, Từ Tây Lâm thở dài, một tay ấn chỗ âm ỉ đau, như một

đưa trẻ ng ỡ xõm xuống cú đ ầu khẽ nói với bà ngoại: “Cháu xin lỗi bà.”

Gã vẫn yêu Đậu T ầm.

Gã vốn cho rằng mình nhi ều năm qua đã sớm chỉ biết mỗi ti ền, đối với ai cũng chẳng có hứng thú, nhưng chờ người kia trở về gã mới phát hiện, thì ra là tro thuở trước nằm lại đã chiếm hết ngực gã, rất nhi ều năm không quét sạch, chỉ trong một đêm li ền khơi lại đống tro tàn.

Gã cảm thấy có lỗi với bà ngoại mãi đến lúc ra đi vẫn bận lòng vì gã, bởi vì không bỏ xuống được.

Cũng có lỗi với Đậu T ầm, bởi vì cho dù không bỏ xuống được, cũng không thể đi đến cuối cùng.

Từ Tây Lâm tr ần mặc một lúc, v ỡ bia mộ hai cái, vịn tảng đá lạnh ngắt đứng dậy: “Sau này cháu sẽ đưa nó đến thăm bà, cháu cam đoan.”

Nói xong, gã kéo kín áo khoác lại, đi đến bãi đỗ xe.

Cách mấy mét, Từ Tây Lâm lấy chìa khóa ra mở khóa, đèn xe trước sau như vừa tỉnh khỏi giấc mộng mà sáng lên, Từ Tây Lâm đột nhiên dừng bước.

Gã trông thấy một người từ sau xe vòng ra, im lặng đi tới trước mặt gã.

Đậu T ầm.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 60: Bước đầu tiên

Thời gian trôi qua đã rất lâu, Từ Tây Lâm năm đó ra đi, là bỏ lại sau lưng tất cả quá khứ, kể cả gia đình, gã đi qua rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người, mỗi ngày lướt qua vô số hỗn loạn, danh lợi, thành công, thất bại.

Lúc thất ý, Từ Tây Lâm nằm trong ký túc xá cũ kỹ bị ma ám, mùa đông lạnh đến ngủ không yên, chỉ có thể lộ chóp mũi lạnh ngắt ra ngoài. Khi đó gã nhớ tới chuyện đôi giày chơi bóng hàng hiệu h ỏi nhỏ Trịnh Thạc tặng bị gã bán lại, bán xong liền mời đám h ồ bằng câu hữu đi ăn, nhớ tới mình thế mà cũng có thời điếm ăn xài phung phí, cứ như thế từ đời trước vậy.

Mà lúc đắc ý, thỉnh thoảng gã cũng sẽ nhớ tới chuyện năm đó cần bản hợp đồng bị sửa nát, bị một lão già mở căng tin làm nhục, liền buồn cười như nhớ tới h ỏi nhỏ vì một cục tẩy mà đánh nhau với đứa ng ỏi cùng bàn – Đó mà là làm nhục, là khó khăn gì?

Rõ ràng đều là chuyện rất dễ giải quyết, vì sao lúc ấy gã lại cảm thấy cùng đường? Vì sao lại gánh không được áp lực để đến mức phải đóng cửa Vitamin?

Và... Hết thủy tự tan ly hợp với Đậu T ầm, cũng dần dần như một giấc mộng dài, bị ký ức phủ lên một tấm mạng sai sự thật.

Thỉnh thoảng Từ Tây Lâm sẽ mở mấy lá thư tình trẻ con Đậu T ầm viết cho gã, nhìn thấy vỏ chocolate vẫn còn giữ lại. Dần dần, gã giống như quên đi Lý Bác Chí, khó có thể ghép những vật kỷ niệm này lại với chuyện phát sinh cụ thể.

Gã chỉ khắc cốt ghi tâm nhớ rõ khoảnh khắc mình nói lời chia tay với Đậu T ầm.

Ngần ấy năm qua, Từ Tây Lâm cảm thấy có khả năng là mình chưa từng ra khỏi ánh mắt Đậu Tâm nhìn mình lúc ấy, nhưng gã rất ít nghĩ sâu, gã chỉ không ngừng tiến về phía trước, giống như nếu hồi đó gã có thể mạnh hơn, thì tất cả tiếc nuối sẽ không xảy ra vậy.

Hiện tại, Đậu Tâm bất ngờ rơi xuống trước mặt, Từ Tây Lâm theo bản năng tô vẽ cảnh thái bình giả dối, chỉ hận không thể vẽ hết những con đường mấy năm gần đây đã đi qua, lẫn những thành tựu đạt được thành cuộn, trải hết ra trước mặt Đậu Tâm, hồng vân hồi, chứng minh đi đâu gì đó.

Sau khi bà Từ qua đời, kỳ thực Từ Tây Lâm căn bản không hay nghiêm túc xuống bếp, đôi khi ngay cả mì ăn liền cũng lười pha thà ăn sống luôn, bản thân sống không bằng heo chó, vậy mà lại mang trái cây tươi chạy tới nhà cười nhạo Lão Thành sống không chất lượng. Gã còn như cố ý như vô tình đi trêu Đậu Tâm, cố gắng phô bày sự thành thạo trong bất cứ trường hợp nào của mình. Gã tựa như một người đàn bà dung nhan mục rữa, nhét đầy ruột bông rách, liều cái mạng già cũng muốn tô son điểm phấn ra vẻ vàng điêu ngọc mài.

Kỳ thực... Dẫu cho Đậu Tâm thừa nhận gã mấy năm nay hô phong hoán vũ, sống đắc ý cực kỳ, lại có thể thế nào đây?

Cho dù gã thành công khiến Đậu Tâm phải hối hận vì năm đó đã không hèncoảng lại mà bỏ đi một cách tuyệt tình.

Cho dù Đậu Tâm thật sự có thể như gã mong muốn, không hề khúc mắc buông bỏ quá khứ, làm lại từ đầu – lại có thể thế nào đây?

Những cô khổ do lâu năm mà khắc cốt ghi tâm đó từ đây sẽ biến mất sao?

Những sợ hãi và bất lực thời thiếu niên đó, sẽ chôn vùi trong ký ức sao?

“Hư vinh” và “trì hoãn” đều giống nhau, chính là thứ không logic cũng chẳng lợi ích, mọi người đều hiểu rõ, lại luôn không tránh khỏi lừa mình dối người.

Lúc này, giấc mộng đẹp lừa mình dối người kéo dài nhiều ngày của Từ Tây Lâm bị Đậu Tầm mặc tuyền một màu xám trong nghĩa địa lạnh băng đập tan.

Gã thoát đầu sợ vã mồ hôi, da dầy đau từng cơn như co rút, bị sự lúng túng khó nén dâm nhẹ, nghe thấy Đậu Tầm nói: “Tôi đến viếng một chút.”

“À,” Từ Tây Lâm định thẫn lại, tránh né ánh mắt hắn, “Được, đi theo tôi.”

Gã đi vài bước, lại nghĩ tới đi đâu gì đó mà quay đầu lại bổ sung một câu: “Có lòng, cảm ơn.”

Đậu Tầm: “Cậu không khóa xe à?”

Từ Tây Lâm: “...”

Từ Tây Lâm một lần nữa khóa xe, dẫn Đậu Tầm quay lại đường ban nãy. Gã dọc đường không lên tiếng, đưa Đậu Tầm đến trước mộ bà Từ, trên tấm bia đá sáng choang phản xạ bầu trời âm u, nghĩa địa yên tĩnh, không hề có vẻ u ám.

Đậu Tầm đặt hoa xuống, lễ phép cúi chào bia mộ, ngẩng đầu lên phát hiện Từ Tây Lâm đứng cách hắn vài bước sắc mặt hơi nhợt nhạt, đang nhìn chằm chằm rừng hộc đằng xa mà ngẩn ra.

“Tôi khi ấy muốn tìm một nơi yên tĩnh ở tạm trước kỳ thi đại học, vốn không muốn nghe theo sự sắp xếp của Chúc Tiểu Trình, ở lại nhà cậu.”
Đậu Tầm đột nhiên lên tiếng, kéo sự chú ý của Từ Tây Lâm quay về, “Kết quả là gặp...”

Nói đến đây, Đậu Tầm dừng lại, không biết nên xưng hô bà Từ thế nào thì thích hợp.

Hồi nhỏ hắn ở nhà Từ Tây Lâm, đầu gọi thẳng bà là “bà ngoại”, nhưng sau đó gây nhau với Từ Tây Lâm, hắn lại không từ mà biệt, ngay cả lúc bà lâm chung cũng chẳng có mặt... Đậu Tầm cảm thấy mình không xứng gọi

như vậy nữa, song trước mặt Từ Tây Lâm nói “bà ngoại cậu”, lại không khỏi quá xa cách vô tình.

Đậu T`ân chung quy không giỏi những việc này, đành phải lố mãng bỏ qua.

Đáng tiếc Từ Tây Lâm vẫn hiểu, gã hơi cúi đầu, tránh nặng tìm nhẹ nở nụ cười: “Bà rất được yêu mến, già trẻ đều không tha... Đúng không ông ngoại? Ông ở dưới đó phải coi bà kỹ vào.”

Gã thuận miệng đùa một câu, lại quay sang Đậu T`ân, muốn dẫn hắn rời khỏi nghĩa địa: “Đi thôi, bà thương cậu không uổng đâu – Chỗ ở mới quen chưa? Chỗ cậu ngày mấy chính thức đi làm?”

Đậu T`ân xem như nhìn thấu, tính tình lão rùa thần “một giường chăn gấm che lên, anh tốt tôi tốt mọi người đều tốt” của Từ Tây Lâm đời này sợ là không thay đổi được, bất kể gã bao nhiêu tuổi, thân phận ra sao, trong tay có bao nhiêu tiền.

Đậu T`ân vừa thấy cái nét này liền tức sôi gan, trong lòng bùng lên ngọn lửa năm xưa, đầu lưỡi động nhẹ vài cái, song nhanh chóng hít sâu vài hơi, nuốt lại lời sắp thốt ra.

Hắn luôn luôn nhắc nhở mình – đối phó Từ Tây Lâm phải kiên nhẫn, tuyệt đối không thể ép gã, càng không thể ra tay xé mặt nạ của gã, nếu không với tình hình một người ăn no cả nhà không đói của gã bây giờ, ép gã đi thật thì biết đi đâu tìm?

“Giống với các cậu,” Đậu T`ân hơi bu ãn bực nói, “Bên trường không gấp, đến chỗ hạng mục điểm danh trước – Mấy hôm nay đã làm phiên cậu nhieu, tôi mời cậu ăn bữa cơm được không?”

Từ Tây Lâm thoáng thở phào nhẹ nhõm, không ngờ sau một thời gian không gặp Đậu T`ân cũng biết “nói chuyện để lại ba phần đường dư, ng ắm hiểu lẫn nhau” rồi.

Gã vừa thả lỏng thì mồ hôi nóng ban nãy đầu bốc hơi lên, dạ dày căng thẳng bắt đầu làm ầm ỉ, nhưng Đậu Tâm hiếm khi tri kỷ như vậy, bất luận thế nào Từ Tây Lâm cũng không nở đi, đành phải làm bộ đi êm nhiên như không vui vẻ nhận lời mời.

Từ Tây Lâm xốc lại tinh thần, bắt đầu nói từ việc Đậu Tâm bắt xe đến đây, căn bản chẳng cần người ta đáp, gã đã có thể trôi chảy phát triển đề tài, “tám” từ chuyện không dễ quay lấy số xe đến ngu ồn năng lượng mới, trời nam biển bắc huyền thuyên một chặp, chỉ tuyệt nhiên không đề cập tới chuyện tảo mộ.

Gã không hỏi Đậu Tâm làm sao biết hôm nay là ngày giỗ bà ngoại, không hỏi hẳn vì sao chẳng báo tiếng nào đã tự mình tới đây, không giải thích vì sao mình không nói cho hẳn biết, cũng không chịu chất vấn Đậu Tâm vì sao không trả lời mail.

Đợi đến nhà hàng, Từ Tây Lâm đã tự động s ầu lo chuyện không có xe riêng đi lại không tiện thay Đậu Tâm.

Gã không muốn ăn uống gì, nhìn thấy đồ ăn là buồn nôn, thế là hết sức chuyên tâm nghĩ ra một chủ ý cùi bắp: “Không thì sau này cậu quá giang xe tôi đi làm đi? Tôi biết không tiện đường... Không sao, tôi có thể chuyển công ty, dù sao thì tôi cũng là người quyết định ở đây.”

Đậu Tâm: “Đừng nói nhảm.”

Từ Tây Lâm cười tít mắt mức cho hẳn một bát canh – cũng chỉ có đề tài nhảm là an toàn nhất.

Bữa cơm này, trên sinh lý lẫn tâm lý Từ Tây Lâm đều rất không thoải mái, sau đó lưng túa mồ hôi lạnh từng giọt, khá có vẻ miễn cưỡng cười giỡn.

Gã đưa Đậu Tâm về nhà, Đậu Tâm ngẩng đầu nhìn nhà trọ xa lạ mới dọn đến, đột nhiên quay đầu lại nói với Từ Tây Lâm: “Mail cậu gửi cho tôi, lúc ấy tôi không nhận được.”

Tay Từ Tây Lâm đang vẫy chào tạm biệt hẳn đơ lại một chớp mắt.

Đậu T`ân không nói là mail nào, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ.

Đậu T`ân đặt tay trên cửa xe gã, nói khẽ: “Lúc ấy tôi bỏ hòm thư đó, rất lâu sau mới đọc được, quay trở về thì cậu đã đi rồi.”

Từ Tây Lâm thao thao bất tuyệt dọc đường như ăn phải thuốc câm, một lúc lâu mới phát ra một âm: “... Ừm.”

Sau đó gã mất tự nhiên dừng một lúc, lại nói: “Biết rồi. Bà ngủ một đêm rồi mất, không phải chịu tội, cũng không tiếc nuối gì.”

Đậu T`ân cẩn thận nhìn gã một cái, khom lưng nói: “Sắc mặt cậu không tốt, mau về sớm đi.”

Hắn cũng biết xem sắc mặt người ta rồi.

Từ Tây Lâm mỉm cười với hắn, mỉm cười không tiếng, trông rất dịu dàng.

Đậu T`ân cố nhin không có một bước ngoái đầu lại ba lần, rảo bước về nhà trọ mới thuê.

Nhà trọ hắn ở chưa quen – Đậu T`ân vốn không phải là người đặc biệt chú trọng, hắn sống nơi đất khách quê người, vừa học vừa làm, từng đổi hai chỗ ở, luôn luôn là gửi sách và tài liệu bằng giấy đi trước, đồ đạc của bản thân một va li là chứa hết.

Nhưng Từ Tây Lâm đã quá cẩn thận, chỉ hận không thể chắt chây một buồng một phòng khách be bé của hắn, tủ nhỏ két nhỏ để sử dụng, bình hoa đồ trang trí, cái gì cũng có... bố trí y như một ngôi nhà vậy.

Song nơi đây không hề là nhà, ràng buộc quá nhiều làm Đậu T`ân hết sức khó xử.

Hắn lên lầu, áo khoác cũng chưa cởi đã im lặng đi đến bên cửa sổ, thò đầu nhìn xuống dưới lầu xem Từ Tây Lâm đã đi chưa.

Theo lý thuyết, đưa người đến khi thấy người ta lên lầu là được rồi. Bây giờ là ban ngày, Đậu Tâm còn là một anh chàng luyện võ tự do rất nhiều năm, Từ Tây Lâm cũng không cần nhìn thấy nhà hắn sáng đèn, thế nhưng gã lại không đi, Đậu Tâm ở trên lầu nhìn năm phút, xe Từ Tây Lâm chẳng nhúc nhích lấy một centimet.

Đậu Tâm bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp lắm, vội vã xuống lầu.

Đậu Tâm ngu ngốc gốc của sự căng thẳng này đi rồi, dạ dày Từ Tây Lâm làm ầm ĩ suốt một buổi sáng rất cuộc có đường phát huy, gã thật sự rất khó chịu, gục ngay lên tay lái một lúc, trong đầu vang vọng lời nói của Đậu Tâm ban nãy, ngàn đầu vạn mối, chẳng cách nào làm rõ được.

Đột nhiên, cửa xe bị kéo ra.

Đậu Tâm nghiêng người ngăn gió lạnh lùa vào xe, nhíu mày hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Giọng hắn rất căng thẳng, có vẻ hơi nghiêm khắc, Từ Tây Lâm không ngờ hắn đi rồi còn quay lại, hoang mang ngừng đầu lên.

Đậu Tâm vặn cằm gã, đảo qua thái dương lấm tẩm mồ hôi và thất lưng gập lại: “Không thoải mái tại sao vừa rồi không nói?”

Từ Tây Lâm: “Không...”

Đậu Tâm: “Xuống xe, qua bên kia ngã rẽ.”

Từ Tây Lâm: “... À.”

Dạ dày đau, đôi khi là từng cơn, một lát sau, Từ Tây Lâm chậm rãi sống lại, đột nhiên bật cười.

Đậu Tâm sầm mặt nhìn gã một cái.

“Nhớ tới một câu chuyện cười.” Từ Tây Lâm nói, “Tôi đưa cậu về nhà trước, cậu lại đưa tôi về.. Ờ, từ từ, đừng chí Đậ Tâm, không phải bên này!”

Đậ Tâm giẫm phanh hết cỡ, đậ sát rạt ngay cửa tiểu khu.

Giữa cổng tiểu khu của họ có chốt bảo vệ, hai bên là hai đường xe chạy, một bên vào một bên ra, đễ xe ra vào đễ phải chen nhau.

Đậ Tâm bị câu nói đùa của Từ Tây Lâm quấy nhiễu, không hề nghĩ ngợi chạy đến lối vào của người ta, vừa vận đụng đầu xe đi đến.

Bảo vệ mặc áo khoác quân phục thò đầu vào, híp mắt quát Đậ Tâm: “Này, anh chàng đẹp trai, mua bằng hết bao nhiêu tiền vậy?”

Kỳ thực trước khi đi du học Đậ Tâm đã có bằng lái r ỡ, chẳng qua hầu như không có cơ hội lái, sau đó quen chạy bên trái, nhất thời chưa sửa đợc. Hấn rất ít phạm sai lầm cấp thấp kiểu này, vội vàng xin lỗi bảo vệ, không mấy thu ần thực quay xe đỏi đờng.

Cậu bảo vệ trẻ tuổi nhiệt tình vui với việc giúp đở người khác vội chạy đến chỉ huy: “Quay một chút... Đợc, vòng bên phải, bên này nhìn vĩa hè... Ồi mẹ ời, nhìn đi đâu vậy, làm tôi sợ hết hồn, này người anh em, không phân biệt đợc trái phải còn nguy hiểm hơn mù màu xanh đỏ đó, sao còn nghĩ quẩn mà nhất định phải lái xe hả?”

Đậ Tâm trông rất quẩn bách.

Từ Tây Lâm sắp cười vỡ bụng trên ghế lái phụ.

“Cười nữa thì tự về đi.” Đậ Tâm đanh mặt nói.

Kết quả là một lát sau, chính hấn cũng không nén đợc hơi mỉm cười.

Đậ Tâm tr ầy trật làm quen với tình hình giao thông, lúc chuyển hướng rẽ đặc biệt khó khăn, may mà kỳ nghỉ tết âm lịch còn chưa hết, đờng không đong như bình thường, hấn vững vàng duy trì tốc độ chưa đến hai

ba mươi dặm, chốc chốc bị xe điện quấn chần bông vượt qua, tổ chất tâm lý còn rất ổn định.

Từ Tây Lâm mới đầu không dám nói chuyện với hắn, sắp về đến nhà, nhận thấy Đậu Tâm sau khi luống cuống tay chân chốc lát đã nhanh chóng lái quen, trình độ không cao lắm, nhưng cũng chưa đến mức run tay, lúc này mới hỏi: “Cậu làm sao vậy, lâu lắm rồi không lái à?”

“Tôi toàn lái xe vô-lăng bên phải,” Đậu Tâm nói, “Vừa rồi nhất thời quên mất.”

Từ Tây Lâm thoát đầu “À” một tiếng, sau đó kịp nhận ra sự không thích hợp: “Vô-lăng bên phải? Không phải cậu...”

Đậu Tâm: “Hửm?”

“Không phải cậu đi Mỹ à?” Từ Tây Lâm hơi sửng sốt, “Tôi vẫn cho là cậu ở cùng mẹ chứ.”

“Tôi đi tìm bà ta làm gì?” Đậu Tâm không hỏi gã đi như thế nào, mở bảng hướng dẫn của Từ Tây Lâm ra, trực tiếp tập trung vào “nhà”, lại hỏi ngược, “Tôi cho là cậu biết chứ, mấy năm nay cậu không gặp Chúc Tiểu Trình à?”

Gặp thì có gặp, chỉ là chưa bao giờ dám hỏi thăm.

Từ Tây Lâm không lên tiếng.

Một lúc lâu, gã mới hơi đi đầu chỉnh tư thế ng ẩ, nhìn mặt đường phía trước: “Tôi còn cho rằng có người chăm sóc cậu... một mình thì sống làm sao?”

Đậu Tâm lập tức hỏi lại: “Làm sao cậu biết tôi một mình?”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tâm theo hướng dẫn quẹo vào đường phụ: “Lão Thành nói với cậu?”

Hơi tưởng tượng là biết ngay, nếu không với tính tình Từ Tây Lâm, cho dù quanh quẽ hơn, cũng sẽ không công khai chạy quanh lấy lòng hắn.

Từ Tây Lâm hơi xấu hổ, giấu đầu hở đuôi: “À... Lúc nói chuyện có nghe nó nhắc qua một câu.”

Đậu Tầm nhanh chóng liếc nhìn gã, thấy rõ gã đang trốn tránh.

“Một mình,” Đậu Tầm nghĩ thầm, “Là dựa vào nhớ cậu mà sống, gặp phải chuyện không vui liề lồi cậu ra mà hận, nhưng hầu hết thời gian vẫn là nhớ cậu.”

Thế nhưng ngoài miệng hắn không nói như vậy.

Đậu Tầm đá bóng lại: “Tôi cũng cho là có người chăm sóc cậu.”

“Ừm... Tôi cũng tạm ổn,” Từ Tây Lâm nở nụ cười nhạt nhẽo, “Ra ngoài dựa vào bạn bè, dù sao cũng là trong nước, vẫn dễ hơn lang bạt xứ người – căn nhà tận cùng bên trong kia, vị trí xe chính giữa là của tôi.”

Đậu Tầm dưới sự chỉ dẫn của Từ Tây Lâm đậu xe ngay ngắn, lại không thèm giải thích gì nói: “Đừng nhúc nhích.”

Hắn xuống xe vòng sang bên kia, kéo tay Từ Tây Lâm, đỡ gã xuống.

Lòng bàn tay Từ Tây Lâm toàn là mồ hôi, lúc xuống xe bị vấp – kỳ thực là Đậu Tầm lôi gã một cái, Từ Tây Lâm thuận nước đẩy thuyề, vừa vặn xô Đậu Tầm vào cái cây chỗ cách ly xe.

Từ Tây Lâm một tay được Đậu Tầm đỡ, tay kia chống cái cây nhỏ mùa đông trụi lá, giam hắn trong không gian hai tay nho nhỏ, ngửi thấy mùi nước giặt trên quần áo Đậu Tầm, trộm một lần tiếp xúc thân mật trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Tay Đậu Tầm nắm gã đột nhiên siết chặt, hắn hơi cúi đầu, chớp mũi cơ hồ đụng trúng má Từ Tây Lâm, thần sắc không thay đổi, thì thầm vào tai Từ Tây Lâm: “Cậu biết tôi hỏi không phải là bạn bè mà.”

Nói xong, Đậ T`ân cụp mắt xuống, hai hàng lông mi ngay ngắn hạ xuống một loạt, che khuất ánh mắt tham lam.

Ánh mắt ý đồ không tốt kia dừng trên đôi môi hơi khô của Từ Tây Lâm, trong chốc lát, tựa như muốn hôn gã.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 61: Ngả bài

Từ Tây Lâm không kịp trả lời, thân thể đã vì vòng tay ôm quen thuộc mà nóng lên.

Nhưng chính lúc này, Đâu Tằm lại nhẹ nhàng buông gã ra, cười khờ nói: “Yên tâm.”

Yên tâm cái gì?

Từ Tây Lâm sửng sốt, sau đó lập tức ngộ ra, tức thì như bị giáng một bạt tai – Đâu Tằm đang ám chỉ xung quanh không có người qua đường cũng không có máy chụp hình rắp tâm xấu xa... Mà hắn biết đây là bên ngoài, sẵn lòng làm ngược lại sự kiệt ngạo bất tuân của mình, vì ai đó mà tuân thủ quy tắc vô lý của thế giới này, để ý sự hèn nhát càng vô lý hơn của gã.

Đâu Tằm nói xong, khoác một tay Từ Tây Lâm, tay kia thì dìu phía sau gã, nửa đỡ nửa đẩy gã lên lầu: “Đừng đứng đây hóng gió nữa, nhà cậu ở tầng mấy?”

Từ Tây Lâm im lặng ấn thang máy, sắc mặt còn khó coi hơn lúc ở nghĩa địa.

Đâu Tằm đưa Từ Tây Lâm đến cửa nhà, giơ tay chặn cửa thang máy, giọng điệu chẳng hề lên xuống nói: “Nếu nhà cậu không tiện có khách tới chơi, tôi có thể chỉ đưa cậu đến đây – Cậu thật sự không cần đến bệnh viện sao?”

Từ Tây Lâm càng lúc càng khó chịu, đau đớn từ dạ dày lan tới lưng, sau lưng như thể có một gân nằm ngang, nó nhảy nhót loạn xạ khiến gã tự dưng bực dọc.

Đậu Tầm đang học khách sáo, học giữ khoảng cách với gã, học tôn trọng những kiêng kỵ của gã.

Thế nhưng Từ Tây Lâm không cảm thấy vui mừng, chỉ thấy châm chọc.

Gã thậm chí có thể nghe thấy oán phẫn sau cửa biệt trưng phùng từ giọng nói bình tĩnh của Đậu Tầm, dày đặc, chưa đến mức nặng nề, song không đâu không có. Nó như một con dao cùn mà êm ái, không ngừng róc xương cốt gã, khiến tra tấn nhẹ nhàng mà dai dẳng, chẳng thà như trước kia đập phá ầm ĩ một trận còn thoải mái hơn.

Từ Tây Lâm rút cuộc chẳng còn hứng thú nói nhảm, mở cửa ra, mà Đậu Tầm đã nói như vậy, gã cũng chỉ đành đưa ra lời mời: “Không có, chỉ là hơi lộn xộn thôi, mời vào.”

Phòng khách là địa bàn của con vẹt, điện hạ chim vừa tu ần tra lãnh địa của mình, nghe thấy âm thanh lập tức vỗ cánh bay ra, nào ngờ nhìn thấy Đậu Tầm, nó không vui lắm khi lãnh địa bị giống ngoại lai xâm lấn, hơi giơ một chân, đập cánh vài cái không mấy thân thiện.

Tiếp đó, có khả năng là nhớ tới cảnh cáo của Từ Tây Lâm, nó thu chân lại một cách không tình nguyện, đáp xuống cái giá cao, cảnh giác dòm lom lom vị khách không mời.

Đây là lần đầu tiên Đậu Tầm đến “nhà mới” của Từ Tây Lâm.

Nhà là kiểu nhà ba người ở, lấy ánh sáng cũng được, vào nhà thấy bên trong sáng sủa sạch sẽ, hiển nhiên là người giúp việc theo giờ mới quét dọn xong, sạch bóng đến cỡ hồ không dính một hạt bụi.

Quanh phòng khách có ba căn phòng, trong đó hai căn đều khóa kín, cũng không biết bản thân gã ở một mình khi không đi khóa cửa làm chi.

Căn phòng ngủ duy nhất mở cửa sạch như phòng mẫu, bên trong chẳng hề có hơi người, hiển nhiên lâu ngày không ai ở.

Ngược lại là trên sofa phòng khách bỏ ga giường chần gối, để Đậu Tầm phán đoán ra khu vực chủ nhà thường hoạt động, quả thực còn tạm bợ hơn ở khách sạn.

Đậu Tầm cau mày.

Chính Từ Tây Lâm nhìn kỹ lại, cũng cảm thấy để Đậu Tầm thấy mặt này không ổn lắm, giải thích không hề có sức thuyết phục: “Nhà tôi bình thường không ai đến, hôm nay cũng chưa dọn...”

Nói đoạn, gã toan dọn sofa như ổ chó ra một chỗ cho người ngồi được, bị Đậu Tầm ngăn cản.

Đậu Tầm tự mình đi vào gian phòng ngủ mở cửa lòi ghế ra.

Từ Tây Lâm trong chớp mắt có tật giật mình căng thẳng hẳn, suýt nữa mở miệng gọi hắn lại, sau đó thấy Đậu Tầm chỉ kéo cái ghế dựa ngay cửa, không có hứng thú gì với hai căn phòng khóa kín khác, bấy giờ mới vội vã nuốt lời muốn nói lại.

Đậu Tầm đặt ghế ở chính giữa phòng khách, ngồi xuống trước mặt Từ Tây Lâm, hai người im lặng nhìn nhau một lát, Đậu Tầm hỏi: “Dạ dày có vấn đề gì? Bệnh dạ dày đã bao lâu? Thường xuyên đau à?”

Từ Tây Lâm: “Có thể là viêm dạ dày mạn tính? Không hay đau, do hôm nay chưa ăn sáng thôi.”

Đậu Tầm hít một hơi, nhẹ giọng hơn: “Có thể?”

Từ Tây Lâm: “... Cũng có thể là hơi loét.”

Mấy cái bệnh vặt này gã căn bản không có thời gian đến bệnh viện khám, cũng không coi là gì, dù sao thì thời đại này ai chẳng có chút bệnh, mấy người đàn ông trung lão niên cả ngày đi cùng gã đó, ai nấy đều một bụng kinh dưỡng sinh, nội dung tập mấy năm nay cũng dần dần từ ăn nhạt chuyển sang chơi bóng tập thể dục, còn có người làm bộ làm tịch chạy Ma-ra-tông, nhưng làm thế thì được gì?

Nên gout vẫn gout, nên ba cao vẫn ba cao như thường. (Ba cao gồm cao huyết áp, đường huyết cao và mỡ máu cao.)

Đây đều là chuyện “sống chết có số, giàu sang do trời”.

Đậu Tầm miễn cưỡng kiêu kiêu hỏi: “Vậy lúc khó chịu cậu làm thế nào? Bình thường uống thuốc gì?”

Từ Tây Lâm: “Lên mạng tra bệnh trạng, chuẩn bị ít thuốc phòng sẵn là được.”

Đậu Tầm: “...”

Đúng thật là một tấm gương tìm đường chết của ngành khoa học khỏe mạnh.

Đậu Tầm càng sâu sắc hiểu lớp da tươi ngon của quả táo thối này mỏng đến mức nào, nhìn dáng vẻ không để tâm của gã là trong lòng liền tích hỏa, phần nộ hệt như Từ Tây Lâm năm đó phát hiện hấn đi làm ở đại lý dược phẩm vậy.

Thái dương lờ ra một mớ gân xanh, hấn vội cúi đầu bóp mạnh trán vào cái, cố hết sức giữ nguyên sự biết đi đều vờ vĩnh, thở dài hỏi: “Bình thường cậu dùng ly nào?”

Ánh mắt Từ Tây Lâm đảo qua cái bàn trà nhỏ cạnh sofa.

Chỉ thấy trên đó có một cái laptop, hai cặp đũa văn kiện, một quyển sách về quản lý tài chính, thêm nửa cái bánh mì khô khốc... Thật sự là ăn mặc ở đi lại “có chất có lượng”.

Đậu Tầm cầm ly trà của gã lên xem, phát hiện nước trà đã cũ rĩ, có màu nâu đậm của trà để qua đêm, lá trà không biết ngon dở nổi lên bênh trong ly y hệt một đồng xác chết trôi.

Đậu Tầm nghiêng răng đếm nhịp thở của mình, đứng dậy đổ ly trà cũ, dọn dẹp chần, định rót cho gã ly nước ấm. Nước vừa rót vào đáy ly, Đậu

Tần liền cảm thấy không đúng, nhìn lại thấy nước nóng của máy nước uống căn bản không mở!

Hắn âm thầm vận khí, cảm thấy mình sắp “thấy kẻ hèn không nén được lửa giận” rồi.

Đậu Tần không hỏi Từ Tây Lâm thuốc ở đâu, trực tiếp mở ngăn kéo nhỏ phía dưới tủ TV – trước kia thuốc dự phòng nhà họ Từ đều cất ở đó, Từ Tây Lâm lười như rệp, tủ TV mới y chang cái cũ.

Trong ngăn kéo quả nhiên không ngoài dự đoán có một hòm thuốc, mở hai hộp thuốc ra, một hộp rõ ràng uống tương đối nhiều là thuốc giảm đau, và một hộp thuốc dạ dày bình thường bám bụi trong xó.

Đậu Tần sần mặt lấy thuốc giảm đau, đổ hai viên thuốc dạ dày lên khăn tay, vừa chờ nước nóng, vừa lật xem hướng dẫn sử dụng, kết quả phát hiện may mà mình xem kỹ, thuốc hết hạn cả năm rồi.

Đậu Tần: “...”

Tên này như thế mà đi ra ngoài còn có mặt mũi giả bộ yêu cuộc sống, yêu sinh mệnh!

“Thuốc hết hạn rồi cậu biết không?” Đậu Tần cầm hộp thuốc lắc lắc trước mặt Từ Tây Lâm, sau đó ném vào thùng rác, ngửi xuống đối diện gã. Từ Tây Lâm dựa nghiêng lên cái “giường” đơn giản của gã, cuộn mình thành một con tôm.

Đậu Tần nhìn gã một cái, mau chóng dời tầm mắt, lửa giận phùng phùng nghi bụng: “Mẹ kiếp tao làm bộ hết nổi rồi.”

Tao ra đi theo tâm nguyện của mày, cho là mày từ đây sẽ tự do tự tại, không cần sợ hãi người ta nói nọ nói kia nữa-

Tao vô số lần trở về tìm mày, tìm mãi không thấy, suýt nữa từ bỏ hy vọng, nhưng lại nghĩ, không còn tao nữa, có lẽ mày thật sự có thể sống tốt hơn, bèn ôm một bụng phẫn uất và không cam mà chấp nhận, liều mạng

muốn sống cho ra người, nghĩ lỗ như có một ngày, để tao gặp lại mày, mày không đến mức lấy làm may mắn vì quyết định không cần tao nhiều năm trước.

Hiện tại xem ra, căn bản là lãng phí tình cảm!

“Nếu ngày nào đó mày đột tử, cũng chẳng ai nhật xác cho đâu.” Đậu Tầm rút cuộc không nhịn được ném phăng sự “chín chắn bình tĩnh”, phả ra mùi cay độc quen thuộc.

Lúc này, đèn nước nóng sáng lên, Đậu Tầm quay người rót ly nước ấm, tức giận hỏi: “Hiệu thuốc gần nhất ở đâu?”

Từ Tây Lâm ấp ứng: “A...”

“Thôi.” Đậu Tầm nổi giận đùng đùng lấy di động ra, mở GPS, tìm kiếm lân cận, sau đó chẳng đếm xỉa tới gã, tự mình đi xuống tìm.

Từ Tây Lâm ngời yên một lúc, giờ một tay lên che mặt, bên ngoài Đậu Tầm đóng cửa cái “Rầm”.

Thấy hành vi đập chén đập bát chẳng ra gì của tiến sĩ Đậu, con vẹt sợ quá bay lên chùm đèn treo, lanh lảnh kêu to một câu: “Ồi tíá má ơi!”

Trước đây nó nói như vậy, Từ Tây Lâm đầu cười, song hôm nay nó lè thiên hạ kêu liền mấy tiếng, mà Từ Tây Lâm đầu không hề phản ứng.

Vẹt liền bay lên sofa, nghiêng cổ nhìn gã, nghĩ một chút, lại mổ hai hạt dẻ cười bỏ vào tay gã lấy lòng, thấy gã vẫn không để ý, nó liền ân cần tách hạt dẻ thay ba Từ, ai ngờ cắn nửa chừng bất cần ăn luôn.

Nó tự mình ngó ra, tựa hồ không liệu được mình lại tham ăn đến thế, hơi áy náy, bay lên cái giá xa một mét mà tự sám hối.

Đậu Tầm chạy đến hiệu thuốc, mua hai hộp dựa theo thuốc cũ của Từ Tây Lâm. Hiệu thuốc cách nhà Từ Tây Lâm chừng một trạm xe buýt, Đậu

T`ân vừa lên xuống l`âu thêm tra tuyến đường và đi qua đi lại chưa đến mười phút, mùa đông lạnh lẽo mà chạy vã mồ hôi.

Đến dưới l`âu, Đậu T`ân mới thỉnh thoảng nhớ ra, thuốc này là do Từ Tây Lâm tự mình dùng Baidu chẩn đoán bệnh, căn bản không biết có đúng bệnh hay không. Vậy mà hắn còn mua về, đúng thật là hoang đường.

Nhưng trừ việc này ra, hắn không có tư cách lôi cái tên hoang đường kia vào bệnh viện, bởi vì hắn chẳng là gì của Từ Tây Lâm, không có tư cách quản gã, ngay cả vào nhà gã cũng phải châm chích mà hỏi một câu.

Rõ ràng là người từng được hắn ôm trong lòng, hiện giờ lại một lòng một dạ làm bộ làm tịch trước mặt hắn.

Đậu T`ân vã mồ hôi nóng, mặt lạnh tanh quay về phòng khách của cái ổ nhà Từ Tây Lâm, ném thuốc lên bàn.

Từ Tây Lâm: “Làm phiền cậu rồi, xin lỗi.”

“‘Làm phiền’ tao.” Đậu T`ân châm chọc nhìn gã một cái, bụng nghĩ, “Người của tao, chà đạp mình thành như vậy còn nói ‘làm phiền’ với tao.”

Đậu T`ân lau mặt, ném phẳng tấm mặt nạ “nhã nhặn” sắp bung, vất chéo chân ng`ũ xuống ghế, nhìn quét một vòng phòng khách, hờ hững nói: “Mày xin lỗi nhiều thật đấy, bớt lại đi.”

Hắn áp dụng cách mắt không thấy lòng không phiền mà quay đầu thô lỗ mắt nhìn nhau với con vẹt, chờ Từ Tây Lâm uống thuốc xong, giơ tay chỉ, nói với gã: “Mày nằm xuống trước, tao có chuyện muốn nói với mày.”

Lúc lễ phép, Đậu T`ân là một vị khách tốt, lúc này mất vui, lại khiến Từ Tây Lâm hơi có ảo giác tìm lại thời gian thuở trước.

Làm “người xưa” thì không sao cả, nhưng làm khách lại không tiện quá su`ông sã, Từ Tây Lâm thoáng do dự, Đậu T`ân như h`ồi nhỏ thúc giục gã tắm rửa, trực tiếp ra tay – hắn kéo hai đầu gối đang dựng thẳng lên, ấn Từ Tây Lâm xuống.

Từ Tây Lâm là một bệnh nhân, chẳng có sức phản kháng, đành để bị trấn áp.

Con vẹt cho rằng tiến sĩ Đậu ức hiếp người ta, ngoác miệng rít lên một tiếng, đập cánh làm động tác mang tính công kích để uy hiếp.

Đậu Tầm nghiêng đầu: “Câm miệng!”

Vẹt: “...”

Con vẹt hời hợt do hai người cùng chăm sóc, cũng không biết lớn lên như thế nào, chẳng học được điểm gì tốt của họ, vè mặt “cậy được chi đâu mà chảnh” giống với Đậu Tầm, vè mặt “hèn” lại y hệt Từ Tây Lâm, phát hiện kẻ địch hình như hơi lợi hại, nó nhìn Từ Tây Lâm trông chờ, rụt cổ không dám nhúc nhích.

Đậu Tầm vừa thấy cái nét quen thuộc này, quả thực dở khóc dở cười, tâm trạng bỗng nhiên không còn xấu lắm.

Hắn thở dài, duỗi chân ngồi bên cạnh Từ Tây Lâm, muốn giơ tay vuốt mái tóc hơi bết mồ hôi của gã, nhưng ngón tay giơ ra, lại không biết để ở đâu thì thích hợp, thế là lúng ta lúng túng khựng lại đó.

“Lúc mày rời bỏ tao, tao cho là mày muốn theo đuổi một cuộc sống ‘bình thường’.” Đậu Tầm dựa ra sau, khẽ nói, “Theo tao được biết, hình như vẫn không hề thiếu con gái thích mày, sao vậy, mày không chọn một cuộc sống bình thường à? Là do họ đều không xinh đẹp? Hay tính cách đều khốn nạn giống tao?”

Từ Tây Lâm buột miệng thốt ra: “Đậu hạm nhi...”

Phần sau gã nhất thời quên mất, xưng hô cũ này buột ra, hai người đều sững sờ.

Một lúc lâu, ngón tay Đậu Tầm khựng lại giữa chừng theo tiếng hạ xuống, luồn vào mái tóc Từ Tây Lâm xoa trên gối: “Hửm?”

Từ Tây Lâm: "... Đừng lấy lời này ra kích tao."

Đậu Tầm rớt cuộc chạm đến người mong nhớ ngày đêm, như thể nghiện, mê mẩn chạm vào đuôi tóc và vành tai Từ Tây Lâm, cảm giác tóc sờ không giống, mặt cũng không giống, hết thấy đều xa lạ, đi đều này kích thích dục vọng chiếm hữu điên cuồng ngủ đông nhiều năm, nhất thời hẳn vừa sợ hãi vừa phần nộ.

Đậu Tầm: "Mày nói mày rớt cuộc muốn cái gì đây?"

Cổ họng Từ Tây Lâm động nhẹ.

Đậu Tầm: "Mày già mồm át lỗ phải, bảo tao chờ, nói chờ có một ngày mày mạnh rồi, sẽ không cần giấu giếm giếm nữa – tức là mày hiện giờ đã mạnh rồi sao?"

Từ Tây Lâm: "... Chưa."

Gã chẳng qua là một trong hàng vạn hàng ngàn chủ xí nghiệp tư nhân nhỏ xíu, gây dựng sự nghiệp nhiều năm, chỉ may mắn thành công một lần, mấy năm nay mới có chút khởi sắc, còn chưa thể nói là có tích lũy gì, có lẽ so với bạn bè cùng trang lứa, thì miễn cưỡng có thể xem như ưu tú, nhưng tạm thời không cần phải nói tới những người có thể thay đổi quy tắc xã hội, ngay cả so với Từ Tiến và Đậu Tuấn Lương vẫn duy trì "dáng vẻ hoàn chỉnh của nhà giàu mới nổi", chút của cải nhỏ nhỏ này đâu chẳng tính là sự nghiệp gì.

Nhưng chỉ đi đến đây, gã đã cảm thấy cất bước khó khăn rồi.

Đậu Tầm hạ tầm mắt, ánh mắt đảo qua mũi Từ Tây Lâm, ép hỏi: "Vậy bây giờ mày làm sao dám công khai nắm tay tao?"

Từ Tây Lâm không nói được gì.

Đậu Tầm nhất tâm kiến huyết đâm gã một câu: "Là do bây giờ không ai quản được mày nữa nhỉ? Mày có tiền chạy khắp thế giới, trường bối đâu không còn, dẫu làm ăn thất bại, dựa vào cho thuê nhà cũng đủ sống – Còn

bởi vì mà tuổi này không già không nhỏ, người khác phải đối xử như người lớn, mà bắt đầu quyết định được, lòng bông không lập gia đình, không con cái, chơi bời... Người khác vẫn cảm thấy có thể tha thứ, mà không còn áp lực nữa phải không?”

Đậu Tầm giờ tay sờ trán gã, Từ Tây Lâm thuận thế nhắm mắt lại, nghe thấy Đậu Tầm lạnh lùng nói: “Tao biết ngay mà, không thì mà cũng chẳng dám suốt ngày chạy quanh tao, chơi trò tình cũ khó quên.”

Đậu Tầm biết Từ Tây Lâm có tình cảm với mình, nhưng thủy chung không dám tin tưởng mức độ sâu nặng của tình cảm này, cho nên đành phải không ngừng đòi hỏi, thử, chứng minh, tính toán chi li; hiện giờ, hẳn cuối cùng buột miệng nói ra sự không tín nhiệm này, dễ chịu như một nhát dao đâm xuyên miệng vết thương vậy.

Từ Tây Lâm im lặng một lúc, yếu ớt giải thích một câu: “Tao không có.”

Đậu Tầm kiên nhẫn chờ gã nói.

Từ Tây Lâm vắt hết óc, bị ai phát hiện ra rằng mình chẳng có lời gì để nói. Gã muốn mở cửa căn phòng khóa kín kia ra, để Đậu Tầm tự đi xem, lại cảm thấy không có ý nghĩa – bởi vì thoát nhìn rất giống trò mèo bố trí đã lâu lại quá mạnh tay... Cảm giác chẳng khác mấy với c ần chín trăm chín mươi chín đóa hồng đến quỳ dưới lầu nhà người ta.

Đúng lúc này, chuông cửa reo.

Đậu Tầm buông gã ra: “Mày nằm đi, tao đi mở cửa cho mày.”

Từ Tây Lâm túm tay Đậu Tầm, kéo mạnh hẳn xuống, bất chấp tất cả mà hôn hẳn.

Đậu Tầm bị gã lôi khom lưng xuống, thoát đầu sừng sốt, sau đó nhanh chóng đảo khách thành chủ.

Hắn như mãnh thú bị chọc giận, đè Từ Tây Lâm trên chiếc sofa chật chội, giống như đè một con mồi thềm thuồng đã lâu, muốn cắn xé cho biết mặt.

Cướp đi không khí của gã, áp chế giãy giụa của gã, ngón tay thậm chí vô thức dờn đến cổ họng Từ Tây Lâm-

Chuông cửa phiền lòng biến thành tiếng gõ cửa ầm ỉ, ngay sau đó, di động Từ Tây Lâm ném trên bàn cũng reo lên inh ỏi như góp vui.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 62: Bắt đầu lại

Đậu Tầm chậm rãi buông Từ Tây Lâm ra, một tay chống lên sofa, ánh mắt bình tĩnh hơn không ít. Hắn dùng mặt trong ngón tay chạm vào mặt Từ Tây Lâm, hơi áy náy cọ đôi môi trầy da của gã: “Để tao đi mở cửa cho.”

Từ Tây Lâm như mộng du giờ tay cào tóc mình, tiện tay cầm di động lên, vừa nhìn tên cuộc gọi nhớ liền lập tức tỉnh táo lại, ngẩng bật dậy.

Lúc này, Đậu Tầm đã mở cửa ra.

Tống Liên Nguyên khệ nệ xách một đồng hồ, nghi hoặc nhìn Đậu Tầm một cái, lại lui về sau một bước, nhìn kỹ số nhà.

“Mình không đi nhầm chứ?” Hắn lẩm bẫm một câu, lại hỏi Đậu Tầm, “Đây... là nhà Từ Tây Lâm phải không?”

Tống Liên Nguyên và Đậu Tầm trước kia từng gặp nhau rồi, chẳng qua khi đó tụi nhóc con ra vào Trăng Khuyết không một vạn cũng đến tám ngàn, mười năm trôi qua, thiếu niên thành thanh niên, người thanh niên gần trung niên, vóc dáng ngũ quan dù không thay đổi nhiều, khí chất cũng đã sớm một trời một vực, thành thử cả hai đều không nhận ra đối phương.

Từ Tây Lâm sắp ngã bò dậy chạy ra đón, ở phía sau Đậu Tầm gọi một tiếng “Anh”.

“À, bạn đến chơi hả?” Tống Liên Nguyên mới định hỏi gã vì sao cả buổi không mở cửa, thấy sắc mặt Từ Tây Lâm nói đỏ không đỏ nói trắng không trắng, liền nhíu mày hỏi, “Mày lại sao vậy?”

Từ Tây Lâm: “...”

Thật là xấu hổ, mới cãi nhau với Đậu Tâm vấn đề có người quản hay không, thì người quản già đã tới luôn.

Từ Tây Lâm chỉ Đậu Tâm nói: “Anh trước kia từng gặp rồi, đây là...”

“Bạn học.” Đậu Tâm xen ngang, “Em gần đây mới về nước, mấy bữa nay họ đang giúp em chuyển nhà, hôm nay nó bị đau bao tử, em vừa vận đưa về – Anh là anh Tống đúng không ạ? Em hồi nhỏ bị lưu manh chặn đường ở bên ngoài Trăng Khuyết, anh còn từng giúp đỡ đấy.”

Tống Liên Nguyên “À” một tiếng, vẻ mặt vẫn rất mù mờ – năm đó Trăng Khuyết là địa bàn của hắn, chuyện còn đồ bắt nạt học sinh, chỉ cần hắn gặp, thì đầu quản một chút, cũng không biết Đậu Tâm là cậu học sinh nào.

Cùng với sự mù mờ, trong lòng hắn dường như lại hơi bất an – đàn ông cũng có giác quan thứ sáu. Từ Tây Lâm xưng huynh gọi đệ với cả đồng người, lúc ở phương Nam, già suốt ngày dẫn cả đám người về nhà, Tống Liên Nguyên đâu không nhớ mặt, cũng không cảm thấy ai đặc biệt, đọc mỗi cậu thanh niên trước mắt này, Tống Liên Nguyên cứ có cảm giác không bình thường lắm.

Từ Tây Lâm vội hỏi: “Sao anh đã về rồi?”

Tống Liên Nguyên cau mày ném toàn bộ đồ mang về vào bếp nhà già: “Dẫn chị dâu mày về thăm mộ mẹ anh – Anh chưa nói với mày à? Tai ném đi đâu rồi?”

Tống mặt đen những năm gần đây cùng chung hoạn nạn với Từ Tây Lâm, còn thân thiết hơn cả anh ruột, cho nên không khách sáo, trực tiếp nhét hết thực phẩm mang về vào tủ chứa đồ ở bếp và tủ lạnh, phát hiện nồi niêu chậu bát đĩa mua về phần lớn ngay cả bịch bao bên ngoài cũng chưa tháo, sắc mặt càng đen hơn.

“Tao nói với mày bao nhiêu lần rồi, bớt nhậu nhẹt, rảnh rỗi về nhà tự nấu bát cháo ăn không tốt sao? Không chịu nghe – mày không bệnh thì ai

bệnh?” Ông già đã kết hôn bắt đầu cảm rằm, hữu hiệu xua tan tất cả không khí mờ ám trong nhà.

Làm con vẹt thở phào nhẹ nhõm, hết thấy mới xảy ra đều khiến nó bất an, vất vả lắm mới có một người quen đến, nó lập tức tìm được cảm giác an toàn, thuận miệng học vẹt: “Mày không bệnh thì ai bệnh?”

Từ Tây Lâm trừng mắt nhìn tiểu súc sinh ăn cây táo rào cây sung một cái, Đậu Tằm như cười như không giơ tay sờ cánh chim, con vẹt ban nãy bị hấn dọa, lúc này đang giận mà không dám nói gì, không thể trêu vào liềm trốn đi, chẳng rằng chẳng nói bay lên chỗ cao.

Đậu Tằm lấy tay vờ “Thế tao đi trước đây – Anh Tống, hôm nào rảnh tán gẫu sau.”

Tống Liên Nguyên: “À – được, Tiểu Lâm tiễn bạn đi.”

“Không cần, mày nghỉ ngơi đi.” Đậu Tằm lui vài bước như tránh tạo hiềm nghi, ý tứ sâu xa lau khéo miệng mình, đoạn quay người đi.

Từ Tây Lâm không chút nghĩ ngợi vịn tường đuổi theo.

Đậu Tằm đứng trong hành lang chờ thang máy, chậm rãi cài cúc áo khoác, quay đầu lại thấy Từ Tây Lâm đứng ở cửa, liềm nói: “Tao ngày mai chuẩn bị tới chỗ hạng mục báo danh trước, chắc phải bận một thời gian, mày nhân mấy bữa này rảnh, đi bệnh viện khám xem.”

Khéo léo như Từ Tây Lâm, đương nhiên hiểu được ý ngoài lời của Đậu Tằm là để mình yên vài ngày, bớt đi quấy rầy đi.

Từ Tây Lâm thở dài: “Bất kể mày tin hay không, tao quả thật không có.”

“Không có” tức là gã không có chơi trò mờ ám “tình cũ khó quên”, Từ Tây Lâm tiếp tục cuộc đối thoại bị cắt ngang một cách khó hiểu.

“Tao biết, tao vừa nói rồi.” Đậu Tầm nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó lại bẽn lẽn thêm một câu, “Xin lỗi.”

Từ Tây Lâm hơi giật mình, không biết hai chữ này làm sao trà trộn được vào từ điển của Đậu Tầm.

Kết quả là Đậu Tầm mới nói xin lỗi xong, ngay sau đó lại thọc gãi một câu: “Với tình hình nước ta bây giờ, cho dù mày muốn làm chủ tịch nước, cũng phải sống đến sáu mươi trước hẵng tính tiếp.”

Từ Tây Lâm: “...”

Gãi về mặt bất đắc dĩ dựa vào cạnh cửa nhìn Đậu Tầm.

Đậu Tầm nhớ rõ biểu cảm này, trước kia mỗi lần hắn khinh suất hoặc vô cớ nổi giận, Từ Tây Lâm đều nhìn hắn bằng vẻ mặt này. Từ Tây Lâm không phải không biết cái, hồi nhỏ cũng được cưng như cậu ấm, chỉ là sẵn lòng nhường nhịn hắn mà thôi. Rất nhiều lúc, chỉ có dưới ánh mắt chăm chú thế này, Đậu Tầm mới có thể cảm nhận được Từ Tây Lâm cũng quan tâm đến mình.

Hiện giờ nhớ lại, hắn hồi nhỏ tuy không ra gì, nhưng đối với bà Từ, dì Đỗ, Từ Tiến những người tốt với mình, đều không tùy tiện xù lông la lối om sòm, chỉ phá lệ hà khắc với Từ Tây Lâm, kiếm được có sẽ làm ấm lên.

Kỳ thực cũng chỉ là một loại lòng tham không đáy đòi hỏi vô độ thôi nhỉ?

Trong lòng Đậu Tầm tràn đầy hoài niệm và quyến luyến phảng phất, bỗng mềm lòng vô cùng, cơ hồ muốn quay lại đóng gói người đang dựa cửa mang đi luôn.

Kết quả là lúc này Tống Liên Nguyên lại đuổi theo ra, còn xách một hộp trà, khăng khăng dúi cho Đậu Tầm: “Em cầm cái này... Đây là do một người bạn của chị dâu tự bao núi trồng trà, một năm chỉ sao hơn mười cân, em cầm về nếm thử, nếu ngon, thì sang năm lại kêu chị xin cho em.”

Sóng ngấn cuồn cuộn trên mặt bị một hộp trà của ông anh mặt đen cắt ngang, Đậu Tầm sợ Tống Liên Nguyên nhận ra đi lùi lùi.

Vừa rồi đã làm um lên một trận, bây giờ không tiện gây thêm phiền toái cho Từ Tây Lâm nữa, hắn đành phải nhận trà, dở khóc dở cười mà để lòng mình lại, chỉ huy thân thể đi thang máy xuống lầu.

Từ Tây Lâm quay đầu lại thấy ánh mắt hoài nghi và xoi mói của Tống Liên Nguyên, tức thì cảm thấy dạ dày càng đau hơn.

Tống Liên Nguyên lơ đãng nói: “Anh mang bánh tới, mày đi lấy mấy cái đĩa, bày đồ cúng cho bà.”

Bình thường chỉ có thể hệ trước ở phương Bắc mới làm như vậy, ngày giỗ hoặc tiết Thanh minh bày bàn thờ, đặt lên đó mấy đĩa bánh trái gà vịt, “cúng” cho người thân đã mất, có đi đâu thế hệ Từ Tây Lâm đã rất ít người làm như thế.

“Lúc bà ngoại em còn sống đã không ăn bánh làm bằng bột mì nhào mỡ heo.” Từ Tây Lâm chán muốn chết mà lắc lư đi xuống bếp, xem thử mấy thứ Tống Liên Nguyên mang về— không một loại muốn ăn, “Trông u ám quá, vả lại em tảo mộ rồi.”

Tống Liên Nguyên không ép buộc, khoanh tay trước ngực, ánh mắt dừng một chút trên đôi môi trầy da của gã: “Người mới đến rốt cuộc là ai?”

Từ Tây Lâm một tay ấn bụng bên trái, hơi khom lưng, nghiêng người quay đầu lại, ánh mắt chạm nhẹ với Tống Liên Nguyên.

“Bạn học.” Từ Tây Lâm nói.

Thần sắc Tống Liên Nguyên hơi thay đổi, kết quả Từ Tây Lâm lại bõ thêm một câu: “Cũng là người anh nghĩ.”

Tống Liên Nguyên: “...”

Không biết vì sao, câu này buột miệng thốt ra, Từ Tây Lâm đột nhiên dễ chịu hơn không ít, như đỡ được một gánh nặng, gã chỉ mặt mình, hỏi Tống Liên Nguyên: “Đánh không?”

Tống Liên Nguyên không còn là gã thanh niên sắc mùi lưu manh, Từ Tây Lâm cũng sắp ba mươi rưỡi, không thể ra tay đánh nữa, anh Tống bị gã chọc tức bốc khói: “Tao nói sao mà y gấp gáp trở về như vậy, chị dâu mà nói tao còn không tin... Không phải đã sớm cắt đứt rưỡi à? Sao còn liên lạc?”

“Vô tình gặp lại, muốn theo đuổi một lần nữa, người ta bây giờ không để ý tới em.” Từ Tây Lâm hờ hững đi qua bên cạnh hắn, “Anh còn đánh nữa không, không đánh thì em phải đi nằm một lúc, đừng làm phiền em.”

Tống Liên Nguyên trở mắt nhìn gã “bay” qua bên cạnh mình, kịp thời có phản ứng mà quát lên như sấm: “Từ Tây Lâm! Mà... Tao thật muốn bế đầu mà ra xem mà nghĩ thế nào. Lập gia đình, sinh con đẻ cái, lấy mạnh bù yếu, một gia đình mẹ kiếp cần hai thằng đàn ông làm gì? Chúc năng không trùng lặp sao? Mà cũng có vẻ chật chội!”

Tống Liên Nguyên phẫn nộ gào khàn cả giọng, song Từ Tây Lâm có khả năng là đại hỉ đại bi qua rưỡi, lúc này tình cảm hơi chết lặng, lại cảm thấy hơi khôi hài, cuộn tròn trên sofa mà phá lên cười.

Tống Liên Nguyên cằm xấp tài liệu cạnh bên đập đầu gã một phát: “Cười cái đểch!”

Tống mặt đen trảm mỗi lo ngưỡi xuống bên cạnh, bực bội một lúc: “Tụi mày bị bệnh gì vậy? Có thể chữa được không?”

Từ Tây Lâm nghe câu này liền hiểu, trong đầu Tống Liên Nguyên còn một cái bàn thờ kiểu cũ, chắc hẳn không chứa nổi bốn chữ “đồng tính luyến ái”.

Gã mù mờ ngậy ra một lúc, thỉnh linh quay đầu qua nói với Tống Liên Nguyên: “Bệnh nan y, chữa không hết... Anh còn coi em là anh em không?”

Nhiều năm trước, Tống Liên Nguyên nói một câu “em còn coi anh là anh trai không”, tát gã một cái, khiến gã và Đậu Tâm chia tay. Nhiều năm sau, gã ném vấn đề này lại, thử thò đầu ra khỏi quy tắc bó buộc trong phạm vi hẹp.

Tống Liên Nguyên á khẩu.

Từ Tây Lâm dờn ánh nhìn đi, thấp giọng nói: “Không chấp nhận được cũng không sao, nếu anh không chấp nhận được, về sau em sẽ không xuất hiện gây chướng mắt anh nữa.”

“Cút!” Tống Liên Nguyên nổi điên mắng gã một câu.

Hai người nhìn nhau không nói gì giây lát, Tống Liên Nguyên hít sâu một hơi, chuẩn bị trường thiên đại luận, Từ Tây Lâm lại cắt ngang trước một bước: “Em biết, anh muốn nói, cho dù em có thể không xuất hiện trước mặt gây chướng mắt anh, cũng sẽ chướng mắt người khác, cảm thấy em biến thái ngù lung tung khắp nơi – nói thật, luôn có người nghĩ như vậy, em cũng rất bức. Đã lỡ gánh sự oan uổng suốt một thời gian dài, giờ thành thật cũng chẳng hề gì. Và... không giấy kết hôn, không con cái, tình cảm vừa xảy ra vấn đề, thì hai người cũng rất dễ chia tay, tương lai không ai dưỡng lão tang ma cho, lỡ như nằm viện ngay cả một người có tư cách ký tên cho em cũng không có, không tài sản chung, muốn thêm tên trên giấy tờ nhà đất cũng cả đống phiền phức.”

Lời muốn nói đầu bị gã cướp mất, Tống Liên Nguyên bức bội ngậm miệng.

“Những việc này mười năm trước em đã từng nghĩ.” Từ Tây Lâm nói, “Chưa nghĩ thấu đáo, cho nên chia tay với cậu ấy... Không phải do bị anh đánh.”

Tống Liên Nguyên tức giận hỏi: “Bây giờ mày đã nghĩ thấu đáo rồi?”

Từ Tây Lâm cười khờ: “Bây giờ em chẳng có cách nào. Anh có thể không cho em hút thuốc, không cho em uống rượu, nhưng anh không thể không cho em thích một người, trừ khi đánh chết em.”

Tống Liên Nguyên ánh mắt dữ tợn.

Từ Tây Lâm thành khẩn nói: “Đánh chết em rồi, thời thái sẽ đổi thay, thì chỉ có thể tính là sinh tiền từng thích cậu ấy.”

Gã đời này không nên nhất, chính là năm đó do sự yếu ớt mà nhất thời kích động, dễ dàng đáp ứng Đậ Tầm, như chú ngựa non chưa trưởng thành, lỗ mãng muốn lội nước qua sông, lội nửa chừng phát hiện phía trước khó đi, nước dữ ngập qua đỉnh đầu, bị sóng gió dọa vỡ mật, đành phải hốt hoảng bỏ chạy.

Mà thời gian trôi qua cảnh vật đổi dời, gã phát hiện bờ đối diện con sông thủy chung là nơi mình hèn khiên mộng oanh, sinh thời nếu một cuộc không thể đến, thì bên này cỏ cây rậm rạp, nhân sự âm thầm, toàn là tịch liêu (1) như thế, có gì thú vị đâu?

Cho nên, bất luận thế nào gã cũng muốn đi một lần nữa.

Kiểm gia thương thương, bạch lộ vi sương(2), dẫu có chết đuối dưới nước.

Tống Liên Nguyên cho rằng gã bị quỷ ám, nói không thông, tức quá phát áo bỏ đi luôn.

Kỳ nghỉ tết ngắn đến mức phảng phất chỉ có một hơi thở, chớp mắt liền trôi qua.

Qua tết, bên phía Đậ Tầm “nhiều việc” đương nhiên không phải lý do lý trấu, bên phía Từ Tây Lâm cũng luống cuống tay chân.

Sếp lớn Tống Liên Nguyên sau khi chia tay trong không vui, quyết định phải chữa khỏi “bệnh” cho giám đốc Từ nhà họ.

Tống mặt đen không biết làm sao thuyết phục được Cao Lam, hai vợ chồng tạm thời ở lại chưa đi, cả ngày tuần tra quanh công ty con. Tống Liên Nguyên dỗi chặt Từ Tây Lâm, hận không thể tìm cả núi việc cho gã, để gã khỏi rồi việc đi của trai.

Tài liệu báo cáo mục tiêu công việc cho năm mới bị Tống Liên Nguyên soi đến cả dấu chấm câu. Sợ gã ngày nghỉ rồi việc, sắp Tống lại nhờ người nhét Từ Tây Lâm vào lớp EMBA khá phổ biến trong giới của Đậu Tuấn Lương... Dĩ nhiên không phải trường Đậu Tâm – hết như một phụ huynh phòng ngừa con mình yêu sớm không lo học hành vậy.

Từ Tây Lâm suốt hơn một tháng không có cơ hội gặp Đậu Tâm, mỗi ngày đều đặn gửi Weixin cho Đậu Tâm như học sinh trung học yêu xa.

Đậu Tâm phát hiện gã chưa bao giờ đăng chuyện của mình trong chế độ bạn bè(3), cơ bản là cái máy like tự động.

Mấy nội dung người ta chọn đăng chế độ bạn bè như hôm nay làm gì, ăn gì, Từ Tây Lâm đều đặn gửi cho Đậu Tâm như thăm hỏi sáng tối, không quản ngại mưa gió, nếu hôm nào Đậu Tâm nói một tiếng “không tệ”, là buổi chiều có thể nhận được đúng thứ ấy – đôi khi là quyển sách chưa bóc màng co, hoặc hộp cơm giữ nóng kỹ, công nghệ hiện đại giải cứu “thiếu niên yêu sớm” bị “phụ huynh” khống chế đến không thể phân thân.

Trọng tâm công việc nằm trên hạng mục, nhưng Đậu Tâm cũng không thể ở không trong trường, vừa vặn có một giáo sư hôm tết bị ngã, Đậu Tâm liền tiếp nhận đại cương và nhiệm vụ dạy học từ môn tự chọn, không nặng lắm, mỗi tuần dạy hai tiết – hẳn phụ trách tiết học mở của phòng học lớn, chủ yếu nhằm vào sinh viên không phải ngành này.

Nghe nói chuyện này, Từ Tây Lâm liền gửi một tấm ảnh – là bản mạch lạc môn học do Đậu Tâm tự tay vẽ, bìa giấy in yếu ớt sau đó được bọc thêm lớp plastic bảo quản, trang giấy không dính một hạt bụi, thậm chí không ố vàng, nét chữ trên đó mang máng như mới viết ngày hôm qua, mang theo lệ khí bức người thời thiếu niên của hắn.

... Sau đó, Từ Tây Lâm đốt một loạt nến cho sinh viên của hắn.

Nhưng kỳ thực lớp của Đậu Tâm không nghiêm khắc chút nào.

Sinh viên đến từ các nơi trong cả nước, tài liệu giảng dạy và chính sách một trời một vực, một số vùng thi đại học bao quát đại cương giảng dạy

của hần, một số vùng thì ngay cả khoa học tự nhiên tổng hợp cũng không có, lý hóa sinh chỉ chọn một môn để thi, đại đa số sinh viên vật lý hóa học h ồi cấp ba đến môn sinh vật cũng chẳng được học, thầy Đậu giảng cơ sở công trình gen, có đưa bu Ồn chán gục lên bàn ngủ, có đưa trở mắt mà nhìn, hoàn toàn không biết gì hết.

May mà giảng viên vừa trẻ vừa đẹp trai, có đám thích mặt đẹp bảo kê cho, sinh viên h ầu hết tương đối nề tình. Đậu T ầm cũng chưa từng làm khó làm dễ, định vị chính xác môn của mình trên môn tự chọn nhằm chán cho đủ học phần, ngày đầu tiên đi dạy li ền thông tình đạt lý liệt rõ bài tập cả năm và tiêu chuẩn cho điểm trong kỳ thi.

“Cuộc thi cuối kỳ tôi vốn định cho các bạn mang một tờ giấy vào, tiếc là phòng giáo vụ nói chương trình học môn này không thích hợp với cách nửa mở sách, không đ ồng ý. Nhưng phạm vi cuộc thi đóng sách tôi sẽ liệt rõ, chỉ chiếm 40% điểm môn này...”

Có sinh viên ở dưới nói leo: “Th ầy ơi, phạm vi khi nào thì cho ạ?”

Đậu T ầm dùng nước trà làm trơn cổ họng chưa thích ứng được với nói suốt một thời gian dài: “Trước một tu ần – cho các bạn sớm cũng chẳng có ý nghĩa.”

Sinh viên bên dưới cười ồ lên, nhao nhao làm vể mặt “th ầy rất hiểu”.

Không biết sếp Từ nhìn thấy, liệu có giậm chân đấm ngực, hận không thể sinh muộn mười năm hay không.

Đậu T ầm rốt cuộc học được tha thứ cho kẻ ngu ngốc, chung sống hòa bình với thế giới tràn đ ầy bùn loãng và chủ nghĩa khuyến nho, cũng dần dần không áp đặt tiêu chuẩn của mình lên đ ầu người khác nữa.

Từ Tây Lâm biết tụi sinh viên không dễ dạy, chớp thời gian hết tiết gửi một tin nhắn Weixin cho hần cùng lúc với tiếng chuông hết giờ, Đậu T ầm mở ra xem, chưa kịp ra khỏi lớp đã bật cười.

Từ Tây Lâm làm cái bánh bao, không biết dùng bột gì mà đen sì sì, nặn hình mặt heo, bên cạnh để hình Tống Liên Nguyên so sánh, hỏi Đậu Tằm: “Có giống không?”

Đậu Tằm cố ý không ngó ngang đến gã.

Ba phút sau, tin nhắn rảnh rỗi của Từ Tây Lâm lại tới nữa.

Gã vẽ một ngọn nến xiêu xiêu vẹo vẹo trên cái bánh bao mặt heo, viết: “Đang lập đàn làm phép, cầu cho sắp mau dứt đi.”

Đậu Tằm còn chưa kịp trả lời, Từ Tây Lâm đã lại hỏi: “Chờ ổng dứt rồi, tao có thể đi tìm mày không?”

Gửi xong tin nhắn này, Từ Tây Lâm liền lặng lẽ chờ đợi, không quấy rầy.

Gã từ nhỏ tập trung vô vàn cung chiêu, chỉ có hoa hoa cỏ cỏ vây quanh gã, cho dù là ở bên Đậu Tằm, khi nào bắt đầu, khi nào kết thúc, cũng luôn do gã quyết định.

Hiện giờ gã mới phát hiện, thì ra chờ đợi lại đáng ghét như vậy, y hệt như một cái giày treo trên đầu, người ở phía dưới phải mỗi mắt trông chờ nó rơi xuống.

Di động rung gã liền nhạy cảm quá mức, lần đầu tiên thấy phiên mấy cái tin nhắn rác quảng cáo suốt ngày gửi đến thế.

Đậu Tằm cuối cùng đã trả lời.

Từ Tây Lâm nín một hơi trong cổ.

Kế đó thấy Đậu Tằm nói: “Nếu mày không bận thì đến đi.”

Hơi kia lúc này mới thở phào ra.

Ngày nhớ đêm mong, trần trọc khó yên... Tống Liên Nguyên nói có lý, đây đầu là bệnh.

Dưới sự nguy ền rửa ngày qua ngày của Từ Tây Lâm, Tống mặt đen đầu xuân năm ấy cuối cùng đã cút về văn phòng chính phương Nam. Từ Tây Lâm tống cổ hai vợ chồng chướng mắt kia đi rồi, một phút đồng hồ cũng không để lỡ, quay người phóng đi luôn.

Tối hôm ấy Đậu Tâm tan ca, nhặt được một sinh vật sống ở ngay cửa nhà mình.

— Nhân sự âm thư mạn tịch liêu – việc đời tin tức đều vắng, là câu thơ trong bài Các dạ của Đỗ Phủ. Câu này trích trong bài Kiêm gia 1, bản dịch đọc hay lắm, các bạn có thể tìm đọc trên Thi Viện. Pi có vẻ thích bài này, thấy Thiên nhai khách và Sơn hà biểu lý đều trích dẫn. Đặc biệt trong Sơn hà rất hợp cảnh luôn ấy. Mình không xài nên không biết Weixin như nào, cơ mà gái nhà mình bảo Weixin chat chit được và phải cài như Yahoo, cũng đăng ảnh để com like được như FB, và có thể chọn chế độ cho ai xem không cho ai xem.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 63: Công khai

Sau lưng Đậu Tâm là một dải trời chiêng vẫn còn rực rỡ, nhìn chiếc xe quen thuộc dưới lều, lại nhìn người đeo kính râm nhào lên nóc xe cười với hắn, hắn buột miệng nói: “Mày không phải...”

Chí ít phải hơn chín giờ tối mới được về à?

Nửa câu sau bị Đậu Tâm dùng hết lý trí nuốt lại, bằng không thật sự chẳng cách nào giải thích vấn đề làm sao hắn biết người ta tan ca lúc mấy giờ. Bóng hắn đổ dài xuống đất, có phần cứng đờ đứng ở đó.

“Không phải cái gì?” Từ Tây Lâm nghe Đậu Tâm nói một nửa, lấy làm lạ nhìn hắn một cái, mở cốp sau ra.

“... Không phải trăm công nghìn việc à?” Đậu Tâm nhìn gã chăm chú, muốn tháo cặp kính râm vướng víu trên mặt gã xuống, ra vẻ bình tĩnh mà châm chọc một câu, “Sao đến sớm vậy, hôm nay không cần vào triều à?”

“Hôm nay con lừa hoang mặt đen Liêu quốc trở về vùng chiếm đóng phi pháp, cả nước chúc mừng, bãi triều một ngày.” Từ Tây Lâm vẫy tay gọi hắn, “Mau tới đây, Lão Thành cho mày một chậu hoa lan, bảo tao mang đến cho mày này.”

Quán xiên que sập tiệm, song Lão Thành vẫn coi đám bạn học cũ từng gửi tiền vốn cho quán xiên que “Ông Ngoại” năm đó là cổ đông, tuy rằng buôn bán ế ẩm, chia lợi nhuận là không còn, nhưng hoa cỏ bốn mùa đến chỗ hắn có thể lấy tùy thích. Đại cổ đông Từ Tây Lâm năm đó chưa bao giờ khách sáo, ngày lễ ngày tết cần tặng hoa cho khách hàng là tới xách từ chỗ hắn, nhị cổ đông thì ngay cả cái lá cây cũng chưa sờ vào, luôn không tìm được cơ hội hiếu kính.

Ngoại trừ hoa của Lão Thành, Từ Tây Lâm vua bù nhìn nhục mất nước này còn xách tới một đồng hồ như bày đồ cúng – ăn uống dùng không thiếu gì... trong đó thậm chí bao gồm hai cái đệm dựa sofa – lần trước lúc chuyển nhà cho Đậu Tâm quên mua đệm dựa, làm gã nhớ suốt một tháng trời.

Hai người hết sức vất vả khiêng đồ vào căn nhà trọ của Đậu Tâm, chỗ đổi giày cũng không bỏ xuống được.

“Hoa để ở chỗ nào?” Từ Tây Lâm hỏi, “Phòng ngủ à?”

Đậu Tâm giật mình, thực ra phòng ngủ của hắn không có thứ gì không thể để người ta thấy, chỉ là có một đồng sách – “Nhị ca” trong ký túc xá bọn Đậu Tâm sau khi tốt nghiệp làm phản cách mạng, ở nhà huyện lương khổ học một năm, thi nghiên cứu sinh ở trường bên cạnh, lại còn đổi nghề, hiện tại phấn đấu kiếm một suất ở lại trường. Đậu Tâm gần đây hẳn rồi việc sẽ đến chỗ người ta ăn chực, từ xa nhìn Từ Tây Lâm “học” ở nơi đó một cái, vốn tính rất hay, thí dụ như làm bộ tình cờ gặp gỡ mà đi cùng gã một lúc.

Kết quả là Đậu Tâm phát hiện tên Từ Tây Lâm này chắc cả đời chẳng biết cái gì là “một mình” hết!

Hồi nhỏ đi học, bên cạnh tên này sẽ có nguyên một đám hồ bằng cầu hữu, từ sáng đến tối chỉ mãi chơi, thành tích bung bét.

Chờ lớn lên tiêu hết cả vốn lại đi học, bên cạnh gã vẫn phải có cả đám người kỳ quặc, chỉ là hoạt động hằng ngày từ “đánh bóng rổ” đổi thành “cùng ăn cơm” và “trao đổi danh thiếp”.

Từ Tây Lâm làm con người của xã hội đảng hoàng ra dáng, Đậu Tâm không tiện tới quấy rầy, mỗi lần chỉ nhìn một cái từ đằng xa rồi đi, sau đó hỏi thăm mục sách đề cử đọc của “lớp đốt tiền” kia mua về xem – mặc dù chính hắn cũng chẳng biết xem mấy thứ này thì có ích lợi gì.

Hành vi này thật sự quá ngu ngốc.

Đậu T`ân chẳng nghĩ ngợi gì nói luôn: “Cứ để ở ban công đi.”

Từ Tây Lâm nghĩ một chút: “Lão Thành nói hoa này hình như thích râm mát.”

“Tao biết,” Đậu T`ân mặt không đổi sắc nói dối, “Để ngay ban công đi, thực vật thích bóng râm cũng cần quang hợp chứ, tổ tiên mấy loài này bình thường đều mọc trong sơn cốc, xuân thu sáng chiều phơi nắng vừa đủ.”

Từ Tây Lâm cảm thấy lý luận này tựa hồ không thích hợp lắm, song gã mỗi ngày xui xẻo bị đám bạn bè truyền bá các loại ngụy khoa học độc hại, thường xuyên là ba ngày biết một chuyện, hai ngày lại bị cải chính, đã không dám quá tin vào thường thức của mình, môn sinh h`ĩ trung học vốn không vững cũng sớm đóng gói trả lại cho Đậu T`ân, theo lời khiêng hoa ra ban công.

Gã vừa quay người đi thì Đậu T`ân lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó hệt như mới học được Lăng ba vi bộ, thần không biết quỷ không hay lao vọt đến cửa phòng ngủ, rón ra rón rén đóng cửa lại.

Chờ Từ Tây Lâm đặt xong hoa đi ra, Đậu T`ân đã đi`ềm nhiên như không quay lại dọn dẹp đ`ồ đạc.

“Sao anh mày ở đây lâu vậy?” Đậu T`ân thuận miệng hỏi, “Chỗ bọn mày xảy ra chuyện gì à?”

“Xảy ra chuyện cũng chẳng cần ổng tới giúp.” Từ Tây Lâm khoe khoang với vài phần thờ ơ càn rỡ, “Chỗ ổng xảy ra chuyện bảo tao đi dẹp giùm thì có. Ổng không yên tâm về tao lắm, nên ở lại thêm vài ngày.”

Đậu T`ân sửng sốt, chớp mắt tưởng tượng một đồng lý do cho sự “không yên tâm” của Tống Liên Nguyên, mạch suy nghĩ tức khắc lệch đi: “Thế sau đó mày có đi bệnh viện không? Kết quả kiểm tra thế nào?”

“... A, không phải do cái bệnh vật này.” Từ Tây Lâm đang cúi đầu tháo một cái thùng giấy, dao rọc giấy cứa một đường dài trên băng dán chằng chịt, “Tao mới công khai chuyện yêu đương với ổng.”

Hộp trái cây Đậu Tằm đang xách trong tay bị bung đáy, đám cam tròn xoe lăn lông lốc khắp nơi.

Từ Tây Lâm “Chặc” một tiếng: “Hộp giấy kiểu này lúc cầm phải đỡ bên dưới chứ, sao mà vụng vè vậy?”

Nói đoạn gã muốn ngẩng cổ xỏm xuống nhặt, bị Đậu Tằm túm tay lại.

Đậu Tằm và Tống Liên Nguyên không quen nhau.

Năm đó khi hai người còn là trẻ ranh chìm trong ba cái chuyện lông gà vỏ tỏi thời thanh xuân, Tống Liên Nguyên đã lang bạt nhiều năm, bắt đầu làm quản lý ở Trăng Khuyết, khác biệt quá nhiều, thành thử không có tiếng nói chung. Ngoại trừ ngày lễ ngày tết hoặc nhà có việc lớn, Tống Liên Nguyên sẽ không tự dưng đi tìm Từ Tây Lâm chơi, hai anh em cũng là sau khi bà Từ qua đời, mới chính thức đi cùng nhau.

Khi Đậu Tằm từ chỗ tụi Lão Thành bóng gió nghe ngóng được sự tồn tại của “Tống Liên Vân”, trong lòng kỳ thực không thoải mái một thời gian, cho đến khi chính tai nghe Từ Tây Lâm cả ngày chế giễu Tống mặt đen là “ông già đã kết hôn”, hẳn mới miễn cưỡng chấp nhận thân phận “anh trai như cha” của Tống Liên Nguyên, hơi không còn khó chịu như bị hóc xương.

Đậu Tằm: “Mày...”

“Ông từ hồi xưa đã biết một chút, là...” Từ Tây Lâm hít sâu một hơi, rớt cuộc lần đầu tiên do dự nhắc tới chuyện cũ không muốn chạm đến, “Lúc hai ta cãi nhau ở ngoài Trăng Khuyết, ông đã nghe thấy.”

Bắt đầu rồi, câu kế tiếp liền trôi chảy hơn nhiều.

“Ông vẫn không thể chấp nhận, mấy năm nay cho rằng tao đã cắt đứt với mày, đi về cái gọi là ‘đường ngay’ kia, nhưng mà...” Từ Tây Lâm nhìn biểu cảm của Đậu Tằm, không nhịn được bật cười, “Mày trưng ra vẻ mặt gì vậy? Anh tao sẽ không cầm chi phiếu tới tìm mày kêu mày ‘rời khỏi em

tao' đầu – nếu ông thực sự ngốc như vậy thì mày cứ nhận lấy, vừa vặn đòi lại tí tiền mừng tao tặng lúc ông cưới vợ.”

Hoàng hôn đến rất nhanh, ánh sáng vừa nãy còn hơi chói mắt đã ảm đạm đi, Từ Tây Lâm tháo cặp kính râm vướng víu, tùy ý giắt ở cổ áo, dùng đôi mắt không bị che chắn nhìn Đậu Tầm.

Trong lòng Đậu Tầm trỗi lên muôn vàn mùi vị, nói năng cơ hồ lộn xộn: “Anh ấy không phải... sao mày có thể...”

Loại như Lão Thành dù sao chỉ là bạn học, bạn học hợp nhau là mặc nghịch chi giao thanh mai trúc mã, không hợp nhau thì sau này cả đời không gặp lại cũng là việc bình thường.

Nhưng Tống Liên Nguyên là người hợp tác quan trọng nhất của Từ Tây Lâm, bản thân lẫn gia đình hai người đều nằm dưới cổ quyên của một công ty, nếu mỗi người đi một ngã, tất cả đều bị ảnh hưởng... Huống chi, hôm đó Tống Liên Nguyên chỉ vào nhà cất đờ, Đậu Tầm đã nhận ra hấn và Từ Tây Lâm nhất định rất thân thiết, thân thiết đến mức có thể thay thế tất cả thân nhân đã khuất và vắng mặt của Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm trơn tuột như cá chạch, mà chuyện đến bây giờ, miệng lưỡi trơn tru lại tuyệt nhiên không thổ lộ được một câu “tao nghiêm túc, lần này mày hãy tin tao”, đành phải ở giữa đống cam thảo luận “tao công khai với ông” như đùa giỡn.

Từ Tây Lâm từ từ thôi cười đùa cợt nhả, thần sắc yên lặng nhìn Đậu Tầm, nhẹ nhàng rút tay khỏi tay hấn, sau đó không khách sáo ấn ngực Đậu Tầm đẩy qua một bên: “Không làm việc thì tránh ra, đừng ở đây gây vướng víu.”

Đậu Tầm ngậy ra như phỗng nhìn gã nhặt mớ cam lăn khắp nơi, khéo léo gắn lại cái hộp lủng đáy, lại chọn một quả tròn xoe cặm xuống bếp, nhanh nhẹn cắt thành sáu miếng, quay lại đưa hấn: “Ăn đi.”

Đậu Tầm tựa như lông từ đầu đến đuôi đều được vuốt xuôi, theo gã đi ra đi vào, song theo tới theo lui, lại phát hiện đối phương không hề có ý

động tay động chân, còn tự dưng bị nhét đầy miệng. Hấn bu ãn bực nhận đĩa cam ném đại qua một bên, sau đó ôm Từ Tây Lâm từ đằng sau.

Tiết trời còn se lạnh, Từ Tây Lâm sớm đã thay áo len, dưới áo khoác mỏng chỉ có một lớp sơ mi mỏng như vỏ tỏi, chạm nhẹ là có thể đến lòng ngực gầy. Lần này, không cách áo len dày cộp và tấm lưng rắn chắc, cũng không phải ảo giác của Đậu Tâm, hấn tinh tường cảm nhận được tiếng tim Từ Tây Lâm đập, muốn nâng niu nhịp đập ấy trong tay, mười ngón vô thức co lại.

Hấn như đứa trẻ phạm lỗi không dám vào nhà, khao khát nhìn Từ Tây Lâm, lại hơi chần chừ không dám nhúc nhích.

Cả buổi trời, Đậu Tâm mới không ổn định lắm mà giải thích: “Hôm ấy tao không phải là ý đó, tao thực ra... thực ra...”

Hấn tự dưng cạn từ, cúi đầu vùi mặt vào cổ Từ Tây Lâm một lúc, cuối cùng đã nhớ lời thoại.

Đậu Tâm nói: “... Tao không phải đang ép mày.”

Hấn là một sớm bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Từ Tây Lâm nhẹ nhàng cầm tay hấn, quay người lại: “Đậu hạm nhi, xem này.”

Đậu Tâm vội vã nhìn gã, rèm mi dày lại nhanh chóng che mất ánh mắt, tựa hồ hơi bối rối.

Hấn từ nhỏ không hay nhìn thẳng vào người khác, mà lại chưa từng bị đánh vì việc này, đại khái toàn nhờ vào ngoại hình đẹp trai Chúc Tiểu Trình cho, lúc hấn cụp mí mắt xuống dù vẻ mặt kiệt ngạo, cũng đều bị sự trăn trăn tuấn tú che đi, khiến người ta không nhẫn tâm trách móc nặng nề.

Từ Tây Lâm dựa lên ban công ánh chiêu tà trải rộng mà nhẹ nhàng hôn môi hấn, không có ý tứ gì, đều là những nụ hôn chạm nhẹ r ã r ã rời đi.

Đậu Tầm không hề nhúc nhích, bỗng nhiên hơi muốn khóc, một bụng tủi hờn ngổn ngang cảm xúc.

Là loại tủi hờn khi đứa trẻ được nuông chiều làm sai, cầu xin tha thứ như mọi khi nhưng không được.

Từ Tây Lâm vốn hơi căng thẳng, lúc này đối mặt với Đậu Tầm, bỗng nhiên liền thả lỏng, bởi vì phát hiện lột lớp đóng gói đẹp đẽ ra, trong thân thể thành thực hơn rất nhiều của người này vẫn chứa cái chày gỗ vô có gây sự nhà họ trước kia, cái chày gỗ này từng vượt trùng dương, đến nơi xa rất xa, suýt nữa chôn vùi trong đại lục vô biên nối liền và hải dương sóng gió trùng trùng.

Vừa nghĩ đến điếu này, ngực Từ Tây Lâm liền đau nhói.

Kể cũng thật lạ kỳ, những năm Đậu Tầm đi vắng, gã tựa hồ cũng chẳng cảm thấy gì, nên sống thế nào thì sống thế ấy, cũng không có vẻ đau khổ hơn người khác chỗ nào.

Thế nhưng bắt đầu từ khoảnh khắc ấy Đậu Tầm mở cửa xe gã ra như kỳ tích, bánh răng đình trệ nhiều năm trong thân thể gã tựa như được mài đi rỉ sét lâu ngày, lăn một vòng những hỉ nộ ai lạc, li sầu biệt tự.

Ngược lại càng đau khổ hơn.

Từ Tây Lâm rớt cuộc mở miệng hỏi ra một câu dẫn sâu trong lòng.

“Bắt đầu lại được không?” Gã nói, “Tao mang một thùng hòm trà đến cho mày đây.”

Thì ra là năm ấy, Chúc Tiểu Trình và Đậu Tuấn Lương chấm dứt cuộc chiến tranh lưỡng bại câu thương, chung tay bóp chết cuộc hôn nhân ngắc ngoải, cậu thiếu niên nhỏ nhoi trong nhân thế mệnh mang vừa mới tìm được một nơi có thể nấu thân, quật cường cuộn tròn mình lại không chịu tiến bước.

Hắn giờ móng vuốt với giáo viên phụ huynh, chứng ung thư trung nhị bộc phát, cho rằng thi đại học là cái rắm, ti ền đ ò thì cái rắm cũng chẳng bằng, chẳng thèm lo lắng gì mà theo một đám trẻ ranh đến Trăng Khuyết qu ần ma loạn vũ, muốn dùng trò giải trí của người lớn để chứng minh mình đã sắp trưởng thành... Dù rằng sau đó mới biết, người lớn không thích mấy trò giải trí nhảm nhí đó, họ còn phải nuôi gia đình, kiếm ti ền mua sữa cho con, phải li ều mạng trèo lên trên – thỉnh thoảng rảnh rỗi không phải xã giao, thà rằng để đ ầu óc tự do làm bạn với cái sofa nhà mình.

Sau đó... Sau đó dưới sự khích bác không có ý tốt của lũ bạn, hắn có được một nụ hôn mang vị h ồng trà.

Từ Tây Lâm có tuyệt chiêu rút chân là quên, nếu không phải việc rất quan trọng hoặc người rất quan trọng, gã không hay để tâm, thường xuyên format phần cứng. Người như thế ưu điểm là khi cãi nhau luôn chỉ luận sự, không cần lo lắng gã sẽ xoi mói nợ kia, nhưng với loại người một việc nhỏ bao nhiêu năm trước thời gian địa điểm nhân vật lời thoại đều nhớ rõ m ột như Đậu T ầm mà nói, đôi khi nói tới chuyện gì, nhìn vẻ mặt đ ầu thối “hình như có chuyện này” của gã, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy gã hơi bạc tình.

Ngày đó họ đến Trăng Khuyết là lớp 11 hay 12, vì sao mà đi, ở phòng nào, là ai trong bữa tiệc làm loạn, ai hòa theo... Từ Tây Lâm từ lâu đã chẳng còn ấn tượng, không chừng bây giờ kêu gã tìm địa chỉ cũ của Trăng Khuyết cũng là làm khó gã.

Đậu T ầm vẫn cho rằng, Từ Tây Lâm coi chuyện l ần đó thành một trò chơi ganh đua với Ngô Đào, vẫn cho rằng chỉ có một mình hắn trần trở khắc cốt ghi tâm.

Hắn không ngờ là trong lòng Từ Tây Lâm vẫn còn ly h ồng trà kia.

T ầm mắt né tránh của Đậu T ầm vừa nãy bị kéo lại, hắn lao thẳng tới, quấn chặt lấy Từ Tây Lâm: “Mang h ồng trà cho tao làm gì? Đêm nay mày không định đi à?”

Trong câu này cơ h ồ có sự khiêu khích không hợp với phong cách cá nhân của Đậu T ầm, vốn nên là hỏa hoa tung tóe, kết quả là Từ Tây Lâm như nhụt chí dựa bệ cửa ban công nói: “Phải đi, ngày mai tao có việc phải đi công tác, hành lý còn bỏ ở nhà đấy.”

Tống mặt đen đi dứt khoát như vậy là vì có hậu chiêu.

Đậu T ầm như cái đuôi hình người, gã đi đâu theo đó, hấn đi lại vẫn không có tiếng động, thần không biết quỷ không hay xuất hiện sau lưng người ta, Từ Tây Lâm ở trong bếp mấy lần quay đầu lại suýt nữa làm bỏng hấn, cuối cùng hết nhịn nổi tống cổ Đậu T ầm phá rối ra ngoài.

Cây lan hồ điệp xúi quẩy hưởng thụ tà dương một buổi chiều, cánh hoa héo queo, Đậu T ầm đành phải phun ít nước cho nó, chán ngán muốn tìm việc gì đó để làm, nhưng làm gì cũng chẳng tập trung nổi, luôn phải ngẩng đầu nhìn Từ Tây Lâm một cái, cảm thấy không chân thật lắm.

Từ Tây Lâm giống như có mắt sau lưng hỏi: “Đ ần ra làm gì vậy?”

Đậu T ầm không lên tiếng.

Lát sau, hấn đột nhiên như máy đọc lại, một hơi nói nguyên một tràng, ngay cả dấu chấm câu cũng không có: “Tao ở bên kia có học bổng, nhưng tiền thuê nhà và chi tiêu hằng ngày vẫn quá đắt. Mới đầu, bạn cùng phòng lên làm công việc bị bắt sẽ bị đuổi về, tao từng muốn gia nhập, nhưng một thầy không cho tao đi, ông ấy rất giống thầy Hoàng lớp ta năm đó... Thôi, mà không nhớ thầy Hoàng là ai đâu – Ông ấy cho phép tao làm việc cho mình, dần dần để tao gia nhập phòng thí nghiệm, làm việc dưới quyền ông ấy vài năm – Trong mấy năm ấy từng chuyển nhà hai lần, lần đầu tiên là vì tiền thuê nhà đắt quá, lần thứ hai là vì hoàn cảnh quá lộn xộn... Từng kết bạn với vài người, có một số còn từng định trên mức tình bạn...”

Động tác của Từ Tây Lâm khựng lại.

Song không đợi gã quay đầu lại truy hỏi, Đậu T ầm không hề nhử mà tiếp tục luôn: “Nhưng một hai năm đầu tao sống trong bóng ma của mà không ra được, sau đó chỉ biết để dành tiền và thời gian về nước tìm

mày... Mãi đến đầu năm nay trở về... Tao định ở lại làm việc lâu dài, trước mắt đang ở nhà thuê không cố định, muốn mua xe, mới tham gia một lần quay số, ừm... không trúng, mục tiêu lớn nhất là mua lại căn nhà mày đã bán, hiện tại giá thị trường nhà bên đó theo ước tính chừng hai đến ba ngàn vạn, dự đoán thị trường sẽ tăng lên, tao cảm thấy đời này tao khỏi cần mục tiêu thứ hai, chỉ thế này là đủ rồi.”

Đậu Tầm giấu cợt mình một câu, sau đó mau chóng nhớ lại một chút, cảm thấy không có sai sót gì: “Báo cáo xong rồi.”

Hắn nói xong, cũng không thúc giục, cứ thế nhìn Từ Tây Lâm, dùng ngôn ngữ tứ chi biểu đạt “tới lượt mày.”

Từ Tây Lâm nhất thời cũng không biết là nên khoe khoang, hay làm bộ đáng thương, gã do dự khổ não một lát, chỉ nói: “Đã qua nhiều năm, mua về cũng chẳng phải nhà cũ trước kia, thôi ở tạm nhà mới đi.”

Ánh mắt Đậu Tầm phút chốc tối đi.

Từ Tây Lâm: “Bao giờ thì mày theo tao về nhà?”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 64: Mộng cũ sum vầy

Đậu Tầm cảm thấy trước mặt có một cái bẫy khổng lồ, hẳn thấy được thiên la địa võng, nhưng vẫn nghĩa vô phản cố mà bị con mồi trong đó thu hút, nôn nóng bất an xoay tới xoay lui tại chỗ, vừa muốn cam chịu số phận, vừa muốn giãy giụa.

“Tao vẫn khó g ần.” Đậu Tầm nói, “Không có việc nghiêm túc vẫn không thích đi chung với đám người không quen thân lắm... Tao từng đi gặp bác sĩ tâm lý, cũng đọc rất nhiều sách, muốn thay đổi, nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Từ Tây Lâm đã hiểu, sau khi gã bội ước một lần, Đậu Tầm đã học được “trước tiểu nhân sau quân tử”, nói những lời khó nghe trước, gã gật đầu: “Ừm.”

Đậu Tầm lại nói: “Đôi khi tao từ sáng đến tối nhìn chăm chăm mày, vẫn không biết mày đang nghĩ gì. Tao chính là... chính là cuộn băng keo hết hạn, dán đâu cũng không dính.”

Từ Tây Lâm bày thức ăn đã nấu xong lên bàn ăn: “Sao đột nhiên lại tự mình biết mình thế?”

“Lúc ở trên cao nhìn xuống thấy cả thế giới toàn lũ ngu ngốc,” Đậu Tầm chạm nhẹ cẳng chân Từ Tây Lâm, “Một ngày kia bị ngã, bùn đ ầy miệng, nếm vị ấy r ấ, mới biết mình cũng chẳng cao minh hơn người khác chỗ nào.”

“Tao làm mày vấp ngã đau như thế, sao mày không tìm một người tốt hơn?” Từ Tây Lâm ng ẩ trên cái ghế nhỏ trong phòng ăn, thờ dài, khom lưng, người hơi đổ v ề phía trước, kéo bàn tay Đậu Tầm đang buông bên

cạnh, như năm đó lúc khó khăn nói lời chia tay, ấn các khớp vẫn gò lên trên mu bàn tay hẳn.

Từ Tây Lâm hỏi: “Là vì họ đều không đẹp trai bằng tao à?”

Đậu Tầm đỏ hoe vành mắt.

Đậu Tuấn Lương năm đó nói rất chính xác, cái gì cũng thay đổi rất nhanh, trong non mười năm qua, quốc gia và ngân hàng thật sự đều phá sản, Từ Tây Lâm cũng thật sự nghèo rớt mồng tơi sau một đêm, lại phát đạt chỉ trong một sớm. Mà gã cũng không còn đề “vĩnh viễn” trên đầu lưỡi, bởi vì biết mình cũng sẽ béo nhờ nuốt lời.

Thân xác phàm nhân cuối cùng sẽ rữa nát, linh hồn cũng khó mà không thối. Một người sẽ biến thành thế nào, ngay cả chính bản thân cũng chẳng tài nào đoán trước, hoặc là bị dụ dỗ, hoặc là bị bức bách. Cỏ lau không hề rắn chắc, bàn thạch rỗ cũng sẽ chuyển dời, thề non hẹn biển để ngoài miệng, có thể cũng chỉ còn lại tác dụng tự vả mặt mình thôi.

Thứ tình cảm không có bảo hiểm và bồi thường, nhưng động một chút lại khiến người ta đứt ruột đứt gan như vậy, rốt cuộc có thể dựa vào cái gì để kéo dài?

Đậu Tầm thấp giọng nói: “Ừ, bởi vì họ đều không đẹp trai bằng mày.”

... Ước chừng chính là “tao còn yêu mày” như “cười uống rượu độc” và “thieu thân lao đầu vào lửa” nhỉ?

Từ Tây Lâm cùng Đậu Tầm ăn một bữa cơm nóng, đã nói sáng sớm hôm sau phải lên máy bay, mà vẫn cà kê đến khuya. Gã kể Đậu Tầm nghe con vẹt làm sao trở thành nhân vật chính trong câu chuyện ma ở ký túc xá bị ma ám, cùng với câu chuyện truyền kỳ Tống Liên Nguyên bán mình thành nhân, giống như vệt lại căn phòng chung ở nhà họ Từ xưa kia, hai người chiếm hai bên sofa, tranh nhau một bịch bò khô, chỉ có cuối tuần mới được gặp nhau, lần nào cũng nói không ngớt miệng, nhất định phải khăn giọng mới thôi.

Qua mười giờ đêm, Từ Tây Lâm lần nữa thêm thì không được, bấy giờ mới đành phải tạm biệt.

“Thế tao đi đây.” Từ Tây Lâm cầm áo khoác lên, chào Đậu Tâm.

Ngón tay Đậu Tâm vô thức co lại một chút, như muốn bắt lấy cái gì, nhìn gã trông chờ: “Mai mấy giờ bay?”

Từ Tây Lâm: “Tám giờ.”

Từ nhà gã đến sân bay lái xe mất bốn mươi phút, phải đi từ sáu giờ hơn.

Đậu Tâm cố hết sức sửa lại bệnh dính người và dục vọng chiếm hữu quá mạnh, lấp lại trong lòng hai ba lần câu nói “Mày đi, tao không tiễn mày, mày tới, bất luận mưa to gió lớn nhường nào, tao cũng phải đi đón”, ép mình phải biết quan tâm, không cam tâm không tình nguyện giấu đi sự bịn rịn, đứng dậy tiễn gã ra cửa.

Từ Tây Lâm chậm rãi mặc quần áo, cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, vừa thay giày ở cửa vừa lẳng nhằng: “Tao chưa biết chừng một hai tháng cũng không về, chưa chừng có thể tránh thoát mùa hè luôn, mày... ừm... thôi, trở về nói sau đi, tao đi đây, bai...”

Đậu Tâm còn tưởng gã vài ngày sẽ về, nghe thấy “một hai tháng” thì lập tức ngớ ra.

“Tao không tiễn mày” cái gì, đi con mẹ nó chứ đi! Không được đi!

Hai chữ “bai bai” chưa nói xong, Từ Tây Lâm đã bị Đậu Tâm không phân bua gì lao tới “tha” về.

Cánh cửa gã mới mở hé bị Đậu Tâm đóng sầm vào: “Chỗ tao gần sân bay hơn, hôm nay mày đừng đi nữa.”

Từ Tây Lâm: “Hành lý giấy tờ của tao đều ở...”

Đậu Tâm: “Sáng sớm mai tao trở về lấy cho mày.”

Hắn đột nhiên xé phăng mặt nạ làm Từ Tây Lâm giật nảy mình, nhất thời chưa định thần lại: “Nhưng...”

Đậu Tâm không cho gã nói, ôm thắt lưng gã lôi về

Từ Tây Lâm: “Giày giày giày...”

Đậu Tâm không nhìn được, hôn khoe môi gã một cái: “Tao tiền mày ra sân bay.”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tâm ăn tủy mới biết tủy ngon, hôn một cái chưa đã nghiến, lại chậm rãi kêtới, chạm chóp mũi gã vài cái như thăm dò, bỡ ngỡ dành cho sự dụi dằng không hay thể hiện một cơ hội rèn luyện bộc lộ.

Lúc hắn kêtới, trong đầu Từ Tây Lâm đột nhiên trống rỗng, gã túm đại trúng ngay một cái tay vịn, tay vịn như là loại kéo xuống, theo sức tay gã, cửa phòng ngủ đóng kín mở ra.

Từ Tây Lâm tức thì dựa hụt, hai người cùng theo quán tính ngã vào phòng, đụng trúng cái ghế dựa ở cửa, núi sách tiến sĩ Đậu chất ở đó đổ ầm xuống.

Ngân ấy năm trôi qua – tật xấu coi ghế là giá sách vậy mà vẫn chưa chữa khỏi.

Xương hông Đậu Tâm và lưng ghế đụng mạnh vào nhau, phát ra một tiếng động lớn.

Ghế bay đi.

Đậu Tâm: “Á...”

Từ Tây Lâm giẫm một đống “kỹ sư linh hồn nhân loại”, tập tễnh sờ soạng trên tường, bật đèn tường lên, ánh đèn yếu ớt chiếu sáng khuôn mặt đau đến vặn vẹo của Đậu Tâm, hai người nhìn nhau một hồi, Từ Tây Lâm: “Phi-“

Đậu Tằm quệt mũi, rất xấu hổ.

Từ Tây Lâm: “Tao gặp được mày biến thân rồi sao?”

Khi nói chuyện gã hơi nhướng mày, Đậu Tằm vừa nãy vốn không định thế nào, lúc này đứng đối mặt với gã trong không gian nhỏ hẹp, ý nghĩ gây rối chưa kịp bóp chết trong trứng nước thấy gió liền mọc lên, chớp mắt hoàn thành quá trình một cây chọc trời, đâm thủng li sần biệt tự và buôn bã chán chường nhiều năm qua.

Trái tim trong ngực hắn bắt đầu đập như điên, cổ họng khát khô đến không nói nên lời.

Từ Tây Lâm vội ho một tiếng, để giảm nhiệt bầu không khí sắp bốc hỏa, gã dọn dẹp sách rơi dưới đất dời đi sự chú ý, nhặt quyển thứ nhất lên, Từ Tây Lâm vô tình liếc bìa một cái, tìm chuyện nói: “A, quyển sách này tao cũng có mua – sao không nói tao đưa cho?”

Đậu Tằm bấy giờ mới nhớ tới việc này, mặt đỏ đến mang tai.

“Quyển này tao cũng...” Từ Tây Lâm nhìn lướt qua mớ sách rơi dưới đất, trước từng gương mặt thân quen rồi cuộc ý thức được điều gì đó, có phần khó tin ngẩng đầu nhìn Đậu Tằm, khóe miệng muốn cười nhếch lên hạ xuống vài lần.

Ánh mắt Đậu Tằm trốn tránh một lúc, bị gã nhìn cho ngượng quá hóa giận, thế là trừng mắt nhìn lại.

Từ Tây Lâm cầm một quyển sách quơ quơ: “Hai ta đây là... là, tâm linh tương thông, đúng không?”

Tiến sĩ Đậu rốt cuộc bị gã trêu ghẹo xù lông, với tay lại đóng cửa phòng ngủ.

Chuyện kể tiếp, dường như là một lẽ tự nhiên, lại dường như là mộng cũ sum vầy.

Trong bóng đêm hỗn loạn, nhưng nhớ và gút mắt xa cách trùng dương ngưng tụ thành một đám kíp nổ, một mồi lửa đốt qua, liền nổ bùng một phát. Ánh đèn tường yên tĩnh tầng tầng lớp lớp nhuộm lên, những lời không dám nói ra miệng, không tiện nói ra miệng, đều hóa thành một tờ giấy dày, hóa thành sương, hóa thành hỗn độn...

Hóa vào thổ lộ không lời chỉ hai bên ngậm hiểu với nhau.

Đậu Tầm cảm thấy mình vốn nên mệt mỏi và thỏa mãn, kết quả là cả đêm không ngủ được, bình quân mười phút sẽ choàng tỉnh giấc một lần.

Hắn theo thói quen giữ nguyên tư thế chiếm nửa giường, chưa đến thời điểm tới hạn nửa ngủ nửa tỉnh đã mơ màng quên mình đang ở đâu, luôn cảm thấy bên cạnh vẫn chỉ là một bộ chăn gối không, liền giật mình mở mắt xác nhận một phen.

Năm lần bảy lượt như thế, đến người chết cũng chẳng ngủ nổi. Thế là Đậu Tầm hoàn toàn tỉnh táo, mặt hướng lên trần nhà nằm một lúc, lại không nhìn được sờ vào chăn, lúc thì nắm tay Từ Tây Lâm, lúc lại muốn ôm gã, tóm lại phải chạm tới cái gì mới an tâm.

Cứ như vậy đến hơn ba giờ sáng, Đậu Tầm như uống thuốc kích thích mà bò dậy.

Người lâu không quen ngủ chung với người khác đều không say giấc, Từ Tây Lâm mơ mơ màng màng muốn tỉnh, cau mày trở mình, nhưng bị tên thần kinh Đậu Tầm này lật lại.

“Chìa khóa ở đâu?” Đậu Tầm nằm bên cạnh thì thào vào tai gã, “Tao đi lấy hành lý cho mày.”

Từ Tây Lâm sáng sớm huyết áp tụt, người lại khó chịu muốn chết, không mở nổi mắt.

Đậu Tầm thấy gã chau mày, không nở quấy rầy, nhẹ nhàng sờ sờ mặt gã, rồi tự mình đi nhặt áo khoác đêm hôm trước Từ Tây Lâm ném xuống đất, tìm được chìa khóa trong túi.

Ra đến cửa, hắn đột nhiên nhớ tới một việc thất đức mình từng làm lúc trẻ – sáng sớm kêu Từ Tây Lâm nghỉ ở nhà dậy, hôn gã một cái, chạy đi chưa được một lúc, cảm thấy không cam lòng, lại chạy về đánh thức gã lần nữa để hôn nốt bên kia.

Đậu Tầm hơi dờ khóc dờ cười, cảm thấy mình khi đó thật đáng ghét, nếu hắn hiện tại trở lại quá khứ, nhất định phải tận tên nhóc con quấy rầy mộng đẹp của người ta một trận.

Đậu Tầm lái xe Từ Tây Lâm đến nhà gã, Từ Tây Lâm đi công tác như cơm bữa, thế nên va li hành lý bỏ ngay cạnh kệ để giày dép.

Đậu Tầm mở ra kiểm tra qua loa quần áo tắm rửa, đồ nạp điện, máy tính, ví tiền và chứng minh thư, thấy đều chuẩn bị sẵn rồi, liền biết gã đã sắp xếp từ trước, vừa vặn xách lên đi luôn.

Con vẹt bị bỏ lại một mình trong nhà chẳng dễ gì nhìn thấy một sinh vật sống, tội nghiệp hô lên một tiếng: “Cung, cung hỉ phát tài.”

Kết quả là bay ra phát hiện căn bản không phải Từ Tây Lâm về, nó cảm thấy quá lãng phí tình cảm, ủ rũ bay đi luôn.

Đậu Tầm sáng sớm đã nhận được lời cát tường tâm trạng rất tốt thay nước thêm thức ăn cho nó, phát tay bảo con vẹt đã trốn rất xa: “Tao tiễn ba mày trước, lát lại đến thăm mày.”

Vẹt choáng váng – Tình địch! Mẹ ghê!

Đậu Tầm được thỏa tâm nguyện nhiều năm, có vẻ ôn hòa hẳn, lúc này nhìn vạn vật trên thế gian đều rất thuận mắt, không thèm chấp nhặt với nó, cười tí mắt mà đi.

Hắn bỏ hành lý của Từ Tây Lâm vào cốp sau, nhớ tới ban nãy hai bậc cầu thang cuối cùng mình lại là nhảy xuống, nhanh nhẹn hoạt bát quá mức. Đậu Tầm dừng lại tại chỗ tự kiểm điểm chốc lát, cảm thấy mình đã quá đặc chí, già rồi, có vẻ rất thiếu nội hàm.

Nhưng đàn ông phạm tục chính là thiếu nội hàm như vậy, thông qua thân xác mới có thể chạm đến linh hồn. Nhiều năm qua để chữa căn bệnh ung thư trung nhị tự cho mình là siêu phạm, Đậu Tâm từng vô số lần bày sự thật ra nói lí lẽ với mình, tự thuyết phục mình không hề có tư chất siêu phạm thoát tục, nhưng bệnh tình luôn tái đi tái lại.

Tận đến lúc này, hấn tâm phục khẩu phục thừa nhận, nghĩ thầm: “Minh thật là dung tục.”

Sau đó hấn dung tục ngâm nga mà đi.

Đậu Tâm làm tài xế đưa Từ Tây Lâm ra sân bay.

“Tao sẽ trở về nhanh nhất có thể, giúp tao...” Từ Tây Lâm vừa nói, vừa thuận tay tìm chìa khóa trong túi, không thấy, mới nhớ bộ quần áo này từ trong ra ngoài đều không phải là của mình.

“Cho chim ăn.” Đậu Tâm lắc lắc chùm chìa khóa của gã.

Từ Tây Lâm có dự cảm mình mà còn bị rịn là khởi đi được luôn, vội vã kéo va li chạy mất.

Đậu đại vương đoạt được lãnh địa mới xa lạ, gấp gáp đến tuần tra. Con vẹt như nô lệ mất nước rớt trên cái giá cao cao, nơm nớp lo sợ nhìn Đậu Tâm đến lại đi. Hấn ra ngoài mua một đồng hồ dùng tắm rửa, âm thầm đặt trong cái tủ nhỏ đựng đồng hồ tắm rửa dự phòng.

Hấn cần chai sữa tắm của Từ Tây Lâm lên lắc thử, cảm thấy chỉ còn non nửa chai, trong lòng đầy chờ mong – kiên nhẫn chờ thêm mấy tháng, Từ Tây Lâm sẽ quay về mùi quen thuộc.

Đậu Tâm thừa nhận mình lưu luyến cái cũ thành bệnh, cũng biết hết thấy trở lại quá khứ là không thể, nhưng vẫn chẳng cách nào kháng cự nổi khát khao ấy. Hấn không dám quá lỗ mãng trước mặt Từ Tây Lâm, chuẩn bị sẵn sàng đánh lâu dài, muốn âm thầm từng chút một bù lại những thứ đã mất.

Chính lúc này, dì quét dọn theo giờ đến, Từ Tây Lâm trước khi đi có cho số điện thoại của dì ấy, Đậu Tầm chào dì, rồi đi chơi với vẹt, kết quả phát hiện dì dọn dẹp rất nhanh, lau phòng khách nhà bếp nhà vệ sinh và gian phòng ngủ mở cửa, còn lại đều không quản, chào hẳn muốn về.

Đậu Tầm lấy làm lạ hỏi: “Phòng khác không dọn ạ?”

Dì quét dọn lễ phép nói cho hẳn biết: “Phòng khác đều khóa, bình thường không cần tôi dọn, Từ tiên sinh không nói với cậu à?”

Từ Tây Lâm thực sự không nói.

Đậu Tầm hoang mang tiến dì đi, vốn định gọi điện thoại hỏi Từ Tây Lâm, tiện thể mượn cơ hội nói chuyện vài câu, lại hơi lo lắng mình liên lạc quá thường xuyên, quấy rầy công việc của gã. Đậu Tầm mặc dù từng thẳng thắn khai báo với Từ Tây Lâm về dự định chiếm hữu và ham muốn khống chế quá độ của mình, nhưng hẳn dù sao cũng không dám đem tội xấu của mình ra thách thức sự khoan dung của đối phương nữa.

“Trong phòng có cái gì? Vì sao phải khóa?” Đậu Tầm hỏi vẹt.

Con vẹt ở trước mặt hẳn hạ quyết tâm nói năng thận trọng, không hề môi một tiếng.

Đậu Tầm nghĩ một chút, mở ngăn kéo nhỏ trên tủ giày ở cửa – trước kia nhà họ Từ toàn để chìa khóa dự phòng và tiền lẻ mua đồ ăn ở đây – quả nhiên tìm được mấy cái chìa khóa phòng.

Đậu Tầm cầm chìa khóa, đi tới trước một căn phòng khóa kín, hỏi con vẹt kia như để thêm can đảm: “Tao xem một chút được không?”

Vẹt nghĩ ngợi qua rồi bay lên vai hẳn, quyết đoán đi theo quân địch – con vẹt cỡ bự rất đỗi tò mò, đã sớm muốn tìm hiểu đến cùng về cái nơi nó không thể vào này, cuối cùng có người chịu dẫn nó đi làm chuyện xấu, thật sự là cậu còn không được.

Một người một chim ăn nhíp với nhau, Đậu Tầm mở căn phòng như thư phòng hướng Bắc, nhận ra ngay bên trong bài trí theo thư phòng của Từ Tiến trước kia, chỗ đối diện cửa đặt một cái radio là vật cũ của bà Từ, năm ấy còn do hấn tự tay sửa.

Đậu Tầm ngăn người, đề con vẹt toan thừa cơ bay vào lại, kịp thời đóng cửa phòng, con vẹt phần nộ muốn mổ hấn, bị hấn nắm cổ.

“Trong này không thể động bừa.” Đậu Tầm nói khẽ, tầm nhìn không tự chủ được dời sang cửa một gian phòng ngủ khác. Lúc này, Đậu Tầm mới phát hiện, trong ba phòng này hai phòng hướng mặt trời vừa vặn đối diện nhau, nếu chính giữa chen thêm một gian phòng chung, thì cách bố trí sẽ giống hệt tầng hai nhà họ Từ ngày xưa. (Hai phòng hướng mặt trời là hướng Nam và Bắc)

Hấn ý thức được điều gì đó, ngực hơi khó chịu, từng bước một chậm rãi đi tới, thử hai lần không thể cắm chìa khóa vào, bấy giờ mới ý thức được là tay mình đang run.

Đậu Tầm hít vào một hơi thật sâu, nở nụ cười khẽ như tự giễu, nghĩ bụng: “Đừng tự mình đa tình như vậy, không chừng chỉ là một căn phòng cất đòlung tung thôi.”

Trục cửa khẽ kết một tiếng, chân tướng sau cánh cửa khóa kín không hề bị che chắn đập thẳng vào mắt Đậu Tầm.

Hấn nhìn thấy một cái bàn làm việc cũ, trên góc bàn đặt hộp chocolate trống trơn, keo cách điện hết hạn bị không khí vào, trái tim vàng óng biến dạng loang lỗ, mấy quyển sách năm xưa hấn không mang đi bỏ trên mặt bàn, trong trang sách còn có nét chữ lệ khí bức người thời thiếu niên của hấn...

Con vẹt thừa cơ thoát khỏi ma trảo của hấn, như nguyện vọng tuần tra địa bàn mới.

Tất cả tri giác của Đậu Tầm nhất thời tê liệt, không biết bao lâu sau, mới từ trong giấc mộng cũ như từ kiếp trước định thần lại, phát hiện mình

vậy mà lệ nhòe mi mắt.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 65: Lên đường bình an

“Nếu chi nhánh không chỉ có vấn đề quản lý, còn có vấn đề tài chính... Ôi được rồi, để ở đây trước đi tôi sẽ xem ngay...” Từ Tây Lâm vừa họp trực tuyến với Tổng Liên Nguyên vừa nhận họp đồng trợ lý đưa, còn chưa nói hết một nửa thì điện thoại lại đổ chuông, là tài vụ gọi tới xin chỉ thị. Từ Tây Lâm hơi chóng mặt bưng ly cà phê đặc gấp ba lên uống hai hớp, hỏi giám đốc tài chính, “Cậu vừa nói tiền gì?”

Giám đốc tài chính rên lên: “Phát tiền lương ấy lão đại!”

Công ty con phương Bắc chi bất cứ một khoản tiền nào đều cần già chính miệng đồng ý hoặc ký tên. Từ Tây Lâm bận bù đầu bù cổ, cho rằng vẫn là cuối tháng, thành linh phát hiện đã mừng mười rồi, vội vàng nói với giám đốc tài chính: “Phát phát phát, không còn việc khác thì mau mau lui ra đi, tôi đang họp.”

Tổng Liên Nguyên cách mạng internet từ trong màn hình nhô đầu ra: “Mày lại uống cái gì vậy? Sáng sớm ăn cơm chưa? Hôm qua là thằng khốn nạn nào nói nửa đêm đau dạ dày đến tỉnh dậy hả?”

Từ Tây Lâm lúc này nhìn hấn là tức, suýt nữa lật bàn: “Mẹ kiếp tôi bị vậy là vì ai?”

Tổng Liên Nguyên: “...”

Có thể nhân phẩm và vận may của một người trong một thời gian ngắn là không thay đổi, Từ Tây Lâm vất vả lắm mới nói chuyện rõ ràng với Đậu Tầm, tình trường lận đận không biết bao nhiêu năm thoáng đặc ý vài hôm, thì trên công việc đã có một đồng rắc rối.

Kết quả Tống Liên Nguyên suy tính một tháng, chính là đi đầu Từ Tây Lâm đi.

Thứ nhất, công ty con không tính thời gian chuẩn bị, thành lập đã gần một năm rưỡi, mà vẫn còn rất ỷ lại, cho nên cần Từ Tây Lâm hơi buông tay, bồi dưỡng một nhóm cốt cán hữu dụng. Thứ hai, Tống Liên Nguyên cũng không từ bỏ ý định buộc Từ Tây Lâm “cải tà quy chính”, toan tính đời đi sự chú ý của gã.

Năm ngoài văn phòng chính “Quê Nhà” mới đàm phán được một khu vực trồng xoài, Tống Liên Nguyên tổng cổ Từ Tây Lâm tới đây, để gã nghĩ cách biến nó thành sản phẩm mang tính thương hiệu, tương lai các sản phẩm khác đều làm theo hình thức này – nhiệm vụ công việc không nặng, nhưng kéo chân gã, thời gian rất dài, vùng trồng xoài khí hậu ẩm ướt dễ chịu, nghe nói gần đây có vài khu nghỉ dưỡng nổi tiếng, Tống Liên Nguyên vốn cũng định cho gã nghỉ ngơi trong khí hậu tốt nơi này.

Ai ngờ sự việc không như mong muốn.

Từ Tây Lâm đến cái nơi gọi là khu trồng xoài, phát hiện quản lý rối tinh rối mù, giám đốc hạng mục thuê từ địa phương, là nửa địa đầu xà, trộn lẫn lộn cả dưa méo táo nứt của cô dì chú bác nhà mình vào lấy hoa hồng.

Từ Tây Lâm đành phải đuổi giám đốc, nhất thời chưa tìm được ai thích hợp, bèn đi đầu một trợ lý từ văn phòng chính đến, hai người thu dọn muốn sứt đầu mẻ trán. Kết quả là đúng lúc này văn phòng chính lại xảy ra chuyện, có một “Quê Nhà” nhái đột nhiên chui ra, phải kiện tụng, mà Cao Lam lại mới kiểm tra ra mang thai, bác sĩ nói thai này hơi nguy hiểm, Tống Liên Nguyên căng thẳng sinh bệnh, vì thế chuyện bên kia cũng rơi xuống đầu Từ Tây Lâm.

Đồng thời, hậu quả xấu từ tác phong cuồng công việc của Từ Tây Lâm trước đó hiển lộ không thể ngờ, gã vừa mới đi thì bên phía công ty con đã bắt đầu xảy ra đủ các rắc rối.

Từ Tây Lâm mỗi ngày đấu với các loại địa đầu xà, trung bình hai ba ngày sẽ “bay” qua lại một lần giữa văn phòng chính và chi nhánh, còn phải

đi đâu khiến mấy việc lộn xộn của mình. Gã từ sáng đến tối không phải chẳng có thời gian ăn cơm thì là chạy đi tiệc tùng xã giao, chỉ cần ng ấ xuống là một trăm tám mươi cú điện thoại gọi tới.

Trước kia, Từ Tây Lâm không có việc khác, toàn tâm toàn ý d ần vào công việc, cảm thấy chuyện cần gã xử lý chẳng được mấy, một lúc là xong, trong đầu có một đồng ý tưởng muốn thực hiện, tinh lực dư thừa hơi quá.

Bây giờ, gã một lòng một dạ muốn sớm giải quyết đồng việc này để về nhà, thì công việc lại đột nhiên ch ồng ch ất như núi. Từ Tây Lâm từng ấy năm qua lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ “không muốn đi làm”, thường xuyên có ảo thính “điện thoại đang reo”.

“Đây thật đúng là hoàn cảnh làm việc thích hợp để nghỉ dưỡng mà,” Từ Tây Lâm cạnh kh ớ trút cơn giận vào Tống Liên Nguyên, “Anh, lỡ mà em gục chết trên đường cách mạng, anh nhớ phái một người nhật xác cho em, di thư không viết, di sản cứ để bà xã em nhận là được.”

Tống Liên Nguyên: “Còn nói vợ nói vẫn là anh đập chết mày!”

Từ Tây Lâm còn khuya mới sợ bản mặt đen của hắn. Không biết có phải do Tống Liên Nguyên miệng quạ đen vừa trù ẻo hay không, mà mới uống hai ngụm cà phê, cái dạ dày rộng tuếch đã bắt đầu quặn đau, lại liếc nhìn các loại giấy tờ chưa được một lúc đã ch ất như núi, gã càng muốn đình công hơn.

Tống Liên Nguyên hít sâu một hơi, cố gắng chuyển sang việc chính: “Hiện tại rất nhiều công ty dịch vụ lớn chen vào buôn bán trên mạng, phạm vi bao trùm căn bản độ không lại, anh cảm thấy đề án chi nhánh này cũng...”

Cà phê quá nhiều cũng dễ tạo thành cảm xúc bất ổn, Từ Tây Lâm cách mạng internet phun lại sếp: “Cũng là con đường tốt đi về hướng toi đời! Một kẻ mở núi tr ồng trọt như ông mau mau đi khai hoang đi, đừng nói nhảm với tôi! Ông có biết gì về giá trị thuê tuyến thành phố không hả?”

Tống Liên Nguyên: “...”

Từ Tây Lâm càng nói càng tức: “Rồi còn cái vườn cùi mía này, có từ khi nào? Sao tôi không biết? Chủ ý cùi bắp của ai? Thằng nào đưa ra chủ ý cùi bắp này thì thằng đó tới thay đi, bố đêch làm nữa!”

Tống Liên Nguyên vốn còn hơi áy náy, lúc này đã hiểu, Từ Tây Lâm đơn giản là đã hết kiên nhẫn với khu tròng xoài muốn trở về, mới kiếm chuyện với hắn: “Sao mày không biết? Mày gần đây ngoài trừ cả ngày tư tưởng lạch lạc nghĩ đến mấy cái chuyện biến thái kia thì còn biết cái gì? Không cho mày về chung chạ với thằng đó, thì mày ngay cả tư thế thờ cũng không đúng hả? Thằng khốn này mười năm qua có tiến bộ không! Từ Tây Lâm tao nói cho mày biết, may mà tao bây giờ với không tới mày, chứ không tao đã tát lạch mặt mày...”

Cao Lam chống hông xuất hiện ở một bên màn hình máy tính, đặt tay lên vai Tống Liên Nguyên trấn áp: “Nói chuyện đàng hoàng xem nào! Cãi nhau gì chứ!”

Cô lên tiếng, hai anh em liền tạm thời đình chiến. Song chị dâu rất có uy với anh hai, tác dụng với Từ Tây Lâm lại luôn có hạn, Từ Tây Lâm bình tĩnh lại chốc lát, mặt trầm như nước bổ sung một câu: “Dù sao thì tôi cũng không đồng ý với việc ông nói, bớt gây rắc rối cho tôi đi.”

Tống Liên Nguyên ngại bà xã ở bên cạnh nên không cãi nhau với gã, tức quá thở hắt ra.

Đúng lúc này, điện thoại của Từ Tây Lâm đổ chuông.

Từ Tây Lâm nghe tiếng chuông điện thoại là bực, chớp mắt khi cầm điện thoại lên, vẻ mặt như muốn trút cơn giận chưa hết lên tên xúi quẩy gọi điện, ai ngờ thấy rõ màn hình hiển thị, thì lửa giận thoát chốc tắt ngóm như phép màu. Tống Liên Nguyên trố mắt nhìn thấy cái kẻ mới đập nồi đập bát với hắn lật mặt như lật sách, khóe mắt căng thẳng thoáng cái hiện ra nét cười, giọng cũng thấp hẳn đi, vui vẻ nói với đầu dây bên kia: “Ừ... Không bận, hết tiết rồi à?”

Đôi mắt Tống Liên Nguyên xém tí nữa trừng lọt khỏi hốc mắt, ngay sau đó, cuộc trò chuyện trực tuyến tự động tắt – Từ Tây Lâm đã đập laptop lại!

Tống Liên Nguyên tức lúu cả lúoi: “Thằng chó... thằng lói này!”

“Rốt cuộc là anh hay em mang thai đây? Cảm xúc gì mà phong phú hơn cả phụ nữ có thai.” Cao Lam vượt cái đầu chó của Tống Liên Nguyên. Cô không hỏi rõ có chuyện gì, nhưng từ cuộc cãi vã ngày càng gay gắt của hai người, cũng hiểu được đại khái, ng ồi xuống bên cạnh hắn, “Anh đúng là mặn ăn củ cải nhạt nhọc lòng, bộ cứ yêu đương khác giới là có thể tìm một người ổn định đến già chắc? Bao nhiêu người ly dị, mất vợ mất chồng và không kết hôn, nhưng xe đến trước núi ắt có đường, cũng chẳng thấy ai cảnh chi ầu thê lương, anh quản chú ấy làm gì.”

“Việc đó đâu có giống.” Tống Liên Nguyên hạ giọng, “Sao mà đánh đ ồng được? Người như họ là... là phải bị người ta chửi bới kỳ thị!”

Cao Lam trợn mắt: “Phụ nữ tụi em bị kỳ thị hơn năm ngàn năm mà vẫn chưa vong tộc diệt chủng đây, em trai anh sớm thành tinh r ồi, không yếu ớt thế đâu.”

Tống Liên Nguyên: “...”

“Hơn nữa, sợ người ta kỳ thị chú ấy, anh li ền ‘tự mình làm luôn’ à?” Cao Lam “Chặc” một tiếng, sờ đầu Tống mặt đen, cảm thông nói, “Logic thế này, chẳng trách h ồi nhỏ kết quả học tập không tốt... Thôi đừng cãi nhau nữa. Anh xem sắc mặt Tiểu Từ xám ngoét như bị cà phê nhuộm vậy, nên trở về tìm một bệnh viện lớn mà kiểm tra đi, không được thì anh qua đó một chuyến, đổi cho chú ấy về nghỉ ngơi vài hôm.”

Tống Liên Nguyên: “Vậy em...”

Cao Lam: “Không có hai người gây khó chịu em khỏe lắm, làm ơn đi, anh à, anh mau rút đi!”

Lúc mới đến khu tr ờng xoài, Từ Tây Lâm chụp cây xoài gửi Weixin cho Đậu Tâm xem, không ngờ gã vừa gửi Weixin xong thì hắn đã gọi điện lại.

Từ Tây Lâm nhảy cảm phát giác ra, Đậu Tâm trong điện thoại và khi gặp mặt không hề giống nhau, cảm giác như g ần như xa không xác định

kia chẳng còn sót lại chút nào, hấn giống như không định tìm nén tâm ý phỏng người và dục vọng không chế đáng sợ nữa, mỗi ngày đúng giờ gọi điện thoại, “hôm nay ở đâu”, “có nghỉ ngơi không” nọ kia, như là muốn mọi phút mọi giây nắm hành tung của gã trong tay vậy.

Đậu Tầm trong điện thoại nói nửa đêm hôm trước nằm mơ thấy gã, tỉnh dậy sờ bên cạnh là nửa cái giường không, nhớ gã đến mức trong lòng rất khó chịu, kêu gã chụp tấm ảnh gửi về Từ Tây Lâm liền dọn sạch cà phê, giấy tờ bừa bãi trên bàn, rèm cửa kéo hết ra, cố hết sức để xung quanh rạng rỡ ánh nắng, che đi vẻ mệt mỏi trên mặt mình. Tiếp đó gã lại lén lút đóng cửa, cởi cúc sơ mi đến ngực, chụp cả đồng ảnh, cuối cùng chọn tấm trông gọi cảm đến rất tùy ý gửi cho hấn.

Lát sau, Đậu Tầm có qua có lại gửi một tấm, Từ Tây Lâm rất đổi chờ mong mở ra xem, thấy Đậu Tầm gửi một tấm ảnh chụp chung hấn với vệt, con vệt đại khái đã bị Đậu Tầm trị, ngoan ngoãn đậu trên tay hấn, cảnh nền là căn phòng nhỏ khóa kín trong nhà gã.

Đậu Tầm: “Còn chưa chịu về là tao xin nghỉ đi tìm mày đấy.”

Từ Tây Lâm đứng bật dậy. Trợ lý nhìn thấy sếp Từ đang “hợp” nhà họ áo quần xốc xếch chạy từ trong phòng làm việc ra, vội vã đuổi theo: “Lão đại đi đâu thế?”

Từ Tây Lâm: “Đi làm thịt Tống mặt đen, vượt ngục!”

Không đợi gã hành động, ngày hôm sau Tống Liên Nguyên đã đến cửa cho gã thịt.

Hai người cãi nhau rất gay gắt, kết quả là Tống Liên Nguyên vừa đến trụ sở, trông thấy Từ Tây Lâm chỉ trong một thời gian ngắn đã gầy sòm đi, lập tức không nói được gì.

Suy nghĩ đầy cô hủ và tình nghĩa của Tống Liên Nguyên trên đường đến đã rồi rắm đủ, nhìn thấy Từ Tây Lâm liền thở dài.

Từ Tây Lâm chọc tức hấn: “Anh, không phải anh chưa từng nghe kể chuyện chứ? Vô số điển cố và truyện thuyết dân gian nói cho chúng ta biết, dùng gậy đánh uyên ương không thể vào lúc tình yêu cuộn dâng nhiệt, anh chờ hai đứa em đến giai đoạn bảy năm rưỡi vung gậy lớn, chẳng phải làm ít công to sao?”

“Nói nhảm, chờ bảy năm thì muộn mất rưỡi, mà mầm nguy hại phải bóp chết từ trong trứng!” Tống Liên Nguyên trừng gã một cái, “Một năm, đầu là hơn ba trăm sáu mươi ngày, nhưng độ dài một năm lúc mười tám tuổi và hai mươi tám, ba mươi tám tuổi là không như nhau, mày hiểu không hả? Thời điểm mười mấy tuổi dễ chia tay, chia rưỡi cũng thôi, đầu là chuyện thường, đến thời điểm ba bốn mươi mày thử xem, chia tay một lần lột một lớp da, nửa đời cũng chưa lành. Đến lúc đó thật thì mày cứ yên tâm đi, đừng nói mày tìm một thằng con trai, cho dù mày tìm yêu quái về tao cũng sẽ không tùy tiện khuyên hai đứa mày chia tay đâu.”

Giọng điệu hấn cứng nhắc, lời nói cũng cực khó lọt tai, song Từ Tây Lâm nghe ra ý tốt đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, ngược lại không giận nổi.

Gã dùng một tay ấn dạ dày mình, im lặng không nói gì.

Tống Liên Nguyên bực bội phát tay: “Được rưỡi, cho mày nghĩ một tuần, trở về kiểm tra thân thể đi.”

Hấn chưa dứt câu, Từ Tây Lâm mới còn ỉu xìu đã nhảy vọt lên, kêu trợ lý bên ngoài: “Tiểu Triệu, đặt vé máy bay cho tôi!”

Trợ lý: “Khi nào đây lão đại?”

Từ Tây Lâm: “Tối nay... chiều nay!”

Tống Liên Nguyên: “Anh cho mày về xem bệnh! Không cho mày xem cái khác!”

Từ Tây Lâm coi hấn là một xác chết.

Nhưng chuyến đi của gã rất cuộc kéo dài tới ngày hôm sau, do phải bàn giao công việc, bữa tối còn nhận được lời mời của chính quyên địa phương – địa phương trừ nông sản phẩm ra thì cơ hồ không còn thu nhập gì khác, chính quyên hi vọng có thể mượn nhãn hiệu nổi danh của họ để quảng cáo, kêu gọi đầu tư cho vùng đất chẳng đáng mấy xu này.

Do bàn toàn việc nghiêm túc, trong bữa tiệc mọi người đều tương đối có chừng mực, không ai chúc rượu, lại có Tống Liên Nguyên tìm người coi chừng, nên Từ Tây Lâm kỳ thực chẳng uống bao nhiêu, lúc rời tiệc mặt còn chưa đỏ chút nào, chuyện trò vui vẻ tự duy nhanh nhẹn, không dùng máy đo nồng độ cồn kiểm tra thì không biết gã đã uống rượu. Kết quả là buổi tối trở về liền không xong, nôn thốc nôn tháo, đau đến đứng cũng không nổi.

Tống Liên Nguyên cũng đau lòng vô cùng: “Hay là đi bệnh viện đi? Nào, anh cống mày... sắp chết mà còn ôm di động!”

Từ Tây Lâm không đứng dậy được, nhưng ngón tay cử động được, Tống Liên Nguyên thấy gã gửi Weixin cho “Đậu hạm nhi” nói: “Mới ăn cơm với một đám người xong, căng mắt nhìn hết bàn, không béo thì già, còn có một tên mặt đen, cảm thấy mắt sắp bị thương đến cận thị rồi, tao muốn về nhà.”

Cuối câu còn kèm một biểu cảm không biết là cái của khổ gì, rõ là làm nũng.

“Mặt đen” Tống Liên Nguyên nội tâm rất phức tạp.

Đối phương trả lời ngay tấp lự: “Được, ngày mai tao đón mày, có niềm vui bất ngờ đó.”

Tống Liên Nguyên trơ mắt nhìn Từ Tây Lâm vừa đau đến túa mồ hôi lạnh khuôn mặt vắn vẹo, vừa không nhịn được cười.

Còn sức chim chuột, xem ra là không sao.

Tống Liên Nguyên tức bốc khói ném gã xuống: “Mày hãy tự bò đi.”

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Từ Tây Lâm cảm thấy mình càng không ổn hơn, nhưng vẫn kiên cường bò dậy, hết như quỷ sống muốn chạy ra sân bay. Tống Liên Nguyên rất không yên tâm: “Hay là cứ ở đây vài hôm, đến bệnh viện khám thử trước, lấy ít thuốc uống, chờ khỏe hơn lại trở về kiểm tra triệt để được không?”

Từ Tây Lâm sớm đã nhớ nhà vô cùng, hơn nữa cũng không biết “niềm vui bất ngờ” của Đậu Tâm liệu có thời hạn hay không, lỡ hấn mua thứ gì để hết hạn để hỏng, chẳng phải là lãng phí tâm ý của hấn?

Do từng lãng phí quá nhiều thời gian, gã đã thành một tên quỷ keo kiệt, một xiu một xiu tâm ý cũng không chịu bỏ lỡ.

Tống Liên Nguyên hiểu gã nghĩ gì, giờ tay đập gã một phát: “Thằng khốn nạn, thích chết thì tùy mày.”

Đậu Tâm xem tới xem lui mấy lần tin tức chuyến bay lưu trong di động, sớm sắp xếp xong mọi việc, chuẩn bị đi đón người, lúc vội vã chạy ra vừa vặn gặp vị giáo sư già mời hấn về nước, giáo sư nhìn hấn từ trên xuống dưới hỏi: “Em định đi xem mắt à?”

Đậu Tâm: “...”

Giáo sư lại hỏi: “Mãi chưa nghe em nói, có đối tượng chưa?”

“Có rồi, em đang muốn đi đón đây ạ.” Đậu Tâm khai một câu rồi hốt hải chạy mất, chỉ sợ thầy kéo hấn lại tâm sự về mối quan hệ giữa hôn nhân và mức thu nhập.

Đậu Tâm trước tiên chạy về nhà Từ Tây Lâm, cho con vẹt một nắm hạt dẻ, trên cổ con chim còn đang giận mà không dám nói gì bị buộc một cái nơ nhỏ.

Đậu Tâm mất rất nhiều thời gian nghiên cứu một món đồ bỗ, phải nấu rất lâu, hấn vặn lửa nhỏ hết cỡ, lại mở một cái hộp giấy gói kỹ càng trong phòng khách ra xem qua, sợ chim phá, bèn nhốt nó trong phòng khóa chặt cửa lại.

Lúc này, Từ Tây Lâm gửi tin nhắn: “Phải lên máy bay rồi.”

Biết rõ chuyến bay của Từ Tây Lâm mất hơn ba tiếng, Đậu Tâm vẫn ngồi không yên, bèn ra sân bay luôn.

Hắn cảm thấy mình như trúng xổ số cả tỷ đang muốn đi lĩnh thưởng, tràn đầy chờ mong đứng ngồi khó yên.

Tống Liên Nguyên dùng phòng làm việc của Từ Tây Lâm, lúc lên máy bay Từ Tây Lâm cũng gửi một tin nhắn cho hắn. Tống Liên Nguyên hơi cố hủ kỳ thực còn có chút mê tín, mỗi lần người trong nhà đi xa, lên xuống máy bay hắn đều phải gửi một tin nhắn, khi lên máy bay cần phải gửi lại “lên đường bình an”, song hôm nay bị Từ Tây Lâm chọc tức, hừ một tiếng, không thèm ngó ngang tới gã.

Nửa tiếng sau, trợ lý Triệu của Từ Tây Lâm đột nhiên từ bên ngoài hộ tống lao vào, vẻ mặt như gặp ma: “Tống... Tống...”

Tống Liên Nguyên cau mày nhìn cậu ta.

Trợ lý Triệu run rẩy đưa di động cho hắn, là tin tức khẩn cấp trên mạng xã hội, Tống Liên Nguyên chỉ xem qua trong đầu liền “Uỳnh” một tiếng...

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 66: Sống chết

“... Vào lúc mười giờ sáng ngày X tháng X, sân bay thành phố X xảy ra một vụ tai nạn đặc biệt nghiêm trọng, xe chở hành khách ra sân bay và một chiếc xe công ty mất khống chế tông vào nhau, xe công ty bốc cháy, khiến chuyến bay bị hoãn lại, xác minh sơ bộ cho thấy, nguyên nhân là do xe công ty không đi đúng tuyến, và trên đường đột nhiên tăng tốc, tông vào xe chở hành khách trên chuyến bay thứ X, tài xế gây tai nạn đã tử vong, nguyên nhân vụ tai nạn đang được tiến hành đi điều tra. Do xe chở khách của sân bay khá đông, số người thương vong cụ thể cần chờ tiến thêm một bước xác nhận...”

Bên dưới là ảnh hiện trường vụ cháy chụp bằng di động, cách màn hình di động cũng có thể cảm nhận được sự hỗn loạn ở đó.

Trợ lý Triệu: “Lão đại bọn em chính là đi chuyến này, vé do em đặt, tổng giám đốc...”

“Cậu đi đi, không sao đâu,” Tống Liên Nguyên thở hển hển, ra vẻ bình tĩnh nói với trợ lý: “Xe chở hành khách ra sân bay phải chạy mấy chuyến, không nhất định là xe nào, để tôi gọi điện thoại hỏi cậu ta xem.”

Sắc mặt trợ lý Triệu không khá hơn chút nào: “Em gọi rồi... Tắt máy.”

Tống Liên Nguyên hơi thô bạo phát tay, không tin cậu ta, nhất định phải tự mình gọi một cú, vẫn tắt máy.

Loại người một trăm sáu mươi cuộc điện thoại một ngày như Từ Tây Lâm, tiếp viên hàng không chưa nhắc nhở thì sẽ không tự tắt di động trước, giả như vì sân bay xảy ra chuyện mà chuyến bay bị hoãn, gã sẽ lập tức báo cho hết mọi người.

Trợ lý Triệu đứng ng ỡ không yên liếc trộm sắc mặt hắn: “Sếp ơi, làm sao đây?”

Tống Liên Nguyên ng ậy ra tại chỗ vài giây, sau đó giống như ngay cả chính mình cũng không tin, hắn vô thức gọi thêm một cuộc, chỉ phí công nghe âm điện tử lạnh như băng vang lên l ần nữa, cả người hơi òe ãn.

Nói thật, nếu việc này rơi xuống ðầu người khác, phản ứng ðầu tiên của Tống Liên Nguyên ðầu là “làm sao có thể, làm sao xui thế ðược”, nhưng rơi xuống Từ Tây Lâm, ý nghĩ ðầu tiên trong ðầu Tống Liên Nguyên chính là “không phải là thật chứ”.

Từ Tây Lâm h ỡ nhỏ l ắm bệnh, chưa kịp trưởng thành lại mất chỗ dựa, ở quê Tống Liên Nguyên người ta vẫn nói rằng, những người lận ðận này trong mạng có tà, ðễ rước phải thứ không tốt, hắn luôn muốn Từ Tây Lâm rảnh rồi ði bán ðại th ần linh giáo phái nào ðó, kiếm chỗ phù hộ, nhưng thẳng l ỏi kia toàn coi l ời hắn nói là gió thoảng qua tai.

Tống Liên Nguyên: “Ra sân bay.”

Từ trụ sở ðến sân bay lái xe mất hơn một tiếng, trợ lý Triệu dọc ðường chạy hết tốc lực, Tống Liên Nguyên chẳng màng nhắc nhở, chính bản thân cũng h ần rời khỏi xác.

Hắn không ngừng nghĩ ngợi lung tung – nếu tới ðó phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió, hắn sẽ ðập nát ðộng của Từ Tây Lâm, lúc chơi Weixin một giây cũng không rời tay, mà vừa có việc là tìm không thấy người, thế loại gì không biết!

Nhưng nếu l ỡ...

Tống Liên Nguyên không dám nghĩ thêm, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

Từ h ỡ mười hai tuổi hắn ðã bắt ðầu theo mẹ mỗi năm ðến nhà họ Từ chúc tết, chứng kiến Từ Tây Lâm từ thẳng nhóc thò lò mũi xanh chạy theo

ôm đui đến lớn như bây giờ, sau khi biết nói liền bám theo đuôi, “anh thế này anh thế kia”, ngọt như mía lùi.

Mấy năm qua hai người cùng vào nam ra bắc, gần như sống dựa vào nhau, trên tình cảm hẳn không chấp nhận được.

Lúc Tống Liên Nguyên còn nhỏ, mẹ hẳn luôn bị ông cha cặn bã đánh đập, hai mẹ con cả ngày lo lắng hãi hùng, là luật sư Từ thường đến tiệm bánh bao nhà họ chạy đôn chạy đáo, vừa giúp họ tìm bạn học chuyên môn phụ trách ly dị, vừa ứng tiền cho. Tống Liên Nguyên từ lúc ấy đã thề, tương lai Từ Tiến già, hẳn dưỡng lão, Từ Tiến mất, hẳn lo tang ma, con bà là em ruột hẳn, nếu anh em có bản lĩnh, hẳn tuyệt đối không bám lấy cho người ta ghét, nếu anh em không có bản lĩnh, hẳn trông nom cả đời... Nếu gã thực sự xảy ra chuyện gì ngay trong tầm mắt hẳn, mai kia xuống đó hẳn phải ăn nói làm sao?

Mà bỏ đi đạo nghĩa và tình cảm, Từ Tây Lâm cũng là nửa giang sơn của hẳn.

Đối với “Quê Nhà” mà nói, Tống Liên Nguyên là người đặt nền móng, Từ Tây Lâm là linh hồn, gia nghiệp này dù mất ai cũng không thể mất gã.

Lúc Tống Liên Nguyên chạy tới, hiện trường còn rất lộn xộn, so với hẳn tưởng tượng còn thảm thiết hơn, tin tức bản địa đã truyền ra, số thương vong đang không ngừng tăng lên. Do chưa xác định tài xế gây tai nạn, còn chưa thể loại trừ khả năng khủng bố tấn công, tuyến cảnh giới kéo lên rất cao, công tác kiểm tra an ninh nháy mắt tăng mấy bậc.

Tống Liên Nguyên nóng đầu lên, chỉ muốn trực tiếp lao vào, bị cảnh sát và hậu cần mặt đất cảnh giác chặn lại. Hẳn nói năng lộn xộn mà tỏ rõ thân phận, móc hết chứng minh di động thẻ tín dụng cả mớ lung tung ra cho người ta xem.

Nhân viên tiếp khách dờ khóc dờ cười trả di động và thẻ tín dụng cho hẳn, quay đầu lại đưa tay ra hiệu với đồng nghiệp, lại ôn tồn nói: “Tiên sinh đừng sốt ruột, ngài một lúc trước, chúng tôi sẽ lập tức xác minh cho ông.”

Hai chữ “xác minh” chạm tới th ần kinh nhạy cảm của Tống Liên Nguyên, h ắn ng ẩng đ ầu lên, thấy một nhân viên bên trong đang lật quyển gì đó, tức thì ng ộ ra, có khả năng là họ đang kiểm tra danh sách tử vong đã đ ược xác nhận. Tống Liên Nguyên thoáng cái nh ũn chân, toàn bộ kỳ vọng chực chờ tan tành gửi g ắm hết vào anh nhân viên kia, thấy anh ta nhanh chóng xem xong một tờ giấy, lắc đ ầu với bên này.

Tống Liên Nguyên suýt nữa phát điên ngay tại đây.

Lắc đ ầu là ý gì?

“Không còn” hay là “trên danh sách không có”?

Nhân viên tiếp khách thấy sắc mặt h ắn khác thường, vội nói: “Không có, không có trong danh sách người chết đã xác định danh tính, tiên sinh hãy bình tĩnh, chúng tôi sẽ lập tức kiểm tra cho anh.”

Sau đó nghe trợ lý Triệu nói, kỳ thực cảnh sát và nhân viên sân bay đ ầu rất năng suất, nhưng đối với Tống Liên Nguyên mà nói, mỗi một giây đ ều là ng ỗ trên lửa, gi ày vò lặp đi lặp lại. Hai mươi phút sau, hai người hỏi thăm ra bệnh viện ở đ âu, từ ch ối xe do sân bay cung cấp, nhanh như chớp chạy tới đó.

Trợ lý Triệu cảm thấy s ếp lớn căng thẳng, vội v ả nói: “S ếp đừng lo lắng, nhất định là không sao đ âu.”

Tống Liên Nguyên không nghe. Xảy ra chuyện, sau khi đưa nạn nhân vào bệnh viện nhất định sẽ lập tức báo cho người nhà, mà Từ Tây Lâm không có người nhà, h ắn miễn cưỡng có thể tính là một người liên lạc khẩn cấp, cho dù di động bị rớt hỏng, tìm không đ ược, chỉ cần người còn ý thức, sẽ không mất hết tin tức để họ phải đi tìm khắp nơi.

Tống Liên Nguyên càng nghĩ càng run r ẩy, sắp tự dọa chết mình, không nh ịn đ ược gọi điện thoại cho Cao Lam.

Chớp mắt khi nghe thấy tiếng cô, nỗi sợ hãi trong lòng h ắn như thể vỡ đ ề, còn chưa nói gì, thì mũi đã cay cay trước.

“Sao vậy Lão Hắc?” Cao Lam hỏi, “Anh đừng sốt ruột, nghe em, hít sâu, chậm rãi nói, trời không sập được đâu.”

Tống Liên Nguyên một tay bưng mặt, dựa mạnh lên lưng ghế.

Đàn ông bọn họ, bình thường luôn cảm thấy mình đội trời đạp đất, không gì không làm được, ngại tui tiện khóc, ngại tui tiện yếu thế, tự xưng là thân như dãy núi, bởi vậy một khi có vết nứt, chính là “núi lở”, ngược lại càng khó lòng chịu đựng, luôn cần có một người như vậy... Cho dù không ở bên cạnh, cho dù biết rõ “sống chết có số, giàu sang do trời”, phàm nhân kia biết rồi cũng chẳng làm được gì, nhưng nghe tiếng cô một chút, liền cảm thấy đồng đá vụn ngói nát của mình lại tràn đầy sức sống.

Tống Liên Nguyên nói một tràng với Cao Lam, cảm thấy lòng dễ chịu hơn, cúp điện thoại, một mình im lặng ngẫm đó một lúc, nhớ tới câu “di sản để bà xã em nhận” của Từ Tây Lâm, đột nhiên hỏi trợ lý Triệu đang lái xe: “Cậu có cách liên lạc của một người tên ‘Đậu Tâm’ không?”

Trợ lý Triệu thế mà có thật.

Từ Tây Lâm phái cậu ta tặng quà cho Đậu Tâm vài lần, khiến trợ lý Triệu còn tưởng Đậu Tâm là một khách hàng quan trọng, số điện thoại cũng lưu lại.

Tống Liên Nguyên thở dài nhìn cách liên lạc do trợ lý Triệu cung cấp, cảm thấy nhất định là mình điên rồi.

Đậu Tâm đã đến sân bay, mang theo một quyển sách giết thời gian, kết quả là đọc không nổi, bèn mở cuộc trò chuyện của Từ Tây Lâm với hắn ra xem chơi – các cuộc trò chuyện dạo này đủ để hắn giết thời gian trong một tiếng.

Hắn đang vừa xem vừa vô thức cười ngây ngô, Đậu Tuấn Lương đột nhiên gọi điện tới.

Đậu Tâm giống như đang ăn cao lương mỹ vị thì có con ruồi mất mù lao đầu vào bát canh, tuy không đến mức rất phản cảm, bưng lên vẫn hơi

không vui vì bị quấy rầy.

Thái độ của Đậu Tuấn Lương hơi cố ý lấy lòng, vòng vo hỏi tình hình gần đây của hắn, Đậu Tâm nghe ra thoại lý hữu thoại, ngắt lời hỏi: “Ngài có chuyện gì à?”

Đậu Tuấn Lương ấp úng nói: “Con lần này về cũng non nửa năm rồi, mãi không về nhà, chừng nào rảnh thì về thăm ba, bà... bà kia không còn ở đây.”

Đậu Tâm hoang mang, bụng nghĩ chẳng phải ông ta đã có thêm đứa nhỏ rồi sao, cần gì làm cha với mình cho đã nghiến?

Thế là đáp lấy lệ: “Ừm, được, độ nữa không bận.”

Đậu Tuấn Lương định nói rồi lại thôi: “Đậu Tâm...”

Đúng lúc này, một số điện thoại lạ gọi tới.

Đậu Tâm đang lười ứng phó Đậu Tuấn Lương, cũng không cần biết là chuyển phát hay quảng cáo rác, trực tiếp lấy có “còn có việc” để cắt đứt đoạn sau của Đậu Tuấn Lương: “A lô, xin chào.”

Trong điện thoại không có âm thanh gì cả.

Đậu Tâm: “Xin chào, bạn tìm ai vậy?”

Tống Liên Nguyên thật sự không bỏ qua được khúc mắc trong lòng, giờ điện thoại tới tai trợ lý Triệu: “Cậu nói với cậu ta đi.”

Đậu Tâm hỏi mấy lần, đang sốt ruột muốn cúp máy, thì trong điện thoại vang lên một câu: “Chào Đậu tiên sinh, tôi là Tiểu Triệu, từng gửi quà cho anh vài lần.”

Đậu Tâm còn đặt một tay trên lan can lạnh ngắt trong đại sảnh lối ra của sân bay, xung quanh toàn là người đi đón, đông đúc chen chúc, đến rồi lại đi, người phụ trách đoàn khách du lịch giờ vắng và lá cờ đỏ nhỏ tổ chức

cho đoàn trung lão niên xếp chi ầu xếp hàng, ần ỉ đi sượt qua vai hấn... Đậ T ần lại hoàn toàn không cảm thấy gì, không khí tựa như đã đông lại.

“A lô,” Giọng trợ lý Triệu từ trong điện thoại vọng ra, “A lô? Đậ tiên sinh anh còn đó không?”

Đậ T ần cúp điện thoại luôn.

Hấn cảm thấy mình lúc này vẫn rất bình tĩnh, bởi vì ý nghĩ đầu tiên là di động của cậu trợ lý trông rất ngốc kia đã bị hack, kẻ lừa đảo thủ đoạn đặc biệt cao siêu, từng nghe trộm cuộc trò chuyện.

Đậ T ần dùng mấy chóp mắt để thiết kế ra một phương án lừa gạt qua điện thoại hoàn hảo cho phần tử lừa đảo thần thông quảng đại, hấn cố gắng nở nụ cười tự giễu, sau đó lên mạng tìm kiếm tin tức, muốn chứng minh tin người kia vừa báo là giả. Không ngờ lòng bàn tay chẳng biết từ khi nào đã mướt mồ hôi lạnh, lớp vỏ kim loại nhẹ nhàng trượt đi, bấy giờ Đậ T ần mới phát hiện ra là tay mình đang run.

Cô bé chờ người bên cạnh nhặt di động giúp hấn, vừa ngăn đầu li ền bị sắc mặt hấn dọa: “Anh không sao chứ?”

Đậ T ần miễn cưỡng nở nụ cười với cô bé, hoảng loạn nhập lại tên sân bay và tai nạn nghiêm trọng.

Cô bé kia li ền thấy hấn thoát tiên sừng sốt nhìn chăm chăm di động, sau đó như bị thui một phát, vịn lan can khom xuống, ngón tay hết như co giật bóp móp lan can kim loại. Cô bé hơi sợ hãi lui nửa bước, vài người xung quanh bị hấn kinh động tới, vây lại đua nhau hỏi han.

Lúc này, di động của Đậ T ần lại đổ chuông, tiếng chuông là tiếng ca vui vẻ và lạc điệu của con vẹt, tím ý thức sắp sửa h ần bay phách tán của hấn lại, bóp thành một dây mà lòi v ề

Đậ T ần lập tức nghe máy như tím lấy phao cứu mạng: “A lô...”

“Vẫn là tôi đây, chắc vừa rồi anh đã vô tình tắt điện thoại,” Trợ lý Triệu nói, “Ừm, có thể nhờ anh gửi số chứng minh cho tôi không? Sếp tôi mới nói, vé máy bay đi về của anh do công ty chi trả...”

Đậu Tâm ngắt lời cậu ta: “Người còn sống không?”

Hắn mở miệng nói một câu, tựa hồ phá kết giới quanh mình, ba hồn bảy vía ủa về vị trí cũ, ý nghĩ đầu tiên trong lòng Đậu Tâm chính là – chỉ cần người còn sống, biến thành thế nào hắn đâu có thể chấp nhận.

Trợ lý Triệu khựng lại.

Tống Liên Nguyên bên cạnh đang hỏi thăm tình hình Từ Tây Lâm, có một người không biết là cảnh sát hay nhân viên y tế cầm một bịch đồ đi ra: “Từ Tây...”

Tống Liên Nguyên vội vàng nói: “Đúng đúng, phải!”

Sau đó hắn hết như bị bóp cổ, bên trong chỉ có vài vật phẩm tùy thân, cuống vé lên máy bay, giấy chứng minh, ví tiền... và một chiếc áo khoác loang lỗ vết máu.

Tống Liên Nguyên suýt nữa quy xuống.

Trợ lý Triệu nhanh tay lẹ mắt kéo hắn lại, đồng thời yếu ớt nói với Đậu Tâm đang nín thở ở đầu dây bên kia: “Chúng ta gặp chuyện phải nghĩ theo hướng tốt...”

Lòng Đậu Tâm lạnh lẽo chùng xuống.

Sau đó hắn từ đi đón người biến thành tự mình bay qua như thế nào, Đậu Tâm chẳng có lấy một chút ấn tượng, toàn bộ hành trình hắn đâu miễn cưỡng lê thể xác vướng víu, theo tiếng gầm rú khổng lồ trong khoang máy bay mà cùng nhau “ù ù”, sắc mặt bình tĩnh, máy móc đi theo người ta, bắt xe, nói tên bệnh viện, tìm người, đâu vào đấy... Trình tự toàn là tự động.

Ở bệnh viện trước tiên tìm được trợ lý Triệu và Tống Liên Nguyên thẫn sắc phức tạp.

Tống Liên Nguyên đành mặt thận trọng gật đầu với hắn, Đậu Tâm thẫn sắc bình tĩnh chào đối phương, quay đầu sang liềm nhìn thấy đôi vành mắt đỏ hoe của trợ lý Triệu.

Trợ lý Triệu đến bây giờ vẫn còn mơ hồ, cũng không biết Đậu Tâm là ai, chỉ là gặp ai cũng túm lấy giải tỏa cảm xúc một chút, nắm tay Đậu Tâm mà ra sức lắc: “Yên tâm yên tâm, bác sĩ nói không sao, phẫu thuật xong rồi, theo dõi một thời gian là có thể vào thăm...”

Đậu Tâm chỉ nhìn thấy miệng cậu ta mở ra khép vào, giống như mắc chứng thất ngữ, một câu tiếng Trung Quốc cũng chẳng hiểu, im lặng chờ trợ lý Triệu nói hết: “Xin hỏi người đang ở đâu, đi như thế nào?”

Tống Liên Nguyên mới đầu thấy hắn bình tĩnh đến vô lý, sau đó phát hiện có đi đâu gì không đúng, bởi vì bất kể người khác nói gì hắn đều gật đầu, đáp lại vĩnh viễn là một câu “Người đang ở đâu”, không giống bình tĩnh, mà như là không được bình thường lắm.

Trợ lý Triệu: “Sếp ơi...”

“Bên này.” Tống Liên Nguyên vẫy tay gọi Đậu Tâm.

Đậu Tâm: “Cảm ơn...”

Phòng theo dõi đặc biệt không thể tùy ý vào thăm, hành lang âm u nhỏ hẹp, có rất nhiều người qua lại, thoang thoảng một thứ mùi khó tả rõ. Người nhà bệnh nhân chờ trong hành lang thì thẫn nói chuyện, tiếng nhân viên y tế bên trong reo mừng hết như tiếng sấm, đánh thẳng vào lòng người, lúc họ đi qua, một người phụ nữ vốn ngơ ngác ngẩng trên cái ghế ngoài hành lang đột nhiên òa khóc, tiếng khóc như một cái dùi lạnh buốt, khiến Tống Liên Nguyên tự dưng nổi hết da gà.

Đậu Tâm lại như hoàn toàn không nghe thấy, vẫn đắm chìm trong thế giới của chính hắn.

Bên cạnh ICU là phòng nghỉ dành riêng cho người nhà, miễn cưỡng xem như rộng rãi sáng sủa, còn có chỗ để nằm. Họ đợi ở đây một ngày rưỡi, Đậu Tâm ng ỡ xuống li ền bắt đầu ng ản ra, kêu ăn thì ăn, kêu nghỉ ngơi một lúc li ền nằm xuống, nằm nửa ngày không h ềnhúc nhích, Tống Liên Nguyên đi tới xem, thấy h ản mở mắt tr ờng tr ờng.(ICU: phòng săn sóc đặc biệt)

Đậu Tâm nằm nhìn tr ờn nhà, Tống Liên Nguyên ở ngay bên cạnh nhìn h ản, mới đầu cứ cảm thấy kỳ cục, sau đó dần dần không đành lòng, miễn cưỡng tới bắt chuyện: “Lúc đến đây cậu xin phép đơn vị chưa?”

Đậu Tâm ng ờ ng ạc nhìn lại h ản.

Tống Liên Nguyên thở dài, thử giơ một tay đặt lên vai Đậu Tâm: “Không sao... không sao mà, tôi hỏi rõ r ỡ, họ nói chỗ bị tông là chính giữa, còn nó ở đuôi xe, ảnh hưởng không nhi ều, đầu là vết thương ngoài da, chỉ là lúc v ăng ra bị người ta đ ụng phải một chút... Xuất huyết dạ dày cấp tính, trông rất đáng sợ, nhưng hiện tại đã tr ỳn máu phẫu thuật xong, chỉ cần không có biến chứng khác, thì h ản là không có vấn đề gì lớn...”

Đậu Tâm chẳng biết có nghe thấy hay không, cả buổi mới kh ẽ g ật đầu một cái.

Tống Liên Nguyên đang tính mở miệng, thì bị động tĩnh bên cạnh cắt ngang – là một đôi vợ ch ồng trung niên, con bị bệnh tim đang cấp cứu bên trong, mới có người tới nói gì đó với họ, tin tức có thể không tốt lắm, ông ch ồng lập tức quy xuống.

Hai mươi mấy giờ đ ờng h ồ, bên cạnh là sống sống chết chết, qua qua lại lại, Tống Liên Nguyên vốn định nói gì đó, rốt cuộc vẫn lại nuốt xuống.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 67: Tuyên bố

Từ Tây Lâm nằm ở phòng theo dõi đặc biệt bốn ngày.

Tống Liên Nguyên nói đúng, tốc độ thời gian trôi là không giống nhau.

Khi trưởng thành cần lo cho tương lai, không còn thời gian nghĩ trên xà đơn xà kép ngoài sân thể dục nhìn nhau ngẩn ra như hồi mười lăm mười sáu, nội dung cuộc hẹn giữa bạn bè người yêu biến hết thành ăn cơm – dù sao không hẹn cũng phải ăn, khỏi lãng phí thời gian.

Mà khi gần đến trung niên, cũng chẳng còn tâm trí cùng người yêu cãi nhau thử nhau như hồi ngoài hai mươi nữa, mọi người đều trên có già dưới có trẻ, đặt mộng xuống là củi gạo mắm muối, sứt đầu mẻ trán, một nhà hai trụ cột, mỗi người một cây đã ngã không nổi đâu, nào còn nhàn rỗi thoải mái để phí thời gian?

Mà hết thấy rồi rầm nhấp nhô vào phòng theo dõi đặc biệt rồi, cũng đều thành giấy cắt hoa trên cửa sổ bên cạnh, tranh thu nhỏ trong kính vạn hoa.

Đây thật sự là một nơi khiến lòng dạ người ta không thể không rộng mở.

Đậu Tầm không biết mình mấy ngày nay sống thế nào, trước khi gặp Từ Tây Lâm, trong lòng hắn như dựng lên một cái đê tự bảo vệ mình, chặn hồng thủy ngập trời ở đằng sau, chỉ giữ lại chức năng ngôn ngữ cực kỳ nguyên thủy và cơ bản.

Mà đê lớn lung lay chực sập kia đã đổ ập xuống vào thời điểm lần đầu cho phép thăm bệnh.

Nhìn thấy Từ Tây Lâm toàn thân cảm đầ ỹ ống dẫn, Đậu Tâm suýt nữa sụp đổ, ý thức biến mất vài giây, chồ định th ần lại, phát hiện mình đã bị Tống Liên Nguyên và một nhân viên y tế kẹp hai bên kéo đi.

Sau đó h ần bị Tống Liên Nguyên ép ra ngoài truy ền nửa chai đường glu-cô.

Trong bệnh viện chật ních người, tình huống như h ần, đ ải ngộ phòng bệnh là không có, chỉ có thể truy ền tạm ngay trong hành lang. Tống Liên Nguyên ng ồi đối diện Đậu Tâm, chố ỹ tay lên đ ầu gối, nghe tiếng bước chân qua lại, cẩn thận ngắm nh ĩa Đậu Tâm.

H ần phát hiện cậu trai này ngoại hình rất ngay ngắn, không phải loại ngay ngắn mà ỹ rậm mắt to như trong th ầm mỹ kiều cũ, cũng không phải là vẻ thanh tú của tiểu sinh mặt búng ra sữa phổ biến, đơn giản là “mũi ra mũi mắt ra mắt”, không xoi mói đ ược gì. Đậu Tâm môi trắng bệch dựa lên bức tường loang lổ của bệnh viện, hơi giống một mỹ nhân đau bệnh, khiến Tống Liên Nguyên không tiện quá nặng lời.

“Ngày trước lúc hai người cãi nhau ở cửa Trăng Khuyết, tôi đã nghe nói r ấ.” Tống Liên Nguyên nghĩ ngợi một chút, mở miệng trước.

Đậu Tâm nâng mí mắt nhìn h ần một cái, trong mắt toàn là tơ máu, nhưng ánh mắt cũng xem như tỉnh táo, như là “tỉnh” lại r ấ.

Tống Liên Nguyên xoa tay, mặt căng thẳng chố ỹ lát, kế đó cười nhẹ như đánh trống lảng: “Hiện tại Trăng Khuyết cũng không còn... Cũng nhi ều năm r ấ ha.”

Đậu Tâm nói: “Cảm ơn anh Tống.”

Tống Liên Nguyên mù tịt cào tóc mình: “Cảm ơn tôi làm gì?”

“Cảm ơn anh đã gọi em đến.” Đậu Tâm nói.

“Ồi, đừng nói nữa, bây giờ đang hơi h ối hận đây,” Tống Liên Nguyên xua tay, “Gọi cậu tới chỉ thêm rồi.”

Đậu Tầm cúi đầu nhìn chăm chăm ống trượt trên mu bàn tay mình không lên tiếng, Tống Liên Nguyên lúng túng ho một tiếng: “À tôi... đùa thôi.”

Tống Liên Nguyên rất muốn hỏi xem Đậu Tầm về sau tính toán thế nào, nhưng Đậu Tầm không phải Từ Tây Lâm, hẳn cũng không thân với người ta, chỗ mũi vào việc của người quen sơ sơ có vẻ rất nhiều chuyện.

Lúc này, Đậu Tầm lại mở miệng: “Lượng xuất huyết này rất nguy hiểm, may là ở sân bay, chứ nếu xảy ra chuyện ở nơi khác, chưa chắc có thể đưa tới kịp thời như vậy.”

Tống Liên Nguyên an ủi: “Cấp tính ấy à, giống như bước qua một cái hố nguy hiểm vậy, nhìn thì chết người, nhưng bước là qua thôi. Người còn trẻ, mất chút nguyên khí cũng không sao, bồi dưỡng lại được.”

“Em biết.” Đậu Tầm nói, “Em vừa rồi suy nghĩ một việc khác.”

Tống Liên Nguyên nghi hoặc nhìn hắn.

Đậu Tầm chậm rãi nói: “Em trước sau lãng phí nhiều thời gian như vậy, mất mười vạn tám ngàn dặm đường, mới lo được lo mất trở về tìm được người, nếu lỡ có chuyện gì...”

Hắn nói đến đây thì dừng một chút, sau đó ngẩng lên nhìn Tống Liên Nguyên: “Cho nên từ nay về sau, em sẽ không thoái nhượng một bước nào nữa, ai ngăn cản cũng không được, em mặc kệ ‘người khác nhìn mình thế nào’, chính cậu ấy nói ‘không’ cũng không được. Trừ khi em chết, bằng không em sẽ bám lấy cậu ấy đến cùng.”

Tống Liên Nguyên bất ngờ bị thị uy, bị hắn phun nguyên một đoạn nói xằng vào mặt, lửa giận tức khắc xộc tới đỉnh đầu, muốn trợn mắt nạt nộ, nhưng trợn nửa chừng, trong lòng lại có chút không vui.

Tống mặt đen bực bội đứng dậy đi vài vòng: “Cậu...”

Đúng lúc này, trợ lý Triệu chạy chầm chậm tới, tay còn giơ điện thoại: “Sếp Tổng, quản lý khu nhà lão đại tìm anh ấy.”

Tống Liên Nguyên và Đậu Tâm đều sửng sốt.

Trợ lý Triệu: “Nói là trong nhà liên tục có người hô cứu mạng, hô khàn cả giọng hơn mười phút, hàng xóm nghe thấy vội vàng báo cảnh sát. Cạy cửa đi vào, kết quả là phát hiện dưới bếp có cái nồi cháy thủng đáy, bên trong ngùn ngụt khói.”

Tống Liên Nguyên chẳng hiểu gì sất: “Hô cứu mạng? Ai hô? Không... sao lại có khói? Cháy chưa?”

Đậu Tâm: “...”

Hắn để hồn tại sân bay, quên khuấy việc trong nhà chưa tắt lửa.

Trợ lý Triệu vội nói: “Không sao, bếp gas tự tắt, chỉ có cái nồi hâm bị thủng – Đội cứu hỏa không liên lạc được với chủ nhà, điện thoại của sếp Từ cũng không gọi được, kết quả là phát hiện người liên lạc khẩn cấp ở chỗ quản lý chung cư viết ‘con trai’, số thì là số điện thoại bàn nhà họ.”

Tống Liên Nguyên: “...”

Ý là kêu vệt nghe điện thoại hả? Từ Tây Lâm thời gian này sống thật là khủng khiếp.

“Sau đó vẫn là người quét dọn có một tấm danh thiếp của sếp, gọi điện thoại tới công ty, hiện tại Tiểu Trương nhân sự đã đến đó, anh xem việc này phải giải quyết thế nào?”

Tống Liên Nguyên nắm được đại khái, tức giận trừng mắt nhìn Đậu Tâm một cái.

Đậu Tâm vội ho một tiếng: “Xin lỗi, em sẽ lập tức tìm người xử lý.”

“Không cậy nhờ được gì!” Sự phiền muộn của Tống Liên Nguyên vừa rồi phun hết tới Đậu Tâm, “Lũ chó không cậy nhờ được các cậu, nói thật

nhẹ nhàng, chỉ biết làm theo ý thích, có thể sống được không? Hả? Khốn nạn!”

Đậu Tâm không hé răng một tiếng lắng nghe hẳn dạy bảo, nghe xong nghiêm túc nói: “Không có lần sau đâu, xin lỗi, em sẽ sửa từ từ.”

Tống Liên Nguyên: “....”

Nhìn biểu cảm “còn có chỉ thị gì, cam đoan làm được” của Đậu Tâm, hẳn cảm thấy mắng tiếp cũng không được, tha thứ ngay tại chỗ cũng không được, khó chịu hết sức, liền nổi giận ùng ùng chạy ra ngoài hút thuốc.

Lão Thành nhận được điện thoại của Đậu Tâm, nghe rõ tiếng căn hộ quả, bèn đóng cửa tiệm hoa sớm, cùng Thái Kính chạy tới, đón được điện hạ chim nhà Từ Tây Lâm ở chỗ quản lý chung cư.

Điện hạ sợ hãi, gặp ai cũng hô “Cứu mạng”, chẳng thấy mấy may sự cao quý lãnh diễm lúc dạy hẳn chơi đồ chơi hũ tét.

“Ôi cậu bé đáng thương, lại đây lại đây.” Lão Thành gọi con vẹt đến trước mắt, “Ông cha xúi quẩy của cưng...”

Vẹt bị hù chết khiếp, gặp ai cũng thân, vậy mà lại nể tình bay lên tay hẳn, lên án: “Mẹ ghê!”

“Đúng, còn có một tên mẹ ghê không ra gì.” Lão Thành thừa cơ vuốt lông vẹt, “Chúng ta về nhà thôi, ngoan.”

Thái Kính nghe lời nói của hẳn, thần sắc hơi thay đổi.

Hai người tiền đội cứu hỏa và người của công ty Từ Tây Lâm, lại gọi điện thoại tìm thợ sửa khóa, sau đó bắt tay vào dọn dẹp căn bếp lộn xộn.

Lão Thành nói: “Kêu thợ sửa khóa để lại hóa đơn, một tìm Từ Tây Lâm thanh toán, cửa chính thay khóa đắt lắm... Chắc, Đậu tiên nhi nấu vũ khí sinh học gì thế nhỉ?”

Thái Kính tìm một miếng giẻ, lau sàn nhà toàn dấu chân, đột nhiên hỏi: “Sao Đậu Tâm ở nhà họ Từ hoài vậy?”

Lão Thành: “...”

Toàn thân hần cứng đờ chốc lát, rồi hần lập tức ra về đi êm nhiên quay người đi, đưa lưng về phía Thái Kính mà nói bừa: “Không phải... Không phải vì nhà họ có một tổ tông à, tìm Đậu Tâm tới cho chim ăn giúp thôi.”

Thái Kính không dễ lừa như vậy: “Thế nó để chim ở chỗ Đậu Tâm không được à, lần trước chẳng phải cũng gửi trong tiệm mấy ngày đấy thôi? Đậu Tâm đâu có ở khách sạn.”

Lão Thành so với đương sự còn có tật giật mình hơn, ho một tiếng không dám tiếp tục chuyện này, sợ nói nhiều sai nhiều, đánh trống lảng: “Lão Thái ông coi chừng con chim tổ tông kia, đừng để nó vào bếp phá phách... Tôi gọi lần nữa cho thợ sửa khóa, rốt cuộc khi nào mới đến đây?”

Hần đổi đề tài gượng gạo vô cùng, Thái Kính phát hiện thằng bạn mình nhiều năm qua cơ bản chẳng tiến bộ gì, tuy mỗi ngày đón bao nhiêu lượt người, vẫn thiếu đầu óc – chẳng trách mở tiệm hoa cũng ế ẩm.

Lúc Lão Thành dạy con vẹt hát bài “Cải thiện”, Từ Tây Lâm còn nằm duỗi xác trong phòng theo dõi đặc biệt.

Thời gian thăm bệnh ngày đầu tiên, gã nằm mê man, bọn Đậu Tâm đến lại đi cũng không biết, chập tối mới dần dần có chút ý thức, đột nhiên choàng tỉnh dậy một lần.

Kể cũng lạ, xung quanh ngoại trừ tạp âm của máy móc, rõ ràng không có tiếng động gì khác, nhưng Từ Tây Lâm tự dưng tỉnh dậy. Gã cố gắng liếc người giương bên một cái, thấy đó là một người đàn ông trung niên, từ sắc mặt đến tư thế, không chỗ nào không giống người chết, vài phút sau, người này bị đẩy đi.

Cũng không trở về nữa.

Từ Tây Lâm lại nhanh chóng mê man, còn mơ mơ màng màng âm mê: “Dọn đi r ồi, thật tốt, chỉ mong ông đừng vào nữa.”

Kết quả là tới nửa đêm, chờ đầu óc hơi tỉnh táo hơn lại nghĩ đến việc này, lòng tư toàn thân gã dựng hết lên – gã ý thức được, người từ nơi này đây đi có thể không hề là vui vẻ chuyển tới phòng bệnh bình thường, mà là...

Từ Tây Lâm không phải mới lần đầu nhìn thấy người chết, lại là lần đầu tiên tự mình trải qua việc giã trên ranh giới sống chết, ký ức mau chóng quay lại, nhớ tới những tiếng hét, đám đông hỗn loạn, va chạm trời đất quay cuồng, lửa cháy... Thế là gã mất ngủ luôn.

Từ Tây Lâm bằng này tuổi đầu, từng mất ngủ vì lo âu, từng mất ngủ vì áp lực lớn, từng mất ngủ vì nhớ Đậu Tâm, nhưng là lần đầu tiên sợ đến mất ngủ.

Gã là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định, chưa đến mức sợ ma, chỉ là cảm thấy có hơi thở tử vong mỗi phút mỗi giây lảng vảng bên người, mê man một lúc, sẽ giật mình tỉnh dậy, hoài nghi ở đâu đó lại có ai bị đẩy đi, sau đó năng lượng tích góp từng tí một hao hết, gã “hết điện” ngất xỉu đi mới thôi.

Ngày hôm sau vào thời gian thăm bệnh gặp được Đậu Tâm, Từ Tây Lâm quả thực không dám nhìn lại tâm tình đêm hôm trước, chỉ hận không thể bò dậy ôm Đậu Tâm òa khóc một trận, nhưng đừng nói bò dậy, ngay cả nói gã còn chẳng nói được, chỉ có thể thô lỗ mắt nhìn Đậu Tâm.

Trên người gã chẳng có chỗ để đặt tay, Đậu Tâm đành phải khoanh tay đứng cạnh đó, k ết tai gã thấp giọng nói: “Tao có chuyện này nói với mày.”

Từ Tây Lâm hơi đảo tròn mắt.

Đậu Tâm tụ âm thanh thành một đường, thì thầm rất kh ẽ mà xuyên thẳng vào tai gã: “Tao yêu mày.”

Từ Tây Lâm thấy ngực nóng lên, ánh mắt phút chốc sáng bừng.

Đậu T`âm nhìn gã, khoe môi tựa hồ có nét cười, hạ giọng thấp hơn, lại nói: “Nếu mày có chuyện gì bất trắc, tao sẽ lập tức đi theo mày, không phải uy hiếp đâu.”

Từ Tây Lâm: “...”

Da gà da vịt bị phỏng theo dõi đặc biệt dọa ra vẫn chưa lặn, gã lại bị giọng điệu chắc chắn nghiêm túc của Đậu T`âm khiến cho hết hồn hết vía.

Ánh mắt Đậu T`âm như muốn quật ba thước đất mà đảo qua cơ thể y hết xác ướp của Từ Tây Lâm, muốn đụng vào lại không dám, cuối cùng chỉ vừa kiềm chế vừa thận trọng chạm nhẹ đầu ngón tay gã: “Đời này dù nói thế nào tao cũng sẽ không từ bỏ mày nữa.”

Từ Tây Lâm khóc th`ần trong bụng nghĩ: “Được, mặc mày xử trí, nhưng cho tao ra ngoài trước đi.”

“Hôm đó nấu một món rất ngon cho mày.” Đậu T`âm phớt lờ ánh mắt hoảng sợ của Từ Tây Lâm, gượng cười nói với gã, “Kết quả là mày không về, n`ữ cháy lung cả đấy.”

Cái gì!

Mí mắt mới có chút mệt mỏi của Từ Tây Lâm hoàn toàn căng lên.

“Sau đó con trai mày kêu cứu, gọi đội cứu hỏa tới.” Đậu T`âm r`ề r`ề bổ sung một câu.

Từ Tây Lâm: “...”

Đúng là bắt nạt bệnh nhân mà!

Đậu T`âm nói tiếp: “Không ngờ nó thông minh như vậy, tương lai phó thác nó cho người khác tao cũng không yên tâm, có thể mang theo nó cùng đi tìm mày, được không?”

Từ Tây Lâm nghe được nỗi sợ hãi và phẫn nộ kìm nén thật sâu của hắn, muốn dùng ánh mắt lấy lòng, bị Đậu T`âm ngó lơ.

“Tao còn chuẩn bị thứ khác, suýt nữa là không dùng tới.” Đậ Tầm đảo mắt một vòng, vành mắt phớt lại hơi đỏ, hắt thở sâu nhin lại, giọng thoảng chốc hơi run run, “Nếu mày không còn, giữ những thứ rác rưởi đó lại làm gì? Để tao vừa đi vào liền hưởng ngay một gậy vào đầu sao?”

Từ Tây Lâm im lặng.

Thời gian thăm bệnh chỉ được chốc lát, chưa nói mấy câu đã kết thúc, nhân viên y tế nhắc nhở, Đậ Tầm tiếc nuối nói: “Được rồi, tao đi đây, mai lại đến tra tấn mày.”

Từ Tây Lâm định thẫn lại từ tra tấn tinh thần của hắn, trong lòng cơ hồ phải gào lên: “Đừng đi! Mau quay lại tiếp tục tra tấn tao! Nơi này đáng sợ quá! Mày nói yêu nãy giờ đầu là chót lưỡi đầu môi thôi sao? Hành động đầu người anh em! Cho tao ra ngoài đi!”

Đáng tiếc, Đậ Tầm phát tiết một trận, không hiểu thần sắc phức tạp của gã, vẫn chẳng thương tình chút nào mà đi ra ngoài.

Thời điểm rốt cuộc được chuyển từ phòng theo dõi đặc biệt sang phòng bệnh bình thường, Từ Tây Lâm quả thực có ảo giác như mãn hạn tù được thả vậy.

Người nhà bệnh nhân như ruồi nhặng không đầu qua lại bên cạnh, gã cũng không cảm thấy chật chội hay phiền, chứng kiến vở hài kịch tranh di sản giữa nơi đông người còn khá hứng thú, ngay cả cái bản mặt đen của Tống Liên Nguyên cũng có vẻ hết sức thân thuộc... Chỉ cần cho gã rời khỏi phòng theo dõi đặc biệt đáng sợ, bất luận là công việc đáng ghét, phiền toái ừn ừn kéo tới, hay ông anh cỡ hủ mê tín, đầu có vẻ đáng yêu hẳn.

Hộ lý đẩy gã đến bên giường ngủ của phòng bệnh, đang định hỗ trợ dời gã qua, Đậ Tầm đã không coi ai ra gì giơ tay vững vàng bế Từ Tây Lâm lên đặt ngay ngắn, sau đó phớt lờ bản mặt thối của Tống Liên Nguyên, cúi đầu hôn trán Từ Tây Lâm một cái.

Tống Liên Nguyên: “Khụ khụ khụ...”

Ban ngày ban mặt, liêm sỉ đâu? Trật tự công cộng đâu? Thuần phong mỹ tục đâu? Thật không ra thể thống gì!

Đậu Tâm bình tĩnh ngẩng đầu nhìn lướt qua nhân viên y tế kinh ngạc đến ngây người ra, hỏi: “Anh Tống sao vậy?”

“Cậu... Cậu,” Tống Liên Nguyên run rẩy chỉ hần, cả buổi mới rặn ra một câu, “Xin nghỉ lâu thế ở đơn vị không có việc gì à?”

“Không có việc gì,” Đậu Tâm nói, “Em dạy thay học kỳ ngắn, đã xong rồi, công việc cũng đã xin phép, em nói với thầy là nếu không cho em nghỉ, thì nhà sẽ không còn, và thầy không có ý kiến gì.”

Bác sĩ nghiêm túc lật xem bệnh án, y tá giả vờ bị phòng bên kêu đi, Tống Liên Nguyên bị Đậu Tâm không kiêng dè gì làm á khẩu, tức muốn bốc khói, không thể nhin nổi nữa, hung hăng bỏ đi.

Từ Tây Lâm dưỡng bệnh gần hai tháng mới quang vinh xuất viện.

Khi gã chạy nhảy khắp nơi, giống như không đâu rời được gã, chờ gã nằm xuống, mới phát hiện mấy việc phiền phức đó rời gã ra từ từ cũng “thuyền đến đâu cầu tự nhiên thắng”, quả nhiên Trái Đất mất ai vẫn quay như thường.

Từ Tây Lâm chết đi sống lại một lần, từ đầu hạ tới tận đầu thu, khi trở về phương Bắc, nóng ẩm sáng tối đã tiêu, hồ thu kêu gừ gừ năm nay ngoan ngoan bất ngờ, báo trước cuối thu mát mẻ. Lúc chờ hành lý Từ Tây Lâm muốn xách va li, bị Đậu Tâm đập văng tay ra.

Từ Tây Lâm: “Khỏi lâu rồi, mày cho tao hoạt động chút đi.”

Đậu Tâm: “Tránh ra, còn nói nhảm là tao hôn mày ngay tại đây luôn đấy.”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu hạm nhi lén tiến hóa rồi!

Lão Thành lái xe Từ Tây Lâm tới đón hai người, vừa nhìn thấy Từ Tây Lâm liền cay xè mũi: “Bí thư!”

Từ Tây Lâm: “Ông ngoại!”

“Tôi cứ tưởng là không được gặp ông nữa!” Lão Thành hăm hở muốn lao tới, “Nghe nói ông bị khủng bố quấn bom nổ văng cao hai tầng lầu, phun ra hai lít máu, là thật hả?”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã xem như biết lời đồn trong đám bạn bè lan truyền thế nào rồi.

Đậu Tâm đẩy hành lý ra phía trước, trực tiếp nhét vào tay Lão Thành, chặn hẳn lao tới, nhìn Lão Thành một cái uy hiếp: “Đừng động tay động chân lung tung.”

Nói xong, hắn trực tiếp mở cửa xe, hát hàm ra lệnh cho Từ Tây Lâm: “Lên xe.”

Hai tên hèn bị khí thế khác hẳn người thường của tiến sĩ Đậu áp chế, im lặng nhìn nhau một cái, rụt cổ ngoảnh im thin thít.

Thái Kính đã chờ họ ở nhà Từ Tây Lâm, còn chuẩn bị giải cứu cho gã rửa tay, nói là phải “trừ khí xui”.

Con vẹt học xong bài “Cải thiện” dân ca Hà Bắc nổi tiếng mới đầu gặp Từ Tây Lâm còn hơi xa lạ, từ đằng xa nhìn gã, vắt óc nhớ lại xem tên này là ai.

Từ Tây Lâm huýt sáo gọi nó: “Nhãi con vô lương tâm!”

Vẹt lúc này mới bị gọi dậy ký ức, bổ nhào vào người gã như én non về rừng.

Bốn người ở nhà họ Từ mở điếu hòa ăn lẩu – ba người kia ăn lẩu, Từ Tây Lâm ngồi bên cạnh húp cháo, xem họ ăn. Canh sông nước lã suốt mấy tháng, gã thêm đến độ sắp tạo phản với Đậu Tâm luôn rồi.

“Nào nào, tôi nâng một ly.” Lão Thành cầm nửa ly trà Phổ Nhĩ, lấy trà thay rượu, “Chúc mừng lão Từ khởi tử hsinh...”

Đậu Tâm lạnh lẽo nhìn hấn một cái.

Lão Thành vội sửa miệng: “... À độ kiếp thành công!”

Hấn nghĩ một chút, sắp xếp lại ngôn ngữ: “Tôi thường xuyên cảm thấy mình đặc biệt thất bại, trong mắt các cô các dì, có khả năng tôi chính là loại lang thang vô công rỗi nghề ngoài xã hội, là một đứa bại não. Tôi vừa muốn tự do, vừa không muốn làm kẻ bại não, cho nên mỗi ngày đều rất đau khổ, thường xuyên cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, tết cũng không muốn về nhà. Nhưng bây giờ trải qua chuyện của ông, tôi cảm thấy phiền não của mình cũng chẳng tính là gì, sống một ngày vui một ngày, là tốt hơn tất cả!”

Từ Tây Lâm giẫm hấn một phát: “Nói tiếng người được không? Tôi đâu bị bệnh nan y, ông chiêm ngưỡng dung nhan người chết hả?”

“Hiểu theo nghĩa bóng đi, đừng soi lung tung. Kính...” Lão Thành khựng lại, nhất thời không nghĩ ra từ thích hợp.

Thái Kính ở bên cạnh nhẹ nhàng nhắc một câu: “Kính tự do, khỏe mạnh.”

“Đúng!” Lão Thành giơ ly trà lên, “Dân lang thang bại não kính tự do và khỏe mạnh.”

Thái Kính giơ ly lên, cùng với hấn: “Tội phạm giết người kính khỏe mạnh và tự do.”

Đậu Tâm lắc đầu, đang nghĩ mình phải nói gì, lại thấy Từ Tây Lâm bưng ly nước ấm trước mặt lên.

Từ Tây Lâm: “Đừng tính luyện ái kính khỏe mạnh và tự do.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 68: Cha mẹ

Từ Tây Lâm nói ra một câu, hiệu quả chẳng khác mấy với ném một tràng pháo lên sofa, cả bàn lặng ngắt như tờ, nhất thời ngay cả tiếng lầu sôi “ùng ục” cũng có vẻ nhẹ nhàng hơn không ít.

Tay Đâu Tâm cầm ly khựng lại giữa chừng.

Lão Thành giật mình thộn ra, hết như trộm địa lôi bị tóm tại trận vậy.

Ngược lại là Thái Kính vốn nên giật mình biến sắc, sau khi sửng sốt một chút nhanh chóng định thần lại, tương đối bình tĩnh cụng ly với Từ Tây Lâm: “Ừ, tôi đã nói mà, giờ thì giải thích thông rã.”

Cỗ Lão Thành “rắc rắc” xoay lại, tiếp tục tái mặt nhìn Thái Kính.

Thái Kính lắc lắc nước trà trong ly: “Tự phản nhi bất súc, tuy hạt khoan bác, ngô bất chuy yên. Tự phản nhi súc, tuy thiên vạn nhân, ngô vãng hĩ(1).”

Giáo viên môn văn của Lão Thành với Từ Tây Lâm chết sớm, hai người ngơ ngác nhìn nhau, chỉ có Đâu Tâm nâng ly trà lên cụng với cậu ta – họ cướp sạch lời thoại của hắn, tiến sĩ Đâu bèn dùng vô thanh thắng hữu thanh luôn.

Từ Tây Lâm hỏi Thái Kính: “Ông tính chuyện về sau làm gì chưa?”

“Đang suy nghĩ,” Thái Kính thông thả gắp miếng thịt nhúng, lăn một vòng trong tương mè, như cười như không mà nhìn Từ Tây Lâm một cái, “Tôi đây cơ thể từng bị cải tạo lao động, tương đối rắn chắc, có thể chậm rãi suy tính, không gấp – ông nên để ý mình thì hơn.”

Sau khi ăn xong, Lão Thành và Thái Kính quay về tiếm hoa, Đậu Tâm ở lại dọn dẹp, không chịu cho Từ Tây Lâm mó tay vào.

Từ Tây Lâm rửa sạch tay, vô công rồi nghề đi theo vài vòng, ôm Đậu Tâm từ sau lưng.

Đậu Tâm hơi nhướn mày: “Hửm?”

Từ Tây Lâm không có việc gì, chỉ đơn giản là đến phá rối thôi. Gã y như cái đuôi hình người, Đậu Tâm rửa bát, gã liền đứng đó, lẳng lẳng ôm hẳn, Đậu Tâm cất bát đĩa vào chạn, gã liền đu lên người mà đi theo.

Từ Tây Lâm: “Bao giờ thì mày dọn về?”

Đậu Tâm nhếch môi cười, nghiêng đầu hôn gã, không lên tiếng.

Từ Tây Lâm: “Đậu hạm nhi Đậu hạm nhi Đậu hạm nhi...”

Tại Đậu Tâm rất miễn cảm, suýt nữa bị từng tiếng kêu của gã làm “ngóc dậy”, hẳn gạt tay Từ Tây Lâm ra: “Đề tao cho mày xem một thứ.”

Từ Tây Lâm luôn nghĩ đến “món đồ” Đậu Tâm nói ở bệnh viện hôm đó, chỉ là người ta không nhắc lại, gã không tiện chủ động hỏi, chẳng dễ dàng gì chờ được Đậu Tâm nhớ tới việc này, lập tức càu còn không được mà đi theo.

Đậu Tâm lau sạch tay, mở cánh cửa khóa kín ở đối diện phòng ngủ chính.

Từ Tây Lâm vốn không cảm thấy phòng này có gì khác lạ, trước đó xem ảnh Đậu Tâm gửi cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng lúc này Đậu Tâm mở ra trước mặt gã, gã bỗng nhiên lại thấy xấu hổ, đứng ì ở cửa cả buổi không dám vào.

Đúng lúc này, một bóng xám bay qua.

Con vệt hơi có khuynh hướng “không cho đi đâu càng đi đó”, chờ cửa vừa hé liền chui tọt vào, trong khi ông ba hèn nhất còn do dự đã nhanh chân

đi trước, đậu trên bàn vênh đuôi nhìn Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm: "..."

Gã hít sâu một hơi đi vào, chỉ thấy trên bàn đặt một cái hộp giấy, cắt thành hình hộp chocolate, trên cũng dùng băng keo cách điện màu sắc chói mắt dán một trái tim khó coi.

Từ Tây Lâm không tự chủ được nhẹ giọng hơn: "Bên trong là cái gì thế?"

Đậu T`ân dựa bàn, hai chân thoải mái vắt lên nhau, như mỹ nam tử trong bức tranh thu nhỏ: "Tự xem đi."

Từ Tây Lâm quyết đoán tóm thẳng con ném ra ngoài, đóng cửa lại đi đến bên cạnh mỹ nam tử.

Gã mở nắp hộp, thấy bên trong là một xấp giấy gói kẹo chocolate dày cộp được ép phẳng.

Kể từ ngày đầu tiên gã biết Đậu T`ân, trong ba lô của Đậu T`ân chưa từng thiếu đồ ăn vặt, ăn từ hồi mười mấy đến gần ba mươi, hoàn toàn không biết hối cải, cũng không chán, Từ Tây Lâm không khỏi hơi s`au lo: "Cưng ăn bao nhiêu chocolate rồi hả bảo bối? Sâu mấy cái răng rồi?"

Đậu T`ân: "... Câm miệng."

Từ Tây Lâm nén lại nụ cười xấu xa, nhón một tờ giấy gói kẹo lên: "Náo loạn bao lâu hóa ra là tặng anh một đồng giấy gói kẹo hả? Anh cho rằng ít nhất phải có cái nhãn, cho dù không có nhãn, cũng chừa cho anh một cục chocolate chứ..."

Sau đó lời nói đùa ghẹo Đậu T`ân bị gián đoạn, bởi vì nhìn thấy mặt trái tờ giấy gói kẹo có nét chữ, rất nhỏ, phải soi ra sáng mới thấy rõ, đầu là viết tay-

Ngày tháng năm, mưa nhỏ,

Mơ một giấc mơ lạ lùng suốt một đêm, mơ thấy Từ Tây Lâm đi ở đằng trước, tôi muốn đuổi theo nói vài câu với cậu ta, mà gọi hoài không đáp, đành phải đuổi mãi, chạy mãi, chạy đến khi tự mình tỉnh lại, cảm giác tuyệt vọng trong lòng còn đó.

Thời gian là khoảng bảy năm trước.

Ngày tháng năm,

Có nữ sinh người Hoa mới tới cũng họ Từ, hàn huyên vài câu, cảm thấy vô vị, trở về mới phát giác ra mình chỉ đang tìm kiếm hình bóng của một người trên một người khác, nghe thấy cùng họ cũng phải mẫn cảm.

Thời gian là sáu năm trước.

...

“Sau đó không nói chuyện với cô ta nữa.” Đâu Tầm không biết tiến lại từ khi nào, nhìn tờ giấy gói kẹo trong tay Từ Tây Lâm, ôm lấy gã từ bên hông, gác cằm lên vai gã, nói với một chút giọng mũi.

Từ Tây Lâm: “Mày dùng giấy gói kẹo viết nhật ký à?”

Viết mấy năm như vậy không bị bệnh tiêu đường hả?

Đâu Tầm tự dưng hiểu được ý ở ngoài lời, tức tối cắn nhẹ cổ gã một phát.

“Viết trên sổ.” Đâu Tầm nói, sau đó không đợi Từ Tây Lâm hỏi “sổ đâu”, hấn tự động khai luôn, “Chuyển nhà hai lần, vứt hết rồi.”

Chuyển nhà hai lần, muốn thoát khỏi mày, thoát khỏi quá khứ, bỏ hết những nét bút rải rác kể cả vật cũ lại sau lưng, giống như cứ thế là có thể thoải mái bước tới cuộc sống mới.

Ngờ đâu ký ức như một ổ cứng chẳng cách nào format, nhiều năm trôi qua, sổ vứt đi đã hóa thành bột giấy, gia nhập vòng tuần hoàn mới nơi đất khách quê người, mà từng chữ từng câu vẫn đều có thể viết ra.

Từ Tây Lâm nhất thời không biết nên nói gì cho được, có chút khó chịu, có chút xót xa, có chút đắc chí vì vị trí của mình trong lòng hắn, còn có chút bất đắc dĩ – cách tư duy của Đậu Tâm vẫn là đơn giản lỗ mãng nhất quán, phát hiện người ta giữ lại phòng cũ nhiều năm trước, thế là cũng nhất định phải moi tim mình ra bày cho gã xem... Ngốc chết được! Đậu Tâm đời này thật sự giống hệt món cơm chiên của hắn, không hề có tiến bộ gì cả.

Quả nhiên, Đậu Tâm cúi đầu nhìn hộp giấy gói kẹo làm người ta dở khóc dở cười kia, ôm chặt Từ Tây Lâm, hỏi với vẻ không chắc chắn: “Có phải tao còn nên chuẩn bị nhẫn không... Mà y gần đây hình như không thích ăn chocolate nữa.”

Từ Tây Lâm cẩn thận bỏ giấy gói kẹo vào hộp, lại đậy kín nắp hộp, sau đó lôi Đậu Tâm dậy như nhổ hành, ném lên cái giường nhỏ bên cạnh... Động tác uy vũ bá khí, đáng tiếc độ trước tổn thương nguyên khí, thành thử cổ tay hơi trật khớp.

Để duy trì hình tượng, Từ Tây Lâm không lộ ra, lén đưa cổ tay bị treo ra sau hoạt động một chút, khom lưng dùng tay còn lành nâng cằm Đậu Tâm lên, hạ giọng nói: “Tao không ăn chocolate, ăn mà được không?”

Đậu Tâm không hề ý kiến ý cò, chỉ hận không thể lập tức lột da rút gân, tự mình nếm nếm, rồi nháy vào nĩa nước cho gã ăn luôn.

Hai người nhanh chóng quấn lấy nhau. Đầu giường vẫn là quyển sổ ghi chép bài học năm đó Đậu Tâm mang theo tự viết, trong tủ quần áo mở ra một góc là sơ mi jacket quần áo thể thao y hệt nhau. Hai đôi giày chơi bóng số lượng giới hạn năm đó đã ố vàng, song song dựng ở góc tường, dựa sát vào võ phục năm xưa chủ nhân trung nhị mặc để luyện Thái quyên... Mà ảnh ngược trên tấm gương to đã trưởng thành rồi.

Đậu Tâm thoáng cái đã lột áo ngoài của Từ Tây Lâm, bắt đầu cởi cúc sơ mi của gã, chịu đói non nửa năm, lúc này đang thêm nhỏ dãi, vừa muốn nuốt trọn như ăn tươi nuốt sống, lại không nỡ ăn ngẫu nhiên lãng phí.

Hắn đang khỗ sở đấu tranh với sự “thèm ăn” thì di động ném trong một xó thành linh đở chuông.

Đậu T`ân mới chẳng thèm để ý, nhắm mắt bịt tai.

Ai ngờ sau khi tự động tắt, một lát sau điện thoại lại reo tiếp.

Tiếng chuông là bài “Cung hỉ phát tài” lạc điệu của linh hồn ca giả vệt, vô cùng vui vẻ – tiếng chuông ma quái này còn gợi lên hứng ca của người ghi âm cách vách, căn nhà xập xệ của Từ Tây Lâm cách âm không tốt, một cánh cửa mỏng, trong ngoài hai bên là hai tầng bè “May mắn mời đi theo, xui xẻo hãy tránh xa”.

Đậu T`ân: “... Đêch!”

Từ Tây Lâm cảm thấy vẻ mặt Đậu T`ân đủ để gã cười cả đời, giơ một tay che mặt, cười đến không thở nổi.

Đậu T`ân vừa s`ầm mặt c`ần điện thoại, vừa gạt tay gã ra, túm cổ áo nửa che nửa lộ, lôi gã lại, thò tay vào sờ soạng như quấy rối làm nũng, tức giận nghe cuộc điện thoại từ số máy lạ, trong lòng quyết định phải khiếu nại đến cùng công ty quảng cáo này: “A lô?”

Kết quả là đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ: “Là Đậu T`ân à?”

Đậu T`ân cảm thấy hơi quen tai, nhưng trong lòng toàn là sự khó chịu khi bị quấy r`ầy, chẳng có tâm trạng đi lục tìm ký ức, thế là không mấy khách sáo hỏi: “Phải, ai thế?”

Người phụ nữ kia thở dài thườn thượt: “Không nhận ra à? Là mẹ đây.”

Đậu T`ân: “...”

Chúc Tiểu Trình ngoại trừ lúc bà Từ qua đời quay về một chuyến, ngần ấy năm vẫn không một tin tức, ai không biết chắc còn tưởng bà đã tu thành chính quả, đắc đạo về miền cực lạc Tây Thiên rồi.

Bà tự mình biết mình hơn Đậu Tuấn Lương, vẫn biết mình chiếm suông chức “mẹ”, danh bất chính ngôn bất thuận, tương đối khách sáo với Đậu Tâm: “Lần này về nước, mẹ dự định ở lại một tuần, mấy ngày tới có thể gặp con một lần không? Con đặt chỗ đi, thay đổi nhiều quá, mẹ cũng không biết chỗ nào cả.”

Đậu Tâm im lặng một lúc, nhận lời.

Kể cũng lạ, rõ ràng Chúc Tiểu Trình người làm mẹ này còn tệ hơn Đậu Tuấn Lương, nhưng Đậu Tâm không ác cảm với bà lắm, chắc là vì bà vắng mặt suốt, thế nên hẳn chưa từng ôm kỳ vọng quá cao.

Chúc Tiểu Trình lại nói: “Kêu Tiểu Lâm đi cùng được không?”

Đậu Tâm chau mày, từ chối theo bản năng: “Cậu ấy thì thôi đi, dạo trước mới ra viện, cơ thể còn chưa khỏe lắm.”

Chúc Tiểu Trình: “Mẹ đã nghe ba con nói...”

Điện thoại của Đậu Tâm tiếng không lớn, nhưng Từ Tây Lâm thật sự quá gần hẳn, không tránh khỏi nghe thấy.

Đậu Tâm cảm thấy cơ thể trong tay rõ ràng thoáng cứng đờ.

“Nó cũng phải gọi mẹ một tiếng mẹ nuôi,” Chúc Tiểu Trình nói nhẹ nhàng và dịu dàng, “Đương nhiên, nếu không muốn thì thôi, tự tán tùy duyên, không bắt buộc.”

Bà đã nói đến đây, bất luận thế nào Từ Tây Lâm cũng phải cố gắng đi gặp một lần, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm – thấp thỏm hơn cả Đậu Tâm, bởi vì Chúc Tiểu Trình là mẹ nuôi, đối với gã tốt hơn với Đậu Tâm.

Nhân Đậu Tâm vẫn chưa trả phép, họ hẹn ngay ngày hôm sau.

Từ Tây Lâm đặc biệt dậy thật sớm, chờ siêu thị mở cửa là lập tức vào luôn, đi qua đi lại, chọn tới lựa lui một bộ trang sức đeo tay cho Chúc Tiểu Trình – phải đẹp phải đắt phải sang trọng, còn không thể quá nặng mùi phụ

nhân – bởi vì người xuất gia tứ đại giai không, tuy rằng cần giàu có trên vật chất rồi, mới dễ tu hành tinh thần, nhưng đeo châu báu rực rỡ quá vẫn không tiện lắm.

Chúc Tiểu Trình đến từ sớm, chờ họ trong nhà hàng. Bà vẫn trẻ trung xinh đẹp so với bạn cùng lứa tuổi, có lẽ do sống sung túc thoải mái, còn sinh ra một loại khí chất khó mà hình dung, Từ Tây Lâm đã sắp quên dáng vẻ oán phụng tím Từ Tiến khóc sụt sùi của bà năm xưa rồi.

Chúc Tiểu Trình nhận quà, xem ra là rất thích, hết sức khéo léo quan tâm tình hình sức khỏe của Từ Tây Lâm một chút, rồi hơi ngả ra sau, ngắm nghĩa hai người trẻ tuổi đã lâu không gặp, thẳng thắn nói: “Mẹ không ngờ kết quả của việc đưa con đến nhà họ Từ lại là thế này, nếu sớm biết...”

Từ Tây Lâm cầm một tay Đậu Tâm, lưng căng cứng, chuẩn bị xin lỗi Chúc Tiểu Trình chuyện “dụ dỗ con trai bà” bất cứ lúc nào.

Đậu Tâm thì có phần không vui nhìn người phụ nữ thả ngựa sau pháo nổ trước mắt.

Kết quả là Chúc Tiểu Trình nói: “Cho dù sớm biết, mẹ cũng chẳng còn chỗ nào khác để gửi gắm con, có lẽ đều là số mệnh định trước.”

Từ Tây Lâm: “...”

Nhiều năm không gặp, bà vẫn vừa vô trách nhiệm vừa nghĩ thoáng, thật sự là đóa kỳ hoa vô tâm vô tư.

“Mẹ từng nói chuyện với Đậu Tuấn Lương, cũng khuyên ông ấy, ngần này tuổi rồi còn tranh giành cái gì, còn gì mà nghĩ không thông?” Chúc Tiểu Trình nói, “A, đúng rồi, mẹ còn chưa cho con biết mẹ trở về vì việc gì nhỉ? Đậu Tuấn Lương độ trước mới kiểm tra ra ung thư gan, giai đoạn cuối, hiện tại đang an bài hậu sự.”

Đậu Tâm giật mình, chợt nhớ tới cú điện thoại ngập ngừng của Đậu Tuấn Lương ở sân bay hôm ấy.

Sau đó Đậu Tuấn Lương lại liên lạc vài lần, không nói chuyện gì, chỉ muốn hẹn hẳn ra ngoài, nhưng lúc ấy Đậu Tâm ở bệnh viện sút đầu mẻ trán vì Từ Tây Lâm, nào rảnh để ý đến ông ta? Không phải không nghe thì là dùng “nói sau đi” để đáp lấy lệ.

Tâm tình Đậu Tâm hơi phức tạp.

“Ông ấy nói hẹn con vài lần, con đâu không chịu gặp, cảm thấy trong lòng con vẫn có khúc mắc với mình, cho nên nhờ mẹ tới nói thay.” Chúc Tiểu Trình nhún vai, “Đúng là bệnh nặng chữa bừa, thấy Bồ Tát là lạ, mẹ ở trong lòng con còn không bằng ông, cũng không biết kêu mẹ đến thì ích gì.”

Đậu Tâm: “...”

Chúc Tiểu Trình để lại địa chỉ bệnh viện, chân thành nói: “Mẹ đến chuyển lời thay ông ấy, nếu con bằng lòng, thì đi thăm một chút đi. Nếu là mẹ thì mẹ sẽ đi, Đậu Tuấn Lương có cả đồng tiền, đủ để con bớt phần đầu rất nhiều năm, không thể làm lợi cho con hồ ly tinh kia được.”

— “Nếu tự xét thấy mình có đi đâu chẳng ngay thẳng, dẫu đối với kẻ thường dân mặc áo rộng bằng lông, mình há chẳng khiếp sợ. Nếu tự xét thấy mình có đi đâu ngay thẳng, dẫu đối với hàng ngàn muôn người, mình cũng vẫn đi qua một cách an nhiên đó.”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 69: Kết thúc

Trên cơ thể người giống như có một loại tinh khí thần kỳ dị, khi tinh khí thần còn, thì người có ba bảy loại, đẹp xấu béo gầy, không còn, thì tất cả sắc tướng đều là hư vọng – ngũ quan ngay ngắn hay không, vóc dáng cao to hay không, đều nằm trong cái xác chẳng khác nhau là mấy, lộ ra dáng vẻ già nua nặng nề, không khác biệt gì nhau.

Trước kia bà Từ luôn nói Đậu Tuấn Lương giống “thằng chó Hán gian”, kỳ thực trừ đóm dáng ra, Đậu Tuấn Lương cũng có thể tính là hình tượng khá tốt, rất có khí chất phong lưu của công tử ăn chơi kiêu cũ, đặc biệt có thể hấp dẫn mấy cô gái trẻ nuôi mộng làm “người phụ nữ cuối cùng của lăng tũ”. Song đến bây giờ, ông ta đẹp xấu giàu nghèo gì cũng thế cả.

Khi Đậu Tâm đến bệnh viện, Đậu Tuấn Lương đang được hộ lý dìu đi bộ, Đậu Tâm suýt nữa không nhận ra, chỉ non nửa năm không gặp, mà lưng Đậu Tuấn Lương đã còng đi, vốn là một “ông chú”, nhưng bây giờ ngay cả “sư phụ” cũng không xứng, giống một con khỉ đột rụt rè sợ hãi hơn.

Hơi tội nghiệp – trong lòng Đậu Tâm bỗng sinh ra ý nghĩ như vậy.

Ngô Phân Phân đang gọt táo cho thằng con Đậu Chương, hai mẹ con đều không đến trước mặt, cũng không nói chuyện với ông ta, thay vì nói là người nhà, họ giống người chung phòng bệnh ngủ giường bên hơn. Nhìn thấy Đậu Tâm đến, vẻ mặt bà ta thay đổi mấy lần, cuối cùng miễn cưỡng nở nụ cười, đứng dậy chào hắt: “Đến rồi?”

Đậu Tâm gật đầu chào bà ta, thấy thằng bé kia hơi sợ hãi trốn ra sau mẹ, liền lấy một quả xoài từ giỏ trái cây thăm bệnh cho nó.

Ngô Phân Phân vội đẩy Đậu Chương nhắc: “Con cảm ơn anh hai chưa?”

Thằng bé làm con một quen r ồi, không biết “anh hai” là cái giống gì, nhận trái cây, không chịu lên tiếng. Đậu T ầm cũng chẳng thèm nhận thằng em hời này, khoát tay nói: “Không cần khách sáo, ngài ng ồi đi, tôi qua đó xem sao.”

Ngô Phân Phân căng thẳng nhìn trộm bóng lưng hắn, như thể Đậu T ầm đến nhờ hành giống trong đất nhà mình vậy.

“Chúc Tiểu Trình nói hết với tôi r ồi.” Đậu T ầm không để ý bà ta, đi đến bên cạnh Đậu Tuấn Lương, đặt giỏ trái cây xuống: “Thân thể ngài bây giờ thế nào?”

Đậu Tuấn Lương lựa một phen trong chủ ngữ vị ngữ tân ngữ của câu này, rốt cuộc không thể tìm ra một tiếng “ba”, ánh mắt rất phức tạp lướt qua nhãn hiệu “Quê Nhà” trên giỏ, gượng cười với Đậu T ầm: “Cũng chỉ g ắng gượng qua ngày thôi, hôm nay thì tạm ổn.”

Thằng bé Đậu Chương không nghe lời, chạy lung tung trong phòng bệnh, Ngô Phân Phân vội la lên: “Cục cưng mau quay lại!”

Đậu Tuấn Lương theo âm thanh nhìn lướt qua hai mẹ con kia, cười kh ờ hạ giọng nói với Đậu T ầm: “Cô ta trước kia nói bệnh viện không tốt cho trẻ con, chưa bao giờ vào thăm, chỉ thuê hai hộ lý cho ba – kết quả là hôm qua mẹ con vừa về thì cô ta lập tức đến ngay, sợ sau khi ba chết không để t iền lại cho mình đây mà.”

Đậu T ầm không có hứng thú thảo luận về bà nhỏ của Đậu Tuấn Lương.

Cha nhà bình thường tuổi già sức yếu, con cái nên chia nhau phí nằm viện, lại tận nghĩa vụ bầu bạn cạnh bên, nhưng tình huống của Đậu Tuấn Lương thì hơi khác, ông ta nghèo đến nỗi chỉ còn lại mỗi t iền, tự mình ở được bệnh viện tư nhân, cũng thuê được người chăm sóc tốt nhất, không cần Đậu T ầm làm gì... Kêu Đậu T ầm đến “tận hiếu” cũng hơi quá, Đậu T ầm cảm thấy hai người thỉnh thoảng gặp mặt một lần cũng được, chứ để hắn qua lại trước mắt Đậu Tuấn Lương hoài, dễ làm bệnh tình nặng hơn.

Vì thế hắn hỏi thẳng: “Cần tôi làm gì không? Ví dụ như chăm sóc vợ con chẳng hạn.”

Đậu Tuấn Lương lặng im giây lát, thờ dài chỉ bên cạnh: “Ngồi đi, ba có mấy câu muốn nói với con.”

Đậu Tầm không khách sáo, thản nhiên ngồi xuống như phòng khách nhà mình, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt muốn cản chận tết hình nhân của Ngô Phân Phân, gật đầu nói với Đậu Tuấn Lương: “Ngài nói đi.”

Đậu Tuấn Lương trước khi mở miệng, nhìn Ngô Phân Phân một cái không lên tiếng, Ngô Phân Phân mới đầu làm bộ không biết, Đậu Tuấn Lương sầm mặt, bà ta mới không cam không nguyện kêu thẳng con ra khỏi phòng bệnh, hộ lý cũng rất biết đi đầu, dặn dò vài câu, rồi tìm cớ tạm thời đi theo.

Đậu Tầm hơi dờ khóc dờ cười, nói chuyện của hắn, mà Đậu Tuấn Lương còn căng thẳng hơn đương sự này, chỉ sợ tai vách mạch rừng, còn cố ý hạ giọng: “Ba có một số người bạn, trong nhà hoặc là bà con bạn bè có không ít con gái tuổi tác thích hợp, đi đâu kiện cũng khỏi chê, khi nào rảnh, con xem thích loại nào, có thể hẹn gặp thử... Con không giống với ba, là một...”

Đậu Tuấn Lương vốn định nói “là một đứa trẻ tốt vững vàng”, kết quả là Đậu Tầm cắt ngang trước một bước: “Là tên khốn thích đàn ông.”

Đậu Tuấn Lương bị hắn kích thích hít sâu một hơi, mặt tái đi, khom lưng ôm bụng như phát bệnh.

Đậu Tầm đứng dậy rót cho ông ta ly nước: “Bình tĩnh nào, không phải ngài biết từ lâu rồi à?”

Đậu Tuấn Lương không bình tĩnh được. Một người khi biết mình sắp chết, sẽ không quá coi trọng những thứ sống không ôm được chết không mang theo đó, Đậu Tuấn Lương đời này tuân theo tận hưởng lạc thú trước mắt, trước lúc mất, không để lại thành tựu tự hài lòng lẫn vướng bận gì. Thằng nhóc Đậu Chương kia, ông ta không thể nhìn thấy nó trưởng thành,

thiết nghĩ đứa trẻ được Ngô Phân Phân nuôi, thành tựu tương lai e là cũng có hạn. Chỉ có Đậu T`âm, là đi đầu duy nhất có thể khoe khoang, là nòi giống huyết mạch tốt nhất lưu lại, làm sao có thể có tì vết?

“Chúc Tiểu Trình nói bà ấy từng khuyên ngài,” Đậu T`âm kiên nhẫn nói, “Xem ra ngài chưa thể hiểu được? Ngài đã đến nông nỗi này rồi, còn nhọc lòng chuyện của tôi, làm tôi cũng rất áy náy.”

“... Ba không thấy con áy náy chỗ nào.” Đậu Tuấn Lương sắc mặt xanh xám, nghỉ một hơi, lại nói, “Thứ của nhà họ Đậu ta, ba không thể để hết cho con, em con còn nhỏ, không thể không có ai trông nom, con hiểu chứ?”

Đậu T`âm gật đầu vẻ không hề gì, cầm một quả táo thông thả gọt.

Đậu Tuấn Lương: “Ba rất muốn cho con nuôi em, nhưng thứ nhất con cũng bận, lại chưa kết hôn, nuôi một đứa trẻ không tiện, thứ hai...”

Đậu T`âm: “Mẹ nó sẽ li`âu mạng với tôi, bảo họ v`ềsau có việc tìm tôi là được rồi, giúp được tôi đâu giúp, còn bình thường cũng đừng chướng mắt nhau.”

Đậu Tuấn Lương “Ừ” một tiếng, nghiêm túc khác thường nói: “Tài sản của ba, sẽ để lại cho hai con mỗi đứa một nửa, nhưng có một đi`ầu, con phải cắt đứt sạch sẽ những quan hệ bừa bãi trước đây, con biết ba đang nói ai. Đậu T`âm ba nói cho con biết, con người phải yêu quý mình, phải tự tôn, nếu không dù con giàu hơn, thành tựu lớn hơn, lại có ích lợi gì?”

Đậu T`âm nhìn Đậu Tuấn Lương bằng ánh mắt kỳ lạ.

Đậu Tuấn Lương cho rằng hắn đã chịu nghe, lại bổ sung một câu: “Đến lúc đó kêu luật sư tới, con làm giấy tờ... Không, làm công chứng, di chúc ba viết xong hết rồi.”

Đậu T`âm cười nhẹ, cầm áo khoác của Đậu Tuấn Lương để bên cạnh lên, khoác ngoài áo bệnh nhân: “Hơi lạnh rồi, ngài mặc dày vào, phi`ên ngài viết lại bản di chúc kia đi. Tôi đi đây, thích ăn gì thì nói một tiếng với tôi, tôi nhờ người mua cho, không cần khách sáo.”

Thực ra Từ Tây Lâm cũng đi cùng hắn đến bệnh viện, nhưng không vào, có lẽ con khỉ thành tinh kia đã sớm biết sẽ có kết quả này.

Trong mắt loại người như Đậu Tuấn Lương, trời là lão đại, ông ta là lão nhị, đàn bà đều không tính là người, xét tư chất thì một số là “xe xịn đ ông h ò xịn”, một số là “bình hoa”, còn có một số là “giẻ lau giặt không sạch”... Về phần đàn ông thích đàn ông, đó đều là quái vật nửa nam nửa nữ, nửa người nửa yêu. Đậu T`âm là đứa con trưởng ông ta khá tự hào, vốn có thể làm “lão tam”, vậy mà lại tự hạ mình đi làm quái vật, sao có thể được?

Đậu Tuấn Lương ở phía sau hắn g`âm lên: “Mày quay lại cho tao! Mày... Mày...”

Đậu T`âm đóng cửa phòng bệnh, chặn tiếng chửi rửa sau lưng, lịch sự chào Ngô Phân Phân đang thắp thỏm bất an, nhai quả táo mình mới gọt, thông thả đi về

Từ Tây Lâm gặp ai cũng bắt chuyện được đang ng`õ trên tầng đá ở bãi đỗ xe chém gió với quản lý, vừa thấy Đậu T`âm đi ra thì lập tức lao tới, cẩn thận dò xét sắc mặt hắn, chỉ sợ hắn bị mắng tâm trạng không tốt, chạy tới mở giúp cửa xe, thuận thế sờ đầu hắn. Từ Tây Lâm lái xe đi, một lát sau vẫn chưa yên tâm, hỏi hắn: “Thế nào?”

Đậu T`âm một tay chống cửa xe, ng`õ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Đậu Tuấn Lương bảo tao là ‘rời khỏi thằng đó, tấm chi phiếu này sẽ thuộc về con’.”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu T`âm tự bật cười.

Xem ra là không để bụng, Từ Tây Lâm thở phào nhẹ nhõm, cũng đùa: “Không sao cục cưng, không có ba này, về sau ba làm ba cho con.”

Đậu T`âm nghe thế lại không mắng gã, chỉ ngắmg nghĩa gã với khuôn mặt không biểu cảm.

Từ Tây Lâm: “Nhìn gì thế?”

Đậu Tầm thủng thỉnh nói: “Mấy kẻ chiếm lợi của tao, đâu không có kết cục tốt.”

Kết quả là Từ Tây Lâm quả nhiên không có “kết cục tốt”... Và con vẹt bị tiếng động cách vách dọa sợ tới mức rụng mất một cọng lông.

Sau đó Từ Tây Lâm cũng viết mail cho ba mình, đơn giản thăm hỏi một chút, nói ra dự định tương lai và người tương lai của mình. Trịnh Thạc có lẽ rất bận, không có thời gian thường xuyên kiểm tra hòm thư riêng, ba ngày sau mới trả lời gã, không nói gì, chỉ nhắc nhở gã rằng nhân duyên của thiếu số còn trên đường đấu tranh, bảo gã chuẩn bị sẵn tư tưởng, tiện thể giải thích lý do vì sao mình rút cuộc vẫn không về nước – người vợ hiện giờ không đặng ý.

Không ai có thể chú ý mọi mặt, lo cho cả hai loại cuộc sống, Trịnh Thạc năm xưa không hiểu, lỡ mất Từ Tiến, bây giờ cuối cùng đã hiểu, tiếc thay Từ Tiến vận vợ chồng không vượng, rút cuộc không chờ được đến thời điểm tốt.

Cũng may, Từ Tây Lâm tuy hơi giống ông ta, nhưng “hiểu chuyện” sớm hơn, cuối cùng không mết mỗi phí thời gian lâu như vậy.

Non nửa năm sau, linh hồn tự cho là vĩ đại của Đậu Tuấn Lương không kham nổi mục nát của thể xác, rút cuộc qua đời, hưởng dương sáu mươi một tuổi, ít nhiều cũng có vẻ mất sớm. Không biết trước khi chết ông ta nghĩ thế nào, có thể cũng là để tìm đường lui tin cậy được cho thằng con nhỏ, rút cuộc không cắt đứt liên hệ máu mủ với Đậu Tầm, nhưng không cho nhiều, chỉ để lại cho Đậu Tầm căn nhà mình ở... Xem như kỷ niệm hẳn là người nhà này, hễ nhỏ cũng từng ở nơi đây.

Đậu Tầm bình thường không thiếu tiền, giữ nhiều tiền mặt cũng chẳng để làm gì, lại nghĩ tới nhà họ Từ trước kia, ý nghĩ mua lại nhà một lần nữa trở lên, Từ Tây Lâm khuyên nhủ không được, đành phải đi một chuyến với hắn, hai người quay lại chốn xưa, đi vài vòng quanh căn nhà quen thuộc mà xa lạ, vừa vặn cô nhóc con chủ nhà đang chơi trong sân, cảnh giác nhìn họ: “Các anh tìm ai?”

Đậu Tầm hỏi con bé: “Gọi người lớn nhà em ra một chút được không? Bọn anh muốn mua căn nhà này.”

Từ Tây Lâm: “...”

Gã đã chậm một bước, không kịp ngăn cản.

Cô bé trợn tròn mắt nhìn Đậu Tầm một lúc, gào toáng lên: “Mẹ ơi, ngoài này có hai người điên!”

Mồm mép tép nhảy của Từ Tây Lâm lú lại, vất vả lắm mới giải thích rõ với chủ nhà, cảm thấy nhục không để đâu cho hết, may mà chủ nhà năm đó mua nhà còn có chút ấn tượng với gã, hết sức thân thiện mời cả hai vào uống ly nước... Sau đó cự tuyệt đề nghị của Đậu Tầm.

Gia đình người ta đang ở yên lành, cần gì phải bán?

Đậu Tầm nhất thời đầu óc nóng lên không nghĩ tới việc này, hơi cảm thấy thất bại.

Kết quả là Từ Tây Lâm nói: “Chỉ hai ta, một cái giường ngủ không được sao? Bây giờ nhà vẫn còn dư hai phòng mà, cần nhà rộng thế làm gì?”

Trong câu này không biết chữ nào làm Đậu đại gia vui vẻ, mà từ đây không nhắc chuyện mua nhà nữa. Hắn lấy ra ít tiền ném vào tiệm hoa của Lão Thành, sửa sang tiệm, lại do giám đốc Từ tự mình lo liệu, tiến hành định vị lại sản phẩm và chiến lược kinh doanh, để Thái Kính một lần nữa cần bút lên, viết một quyển truyện cho tiệm hoa, bởi vì Lão Thành không chịu đổi tên, hồng phối hợp với cái tên “Ông Ngoại”, trong này kể một câu chuyện tình yêu của xã hội xưa.

Từ Tây Lâm tự bỏ tiền xuất bản, thiết kế mỹ thuật rất đẹp, bán ngay trong tiệm hoa “Ông Ngoại”, doanh thu không tệ, vậy mà không hề lỗ vốn, tiệm hoa “Ông Ngoại” còn lên cả mục giới thiệu tiệm nhỏ trong hẻm trên tạp chí du lịch, làm ăn dần dần khởi sắc.

Lão Thành có tí nắng là rạng, cảm thấy vận xui nhấp nhô cả chục năm của mình sắp kết thúc, nhất định kéo mấy người họ đi tìm miếu thần tài gì đó mà bái, thế là bốn thanh niên “tuổi băm” phi chủ lưu xách ví nướng, tìm đến miếu thần tài ở vùng ngoại thành, vừa nướng thịt vừa ủng hộ hoạt động mê tín dị đoan của Lão Thành.

Lão Thành vào ngôi miếu đồ nát lạy lạy lấy lạy để, lằm nhằm hơn mười phút, lúc đến rõ ràng là trời trong nắng đẹp, hẳn niệm thế nào lại kéo đến mây đen vần vũ, Từ Tây Lâm nhớ tới cái miệng quạ đen khủng khiếp của Lão Thành, vội vàng lôi hẳn đi: “Chúng ta vài hôm nữa lại đến bày tỏ tình cảm được không? Hôm nay dừng ở đây trước, tôi cảm thấy ông sắp chọc giận ông thần tài rồi đó.”

Còn chưa dứt lời thì bên ngoài đã đổ mưa.

Hôm nay xe của Từ Tây Lâm vừa vặn đến hạn kiểm tra, họ lái con xe cùi bắp phải dùng tay kéo hộp số của Lão Thành, đội mưa phùn trở về nội thành. Lão Thành còn chưa thôi, ở trên xe say sưa nói đến những năm tháng tranh giành ngày xưa, đang nói thì bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Đúng rồi, mấy ông còn nhớ hồi đi học chúng ta ng ỡ như thế nào không?”

Từ Tây Lâm và Thái Kính ng ỡ cùng bàn, Lão Thành ng ỡ đằng trước, Đậu Tâm là học sinh chuyển trường, vừa vặn ng ỡ đằng sau họ.

“Chúng ta đây gọi là thập tự Sắt!” Lão Thành vung tay nói, “Còn giống siêu ‘X’ ... Ê, Lão Từ, ông rốt cuộc có biết lái xe không đó?” (Thập tự Sắt là một loại huân chương)

Chờ đèn đỏ xong, Từ Tây Lâm tự dưng không kéo được cần hộp số.

Từ Tây Lâm mắng một tiếng: “X cái đầu ông, bao lâu không kiểm tra rồi hả?”

Gã thử cả buổi cũng không lên, chắc là bình ắc-quy ng ỡ – Lão Thành quả nhiên đã chọc giận thần tiên.

Đậu Tầm đành phải gọi điện thoại kêu xe kéo, xe kéo không nghĩ được nhiều người, Đậu Tầm nói: “Không sao, hai ta đi bộ một đoạn, đến phía trước bắt xe.”

Nói xong, hắn dẫn đầu đẩy cửa xe ra, nửa người đứng trong mưa bụi, chìa một tay cho Từ Tây Lâm.

Lão Thành còn muốn khách sáo: “Ơ này tôi cũng...”

Hắn bị Thái Kính túm cổ lôi lại: “Ông muốn làm kì đà hả?”

Lão Thành: “...”

Từ Tây Lâm ở cách đó không xa phất phất tay với họ, sau đó bị Đậu Tầm kéo chạy vào mưa bụi như lông trâu. Bọt nước bắn tung tóe nhanh chóng làm ướt ống quần âu phục kiểu tự do, Từ Tây Lâm hoàn toàn không thèm để ý, huyết một tiếng sáo vui vẻ, phảng phất vẫn là thời thanh xuân mười sáu tuổi.

Có áo tơi mưa bụi, sao không mặc bình sinh.

—

Nhất thoa yên vũ nhậm bình sinh – áo tơi mưa bụi mặc bình sinh là một câu trong bài từ Định phong ba của Tô Thức.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 70: Ngoại truyện 1: Nhấn

Trước đây, sếp Từ chẳng những bản thân say mê công việc say mê sự nghiệp, còn giỏi lừa bịp, vẽ nguyên một cái bánh to cỡ vũ quầ chúng, để cấp dưới cũng say mê công việc say mê sự nghiệp với gã, mỗi ngày trước chín giờ tối, cả công ty đều ngại không dám tan ca.

Song từ khi ở bên mâm họa Đậu Tâm này, sếp Từ bị lây một loạt tật xấu của vong quốc chi quân – hội chứng ngày thứ Hai, hội chứng nghỉ lễ, chứng trì hoãn, hội chứng sáng sớm vùn vùn, mỗi ngày chỉ muốn đi muộn về sớm, hễ rồi việc lại đi kiểm tra tình hình tài sản của mình, càng xem càng hết muốn tiến tới.

Nhìn từ góc độ của con vẹt, trước kia mỗi ngày nó đều bị tiếng bước chân của ba đánh thức, trong nắng sớm vươn vai ngâm nga vài khúc dân ca lạc điệu, cúi đầu có ngay thức ăn mới và nước sạch, là buổi sáng hoàn mỹ và hạnh phúc.

Bây giờ thì... Nó đói rã họng muốn rụng hết lông, ông “ba” chết toi kia còn vô sỉ lăn lộn trên giường!

Ngoài cửa sổ mưa lâm lâm, kéo rèm trùm chăn ngủ là không thể tuyệt hơn, Từ Tây Lâm nằm trên giường uể oải làu bàu: “Đề bọn tiểu nhân oán vị đi, trăm không muốn lâm tri ầu!”

Đậu Tâm đang vỗ về con vẹt bực bội khi phải thức dậy.

Từ Tây Lâm tiếp tục gào: “Nửa đời trước cắm mặt vào làm việc, chính là để nửa đời sau chơi chơi chơi, tao dựa vào tiền cho thuê nhà và chia lợi nhuận cũng dư sống cuộc sống của giai cấp tiểu tư sản, thì vì sao còn phải lao động!”

Đậu Tầm dựa cửa nhìn gã: “Không dậy nổi?”

Từ Tây Lâm ôm chần lăn lộn trên gối: “Không... tao không muốn đi làm...”

Xét một cách công bằng, không phải Từ Tây Lâm thật sự muốn không làm gì hết, chỉ là sau khi nằm viện giày vò non nửa năm, người vẫn hơi yếu, thức dậy trở nên khó khăn hơn rất nhiều, ngoài ra cũng là rồi việc làm nũng, chỉ cần Đậu Tầm tới dỗ dành, là gã sẽ có động lực để “chăm chỉ làm việc nuôi gia đình”.

Nào ngờ Đậu Tầm sau khi nghĩ ngợi một chút, xắn tay áo lao tới, đè gã trong chần, thoải mái nói: “Không muốn đi thì thôi, vừa vặn tao cũng không muốn đi, chúng ta làm chút việc khác vậy.”

Từ Tây Lâm thấy điệu bộ của vị... không biết là nịnh thần hay gian phi này mà sợ hết hồn, vẻ kiêu ngạo biến mất, run lẩy bẩy bò dậy, ngoan ngoãn chuẩn bị xéo đi làm.

Đậu Tầm bẻ một miếng bánh mì nhỏ cho gã ăn đỡ sợ, Từ Tây Lâm vừa thút cà-vạt vừa tiện tay hấn ăn luôn, lại bị ép húp một bát cháo gạo kê hần nhừ, dễ dàng được dỗ dành, ngâm nga thay giày: “Sét đánh trời sắp mưa...”

Con vẹt lập tức phấn chấn nghển cổ lên: “Uỳnh uỳnh!”

Đậu Tầm vừa sắp xếp lại tài liệu vừa dặn: “Cầm dù đi.”

Từ Tây Lâm: “Trong xe tao có – trời mưa phải bung dù...”

Con vẹt rất say mê: “Uỳnh uỳnh!”

Đậu Tầm: “Cây trong xe mà y hệt rã...”

Từ Tây Lâm ngại phiền phức, làm bộ không nghe thấy: “Trời lạnh mặc áo bông...”

Vẹt nghển cổ tru lên: “Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!”

Sau đó trong dư âm vãn vít của con vệt, gã chạy mất tiêu.

Đậu T`âm: "..."

Chờ Từ Tây Lâm mất dạng r`õ, hắn mới thở dài bước tới mở cây dù gấp treo ở cửa, tháo một cái hộp đựng nhẫn buộc trên đó.

Sinh nhật Từ Tây Lâm vào tháng Bảy, sắp đến r`õ, Đậu T`âm rất muốn tặng gã món gì đó.

Lần ấy được Từ Tây Lâm nhắc nhở, hắn mới nhớ tới chuyện tặng nhẫn.

Thật ra Đậu T`âm biết Từ Tây Lâm chỉ nói đùa, thứ như nhẫn chính là một nghi thức, mà giữa hai người họ thì không có nghi thức gì cả, chỉ có khoảng thời gian mấy chục năm thôi. Nhưng do trời sinh thiếu tế bào lãng mạn, hắn thật sự cũng chẳng nghĩ ra quà gì khác, thành thử vẫn lén mua nhẫn.

Mua xong Đậu T`âm lại hối hận, bởi vì nghe người ta nói đối mặt tặng sẽ rất xấu hổ. Hắn tưởng tượng thử cảnh ấy, cảm thấy quả thật hơi buồn cười, thế là vắt hết óc muốn tìm một cách ra mắt ngoài dự đoán của mọi người cho thứ này, tốt nhất là khiến Từ Tây Lâm không kịp phản ứng, không có cơ hội cười nhạo hắn.

Cái chủ ý cùi mía treo trên dù này, còn là đêm hôm trước hắn đặc biệt tra dự báo thời tiết, nửa đêm ra tay giờ trò.

Kết quả là lần đầu tiên thử đã thất bại.

Đậu T`âm quay đầu lại trừng con chim ngu xuẩn trên giá: "Thêm rối."

Con vệt vẩy đuôi: "Khoa học chính là – đơn giản như vậy!"

Ngày hôm ấy, vào thời gian nghỉ giữa giờ, Đậu T`âm dùng di động lên mạng hỏi thử, có người đề nghị hai người bên nhau đã rất lâu, đi theo

đường âm áp là tốt nhất, có thể chọn dùng “phong cách chuyện nhà” thường thấy, ví dụ như bỏ nhĩ vào sủi cảo chẳng hạn.

Đậu Tầm cân nhắc một chút, cảm thấy khả thi, trước mắt vấn đề lớn nhất là tiến sĩ Đậu chưa đủ khả năng một mình chuẩn bị một bữa ăn.

Song mọi việc sợ nhất là nghiên cứu nghiêm túc, vào thời đại bùng nổ thông tin, bất cứ khó khăn nhỏ nào trong cuộc sống đều có thể giải quyết chóng vánh, Đậu Tầm buổi tối tan ca về nhà, kiên nhẫn mà bắt đầu nghiên cứu nghiêm túc.

Từ Tây Lâm đi vào lơ đãng nhìn thoáng qua, thuận tay bỏ đôi quả đào đưa hân: “Muốn ăn gì cứ nói với tao, mần mê thứ này làm gì?”

Đậu Tầm vờ như không nghe thấy, nhận đào định cắn, lại nhíu mày, cúi đầu lôi ra một con sâu loi nhoi uốn éo: “Lại sâu, đào lần này mua bị làm sao vậy?”

Từ Tây Lâm đầu cũng không buồn ngẩng lên: “Chứng minh là thực phẩm hữu cơ – sao toàn là mầy gặp vậy, tao ăn mấy quả rồi, có thấy sâu siếc gì đâu.”

Đậu Tầm: “Tao ăn bảy tám quả, quả nào cũng có sâu hết.”

Từ Tây Lâm: “...”

Hai người giống như suy luận ra sự thật quỷ dị gì từ cuộc nói chuyện này, im lặng nhìn nhau một hồi, sau đó Từ Tây Lâm với biểu cảm một lời khó nói hết, giơ quả đào đã gặp một lúc đến dưới đèn, cẩn thận tìm kiếm chốc lát, tìm được nửa con sâu vùi thây dưới răng sắt lợi đòng của gã.

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tầm vẫy tay gọi gã tới, nâng cầm gã lên, ngón tay quệt nhẹ khe hở ở môi gã, tò mò hỏi: “... Ăn ngon không?”

Từ Tây Lâm ớn lạnh lao ra ngoài.

Đậu T`ân tr`ân tư suy nghĩ gi`ây lát, đ`óng thực đ`ơn lại, bởi vì với sự qua loa của con heo này, có một nửa khả năng sẽ không hay biết gì mà nuốt luôn dị vật trong nhân.

Thế là kế hoạch thứ hai bị chính h`ấn bác bỏ.

Vậy làm thế nào đây?

Buổi tối nhân lúc Từ Tây Lâm tắm rửa, Đậu T`ân lấy cái hộp nhỏ h`ấn chuẩn bị ra xem qua, ng`ang đ`ầu nói với con vẹt đang trố mắt dòm mình: “Không thì đeo lên người m`ày, cho m`ày đem đi tặng vậy?”

Vẹt nghiêng đ`ầu, vẻ mặt vừa vô tội vừa ngạc nhiên nhìn h`ấn.

Đậu T`ân bóp trán: “Thôi, đ`ồng xu`ần, mau cút ra quỳ an đi.”

Con vẹt đui mắt, ỳ ra đó không chịu đi, bị Đậu T`ân quyết đoán tóm cổ ném ra ngoài, sau đó h`ấn trưng khuôn mặt chính nhân quân tử suy nghĩ thâm tr`ân, trực tiếp vào phòng vệ sinh li`ên với phòng ngủ chính, tính thu ít “trợ cấp nhọc lòng” cho một ngày vất óc suy nghĩ.

Chớp mắt mà đã phí thời gian đến cuối tu`ần, Đậu T`ân vẫn chưa tặng được quà.

Lão Thành mời họ đến tiệm chơi, tiện thể tổ chức sinh nhật cho sếp Từ người bỏ vốn chính của tiệm hoa “Ông Ngoại” luôn, thế là cuối tu`ần, hai người bước dưới tà dương đến tiệm hoa đ`óng cửa sớm.

Do Đậu T`ân ủng hộ vốn, tiệm hoa sát nhập quán nhỏ bên cạnh, rộng rãi hơn rất nhiều, Lão Thành mỗi ngày ăn mặc như thầy bói lượn lò trong tiệm, rồi việc đoán số cho các cô gái, biến hoa khô thành hoa cài ngực, bán “hoa bản mạng” tháng ấy cho họ.

Bốn thanh niên phi chủ lưu ăn uống no nê, còn chia nhau một cái bánh kem to, Lão Thành ra vẻ th`ần thánh lôi một cái ống quẻ ra, bên ngoài ống b`ám một t`àng bụi, mấy cái quẻ lác đ`ác nằm trong đó, thăm thương như lâu r`ồi không thềm ai ngó ngang đến.

“Khách thường thích rút bài hoặc xem tinh bàn,” Lão Thành nói, “Lão Thái mọi khi không cho tôi lấy thứ này ra, chề đẳng cấp quá thấp, không có phong cách Tây, hôm nay chúng ta chơi cách truyền thống, người được mừng thọ rút một quẻ, sang năm thuận thuận lợi lợi, không tai không bệnh.”

Trí nhớ của Từ Tây Lâm về cái miệng quạ đen của Lão Thành hãy còn mới nguyên, nghe vậy chỉ cười khẩy: “Không tai không bệnh rút xong cũng biến thành có bệnh, không rút.”

“Ôi trời ơi ông yên tâm đi.” Lão Thành khăng khăng nhét ống xăm vào tay gã, “Sớm đổi thành quẻ thượng hết rồi, chỉ cần đi đêm tốt, chứ không mỗi ngày cho khách rút quẻ hạ, chẳng phải muốn ăn đập hả?”

Từ Tây Lâm cho rằng hẳn “tốt không linh xấu lại linh”, nhận đại lấy, lắc mạnh vài cái – không một quẻ rơi ra.

Mấy cái quẻ nảy lên một hồi, vũng vàng nằm lại tại chỗ, như thể dưới ống đựng có “đá hút quẻ” vậy.

Từ Tây Lâm xóc mạnh hơn – vẫn không văng ra.

Thái Kính im lặng che mặt, Lão Thành xấu hổ vô cùng, ngay cả Đậu Tâm cũng không nói gì nữa.

Trong một nháy mắt, người theo thuyết vô thần như Từ Tây Lâm cũng không khỏi trở lên một chút hoài nghi, chẳng lẽ gã thật sự là trời sinh số không tốt, chỉ có thể xóc được quẻ hạ, Lão Thành đổi xăm, thế là một quẻ cũng không ra nữa?

Từ Tây Lâm không thèm xóc nữa, dốc ngược ống luôn, lần này cách một phát, rơi ra một vật nặng.

Chỉ thấy tất cả các quẻ cái lại lực hút Trái Đất, treo ngược trên ống một cách quỷ dị, nhìn lại thấy dưới quẻ đầu dùng chỉ khâu vào đáy ống, lúc lắc sẽ nảy lên, nhưng tuyệt đối không văng ra, chỉ có một quẻ tự do, rơi xuống bàn – bên dưới cột một thứ.

Nặng như thế, chẳng trách xóc cả buổi cũng không ra.

Từ Tây Lâm cầm quẻ xăm văng ra, thấy trên đó khắc “thiên lý hữu duyên thiên lý hội”, “vật nặng” cột phía dưới là một hộp nhung nhỏ, chẳng cần mở ra cũng biết đựng cái gì.

Từ Tây Lâm ngẩng đầu nhìn Đâu Tâm.

Quá xấu hổ – Đâu Tâm biết ngay nghe Lão Thành không có kết cục tốt, ho khan một tiếng, mắt nhìn lung tung.

Hai con kỳ đà kia cũng im lặng, căng thẳng chờ Từ Tây Lâm phát biểu cảm nghĩ.

Song Từ Tây Lâm lại không cười.

Gã không mở cái hộp nhỏ kia trước mặt mọi người, chỉ nắm chặt trong tay.

Từ Tây Lâm cẩn thận vuốt nhẹ dòng chữ trên quẻ, một lúc lâu, cảm xúc lẫ lộn nói: “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi rút được quẻ thượng thượng từ tay ông ngoại.”

Thiên lý hữu duyên.

Gã im lặng mỉm cười.

“Bí thư, mau mở ra cho bọn tôi xem tí đi!”

“Không cho xem!”

“Ki bo...”

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 71: Ngoại truyện 2

“Sau đó mỗi ngày tôi đều có nỗi lo mới, thí dụ như mình qua tuổi tam tuần mà chưa làm được gì, vẫn là một kẻ chơi bời lêu lổng, nhắm mắt lại, không kể được thành tựu quá khứ, cũng không nhìn thấy tương lai có triển vọng gì.”

“Tôi thường hay vọng tưởng năm nay hoặc sang năm mình sẽ có cơ hội phát lên chỉ sau một đêm, hoặc vọng tưởng mọi thứ xung quanh là một giấc mộng dài điên đảo, tỉnh dậy thấy mình vẫn là gã trai nghèo mười sáu mười bảy tuổi. Tóm lại, có thể là hiện thực có rất nhiều chỗ không như ý.”

“Song trước mắt lo âu cũng xem là một loại bận rộn, vẫn tốt hơn là vô công rảnh rỗi. Tôi bây giờ do có rất nhiều nỗi lo, chỉ thỉnh thoảng đêm khuya người vắng mất ngủ, mới nhớ tới những việc đó – như là nam sinh bên cạnh kẹp thư của một cô bạn trong bản thảo làm lỡ việc người ta, hay thiếu niên hư hỏng gương mặt mơ hồ chặn trên đường về nhà lúc nửa đêm, và hộp sắt không, con dao bỏ dĩa hầu... Những việc này như kẹt giữa ‘ý thức’ và ‘tình thức’ của tôi, tôi thường xuyên cảm thấy mình đã quên chúng rồi, nhưng lại luôn như xương hóc trong họng vậy.”

Lúc này, Đâu Tâm nghe thấy tiếng mở cửa phòng, vội ném quyển sách in trong tay đi, ra cửa đón người.

Quyển sách in bằng giấy A4, tựa đề là “Kẻ khổ hạnh dơ bẩn”, tác giả là Thái Kính – nhân mùa thu vốn là mùa du lịch nở rộ, tiệm hoa Ông Ngoại đắt khách, kéo theo quyển truyện tự bỏ tiền in của Thái Kính cũng nổi tiếng, nhanh chóng có nhà xuất bản tìm đến, muốn xuất bản quyển truyện mới mang tính chất nửa tự truyện này.

Thái Kính trước khi nộp bản thảo in một quyển để chỉnh sửa, bị Đậu Tầm tiện tay mượn đi đọc trước.

Đến lúc này, Đậu Tầm là một người ngoài cuộc, mới từ những hàng chữ che che giấu giấu đó, mơ hồ hiểu được chân tướng vụ Thái Kính giết người năm xưa.

Hắn nhận đồng vật dụng hàng ngày Từ Tây Lâm mua ở siêu thị, hỏi: “Bố trí cho gia đình ba mà ở đâu rồi?”

Từ Tây Lâm: “Sheraton phía Tây.”

Trịnh Thạc không biết dây nào bị chập, mà dẫn cả nhà về nước du lịch, ông ta sau này cưới một người đàn bà ngoại quốc, còn để một con nhóc lai, nhóc con này là một người đẹp tương lai, dọc đường lú lú luôn mồm khiến Từ Tây Lâm hơi đau đầu.

Gã nhân lúc Đậu Tầm xách đồ không rảnh tay, giở trò xấu xa, bất ngờ nhét bàn tay lạnh ngắt vào cổ áo Đậu Tầm: “Ủ tay cho ông xã em đi.”

Đậu Tầm quyết định hôm nay phải chấp nhận với gã, ném mớ túi của siêu thị đã sắp xếp được một nửa lên bàn.

Từ Tây Lâm phát hiện không ổn, thấy khói chạy luôn, hét lên: “Đại vương em sai rồi!”

Đáng tiếc chưa kịp rút thì gã đã bị Đậu Tầm ôm ngang hông, giăng cò đề trên sofa.

Đậu Tầm đè một gối lên hông gã, khuỷu tay chặn hai tay gã: “Mày muốn tao dùng chỗ nào ủ tay cho mày đây?”

Từ Tây Lâm: “...”

Đậu Tầm cười khẩy: “Thế nào? Mày lại muốn làm thế nữa hả?”

Từ Tây Lâm hồi nhỏ tương đối hoạt bát đã sớm đổi sở thích từ “chơi bóng” thành “xem bóng”, dần dần thành con người thành phố rồi rồi thích

nằm ở nhà, bình thường lượng hoạt động lớn nhất tham gia chính là đi đánh golf – trình tự cơ bản là xúc một xẻng cát trước, sau đó cùng một đám đại gia bụng phệ “ba cao” đi bộ đến địa điểm xúc cát tiếp theo, nâng gắt còn phải ngồi xe, sau một ngày nhàn nhất là đi bộ hơn một vạn bước, thế mà về nhà còn rên hừ hừ.

Ngược lại Đâu Tâm lúc nhỏ tương đối im lặng là người rất kiên nhẫn, thói quen đã hình thành sẽ giữ nguyên, thứ yêu thích cũng sẽ thích hoài. Hẳn ngày xưa bị côn đồ chặn một lần ở cửa Trăng Khuyết, thân xui quý khiến bắt đầu rèn luyện ở quyên quán, ngần ấy năm qua vậy mà vẫn kiên trì, đến nay, trong phòng ngủ hãy còn treo hai bộ võ phục.

Võ nghệ không có đất dừng, chặn đường ăn cướp đâu phải dễ gặp như vậy, thế là bản lĩnh của Đâu Tâm đành dùng hết vào bắt nạt Từ Tây Lâm.

Lần nào Từ Tây Lâm cũng nghiêng răng nghiêng lợi chuẩn bị “báo thù”, ngày hôm sau sẽ đi làm thẻ tập thể hình luôn, tiếc thay kẻ tâm thường khoái lập chí, bình quân một thẻ đi chưa được một lần – sau đó đầu cho Đâu Tâm dùng làm kẹp sách.

Từ Tây Lâm: “Tiến sĩ Đâu, giữa người với người cần dựa vào thương lượng hữu hảo – gọi tắt là nói lý lẽ để giải quyết vấn đề, hờ chút lại dùng bạo lực là hành vi vô cùng dã man.

Đâu Tâm rất chấp nhận mà gật đầu: “Mày nói có lý, nhưng tao dùng bạo lực với mày khi nào? Tao đó giờ toàn dùng nhục thể thôi mà.”

Từ Tây Lâm nghĩ nghĩ, giữa chừng không cẩn thận hiểu sai, vành tai thoát cái ửng hồng.

Gã nhất thời ghen hòng, kế đó ánh mắt nhìn lung tung dẫn đến phản ứng dây chuyền – Đâu Tâm bất hạnh hiểu sai theo gã.

Con vẹt ở bên cạnh léo nhéo học theo: “Dùng nhục thể!”

Từ Tây Lâm: “Cút!”

Đậu Tằm: “Cút!”

Vết hết sức tủi thân kêu to một tiếng.

Khi phòng ngủ cách vách vọng sang những âm thanh kỳ quái, con vết này thường r ãm r ã “Cung hỉ phát tài” để thêm can đảm – dù rằng với dung lượng não của nó đã không nhớ nổi vì sao phải hát bài này, thói quen đã hình thành không sửa được.

Lúc này, nhìn tư thế của hai người, nó bỗng nhiên phúc chí tâm linh, mở miệng nói luôn: “Cung hỉ...”

Đậu Tằm xấu hổ xuống khỏi người Từ Tây Lâm: “Sớm muộn tao cũng phải thịt nó!”

Từ Tây Lâm ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đậu Tằm vỗ bụng gã một cái, thỉnh linh hỏi: “Đúng r ã, La Băng từng viết thư tình cho mày hả?”

Từ Tây Lâm đang cười giữa chừng bất ngờ bị tra hỏi, hơi thở đang lên tức thì kẹt trong cổ, ho đến chết đi sống lại.

“Gì vậy... La Băng?” Gã bò dậy một cách khó khăn, “Lúc La Băng lấy ch ãng ti ãm mừng ch ãng phải là của mày à?”

Đậu Tằm: “Tao nói là h ãi trung học, có viết không?”

Từ Tây Lâm nhướn mày, giơ tay cọ cằm, khuỷu tay chống lên đầu gối, thuận miệng nói bừa: “Thiếu niên đẹp trai như tao, bọn con gái từng viết thư tình xếp thành hàng, ai mà nhớ nổi?”

Đậu Tằm không biết có phải gã đang đáp bừa lấy lệ hay không, có đi ãu với ký ức rơi rụng của tên này, chỉ sợ thực sự có khả năng đã ném tình cảm thiếu niên ra sau đ ãu r ãi, không vui hỏi: “Mày có thể nhớ được cái gì?”

Từ Tây Lâm không chút do dự đáp: “Mày.”

Đậu Tầm chớp mắt khựng lại, miệng ấp úng “tao” một lần, “mày” hai lần, sau cùng không thể thành câu, quần bách đến độ ngực bốc cháy lên, ngọn lửa co tròn trong ngực hắn, nóng đến mức tâm can tì vị quyện vào nhau.

Đại họa Từ Tây Lâm này!

May mà lúc này có điện thoại gọi đến, cứu vớt tiến sĩ Đậu đang đỏ bừng mặt.

Trịnh Thạc gọi đến cảm ơn Từ Tây Lâm.

Đậu Tầm vừa sắp xếp túi siêu thị ban nãy bị ném qua một bên, vừa nghe thấy Từ Tây Lâm khách sáo nói với bên kia: “Ừm... sáng mai bọn tôi đi, nếu ngài muốn đi cùng, đến lúc đó tôi đi đón ngài một chuyến... Không có, không phiền đâu, cảm ơn ngài.”

Mai là ngày giỗ của phu nhân Từ Tiến.

Hơn một năm trước, Đậu Tầm lên bắt xe theo Từ Tây Lâm lên vào nghĩa địa, lúng túng thăm bà ngoại.

Hiện tại, hẳn cuối cùng đã có thể quang minh chính đại ngồi cạnh Từ Tây Lâm, nhân lúc gã dừng xe đi mua hoa, còn có thể thay gã tiếp chuyện gia đình Trịnh Thạc.

Trịnh Thạc chú trọng hơn Đậu Tuấn Lương rất nhiều, đặc biệt thay quần áo để đến nghĩa địa, thái độ với Đậu Tầm rất khách sáo, cũng tự mình mua một lẵng hoa: “Đỡ tỏ lòng.”

Đứa con gái lai không biết nói tiếng Trung Quốc, đu tay mẹ xoay vòng vòng tại chỗ, tò mò nhìn hoa cúc bốc hơi lạnh.

Trịnh Thạc nhắc lẵng hoa lên, không cho nó bứt: “Có nghĩ đến về sau không con cái thì sống như thế nào chưa?”

“Anh Tống nói sau này để thêm hai đứa sẽ cho chúng cháu nuôi, chị dâu không nói gì, nhưng Từ Tây Lâm không đồng ý.” Đậ Tâm dẫn gia đình Trịnh Thạc vào nghĩa địa, “Chắc là do con người khác không dễ nuôi?”

Kỳ thực Từ Tây Lâm vốn nói là “Nhà có con mèo với con chim là tao chịu đủ rồi, thêm một đứa nữa con chắc tao chết quá”.

“Hơn nữa thời đại cũng khác, cuộc sống gia tộc kiểu cũ về sau sẽ rất khó tái hiện.” Đậ Tâm quay đầu lại nhìn cô bé do người đàn bà nước ngoài dẫn, nở nụ cười với nó, “Con cái lớn lên luôn độc lập rồi đi, đến lúc đó vẫn còn lại hai người nhìn nhau, có con hay không kết quả đều thế, khác biệt là quá trình, nhưng mà hai người ở bên nhau, mặc dù không làm được việc này, đâu phải không có việc khác, chú nói đúng không?”

Trịnh Thạc vậy mà không thể phản bác.

Năm người nán lại trước mộ Từ Tiến một lát, dàn hàng đứng bên nhau, trông khá kỳ. Trịnh Thạc năm lần bảy lượt muốn mở miệng, rốt cuộc vẫn không biết phải nói gì – lúc Từ Tiến còn sống ông ta cũng chẳng nói được nữa là khi bà đã mất nhiều năm, sau cùng chỉ đặt một lẵng hoa, lại đến chỗ bà ngoại vái một cái, đã tỏ lòng xong, cũng liền cáo biệt ra về.

Nhìn bóng lưng gia đình ba người kia, Từ Tây Lâm mới giật mình nhớ ra: “Có phải là tao có một con em tương lai rất có thể thành đại mỹ nhân... còn là ruột không?”

Không thể trách gã phản ứng chậm chạp, là do gã rất khó nhập Trịnh Thạc vào vai người nhà mình, con gái ông ta cũng tương tự như “con nhà người quen”, phải rất lâu mới có thể nhận ra quan hệ máu mủ.

Đậ Tâm không hé môi một tiếng mà lau một lần bia mộ của Từ Tiến, ngẩng xồm xuống đất, lại vẩy nước lên hai giỏ hoa, hỏi gã: “Còn gì muốn nói không?”

Từ Tây Lâm im lặng lắc đầu, thứ chứa trong lòng người sống đã quá đầy, cũng không cần phân nân với người đã khuất.

Đậu Tầm kéo tay gã một cách tự nhiên: “Thế bọn cháu đi đây dì ạ.”

Chân Từ Tây Lâm đóng đinh xuống đất, không chịu nhúc nhích.

Đậu Tầm thoát tiên mù tịt quay đầu lại nhìn gã, giây lát sau tự dưng đã hiểu ánh mắt gã.

Đậu Tầm lại quay đầu, nghiêm túc nói một lần nữa: “Mẹ, bọn con đi đây.”

Bức ảnh Từ Tiến trên bia mộ nhìn hẳn cười đầy ẩn ý.

QUA CỬA

Priest

dtv-ebook.com

Quyển 3 - Chương 72: Ngoại truyện 3

“Nếu không có mày, không chừng tao đã là ông chủ một công ty trên thị trường rồi.” Từ Tây Lâm xem xong bảng báo cáo và báo cáo kinh doanh quý mới nhất của công ty, ký tên nhét vào cặp đựng hồ sơ, quay đầu lại đột nhiên cảm khái, trêu Đậu Tâm đang nghiêm túc chúm mũi vào máy tính làm việc.

Gã dựa ra sau, hai chân trước của ghế bật lên theo, gã dùng mũi chân lắc qua lắc lại giữ thăng bằng, vươn vai một cái.

Đôi mắt Đậu Tâm xuyên qua cặp kính phòng phóng xạ, nhanh chóng quét một lần vùng thắt lưng dưới chiếc áo khoác len không tay của gã: “Sau khi đưa ra thị trường gọi là ‘ST Quê Nhà’? Không dễ nghe lắm.”

Từ Tây Lâm còn chưa kịp phản bác, thì Đậu Tâm đã đóng máy tính lại, ngón trở gõ bàn: “Đủ một tiếng rồi, đi thay quần áo, mau lên.”

Đây là quy định Đậu Tâm đặt ra, do Từ Tây Lâm không chịu bỏ thời gian rèn luyện cơ thể, đành yêu cầu gã ngoại trừ những lúc thời tiết rất xấu, mỗi ngày sau giờ cơm chiều một tiếng đầu phải ra ngoài đi bộ một vòng.

Ghế Từ Tây Lâm đẩy lên hạ xuống cái “cạch”, gã nhào lên bàn như một con chó chết, lì ra như thường lệ: “A, tao tử trận rồi.”

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, Đậu Tâm bình quân ba trăm sáu mươi ngày gặp phải chống cự tương tự, riết cũng thành quen, mặt không đổi sắc ra tay luôn.

Từ Tây Lâm vừa bị kéo cả người lẫn ghế khỏi bàn, vừa ôm ngực đọc lời thoại: “Trở về báo cho bà xã tôi biết, bảo em ấy tái giá đi... Sau này

đến nhà người khác, không được tùy hứng nữa, cũng không được coi chững như va li mà lôi!”

Chữ “lôi” kéo rất dài, Đậu Tâm xách gã khỏi ghế lẳng đi, đập quăn thể dục tiện cho vận động vào người gã: “Nhanh lên!”

Từ Tây Lâm cầm cái quăn vẹo qua một bên như không xương.

Đậu Tâm cởi áo ra thay bằng áo phong thể thao dài tay, Từ Tây Lâm ở bên thưởng thức lưng trần của trai đẹp một cách ngon lành: “Hôm nay có đá bóng, tao muốn xem đá bóng...”

Trai đẹp mặc xong quăn áo, nói một cách lạnh lùng và vô tình: “Xem cái đầu mày.”

Sau cùng, “va li” họ Từ bị lột da đóng gói xong xuôi, về mặt đau đớn dữ dội bị Đậu Tâm lôi đi sền sệt.

Con vẹt ngoan ngoãn đứng bên cửa sổ cung tiền: “Bệ hạ đi thông thả.”

Lúc đi ngang qua, Đậu Tâm sờ đầu khen nó: “Ngoan.”

Vẹt hơi run run, không dám phản kháng. Một lát sau, nó thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống dưới, chỉ thấy trong vườn hoa của tiểu khu, có người dất Labrador, có người dất chó lông vàng, có người dất Chihuahua... Và một người dất Từ Tây Lâm.(Chó lông vàng là giống chó Golden Retriever)

Chủng loại đa dạng, đúng thật là một tiểu khu bầu không khí tốt đẹp.

Đây đã là năm thứ tư họ sống chung.

Quê Nhà lại mở một chi nhánh, nhưng chưa thể đưa ra thị trường, đừng nói “top 500 thế giới”, ngay cả “top 500 Trung Quốc” cũng không lọt vào được.

Tiến sĩ Đậu thăng một chức danh, từ hạng mục này chuyển tới hạng mục khác, giành được “giải thưởng cho giáo sư trẻ được mến mộ nhất”,

chẳng có tác dụng đêch gì, tiền thưởng chưa đủ ăn bữa cơm, còn cách giải Nobel tới mười vạn tám ngàn dặm.

Thái Kính rồi rãi viết lách không ngừng, đã ra hai quyển sách, khách của tiệm hoa đều gọi cậu ta là “tác gia”, song tiền nhuận bút của “tác gia” vẫn không đủ nuôi bản thân, đến nay, nghề chính vẫn là nhân viên thu ngân, đang định thi lấy bằng kế toán.

Lão Thành tết cả mớ bím nhỏ đầy đầu, hoàn toàn ăn vận thành một người phi chủ lưu lớn tuổi, trước sau quen hai cô khách ba lô, hai cô nàng còn không đáng tin cậy hơn cả hắn, như khách qua đường đến rồi lại đi, ngay cả duyên sương sớm cũng chẳng phải. Lão Thành một dạo chán chường, muốn bỏ tiệm cho Thái Kính trông đở ra ngoài “lang bạt chân trời”, tam cô lục bà nghe tin nhất tề giật mình, lũ lượt đến nhà khuyên hết nước hết cái, không cần gì khác, chỉ cần hắn thực tế, lớn tuổi rồi đừng có cả ngày muốn đi lang thang, cứ việc bán hoa bán báo bán xiên que tùy thích... Từ đó, tiệm hoa tươi “Ông Ngoại” rốt cuộc “đường vòng cứu nước” được sự ủng hộ của dòng họ.

Nếu muốn nói cuộc sống “ly kinh phản đạo” có điểm gì không đổi khác, thì đó chính là mỗi ngày đi làm tan tầm, tối về cùng nhau tản bộ, ẩm áp chốc lát, cuối tuần đôi khi cùng đi xem phim, đôi khi đến tiệm hoa của Lão Thành ăn xiên que – tuy quán xiên que ngày trước thất bại, nhưng tay nghề của chủ quán vẫn còn đó.

Nói tới thay đổi lớn nhất bốn năm qua, vậy chính là con vẹt định kỳ dọn sạch trí nhớ, sớm quên “chuyện ngày xưa ngày xưa” gọi Đậu Tầm là “tình địch” và “mẹ ghẻ”, nó sáng suốt nhận thức được sự thật ai là người quyết định trong nhà này, ôm cứng chân lão đại, từ đây đi lên con đường gian nịnh thên thang.

Chờ Đậu Tầm dắt Từ Tây Lâm về, vẹt lại rất tinh mắt ra cửa cung nghênh, học lời thoại không biết từ bộ phim hoạt hình Nhật Bản nào: “Chủ nhân, ngài đã về”

Đậu Tầm bốc một nắm hạt dẻ cười cho nó, vẹt liền cầm đầu ăn không thèm để ý tới Từ Tây Lâm, Từ Tây Lâm muốn sờ nó, nó lại ngậm hạt bay

mất... Hoàn toàn quên năm đó là ai cùng nó sống nương tựa lẫn nhau, ai dẫn nó đi lang bạt giang hồ.

“Phường ăn cháo đá bát,” Từ Tây Lâm tức tối nói, “Ngày mai Du Du đến, xem mày còn đắc ý được không.”

Con vẹt hiểu hai chữ “Du Du”, sợ tới mức xù hết lông lên.

Du Du tên đầy đủ là Tống Du Du, là con gái Tống Liên Nguyên, mẹ dạy dỗ không tệ, xét trong lũ con nít quý cùng tuổi cũng tương đối ngoan ngoãn, khuyết điểm duy nhất là rất yêu động vật nhỏ.

Loài chim lớn như vẹt xám có tính công kích nhất định đối với trẻ nhỏ, sợ nó mổ con bé, mỗi lần Du Du đến chơi, họ đều để lại một người trông chừng, ấn cổ con chim bắt nó cho con bé sờ, nghe con bé trút bầu tâm sự.

Bạn nhỏ Tống Du Du tính tình ôn hòa, không có thói quen nhổ lông chim cũng như chọc mông chim, chỉ nói nhĩ nhĩ thôi.

Xét từ chuyện lần trước nó cãi nhãi với một con chim suốt hơn ba tiếng không ngừng miệng, khiến chú Đậu Tâm rất kiên nhẫn phải chống cằm ngủ gục, con bé này mai kia chắc sẽ khá lắm đây.

Hôm sau là cuối tuần, gia đình Tống Liên Nguyên về quê, hai vợ chồng vừa vắng có việc, gửi con cho họ trông.

Tống Du Du nói lưu loát hơn mấy đứa khác, nhưng bộ não nhỏ chưa phát triển lắm, vấp bậc cửa suýt ngã, trừng mắt nói: “Úi cha, Soái Soái, làm tao sợ gần chết!”

“Soái Soái” là tên nó đơn phương đặt cho con vẹt, con chim kia thà chết không chịu nhận.

Vẹt rụt cổ đứng trên giá như một con cút, chân bị cột xích, cũng trưng ra bộ dáng hãi hùng “bố sợ gần chết”.

Tống Liên Nguyên thả con xuống đi luôn, Tống Du Du giọng lạnh lạnh hỏi ý kiến: “Chú Đậu ơi, cháu có thể chơi với Soái Soái một lúc không?”

Đậu T`ân đau răng cười gượng một tiếng: “Được chứ.”

Đậu T`ân cảm thấy mình không cách nào đối mặt với sinh viên đi học ngủ gục nữa, nghe thấy lời dạy dỗ đầu cho trường thiên đại luận quen thuộc của bạn nhỏ Tống Du Du “Ôi chao, Soái Soái à...” thì hẳn bắt đầu điên cuồng trừng mắt nhìn Từ Tây Lâm.

Từ Tây Lâm đứng ngoài cười đủ r`ồi, đi tới cắt ngang ma âm xuyên tai của Tống Du Du: “Lớp chú Đậu có việc, lát chú ấy còn phải đi làm, để chú dẫn cháu đi chơi được không?”

Tống Du Du bịn rịn sờ cánh chim không lên tiếng.

Từ Tây Lâm dùng đũa sờ sờ: “Chú dẫn cháu đi xem chó con.”

Đậu T`ân vội dặn dò: “Xem thôi, đừng mua về, kéo chị Cao Lam máng.”

Bà chủ nhà ưa sạch sẽ, hầu hết không muốn vừa nuôi trẻ vừa hầu thú cưng.

Từ Tây Lâm: “Biết r`ồi.”

Từ Tây Lâm dẫn mầm họa nhỏ đi r`ồi, Đậu T`ân với vẹt đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hoạt động sống lưng cứng đờ. Đậu T`ân như được đại xá thay quần áo đến trường, vẹt ở trên giá cao giọng hát cung tiễn Thánh thượng: “Bầu trời khu giải phóng là trời trong...”

Hôm nay trường có hội thảo chuyên ngành, rất nhiều người cùng ngành của trường khác đến tham gia, Đậu T`ân bận bịu cả ngày, chập tối mới nhận được điện thoại của Từ Tây Lâm bảo tới đón hẳn.

Khi hẳn và mấy người cùng ngành đi ra ngoài, từ xa đã thấy Từ Tây Lâm một tay bế cháu một tay xách bao đựng chó, bên trong còn có một chú

chó con thi thoảng thò đầu ra.

Đậu Tầm: “...”

Hắn biết ngay là kết quả này, dặn dò cũng chẳng ích gì!

Từ Tây Lâm biết mình không giữ lời, cười lấy lòng. Trước mặt người ngoài và trẻ con, Đậu Tầm không tiện nói gì, chỉ giơ một ngón tay trở trở gã, kết quả là chú chó con trong bao vĩnh đuôi nhô đầu ra, run rẩy ngửi ngửi ngón tay hắn, còn liếm một cái.

Đậu Tầm: “...”

Từ Tây Lâm: “Nếu chị dâu không chịu mang về thì hai ta để lại nuôi đi, mà xem ánh mắt này, không mua thấy tội lỗi lắm.”

Đậu Tầm cảm thấy gã đã quên vết xe đổ đánh nhau với chó khi xưa.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi một tiếng: “Tiểu Từ.”

Đậu Tầm ngoảnh đầu nhìn lại, thấy là một chàng trai đeo thẻ dự hội thảo trên cổ, hắn có chút ấn tượng, vì anh chàng này đứng trong một đoàn trung lão niên đẹp như hạc giữa bầy gà, liên tục cúi đầu hí hoáy ghi chép, không hề lên tiếng.

Từ Tây Lâm sửng sốt, cho dù đang mang vác linh kính, gã cũng không tự chủ được đứng thẳng hơn: “Ngụy tiên sinh?”

Chính là vị khách hàng lớn năm đó.

Khi người này tuyên bố từ chức, còn gửi mail báo cho những người hợp tác, lúc ấy Từ Tây Lâm còn tưởng tượng ra một chuỗi âm mưu tranh đấu, cảm thấy đây là một câu chuyện soán vị, nào ngờ sau mấy năm gặp lại, vị này chẳng mấy may có vẻ như “vong quốc chi quân”, khí chất bình thản hơn không ít, sắc mặt tựa hồ cũng tốt hơn... Trái lại như là thái thượng hoàng hòa bình thoái vị...

Từ Tây Lâm: “Sao anh lại...”

“Làm ăn chán r ồi, đổi cách sống khác.” Ngụy tiên sinh gật đầu chào Đậu T ầm, thái độ hi ền hòa hàn huyên vài câu với Từ Tây Lâm.

Cuối cùng, Ngụy tiên sinh giơ tay sờ đầu chú chó con, ánh mắt đảo qua giữa Đậu T ầm và Từ Tây Lâm, giống như sợi dây vô hình nối li ền hai người ra ngắm nghía một lần, sau đó như cười như không mà chào tạm biệt: “Sống tốt, có ti ền đ ồ.”

Từ Tây Lâm: “...”

Vẫn cảm thấy không giống lời hay.

Cổng trường có người lái xe chờ Ngụy tiên sinh, nhìn từ xa, Từ Tây Lâm cảm thấy tài xế hơi giống chủ mới nhà Ngụy tiên sinh, xa xa gật đầu chào họ, r ồi hai người kia lái xe đi.

Đám sinh viên tạm thời gọi đến phụ trách phục vụ hội trường hội nghị sau r ốt đi ra, nhao nhao chào hỏi Đậu T ầm, “th ầy Đậu thế này th ầy Đậu thế kia”, Đậu T ầm bình tĩnh đứng tại chỗ, vừa để chú chó rúc mũi vào tay áo, vừa dè dặt gật đầu chào sinh viên.

Tống Du Du gặm ngón tay học theo: “Th ầy Đậu.”

Từ Tây Lâm: “Suýt nữa biến thành Đậu tiếp thị.”

“Gọt cái gì?” Tống Du Du không hiểu, tự động liên hệ một sự vật trong vốn từ ngữ của mình, “Gọt vỏ táo...”(Hai chữ đ ồng âm, đ ầu là xiao)

Từ Tây Lâm cười tít mắt: “Cũng na ná vậy, với cái miệng của chú Đậu mà đi tiếp thị, bây giờ nhất định đã bị người ta gọt thành đậu cô-ve r ồi.”

Đậu T ầm: “... Chết đi.”

Từ Tây Lâm đời này vậy mà cũng có thể lật lại nợ cũ để kiếm chuyện, Đậu T ầm sau cùng đã tin tưởng người này ng ần ấy năm qua chỉ nhớ mỗi mình h ắn.

Từ Tây Lâm đậu xe hơi xa, Đậu Tần giữ lông chó trong tay áo, đón lấy Tống Du Du, theo ánh chiều tà đi ra ngoài, chợt có ảo giác “cuộc sống thế này đã trải qua rất nhiều năm”.

Mà về sau... đại khái sẽ còn rất nhiều năm nữa.